

အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာတိုက်ပေဘင်း
အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

၏

တစ်ဘဝသာသာ

လုပ်ငန်းရပ်များ

တစ်ဘဝသာသာ အရှင်ယောသိတ

ပန်းချီဆွဲ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
တစ်ဘဝတာ အကျဉ်းချုပ်

မန္တလေးတိုင်း မြစ်ငယ်မြို့နယ်၊ ဥယျာဉ်တော်
ရွာ၌ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လောင်းလျာ
ကို ဖွားမြင်တော်မူသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၆၁ ခု၊
နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၁၁ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင်
ဖွားမြင်တော်မူ၏။ မိဘများမှာ ဦးအောင်ထွန်း+
ဒေါ်ရွှေအိတ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

လောင်းလျာကလေး ၉ နှစ်သားတွင် ရှင်
သာမဏေ ဝတ်၏။ ၁၄ နှစ်သားတွင် အမရပူရ
သို့ ရောက်သည်။ အသက် ၂၀ တွင် ရဟန်း
ဘောင်သို့ တက်ခဲ့၍ ၂၅ နှစ် (ရဟန်းသိက္ခာ ၅
ဝါရ) မှ စ၍ စာသင်သားတို့အား အဘိဓမ္မာတွေ
ချပို့ပေးခဲ့သည်။

၁၃၀၃ ခုနှစ်တွင် (ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက)
ဗုံးဒဏ် ဘေးရန် ရှောင်ကွင်းရန် မိုးကုတ်မြို့သို့
တက်ခဲ့၏။ ဘော်ပတန်းရွာ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီး
အတွင်း၌ တရားဘာဝနာတို့ဖြင့် သီတင်းသုံးတော်
မူခဲ့သည်။

၁၃၁၄ ခုနှစ်တွင် အမရပူရသို့ ပြန်လာခဲ့၍
ပိပဿနာ တရားတို့ကို အများဆုံး ဟောပေး
တော်မူခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းတွင် မိုးကုတ်၊ အမရပူရ၊
မန္တလေးတို့၌ အလှည့်ကျ တရားဓမ္မတို့ကို ဟောပြ
ပေးတော်မူခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၄ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်
ကျော် ၄ ရက် (၁၇-၁၀-၁၉၆၂)၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊
နေ့လယ် ၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ အချိန်တွင်ကား
ဟောနေကျ ဓမ္မဒေသနာတို့ကို လက်စသိမ်း၍
ဘဝဇာတ် ငြိမ်းတော်မူခဲ့သည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

သက်တော် ၅၀ အရွယ်ရှိ မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးဝိမလပုံတော်

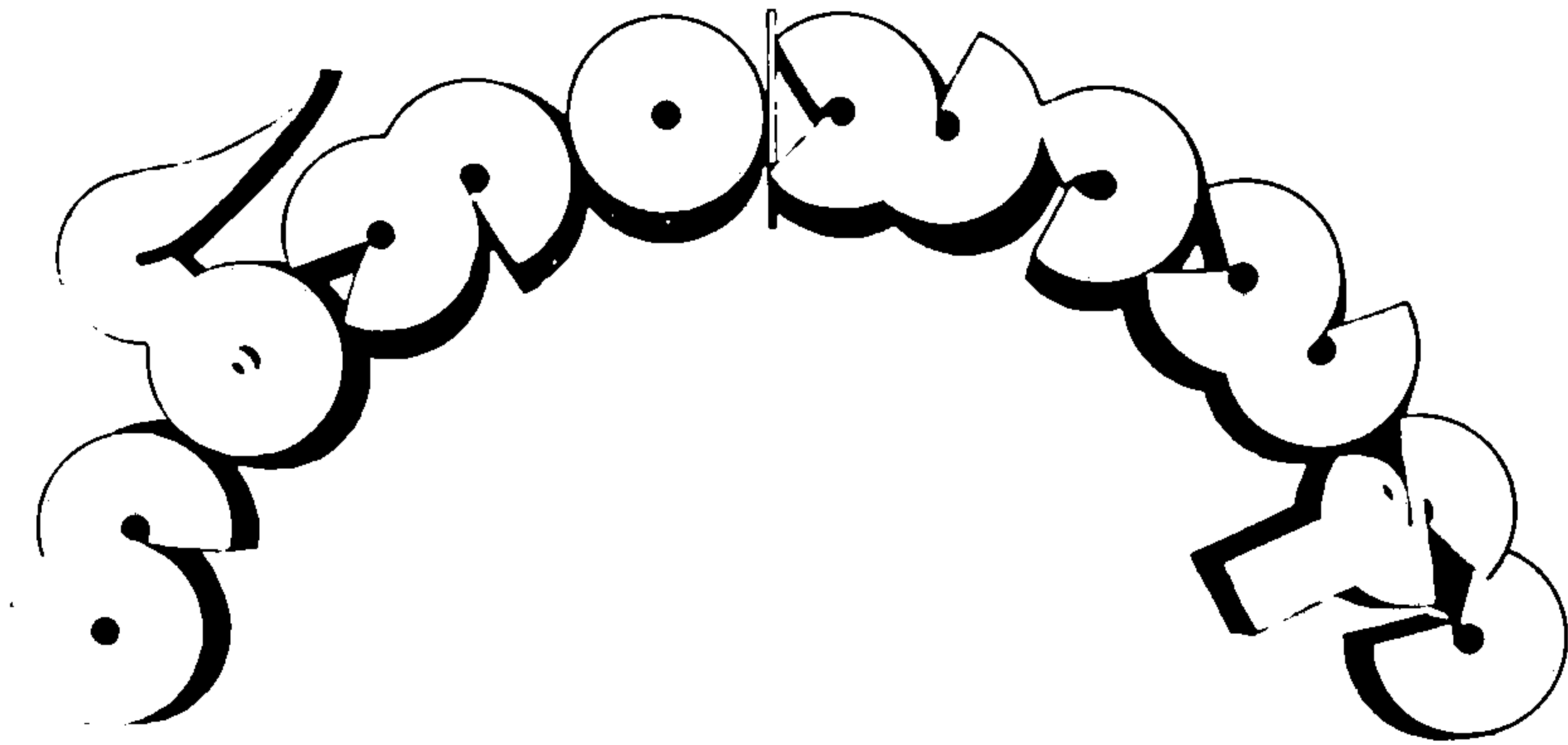
သက်တော် ၅၅ နှစ်အရွယ်ရှိ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဦးဝိမလပုံတော်

၂၀၁၅

အမေရိကန်
မန်လတ်တိုက်ဟောင်း

အ ဂ္ဂ မ ဟာ ပ ဣ တ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

၅
၅
၇
၈
၉
၁၁
၁၂
၁၃
၁၄
၁၅
၁၆
၁၇
၁၈
၁၉
၂၀
၂၁
၂၂
၂၃
၂၄
၂၅
၂၆
၂၇
၂၈
၂၉
၃၀
၃၁
၃၂
၃၃
၃၄
၃၅
၃၆
၃၇
၃၈
၃၉

၈၁
၈၂
၈၃
၈၄

တစ်ဘဝသာသနာ အရှင်ယောသိတ

တစ်ဘဝသာသနာ

စီစဉ် ဆောင်ရွက်သူ
မောင်နေဦး(နေရီရီ)

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၉၅ ခု၊ ဇွန်လ
အုပ်ရေ ၁၀၀၀၀
တန်ဖိုး ၅၀၀ ကျပ်
စာမူခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၆၂/၉၄)(၁၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၂၁/၉၅)(၂)

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ စံတို
အတွင်းဖုံး ပန်းချီ ဇန်ဇန်
အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ
စံတို၊ မောင်မောင်သိုက်၊ ရွှေစိုးဟန်

စာအုပ်အပြင်အဆင်နှင့် ကွန်ပျူတာစာစီ
နေရီရီ

ဖလင်
ဦးထွန်းဆိုင်၊ ဝေါကင်းဟောက်စ်

စာအုပ်ချုပ်
ကိုစိုးနိုင်

ထုတ်ဝေသူ
ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ချို (၀၈၃၁)၊
မိုးကုတ်ဝိပဿနာ တရားစဉ်နှင့်လုပ်ငန်းစဉ် ပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့
အမှတ်(၂)၊ နတ်မောက်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်ရီ (မြဲ-၀၂၅၀၅)၊ နေရီရီပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၂/က)၊ အောင်ရတနာလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
(ဖုန်း ၀၁-၂၁၄၃၅)

မာတိကာ

နှိုးဆော်တိုက်တွန်းခြင်း
ရခဲသောသူ
မိတ်ဆက် နိဒါန်း
ပျားသို့ပမာ

အခြေပျိုးနိဒါန်း

သားတော်စေတီ
သီလိဇောနှင့် ဟော...တွေ့ပါပြီ
ပူပြင်းသောက ရင်ဝလှိုက်ဆ
မမှိတ်သောမျက်စိ မဝသောအကြည့်ဖြင့်
မင်္ဂလာ ဓာတု ဓမ္မစေတီတော်

ပထမ ဆယ်စုနှစ်

၁။ အတိတ်ကို ပြန်၍ကြည့်သော်
၂။ အဝေးကပင် လှမ်း၍မြင်
၃။ ကဗျာဆရာတို့၏ မြင်ကွင်း
၄။ ဇာတိဌာနေ ဖွားရာမြေ
၅။ အမရပူရမြို့တော်
၆။ အင်းအိုင်ဝိုင်းလည်၊ မြို့ကြီးတည်
၇။ အေးချမ်းတဲ့ တောရွာစလေ
၈။ အရွယ်ရောက်လျှင် ပညာသင်
၉။ ရှင်ပြုမင်္ဂလာ ချိန်ရောက်လာ
၁၀။ ဝိမလ၏ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြခြင်း
၁၁။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း တစ်မျိုးဖြစ်
၁၂။ ပိဋကတ်အခြေခံ သင်ရိုးစာ
၁၃။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် အသွယ်သွယ်
၁၄။ စိတ်ပေါင်း တစ်ခုယုတ်ကိုးဆယ်
၁၅။ စိတ်တွေက ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ
၁၆။ သဒ္ဒါတတ်မှ စာတတ်သည်တဲ့
၁၇။ သင်္ဂြိုဟ်ထဲမှာ သိစရာတွေပေါ

ဒုတိယ ဆယ်စုနှစ်

၁။ စေတသိက်များလည်း ၅၂-ပါးရှိ
၂။ ပစ္စုပ္ပန်ကံတွေသာ ကောင်းနေခဲ့ပါလျှင်

(ဈ)	၃။ စိတ်တစ်ခုရဲ့ သက်တမ်းကာလ	၃၅
(ည)	၄။ တစ်မှိတ်အတွင်း ကုဋေတစ်သိန်းမျှ	၃၅
(ဋ)	၅။ ရုပ်တစ်ခုရဲ့ သက်တမ်းကာလ	၃၇
(တ)	၆။ နေမင်းနှင့် အပြေးပြိုင်တဲ့ပွဲကြီး	၃၈
	၇။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့က ပို၍လျင်မြန်	၃၉
	၈။ ကိုရင့်သက်န်းပျားစွဲခြင်း (ပထမအကြိမ်)	၄၁
	၉။ ဓမ္မနိယာမအရ ဖြစ်-ပျက်နေကြခြင်း	၄၃
၁	၁၀။ နတ်ရွာလူ့ပြည် လှည့်လည်အတူ	၄၇
၂	၁၁။ ရေလယ်အတွင်းက လှေငယ်တစ်စင်း	၄၈
၃	၁၂။ ပစ္စိမ ဘဝိကသား လေလော	၄၉
၄	၁၃။ သင့်ရာ အပ်နံ ဆရာထံတွင်	၅၁
၅	၁၄။ ဘိုးတော်မြို့ဟောင်း နေဖို့ကောင်း	၅၂
၆	၁၅။ အမရပူရမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားခြင်း	၅၃
	၁၆။ ဆရာကြီး ဦးအုန်းနှင့် စတင်တွေ့ရ	၅၆
၇	၁၇။ စာကျက်သံတို့ဖြင့် ပုံးလွမ်းနေ	၅၇
၈	၁၈။ ပထမကျော် အဘိဓမ္မာညဝါ ဆရာကြီးဦးအုန်း	၅၈
၉	၁၉။ အဘိဓမ္မာ ညဝါ မြို့တော်	၆၂
၁၀	၂၀။ ဆရာကြီးဦးအုန်း၏ စာချဟန်	၆၃
၁၁	၂၁။ အဘိဓမ္မာနယ်ထဲ ရစ်ဝဲနစ်မြုပ်နေ	၆၅
၁၂	၂၂။ ဟောဟန်ကား လွမ်းသောမြို့	၆၆
၁၃	၂၃။ တံခါးရွက်ကြီးတွေကတောင် မြည်သတဲ့	၆၇
၁၄	၂၄။ တောင်မြို့ဆွမ်းက ကြမ်းပါဘိ	၆၈
၁၅	၂၅။ တရား မဟောဖို့ တားမြစ်ခြင်း	၇၀
၁၆	၂၆။ အာမန္တာ ဝိဘင်းထုတ်မိလို့ ဒဏ်ချခံရ	၇၃
၁၇	၂၇။ ကျမ်းကြီးပဋ္ဌာန်း၊ ကျမ်းငယ်ဆန်း	၇၄
၁၈	၂၈။ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းဟူသည်	၇၅
၁၉	၂၉။ ကြောင်ပုစွန်စား၊ ကျွတ်ကျွတ်ဝါးသို့	၇၆
၂၀	၃၀။ ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံးစာအုပ်ကြီး	၇၈
၂၁	၃၁။ ပဋ္ဌာန်းသင်ရသော အချိန်ကာလ	၇၉

တတိယ ဆယ်စုနှစ်

၂၉	၁။ ရဟန်းဘဝသို့ မြင့်တက်၍လာ	၈၁
	၂။ ပျားကောင်များ လာ၍စွဲပြန်ခြင်း (ဒုတိယအကြိမ်)	၈၂
၃၀	၃။ ပျားနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ	၈၂
၃၃	၄။ အထက်တန်းနေ့ဝါများ သင်ကြားခြင်း	၈၃

၅။ စာချဘုန်းကြီးကလေး ဖြစ်၍လာ	၈၅
၆။ ဆရာကြီးက စာချအမွေပေးနေခြင်း	၈၅
၇။ မိုးကုတ်မြို့နှင့် အဆက်အသွယ်ဖြစ်	၈၈
၈။ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးကလေးဘဝ	၈၈
၉။ ဆရာကြီးဦးအုန်း ကွယ်လွန်ခြင်း	၉၀
၁၀။ ဓမ္မကထိကလေး ဦးဝိမလ	၉၁
၁၁။ မယ်တော်ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ဆောင်ရွက်	၉၂
၁၂။ ကျမ်းပြုဆရာတော်ကလေးဘဝ	၉၃
၁၃။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် စိတ်ချရဖို့	၉၄
၁၄။ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်ယုတ်လာကြပုံ	၉၅
၁၅။ ရှေ့ရှေ့ကို နောက်နောက်က မမိချင်	၉၆
၁၆။ “ပုထုဇ္ဇနအလင်းပြ” ကျမ်းငယ်ရေးသား	၉၆
၁၇။ မင်္ဂလာတိုက်သစ်-တိုက်ဟောင်း	၉၇

စတုတ္ထ ဆယ်စုနှစ်

၁။ အဘိဓမ္မာသက်သက် တရားပွဲ	၉၉
၂။ အဘိဓမ္မာအကြောင်း လူတွေလည်း သိဖို့ကောင်း	၉၉
၃။ အဘိဓမ္မာလေး ပါလေကာမျှ	၁၀၁
၄။ အဘိဓမ္မာနှင့် သင့်တော်တဲ့ ဓမ္မကထိက	၁၀၃
၅။ မိုးကုတ်မြို့သို့ စတင်ကြွရောက်	၁၀၄
၆။ ညောင်လေးပင်နှင့် ဆရာတော်လေး	၁၀၅
၇။ “မိုးကုတ်မြို့” လို့ ဘာကြောင့်ခေါ်	၁၀၇
၈။ အပွေးမြင်ရုံနဲ့ အပင်သိသလို	၁၀၈
၉။ “မိုးကုတ်ဆရာတော်” ဟု တွင်လာခြင်း	၁၀၉
၁၀။ ညောင်လေးပင်နယ်မှ ဝါဒရေးရာပြဿနာ	၁၁၀
၁၁။ ဆရာတော်လေး၏ ရှင်းပြချက်	၁၁၂
၁၂။ ဝန်ချကန်တော့ တောင်းပန်ပွဲ	၁၁၅
၁၃။ သိဟိုဠ်ကျွန်း မဟာစေတီစိန်ဖူးတော်	၁၁၆
၁၄။ စိန်ဖူးတော်ကြီး ဖြစ်မြောက်လာ	၁၁၈
၁၅။ “တောင်မြို့ပြန်” ဆိုလျှင် ဂုဏ်ရှိ	၁၂၀
၁၆။ သစ္စာနို့ချို ဝိုင်းအုံသောက်စို့	၁၂၂
၁၇။ ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာ မြန်မာပြည်၌သာရှိ	၁၂၃

ပဉ္စမ ဆယ်စုနှစ်

၁။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကာလ	၁၂၅
၂။ မြန်မာပြည်သို့ စစ်မီးတောက်ကြီး ကူးစက်လာ	၁၂၆
၃။ စစ်ဘေး အေးမည်ထင်ရာ မိုးကုတ်သို့	၁၂၇
၄။ မိုးကုတ်မြို့မှ ဘော်ပတန်းရွာသို့	၁၂၉
၅။ လိုဏ်ဂူကြီးက ဖိတ်ခေါ်နေသလို	၁၃၁
၆။ လူမတွေ့အောင် ဂူမွေ့တော်မူခြင်း	၁၃၂

၇။ အတွင်းရန်ကို တိုက်ခိုက်နေခြင်း	၁၃၄
၈။ ဥတုသုံးလီ ရာသီပြောင်းလွဲ၍	၁၃၅
၉။ ဈာန်ပိုင်ရှင် ထေရ်ရဟန်းသော်မှ	၁၃၆
၁၀။ ဂျပန်ကို ပြန်၍တော်လှန်ကြခြင်း	၁၃၇
၁၁။ ဣန္ဒြေကြီးမား တရားမွေ့ထုံ	၁၃၉
၁၂။ လေးနှစ်လေးမိုး-ကြိုးစားကြိုခိုင်	၁၄၀
၁၃။ ဉာဏ်မီးရဲရဲ တောက်ပချိန်	၁၄၁
၁၄။ ဂူမှ ထွက်တော်မူလာခြင်း	၁၄၂
၁၅။ ခြင်္သေ့မင်းတို့ ဂူမှထွက်သောအခါ	၁၄၃
၁၆။ တရားပွဲများ ပြန်လည် ကျင်းပကြခြင်း	၁၄၅
၁၇။ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် ဖြစ်အောင် နာကြ	၁၄၅
၁၈။ အရှင်တရားနဲ့ ရှုဉာဏ်များ	၁၄၆
၁၉။ ဘယ်လိုရုပ်မျိုး ရှုရမှာလဲ ဘုရား	၁၄၇
၂၀။ စကြို သွားရကျိုး ငါးမျိုး	၁၄၈
၂၁။ ရာကျော်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိန့်ကြားချက်များ	၁၄၉
၂၂။ အပေါင်းဆိုရင် ပညတ်ဖြစ်နေမယ်	၁၅၀
၂၃။ ကိုယ့်စရိုက်နဲ့လိုက်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရွေး	၁၅၁
၂၄။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ သူငါမဟုတ်၊ နာမ်နှင့်ရုပ်မျှသာ	၁၅၂
၂၅။ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ	၁၅၄
၂၆။ သမုဒယသစ္စာနဲ့ နိရောဓသစ္စာ	၁၅၄
၂၇။ “သစ္စာလေးပါး” ဆိုတာဟာ	၁၅၆
၂၈။ အရုဏ်လာလျှင် နေထွက်တော့မယ်	၁၅၇
၂၉။ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရတော့မည်	၁၅၈
၃၀။ ဗိုလ်တထောင်စေတီ စိန်ဖူးတော်	၁၆၀
၃၁။ မြစ်ရေအယဉ် တသွင်သွင်သို့	၁၆၁
၃၂။ စိတ္တာနုပဿနာ ရှုပွားနည်း	၁၆၁
၃၃။ စိတ်ရှုရမှာမဟုတ်၊ အပျက်ရှုရမှာ	၁၆၃
၃၄။ သမုဒယ-ဝယဓမ္မာ နုပဿီဝါ	၁၆၄
၃၅။ ဒုက္ခနောက်က မဂ္ဂသစ္စာလိုက်ပါ	၁၆၅

ဆဋ္ဌ ဆယ်စုနှစ်

၁။ အသံရှည်ဆွဲပြီး တရားမဟောရ	၁၆၇
၂။ လက်တွေ့ကျင့်ရသော တရား	၁၆၈
၃။ ဝိပဿနာဉာဏ်မှ မဂ်ဉာဏ်သို့	၁၆၉
၄။ မိုးကုတ်မြို့မှာ (၁၀)နှစ်ကြာ	၁၇၁
၅။ အမရပူရသို့ ပြန်လည်ကြွရောက်လာ	၁၇၂
၆။ မဂ္ဂင် ဘယ်နှစ်ပါးနဲ့ ရှုရမှာလဲ	၁၇၃
၇။ တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး လေးစားကြခြင်း	၁၇၄
၈။ သက်တူ-ရွယ်တူ ဖြစ်တော်မူကြ	၁၇၄
၉။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပရိသတ်တွေများ၍လာ	၁၇၇
၁၀။ ဆုကြီးပန်နဲ့ ရိုးရိုးနဲ့ မကွဲဘဲ ဖြစ်နေ	၁၇၈

၁၁။ သောတာပန်ဖြစ်ရန် အင်္ဂါလေးပါး
 ၁၂။ စတင်အားထုတ်သူအတွက် လုပ်ငန်းစဉ်
 ၁၃။ ဒိဋ္ဌိသုံးမျိုး၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်
 ၁၄။ ဓာတ်သားပေါ်တွင် အရိပ်ထင်သို့
 ၁၅။ ပရိသတ်နှင့် အမေး-အဖြေပြုဟောနည်း
 ၁၆။ နားက တရားနား၊ ဉာဏ်က ခန္ဓာလှည့်
 ၁၇။ အသံတွေ ဖမ်းယူမထားနိုင်သေး
 ၁၈။ တရားအားမထုတ်မီ ဒိဋ္ဌိကို အရင်ခွာ
 ၁၉။ အနုလောမဉာဏ်တောင် မပေါ်လာနိုင်
 ၂၀။ ပညတ်တရားနှင့် ပရမတ်တရား
 ၂၁။ တရားတော်အသံများ ဖမ်းယူကြမည်
 ၂၂။ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲ ခြိမ်ခြိမ်သံ
 ၂၃။ “ဟာ”နေသော ကွက်လပ်ကြီး
 ၂၄။ လုပ်ငန်းခွင် ဦးစားပေးတရား
 ၂၅။ အစေလကဿပ သုတ်
 ၂၆။ ဘာကြောင့် ဒိဋ္ဌိအယူတွေ ဝင်တာလဲ
 ၂၇။ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ခြင်းရဲ့ အကြောင်းတရား (၈)ပါး
 ၂၈။ ဂဒ္ဒါလ ဗဒ္ဒသုတ်
 ၂၉။ ခန္ဓာချည်တိုင်၊ တဏှာကြိုး၊ ဒိဋ္ဌိလည်ပတ်
 ၃၀။ ဆုကြီးပန်မှ မဟုတ်လျှင် ရတယ်
 ၃၁။ ပါရမီတွေက ပြည်နေကြပြီ
 ၃၂။ ဘုရားမဆုံး၊ နောက်မဆုံးသေး
 ၃၃။ ယနေ့အထိ ဇနီးမရသေး-တဲ့
 ၃၄။ အမောပြေတာ လူမမြင်နိုင်ဘူး
 ၃၅။ တယ်... သတ္တိကောင်းပါလား
 ၃၆။ မြေကြီးတွေထက် ဘဝတွေက ပို၍များ
 ၃၇။ နောက်တစ်ယောက်သာ ရှာပေတော့
 ၃၈။ ခင်ကြီးပေါက် စိတ်ပျက်သွားခြင်း
 ၃၉။ ပရိယတ်မှ ပဋိပတ်သာသနာပြု ဖြစ်လာ
 ၄၀။ မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာ ပေါ်ပေါက်လာ
 ၄၁။ “ယတ်”မနေနဲ့၊ “ပတ်”လိုက်ပေါ့
 ၄၂။ ရိုးရာချည်းလဲ မလုပ်စမ်းပါနဲ့
 ၄၃။ ကျုပ်တို့က အလုပ်နဲ့နေတာဗျ
 ၄၄။ ဒုဗ္ဗလ ဝိပဿနာ ဖြစ်နေလျှင်
 ၄၅။ ပရိညာ အမျိုးအစား သုံးပါး
 ၄၆။ ဖွားဖက်တော်ဆန္ဒ ဖြစ်ထွေ
 ၄၇။ ငါ့ရှင်လဲ တရားရထိုက်တဲ့သူပဲ
 ၄၈။ သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်တောင်
 ၄၉။ ညောင်လေးပင်တရားပွဲ (စစ်ပြီးခေတ်)
 ၅၀။ ပဲခူး အစ်မလေးသီလရှင်ထံ
 ၅၁။ လေငန်းရောဂါ စွဲကပ်လာခြင်း

၅၂။ မန္တလေးတွင် နေ့စဉ်တရားပွဲကြီး ၂၂၈
 ၅၃။ ဒါန-သီလ-သမထနဲ့ ကျေနပ်မနေကြနဲ့ ၂၃၀
 ၅၄။ မင်္ဂလာရိပ်သာ တရားဓမ္မာရုံကြီး ၂၃၁
 ၅၅။ မိုးကုတ်မြို့တွင် မင်္ဂလာတိုက် ၂၃၃
 ၅၆။ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာပွဲကြီး တင်၍ပြီး ၂၃၄
 ၅၇။ မာရ်နတ်ကြီးလဲ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပဲ ၂၃၄
 ၅၈။ ဒုက္ခသစ္စာ အစုကြီးမျှသာရှိ ၂၃၅
 ၅၉။ ကဲ... ဝိပဿနာအလုပ်ပေးပြီ ၂၃၆
 ၆၀။ အသက်ကလေး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ၂၃၇
 ၆၁။ အားလုံး ဖြစ်-ပျက်ပဲရှိ ၂၃၇
 ၆၂။ ဉာဏ်က နိဗ္ဗာန်ဘက်လှည့်သွား ၂၃၈
 ၆၃။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရသလိုပဲ မှတ်ပါ ၂၃၉
 ၆၄။ မင်္ဂလာတိုက်အတွင်း စကြိုကျောင်း ၂၃၉
 ၆၅။ အခုဟာက ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်ပဲ ၂၄၁
 ၆၆။ လောကီ-လောကုတ္တရာ ဉာဏ်စဉ်(၁၆)ပါး ၂၄၂
 ၆၇။ “ပြီးငွေတယ်”ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ ၂၄၄
 ၆၈။ နက်ဖြန် စောင့်မနေနဲ့၊ ဒီနေ့လုပ်ပါ ၂၄၄
 ၆၉။ ကြံရိုးစုပ်တာတောင် အရင်းကစစုပ် ၂၄၅
 ၇၀။ ရဟန်းရှစ်ပါး ဖြေကြားကြရာ ၂၄၆
 ၇၁။ နက်ဖြန်ခါနှင့် နောက်ဘဝ ၂၄၇
 ၇၂။ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်တွေက ပို၍ မြန်လွန်း ၂၄၇
 ၇၃။ လူပျိုလှည့်ရာတွင်လည်း အသုံးချလိုရ ၂၄၈
 ၇၄။ ဘုရားရှေ့မှာ မျက်စိလည်နေကြ ၂၅၀
 ၇၅။ နတ်ပြည်က မုန်းကြမယ်ထင်ရ ၂၅၁
 ၇၆။ ထိုးကွင်းတွေ ဘာလို့မပျက်သလဲ ၂၅၂
 ၇၇။ ပဋုပုဒ္ဓါနံ စိတ္တစေတသိကာနံ ၂၅၃
 ၇၈။ ကံတွေက အရိပ်လိုနောက်ကလိုက်နေ ၂၅၄
 ၇၉။ မူးမူးရွေးရွေး ဦးကျော်သိန်းဘဝ ၂၅၅
 ၈၀။ ထေရာသန စံကျောင်းတော် ၂၅၆
 ၈၁။ “သစ္စာသိပြီးမှ လှူပါ”ဆိုတာ ဒါပဲ ၂၅၈
 ၈၂။ ဝိဟာရမဟာ = ကျောင်းလွတ်ပွဲ ၂၆၀
 ၈၃။ တရားနဲ့တွေ့ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီး ၂၆၀
 ၈၄။ အခွင့်အခါကို စောင့်မနေနဲ့၊ လုပ်ယူပါ ၂၆၁
 ၈၅။ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး ဥဒါန်းထိုး ၂၆၂
 ၈၆။ နေယျအတွက် မျှော်လင့်ချက်များ ၂၆၄
 ၈၇။ ထောင်နိုင်တဲ့နားရှိရင် တိပိတ်ပါပဲ ၂၆၆
 ၈၈။ အလုပ်လက်ရှိနှင့် သေလျှင် ဧကန္တ ၂၆၆
 ၈၉။ စစ်မှန်ဖြစ်မလားလို့၊ ရတော့ ရွာဆော်ဆု ၂၆၇
 ၉၀။ ဝေဒနာနုပဿနာအခြေခံ၍ ဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးဖြုတ် ၂၆၈
 ၉၁။ ဝေဒနာနုပဿနာ ရှုပွားနည်း ၂၆၉
 ၉၂။ ပေါ်လိုက်- ပျောက်လိုက်ကို ရှုရမှာ ၂၇၀

၉၃။	ဝေဒနာကို ဝေဒနာအတိုင်းမြင်စေ၊ဒိဋ္ဌိမဝင်စေနဲ့	၂၇၀
၉၄။	အရှင်ပေါ်ခိုက်-ရှည်ဏ်မပေါ်နိုင်	၂၇၁
၉၅။	ရှေ့ပိုင်းက သိရုံမျှ၊ နောက်ပိုင်းကျမှ ဝိပဿနာ	၂၇၁
၉၆။	ဝေဒနာနိရောဓာ တဏှာနိရောဓော	၂၇၂
၉၇။	တဏှာနိရောဓောတိ မဂ္ဂေါ	၂၇၃
၉၈။	ဖြစ်ပျက်-သူဆိုလေရောသလား	၂၇၃
၉၉။	ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်စုံရပါလို့၏-တဲ့	၂၇၄
၁၀၀။	ဘုရားပေးနိုင်တဲ့ဆု မဟုတ်ဘူး	၂၇၄
၁၀၁။	တစာစာ တောင်းမနေနဲ့၊ လုပ်ယူကြ	၂၇၅
၁၀၂။	နောက်ဘုရားကို မျှော်မနေနဲ့	၂၇၆
၁၀၃။	တောက်တဲ့ကြီးက သာဓုခေါ်	၂၇၆
၁၀၄။	ကိုယ့်ညဏ်နဲ့ ထိုးထိုးထွင်းထွင်းသိတာယူ	၂၇၇
၁၀၅။	ဖြစ်ပျက်တွေက နှိပ်စက်ပုံ	၂၇၈
၁၀၆။	ဝေဒနာခွာပြီး အနိစ္စတွေ့အောင်ရှု	၂၇၈
၁၀၇။	ဝေဒနာ ဝိက္ခမ္ဘေတွာ	၂၇၉
၁၀၈။	ဝေဒနာကို ကျော်အောင် ကြိုးစား	၂၈၀
၁၀၉။	သင်္ခါရဒ္ဓကိုသာ ရွေး၍ရှုရမှာ	၂၈၂
၁၁၀။	“ဝေဒနာ ကျော်တယ်”ဆိုတာ	၂၈၃
၁၁၁။	ဖဂ္ဂုန သေနည်းသင်တရား	၂၈၄
၁၁၂။	အောက်-အထက် သံယောဇဉ်တို့ဆိုတာ	၂၈၄
၁၁၃။	ပြုံးသေ-မဲ့သေ	၂၈၅
၁၁၄။	သေရမှာ မကြောက်သူ ၄-ဦး	၂၈၆
၁၁၅။	အရိယာတို့သေလျှင် ညာစောင်း	၂၈၇
၁၁၆။	လှုပ် လှုပ်နည်း ပြုပြင်ပေးတော်မူကြ	၂၈၈
၁၁၇။	ဝိပဿနာခြံရံပြီးလျှင် အမြတ်ဆုံး	၂၉၀
၁၁၈။	ဘယ်ဘာသာနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျင်နိုင်ဖို့သာပဓာန	၂၉၂
၁၁၉။	မြန်မာတွေကို မြန်မာလို ဟောလို့	၂၉၃
၁၂၀။	စိတ္တာနုပဿနာ ရှုပ်ရှက်နည်းများ	၂၉၄
၁၂၁။	ဧည့်သည်များနှင့် အိမ်သည်များ	၂၉၄
၁၂၂။	နာမ်ရုပ်ကို ခွဲခြားသိတဲ့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒ	၂၉၆
၁၂၃။	အကြောင်းနဲ့အကျိုး ခွဲခြားစိတ်ဖြာ	၂၉၇
၁၂၄။	ဉာတပရိညာဖြင့် ဒိဋ္ဌိ-ဝိစိကိစ္ဆာကိုသတ်	၂၉၇
၁၂၅။	စောင့်ပြီး ဉာဏ်နဲ့ဖမ်းယူပါ	၂၉၈
၁၂၆။	စောင့်ပြီးဖမ်းတာ ဝိပဿနာ	၂၉၈
၁၂၇။	ဖမ်းတိုင်း အသေကလေးတွေချည်းမိ	၂၉၉
၁၂၈။	ဘာကြောင့် စိတ္တာနုပဿနာ အားသန်ရသလဲ	၂၉၉
၁၂၉။	သောက်ဆေး-လိမ်းဆေး လုပ်နေကြ	၃၀၁
၁၃၀။	သေခါနီးက-သေခါဝေးကို စိုးရိမ်	၃၀၂
၁၃၁။	ဒီဘုန်းကြီးမို့ ပေဟောနေတာ	၃၀၂
၁၃၂။	ဝဋ်ဘဝတို့တို့နဲ့ မဂ်ဖိုလ်ကိုရပါရစေ	၃၀၃
၁၃၃။	သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသကံပွဲ ဘယ်သူကအရင်လဲ	၃၀၄

၁၃၄။	သမီးကလေးတစ်ယောက် ရချင်သတဲ့	၃၀၄
၁၃၅။	မငိုဘဲ နေနိုင်တဲ့ မိသားစု ၆-ဦး	၃၀၅
၁၃၆။	သိကြားမင်းဆင်း၍ မေးမြန်းရ	၃၀၆
၁၃၇။	အကုန်လုံး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြပါသလား	၃၀၇
၁၃၈။	ညွှန်သည့်အတိုင်းသွားမှ ရောက်မှာပေါ့	၃၀၈
၁၃၉။	သစ္စာလေးချက် ပေါ်လျက်-ပေါ်လျက်	၃၀၉
၁၄၀။	သစ္စာဆိုတာ ခန္ဓာထဲမှာပဲရှိ	၃၁၀
၁၄၁။	မဂ္ဂေါ လောကုတ္တရော မတော	၃၁၁
၁၄၂။	ရုပ်နာမ်အပေါ် ဘယ်လိုမြင်ရမလဲ	၃၁၂
၁၄၃။	နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့ အမြင်မျိုးဆိုတာ	၃၁၂
၁၄၄။	ဉာဏ်နဲ့မြင်တဲ့ အမြင်မျိုးဖြစ်ပစေ	၃၁၃
၁၄၅။	သားမြီးဖျားကို မြားနဲ့ပစ်သလို	၃၁၄
၁၄၆။	မမြင်ရတဲ့ နေရာမှ မမြင်ရတဲ့နေရာသို့	၃၁၅
၁၄၇။	တစ်ချိန်တည်းမှာ ၂-စိတ်မဖြစ်	၃၁၅
၁၄၈။	လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ် ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်လာ	၃၁၆
၁၄၉။	ကမ္မဝါနဲ့ နှင်ထုတ်ခံရမယ်	၃၁၇
၁၅၀။	ဈေးရောင်းရင်းလဲ ဖြစ်ပျက်ရှုနေပေါ့	၃၁၉
၁၅၁။	ဒေါ်သိန်းတင်၏ အတွေ့အကြုံ	၃၂၀
၁၅၂။	သိက္ခာပုဒ်တွေနည်းတုန်းကရဟန္တာတွေအဖြစ်များ	၃၂၁
၁၅၃။	မဂ်တု(၁၀)ပါး ဝင်လာတတ်	၃၂၂

သတ္တမ ဆယ်စုနှစ်

၁။	အလုပ်တွေကို ဖိ၍လုပ်ခြင်း	၃၂၇
၂။	ရရာတွဲနဲ့သာ အမြန်လိုက်ကြ	၃၂၈
၃။	ရွှေထက် တန်ဖိုးကြီးလိမ့်မယ်	၃၂၉
၄။	တရားတွေကို ခပ်တွင်တွင်ဟောနေခဲ့	၃၂၉
၅။	သမာဓိရလွယ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ	၃၃၀
၆။	ဘုန်းကြီးနယ် ကြမ်းလိုက်တာ	၃၃၁
၇။	ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကိုသာ ယူရမှာ	၃၃၂
၈။	ဆန်အိတ် ပိုးလိုက်ချင်သေး	၃၃၃
၉။	“ခန္ဓာငါးပါး”ဆိုတာ အခုပေါ်နေတဲ့ခန္ဓာ	၃၃၄
၁၀။	ဝိပဿနာရှုရမယ့်ခန္ဓာ ပြောပြပါ	၃၃၅
၁၁။	ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်တော်	၃၃၅
၁၂။	ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာကို သတ်ကြဦး	၃၃၇
၁၃။	ဒိဋ္ဌိနိရောဓာ ဝိစိကိစ္ဆာ နုပုဇွတ်	၃၃၈
၁၄။	ကဲ... ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကိုရှာကြစို့	၃၃၈
၁၅။	ကိုယ့်မသာ ကိုယ်လိုက်ပို့ကြ	၃၃၉
၁၆။	“ဝိပဿနာရှုရမယ့်ခန္ဓာ”ဆိုတာ	၃၄၀
၁၇။	ခွေးဟောင်တဲ့ ခန္ဓာကြီးမဟုတ်ဘူး	၃၄၀
၁၈။	ကိုယ့်တရား ကိုယ်နာနိုင်အောင် ကြိုးစားကြ	၃၄၁
၁၉။	ကွမ်းသီးလုံးကလေးများဖြင့်	၃၄၁

၂၀။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ခိုးလိုမေ့၍	၂၄၂	၆၁။ ထိုနှစ်က ဘွဲ့တံဆိပ်ရ ဆရာတော်များ	၂၈၂
၂၁။ ကွမ်းသီးလုံးမှ ပလတ်စတစ်ဘဝသို့	၂၄၃	၆၂။ ရန်ကုန်မြို့၊ ၆-ထပ်ကြီး ဘုရားကြီး	
၂၂။ စက်ဝိုင်းကြီး ဖြစ်ပေါ်၍လာ	၂၄၄	ကျောင်းတိုက်၌ မိန့်ကြားသော ဩဝါဒ	၂၈၃
၂၃။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင်ဟောပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	၂၄၆	၆၃။ ကြာပွင့်ဖို့ ရေရှိ၊ ရေရှိဖို့ ဘောင်ဆည်ပါ	၂၈၄
၂၄။ လက်ချောင်းကလေးများ ချိုး၍-ချိုး၍	၂၄၇	၆၄။ ပရိယတ်မှ ပဋိပတ်အထိ တက်ပါ	၂၈၄
၂၅။ စက်ဝိုင်းပြပညာ၊ ယှဉ်စရာ မြင်ဘူး	၂၄၈	၆၅။ မင်းက သညာတတ်၊ သူကမှ ပညာတတ်	၂၈၅
၂၆။ လူမိုက်ခေါင်းကို ခေါက်သလို	၂၄၈	၆၆။ နွားကျောင်းသားနှင့် နွားပိုင်ရှင်	၂၈၆
၂၇။ ခင်ဗျားတို့ လူပါးတွေပဲ	၂၄၉	၆၇။ စားဆားနှင့် အိုးထဲကဆား	၂၈၇
၂၈။ အမည်းအဖြူ မရောတဲ့ကံကို အားကိုး	၂၅၁	၆၈။ အမြတ်တော်မင်းကြီး အမေး	၂၈၈
၂၉။ အားအကိုးရဆုံး နံပါတ်(၄)ကံ	၂၅၂	၆၉။ ကိလေသာမခြားလျှင် ပြီးတာပဲ	၂၈၉
၃၀။ မန္တလေးမြို့ တရားဓမ္မသဘင်ကြီး	၂၅၂	၇၀။ ဘဝင်စိတ်တွေကို "ခြားတယ်"လို့ မယူနဲ့	၂၉၀
၃၁။ နိဗ္ဗာန်ဆိပ်ဦးပမာ အခွင့်သာ	၂၅၃	၇၁။ ဘုရားမဖြစ်ခင် အမြင်မျိုးလိုက်	၂၉၁
၃၂။ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာ အမဲရိုးနဲ့တူ	၂၅၄	၇၂။ ဦးဖေဝင်း၏ သံသယများကိုဖြေရှင်းပေးရ	၂၉၂
၃၃။ တရားတွေ ကျန်ရစ်စေချင်လို့	၂၅၅	၇၃။ ရန်ကုန်မှ အမရပူရသို့ ပြန်လည်ကြွခြင်း	၂၉၃
၃၄။ လေငန်းရောဂါ စွဲကပ်လာခြင်း	၂၅၆	၇၄။ တရားမိုးကြီး ၇-ရက်တိုင်တိုင်စွေ	၂၉၄
၃၅။ တရားဟောမှုကိုတော့ မတားပါနဲ့	၂၅၇	၇၅။ ထစ်ချုန်းရွာချသော မိုးကြီးပမာ	၂၉၄
၃၆။ နာ၍ မဝနိုင်-မရိုးနိုင်သောတရား	၂၅၈	၇၆။ သံဝေဂနှင့် လာ၍အားထုတ်သူ	၂၉၅
၃၇။ ခန္ဓာကိုယ်တွေ တရားများဟော	၂၅၉	၇၇။ မိမိသည်ပင် ဧည့်သည်အာဂန္တု	၂၉၈
၃၈။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မုန်းတာကြာပြီ	၂၆၀	၇၈။ သူတို့ထွေးပြီးသားကို ကိုယ်ကမျိုးသလို	၂၉၉
၃၉။ မိုးကုတ်ကျောက်တစ်လုံး ဖြစ်၍လာခဲ့	၂၆၁	၇၉။ ဘယ်နေ့ သေမယ် သိနိုင်သလား	၄၀၀
၄၀။ နိဗ္ဗာန် မျက်မှောက်ပြုတာ ဘယ်လိုလဲ	၂၆၂	၈၀။ မြင်းလေးမျိုး ဥပမာ	၄၀၁
၄၁။ နိဗ္ဗာန်ဘက်သို့ ရှုဉာဏ်များကူးသွားပုံ	၂၆၃	၈၁။ သမီးငယ်လေး စန်းစန်းရင်	၄၀၂
၄၂။ ဘုရားအကြိုက်ဆုံး ပူဇော်နည်း	၂၆၃	၈၂။ ဒီကလေးကို ကြည့်ထားလိုက်ကြစမ်း	၄၀၃
၄၃။ ဘုရားက သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်	၂၆၄	၈၃။ ဖြစ်-ပျက် ရှုစားမယ်တဲ့	၄၀၄
၄၄။ ကောသမ္မိသုတ် (မဟာပစ္စဝေက္ခဏာ ၇-ချက်)	၂၆၅	၈၄။ ရုပ်နာမ်အစုကလေးပါ-တဲ့	၄၀၅
၄၅။ သောတာပန်စိတ်ထား အင်္ဂါ ၇-ပါး	၂၆၆	၈၅။ သမီးလေးနှင့် သီလရှင်ကြီးဒေါ်ဥတ္တရာ	၄၀၆
၄၆။ ဘဝဆည်းဆာ မိုးချုပ်၍လာ	၂၆၇	၈၆။ မြွေနဂါးက ၄-မျိုးရှိ	၄၀၇
၄၇။ အယောဃရ မင်းသားလေး	၂၆၈	၈၇။ အရိပ်အမြွက်များ မိန့်ကြားခြင်း	၄၀၉
၄၈။ တောင်ခုနစ်ထွေ၊ ရေခုနစ်ထပ်	၂၆၉	၈၈။ ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်ကြီး	၄၁၁
၄၉။ တစ်ကိုယ်လုံး-အသုံးမကျတော့ချေ	၂၇၀	၈၉။ သပိတ်မသွတ်နဲ့ တရားတော်	၄၁၂
၅၀။ ဆံဖြူကြီးနဲ့ သုံးမဝင်ပြီ	၂၇၁	၉၀။ ငါသေ-သပိတ်မသွတ်နဲ့	၄၁၃
၅၁။ အိပ်မနေကြနဲ့၊ အချိန်နည်းသွားပြီ	၂၇၁	၉၁။ မည်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ	၄၁၄
၅၂။ ဟောဒီ ၃-မျိုးက ရယ်ကြသတဲ့	၂၇၂	၉၂။ "လူတယ်"ဆိုတာကုန်တာမဟုတ်၊ ရလိုက်တာ	၄၁၅
၅၃။ ရှစ်ရှားသီးပိုင်းမျှသာ ပိုင်ပါတော့ကလား	၂၇၃	၉၃။ မင်းလူတာ ဘယ်လောက်ရလိုက်သလဲလို့	၄၁၆
၅၄။ သစ္စာမသိတာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး	၂၇၄	၉၄။ ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ ထောပတ်ဆီလို့	၄၁၇
၅၅။ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ ဆက်ကပ်ခံရခြင်း	၂၇၅	၉၅။ ရထားထွက်တော့မယ် တရား	၄၁၈
၅၆။ မန္တလေးမှ မီးရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့	၂၇၅	၉၆။ မိုရုံကလေး တည်းတည်းပဲနော်	၄၂၀
၅၇။ တရားရထိုက်တဲ့သူတွေ ရပါစေ	၂၇၇	၉၇။ ဘယ်သူလာတာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ	၄၂၀
၅၈။ ကြည်ညိုဖွယ် မြင်ကွင်းကြီး	၂၇၉	၉၈။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၃-ရက်	၄၂၁
၅၉။ တရားပွဲသဘင်-နေ့တိုင်းယင်	၂၈၀	၉၉။ နက်ဖြန်အရေးကြီးတယ်၊ လာခဲ့ကြ	၄၂၂
၆၀။ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ ဆက်ကပ်ပွဲ	၂၈၁	၁၀၀။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၄-ရက် နံနက်	၄၂၃

၁၀၁။ မထေရ်ကြီးလေးပါး အချို့ပွဲဘုဉ်းပေးနေ	၄၂၄
၁၀၂။ နောက်ဆုံးပျပ်ဝပ် ကန်တော့ခြင်း	၄၂၅
၁၀၃။ ခန္ဓာဝန်ကြီးကဖြင့် လေးလှပြီ	၄၂၆
၁၀၄။ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်အဖြစ်	၄၂၆
၁၀၅။ မည်သူတွေက မည်သို့ ဖန်သလဲ	၄၂၇
၁၀၆။ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်	၄၂၈
၁၀၇။ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလွဲလာ	၄၂၈
၁၀၈။ ပူပင်သောက ဓာတ်လမ်းစကြရပြီ	၄၂၉
၁၀၉။ ဖိစီးသောဝေဒနာ ပေါ်ပေါက်လာ	၄၂၉
၁၁၀။ နေ့လည် ၁၂-နာရီခန့်အချိန်	၄၃၀
၁၁၁။ ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာပြီတဲ့	၄၃၁
၁၁၂။ အစွမ်းကုန် ကုသပါသော်လည်း	၄၃၂
၁၁၃။ အိုနာသေဘေးမှ မလွတ်နိုင်	၄၃၃
၁၁၄။ နောက်ဆုံးမိန့်ဟာ ဩဝါဒတော်	၄၃၅

ကမ္မရေစုချုပ်ငြိမ်း-ရုပ်သိမ်းပြီးနောက်

၁။ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ကြွလာ	၄၃၆
၂။ ဖြစ်ချင်တိုင်းလဲ မဖြစ်ရပါ	၄၃၇
၃။ အမျိုးမျိုး ဝေပန်ကြခြင်း	၄၃၈
၄။ ဈာပနကော်မတီ ဖွဲ့စည်းခြင်း	၄၃၉
၅။ ကျင်းပပူဇော်ရန် ရက်သတ်မှတ်ခြင်း	၄၄၀
၆။ ခန္ဓာဝန်ချ-ဝေါဟာရ	၄၄၁
၇။ တည်ငြိမ်သော ဝေါဟာရ	၄၄၂
၈။ နိဗ္ဗာန်စံကျောင်းချ အခမ်းအနား	၄၄၃
၉။ ရုပ်ကလာပ်အတိုင်း ထားလိုသူများ	၄၄၃
၁၀။ ပတ္တမြားခေါင်းနဲ့ ရုပ်အလောင်းတော်	၄၄၄
၁၁။ ပုလဲလုံးကလေးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ခြင်း	၄၄၄
၁၂။ မင်္ဂလာပေါင်းစုံလှတဲ့ မင်္ဂလာဆရာတော်	၄၄၆
၁၃။ ဖြစ်ချင်သမျှမဖြစ်ရ၊ ဟယ်--အနတ္တ-အနတ္တ	၄၄၈
၁၄။ တရားသဘင်များ ဆင်ယင်ကျင်းပ	၄၄၉
၁၅။ အင်္ဂါဈာပန ကွင်းပြင်ကျယ်သို့	၄၅၁
၁၆။ ဘာသာဝင်ပေါင်းစုံ ပါဝင်ပူဇော်	၄၅၂
၁၇။ ဈာပနကွင်းပြင်မှ ရှုခင်းအသွယ်သွယ်	၄၅၄
၁၈။ ကမ္ဘာလုံးကြီးနဲ့ ဒုံးပျံကြီး	၄၅၇
၁၉။ ဧည့်ခံမှုနှင့် အလှည့်ကျပူဇော်	၄၅၉
၂၀။ စတုဒိသာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံ	၄၆၀
၂၁။ တတိယအကြိမ် ပျားစွဲပြန်ခြင်း	၄၆၁
၂၂။ ဒုလ္လဘဒေသနာ-ဦးမြင့်ဆွေရေး-ရတုပိုဒ်စုံ	၄၆၃
၂၃။ နောက်ဆုံး မီးသင်္ဂြိုဟ်မည့်နေ့	၄၆၅
၂၄။ ထူးဆန်းခြင်းနှင့် အံ့ဩဖွယ်	၄၆၆
၂၅။ အလောင်းတော်လှပွဲ-ဘယ်နှယ်လဲ	၄၆၇

၂၆။ မလျှော့သော စွဲနဲ့ အောင်ပွဲယူမယ်	၄၆၇
၂၇။ စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးနေ့ကြီး	၄၆၈
၂၈။ မထင်မှတ်ပဲ ပြောင်းလွဲသွားတော့ခြင်း	၄၆၉
၂၉။ ဓာတ်တော်များ ကြွင်းရစ်ခြင်း	၄၇၀
၃၀။ ဓာတ်တော်ရဖို့ လှပွဲကြီးပျက်ရ	၄၇၂
၃၁။ ဓာတ်တော်အိတ်များ ဖွင့်ပွဲ	၄၇၃
၃၂။ “ချိတ်ဆက်”ဆိုတာ တကယ်လား	၄၇၃
၃၃။ တေ့ဆက်၊ ချိတ်ဆက်၊ ကွင်းဆက်များ	၄၇၄
၃၄။ ရဟန္တာဖြစ်လျှင် အရိုးချိတ်ဆက်	၄၇၅
၃၅။ နာဂါပလောကီတ	၄၇၅
၃၆။ ပုပ်ကော ပုပ်သေးသလား	၄၇၆
၃၇။ အရိုးက ဓာတ်တော်ဖြစ်အောင်	၄၇၇
၃၈။ တရားကလုပ်လို့ ဓာတ်တော်ဖြစ်သွားတာ	၄၇၇
၃၉။ မင်္ဂ ၄-တန်ရလျှင် ဓာတ်တော်ဖြစ်	၄၇၈
၄၀။ ဓာတ်သိမ်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ	၄၇၈
၄၁။ ဘာလို့ ဓာတ်တော်ဖြစ်လာတာလဲ	၄၇၉
၄၂။ စေတီတည်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ကြခြင်း	၄၇၉
၄၃။ မင်္ဂလာဓာတုဓမ္မစေတီတော် တည်ထားကြခြင်း	၄၈၁
၄၄။ သားတော်စေတီကဲ့သို့	၄၈၂
၄၅။ ဘုရားစကားကို ထောက်ခံပြလိုက်ခြင်း	၄၈၃
၄၆။ တရားရမည့်သူ တရားမရသေးသမျှ မသေ	၄၈၄
၄၇။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဉာဏ်ပွားရီခွံ	၄၈၇
၄၈။ မြင်းမိုရ်တောင်နှင့် ဖိ၍ သတ်သော်လည်း	၄၈၈
၄၉။ နပ်မည့် ထမင်းအိုး-မီးထိုး၍လည်းပေးဦးမှ	၄၈၉

နောက်ဆက်တွဲ အခန်း

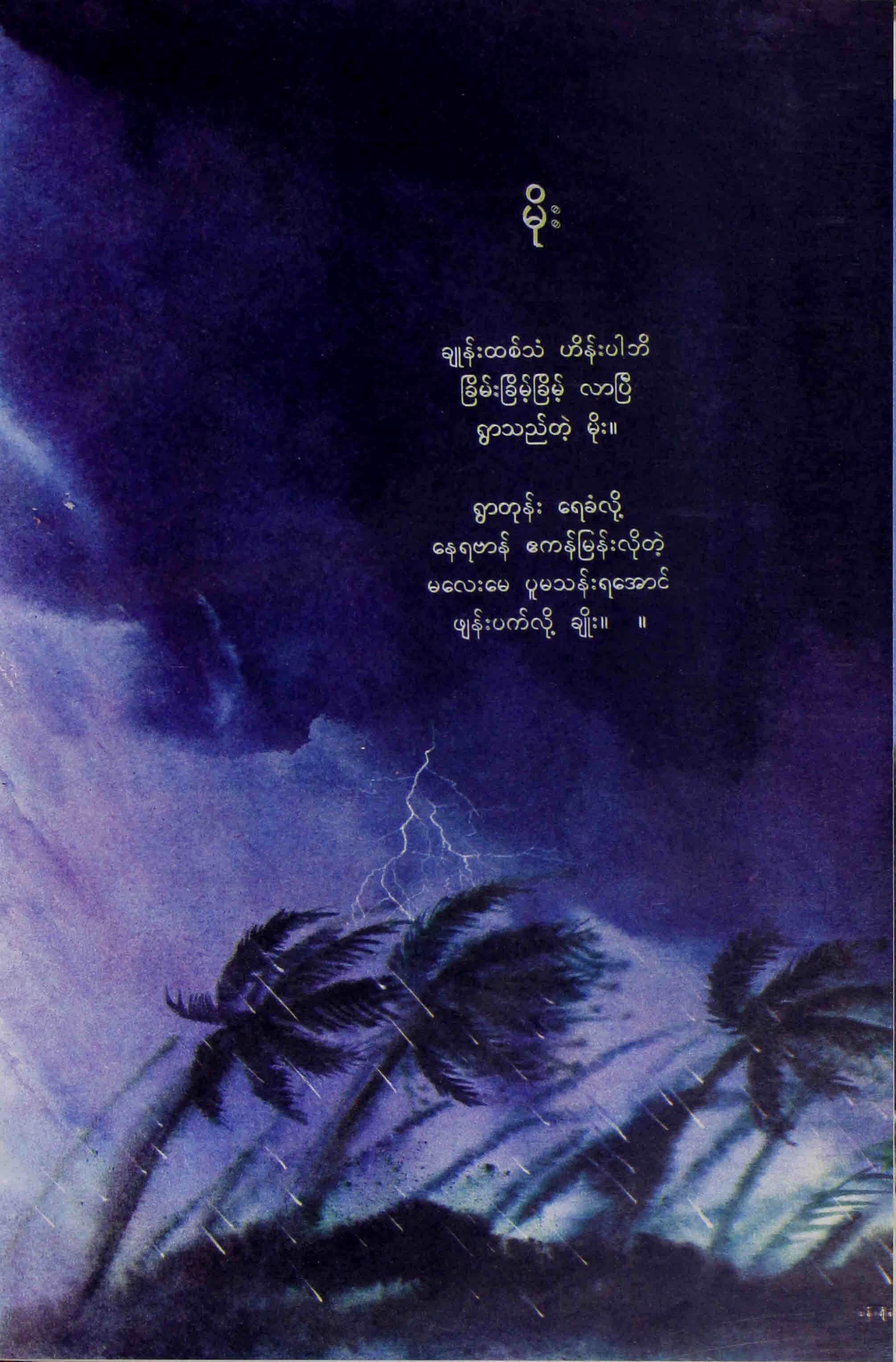
၁။ ရန်ကုန်မြို့မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းခြင်း	၄၉၂
၂။ ဘုရားပြီးလျှင်ထီးတင်ရသလို တရားပြီး၍ထီးတင်ခဲ့၄၉၄	
၃။ ပျောက်ကွယ်မကုန်အောင် ထိန်းသိမ်းကြခြင်း	၅၀၄
၄။ ယခုလက်ရှိ မိုးကုတ်အဖွဲ့ချုပ်နေရာ	၅၀၉
၅။ မိုးကုတ်တရားမှန်လျှင်	၅၁၃
၆။ ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ် သာသနာပြုကြခြင်း	၅၃၂
၇။ မိုးကုတ်ရှိရာ ပျားတွေလာသတဲ့	၅၃၄
၈။ အသေရဲတာ သည်တစ်ပါးပဲတွေပွား	၅၅၀
၉။ အဖွဲ့အစည်းဖြင့် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြခြင်း	၅၆၂
၁၀။ မကွယ်ပျောက်အောင် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း	၅၆၄
၁၁။ ဆရာ ဒကာ ညီညာလက်တွဲ၍	၅၆၅
၁၂။ ရန်ကုန်မြို့ မိုးကုတ်အဖွဲ့ချုပ်ကြီး ရပ်တည်နေပုံ	၅၆၆
၁၃။ ဒုတိယအကြိမ် ညီလာခံကျင်းပ	၅၆၈

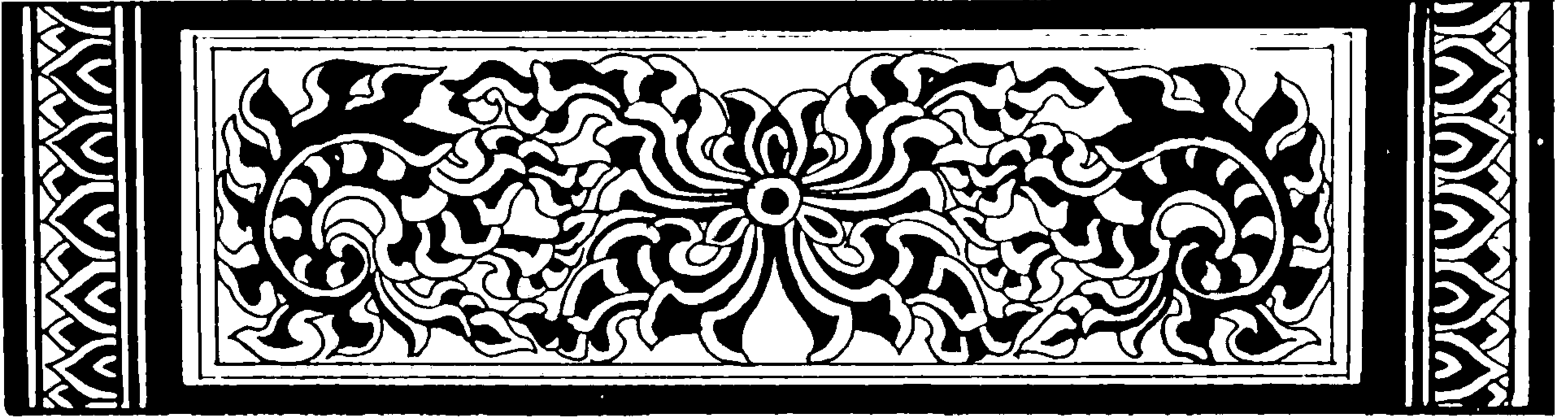
အရှင်ဇောသိတ၏ တစ်ဘဝတာ ၅၆၉

မိုး

ချွန်းထစ်သံ ဟိန်းပါဘိ
ခြမ်းခြမ်းခြမ်း လာပြီ
ရွာသည်တဲ့ မိုး။

ရွာတုန်း ရေခဲလို့
နေရဗာန် ဧကန်မြန်းလိုတဲ့
မလေးမေ ပူမသန်းရအောင်
ဖျန်းပက်လို့ ချိုး။ ။

နူးသော် တိုက်ထွန်းခြင်း

“မိုးက ၄-မျိုး ရှိသည်” ဟူ၍ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ဟောကြားထားသည်။
(အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် စတုတ္ထ)

- ၁။ ချွန်းထစ် ဟိန်းဟောက်ပြီးမှ မရွာသော မိုး၊
 - ၂။ သဲသဲမဲမဲ ရွာသော်လည်း မထစ်ချွန်းသော မိုး၊
 - ၃။ မချွန်းလည်း မချွန်း မရွာလည်း မရွာသော မိုး၊
 - ၄။ ချွန်းလည်း ချွန်း၍ ရွာလည်း ရွာသော မိုးတို့ ဖြစ်ကြ၏။
- [ချွန်းလျက် မရွာ၊ ရွာလျက် မချွန်း၊ မချွန်း မရွာ၊ ချွန်းရွာ ရွာသား...။]

ယခု ရွာလာသော မိုးကား နံပါတ်(၄) အမျိုးအစား ဖြစ်၏။ ချွန်းလည်း ထစ်ချွန်း၏။ သဲသဲမဲမဲလည်း ရွာသည်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအတွင်းမှာ နေရာအနံ့-စကြဝဠာ ဖြန့်၍ အေးစိမ့် ပြန့်သွားအောင် ရွာသောမိုး ဖြစ်သည်။ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ ဓမ္မဒေသနာမိုးကို ဆိုလို၏။ မိုးဆိုမှမိုး၊ အပူတွေ အကုန်ဝေးဖို့ အေးအောင် စိမ့်အောင် ရွာသည်မိုး။

သို့ဖြစ်၍ ရွာတုန်းရွာခိုက် အခွင့်ကောင်းကြုံတုန်းမှာ မိုးရေတွေကို ခံယူထားကြ၊ အဓိပ္ပာယ်မှာ- နှလုံးသားဖြင့် အေးမြသော ဓမ္မဒေသနာတရားမိုးရေတို့ကို ခံယူထားကြပါ- ဟု ဆိုလိုသည်။

နေရဇာန် (နိရဇာန=နိဗ္ဗာန်)နန်းကို မြန်းလိုကြတဲ့ “မလေးမေ”နှင့် တူသော ယောဂီများအားလုံး ရွှင်ပြုံး လန်းဆန်း အပူမသန်းရအောင် ဖျန်းပက်လို့ ဝဝချိုးလိုက်ကြ၊ ရွဲအောင်-စိုအောင်-စိမ့်အောင် ချိုးလိုက်ကြ” ဟူ၍ နှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။

မိုးရွာရင် ရေချိုးမယ်၊ အမေလာရင် နို့စို့မယ်

အခု မိုးတွေ ရွာလာပြီ

မိုးရွာလျှင် ရေလော ချိုးကြပေတော့၊ အကျိုးမကြာခင် အသရေဟာ တိုးမည်ကြောင့်၊ တန်ခိုးဖြာလွင် ကမ္ဘေကမ္ဘာတောင် မညှိုးနိုင်ဘူ၊ ခေမာအကျိုးကို သိမှတ်စရာ လမ်းတွေကွယံ၊ ဝိပဿနာစခန်းတွေနဲ့ အခြေအမှန်သာ... ဗွေသံသရာမှာတဲ့ အဟိုဟိုပြေး။

နေရဇာန်လျာတဲ့ သို့မို့ကလေး...(အမယ်မင်း) အမေမြန်မြန်လာပါလို့ ဓမ္မာနို့ချိုကို ကျွေး...။

(လယ်တိပဏ္ဍိတ ရေး)

ရခဲသောသူ

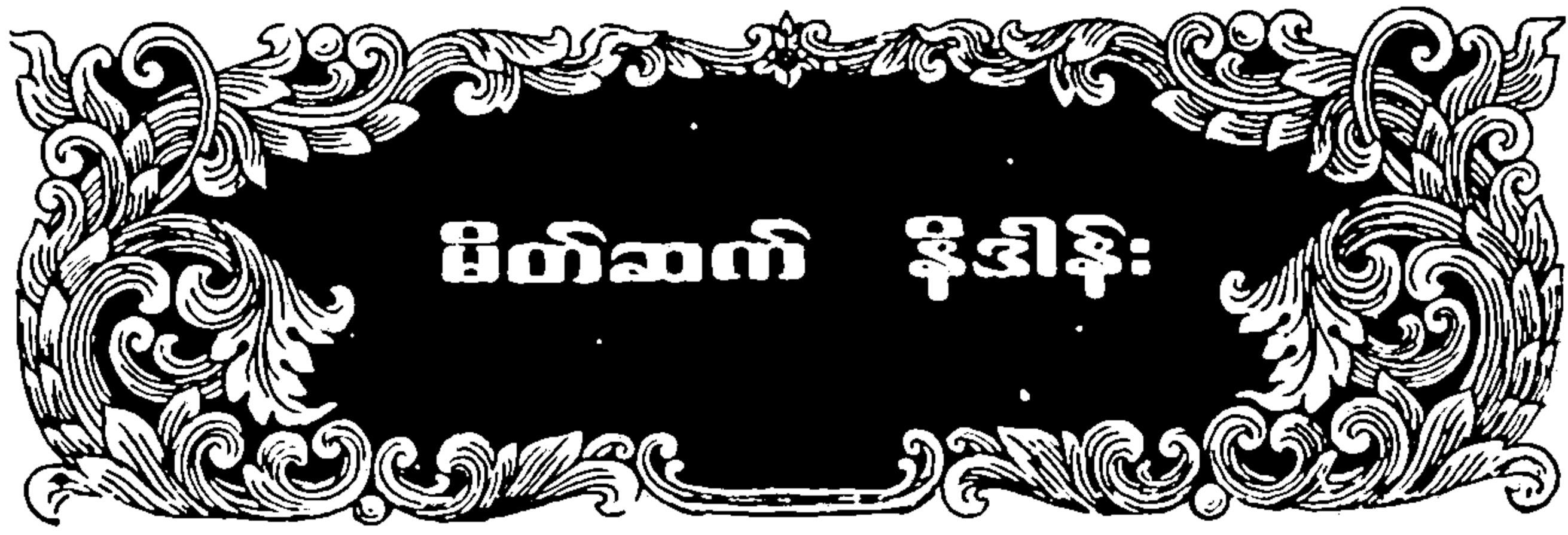
ထွန်းထွန်းကားကား
ယောက်ျားတစ်ဆူ
ထိုသသူလျှင်
လူဉ်သော်လဲ
ရနိုင်ခဲ၏။
နက်နဲသိမြော်
ကြီးမြင့်သော်မူ
လေးဖော်မျိုးစစ်
မှီရာ ဖြစ်လိမ့်...။

(ကိုးခန်းပျို့)

န ဘိက္ခဝေ ဟီနေန အဂ္ဂဿ ပတ္တိ ဟောတိ၊
အဂ္ဂေနစ ခေါ ဘိက္ခဝေ အဂ္ဂဿ ပတ္တိ ဟောတိ။

ရဟန်းတို့... အညံ့စား လုံ့လ ဝီရိယဖြင့်
အမြတ်စား အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရိုး ထုံးစံ မရှိချေ။
အမြတ်စား လုံ့လ ဝီရိယဖြင့်သာလျှင်
အမြတ်စား အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရိုး ထုံးစံ ရှိချေသည်။

(နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ၂၆၇)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ “တစ်ဘဝ သာသနာ” ဤကျမ်းစာကို ရေးသားသောသူမှာ အမရ ပူရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံ၊ ဘာသာဋီကာများ ကျမ်းပြု အကျော်၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသ၏ “တစ်ဘဝသာသနာ” ကို ရေးသား ခဲ့သော အရှင် ယောသိတပင် ဖြစ်ပါသည်။

မိမိမှာ ငယ်စဉ်မှစ၍ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသ၏ တတွတ်တွတ် ပြောဆို ဆုံးမသော သြဝါဒကို ခံယူခဲ့ရ၏။ အသက် အရွယ်ထောက်လာသောအခါ မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ညွှန်ကြားမှုသြဝါဒတို့ကိုပါ ရယူလာ ခဲ့ပါတော့သည်။

“အရှင်ယောသိတသည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၂-ပါး၏ “တစ်ဘဝသာသနာ” ကို ရေးသားခွင့် ရသဖြင့် အာဂလူဟဲ့၊ ဒါမှသူကွဲ့”

ဤသို့ပင်လျှင် အများက မြင်ကြ၊ အများက ပြောကြ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ မိမိကလည်း အမရပူရမှာ ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ နေထိုင်လာခဲ့သူဖြစ်၍ အမရပူရ မှာ သီတင်းသုံးတော်မူကြသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှစ်ပါးလုံးကို မျက်ဝါးထင်ထင် ဖူးမြင် နေခဲ့ရ နီးနီး ကပ်ကပ်ဆည်းကပ်ခွင့်ရခဲ့သောသူလည်း ဖြစ်နေခဲ့ ရ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဝံ့ဝံ့စားစား ရေးသားရဲခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိဘဝကို သုံးသပ်ကြည့်မည် ဆိုပါလျှင် မိမိ၏ ဘဝရှေ့ပိုင်းကို လူလားမြောက် အောင် (လူရာဝင်အောင်၊ လူတစ်လုံး-သူတစ်လုံး ဖြစ်လာအောင်) ကျေးဇူးတော်ရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ ကျမ်းပြုအကျော်အမော် ဆရာတော် အရှင် ဇနကာ ဘိဝံသက ပြုစုပျိုးထောင်ပေးတော်မူခဲ့၏။

မိမိ၏ ဘဝနောက်ပိုင်းကိုကား သံသရာ ခရီး အတွက် ခြေလှမ်းသွားတတ်အောင် ကျေးဇူးတော်ရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ညွှန်ကြားပေးတော်မူသည်-ဟု ဆိုလျှင် မမှားပါချေ။

အရိပ်တော်တို့ဖြင့် ထိပ်ပေါ်မိုးထားသလို

ဤသို့လျှင် မိမိဘဝကို ပရိယတ် အကျော် အမော် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ပဋိပတ် အကျော် အမော် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၂-ပါးတို့၏ အေးမြ သော အရိပ်တော်တို့က မိမိ၏ ထိပ်ပေါ်တွင် အုပ်မိုး ထားသလို ဖြစ်တော့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့၏ အရိပ်တို့သည် အေးမြလှပါ၏။ လောကနိတိကျမ်းတွင် စတုရင်္ဂဗလ

အမတ်ကြီးက “အမိအဖတို့၏ အရိပ်၊ ဆရာသမား တို့၏ အရိပ်ဆိုတာ သာမန်သစ်ရိပ်-ဝါးရိပ်၊ တောရိပ်- တောင်ရိပ်တို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ အေးမြ ချမ်းသာ၏” ဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလော။

မိမိ၏ ဘဝအတွက်ကား ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၂-ပါးလုံး ကျေးဇူးကြီးမားတော်မူကြပါပေ၏။ အနှိုင်း အဆ လွန်သော ကျေးဇူးရှင်ကြီးများလည်း ဖြစ်တော်

မူကြပါပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိက ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့် အနေ-ရိသေဂါရဝ၊ ဦးညွတ်ခလျက် ...။

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၂-ပါးတို့၏ တစ်ဘဝတာခရီးကို ကိုယ်စီကိုယ်ငံ ဆောင်ရွက်တော်

မူခဲ့ကြသော သာသနာပြုလုပ်ငန်းရပ်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ကာ စေတနာအပြည့်အဝဖြင့် လှလှပပ “တစ်ဘဝ သာသနာ” ကျမ်းစာများအသီးသီး ရေးသား၍ လေးစားစွာ ပူဇော်ကန်တော့ခွင့် ရခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာစာအုပ် ဖြစ်ဖို့အရေး

ဆရာတော် ဘုရားကြီးတို့၏ “တစ်ဘဝ သာသနာ” ကို ရေးရသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ မိမိအမြင်-မိမိအယူအဆ-မိမိအတွေ့အကြုံ မျှဖြင့်လည်း လုံလောက်ပြီဟု မယူဆပါ။ သို့အတွက် အပြင်လောကသို့ထွက်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့နှင့် ဆက်ရာ စပ်ရာတို့ကိုလည်း လေ့လာရ-မေးမြန်းရ-စုံစမ်းရပါတော့သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ပတ်သက် လာလျှင် မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်ဖို့- ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်ဖို့ အတွက် အချိန်ယူရပါသည်။ ၁၉၈၆ -ခုနှစ်မှစ၍ ၁၉၉၅- ခုနှစ်အထိ (၁၀) နှစ်ခန့်မျှ ရှာရ ပွေရ

စုံစမ်းရပါ၏။ ဤသို့ အချိန်ယူပြီးလျှင် ရှာရင်းပွေရင်း- လေ့လာရင်းဖြင့် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းရေးသားလာခဲ့ရပါသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီး၏ ခေါင်းဆောင် သူတော် စင်ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီ အကြောင်းကို ရေးကြတော့မယ်- ဆိုတော့ မရေးသားမီ ဝိုင်းဝန်း၍ အချက်အလက် များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်အောင် လေ့လာကြ- ရှာဖွေကြ- စုဆောင်းကြပါသေးသတတ်။

သူတော်စင်ကြီး သွားရာ လာရာ ကျက်စားရာ အရပ်တို့ကို အနံ့အပြားသွား၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လေ့လာ မှတ်သားပြီးမှ တိတိကျကျ ရေးသားကြပါသတတ်။ ထို့အတူပင် မိမိတို့လည်း ဤစနစ်ကို ယူ၍ မြို့ရွာ အနံ့-နယ်အနံ့ ခရီးဆန်ခဲ့ကြပါသည်။

လေ့လာရေးခရီး ထွက်ခဲ့ကြခြင်း

ဦးစွာပထမ ညောင်လေးပင်မြို့ကို စတင်၍ လေ့လာရေး ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှ နာယကကြီး ဦးသန်းမောင် (ကျားပျံ)က “အေး ... ဆရာတော်ကြီး အတွက် သွားကြ မှာဆိုရင် ငါ့ကားကို ယူသွားကြကွ” တဲ့၊ သူ့ထံသို့ တောင်းခံသူမရှိဘဲလျက် သူကအလျင် စေတနာ တွေ ဒလဟောဖြင့် ပေးပါတော့သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ကားကို လမ်းကြမ်းကြီးများ ပေါ်တွင် သွားခွင့်မပေး၊ လမ်းချောညက်သော ရန်ကုန် မြို့၊ မြူနီစီပယ် နယ်နိမိတ်အတွင်း၌သာလျှင် သွားခွင့်

လာခွင့်-သုံးစွဲခွင့် ပေးလေ့ရှိပါသတတ်။ ပြန်ရောက်လျှင် လည်း တိုက်အောက်ထပ်မှာ သူ့ကားနုနုကလေးကို အဝတ်ဖြင့် ခြုံအုပ်ထားစေသည်ဟူ၏။ ယခုမူ ဝေးလံ သီခေါင်သော ခရီးကြမ်း ခရီးလမ်းပေါ်မှာပင် သွားခွင့် ပေးနေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ကြည်ညိုလွန်း ၍ ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

အရှင် ယောသိတသည် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင် ကျော်၊ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ချို၊ အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင် လူကြီးဦးချန်ထွန်း၊ မိုးကုတ်ယောဂီ ဦးဖိုးတို့နှင့် အတူ ညောင်လေးပင်မြို့သို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်ခဲ့ကြ၏။

မိုးကုတ်မြို့တွင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအကြောင်းကို မေးမြန်းမှတ်သားနေစဉ်

သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်လည်း တွေ့ရ မေးမြန်းရ- မှတ်သားရပါသည်။ သူတို့ သိသမျှ ပြောပြကြပါ၏။

နောက်တစ်ဖန် ပတ္တမြားမြေ မိုးကုတ်မြို့သို့လည်း အရှင်ဃောသီတာ၊ ပစ္စာသဏေ ဦးပညာစာရာ၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်ကျော်၊ ဓမ္မကထိကဆရာကြီး ဦးကံစိန်နှင့် အတူ သွားခဲ့ကြ-လေ့လာခဲ့ကြပါ၏။ လူပုဂ္ဂိုလ် (၃၀) ကျော်တို့က သူတို့ သိသမျှ ပြောပြကြပါသည်။

ထိုမှတစ်ပါး- မန္တလေးမြို့၊ အမရပူရမြို့နှင့် ဆရာတော်ဘုရား၏ ဇာတိချက်ကြွ ဖွားရာမြေ ဥယျာဉ်

တော်ရွာသို့ကား အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်၊ အတန်တန် အခေါက်ခေါက်- ရောက်ခဲ့ကြရ၏။ ထိုမှနောက်၌ အဘိဓမ္မာညဝါအကျော် ဆရာကြီး ဦးအုန်း၏ ဇာတိ ရမည်းသင်း မြို့နယ်က အလည်ကုန်း ရွာကိုလည်း အလွတ်မထားခဲ့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဆက်စပ်သူ ဟူသမျှ၊ သိမိသူဟူသမျှ၊ ပြောပြနိုင်သူဟူသမျှတို့ထံ သို့လည်း ရောက်ခဲ့ရ-တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ရ-မှတ်သားခဲ့ ရပါသည်။

ကျမ်းစာအုပ်ဖြစ်အောင် ပုံဖော်ခြင်း

ဤကဲ့သို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရရှိခဲ့သော အကြောင်းအရာတို့ကို ကောင်းစွာစိစစ်၊ အမှန် အကန် ဖြစ်အောင် ရွေးချယ်၊ “ဟုတ်တယ်” လို့ ယူဆရသည့် အချက်အလက်တို့ကိုမှ လက်ခံကြပါသည်။

ထိုမှနောက်၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘဝခရီး တစ်လျှောက်ကို “ဆယ်စုနှစ်” “ဆယ်စုနှစ်” စီ ပိုင်းခြားပြီးလျှင် ဆိုခဲ့ပြီး အကြောင်းအရာတို့ကို ဆိုင်ရာ ဆယ်စုနှစ်တို့အတွင်းမှာ သွင်းထည့်ပေးပါသည်။

ထိုသို့သွင်းထည့်ပြီး၊ ခွဲဝေပုံပိုင်းပြီးမှ ဆယ်စုနှစ် များ၏ နောက်ခံသမိုင်း၊ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေ၊ လူနေ ပတ်ဝန်းကျင်၊ သာသနာ့လုပ်ငန်းခွင်၏ ပမာဏ တို့ကို ဖော်ပြ၍-ဖော်ပြ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တစ်ဘဝတာကို ရေးသားပါသည်။

ဤသို့လျှင် တကယ် လက်တွေ့ ရေးသား လာသောအခါ-ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ “တစ်ဘဝ သာသနာ” မှာ အလွန်အကျူး အထူးခက်ခဲ နက်နဲ သိမ်မွေ့နေသည်ကို တွေ့လာရပြန်တော့၏။ အဘယ့်

ကြောင့်ဆိုသော် ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ တရားလုပ်ငန်းခွင် တွေ ပါနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ “ရေးတတ်ရုံ သက်သက်မျှဖြင့် မရနိုင်၊ ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ တရားအားထုတ်မှု လုပ်ငန်းခွင် ပါ- ပါဝင်ပေါင်းစပ်မှ အဘော်မိအောင် ရေး၍ ရနိုင်မည်”-ဟု သိလာရတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအချိန် မှစ၍ လက်တွေ့အားထုတ်မှုလုပ်ငန်းခွင်ပါ ပါဝင် ပေါင်းစပ်ရပါတော့သည်။

တစ်ဘဝလုံး မရပ်မနား၊ အလုပ်လုပ်တော်မူခဲ့

သည်စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်လုံးကို ဖတ်ကြည့် လျှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ဘဝ ရပ်လုံး ပေါ်လာမှာပါ။ ငယ်စဉ်မှစ၍ လူလားမြောက်လာ အောင်ရယ်၊ သာသနာ့ သားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင်ရယ်- ဘယ်လို ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်တွေ၊ အဲဒီနောက် သာသနာတော်အတွက် ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အပိုင်းတွေ ...။

ပြီးတော့ သက်တော် ၆၃ နှစ်ကို ထက်ဝက်ခွဲပါ က ဘဝရှေ့ပိုင်းတစ်ဝက်မှာ ပရိယတ်သာသနာတော် အတွက် သံဃာတော်များအား အဘိဓမ္မာ ညဝါတွေ ကို နေ့မအား-ညမအား ပို့ချပေးခဲ့ပုံတွေ ...။

ဘဝနောက်ပိုင်း တစ်ဝက်မှာကား ပဋိပတ် သာသနာတော်အတွက် မိမိကိစ္စ ပြည့်စုံအောင် ရွက် ဆောင်ပြီးလျှင် အများရှင်လူ တရားယူလိုသူတို့အား

သစ္စာတရားတွေကို နေ့မအား-ညမအား ဟောကြား ညွှန်ပြ ဆုံးမခဲ့ပုံတွေကို အသေးစိတ် တွေ့ကြရမှာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ခြုံငုံ ကြည့်လျှင် နားသည်မရှိ၊ ရပ်သည်မရှိ၊ (အတ္တဟိတ- ပရဟိတ) ကိုယ်ကျိုး-သူကျိုးအတွက် တစ်ဘဝလုံး တလှုပ်လှုပ်-တရှားရှား ကြိုးစားလာခဲ့သူသာ ဖြစ်ပါ၏။

မိုးပေါ်ကျ မဟုတ်ပါ။ အလိုလို ဖြစ်လာသည် လည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့လို ကိုယ့်လိုထဲက ကြိုးစား ခဲ့၍သာလျှင် လောကီ-လောကုတ္တရာ အောင်မြင်လာ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ “အောင်မြင်ချင်ရင် ငါ့လို ကြိုးစားကြ” လို့ စံပြနမူနာအဖြစ် ပြောပြသလိုလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ဤသဘောတို့ကို ဤစာအုပ်ကြီးထဲမှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် တွေ့ကြရမှာ ဖြစ်ပါသည်။'

ပညာအားတွေ အသုံးချ၍ လုံ့လတွေ စိုက်ခဲ့လို့သာလျှင်

ဤကဲ့သို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါဝင်အောင်- အချက် အလက်တွေ ကုန်အောင်ရေးဖို့ အနားသို့လာ၍ ခဏ ခဏ သတိပေးနေသူကတော့ ဒကာကြီး ဦးပေါင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဦးပေါင်သည် မိမိအပေါ် ကောင်းကျိုး

လိုလားသူ ဒကာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ပါး- “အရှင်ဘုရား ... ဆရာတော် အရှင်ဇနကာ ဘိဝံသ၏ တစ်ဘဝသာသနာကို ရေးတုန်းက ကိုယ်ကျင့်သီလ ဝိနည်းသာသနာ အရေးကြီးပုံ

ပေါ်လွင်အောင် ရေးသားခဲ့သလို-
ယခု မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝိမလ၏
တစ်ဘဝသာသနာကို ရေးတဲ့ အခါမှာလဲ ပဋိပတ်
ကျင့်စဉ်လုပ်ငန်းခွင်တွေ ပေါ်လွင်အောင်၊ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးရဲ့ အဘော်မိအောင်၊ ဒီစာအုပ်
ကြီးကို ဖတ်ရုံနဲ့ တရားအလုပ် အားထုတ်တတ်
အောင် ရေးပါဘုရား ...”

ဤသို့လည်း ဒကာကြီး ဦးပေါင်က သတိပေးတတ်
ပါသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး
အားလုံးနားလည်နိုင်လောက်အောင် စွမ်းနိုင်သမျှ တင်ပြ
ထားပါသည်။ စေတနာ သဒ္ဓါ ဝီရိယ သတိ သမာဓိ

ပညာအားတို့ကို စက်ကုန်လွတ် အသုံးချ၍ လုံ့လတွေ
စိုက်ထားလို့သာ သည်စာအုပ်ကြီးပြီးတာ ပါ။

သို့ရာတွင် “လို့” သွားသော အချက်၊ “ဟာ”
သွားသောအကွက်နှင့်တိမ်းပါးချွတ်ယွင်းသော “အမျက်”
ကလေးများဆိုတာရှိတတ်စမြဲပါပဲ။ ကင်းနိုင်မည် မဟုတ်
ပါ။ အကယ်၍များ တွေ့ရှိပါကလည်း ဖြည့်စွက်၍
ပြင်ဆင်၍ ကြည့်ရှုကြပါ- လို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

တစ်စုံတစ်ဦးအပေါ်မှာ ထိခိုက်စေ-နစ်နာစေ-
ဆိုတဲ့ စေတနာလည်း မပါရိုး အမှန်ပါ။ သို့ရာတွင်
မလွတ်မကင်းများဖြစ်၍သွားပါက ခွင့်လွတ်ကြပါ-
လို့ တောင်းပန်ပါသည်။

အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ

ဤသို့လျှင် စေတနာ သဒ္ဓါ ပညာ ဝီရိယ
သတိ သမာဓိအားတို့ဖြင့် ကြိုးစား၍ မိမိတစ်ပါးတည်း
ရေးသားလာခဲ့ရာ ၁၉၉၂- ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် စာမူ
ကြမ်းကြီး တစ်ခုလုံး ပြီးစီးသွားပါတော့သည်။

ထိုနှစ်ကုန်၍ ၁၉၉၃- ခုနှစ်သို့ ကူးသောအခါ
နှစ်သစ်ဦးအစမှာပင် ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ
အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၌ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့
ခွဲ များမှ ကိုယ်စားလှယ်တော်များ (ဒုတိယအကြိမ်)
စုံညီဓမ္မသဘင် စည်းဝေးပွဲကြီး ကျင်းပကြပါသည်။

ထိုဓမ္မသဘင်ကြီးတွင် မိမိရေးသားခဲ့သော
မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ “တစ်ဘဝသာသနာ”
စာမူတွေကို အားလုံး၏ ရှေ့မှာ ကြေညာ၍ ရန်ကုန်မြို့
မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ချုပ်ကြီးသို့ လှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။

သို့တစေလည်း အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့်
စာအုပ် ဖြစ်မလာဘဲ ကြန့်ကြာနေခဲ့ရပါ၏။ ထိုအခါ

အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ၏ စည်းဝေးဆုံးဖြတ်ချက်အရ-
မိမိကိုပင် “စာအုပ်ကြီး ဖြစ်လာအောင် ရွက်ဆောင်
ပေးပါ။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လဲ ရွက်ဆောင်ပေး
ပါ” ဟု တာဝန်အပ်နှင်းလာပြန်တော့သည်။

သို့အတွက် “အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လို
လုပ်ကြမလဲ” “ဘယ်သူနဲ့ ညှိနှိုင်းမလဲ” “ဘယ်စက်
ကို အပ်မလဲ” ဟု စဉ်းစားကြည့်သောအခါ- ရန်ကုန်မြို့၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ အောင်ရတနာလမ်း၊ အမှတ်
(၂/က) မှ “နေရီရီ ပုံနှိပ်တိုက် နှင့် နေရီဦးစာအုပ်တိုက်”
ကို သွား၍ သတိရပါတော့သည်။

ယင်းပုံနှိပ်တိုက်ဖြင့် ဆက်သွယ်၍ အလုပ်လုပ်
ကြရာ (၆)လအတွင်းမှာပင် အကောင်အထည် ပေါ်လာ
ပြီးလျှင် ယခု စာဖတ်သူတို့၏ လက်ထဲသို့ ရောက်လာ
သည်အထိ ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

အရှင်ယောသီတ

သာသနဓဇ သီရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ
မိုးကုတ်အဖွဲ့ချုပ် ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ/ဓမ္မကထိက
သံဃာတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်၊ ရေကူး၊ ကမ္ဘာအေး၊
ရန်ကုန်မြို့။ (၁၃၅၇- ခု ကဆုန်လ)။

“ပျားသို့ပမာ”

ရှေ့မျက်နှာပုံးပေါ်တွင် “ပျားအုံကြီး” ကိုဖော်ပြထား၏။ ပျားကောင်တွေ များစွာ ဝိုင်းအုံ တွေ့နေသည့်ပြင်- အရည်တွေလည်း ရွန်းအိ၍ ပြည့်လျှံဖိတ်ကျလှမှု ဖြစ်နေသည်။ ယင်း၏ အဓိပ္ပာယ်များမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသတတ်။

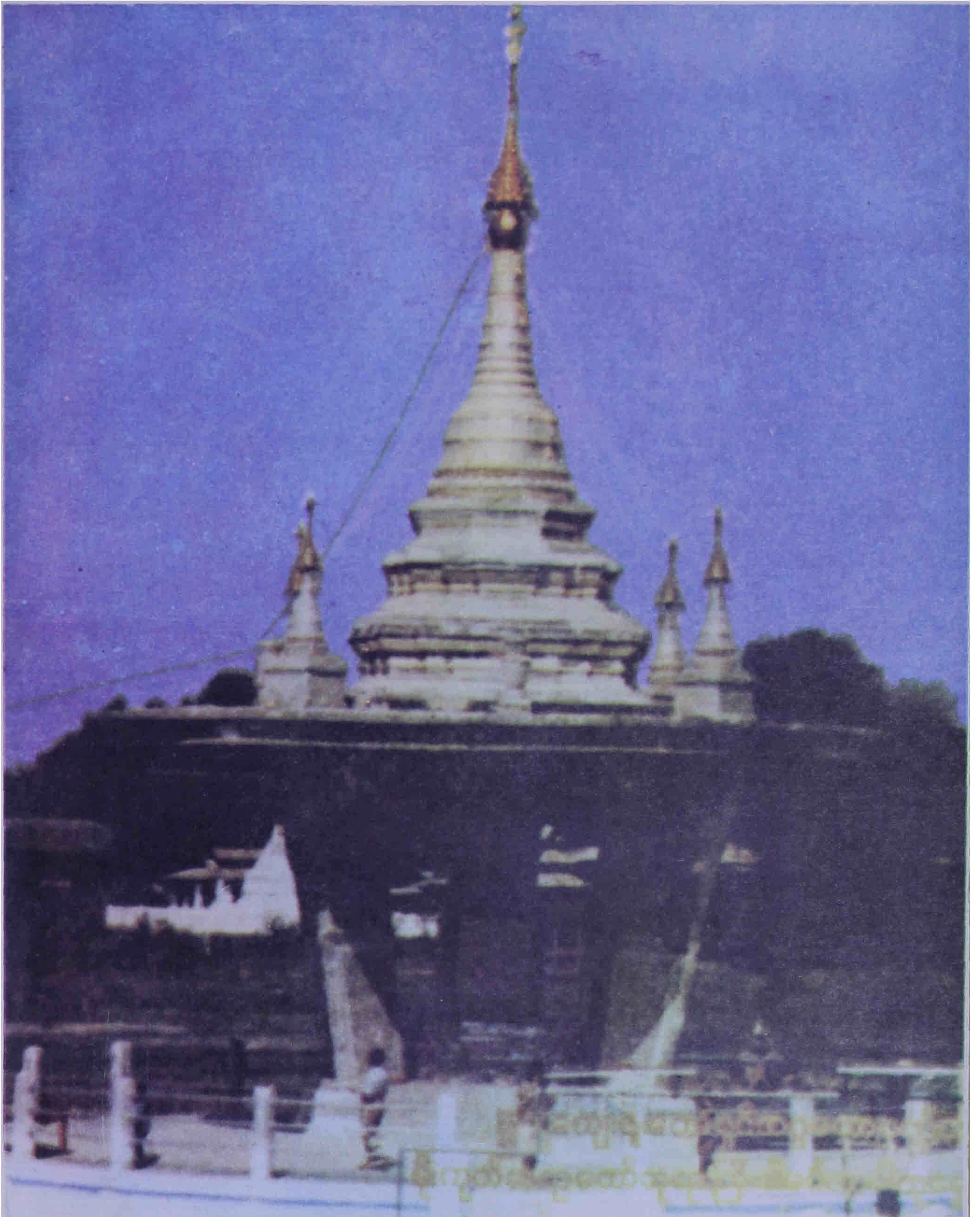
၁။ “ပျားရည်” ဆိုသည်မှာ ချိုမြိန်သော အရသာ ရှိ၏။ အင်အား ပြည့်စေ၏။ ချမ်းသာမှုကို ပေး၏။ ဆေးဖက် ဝင်၏။ အားလုံးက နှစ်သက်ကြ၏။ မွန်မြတ်သောပစ္စည်း ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။
ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော အမှန်လေးပါး သစ္စာတရား တို့သည်လည်း ဤပျားနှင့် အလားတူကြ၏။ ပျား၏ အင်္ဂါရပ်များကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။

၂။ ထိုမှတစ်ဖန်- ပျားရည်တို့သည် ပုပ်သိုးသည့် အလေ့မရှိ၊ ပျက်စီး၍ စွန့်ပစ်ရသည့်ထုံးစံမဲ့တာ သူ့မှာမပါ။ အမြဲတမ်း ရှင်သန်နေသကဲ့သို့ဖြစ်တော့၏။ သို့ဖြစ်၍ “မသေဆေး” ဟူ၍လည်း ဥပမာတင်စား ကြသည်။
ထို့အတူ သစ္စာတရား တို့သည်လည်း ဘဝအဖန်ဖန် မသေရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြသဖြင့် ပျားနှင့် ဥပမာတူကြသည်ဟု နှိုင်းကြပြန်၏။

၃။ ထိုမှတစ်ပါး “ပျားရည်” ဆိုသည်မှာ အထွတ်အမြတ်၊ ပန်းပေါင်းစုံတို့၏ ဝတ်မှုန်-ဝတ်ရည် တို့သာ ဖြစ်ကြ၏။ ပျားကောင်များက သယ်ဆောင်ပေးကြ၍သာ “ပျားရည်” ဟု ခေါ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ်သော်ကား အမွန်အမြတ်၊ အထွတ်အဖူး ပန်းတကာပန်းတို့၏ ဝတ်မှုန်-ဝတ်ဦးတို့သာ ဖြစ်ကြ၏။
ထို့အတူ-သစ္စာတရားတို့သည်လည်း တရားတကာ တရားတို့၏ အထွတ်အမြတ်-အညွန့်အဖူး အဦးဝတ်မှုန်တို့သာ ဖြစ်ကြ၍ ပျားနှင့်တူမျှသည်ဟု နှိုင်းခိုင်းကြသည်။

၄။ ထိုမှနောက်၌ကား ပျားကောင်တို့သည် မိသားစု စိတ်ဓာတ် ကိုယ်စီ ရှိကြ၏။ မခိုမကပ်အလုပ် လုပ်ကြ၏။ စုစုရုံးရုံးနှင့် စည်းလုံးညီညွတ်မှုရှိကြ၏။ နယ်တကာ ရပ်တကာမှ ပန်းပေါင်းစုံတို့၏ ဝတ်မှုန်-ဝတ်ရည်တို့ကို ရှာဖွေစုဆောင်းသယ်ယူလာကြ၏။ စုပေါင်းသိုလှောင်ထားကြသည်။ ပြီးလျှင် အညီအမျှခွဲဝေ စားသုံးကြတော့၏။
ထို့အတူ- ပျားကောင်များနှင့်တူသော တရားချစ်ခင် သူတော်စင် ယောဂီတို့သည်လည်း မိသားစု စိတ်ဓာတ်ရှိကြကုန်၏။ စုပေါင်းညီညွတ်ကုန်၏။ စုစုရုံးရုံးဖြင့် စည်းလုံးမှုလည်း ရှိကြသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်သို့ လာကြ၍ သစ္စာတရား အချို့ အမြန်တို့ကို ဝိုင်းအုံလျက် အညီအမျှ ခွဲဝေကြပြီးလျှင် စားသုံးကြတော့သည်။

ဤဆိုခဲ့ပြီး အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ဖော်ပြလို၍လည်း ကောင်း၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ ဘဝတွင်လည်း သုံးကြိမ် သုံးခါ ပျားတွေလာ၍ ဝိုင်းကြ-အုံကြ-ဝန်းရံခသည်ကို မှတ်တမ်းတင်လို၍လည်းကောင်း၊ ထိုမှ တစ်ပါး မိုးကုတ်နှင့် ပျားသည် မင်္ဂလာများ ဖြစ်သည် ဟု သိမှတ်စေလို၍လည်းကောင်း ဤပျားအုံပုံကြီးကို ဖော်ပြပါသတတ်။

အမရပူရမြို့ရှိ မင်္ဂလာ ဓာတု ဓမ္မ စေတီတော်

သားတော်စေတီ

* မိခင်ပုဏ္ဏားမကြီးက သားကိုနေ့စဉ် သတိရနေ၏။ တသသနှင့် လွမ်းရသည်မှာလည်း ကြာပြီ။ တစ်ယောက်တည်းသောသားမို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် နေခဲ့သည်။ ကြည့်လိုမဝခဲ့။ ပညာရေးမို့သာ လွတ်လိုက်ရသည်။ လွမ်းရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာနာရ ကျင်ရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေပင် ပြည့်နှက်နေလေပြီ။ တစ်နေ့တွင်ကား မအောင့်နိုင်၍ ပုဏ္ဏားကြီးအား ပူဆာမိ၏-

“ဘယ့်နှယ်လဲရှင့်၊ ကိုယ့်သားသွားတာ ကြာလှပြီမဟုတ်လား၊ စာလဲမလာ၊ လူလဲမရောက်၊ သတင်းလဲမကြားရ၊ လိုက်ပါဦးမှပေါ့ရှင့်”

ရင်နှင့်နှင်ဖြင့် ရန်တွေ့ပြော-ပြောသောအခါ ဖခင် သခံပုဏ္ဏားကြီးက သူ့အလုပ်ကို လက်မှချ၍ ခေါင်းထောင်လာ၏။ မျက်စိမျက်နှာတို့ကို ပွတ်သပ်နေသည်။ ပြီးမှ-

“အိမ်... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ အတော်တောင် ကြာသွားပြီမှကိုး၊ တို့ သားကြီး”

ဟူ၍ နှုတ်က ရွတ်ဆိုထောက်ခံရင်း နောက် ပြန်စဉ်းစား၍ ငေးမောနေမိ၏။ ဟုတ်ပါသည်-အခုဆိုရင် (၄)နှစ်လောက်တောင် ကျော်သွားပြီ ထင်သည်။

“သားကြီး”ဆိုသည်မှာ “သုသီမ” ဖြစ်၏။ အသက် ၁၆နှစ်အရွယ်က မိခင်ဖခင်တို့အား ပန်ကြားပြီး ပညာသင်ကြားရန် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လာလျှင် “ပညာသင်ရတယ်”ဆိုတာ ထုံးစံမဟုတ်လား၊ ပညာမတတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ သွားခါနီးမှာ ဖခင်ကြီးက မှာလိုက်သေး၏-

“ဗာရာဏသီမှာ ဖေဖေသူငယ်ချင်း ပါမောက္ခဆရာကြီး ရှိတာပဲကွ၊ သူ့ဆီသွားသင်”

အဆုံးဆိုတာကို မမြင်နိုင်သေး

သုသီမသည် ဗာရာဏသီပြည်၊ ပါမောက္ခဆရာကြီးထံ ချောမောစွာ ရောက်သွားပါ၏။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ဆရာကြီးက သူငယ်ချင်း၏

သားမှန်း သိလေပြီ။ သုသီမသည် ဆရာကြီးထံမှာ ပညာတွေ သင်ယူခဲ့၏။ တစ်နေ့-တစ်နေ့လျှင် အတတ်ပညာတွေ မန္တန်တွေ များစွာ-များစွာ သင်ယူသည်။

* ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ ၂၃၊ ၂၇၈

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သင်ယူပြီးသမျှကိုလည်း မမေ့မပျောက်အောင် မှတ်သား ထား၏။

ယခုဆိုလျှင် ပညာသင်ခဲ့သည့်နှစ်တွေပင် ကြာ ညောင်းလာခဲ့ပြီ။ မန္တန်တွေလည်း များလှပြီ။ သို့သော် မန္တန်တို့၏ အနှစ်သာရကို ရှာဖွေသောအခါ အစနှင့် အလယ်ကိုသာ မြင်ရသည်။ အဆုံးကို မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့၏။

ဆရာကြီးထံ ချဉ်းကပ်၍ “ဆရာကြီး မန္တန် တွေရဲ့အနှစ်သာရ အစနှင့်အလယ်ကိုသာ မြင်ရပါသည်။

အဆုံးကို မမြင်ရပါကလား”

ဟု မေးလျှင် ဆရာကြီးက “အိမ်... ငါလဲ အဆုံး ကို မမြင်”ဟု ရိုးရိုးပင် ဝန်ခံလေသည်။

“ဒီလိုဆိုလျှင် အဆုံးကို မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြင်ပါသလဲ ဆရာကြီး”လို့ ထပ်ဆင့်မေးသောအခါ “ဟိုး... ဣသိပတနမိဂဒါဝန်တောမှာ ရဟန်းပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတွေ ရှိတယ်ကွ၊ သူတို့တော့ မြင်နိုင်ကောင်း မြင် နိုင်မယ်၊ သူတို့ထံ သွားမေးချေ”ဟူ၍ ခွင့်ပြုသည်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါး ဖြစ်၍သွား

သုသီမသည်ရဟန်းပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ နှေးမြန်း၏။ “အရှင်မြတ်တို့ဘုရား မန္တန်ပညာရပ်တို့၏ အဆုံးကို မြင်ကြပါသလား” “မြင်တာပေါ့ကွယ်” “မြင်ပါလျှင်တပည့်တော်အား သင်ပြပေးပါလားဘုရား” “တို့က ရဟန်းဖြစ်တဲ့သူကိုမှ သင်ပေးကြတာကွယ်”ဟု မိန့်တော်မူကြ၏။ သို့နှင့် ပညာလိုချင်၍ ခေါင်းတုံး တုံးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်ကို ဝတ်၍ ရဟန်းပြုလိုက်ရတော့သည်။

ရဟန်းပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့က ဦးစွာပထမ “ဒီလို ဝတ်ရတယ်ကွယ်၊ ဒီလိုရုံရတယ်ကွယ်” စသည်ဖြင့်

ရဟန်းကျင့်ဝတ်တို့ကို သင်ပေးကြ၏။ ပြီးလျှင် သီလ ပြည့်စုံအောင် ဆုံးမတော်မူကြသည်။ ထို့နောက် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရပုံတွေ၊ အဲဒါတွေပြီးတော့ (ဘင်္ဂ-ဆိုတဲ့) အပျက်၊ အဲဒီအပျက်ရဲ့အဆုံး (ဘင်္ဂစွန်း)ကို မြင်နိုင်တဲ့ နည်းတွေ သင်ပေးတော်မူကြသည်။

ထိုနည်းတွေအတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုက်ရာ ရှေးပါရမီ ဓာတ်ခံပါသူ ဖြစ်၍ မကြာမီ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တစ်ပါး ဖြစ်၍သွားတော့၏။ “အဆုံး”ကို မြင်၍ သွားလေပြီ။

ဘယ်မှမကြွပါနဲ့ဘုရား တဲ့

သုသီမသည် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ချမ်းမြေ့စွာနေရန် အကျိုးငှာလည်းကောင်း၊ လူသူအများ အား ချီးမြှောက်ရန်အကျိုးငှာလည်းကောင်း တစ်ရွာမှ တစ်ရွာ၊ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့၊ တစ်နယ်မှ တစ်နယ် လှည့်လည် ပြောင်းရွှေ့ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

တိတ်ဆိတ်အေးချမ်း၍ စိမ်းစို ညိုသန်းသော

တောင်တန်းကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုတောင် တန်းကြီးမှ လှမ်း၍ ကြည့်လျှင် ခေါင်မိုးဖွေးဖွေး မြင်နေရသော မြို့ကလေးသို့ ဆွမ်းခံကြွသည်။

ထိုမြို့ကလေးကား တစ်နေ့ တစ်နေ့နှင့် ဆွမ်းခံ ကြွ၍ သုသီမ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ချီးမြှောက်မှုကို များစွာ ခံယူရသော မြို့ကလေးဖြစ်လာ၏။ အားလုံးက ကြည်ညို

တစ်ဘဝသာသနာ

ကြသည်။ ကြာသော် ရင်းနှီးလာ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မသိသူ မရှိသလောက် ဖြစ်လာသည်။

“ဘယ်မှ မကြွပါနဲ့ဘုရား၊ ဒီတောင်တန်းမှာပဲ အမြဲ သီတင်းသုံးပြီး တပည့်တော်တို့ကို ချီးမြှောက်တော်မူပါ ဘုရား”

ဟူ၍ပင် ဝိုင်း၍ လျှောက်ထားနေကြပြီ။ ချီးမြှောက်ရန် အကြောင်းရှိ၍ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့သောနေရာပေါင်းလည်း

များခဲ့ပြီ။ ချီးမြှောက်မှုတွေလည်း ပြုခဲ့ပြီ။ ဤတောင်တန်းသည်လည်း အေးချမ်းလှပေ၏။ သင့်လည်း သင့်မြတ်လှပေသည်။ ဝိုင်း၍လည်း လျှောက်ထားနေကြပြီ။

ဤသို့နုလုံးပိုက်ကာ စကားတုံ့ မပြန်ဘဲ ခပ်မဆိတ်ပင် နေတော်မူလိုက်၏။ ဤသို့သော လက္ခဏာကို ကြည့်၍ “တို့ လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံပြီ”ဟု သိလိုက်ကြလေသည်။

သားပျောက် ရှာပုံတော်

ဖခင် သင်္ခပုဏ္ဏားကြီးသည် မိခင်ပုဏ္ဏားမကြီး၏ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် အရေးဆိုမှုကြောင့် သားထံကို လိုက်လာခဲ့ရ၏။ ပထမ ဗာရာဏသီသို့ သွားရသည်။ သူငယ်ချင်းဆရာကြီးထံ ဝင်သောအခါ သားကို မတွေ့ရ။ “ဟိုက်”ခနဲ မောသွားရ၏။ အကျိုးအကြောင်း မေးသောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ထံ သွားကြောင်း ပြောပြသည်။

ဆရာကြီး ညွှန်ကြားလိုက်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ထံ လိုက်၍မေးသောအခါ “နေရာပြောင်းသွားပြီ”ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုပြောင်းသွားသောနေရာကို လိုက်ရပြန်သည်။ စုံစမ်းမေးမြန်းသောအခါ “နောက်တစ်နေရာ ပြောင်းသွားပြန်ပြီ”ဟု ကြားရပြန်၏။ သို့နှင့် လိုက်ရပြန်သည်။ ထိုနေရာကလည်း “ပြောင်းသွားပြန်ပြီ”ဟု ဆိုလိုက်ပြန်၏။ ပုဏ္ဏားကြီးက “အို... တစ်နေ့ တွေ့ရမှာပေါ့”ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးပြီး ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် ဖခင်ပုဏ္ဏားကြီးမှာ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်၊ လူတွေ့တိုင်း မေးခဲ့ရ၏။ နယ်ပေါင်းလည်း စုံပြီ။ မေးခဲ့ရပေါင်းလည်း များပြီ။ ပင်လည်းပင်ပန်းလှလေပြီ။ မောလည်းမောလှပြီ။ တွေ့ကား မတွေ့ရသေး။ မတွေ့ရသေးသော်လည်း “သုသီမ”ဆိုတဲ့ နာမည်အစ အနကိုတော့ သတင်းရနေသည်။ သို့အတွက် အားတက်ရပါ၏။ အားတက်စွာဖြင့် ဆက်လက်၍ သားပျောက် ရှာပုံတော် ဖွင့်နေရရှာသည်။

ရွာပေါင်းများစွာ၊ နေရာပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်၍ တောင်တန်းကြီး တစ်သွယ်နှင့် နီးသော မြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ ရောက်သွားတော့၏။ မြို့တံခါးဝ အနီးတွင် ထုံးသင်္ကန်းဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် အဝေးကပင် မြင်နိုင်သည့် စေတီကြီးတစ်ဆူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူတွေ့ကလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ၊ ကွင်းပြင်ကြီးအပြည့်မျှ စည်ကားလှပါဘိ။ ဘာတွေများ လုပ်နေကြတာပါလိမ့်။

သိလိုဇောနှင့် ဟော... တွေ့ပါပြီ

“ထိုလူအုပ်ကြီးဆီသို့ သွားရလျှင် သူ့သား အကြောင်းကို သိသူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိကောင်း တန်ရဲ့”ဟု ပုဏ္ဏားကြီးအတွေးဝင်လာ၏။ ထိုရည်ရွယ်

ချက်ဖြင့် လူအုပ်ကြီးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ အနားသို့ ရောက်သောအခါ သူ သိလိုရာကို စွတ်၍ နီးရာပုဂ္ဂိုလ်အား မေးတော့၏ -

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

“ဒီမယ်ခင်ဗျာ- မိတ်ဆွေတို့ ဒီနယ်မှာ
“သုသီမ” ဆိုတဲ့ လူရွယ် တစ်ယောက်
ကြားဖူးပါသလား”
“ကြားဖူးတာပေါ့”
“အော... ရင်းရင်းနှီးနှီးကော သိဖူးပါသလား”
“ဟာ... သိဖူးတာပေါ့ဗျ”
“ဒါဖြင့်- သူဘယ်မှာလဲ ဟင်”

ပုဏ္ဏားကြီးက သိလိုစေဖြင့် အရေးတကြီး အငမ်းမရ
ဖြစ်လာ၏။ ပြူးပြူးပျာပျာ မေးတော့သည်။ သူက
အရေးကြီးသလောက် တစ်ဘက်လူကမူ အေးအေး
ဆေးဆေးပင်၊ ဤသို့ဖြစ်နေသည်ကိုပင် ကြာရှည်မဆိုင်
နိုင်၍ တောင်းပန်တိုးလျှိုး၏။ “ပြောပါဗျ”
“သူဟာ ဒီစေတီပေါ့”
“ဘာ- ဗျ”

ပုဏ္ဏားကြီးက သူနားမလည်နိုင်တဲ့စကားလုံးဖြစ်နေ၍
အံ့အားသင့်မှုကြီးစွာဖြင့် ထပ်မံမေးနေပြန်သည်။ ပို၍
လည်း မျက်လုံးကျယ်လာတော့၏။
“သူဟာ- ဒီစေတီ”
“ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဦးဗျ”
“အော်... ဝေါ- သုသီမဆိုတဲ့လူရွယ်ဟာ

ကျုပ်တို့ သိရသလောက်ဆိုရင် ဗာရာဏသီမှာ
ပညာ သင်၊ ဗေဒင်သုံးပုံ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်၊
ပြီးတော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ထံသွား၊ အဲဒီမှာ
တရားတွေ အားထုတ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဟန္တာ
ဖြစ်။

တစ်မြို့က တစ်မြို့၊ တစ်နယ်က တစ်နယ်ကို
ပြောင်း ပြောင်းပြီးလာရာက ကျုပ်တို့ ဟောဟို
တောင်တန်းကြီးမှာ သီတင်းသုံး၊ ဒီမြို့မှာ
ဆွမ်းခံကြွလေ့ရှိတယ်ဗျ၊ အားလုံး ကြည်ညိုကြ
တယ်။

အခု သူ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလို့၊ ကျုပ်တို့က မီးသဂြိုဟ်၊
ဓာတ်တော်တွေ ယူပြီး စေတီတည်ထား၊ ဒီကနေ
ထီးတင်ပွဲ...”
“အံ့မယ်လေး-ဗျ”

ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဖြေကြားသူ၏ စကားအဆုံးတွင်
သူ့ခေါင်းထဲ၌ “ဒိုင်း” ခနဲဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ
၏။ ပါးစပ်မှလည်း အံ့အားသင့်ကြီးသင့်၍ “အံ့မယ်လေး
ဗျ” ဟူ၍ အော်ဟစ်မိသွား၏။ ယင်းနောက်တွင် “မိုက်”
ခနဲဖြစ်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ “ဘိုင်း” ခနဲ မူးမေ့ လဲ
ကျသွားတော့သည်။

ပူပြင်းသောက ရင်ဝလှိုက်ဆူ

အနီးရှိ လူတို့က ကူညီဖေးမ ထူပေးကြ၏။
သတိရအောင် ပြုစုပေးကြသည်။ “ဘယ်က ဧည့်သည်
လဲ” ဟူ၍လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်ကလူးဆန်ပျာ
မေးကြ၏။ အကဲခတ်ကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ ပုဏ္ဏားကြီးသည်
အနည်းငယ်သတိရ လူးလွန်လာရင်း ရှိက်ကြီးတင်
ဖြစ်လာပြန်၏။ မြေကြီးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ကာ ပုတ်
ကာ တအားကုန် အော်ဟစ်၍ အားရပါးရ
ငိုကြွေးပြန်လေသည်။

“ဟော... ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ” ပရိသတ် လူအုပ်

ကြီးက အံ့အားသင့်နေကြ၏။ “ဘာကြောင့်များ သည်
လူကြီး သည်မျှလောက် ပူပြင်းသောကရင်ဝလှိုက်ဆူ
သည်အူကျွမ်းမျှ ငိုကြွေးရပါလိမ့်မည်နည်း” အကြောင်း
ရင်းကို မည်သူမျှ မသိကြ။

နောက်မှ ဝိုင်း၍ မေးသောအခါ “သုသီမ”
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ဖခင်ကြီးဖြစ်နေကြောင်း သိကြရတော့
၏။ ထိုအခါတွင်မှ “ဟာ” ခနဲ “ဟင်” ခနဲ “အို” ခနဲ
အာမေဇိတ်သံများ ဆိုကြပြီးလျှင် ပို၍ ပို၍ ဝိုင်းအုံလာ
ကြတော့သည်။ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အနီးသို့ ကပ်လာ
ကြ၏။ ပြီးမှ ကျွတ်-ကျွတ်ချင်းထပ်အောင် စုတ်တသပ်

တစ်ဘဝသာသနာ

သပ်ဖြင့် ကရုဏာသက်ကြလေတော့သည်။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် မြေပြင်ပေါ်လဲကျနေရာမှ အား ယူ၍ ကြံထပြီးလျှင် စေတီရှိရာသို့ တအားကုန် တစ်ဟုန်ထိုး အပြေးကလေးသွားလိုက်၏။ ပြီးမှ စေတီကို တအားသိမ်းကျုံးဖက်ပြီးလျှင် တအိအိနှင့် ငိုနေပြန်ရာ သည်။ လူကြီးဣန္ဒြေကိုပင် မဆည်နိုင်။ မျက်ရည်တွေ ရွဲစို၊ အငိုတစ်ဝက် အပြောတစ်ဝက်နှင့်-

“အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မင့်အမေကို ငါ ဘယ်လို

လုပ် ပြန်ပြောရမလဲ သားရဲ့”

ပါးစပ်က ဗရွတ် ဗဒေါက် ပြောရင်း ငိုကြွေးပြန်လေ၏။ ဘေးက မြင်ရကြားရသူအပေါင်းမှာ ရင်ထဲမသက်သာ၊ မချီအောင် နာကျင်လာကြရတော့သည်။

သခံပုဏ္ဏားကြီးသည် ရင်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ဟပြောဆို အားရအောင်ငိုပြီးမှ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် စေတီတော်ကို လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်နေ၏။ သုံးပတ်ပြည့်အောင် လေးလေးမြတ်မြတ် လှည့်ပတ်နေသည်။

မမှိတ်သောမျက်စိ မဝသောအကြည့်ဖြင့်

ထို့နောက်တွင်မှ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် စေတီ ရင်ပြင်ပေါ် တံမြက်လှည်းခြင်း၊ အဝတ်ဖြင့် သဲများ သယ်၍ သဲဖြူခင်းခြင်း၊ ပါလာသော ရေတံခေါင်းမှ ရေတို့ဖြင့် ဖျန်းခြင်း၊ တောပန်းကလေးများကို ရှာ၍ ဆွတ်ခူးပူဇော်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေ၏။ ပြီးလျှင် အပေါ် ခြံအဝတ်ကို တိုင်ဖျားတွင် တံခွန်ထူလျက် တလူလူ နေအောင် လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပုဏ္ဏားကြီးသည် စေတီတော်ကို အားရပါးရ ဝအောင် အကြိမ်ကြိမ် ဦးချနေပြန်၏။ သို့သော် မဝ၊ မျက်ရည်တွေသာ “ဖျော”ခနဲ ကျလာ ပြန်သည်။ နှုတ်ကလည်း ပြောချင်တဲ့ စကားလုံးတွေ ကုန်သေးဟန်မတူ၊ ပြောဖို့ရန် ဟန်ပြင်နေပြန်၏။ ပြီးမှ မျက်နှာကို မော့၍ မမှိတ်သောမျက်စိဖြင့် စေတီ တော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာပြန်သည်။ သို့သော် အားမရနိုင် မဝနိုင်၊ မည်သူတွေ ကယ်နိုင်ကြမည်နည်း၊ “ကယ်ကြပါအုံး”

မျက်လုံးအစုံတို့မှ မျက်ရည်တွေက တဖြိုင်ဖြိုင်၊ လွမ်းစကိုလည်း မသိမ်းနိုင်၊ ဒယိမ်းဒယိုင်အားယူထပြီးမှ နှုတ်ကလည်း ရွရွ-ရွရွနှင့် သူများ မကြားနိုင်သော စကားလုံးတို့ကို ရွတ်ဆိုကာ မသဲကွဲသော ငိုသံတို့ဖြင့် ပြန်ဖို့ရန် ဟန်ပြင်ရတော့သည်။ ပြန်ကား မပြန်ချင်သေး။ မျက်စိသူငယ်ဖြင့် ဧည့်သည် ခများ သခံပုဏ္ဏား

ကြီးသည် ယခုတစ်ဦးတည်း ပြန်ရပါတော့မည်၊ သို့ဖြစ်၍ လာခဲ့သော လမ်းဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်ရတော့၏။ ပြီးမှ နောက်သို့ ပြန်ကြည့် ပြန်ကြည့်နှင့် ဇာတိဌာနေသို့ မျက်နှာအိုအိုဖြင့် ပြန်သွားရှာလေသည်။

သားတော်စေတီကား ပြန်တော့မည့် ဖခင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်သလိုလို၊ မိခင်ကြီးအတွက် သြဝါဒစကားများ မှာကြားနေသလိုလို၊ အားလုံးအတွက် ခြံ၍ “ရတက် မအေး ပူဆွေးသောက မရောက်ကြနှင့်၊ ဖြစ်သမျှ ပျက်ဖို့ချည်းပဲ၊ အပျက်၏အဆုံး (ဘင်စွန်း)ကိုသာ မြင်အောင် ကြည့်ကြ” လို့ သြဝါဒပေးသလိုလိုဟန်ဖြင့် ကျန်ရစ်တော့သတည်း။

ယခုအခါတွင်မူ “သားတော်စေတီ”မှာ မြို့ တံခါးဝတွင် ကိုယ်လုံးတော်မှ ထုံးဖြူရောင်က တလွင် လွင်၊ ထိပ်ဖူးထီးတော်မှ နေရောင်တွင် ရွှေရောင်တို့က အမျှင်-အမျှင်၊ ဆည်းလည်းသံတို့ကလည်း လေပင့်တိုင်း တချွင်ချွင်ဖြင့် နေ့စဉ်ပင် တရားဓမ္မ ဟောပြောနေသလို ဖြစ်တော့သည်။ အင်း... အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ။

x

[မြတ်စွာဘုရားက ဤဇာတ်တော်ကို ပေါင်းပြ သောအခါ “ဟို... အဲဒီတုန်းက သခံပုဏ္ဏားကြီးဆိုတာ တခြားသူများ မှတ်မနေကြနဲ့၊ ငါ ဘုရားပဲ” ဟု ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ဟောပြောတော်မူပါသည်။]

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မင်္ဂလာ ဓာတု ဓမ္မ စေတီတော်

ယခုအခါတွင်လည်း အမရပူရမြို့တံခါးဝတွင် အလားတူပင် စေတီတော်ငယ်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့နေကြ ရပြန်၏။ မန္တလေးမြို့တော်ကြီး၏ မူလမြို့တော်ဟောင်း ဖြစ်သော အမရပူရမြို့ (တောင်မြို့)၊ ယင်းမြို့တော်၏ တောင်ဘက်အထွက် မြို့တံခါးဝအနီးတွင် ပြီးပြီ ပြက်ပြက် မှန်ရောင်တွေ တလက်လက်ဖြင့် နှစ်သက် ကြည်ညိုဖွယ် စေတီငယ်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့နိုင်ကြပါ သည်။

စေတီတော်ကား ထူးခြားလှပါ၏။ အခြားသော စေတီတော်တို့နှင့် မတူပါ။ များစွာသော စေတီတော်တို့

မှာ မြေကြီးပေါ်မှ ပေါ်ထွက်လာကြ၍ “မြေပေါက် စေတီများ”ဟု ခေါ်ကြပါ၏။ ယခု စေတီတော်ကား ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။

မြူးကြွသော ကွန်ကရစ်ထောက်တိုင်ကြီးများ၏ ထိပ်ဖျားဗွေပေါ်တွင် ကျောက်ပြားအပြင်ကြီးတင်၊ ထို ကျောက်ပြားပြင်အမြင့်ပေါ်တွင်မှ တစ်ဖန် တစ်ဆင့် တက်၍ ကောင်းကင်တွင် တည်ထားသော စေတီတော် မြတ် ဖြစ်ပါသည်။ ဘွဲ့တော်ကား “မင်္ဂလာ ဓာတု ဓမ္မ စေတီ” တဲ့။

အတိတ်သမိုင်းက ဘယ်လိုလဲ

ဤစေတီတော်၏ လက္ခဏာသွင်ပြင်က ထူးခြား နေ၍ မြင်သူအပေါင်းက အကြောင်းအရာများကို သိ ချင်ကြ၏။ မေးကြ၏။ စူးစမ်းကြ၏။ လေ့လာကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဖြေပြရပါမည်။ ဘွဲ့တော်က “မင်္ဂလာ ဓာတု ဓမ္မ စေတီ” တဲ့။

“မင်္ဂလာ”ဆိုတာက “ကျက်သရေမင်္ဂလာ ရှိ သော၊ “ဓာတု”ဆိုတာက “ဓာတ်တော်တွေ”၊ “ဓမ္မ” ဆိုတာက “တရားဓမ္မတွေ”၊ “စေတီ”ဆိုတာက “လေး စားအပ်တဲ့ အရာဌာန” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အားလုံး ပေါင်းလိုက်ရင် “မင်္ဂလာရှိသော ဓာတ်တော်တွေနှင့် တရားဓမ္မတွေ ဌာပနာထားလို့ လေးစားအပ်တဲ့နေရာ ဌာန” လို့ ဆိုရမှာပေါ့။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်က ဓာတ်တော်တွေလဲ၊ ဘယ်သူ့ ဓာတ်တော်တွေလဲ၊ ဘယ်က ရတာလဲ၊ ဓမ္မတွေကရော ဘာဓမ္မတွေလဲ၊ ဘာအတွက် ဤစေတီကို တည်ထားရ

တာလဲ” စသည်ဖြင့် တသိတန်းကြီး မေးမြန်းတတ်ကြ သည်။

မေးမြန်းဖို့လည်း ကောင်းပါ၏။ မေးမြန်းဖို့ ကောင်းသလို ဖြေဆိုဖို့လည်း ကောင်းလှပါသည်။ ဤ စေတီငယ်မြတ်၏ ဖြစ်ရပ် အတိတ်သမိုင်းကြောင်းတို့ ကား စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသလောက် အများအတွက် လည်း အကျိုးတရား ဖြစ်ပွားစေနိုင်ပါသည်။

သို့အတွက် ဤစေတီငယ်မြတ်၏ ဖြစ်ရပ် အတိတ် သမိုင်းကြောင်း စာမျက်နှာတို့ကို ပြန်၍ တစ်ရွက်ချင်း-တစ်ရွက်ချင်း လှန်ပြီး ကြည့်မည် ဆိုပါ လျှင် တွေ့ကြရမည့် အချက်အလက် အကြောင်းအရာ တို့မှာ ဤသို့-ဤသို့-ဤသို့...။

ပထမ ဆယ်စုနှစ်

မွေးဖွားချိန်မှစ၍ ၁၀-နှစ်အတွင်း
(၁၂၆၁-၁၂၇၁)

တစ်ဘဝသာသနာ

အတိတ်ကို ပြန်၍ကြည့်သော်

မဟာသီရိနန္ဒဝန်ဥယျာဉ်တော်။ ။မြန်မာ ပြည်အထက်ပိုင်း မန္တလေးတိုင်း (မန္တလေးမြို့တော်ကြီး၏ တောင်ဘက်)တွင် အမရပူရမြို့တော်ဟောင်း ရှိသည်။ ထိုမြို့တော်ဟောင်း၏ အရှေ့တောင် ခပ်ယွန်းယွန်း၌ မြစ်ငယ်မြို့ကလေး တည်ရှိ၏။ ယင်းမြို့နယ်အတွင်း အရှေ့မှအနောက်သို့ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသော မြစ်ငယ်တစ်ခုရှိသည်။ ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့် မြောက်ပိုင်း သီပေါမြို့မှ စတင်စီးဆင်းလာ၏။ တောတောင်လျှို မြောင် အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်စီးဆင်းလာသည်။

ယင်းမြစ်အထက်ပိုင်းကို “ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်” ဟု ခေါ်ကြ၍၊ အောက်ပိုင်းကို “မြစ်ငယ်မြစ်” ဟု ခေါ်ကြသည်။ ယင်းဒုဋ္ဌဝတီ မြစ်ငယ်မြစ်သည်လည်း (လင်းမြေကြီး သွားသလို) ကွေ့ကောက်သွားနေ၏။ တစ်နေရာ မြစ်ကမ်းဘေးတွင် “ဘုရင့်ဥယျာဉ်တော်ကြီး” တစ်ခု တည်

ရှိခဲ့သည်။ “မဟာသီရိနန္ဒဝန်ဥယျာဉ်တော်” ဟု အမည်တွင်ခဲ့၏။

“ဥယျာဉ်” ဆိုသည့်အတိုင်း ဥယျာဉ်နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ မန်ကျည်း ကုက္ကို ထနောင်း အရိပ် ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးများ၊ သရက် ပိန္နဲ ငှက်ပျော ဆီးစသော သီးပင် စားပင်များ၊ ရာသီအလိုက် ဖူးကြပွင့်ကြ၍ ကြည်နူး ရှုမောဖွယ်ကောင်းသော ပန်းမန်သစ်ပင်များဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်ရှိကြ၏။

အမြဲတမ်း လန်းဆန်းစိမ်းစို ရွန်းအိ၍ နုပျိုနေတော့သည်။ နဂိုကလည်း မြစ်ကမ်းဘေး၊ လေနအေးကတဖြူးဖြူး၊ ကြည်နူးဖွယ်တွေ အပြည့်အဝ၊ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၄- ခုနှစ်က အမရပူရမြို့တည် နန်းတည် ဘုရင်မင်းမြတ် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း၏ ဥယျာဉ်တော်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဥယျာဉ်တော်ရွာ ဖြစ်၍လာ

ခေတ်ကာလတို့သည် တရွေ့ရွေ့ ဟောင်း၍ ပြောင်းခဲ့ကြ၏။ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်သော ဘုရင်တို့သည်လည်း တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး အသစ်လဲခဲ့ကြသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် မင်းတုန်းမင်းကြီး လက်ထက်သို့ ရောက်လာသောအခါ အမရပူရမှာ မနေတော့ဘဲ မန္တလေးအရပ်သို့ ပြောင်း၍ နန်းစံလေတော့၏။

ထိုအခါ မဟာသီရိနန္ဒဝန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးကို ဘုရင်မင်းများ အသုံးမပြုကြတော့တဲ့အတွက် နီးစပ်ရာ အရပ်သားများ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ အိမ်ရာများ စတင်ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြတော့၏။ တဖြည်းဖြည်း များ၍ များ၍ လာကာ “ရွာကြီးတစ်ခု” အဖြစ် ရောက်သွားလေတော့သည်။ ရွာ၏အမည်မှာလည်း “ဥယျာဉ်တော်ရွာ” ဟု ခေါ်တွင်လာတော့၏။

ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ငယ်မြစ် သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြစ်ကို အမှီပြု မေးတင်၍ တည်ဆောက်ထားကြသော ကျေးရွာများ အစီအရီ တည်ရှိကြသည်။ ဥယျာဉ်တော် ရွာ၏ အထက်ပိုင်းတွင် မြို့ပြင်ကြီး၊ စာတိုး၊ တောင်ကိုင်း၊ ရှောက်တောဝ စသော ရွာများရှိကြ၏။ အောက်ပိုင်းတွင်မူ ကမ်းပဲ့၊ ရေကြည်ပေါက်၊ မြောက်ကိုင်း၊ လိပ်ဆံခွန်၊ ပလိပ်၊ စိတ္တရ၊ ဖရဲကျွန်းမှ စ၍ အင်းဝမြို့ဟောင်း ဧရာဝတီမြစ်သို့ ပေါင်းသည်အထိ ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ငယ်မြစ်ကို အမှီပြု၍ တည်ရှိကြသော ရွာပေါင်း များစွာ ရှိသည် အနက် “ဥယျာဉ်တော်ရွာ” သည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်၏။ ဤ “ဥယျာဉ်တော်ရွာ” သည် တစ်ချိန်က တိုင်းပြည်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဥကင် ဘုရင်မင်းမြတ်များ အသုံးတော်ခံ၊ ဘုရင်များ နားနေ အပန်းဖြေရာဌာနကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခေတ်ကာလကြာညောင်း၍ ယခုနောက်နောင်

အခါတွင်မှ “ကျေးရွာကြီး တစ်ခု” ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယခုအခါ အိမ်ခြေ (၃၀၀)သုံးရာကျော်ပင် ရှိလာ၏။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းထားသည်။ စိမ်းစို ညိုမှိုင်းနေကြ၏။

အဝေးကပင် လှမ်း၍မြင်

မန္တလေး-ရန်ကုန်သွား ကားလမ်းမ၊ ရထား လမ်းမကြီးများ ဖောက်လုပ်ကြသောအခါ ဒုဋ္ဌဝတီ မြစ်ငယ်မြစ်ကို တောင်-မြောက်တံတား ထိုး၍ ဖြတ် ကျော်ကြရသည်။ တံတားကြီးမှနေပြီး အနောက်ဘက် ကို လှမ်း၍ကြည့်လျှင် (၄)ဖာလုံခန့်အကွာအဝေးတွင် ဥယျာဉ်တော်ရွာကို တွေ့မြင်နိုင်ကြ၏။ အရှေ့အနောက် စီးနေသောမြစ်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းတွင် ဖြစ်သည်။

ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ထိုမြစ်ငယ်မြစ်တံတားကြီး ၏ မြောက်ဘက်မှနေ၍ အနောက်ဘက်စစ်ကိုင်းတံတား ကြီးဆီသို့ ဦးတည်လျက် ကားလမ်းမကြီးတစ်ခု ဖောက် လုပ်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းကားလမ်းမကြီးနှင့် မြစ် ငယ်မြစ်ကြားတွင် ဥယျာဉ်တော်ရွာကြီးကို ထီးတည်း ကြီး မြင်နိုင်ကြတော့သည်။

ရွာဦးထိပ်တွင် ညောင်ညိုပင်ကြီး ရှိ၏။ အရိပ်

ကောင်းလှသည်။ ရွာဦးကျောင်းလည်း ရှေးဟောင်းမပျက် တည်ငြိမ်လျက်-။ ကုလားတက် အုန်းမောင်း၊ ချက် ပေါင်း များစွာ၊ အသံမာ၍၊ သာယာတိုးကျယ်-။ ထုံးဖြူ ဖွေးဖွေး၊ စေတီကလေးကား၊ အေးဆေးငြိမ်သက်၊ တရားမြွက်သို့-။

ဤသို့လျှင် စဉ်လာမပျက်၊ ကျေးလက်တောရွာ တို့၏ သဘာဝ၊ ချမ်းမြရိပ်မြုံ၊ ဘာသာရေး အဆောက် အအုံတို့ဖြင့်လည်း စုံစုံလင်လင် ရှိပါ၏။ အဝေးကပင် မြင်နိုင်ပါသည်။

ထုံးဖြူဖွေးဖွေး စေတီကလေး၊
အဝေးကပင် ဖူးလိုမြင်။
ညောင်ညိုပင်နှင့် ပန်တင့်၊
ရွာဦးကျောင်းထိပ် မြေအမြင့်။

တစ်ဘဝသာသနာ

သာစွ ဝန်းကျင် ရှုမျှော်ခင်း

ဥယျာဉ်တော် ရွာခြေသို့ကပ်၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ရွာ၏ ရှေ့နောက်-တောင်မြောက်ဝဲယာပတ်ချာဝန်းကျင် တလွင်တပြင်ကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်၍ မော်၍ ဝေ့၍ ကြည့်နိုင်ပါ၏။ ယင်းသို့ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် မဆုံးနိုင်သော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးများကို အားရပါးရ တွေ့ရှိနိုင်သည်။

ထိုအတွင်းမှ စိမ်းလဲ့လဲ့ အကန့်အတန့်၊ ဝါဖန့်ဖန့် တစ်ထွေ၊ ရွှေရောင်တောက် မှည့်ဝင်းနေသော စပါးခင်းတို့ကိုလည်း ရာသီအလိုက် တွေ့မြင်နိုင်ကြ

ပြန်၏။

ရွာအနီးမှ ဖြတ်စီးသွားသော ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ငယ်မြစ် ကလည်း (လင်းမြွေကြီးသဖွယ်) ကွေ့ကောက်၍ သွားနေ၏။ တသွင်သွင် တငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ဧရာဝတီမိခင်ကြီး ဆီသို့ လိုမ့်၍ လိုမ့်၍ ဦးတည်စီးဆင်းသွားနေသည်။

သူသွားသလောက် ဝဲဘက်-ယာဘက်ကမ်း တစ်လျှောက်တွင်ကား ဘူးဖရုံငပြုသခွား၊ အာလူးများနှင့် စားပင်သောက်ပင် လန်းရွှင်စိမ်းစိုသော ကိုင်းကျွန်းတို့ကို သူကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုး၍ သွားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။

ကဗျာဆရာတို့၏ မြင်ကွင်း

သူတို့၏ ကိုင်းခြံများသို့ အနီးကပ်သွား၍ လေ့လာမည်ဆိုလျှင် ပို၍ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်တို့ များပြားစွာ တွေ့နိုင်ပေသေး၏။ ဘူးဖရုံငပြုသခွားအပြင်-စားစရာမနည်း၊ ခဝဲ-ပဲလင်းမြွေ၊ ရုံးပတီ-မိုးမျှော်ငရုတ်၊ ဂေါ်ဖီထုပ်-ပန်းမုန်လာ၊ ပဒတ်စာ-ကင်းပုံရွက်၊ ချက်ချင်တာ ချက်ပေရော...။

ဆူးပုပ်ရွက်-ကင်ပွန်းချဉ်၊ နံနံပင်-ကြက်သွန်မိတ်၊ စမြိတ်-ကျီးအာ၊ ဇရစ်လည်းပါသည်မို့ “ကဗျာဆရာတို့၏ မြင်ကွင်း”သာ ဖြစ်တော့သည်။

၁။ တွယ်မိုးကာ ခင်းချိုထက်မှာလ၊ နွယ်ကျီးအာ ကင်းပုံယုက်တဲ့ပြင်၊ ဟင်းဂုံရွက် ပေါလိုက်လေ...။

၂။ ဘူးခရမ်းတွေကလဲ၊ အထူးတန်းပမာ အသီး ညှာတို့ ပြတ်တဲ့အပြင်၊ ကူးသန်းကာ ခရီးလာတို့ ဆွတ်ကြရောထင့် ကိုင်းညွတ်လို့ နေ...။

၃။ တစ်မျိုးနော်-မိုးမျှော်ငရုတ်သာပ၊ အခြေစုံ ရွှေဖရုံကလဲ ရှုပ်ပါဘိသနဲ့၊ ငရုတ်

သခွား သလဲ လုံးအရေ၊ ခဝဲ ရုံးပတီတို့က လွန်စွာသီး။

၄။ သန်သန်ငယ်လွင်၊ နံနံပင်-ကြက်သွန်မိတ်တွေနဲ့၊ စမြိတ်ပါ စီစဉ်လို့ နှောတဲ့အပြင်၊ ကဇွန်းနွယ်-ကျွန်းလယ်ကြောမှာဖြင့်၊ မလပ်မကွာ-ပဒတ်စာတို့ကလဲ ပေါပါဘိသနဲ့၊ တောတလျှောက်- တောတလျှောက်မှာလ၊ ဟောတစ်ခေါက်၊ ဟော- တစ်ခေါက်ရယ်နဲ့၊ စခန်းကြုံရာ အဟုတ်မြည်းရအောင်၊ (ရော ယူတော့လို့) စကောလောက်- စကောလောက်ရှိပါတဲ့- ပန်းမုန်လာအထုပ်ကြီး။ ။

ရှေးက ကဗျာဆရာတစ်ဦး ရေးဖွဲ့ သီကုံးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အမည်မသိပါ။ မိမိမှာလည်း ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ရင်တွင်း၌ ရွန်းစိုလာပြီးလျှင် ထိုကဗျာကို နှုတ်မှ ပွင့်ရုံ တိုးတိုးရွတ်ဆိုနေမိပါတော့သည်။

ဤသို့လျှင် ထိုနယ်တစ်ခွင်မှ ကျေးရွာများသည် ရိုးသားစွာ သမ္မာအာဇီဝဖြင့် လယ်ယာကိုင်းကျွန်းတို့ကို အမှီပြု လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသူများဖြစ်ကြသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

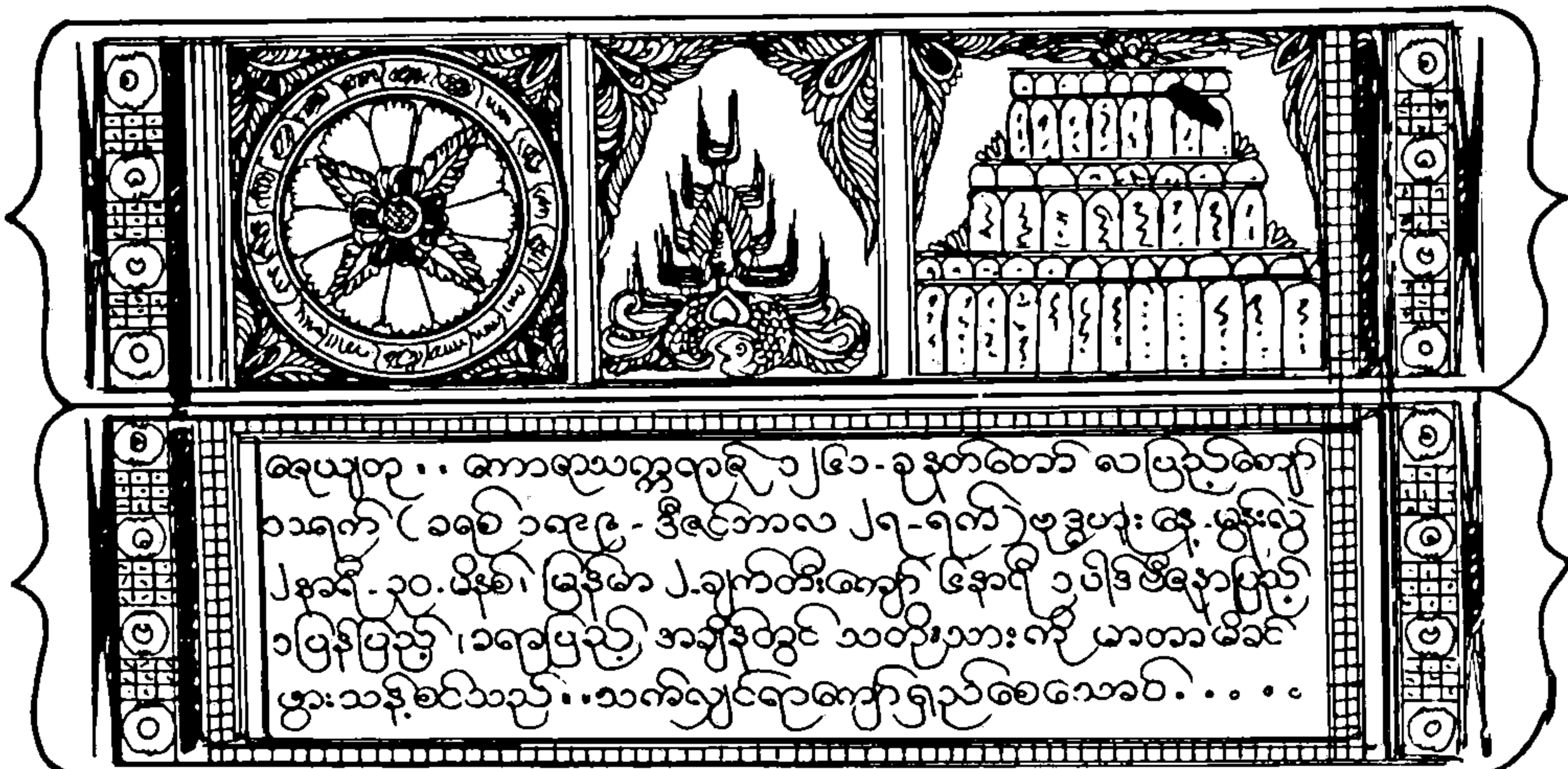
ဇာတိဌာနေ ဖွားရာမြေ

ဤသို့ အေးချမ်းစွာ သမ္မာအာဇီဝဖြင့် လုပ်ကိုင် စားသောက်နေထိုင်ကြသော ကျေးရွာများတွင် “ဥယျာဉ် တော်ရွာကြီး” သည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်၏။ ယင်းဥယျာဉ်တော်ရွာကြီးတွင် အဘ- ဦးအောင်ထွန်း၊ အမိ- ဒေါ်ရွှေအိပ်တို့မှ (မိုးကုတ် ဆရာတော် လောင်း လျာ) သားမြတ် ရတနာကို ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤဥယျာဉ်တော်ရွာကြီးကား မိုးကုတ် ဆရာတော်လောင်းလျာ၏ ဇာတိဌာနေဖွားရာမြေမြတ် အထူးမှတ်အပ်လေတော့၏။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၁-ခု နတ်တော်လပြည့် ကျော် ၁၁-ရက် (ခရစ်-၁၈၉၉ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၇-ရက်) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ မွန်းလွဲ ၂-နာရီ ၃၀-မိနစ်အချိန်တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သားဖြစ်၍ နေ့သင့်နံလိုက်ဖြစ်အောင် သားကလေးကို “မောင်လှဘော်” ဟု နာမည် ကင်ပွန်း တပ်လိုက်ကြ၏။ အမှန်မှာ သူ့အစ်ကို “မောင်လှဒင်” မှ ဆက်စပ်လာသော “လှ” ကို ယူပြီးလျှင် နံနှင့်လည်း လိုက်အောင် မှည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ညီအစ်ကို မောင်နှမများ

“မောင်လှဘော်”ကလေးသည် အဘ- ဦးအောင် ထွန်း၊ အမိ- ဒေါ်ရွှေအိပ်တို့၏ ပဉ္စမမြောက် သားရတနာ ဖြစ်၏။ ထို့နောက်တွင် (၃) ယောက် ဖွားမြောက် ပြန်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်လှဘော်မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မွေးချင်း (၈) ယောက် ရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ကြသည်။

- ၁။ မတင် [အစ်မ အကြီးဆုံး။]
- ၂။ မလုံး [အစ်မ အလတ်။]
- ၃။ မရွှေပင် [အစ်မလေး၊ နောင်တွင် သီလရှင်ဖြစ်။]
- ၄။ မောင်လှဒင် [အစ်ကို။]

- ၅။ မောင်လှဘော် [ဆရာတော်လောင်းလျာ]
- ၆။ မလှရှင်
- ၇။ မလှခင်
- ၈။ မောင်သောင်း-တို့ ဖြစ်ကြ၏။

မောင်လှဘော်တို့မိဘများသည် သားသမီးများ သလောက် စီးပွားဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြ၏။ လယ်ယာလုပ်ငန်းအပြင်- ရက်ကန်းလုပ်ငန်း ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ရွာတွင် တင့်တောင့် တင့်တယ် နေနိုင်ကြသော မိသားစုများ ဖြစ်ကြသည်။ စီးပွားပြည့်စုံ၍ သီလလုံကြသောကြောင့် အများ၏ လေးစားမှုကိုလည်း ရရှိကြသည်။

ဥယျာဉ်တော်ရွာကြီး

မောင်လှဘော်တို့၏ “ဥယျာဉ်တော်ရွာ” အကြောင်းကို ကွင်းဆင်းလေ့လာဖို့အတွက် ခရီးထွက် ခဲ့ကြ၏။ မန္တလေးမြို့တော်ကြီး၏ တောင်ဘက်တွင် အမရပူရမြို့တော်ဟောင်း၊ ထိုမြို့တော်ဟောင်း၏ အရှေ့တောင်ဘက် ခပ်ယွန်းယွန်း (၄) မိုင်ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိသည်။

ဥယျာဉ်တော်ရွာက အတိတ်သမိုင်းကြောင်းနှင့် ဖြစ်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။ ရှေးမီ နောက်မီ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသော အဘိုးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ခဲ့ရ၍ များစွာ ကျေးဇူးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဥယျာဉ် တော်ရွာမှ အဘိုးတစ်ဦးဖြစ်သူ “အဘိုးမြစ်”က မိမိတို့ လေ့လာရေးအဖွဲ့အား ဤသို့ ပြောပြပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အတိတ်သမိုင်းကြောင်းရှိခဲ့

“ဒီရွာက မခေဘူးဗျ၊ အတိတ် သမိုင်းကြောင်းနဲ့ လာခဲ့တာ၊ ဟို...တစ်ချိန်တုန်းက အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးနဲ့ ရှင်ဘုရင်ကြီး ဘိုးတော် ဦးဝိုင်း ဆိုတာ ရှိခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့ကို အခုထိ အောင် လူသိများကြပါတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လူသိများကြပါတယ်၊ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းကလဲ သဘောကောင်း၊ အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးကလဲ ခပ်ရွှင်ရွှင်၊ ပျော်တော်ဆက် အမတ်၊ တွဲမိနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီဘိုးတော်ဦးဝိုင်းဟာ အမရပူရမြို့ကို စတင်တည်ထောင်ပြီး နန်းစံ တုန်းက သူ့အတွက် အပန်းဖြေစရာ ဥယျာဉ်မြေ ရှာဖွေတော့ ဒီနေရာကို သဘောကျသွားတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ”

“ဒီနေရာဟာ ရေမြေက ကောင်း၊ သီးပင်ပန်းပင် တွေ စိုက်ပျိုးလို့လဲ သန်ထွား၊ အမရပူရမြို့နဲ့လဲ မနီးမဝေး၊ မလှမ်းမကမ်း မဟုတ်လား၊ အပန်းဖြေလာလို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့- ကောင်းပုံပါပဲ”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဒီနေရာကို (မဟာသီရိ နန္ဒဝန်)လို့တောင် နာမည်ပေးခဲ့တာပဲ၊ တာဝတိံသာ က နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်လို သာယာဖွယ် ကြည်နူးဖွယ် ရှိတယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သာယာအောင်လဲ ဖန်တီးပါလိမ့်မယ်”

“ဖန်တီးတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ဥယျာဉ်မှုကိုလဲ သီးသန့်ခန့်ထားတာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ”

“ဒီတုန်းက ဥယျာဉ်မှုက “ရွှေတောင် အမတ်ကြီး” ဆိုပဲ၊ နောက်တော့ “မင်းကြီးရွှေတောင်”

လို့ ထပ်ဆင့်တိုးပြီး ချီးမြှင့်ပါသတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စီမံပုံကောင်းလို့ နေမှာပေါ့”

“အေးလေ ကောင်းလို့ပေါ့၊ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေ၊ စားပင်သောက်ပင်တွေ၊ အရိပ်ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်တွေ ဝေဆာလာအောင် ဖန်တီးထားပါသတဲ့၊ အဲဒီထဲမှာ ထူးထူး ခြားခြား ပါလာတဲ့ သရက်ပင် တစ်ပင်ဟာ ဆိုရင် အင်မတန်မှ “ချိုလှ” ဆိုပဲ...”

“အော...”

“ဘုရင်ကြီးကို ဆက်သတော့ သဘောတော်ကျ လွန်းလို့တဲ့၊ အဲဒီ အပင်ကို “ရာဇမတ်တွေ ကာကြဟ၊ အထူးအစောင့်အရှောက်တွေ ထားကြဟ” လို့ အမိန့်ထုတ်သတဲ့၊ ပြီးတော့ “ပင်တော်ကြီး” လို့လဲ သတ်မှတ်တော်မူသတဲ့”

“အင်း... ဘုရင့်စားတော်ပင် ဖြစ်သွားတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အမိန့်တော်အရ ရာဇမတ်တွေ ကာကြရသတဲ့၊ အသီးတွေက ချိုမြိန်လှတာဆိုတော့ ကာကြရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလို ဖြစ်ပေါ်လာတာဟာ ဘုရင့်ဘုန်းကံလို့ ဆိုစရာပဲနော်”

“အင်း... ဆိုလောက်ပါတယ်၊ အဲလိုနဲ့ ကာလတွေ ဟောင်း၊ ခေတ်တွေ ပြောင်းလာခဲ့ပါတယ်၊ နောက်နှောင်းကာလကျတော့ အဲဒီ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းရဲ့ မြေးတော်ပေါ့ “မင်းတုန်းမင်း” ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မြေးတော် ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီမင်းတုန်းမင်းလက်ထက်ရောက်လာတော့ အမရပူရမှာ မနေတော့ဘူး၊ မန္တလေးတောင်ခြေ အရပ်ကို ပြောင်းပြီး မြို့တည် နန်းတည် လုပ်

တစ်ဘဝသာသနာ

တယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထီးပြောင်းနန်းပြောင်း၊ မြို့သစ်တွေ
လဲ ပြောင်းပြီး တည်ခဲ့ကြပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက တဘောင်တွေကလဲ ပေါ်တာကိုး၊
ဘာတဲ့- အင်း...”

“အသက်ကလေးရယ်တဲ့ ရှည်စေလို၊ မြန်နှာ
ရေညိုသန်း ရွှေမန်းတောင်ရိပ်ခို”တဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဘိုးက ဗဟုသုတစုံတယ်”

“ဟဲ ဟဲ... အဲလိုဆိုကြတော့ အမရပူရမြို့ရဲ့
မြောက်ဘက်က မန္တလေးတောင်တော်ရိပ်ကို
သွားပြီး ခိုကြတော့တာပေါ့၊ အသက်ရှည်အောင်
လိုလေ၊ ပြီးတော့ မြန်နှာချောင်းကလဲ ရေညိုတွေ
သန်းပြီး တသွင်သွင် စီးနေတယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စီးနေပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်ကစပြီးတော့ ဒီဥယျာဉ်ခြံမြေကြီးကို
ဘုရင်မင်းမြတ်များ အသုံးမပြုကြတော့ပါဘူး၊
အဲဒါနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အရပ်သားတွေ ဝင်လာ၊
အိမ်ရာတွေ ဆောက်ကြရာက ရွာကြီးဖြစ်လာ
တော့တာပေါ့ဗျာ...”

“အော... ဒီလိုကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုဆိုရင် အိမ်ခြေက (၃၀၀)
သုံးရာတောင် ကျော်နေပြီ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
များလာလိုက်တာ။

အဲ... မောင်လှဘော်တို့ မိသားစု နေကြတဲ့

ရပ်ကွက် ဆိုရင် ရာဇမတ်ဟေ့ ကာရတဲ့
သရက်ပင်ရှိတဲ့ အရပ်နဲ့ ကပ်နေတယ်၊ အဲဒါ
ကြောင့် “ရာဇမတ်ရပ်” လို့ အခုအထိ ခေါ်နေကြ
တာပဲ”

“အော်... သမိုင်းကြောင်းနဲ့ကိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ - ဒီရွာဟာ အင်္ဂါတံ သမိုင်း
ကြောင်းနဲ့၊ ဗျုပ္ပတ်နဲ့လာခဲ့တာလို့ ပြောခဲ့ပကော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဒီရွာဟာ ပညာရှိတွေလဲ ထွက်ပေါ်
ကြပါတယ်၊ ရှေးခေတ်က ကျမ်းပြု အကျော်
ဆရာတော် ဦးစန္ဒတို့၊ ဒီဘက်ခေတ် ဝတ်လှုံ
တော်ရ မင်းကြီးဦးသာကြွယ်တို့ဆိုတာ ဒီဥယျာဉ်
တော် ရွာသားတွေကပဲ၊ အဲ... အခု နာမည်ကြီး
တစ်နိုင်ငံလုံး ဟည်းနေတဲ့ မိုးကုတ်ဆရာတော်
ဦးဝိမလ ဆိုတာကတော့ မပြောနဲ့တော့...၊
ဒါကြောင့် ဒီရွာက “မခေဘူး” လို့ ပြောခဲ့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ... ဒီလိုပြောပြတဲ့အတွက် အဘိုး
ကို ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်”

“အေးကွယ်... သာဓု-သာဓု”

ဤသို့လျှင် “အဘိုးမြစ်” က စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြောပြပါ
သည်။ ဤအကြောင်းအရာများမှာ ရှေးကပင် ရာဇဝင်
မှတ်တမ်း အခိုင်အမာ တင်ထားပြီးများ ရှိသည်ဟု
ဆိုပါသည်။

အမရပူရမြို့တော်

တောင်သမန်ရေချိုတွင်း။ ။ မြန်မာရာဇဝင်
၌ “ရွှေဘို- ဦးအောင်ဇေယျ”ဆိုလျှင် မသိသူ မရှိ
သလောက် ရှား၏။ “အလောင်းမင်းတရား” ဟူ၍လည်း
ခေါ်ကြသည်။ ယင်းအလောင်းမင်းတရားကြီး၏ စတုတ္ထ
မြောက် သားတော် ပဒုမင်းသားသည် နောက်ပိုင်းတွင်

“ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း” ဟူ၍ ထင်ရှားလာ၏။
ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သော
အခါ ဦးစွာပထမ အင်းဝမြို့၌ နန်းစံရသည်။ သို့သော်
ထိုမြို့တော်၌ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုအပြည့်အဝ မရခဲ့ချေ။
အကြောင်းကား အင်းဝနေပြည်တော်သည် မြေ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နိမ့်ပိုင်း ဖြစ်နေ၏။ မိုးအခါတွင် ဧရာဝတီမြစ်နှင့် ဒုဋ္ဌ
ဝတီမြစ်ငယ်မြစ်တို့ ပေါင်းဆုံပြီး ရေအားကောင်းကာ
မြေပြင်ပေါ်သို့ လျှံတက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်
သောက်ရေ သုံးရေများလည်း မသန့်မရှင်းဖြစ်ကုန်တော့
၏။ နှစ်စဉ်လိုပင် ရေလွှမ်းမိုးမှုဒဏ် ခံနေရသည်။
ထို့ကြောင့် မနှစ်သက်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ကုန်းမြေမြင့်နေရာမျိုးကို ရွေးချယ်ပြီး
မြို့သစ်-နန်းသစ် တည်ထောင်ရန် စိတ်ကူးနေခဲ့သည်။
ထိုအချိန်တွင်-

“အင်းဝက ရေငံ၊
တွင်းချေးစော်နံ။
တောင်သမန် ရေချိုတွင်း၊

သောက်ပါလေ ကိုရန်ရှင်း၊
ဘေးရန်မှ ကင်း”

ဟူ၍ အတိတ်တဘောင် ပေါ်လာလေသည်။ ဘိုးတော်
ဦးဝိုင်းက ဗုဒ္ဓဟူးသားဖြစ်၍ “ကိုရန်ရှင်း” ဟု တင်စား
ဆိုပါသတတ်။ “တောင်သမန်ရေချိုတွင်း” ဆိုတာ ဘယ်
နေရာမှာ ရှိပါလိမ့်မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးကို ခေါင်းဆောင်
စေ၍၊ မတ်ပေါင်းများစွာ ခြံရံလျက်၊ နောက်လိုက်
နောက်ပါ မြင်းသည်တော်များနှင့်တကွ ဗိသုကာများပါ
ရွေးချယ်ပြီး မြို့သစ်-နန်းသစ်တည်ဖို့ မြေနေရာရှာဖွေရန်
ဘုရင်က စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

မြေနေရာရှာရန် ထွက်ကြခြင်း

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးတို့အဖွဲ့သည် အင်းဝမြို့
တော်မှ အရှေ့ဘက်ကမ်းကို ကူး၍၊ စိုင့်တမော့ လယ်
ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး လာခဲ့ကြသည်။ အခြွေအရံ
ပရိသတ်- ထမင်းအိုးထမ်း ဟင်းအိုးထမ်းတို့နှင့်တကွ
မနည်းလှချေ။ မြင်းသည်တော်တပ်တို့လည်း ပါသေး၏။

မြင်းခွာသံ တခွပ်-ခွပ်ဖြင့် တစိုက် မတ်မတ်
လာခဲ့ကြ၏။ ဟိုမျှော်-သည်ကြည့်၊ မလစ်သော သတိ
တို့ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း လာခဲ့ကြရာ
“ကြက်သွန်ခင်းဆရာတော်” ၏ တောရကျောင်းနေရာ
(ယခုအခါ အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်းနေရာ)သို့
ရောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားထံ ခွင့်ပန်လျှောက်ထားကြပြီး
လျှင် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ အရိပ်ကောင်းသော ညောင်
ပင်ကြီးအောက်တွင် တည်းခို စခန်း ချကြလေ၏။ ထို
နေရာမှ နေ၍ နား-မျက်စိတို့ကို ဖွင့်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်
တခွင်လုံးကို အမြဲမပြတ် အကဲခတ်ရင်း မင်္ဂလာနိမိတ်
များ ယူနေကြလေသည်။

ထိုသို့ မင်္ဂလာနိမိတ်များ ယူနေကြစဉ်ပင် ထို
တောရကျောင်းခြံဝင်းအတွင်းမှ ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော
လိပ်ပြာကောင်ကလေးများ (၅၀၀) ငါးရာခန့်တို့သည်
တစ်ပြိုင်နက် “ဝုန်း” ခနဲ ထပျံကြကုန်၏။ ပြီးလျှင်
(အမရပူရ နန်းသစ်တည်မည့်နေရာအရပ်)သို့ သွား၍
ချုံကြီးတစ်ခုကို ဝိုင်းအုံစုပြုနားနေကြလေသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

အင်းအိုင်ဝိုင်းလည်၊ မြို့ကြီးတည်

လိပ်ပြာကောင်ကလေးများ တစ်ပြိုင်နက် ထပြီး ပျံကြပုံ ထူးဆန်းလှသဖြင့် လိုက်၍ ကြည့်ကြရာ ချုံကြီး တစ်ခုလုံး ရွှေရောင်လိပ်ပြာတို့ဖြင့် ဖုံးနေသည်ကို တွေ့ကြရလေတော့၏။ ရွှေတောင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်တော့ သည်။ ထိုအရပ်သည် ကုန်းမြင့်လည်း ဖြစ်၏။ ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည် သုံးသပ်ကြည့်ရှုကြရာ-

- ၁။ တောင်သမန်အင်း
- ၂။ တောင်မြင့်အင်း
- ၃။ တောင်ကြီးအင်း
- ၄။ တောင်တော်အင်း

ဟူသော အင်းရေပြင်ကြီးများ ဝိုင်းရံပတ်ဝိုက်၍ နေသည် ကို တွေ့ကြရ၏။ သို့ဖြစ်၍ “ဤနေရာသည် ဘူမိနက် သန် မြေမျိုးမှန်သော အရပ်ပေတည်း။ (တောင်သမန် ရေချိုတွင်း)ဟူသော အတိတ်တဘောင်နှင့်လည်း ကိုက် ညီနေပြန်၏”။ ဤသို့ ညှိနှိုင်းကြပြီးလျှင် နန်းမြို့နေရာ သတ်မှတ်ကာ ဗိသုကာတို့ဖြင့် ပန္နက်ရိုက်စေလေတော့ သည်။

ယင်းခုနစ်သက္ကရာဇ်ကား (၁၁၄၄)ခုနှစ် ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်တွင် မြို့တော်နှင့် နန်းသစ်ကို စတင်တည်ထောင်

သည်။ မြို့အမည်ကိုလည်း ရွေးချယ်ကြ၍ “အမရပူရ” ဟူ၍ မှည့်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မြို့တည်ခုနှစ်ကို မှတ်မိ လွယ်အောင် နေ့နံနှင့်လည်းကိုက်၊ ဝန်းကျင်ဗျူဟာနှင့် လည်း လိုက်အောင်-

“အင်းအိုင် ဝိုင်းလည်၊
မြို့ကြီးတည်၊
မြို့မည် အမရ”

ဟူ၍ မော်ကွန်းထိုးခဲ့ကြလေသည်။

နောင်သောအခါတွင် ကြက်သွန်ခင်းဆရာတော် ဘုရား၏ တောရကျောင်းတိုက်နေရာကို (အမရပူရမြို့ အတွက် စခန်းချ၍ မင်္ဂလာယူရာအရပ်ဖြစ်သောကြောင့်) “မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်”ဟူ၍ ပြောင်းလွှဲခေါ်တွင်လာ ကြတော့သည်။ [ယခု အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာတိုက် ဟောင်းနေရာပင် ဖြစ်တော့၏။]

ဤသို့လျှင် တစ်ချိန်က “အမရပူရမြို့သစ်”ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသလို၊ ဤ“ဥယျာဉ်တော်ရွာ”နေရာသည် လည်း ထိုအမရပူရမြို့သစ်ကို စတင်တည်ထောင်သော ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း၏ အပန်းဖြေရာ “မင်းဥယျာဉ်တော် သာ” ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

အေးချမ်းတဲ့ တောရွာခလေး

ကလေးငယ်တို့ ဘာသာဘာဝ။ ။ မောင် လှဘော် ကလေး ပြေးနိုင် လွှားနိုင် ကစားနိုင်သော အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ သွက်လက်ချက်ချာနေ ၏။ တီတိတာတာလည်း ပြောတတ်လာသည်။ ရုပ်ရည် သန့်ပြန့်၏။ အသားက မဖြူမညို၊ အသားဝါ၊ မျက်လုံး မျက်ခုံး နှာတံ ပါးစပ်ပေါ်လွင်သည်။ ယောက်ျားပီသ၏။ စူးရှသောမျက်လုံးဖြင့် လေးနက်စွာ ကြည့်တတ်သည်။

အုပ်ထိန်းသူများက သင်ပေးလျှင် မှတ်မိလွယ် တတ်၏။ ဆုံးမသည်ကို နာခံတတ်သည်။ ဤအချက်မျှ နှင့်ပင် အစ်မတွေ အစ်ကိုတွေက ကျေနပ်နေကြပြီ။ ကြင်နာယုယ ချစ်ခင်ကြ၏။

မောင်လှဘော်ကလေး (၂)နှစ်သားအရွယ် ကျော် လွန်လာလျှင်ပင် ကိုယ့်အိမ်တွင်းမိသားစုနှင့်မျှမက ပတ် ဝန်းကျင် အိမ်နီးချင်းများသို့ပါ ခြေဆန့်လာတော့သည်။

အင်း=၁၊ အိုင်=၁၊ ဝိုင်း=၄၊ လည်=၄ “အမရပူရ”ဆိုသည်မှာ “မသေရဘဲမြို့”။ သို့မဟုတ် “နိဗ္ဗာန်မြို့”ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝန်းကျင်ကလေးငယ်တို့နှင့် အဖော်လုပ်တတ်လာတော့
၏။ လူ့သဘာဝအလေ့သည် အပေါင်းအစု အသိုက်
အဝန်းနှင့် မွေ့ပျော်တတ်သည် မဟုတ်ပါလော။
ကလေးငယ်တို့ဘာသာဘာဝ စုမိကြလျှင် ပျော်

တတ်ကြ၏။ သူတို့ကား အပူအပင်မရှိ၊ ပူပင်ရမှန်းလည်း
မသိကြ၊ အမြဲတမ်း လန်းဆန်း၍သာ နေတတ်ကြသည်။
စိတ်ထား ဖြူစင်ကြ၏။ ရိုးသား ဖြောင့်စင်းကြသည်။
အပြစ်မရှိသော အရွယ်များပေတကား။

အပူပင်ကင်း ပျော်ရွှင်ခြင်း

မောင်လှဘော်ကလေး (၃)နှစ်သားအရွယ် ရှိလာ
သောအခါ အပေါင်းအဖော်တွေ ပို၍ များလာသည်။
ကစားဖော်တို့ဖြင့် မွေ့နေတတ်၏။ နေ့အခါတွင် ရွာတွင်း
မှ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးများ အောက်တွင်
လည်းကောင်း၊ ညအခါ လသာသာ ရွာလယ်လမ်းမပေါ်
ထွက်၍လည်းကောင်း စုပေါင်း၍ ကစားတတ်ကြသည်။

ခွေခေါက် သက်န်းပရိက္ခရာ လုပ်၊ အိုးတိုခွက်စကို
သပိတ်ပမာထားပြီး ခေါင်းပေါ် ရွက်၍ ခပ်တည်တည်နှင့်
ရှင်လောင်းလှည့်လာကြ၏။

တွတ်ထိုး၊ ကြိုးခုန်၊ ကြက်ခွပ်၊ စွန်ဖမ်း၊ ခွေ
ရူးလိုက်၊ ဘုတ်တလုပ်၊ အာလူးကောက်၊ ဖန်ခုန် မျိုး
စုံအောင် ကစားတတ်ကြ၏။ ပျော်လိုက်ရသည့် ဘဝ၊
ဖော်မပြနိုင်အောင် ဖြစ်ကြသည်။

နောက်ပိုင်းက အိုးစည်ဒိုးပတ်အဖွဲ့သားတို့က
လည်း ပါးစပ်ဆိုင်းတီး၍ အမြိုင်အဆိုင် လိုက်လာကြ
သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မောင်လှဘော်ကလေးက (သူများ
မလုပ်ချင်သည့် နေရာ) ဘုန်းကြီး လုပ်သည့် ဘက်က
တာဝန်ယူရလေသော ဟူ၏။ အလှူဒကာ မလုပ်ရပေ၊
ရွာဦးကျောင်းဘုန်းကြီး လုပ်ကာ အကန့်တော့ခံရလေ
သည်။

ထိုအထဲတွင် တစ်ရံတစ်ခါ သား ရှင်ပြုပွဲ
ကျင်းပ၍လည်း ကစားကြသောဟူ၏။ အချို့က
ပါးကွက်တွေ ကွက်၍ ရှင်လောင်း လုပ်ကြရသည်။
အချို့က အလှူ ဒကာနှင့် အချို့မိန်းကလေးက
အလှူအမ၊ သူတို့တွေက အပိုပါသော အဝတ်တို့ကို

ဤသို့လျှင် အတိတ်နှင့် နိမိတ်နှင့် လာခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်၏။ ကလေးတို့ဘဝကား အပူပင်ကင်း ပျော်ရွှင်ခြင်း
အပြည့် ဖြစ်တော့သည်။ အေးချမ်းတဲ့ တောရွာလေ
ပျော်မွေ့ဖွယ် ကောင်းလှဘိခြင်း။

အရွယ်ရောက်လျှင် ပညာသင်

မောင်လှဘော်ကလေးသည် ယခုအခါ (၄)နှစ်
သား အရွယ်သို့တိုင် ရောက်လာလေပြီ။ ပညာသင်ကြား
ရမည့် အရွယ် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ့ထက် ကြီးသော
အစ်ကို အစ်မတို့နှင့်အတူ ကျောင်းသို့လိုက်ရန် မိဘ
များက စီမံကြတော့သည်။ ဘယ်ကျောင်းသို့ လိုက်ရ

မည်နည်း၊ ဥယျာဉ်တော်ရွာထိပ်က အစိုးရ မူလတန်း
ကျောင်း ဖြစ်၏။ မိဘများ ကိုယ်တိုင် ကျောင်းအုပ်
ဆရာကြီး (ဦးစံရ)ထံ လာရောက်အပ်နှံကြလေသည်။

မူလတန်းကျောင်းသားကြီးအဖြစ်နှင့် လွယ်အိတ်

တစ်ဘဝသာသနာ

ကြီး လွယ်ပြီး ကျောင်းကပြန်လာသည်ကို သူ့မိဘများက ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်နေကြသော ဟူ၏။ ဤသို့လျှင် ကျောင်းသို့ လိုက်၍ စာသင်ရသောအခါ သူ့ဘဝမှာ ကစားရုံသာမက တာဝန်တစ်ခု ပိုလာသည်ဟု သိလိုက် ရတော့သည်။

ထိုတာဝန်ကလေးများကို ဆောင်ရွက်ရ ကြိုးစား ရမည်ဟု သိလာ၏။ သိသည်နှင့်အမျှ ဆောင်ရွက်တတ် လုပ်ကိုင်တတ်လာသည်။ အသိဉာဏ်တို့လည်း ပို၍ ကျယ်ဝန်းလာ၏။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတို့လည်း ပို၍ များလာသည်။ အထူးအားဖြင့် မောင်တင်၊ မောင်ညွန့်စိန်၊ မောင်ထွန်းလှနှင့် မောင်စိန်တို့သည် အရင်းနှီးဆုံး အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

မောင်လှဘော်ကလေးသည် စာကြိုးစားသူ ဖြစ် သည်။ သူတို့အတန်းတွင် ဆရာကြီး ဦးစံရ၏ ချီးမွမ်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ပေးလိုက်သော တာဝန်ကို ကျေပွန် အောင် ဆောင်ရွက်တတ်၏။ ကျက်စရာ တွက်စရာတို့ကို အကြွေး မချန်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်နှစ် တစ်တန်း မှန်မှန် အောင်လာခဲ့သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် တရွေ့ရွေ့ လာခဲ့ရာ သက္ကရာဇ် ၁၂၇၀-ခုနှစ် ကယုန်လ (မေလ)သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ အသက်က (၈)နှစ် ပြည့်၍ (၉)နှစ်တွင်းသို့ ရောက်နေချေပြီ။ အတန်းအား ဖြင့်လည်း ၄-တန်း အောင်ပြီးလေပြီ။ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်လို့ ကျောင်း ပြန်တက်ရလျှင် ပဉ္စမတန်း ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်တော့ မည်။

ရှင်ပြုမင်္ဂလာ ချိန်ရောက်လာ

အရွယ်အားဖြင့် ရှင်ပြုချိန်လည်း ရောက်လာပြီ။ သို့ဖြစ်၍ မိဘတို့က ရှင်ပြုဖို့ရန် စီမံကြရတော့သည်။ ဘယ်မှာ ရှင်ပြုကြမည်နည်း၊ မိမိတို့ ကိုးကွယ်နေကျ ရွေးပင်တောရကျောင်း ဆရာတော်ကြီးထံမှာ ပြုကြမည်။

“ရွေးပင်တောရကျောင်း” ဆိုသည်မှာ ဥယျာဉ် တော်ရွာ၏ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် ရှိ၏။ မောင်လှ ဘော်ကလေးတို့ မိဘများ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ကိုးကွယ်လာခဲ့သော တောရကျောင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ တော် ဘုရားကြီး ဘွဲ့တော်မှာ “ဦးဇာဂရ” ဖြစ်၏။ သက်တော် ရင့်ညောင်းတော်မူလာပြီ။ တောရကျောင်း

သည်လည်း ရွာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဖြစ်၍ အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်လှပါဘိ-။

နွေကျောင်းပိတ်ချိန်တွင် ဦးအောင်ထွန်း+ဒေါ် ရွှေအိပ်တို့၏ ဝင်းခြံကြီးအတွင်းမှာ မဏ္ဍပ်ကြီး ထိုး၍ ဟိုးလေးတကျော် သားရှင်ပြုပွဲ အလှူကြီး ပေးသည်။ အညာဒေသလေထုံးစံအတိုင်း တစ်ရွာလုံး “ဗျိုး”ဟစ် ဖိတ်မံပြီး မီးခိုးတိတ် ကျွေးမွေးကြလေ၏။ ထို့ပြင် ရွာ အတွင်းမှာ အိုးစည်မုဆောင်းတို့ဖြင့် ရှင်လောင်းကိုလည်း လှည့်ခဲ့သည်။ ဒိုးပတ်သံတို့လည်း လှိုင်ခဲ့ပြီ။ “ရွှံ”လိုက်သံ တို့လည်း မြိုင်ခဲ့ပြီ။ ပဲ့တင်ထပ်ချင်းပါ ဆိုင်ခဲ့ပြီ။

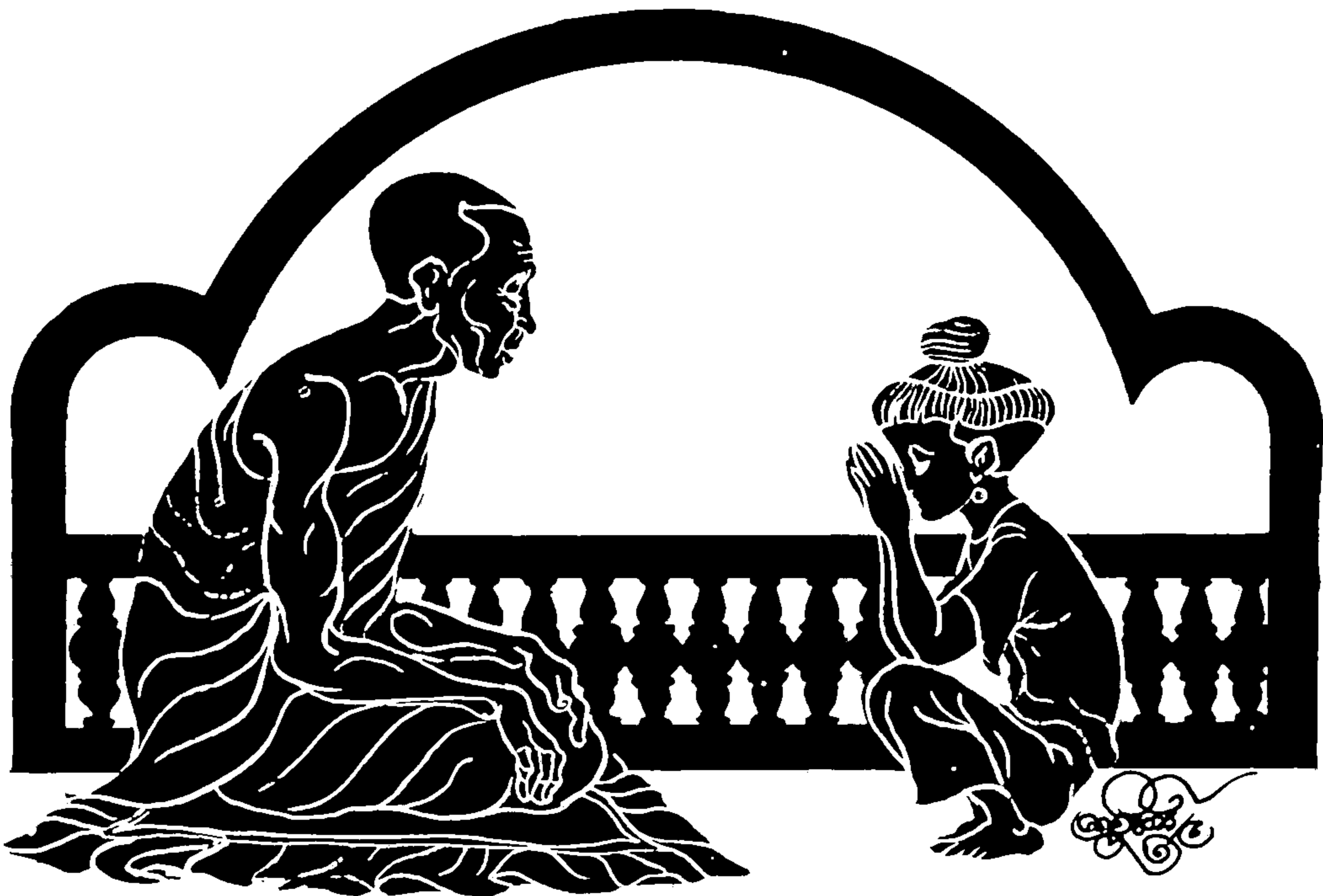
မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ရှင်လောင်း ကျောင်းတော်သို့ပို့

ထိုမှနောက်၌ မိတ် သင်္ဂဟ အပေါင်းတို့က သောင်းသောင်းဖြဖြ အိုးစည်ခုံမောင်းတို့ဖြင့် လိုက်ပါကြပြီးလျှင် ဝှေးပင်တောရကျောင်းသို့ ရှင်လောင်းကို ပို့ဆောင်ကြလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးအား ကန်တော့၍ အပ်နှံကြလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးက မောင်လှဘော်ကလေးကို ဆံချ-ခေါင်းတုံးဖို့ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီး၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ “တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်း”

ကို ရွတ်ဆိုနှလုံးသွင်းရင်း ခေါင်းရိတ်ခံရလေသည်။ ရှေးက အစဉ်အလာ တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် မိဘများ၊ အစ်ကို အစ်မများက ပိတ်ဖြူပိုင်းဖြင့် အမြတ်တနိုး ဆံခံကြလေသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးက “သကလ ဝဋ္ဋ” ဆိုစေကာ သင်္ကန်းဝတ်ပေး၊ သရဏဂုံ သီလ ပေး၍ ရှင်သာမဏေကလေး ပြုပေးလိုက်တော့၏။ ဘဝ တစ်ကွေ့ ပြောင်းလွဲသွားတော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဝိမလ၏ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြခြင်း

ရှင်သာမဏေ ပြုပြီးနောက် ခေါ်ဝေါ်ရာ၌ လွယ်ကူဖို့ရာ ဘွဲ့အမည်ကိုပါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မှည့်ပေးတော်မူ၏။ ဗုဒ္ဓဟူးသားဖြစ်၍ နေ့သင့် နံလိုက် ဖြစ်အောင်ရယ်၊ ဘွဲ့အမည်၏ အဓိပ္ပာယ်ရှိအောင်ရယ် ရွေး၍ (ဝိမလ)ဟူ၍ အမည်ပေးတော်မူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကိုရင်သစ်ကလေးနှင့် နံဘေးမှ ဝိုင်းအုံကြည့် နေကြသော ပရိသတ်တို့အား ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဝိမလ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ ရှင်းပြနေတော်မူပြန်၏ -

“ဝိ”ဆိုတာက “မရှိ”လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ကွယ်၊ “မလ” ဆိုတာက “အညစ်အကြေး”၊ အဲဒီ ၂-ပုဒ်ပေါင်းလိုက်တော့ “မရှိ+အညစ်အကြေး”

“အညစ်အကြေး+မရှိ”လို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက် တာပေါ့ကွယ်၊ “အကုသိုလ်အညစ်အကြေး မရှိ” လို့ ဆိုလိုတယ်။ “အညစ်အကြေးမရှိ”ဆိုတော့ အဖြောင့်ပြောရရင် “ဖြူစင်သန့်ရှင်းတာပေါ့ ကွယ်”

ဟူ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စကားကို အဆုံးသတ် တော်မူလိုက်သည်။ စောစောပိုင်းက သင်္ကန်းဝတ်ပေး၊ သရဏဂုံ သီလပေးခြင်းနှင့် ယခုလည်း အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြပေးခြင်းတို့အတွက် အနည်းငယ် ပင်ပန်း နွမ်းနယ် သွားတော်မူဟန် ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ အနီးရှိ သောက်ရေတံခေါင်းမှ ငှဲကာ ရေအေးအေးတစ်ခွက် ဘုဉ်းပေးတော်မူလိုက်သည်။

ဝရှိလို့ ဝိလုပ်တော့မယ် ထင်တယ်

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အထက်ပါအတိုင်း (ဝိမလ)၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ထုတ်ဖော်ရှင်းလင်းပေးလိုက် သော်လည်း အခြားသော ကိုရင်ကလေးတို့က တစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ် ပေါက်ကြ၏။ မိမိတို့ နေရာသို့ ပြန်ရောက် ကြသောအခါ ကိုရင် ဝိမလကလေးကို ဝိုင်း၍ စကား ပြောကြသည်။ ကိုရင်အသစ်ကလေး ဖြစ်၍ ချစ်စနိုး စကြ၏။ သူတို့စကြ ပြောကြပုံမှာ-

“ဟေ့... အရပ်ထဲမှာ ပြောကြတာက ဝမရှိဘဲနဲ့ ဝိမလုပ်နဲ့တဲ့၊ ဟော... အခု ကိုရင်ဝိမလတို့ ကတော့ ဝရှိနေပြီ၊ ဝိလုပ်တော့မယ် ထင်တယ်”

ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။ ကိုရင်ကလေးများ ကျောင်းသား ကလေးများသည် ယနေ့အထူးပျော်နေကြ၏။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် ကိုရင်အသစ်တစ်ပါး တိုးလာသော

ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤသို့လျှင် အခြားသော ကိုရင် ကျောင်းသားတို့ က ကိုရင် ဝိမလကလေး၏ (ဝိမလ) အဓိပ္ပာယ်ကို ပုံ ဖော်ကြသော်လည်း လေးလေး နက်နက် သိ၍ကား မဟုတ်ချေ။ သူတို့ သဘောဉာဏ်သက်သလို ကြားဖူး နားဝ ရှိသလို (ဝိမလ)ကလေး၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဆိုနေ ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ အဓိပ္ပာယ် ဖော်ကြသလို ကိုရင် ဝိမလ ကလေးကို အတိုကောက်အနေဖြင့် “ကိုရင် ဝိ”လို့ ဝိုင်း၍ ခေါ်ကြ၏။ သူတို့ ခေါ်ကြသလိုပင် ကိုရင်ဝိမလ ကလေးသည်လည်း အကယ်ပင် နောင်တစ်ချိန်တွင် လောကတစ်ခွင်ဝယ် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် “ဝိ”လုပ်လေ မည်လော မပြောတတ်သေးချေ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရှင်ပြုရာ၌ စဉ်လာရှေးထုံး

“ရှင်သာမဏေ ပြုရတော့မည်” ဆိုကတည်းက ကြိုတင် ကျက်မှတ်ရမည့် စာတို့ကို ရွေးပင်တောရ ဆရာတော်ကြီးက စီစဉ်ပေးခဲ့၏။ ခေါင်းရိတ်ဆံချရင်း နှလုံးသွင်းရန် “တစပဉ္စက ဇာမ္ဗုဒ္ဓာန်” ဟု ခေါ်ရသော ၃၂-ကောဋ္ဌာသ၏ ရှေ့ပိုင်း(၅)ခုကို ကျက်ရသည်။ ပါဠိလိုတော့-

“အတ္ထိ ဣမသ္မိံ ကာယေ ကေသာ-
လောမာ-နခါ-ဒန္တာ-တစော”

“ငါ၏ကိုယ်မှာ ဆံပင်၊ မွေးညင်း၊ ခြေသည်း
လက်သည်း၊ သွား၊ အရေတို့သာ ရှိကြပါသည်

တကား...”

ပါဠိလိုသက်သက်ဖြစ်စေ၊ မြန်မာလိုသက်သက်ဖြစ်စေ၊ ပါဠိရာ မြန်မာပါ (၂)မျိုးရော၍ဖြစ်စေ ရွတ်ဆို နှလုံး သွင်းနိုင်၏။ ခေါင်းရိတ်ဆံချခံရင်း နှလုံးသွင်းရသည်။

ရှေးကောင်းမှု ပါရမီဓာတ်ခံရင့်သန်သူတို့ဆိုလျှင် ဤသို့ဆင်ခြင်၍ ခေါင်းရိတ်ဆံချခံအပြီးမှာ တရားထူး များ ရ-ရသွားတတ်ကြသည်ဟူ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် တရားထူးရသူဦးရေ မနည်းတော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဤသို့ စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အဋ္ဌကထာများ၌ ဆိုသည်။

ဘဝအတွက် ရည်မှန်းချက်

ထို့ပြင်လည်း သာမဏေလောင်းသည် သင်္ကန်း ကပ်၊ သင်္ကန်းတောင်းကိစ္စများ ပြုလုပ်သောအခါတွင် ပါဠိဖြင့် ဆိုဖို့ရာ-

“သကလ ဝဋ္ဋ ဒုက္ခ နိဿရဏ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိ ကရဏတ္ထာယ = အလုံးစုံသော သံသရာ ဝဋ် ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုပါရခြင်း အကျိုးငှာ”

စသော စာတို့ကိုလည်း ကျက်ခဲ့ရ၏။ မောင်လှဘော် ကလေးက စာကျက်ရင်း “ဒါတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေ လဲ” ဟု စဉ်းစားနေမိပါသတတ်။

အမှန်မှာ ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေက သာသနာ

ထဲ ဝင်လာသူတိုင်းအတွက် ဘဝရည်မှန်းချက် ပျောက် ပျက် မသွားစေရန် စီမံထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် သာမဏေဘဝမှာ အမြဲတမ်း ဆင်ခြင် ရမည့် ပစ္စဝေက္ခဏာ ၄-ပုဒ် (ပုတီးစိပ် ၄-ပုဒ်)နှင့် ကျင့်ကြံလိုက်နာရမည့် သာမဏေကျင့်ဝတ်(၁၀)ပါးကို လည်း သင်ကြားရသည်။

အစိုးရမူလတန်းကျောင်းမှာ နေခဲ့ရ သင်ခဲ့ရတုန်း က ပါဠိစာတွေကို မတွေ့ခဲ့ရဖူးချေ။ ယခုမှ တွေ့ရသည် ဖြစ်၍ ရှေ့က တိုင်ပေးသည်ကို ခပ်စမ်းစမ်း လိုက်ဆိုနေ ရသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ပဋိသန္ဓေနေခြင်း တစ်မျိုးဖြစ်

ယခုအခါတွင်ကား (မောင်လှဘော်ကလေး တစ်ဖြစ်လဲ) ကိုရင် ဝိမလကလေးသည် ဝှေးပင်တောရ ဆရာတော်ကြီး၏ ထံပါးမှာ နီးနီးကပ်ကပ် နေခွင့်ရ၍ ဆရာတော်ကြီး သင်ပေးသမျှကိုလည်း ကျက်မှတ်နေရ လေပြီ။

ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ရှိ၏ -
“သာမဏေ ဖြစ်လာပြီဆိုမှဖြင့် မသင်မနေရ၊ မကျင့် မနေရတဲ့ ကျင့်ဝတ်တွေဆိုတာ ရှိတယ်ကွယ်၊ အဲဒါတွေ က-

- (က) သာမဏေသီလ ၁၀ ပါး
 - (ခ) လိင် ၁၀ ပါး
 - (ဂ) ဒဏ် ၁၀ ပါး
 - (ဃ) သေခိယကျင့်ဝတ် ၇၅ ပါး
 - (င) စုဒ္ဒသ ခန္ဓကဝတ် ၁၄ ပါး
- စုစုပေါင်း = ၁၁၉ ပါးတဲ့

အဲဒါတွေက သင်လဲ သင်ရမှာ၊ ကျင့်လဲကျင့်ရမှာ၊ ကိုရင်ဘဝဆိုတာ လိုက်ကို လိုက်နာရမှာ...”

ဆရာတော်ကြီး သင်ပြပေးသမျှ ကျက်မှတ်ရ၏၊ လိုက်နာရ၏၊ အစတွင် ခက်သလိုလို ရှိသော်လည်း အရှိန်ရလာသောအခါ မခက်ပါတော့ချေ၊ အနေအထား တို့သည် အကုန်ပြောင်းလွဲခဲ့လေပြီ၊ ဝတ်ရသောအဝတ်၊ သင်ရသောစာ၊ စိတ်နေသဘောထားတို့ပါ အကုန်လုံး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီကော-၊ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာဆရာက ဆိုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

*“ပဗ္ဗဇ္ဇာ ဟေသာ ပဋိသန္ဓိဂ္ဂဟဏ သဒိသာ = ရှင်သာမဏေ ပြုတယ်-ဆိုတာ သူတော် ကောင်းတို့ အိမ်၌ ပဋိသန္ဓေနေရသည်နှင့် တူပါ သတဲ့”

ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှု အခြေခံ

ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သားသမီးတို့အတွက် လိမ္မာရေးခြားဖြစ်ဖို့ရာ မင်္ဂလသုတ် ကို သင်ပေးပါလေသည်။ ထိုအခါ ပါဠိရွတ်ဖတ်မှုတွင် ပို၍ ရဲလာ၏၊ ဆရာတော်ကြီးက အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါ ရှင်းပြပေးတော်မူသည်၊ ပါဠိအရွတ်အဖတ် အဖြတ်အရပ် မှန်ကန်အောင် ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ကြောင့်ကြ စိုက်တော်မူ၏။

ရှေးခေတ် အစဉ်အလာကပင် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းများ၌ ကလေးသူငယ်တိုင်း မင်္ဂလသုတ်ကို သင်ကြားကြရ၏၊ မင်္ဂလာတရားတွေကို သိရ အောင်ရယ်၊ သိပြီးလျှင် မင်္ဂလာတရားအတိုင်း ကျင့် တတ်ကြအောင်ရယ် ရှေးဆရာတော်ကြီး များက

ရည်ရွယ်တော်မူကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓစာပေတို့၌ ယဉ်ကျေးမှုတွေ အပြည့်ပါ၏၊ သူငယ်တန်းအဆင့်မှစ၍ အထက်ဆုံး “မြင့်ပေ” ဆိုတဲ့ အတန်းအထိ (လူငယ်- လူလတ်- လူကြီးတို့အတွက်) အပြည့်အစုံ ရှိသည်၊ ရှေးခေတ်က ယင်းဗုဒ္ဓစာပေ ယဉ်ကျေးမှုတို့ဖြင့်ပင် တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့ကြ၏၊ အုပ်ချုပ်လာခဲ့ကြသည်။

ယင်းတို့ အနက်မှ သူငယ်တန်းများအတွက် ဘာသာပြန်၍ လင်္ကာဖြင့် သီကုံးထားသော ဗုဒ္ဓ ယဉ်ကျေးမှု စာပေတွေ များစွာ ရှိခဲ့ကြ၏။

ပျူပျူငှါငှါ၊ လူတကာကို၊
သာသာချိုချို၊ ချစ်ဖွယ်ဆို၍၊

* သဠာယတနသံ ၂၄၊ ၇၉

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စိုစိုပြည်ပြည်၊ ကျင့်မှုနည်ဖြင့်၊
လည်လည်ပတ်ပတ်၊ လောကဝတ်၌၊
ပြတ်ပြတ်သားသား၊ အပြားပြားလျှင်၊
မှုများခပ်သိမ်း၊ ဆောင်တိုင်းငြိမ်းလိမ့်။
(လောကသာရပျို့)

ဤသို့သော ကဗျာမျိုးကိုလည်း ဝွေးပင်တောရ
ဆရာတော်ကြီးက ယူ၍ ကိုရင်ငယ်တို့အား သင်ကြား
ပေးပါသတတ်၊ အဓိပ္ပာယ်လည်း ပေါ်လွင်-လိုက်နာချင်
ဖွယ်လည်း ကောင်းလှပါသည်။

နှလုံးသားကို နည့်စေနိုင်

ပါဠိဖတ်ကြားမှု အရှိန်ရလာသောအခါ ပရိတ်
ကြီးကိုပါ တစ်ဆင့်တက်၍ သင်ပေးပြန်၏။ အဖြတ်-
အရပ် မှန်ကန်ဖို့၊ ဋ္ဌာန်ကရိဏ်းကျကျ ရွတ်တတ်ဖို့
သင်ပေးတော်မူသည်။ ထို့နောက် နမက္ကာရ၊ ရတနာ
ရွှေချိုင့်၊ အတွင်း အောင်ခြင်း၊ အပြင် အောင်ခြင်း၊
လောကနီတိတို့ကိုကား ဖတ်စာအဖြစ် သဘောထား၍
အဖတ်ခိုင်းသည်။

ယင်းတို့ကား လွယ်လည်းလွယ်ကူ၏။ အဓိပ္ပာယ်
လည်း ပေါ်လွင်လှပါသည်။ ဤဗုဒ္ဓစာပေတို့ကို သင်
ကြားပေးခြင်းအားဖြင့် နေ့စဉ် ဆုံးမနေသလိုလည်း
ဖြစ်သည်-ဟု ဆရာတော်ကြီးက ယုံကြည်ထား၏။

ဗုဒ္ဓစာပေတို့ကား လူသားတိုင်းကိုပင် သိမ်မွေ့
စေ၏။ နည့်စေ၏။ ယဉ်ကျေးစေ၏။ လိမ္မာစေ၏။
အသိဉာဏ် ပွင့်လင်းစေ၏။ လူ့လောကတစ်ခွင်ကို
ဤပညာရပ်ဖြင့်ပင် အဆင့်မီမီ ထိန်းသိမ်းနိုင်သည်။

ရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်က သာမန် ဆင်း
ရဲသားမှစ၍ ကုန်သည် ပွဲစား တရားသူကြီး အမတ်
ကလေး အမတ်ကြီး၊ အပြင်ဝန် အတွင်းဝန်၊ မင်းညီ
မင်းသား၊ ရှင်ဘုရင်အထိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ
ချည်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်တွေချည်းသာ ဖြစ်ကြ
သည် မဟုတ်ပါလော-။

ပိဋကတ် အခြေခံ သင်ရိုးစာ

ကိုရင် ဝိမလကလေး၏ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်စကို
ဆရာတော်ကြီးက အကဲခတ်မိနေလေပြီ။ စနစ်
တကျသာ သင်ပြပေးရလျှင် “သာသနာတော်မှာ
အကျိုးများမည့် သူငယ်ပဲ”ဟု တစ်ထစ်ချ သိနေလေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ သာသနာ့ဘောင်မှာ နေသူတို့၏
“အခြေခံ သင်ရိုးစာ”ဟု ခေါ်ရသော သဒ္ဒါနှင့် သင်္ဂြိုဟ်
ကို သင်ဖို့ လိုအပ်ပြီ။ ဤသို့ ချိန်ဆ၍ ပါဠိသက်သက်
မျှကို စတင် သင်ပြပေးတော်မူတော့သည်။

ကိုရင် ဝိမလကလေး၏ မိဘတို့ကား ထုံးစံ

အတိုင်း “တစ်ဝါတွင်းမျှလောက်သာ ဝတ်စေမည်”ဟု
ရည်မှန်းထားကြ၏။ သို့သော် ဝွေးပင်တောရ ဆရာတော်
ကြီးကမူ တစ်သက်လုံးအတွက် ပညာရေး(မှု) ချ၍
သင်ပြနေလေပြီ။

ကိုရင်ဝိမလ ကလေးကလည်း ဝွေးပင်တောရ
ကျောင်း၌ အခြားသော ကိုရင်အဖော်အပေါင်းတို့နှင့်
အတူ စာကျက်ရသည်မှာ ပျော်မွေ့နေလေပြီ။ သူတို့
အသံကလေးများသည် တောကျောင်းတစ်ခုလုံး ဖုံးနေ
တတ်၏။ ဆူညံနေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်-

တစ်ဘဝသာသနာ

“အတ္ထော အက္ခရာသညာတော၊
အက္ခရာပါဒယော ဧကစတ္တာလိသံ”

စသည်ဖြင့် စာစာညံနေတတ်သည်။ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး
အပြိုင်အဆိုင် ကျက်နေကြ၏။ “သူ့ထက် ကိုယ်က
ဦးစွာ ရအောင် ကျက်မည်” ဟူသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့်
လန်းဆတ်နေကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးက သူတို့လေး
တွေရဲ့အသံတို့ကို ကြားရတိုင်း ပီတိလှိုင်းထနေဟန်
ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ-

“သမ္မာ သမ္မုဒ္ဓ မတုလံ၊

သ သဒ္ဓမ္မ ဂဏုတ္တမံ။
အဘိဝါဒိယ ဘာသိသံ၊
အဘိဓမ္မတ္ထ သင်္ဂဟံ”

ဟူ၍ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ကျက်မှတ်နေကြပြန်၏။ ဤ
အရွယ်တို့ကား ဘာမျှ အပို မစဉ်းစားကြ၊ ဆရာသမား
ခိုင်းသည့်အတိုင်း ကျက်ဆိုလျှင် ကျက်၊ တွက်ဆိုလျှင်
တွက်၊ အံဆိုလျှင် အံ၊ ပြန်ဆိုလျှင် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်
ရွတ်အံပြလိုက်ရုံသာ ဖြစ်သည်။ အပူအပင် မရှိ၊
ပရိယာယ် မာယာလည်း မထား။

ဓာတ်တူချင်းသာ ပေါင်းဖွဲ့တတ်

ယခုအခါ သီတင်းကျွတ်၍ ကိုရင်ဝိမလ (၁)ဝါ
ရလေပြီ။ သို့သော်လည်း လူဝတ်လဲဖို့ ကိုရင် စိတ်မကူး၊
သာသနာမှာ ပျော်ပိုက်နေလေပြီ။ မိဘတို့ကလည်း
“ကိုရင် လူထွက်ခဲ့ပါ၊ ရှေ့ဆက်အတန်းတွေ တက်ရ
အောင်” ဟု မြှူဆွယ်မှု မပြုရက်၊ သူ၏ မွန်မြတ်သော
ဘဝကလေးကို မဖျက်ဆီးလိုကြပါ။

ယခုအခါ ကိုရင်ဝိမလကလေးကလည်း ရွေးပင်
တောရ ဆရာတော်ကြီးကိုပင် ဖခင်ကြီးသဖွယ် သမုဒယ
တွယ်၍ နေလေပြီ။

ယခု သင်္ဂြိုဟ်ပါဠိတွေကိုလည်း တော်တော်
များများ ရနေပြီ။ ကုန်ခါနီးနေပြီ။ သဒ္ဓါကြီးသုတ်စဉ်တွေ
ကိုလည်း တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ကျက်မိနေပြီ။ “မကြာမီ
အနက်ပါ တက်ပေးမည်” ဟု ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်
ရှိ၍ ကြိုတင်မျှော်မှန်း ဝမ်းသာနေကြရသည်။

ဆရာတော်ကြီးက ကိုရင်ကလေးကို သာသနာ
တော်ထဲ ဆွဲမှန်းမသိ ဆွဲသွင်းနေ၏။ ကိုရင်ကလေးက

လည်း လိုက်မှန်းမသိ လိုက်ပါနေမိချေပြီ။ အမှန်ကတော့
ဓာတ်ချင်းတူ၍သာ ကပ်လိုက်လာနေခြင်း ဖြစ်တော့
သည်။

ဤသဘောကို ရည်ရွယ်တော်မူ၍ ဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဟောတော်မူသည်-

*“ဓာတုသောဝ ဘိက္ခဝေ သတ္တာ သံသန္တန္တိ
သမေန္တိ = လောကကြီးအတွင်းမှာ ပုဂ္ဂိုလ်
သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည် ဓာတ်တူချင်းသာ
ပေါင်းဖွဲ့တတ်ကြကုန်၏”

အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့သူက နိမ့်တဲ့သူချင်း ပေါင်း
သင်းတတ်ကြ၏။ စီးပွား ဥစ္စာ ပညာ အမျိုးအနွယ်
အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့သူတို့ကလည်း မြင့်တဲ့သူချင်းပင်
ပေါင်းသင်းတတ်ကြလေသည်။

ယခုလည်း သူတော်ကောင်းကိုရင်ကလေးက
သူတော်ကောင်း မထေရ်ကြီးကို ဆည်းကပ်ပေါင်းဖွဲ့မိ
လေပြီ။

* နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ-၃၇၅

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် အသွယ်သွယ်

ကိုရင်ဝိမလကလေးမှာ ယခု(၉)နှစ်သားအရွယ် ငယ်လှသေးသဖြင့် အနာဂတ်အတွက် သူ့ဘာသာသူ မဝေဖန်တတ်သေးပါ။ သို့ရာတွင် ဆရာတော်ကြီး၏ စီမံချက်အရ သာသနာတော်၌ ဘဝအမြစ်တွယ်စပြုနေ ချေပြီ-။ သဒ္ဓါတရားတွေလည်း တက်နေပြီ။ သာမဏေ တို့ ကျင့်ဝတ်ကိုလည်း ပြည့်စုံအောင် ကျင့်တတ်နေ လေပြီ။

“ညီညာထကြွ၊ ဆုံးမနာယူ၊
လာမူကြိုဆီး၊ ထံနီးလုပ်ကျွေး၊
သင်တွေ့အံ့ရွတ်၊ တပည့်ဝတ်၊
မချွတ်ငါးခုသာ”

ဟူသော ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်တို့ကိုလည်း ပြုတတ်နေလေ ပြီ။ သင်ပြပို့ချပေးသောစာတို့ကိုလည်း တာဝန် ကျေ အောင် ဆောင်နိုင်နေ၏။ ဆရာဝတ်တို့ကိုလည်း မချွတ်

အောင် နေ့စဉ် ဖြည့်တတ်နေလေပြီ။

မနက်ပိုင်းနှင့် နေ့လယ်ပိုင်းတို့တွင် ဆရာတော် ကြီးထံမှာ စာတက်၊ ညနေပိုင်းတွင် နှုတ်ငုံ ရအောင် စာကျက်၊ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ဘုရားပန်းကပ်၊ ရေကပ်၊ ကျောင်းတလင်းပြင် တံမြက်လှည်း၊ အဖော်တွေနဲ့ အမှိုက်ကျုံး၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တပြုံးပြုံး-။

နောက်ဆုံးတွင် တစ်နေ့လုံး တမြို့မြို့ ဝါး၍ ထွေးထားသော ဆရာတော်ကြီး၏ ကွမ်းထွေးခံ၊ မြေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လည်ပင်းရှည် ကွမ်းထွေးခံကြီးကို နေ့စဉ် မှန်မှန် ဆေးပေးသည်။

“ကွမ်းနဲ့ကလေးက တသင်းသင်း၊
သူ့တာ- ငါ့တာ ခုံမငြင်း၊
ဆေးရသည်မှာလည်း ပျော်ဘိခြင်း”

အဘိဓမ္မာနယ်ပယ်သို့ ခြေချခြင်း

ယခုနှစ် ဆောင်းတွင်း ဒီဇင်ဘာလ အကုန်တွင် ကိုရင်ဝိမလကလေးမှာ (၉)နှစ်ပြည့်၍ (၁၀)နှစ်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သင်္ကြိုဟ်ပါဠိ ၉-ပိုင်းလည်း ဒိုင်းဒိုင်းပြေး ကြေညက်အောင် ရရှိနေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်ကြီးက အခြားသော ကိုရင်အဖော်တို့နှင့်အတူ တစ်ဆင့်တက်၍ အနက်ပါ ချပို့ပေးလိုက်ပြီ။ ကိုရင်ဝိမလကလေး စိတ် ထဲမှာ-

“ဪ... အနက်ပါ တက်လိုက်မှ အဓိပ္ပာယ်က

ပေါ်လာတော့တာကိုး၊ ပရမတ္ထတရား ၄-ပါး တဲ့၊ စိတ်- စေတသိက်- ရုပ်- နိဗ္ဗာန်ဆိုပါလား၊ တို့ဘွားဘွားကြီး ည ဘုရားဝတ်တက်ပြီးတိုင်း တောင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟာ ဒါ ဖြစ်မှာပဲ...”

ဟူ၍ တွေးနေမိပါသတတ်၊ ဤသို့ အဓိပ္ပာယ် ကလေးတွေ သိရသောအခါ ပို၍ ပျော်စရာ ကောင်း လာတော့သည် ဟူ၏။ နောက်နေ့-နောက်နေ့များတွင် စိတ်ဝင်စား စရာတွေ ထပ်မံ၍ ပါလာပြန်သည်။ ဆရာတော်ကြီးက ရှင်းပြ၏-

တစ်ဘဝသာသနာ

ပရမတ္ထ သဘောတရားများ

- ၁။ “စိတ်” ဆိုတာ အာရုံကို သိခြင်းသဘောပဲကွယ်။ “သိခြင်း” ဆိုတာကလဲ အာရုံကို ရအောင် ယူနိုင်တာကို ပြောတာပါပဲ။
 ဖြစ်၏။ ကလေးငယ်များဖြစ်၍ ကလေး ငယ်များ နားလည်နိုင်မည့် စကားလုံးတို့ကို သုံးပြီး ရှင်းပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။
- ၂။ “စေတသိက်” ဆိုတာကတော့ စိတ်၌ မှီတဲ့သဘော။ “မိ” ဆိုတာကလဲ နံရံကို မှီသလို၊ တိုင်ကြီးတွေကို မှီသလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး-တဲ့။
 စိတ်ရှိမှ စေတသိက် ဖြစ်ရတာ။ စိတ်မရှိရင် စေတသိက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မိဘအမှီ ရှိမှ - မိဘအရှိန်အဝါ ရှိမှ သားသမီးများ ကြီးပွားရသလိုပေါ့-တဲ့။
 ဆရာတော်ကြီးက ပရမတ္ထသဘောတရားတို့ကို ကိုရင်ကလေးများ နားလည်လောက်ရုံ ပြောပြနေခြင်း
- ၃။ “ရုပ်” ဆိုတာက အအေး အပူ စတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အကြောင်းများကြောင့် ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့သဘောပဲ။
 မင်းတို့ မယုံရင် နေပူထဲ ထွက်ရုပ် ကြည့်စမ်းပါလား။ အသားတွေ နီမြန်းလာမယ်။ ဒါဟာ ဖောက်ပြန်တာပေါ့ကွဲ့။ ပြီးတော့-
- ၄။ “နိဗ္ဗာန်” ဆိုတာက ဒုက္ခဒပ်သိမ်းတို့၏ အေးငြိမ်းရာ ဖြစ်တဲ့ သဘော။ ဒါကို အားလုံးပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ လိုချင်နေကြတယ်။

စိတ်ပေါင်း တစ်ခုယုတ် ကိုးဆယ်

ကိုရင်ဝိမလကလေးတို့အဖို့ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေကို ရ-ရနေကြတော့သည်ဟူ၏။ ဟော... ယနေ့လည်း ဆရာတော်ကြီးက ရှင်းပြနေပြန်ပြီ။ သရုပ်တွေလည်း ကောက်ပြတော်မူ၏။

“ဒါက အကုသိုလ်စိတ်တွေ၊ ဒါက ကုသိုလ်စိတ်တွေ၊ ဒါက ဝိပါက်စိတ်တွေ၊ ဒါက ကြိယာစိတ်တွေ၊ စိတ်ပေါင်းက တစ်ခုယုတ် ကိုးဆယ်တောင် ရှိတာ”တဲ့။
 ဆရာတော်ကြီးက သရုပ်တွေ ကောက်ပြ၊ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပြောပြရုံသာမကသေး၊ မလင်းမည့်အချက်တို့ကိုလည်း ဆက်လက်ပြီး ရှင်းပြတော်မူ၏။

“တစ်ခုယုတ် ကိုးဆယ်” ဆိုတာ “တစ်ခုလျော့ ကိုးဆယ်” ကို ပြောတာကွယ်။ “ကိုးဆယ်မှာ တစ်ခုပဲ လျော့တော့တယ်” လို့ ဆိုလိုတာ။ ယုတ်တာနဲ့ လျော့တာ အတူတူပဲပေါ့။ အဖြောင့် ပြောရရင်တော့ (၈၉) ပါးပေါ့ဟယ်...။

အဲဒါကို တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အသံထွက်ကို ဖမ်းပြီး “စိတ်တစ်ခု ယုတ်ကိုးဆယ်” ဆိုတာ စိတ်က တစ်ခု၊ ရုပ်က ကိုးဆယ်-တဲ့။ ပြောနေကြတယ်။ ဘယ်ကလာ-ဟုတ်ရမှာလဲ။ စိတ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကိုးခု ရှိတယ်-လို့ ပြောတာ။ ရုပ်ဆိုတာက အမျိုးအစား (၂၈) ပါး ရှိတာပဲ”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဤသို့လျှင် ဆရာတော်ကြီးက ပြည့်စုံအောင် ရှင်းပြတော်
မူသည်။ သိစရာတွေက တစ်နေ့လျှင် တစ်မျိုး နှစ်မျိုးပါ
ပါလာတတ်၏။ ကိုရင် ဝိမလကလေးတို့အဖို့ အားရ
ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝ ဖြစ်ရတော့သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ကိုရင်ဝိမလကလေးတို့မှာ အဘိ
ဓမ္မာနယ်ပယ်၌ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ဖြစ်လာဖို့ရာ
စတင်၍ ခြေချနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

စိတ်တွေက ဘယ်က ပေါ်လာတာလဲ

“စိတ်တွေက လိုအပ်တဲ့အခါ ပေါ်လာဖို့ရာ
လူတစ်ယောက်၏ဗိုက်ထဲမှာ အပြည့်အသိပ် အောင်းခို
နေသလား” မေးလျှင် မဟုတ်ပါ။ အောင်းခိုနေတဲ့ စိတ်
ရယ်လို့ မရှိပါ။

“ဒါမှမဟုတ် အပြင်ဘက်မှာ တစ်နေရာရာ၌
ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ရာ အသင့် အနေအထား စုပုံပြီးသား ရှိ
သလား” ဤသို့လည်း မရှိပါ။ ဆိုင်ရာအကြောင်းတွေ
ညီညွတ်တဲ့အခါ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ သဘောသာ ဖြစ်
သည်။

ဥပမာ- နေအရှိန် ကျရောက်ပါက မီး ထ၍
တောက်တတ်သော ကျောက်တစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုကျောက်
ကို နေပူခိုက်တွင် နေရောင်ထဲချထားပါ။ ခဏကြာလျှင်
ကျောက်နှင့် နေပူရှိန်တွေကြသဖြင့် မီးဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ အောက်ခံဖြစ်သော အဝတ်စ ဝွမ်းစ အမှိုက်စ
တို့ကို လောင်တော့၏။

ဤသို့ မီးဖြစ်လာရာ၌ ကျောက်ထဲမှာလည်း
မီး-မပါ။ နေရောင်ထဲမှာလည်း မီး-မပါ။ သို့ရာတွင်
ကျောက်နှင့် နေရောင် ပေါင်းစုံမိသောအခါတွင်ကား
မီးဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ဤသဘော အတိုင်းပင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာလည်း
ခိုအောင်းနေတဲ့ စိတ်တွေ အစက မရှိပါ။ အပြင်ဘက်
တွင်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ အသင့် အနေအထား စုပုံ
ပြီးသား မရှိပါ။

အာရုံနှင့် ဒွါရ ဆုံကြ၍သာ “စိတ်”ဟူသော
သဘောတရားတွေ ပေါ်ပေါက်၍ လာရခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

သောမနဿ သဟဂုတ်

သင်္ဂြိုဟ်ကို အနက်ပါချပေးပြီး ဆရာတော်ကြီး
က အဓိပ္ပာယ်ပါ ပြောပြပေး၏။ နေ့လယ်ပိုင်းက ချပို့
ပြီးသမျှကိုလည်း ညပိုင်းတွင် (စာအုပ်မပါဘဲ အလွတ်)
အဓိပ္ပာယ် ပြောပြပေးသည်။ သရုပ်လည်း ခွဲပြ၏။

ထို့နောက် ကိုရင်ကလေးတို့အားလည်း တစ်ပါး
ချင်း ကိုယ်တိုင် သရုပ်ကောက်ပြစေသည်။ ဥပမာ-
“ကဲ,.. ကိုရင်ဝိမလက အကုသိုလ်စိတ်(၁၂)ပါးသရုပ်ကို
ကောက်ပြစမ်း-ဟုဆိုလျှင်-

၁။ သောမနဿ သဟဂုတ်၊ ဒိဋ္ဌိဂတ သမ္ပ
ယုတ်၊ အသင်္ခါရိကစိတ်တစ်ခု။

၂။ သောမနဿ သဟဂုတ်၊ ဒိဋ္ဌိဂတ သမ္ပ
ယုတ်၊ သသင်္ခါရိကစိတ်တစ်ခု။

စသည်မျိုး ရေတွက်ပြရ၏။ ဤသို့လျှင် မျက်စိဖြင့်
မမြင်ရသော သဘောသဘာဝတို့ကို ကောက်ပြရေတွက်

တစ်ဘဝသာသနာ

ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်မျိုး ဖြစ်တော့သည်။
ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တို့- စာအုပ်ထဲမှာတို့ မရေးရဘဲ
စိတ်ကူးနဲ့ ဈေးစာရင်းတွက်ရသလို ဖြစ်သည်ဆို၏။

ကိုရင်ဝိမလ သရုပ်ကောက်ပြနေစဉ်တွင် အမြဲ
တမ်းလို အူရွှင်တတ်သော- အမြဲတမ်း နောက်တတ်
ပြောင်တတ်သော ကိုရင်ဇနိန္ဒက-

“သောမနဿ သဟဂုတ်-။

လက်ဖက်က သုံးလေးလုတ်၊

 ကြက်သွန်ဖြူ များများနှင့်၊

စိုက်ကားအောင် တုပ်ပြီးလျှင်၊

သရုပ်များ ကွဲလေဟန်၊

လေသံက ခပ်ထွားထွား...”

စသော စလေ ဦးပုည၏ စာပြောင်တို့ကို ခပ်တိုးတိုး
ရွတ်ဆိုပြီးလျှင် နောက်ပြောင်နေတတ်သည်။ မနောက်
ပြောင်ဖို့ ခဏ ခဏ သတိပေးရသော ဟူ၏။

ရှေးခေတ်က သင်္ဂြိုဟ်တတ်သူလည်း ပေါများ
ဟန် တူသည်။ ထင်ပေါ်ချင်သော သူတို့က တတ်ယောင်
ဟန် ပြုလျက် အလှူမင်္ဂလာမဏ္ဍပ်များ၌ သံဃာစင်
အမြင့်ပေါ်တွင် စုအုံခိုင်းဖွဲ့ကာ သင်္ဂြိုဟ် ငြင်းတတ်ကြ၏။
ဤသည်ကို အမြင်ကတ်၍ ဦးပုည စပ်ထားခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

သဒ္ဒါတတ်မှ စာတတ်သည်တဲ့

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် သဒ္ဒါဘက်ကလည်း သုတ်
စဉ်ပါဠိတွေ အတော်များများ ရလာသောအခါ အနက်
ပါ တွဲဖက်၍ တက်ပေးလိုက်ပြန်ပြီ။ ဆရာတော်ကြီးက
အမိန့်ရှိ၏ -

“သဒတ်မတာ စတ်မတာ၊

သဒတ်တာမှ စတ်တာသည်”တဲ့။

ဆိုလိုတာကတော့- “သဒ္ဒါမတတ်ရင်

စာမတတ်ဘူးတဲ့ကွယ့်၊ သဒ္ဒါတတ်မှ

စာတတ်သည်”တဲ့။ အဲဒါကြောင့်-

မင်းတို့... သင်္ဂြိုဟ်ချည်း မပြီးသေးဘူး၊

သဒ္ဒါလဲ သင်ရအုံးမယ်”

ဟော... ဆရာတော်ကြီးက မိန့်နေပြီ။ သဒ္ဒါလဲ
သင်ရဦးမယ်-တဲ့။ ကိုရင်ဝိမလကလေးတို့ တစ်သိုက်မှာ

သဒ္ဒါတက်လိုက်- သင်္ဂြိုဟ်တက်လိုက်နှင့် အလုပ်တွေ
များလာကြ၏။ များလာသော်လည်း အဖော်သဟာ
အပေါင်းနှင့်ဆိုတော့ ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်-
ဟူသတတ်။

သဒ္ဒါတက်လာရပြန်တော့ သန္နိပုဒ်ဖြတ်- ပုဒ်စပ်
တွေ ဆိုတာကို သိလာရ၏။ နောက်တော့ ဆရာတော်
ကြီးက စပ်ပုံ- ဖြတ်ပုံ ဆက်စပ်ပုံတို့ကို ရုပ်တွက်ပြ
တော်မူပါသတဲ့။

“သင်္ဂြိုဟ်နှင့် သဒ္ဒါ ဘယ်ဟာ ခက်သလဲ”ဟု
မေးလျှင် ကိုရင်ဝိမလကလေးက “ဘယ်ဟာမှ သိပ်ပြီး
ခက်လှတယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သဒ္ဒါထက်
သင်္ဂြိုဟ်ကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်”ဟု ဖြေပါသတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သင်္ဂြိုဟ်ကို ပို၍စိတ်ဝင်စား

ထိုသို့ သဒ္ဒါနှင့် သင်္ဂြိုဟ်ကို သင်ယူကြရာတွင် ကိုရင်ဝိမလက လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ကြံဆယူရသော သင်္ဂြိုဟ်ကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသည်-ဟု ဆိုနေ၏။ သူ့ဉာဏ်သည် အများနှင့် မတူ၊ လွယ်ကူသော အရာတို့ထက် ခက်ခဲသောအရာ- နက်နဲသောအရာတို့ကို တူးဖော်ဖောက်ခွဲ၍ ကြည့်လိုဟန် ရှိသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ “သဒ္ဒါ”ဆိုသည်ကတော့ ပါဠိ ပိဋကတ်တွေကို အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖော်တဲ့အခါ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်ဖို့ရာ စည်းကမ်းစနစ် လုပ်ပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ပြော-ပြောတဲ့အတိုင်း၊ ဆို-ဆိုတဲ့ အတိုင်း မှတ်ထားလိုက်လျှင် ပြီးသွားသည်သာ၊ သိပ်ပြီး နက်နက်နဲနဲ တွေးခေါ်စဉ်းစားနေစရာ မလိုပေ။

“သင်္ဂြိုဟ်”ဆိုသည်ကား ကျမ်းကလေးက ငယ်လှ၏။ အဓိပ္ပာယ်တွေက ကောင်းကင်ပမာ ~~အနက်~~ ရှိရန် လှပါဘိခြင်း၊ တစ်နည်း- သမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်သဖွယ် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလှပါဘိခြင်း။

ယင်းသို့ ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလှသော အဘိဓမ္မာ (၇)ကျမ်း၏ အဆီအနှစ်တွေကို ညှစ်ယူပြီး ခြုံမိ ငုံမိ အောင် အကျဉ်းချုပ်၍ စီစဉ် တင်ပြထားသော ကျမ်းကလေး ဖြစ်လေသည်။

စူးရှသောဉာဏ်၏ ကျက်စားရာ

အဘိဓမ္မာ သဘောသဘာဝတို့ကား ပကတိ မျက်စိဖြင့် မြင်ရစကောင်းသောတရားများ မဟုတ်ကြချေ၊ ဉာဏ်ဖြင့်သာ မြင်ရကောင်းသော တရားများ ဖြစ်ကြ၏။ ပကတိမျက်စိဖြင့် မမြင်ရသော်လည်း မြင်ရသလို ထင်ရှားအောင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးက ဟောပြထားတော်မူသည်-

“ဤကား ကုသိုလ်၊ ဤကား အကုသိုလ်၊
ဤကား လောဘ၊ ဤကား ဒေါသ၊
ဤကား ဣဿာ၊ ဤကား မစ္ဆရိယ၊
ဤကား သဒ္ဒါ၊ ဤကား ပညာ”

စသည်ဖြင့် ခွဲခြားဟောပြထားတော်မူ၏။ ဤအဘိဓမ္မာ တရားတော်တို့ကား သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ကြီး သဖွယ် နက်ရှိုင်း ကျယ်ဝန်းလှပါဘိခြင်း-။

ဤမျှလေးနက်သော ခဲခက်သောတရားတော်တို့ ကား လေးနက်စွာ တွေးတောတတ်သူ၊ စူးရှစွာ ဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်တတ်သူတို့အဖို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

ဤသို့ လေးနက်သော “အဘိဓမ္မာ သဘော တရား”ဆိုတာ အရှင် သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင် သာရိပုတ္တရာ၏ တပည့်အဆက်ဆက်တို့သာ ကျက်စားသော အရာ မဟုတ်ပါလော-။

တစ်ဘဝသာသနာ

သာသနာခိုင်မြဲလျှင် ဘာသာမယိုင်လဲ

ဈေးပင်တောရကျောင်းသည် ဥယျာဉ်တော်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဖြစ်၍ လူတို့နှင့် မရောပြွမ်းလှပါ။ တောစခန်း တောတန်း တောမြိုင် တောရိပ်တို့ဖြင့် တိတ်ဆိတ်တည်ငြိမ်လျက်သာ ရှိပါသည်။ နံနက်စော ၄-နာရီတွင် တောကျောင်းမှ ခေါက်လိုက်သော အုံးမောင်းသံ သဲ့သဲ့ကိုသာ ရွာက ကြားနိုင်ရပါသည်။

ထိုအုံးမောင်းသံကို ဗဟိုနာရီပြုကြ၍ တောရွာ ဓလေ့အရအရုဏ်ဆွမ်းချက်ကြခြင်း၊ လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းသို့ သွားဖို့ ပြင်ဆင်ကြခြင်း၊ အဘိုးအို အဘွားအို တို့က ဘုရားဝတ်တက် မေတ္တာပို့သခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။

နေထွက်စသာသာ သက်န်းရုံ- သပိတ် ကိုယ်စီ ပိုက်လျက် စီတန်း၍ တောကျောင်းမှ သာမဏေငယ် (၈)ပါး ကြွလာကြသည်။ ရွာသူရွာသား ဒကာ-ဒကာမ များက ကြည်ညိုကြ၏၊ မြတ်နိုးကြ၏၊ တန်ဖိုးထားကြ၏။ အသင့်ချက်ပြုတ်ထားသော ဆွမ်း-ဆွမ်းဟင်းတို့ကို လောင်းလှူကြလေသည်။

ဘုရားလက်ထက်တော်မှစ၍ ယနေ့တိုင်ရောက် သာသနာတော်ကြီး မပျောက်သည်မှာ ဤကဲ့သို့သော သာမဏေငယ်များ အဆက်-အဆက် ရှိနေကြသော

ကြောင့်ဟု နားလည်ထားကြ၏။ သာသနာစောင့် မထေရ်ကြီးများကလည်း မျိုးဆက်မပြတ်အောင် ထိန်းကွပ်လျက် ပခုံးချင်းပြောင်း- လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် သာသနာတော် မပျောက်လျှင် ဘာသာလည်း မပျောက်နိုင်၊ ဘာသာ မပျောက်လျှင် ယဉ်ကျေးမှုလည်း မပျောက်နိုင်- လူမျိုးလည်း မပျောက်နိုင် ဖြစ်မည် မဟုတ်လော-။

ထို့ကြောင့် သာမဏေငယ်တို့သည် သာသနာတော်ကြီးအတွက် မျိုးဆက် မျိုးစေ့တို့သာ ဖြစ်ကြပေကုန်၏။

“အစို့အညောက်ကလေးသည် အပင်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်၏။”

“အပင်ကြီးသည်လည်း အစို့အညောက်ကလေးမှ စတင်ရသည် မဟုတ်ပါလော...” ဤသို့လျှင် အမြော်အမြင် ကြီးစွာ အစဉ်အလာကပင် ကျင့်သုံးလာခဲ့ကြသည်။

သင်္ဂြိုဟ်ထဲမှာ သီစရာတွေပေါ

ဆရာတော်ကြီးထံမှာ မနက်ပိုင်းတွင် သင်္ဂြိုဟ်၊ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သဒ္ဒါ၊ တစ်နေ့လျှင် စာ(၂)ဝါ တက်ကြရသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သီစရာတွေက ပါ-ပါလာ၏။ ရက်တွေလည်း များလာ၏။ သင်္ဂြိုဟ်စိတ်ပိုင်းကုန်၍ စေတသိက်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးက ရှင်းပြပြန်သည်-

“စေတသိက်” ဆိုတာ စိတ်၌ မှီ၍ ဖြစ်တဲ့သဘော ပြောပြီးပြီ၊ မှီတဲ့အတွက် စိတ်နဲ့ဖြစ်လဲ အတူတူ၊ ပျက်လဲ အတူတူပဲ၊ ခွဲမရဘူး။

ဥပမာ “သောက်ရေတစ်ခွက် ပေးပါ” ဆိုရင် ခွက်နဲ့ခပ်ယူလာမယ်၊ အဲဒီမှာ “ခွက်ကို သောက်ချင်တာလား၊ ရေကို သောက်ချင်တာ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လာ။”မေးလို့ ရှိရင် ရေကို သောက်ချင်တာ ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ခွက်ကို ထားခဲ့လို့ မရဘူး၊ ရေကို ယူတာ ခွက်လဲပါလာတာပဲ။ ရေနဲ့ခွက် ခွဲထားခဲ့လို့ မရဘူး၊ အဲဒီပုံအတိုင်းပဲ စိတ်နဲ့ စေတသိက်ဆိုတာလဲ ခွဲလို့ မရဘူး”တဲ့။

ဆရာတော်ကြီးက သဘောပေါက်လွယ်အောင် ဥပမာနဲ့ဆောင်၍ ရှင်းပြတော်မူ၏။ မမြင်ရတဲ့သဘော တွေကို မြင်ရသလို နေအောင် ရှင်းပြတော်မူသည်။

“စိတ်တွေက (၈၉)ပါး ရှိပေမယ့် “သိ တတ်ခြင်း” သဘောတွေချည်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ပေါင်းပြီးတော့ တစ်စုတည်း တစ်ပုံတည်း ထားလို့ ရတယ်”

“စေတသိက်တွေကျတော့ အဲလို ပေါင်း လို့မရဘူး၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်၊ သူ့သဘော နဲ့သူ၊ တစ်ခုစီ တစ်မျိုးစီပဲ၊ အဲဒီ စေတသိက် တွေက (၅၂) ပါးရှိတာ၊ သဘောကလဲ (၅၂) မျိုးပဲ” တဲ့။

ဆိုးဆီထုပ်ပေါင်း ၅၂-ထုပ်

ထို့ပြင် ဆရာတော်ကြီးက ဆက်၍ ပြောပြန် သည်။ တပည့်ကလေးများကို အလွန် နားလည်စေချင် ဟန်တူ၏။ စိတ်ဝင်စားအောင်လည်း မိန့်တော်မူနေ သည်-

“အဲဒီစေတသိက်တွေက စိတ်ကို လာ-လာပြီး ချယ်လှယ်ကြတာကွယ်၊ သူတို့ချယ်လှယ်တိုင်း ချယ်လှယ်တိုင်း စိတ်တွေဟာ တစ်မျိုး တစ်မျိုး ပြောင်းရတယ်။

စိတ်ချည်းထဲဆိုရင် ဘာအပြစ်မှ မရှိပါ ဘူး၊ စေတသိက်တွေ လာ-လာရောကြလို့သာ

ပြောင်းလွဲရတာပါ။ အဲ... စိတ်ဟာ ဘာနဲ့ တူ သလဲဆိုတော့ ရေကြည်ကြည် သန့်သန့်နဲ့ တူ သတဲ့၊ စေတသိက်တွေကတော့ ဆိုးဆီထုပ်တွေနဲ့ တူသတဲ့။

ရေကြည်ကြည် တစ်ခွက်ထဲ မဲနယ် အပြာထုပ်ကို ဖြည့်ချလျှင် ရေပြာဖြစ်သွားမယ်၊ အစိမ်းထုပ်ကလေး ဖြည့်ချလျှင် ရေစိမ်း၊ အနီ ထုပ်ကလေး ဖြည့်ချလျှင် ရေနီတွေ ဖြစ်သွား မယ်၊ အဲဒီလို အရောင်မတူတဲ့ ဆိုးဆီထုပ်ပေါင်း ၅၂-ထုပ် ရှိတယ် ဆိုပါစို့-။

စေတသိက်များလည်း ၅၂-ပါးရှိ

ဆရာတော်ကြီးက စေတသိက် ၅၂-ပါးဟာ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး မတူကြကြောင်း၊ တစ်မျိုးစီ ဖြစ် ကြကြောင်းကို ပေါ်လွင်စေလို၍ ဆိုးဆီ၅၂-ထုပ်ကို ဥပမာပြပြီး ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီဆိုးဆီ ၅၂-မျိုးက ရေကို လာပြီး ချယ် လှယ်တိုင်း-ချယ်လှယ်တိုင်း ရေဟာ ၅၂-မျိုး

အရောင် ပြောင်းရသလို၊ စိတ်ဟာလဲ ၅၂-မျိုး ပြောင်းရတော့တာပေါ့။

ဥပမာ- လောဘဆိုတဲ့ စေတသိက်က စိတ်ထဲလာရောရင် အဲဒီစိတ်ဟာ လောဘစိတ် ဖြစ်သွားရော၊ လိုချင်မက်မောတဲ့စိတ် ဖြစ်သွား ရော။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒေါသစေတသိက်လာရောရင် ဒေါသ
စိတ်၊ မောဟ စေတသိက်လာရောရင် မောဟ
စိတ် ဖြစ်သွားရော။

အဲဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ကောင်းတဲ့ စေတသိက်
တွေ လာရောရင်လဲ ကောင်းတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်
တာပါပဲ။

ဥပမာ- အဒေါသ စေတသိက်လာရော
ရင် အဒေါသစိတ် (မေတ္တာစိတ်) ဖြစ်တယ်၊
သဒ္ဓါစေတသိက်လာရောရင် သဒ္ဓါစိတ်၊ ဝီရိယ
စေတသိက်လာရောရင် ဝီရိယစိတ်တွေ ဖြစ်
ကုန်တယ်။

စေတသိက်မရောဘဲ စိတ်ချည်းသန့်သန့်
နေလို့လဲ မရဘူး၊ တစ်မျိုးမျိုးတော့ ရောရတာပဲ၊
ရောရမှာ အတူတူ မကောင်းတဲ့ စေတသိက်တွေ

အရောမခံကြနဲ့၊ ကောင်းတဲ့ စေတသိက်တွေပဲ
လာပြီး ရောပစေ-။

အဲဒီကောင်း-မကောင်း သောင်းပြောင်းရောနေတဲ့
စေတသိက်တွေက မင်းတို့ ကျက်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ-

သဗ္ဗစိတ္တသာဓာရဏ	၇-ပါး
ပကိဏ်းစေတသိက်	၆-ပါး
အကုသိုလ်စေတသိက်	၁၄-ပါး
သောဘနသာဓါရဏ	၁၉-ပါး
ဝီရတီစေတသိက်	၃-ပါး
အပ္ပမညာစေတသိက်	၂-ပါး
ပညိန္ဒြေစေတသိက်	၁-ပါး
စုစုပေါင်း =	၅၂-ပါး

“အေး... ခုတော့ ဒီလောက်ပဲ မှတ်ထားကြအုံး၊
နောက်တော့ တစ်ခုချင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အသေးစိတ်
ပြောပြပေးမှာပေါ့”

စေတသိက်ကြောင့် စိတ်တွေ ပြောင်းလွဲရ

ပာဿရမိဒံ ဘိက္ခဝေ စိတ္တံ၊ တဉ္စ ခေါ
အာဂန္တုကေဟိ ဥပက္ကိလေသေဟိ ဥပက္ကိလိဋ္ဌံ။ ။

အဓိပ္ပာယ်မှာ- “ရဟန်းတို့... ဤစိတ်သည်
ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်ထွက်သလို ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေ
၏၊ ထိုစိတ်သည် အာဂန္တုသဖွယ် နောက်မှ ပေါ်ပေါက်
လာသော ညစ်နွမ်းကြောင်း ဥပက္ကိလေသတို့ကြောင့်
ညစ်နွမ်းပြောင်းလွဲသွားရ၏” ။

အဖြောင့်ပြောရလျှင် “ညစ်နွမ်းစေတတ်သော
စေတသိက်တို့ကြောင့် စိတ်လည်း ညစ်နွမ်းသွားရ၏”
ဟူလို၊ ထို့ပြင်- “ဖြူစင်စေတတ်သော စေတသိက်တို့
ကြောင့် စိတ်လည်း ဖြူစင်သော စိတ် ဖြစ်သွားရလေ
သည်” ။

စိတ်သက်သက်ကား စိတ်ကောင်း-စိတ်ဆိုးဟူ၍
မခွဲခြား မကွဲပြားပေ၊ အာရုံကို ရယူရုံမျှသာ ဖြစ်၏။

စေတသိက်တွေကြောင့်သာ အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်း၍
ကောင်းတဲ့စိတ်-မကောင်းတဲ့စိတ်ဟု ကွဲပြားသွားကြရ
လေသည်။

[ဆောင်]

“စိတ်၏တံထွာ၊ ဓမ္မတာကား၊
ကြံရာအာရုံ၊ ရမိရုံသာ၊
ဖုံဖုံကောင်းဆိုး၊ မကွဲရိုးတည့်။
တစ်မျိုးတွဲဖက်၊ စေတသိက်တွက်ကြောင့်၊
သက်သက် ဆိုးကောင်း၊
အရောင် ပြောင်း၍၊ မကောင်းတဲ့စိတ်၊
ကောင်းတဲ့စိတ်ဟု၊ ခွဲကြိတ်စမြဲ၊
ဥဒါန်းကဲသည်... စိတ်လဲ
စေတသိက် ကြောင့်သာကို။ ။

(အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ်)

* အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ဧက၊ ၉

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပင်လယ်ကူးတဲ့ သင်္ဘောပမာ

“သဒ္ဓါ”ဆိုတာ မပါ၍လည်း မပြီး၊ ပိဋကတ် ပင်လယ်ကြီးက ကျယ်ဝန်းလှပါဘိ၊ ဖြတ်သန်း ကူး မြောက်နိုင်ရန် အမှန်ပင် သင်္ဘောကြီးကြီးလိုအပ်သည် သာ၊ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်ကြီးက မိန့်သည်-

ကိုရင်တို့... ဟောဟိုနားက ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးချင်ရင် လှေ မပါဘဲနဲ့၊ ဖောင်မပါဘဲနဲ့ ကူးလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ (မဖြစ်ပါ ဘုရား)

အေး... အဲဒီပုံအတိုင်းပဲကွယ်-၊ ဘုရား ဟော ပိဋကတ်တွေက အများကြီး၊ ခက်လဲ ခက်၊ နက်လဲနက်၊ ကျယ်လဲကျယ်ပါ့၊ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာကြီးလိုပဲ။

အဲဒီပိဋကတ်ပင်လယ်ကြီးကို ကူးနိုင်ဖို့ “သဒ္ဓါ”ဆိုတဲ့ သင်္ဘောကြီးကြီး လိုအပ်တယ် ကွယ်၊ အဲဒါကိုလဲ တတ်မြောက်အောင် ကြိုးစား ကြရမယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)

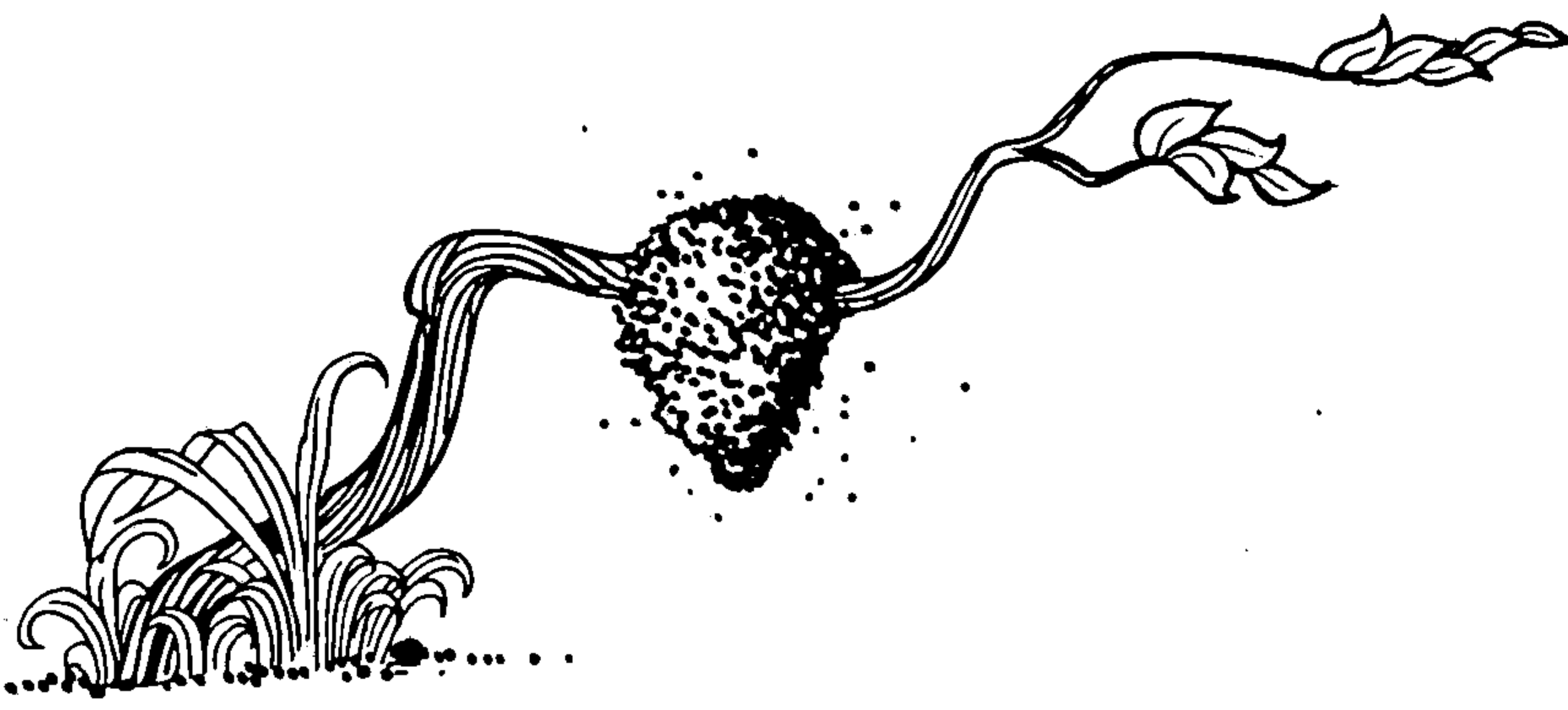
ဤသို့ သဘောပေါက်လောက်အောင် မိန့်တော် မူပြီးလျှင် သဒ္ဓါဘက်ဆိုင်ရာကိုလည်း မပေါ့ကြရန် သတိပေးတော်မူ၏။

သန္တိပိုင်းဆိုင်ရာ ပုဒ်စပ်-ပုဒ်ဖြတ်တို့ကို ကြေညက်အောင် လေ့လာစေပြီးတဲ့နောက် ယခုအခါ နာမ်ပိုင်းသို့ ရောက်လာချေပြီ၊ နာမ်ရုပ်တွေ ကြေညက်ဖို့ “နာမ်ဂိုဏ်းစဉ်”တွေပါ သင်ပေးနေလေပြီ။

ကိုရင်ဝိမလကလေးတို့မှာ ညပိုင်း၌ သင်္ဂြိုဟ်သရုပ်ခွဲအပြင် ယခုနာမ်ဂိုဏ်းစဉ်၊ နာမ်ဂိုဏ်းပြေးအလုပ်တို့ပါ တိုးလာကြတော့သည်။ နေ့မှာရော ညမှာရော၊ နေ့ဝါ ညဝါဆိုတော့ မအားနိုင်အောင် ဖြစ်တော့၏။

ဆယ်နှစ်ရွယ်၊ ငယ်ပါလှသေး။
နေ့ဝါ- ညဝါနှင့်၊
သူ့ခမျာ အလုပ်များရှာလို့၊
အားနိုင်ဘုလေး။ ။

x

ဒုတိယ ဆယ်စုနှစ်

သက်တော် ၁၀-နှစ်မှ ၂၀-နှစ်အတွင်း
(၁၂၇၁-၁၂၈၁)

တစ်ဘဝသာသနာ

ပစ္စုပ္ပန်ကံတွေသာ ကောင်းနေခဲ့လျှင်

ကိုရင်ဝိမလ ကလေးမှာ သီတင်း ၂-ခါကျွတ်၍ သိက္ခာလည်း ၂-ဝါရလေပြီ၊ ပရိယတ်စာပေအခြေခံတို့လည်း အရွယ်အလိုက် ထိုက်သင့်သမျှ ရရှိသိမ်းပိုက်မိလေပြီ၊ သက်ရွယ်တူကိုရင်အဖော်တို့နှင့် ပျော်မွေ့လှပါ၏။ ဆရာတော်ကြီးကလည်း ဖခင်ကြီးသဖွယ် ငယ်ရွယ်သူ ကိုရင်ကလေးများကို မေတ္တာရိပ်ဖြင့် မိုးထားပါသည်။

နေ့စဉ်မှန်မှန် စာအံ့ စာတက် ဝတ်မပျက်ကြ၊ တပည့်ဘက် ဆရာဘက် ၂-ဘက် စုံညီ ဇွဲမာန်တင်း၍ ဝီရိယဖြင့် ချီလာခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ ဒီဇင်ဘာလပင်ကုန်ပြန်ချေပြီ၊ သို့ဖြစ်၍ ကိုရင်ဝိမလကလေးမှာ (၁၀) နှစ်ပြည့်တင်း၍ (၁၁)နှစ်တွင်းသို့ ဝင်လာချေပြီ။

အမိအဘတို့က အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေကြ၏။ ကိုရင်က “လူထွက်ချင်ပြီ” ဟု ပြောမည်လားလို့၊ မပြောပေ၊ ပျော်နေပုံကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဤပုံအတိုင်းသာဆိုလျှင် “ကိုရင်ဝိမလကလေး၏ ဘဝသည် ကျဆင်းသွားမည်လော၊ တိုးတက်လာမည်လော” ဟု စောကြောဖွယ်ပင် မရှိချေ၊ ဧကန်မှချ တိုးတက်လာရမည်သာ ဖြစ်၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြုလုပ်နေကြသော ပစ္စုပ္ပန်ကံတွေက ကောင်းနေကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ပစ္စုပ္ပန်ကံတွေသာ ကောင်းနေပါစေ၊ မလွဲမသွေ တိုးတက်လာရမည်သာတည်း။

- ၁။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ၊ ကောင်းအောင်သာ၊ သုံးဖြာကံ ပြုလုပ်။
- ၂။ မတိုးတက်လော၊ တိုးတက်လော၊ စောကြောနေဖွယ် မဟုတ်။
- ၃။ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ၊ ခုဘဝ၊ ဖလ ကျိုးမယုတ်။
- ၄။ ပထမဇော၊ ဒလဟော၊ သဘော သူဖွင့်ထုတ်။

သမ္မတ္တိစက် ၄-ချက် ပြည့်စုံဖို့

“ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက် ထွန်းတောက် ကြီးပွားတယ်” ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့ ကြီးပွားလာသည်မဟုတ်၊ အကြောင်းအထောက်အပံ့ အမှီသဟဲဟု ခေါ်ရသည့် “သမ္မတ္တိစက်လေးပါး” ပြည့်စုံ၍သာ ကြီးပွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

- ၁။ အတ္တသမ္မာပဏီဓိစက်
- ၂။ ပဋိရူပဒေသဝါသစက်
- ၃။ သပ္ပရိသုပနိဿယစက်
- ၄။ သဒ္ဓမ္မဿဝနစက်

ဟူ၍ “သမ္မတ္တိစက်လေးပါး” ရှိကြောင်း ကျမ်းဂန်တို့၌ မိန့်ဆိုတော် မူကြ၏။ စက်ကဲ့သို့ (စက်ယန္တရား၏ အစားကဲ့သို့) လည်ပတ်နေသည်။

အကြောင်းကြောင့် + အကျိုးဖြစ်၊ အကြောင်းကြောင့် + အကျိုးဖြစ်၊ ဆက်စပ် လည်ပတ်နေသောကြောင့် ဤလေးပါးကို “စက်” ဟု ခေါ်ထားသည်။ ဤလေးချက် ပြည့်စုံဖို့ အရေးကြီး၏။ သူတို့၏ သဘောများမှာ-

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

- ၁။ အတ္တသမ္မာပဏီဓိ = မိမိစိတ်ကို ကောင်းစွာ ထားခြင်း၊ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ဖြောင့်ဖြောင့် ထားခြင်း။
- ၂။ ပဋိရူပဒေသဝါသ = သင့်တော်ရာအမိဝမ်း၊ သင့်တော်ရာ အရပ်၌ ဖြစ်ခွင့် နေခွင့်ရခြင်း။

- ၃။ သပ္ပုရိသုပနိဿယ = သူတော်ကောင်း (ဆရာသမားကောင်း)တို့ကို နီးနီးကပ်ကပ် မှီခိုခွင့်ရခြင်း။
- ၄။ သဒ္ဓမ္မဿဝန = သူတော်ကောင်းစကား၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ အဆုံးအမကို ကြားနာခံယူရခြင်း တို့ဖြစ်သည်။

စက်လေးပါး ပြည့်စုံပါလျှင်

ယခု ကိုရင်ဝိမလကလေးတို့မှာ အမှတ်(၁) အတ္တသမ္မာပဏီဓိ စိတ်ကောင်းရှိခဲ့၍ အမှတ်(၂) ပဋိရူပဒေသဝါသဆိုတဲ့ သင့်တော်ရာ ဥယျာဉ်တော်ရွာကြီးမှာ လာ၍ ဖြစ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် အမှတ်(၃) သပ္ပုရိသုပနိဿယ ဆရာသမားကောင်း (တောရကျောင်းဆရာတော်ကြီး)နဲ့ လာတွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း အမှတ်(၄) သဒ္ဓမ္မဿဝနဆိုတဲ့ ဆုံးမဩဝါဒကောင်းတွေကို ယခု ရနေကြပြီ။

ဤသို့ သမ္ပတ္တိစက်ကောင်းလေးပါး ပြည့်စုံသည့် အတွက် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ကြီးပွားရတော့မှာ အမှန်ပဲ။

တစ်ဖန်-ယခုဘဝ၌ ဆုံးမဩဝါဒကောင်းတွေကို ရတဲ့အတွက် နောင်ဘဝတွေ အကျိုးငှာ အတ္တသမ္မာပဏီဓိဆိုတဲ့ စက်ဘီးရဲ့ ပထမခွေးသွားစိပ် ဖြစ်ပြန်ရော။

ပထမခွေးသွားစိပ်ဖြစ်ရင် ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထခွေးသွားစိပ်တွေအတိုင်း ကောင်းတဲ့ဘက်မှာ လည်တဲ့ သမ္ပတ္တိစက် ဖြစ်မယ်။

အဲလိုဖြစ်ရင် ဘဝသံသရာမှာ မျက်နှာ မညှိုးရဘဲ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အကောင်းဆုံးဘက်သို့ ရောက်သွားရတော့မှာ အမှန်ပဲ။

အဲ... အတ္တသမ္မာပဏီဓိဆိုတဲ့ ကောင်းတဲ့ ပထမခွေးသွားစိပ် မဖြစ်ရင်တော့ ဤ ၄-ချက်၏ ပြောင်းပြန် မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ လည်တဲ့ ဝိပုတ္တိစက် ဖြစ်သွားရော-။

ဝိပုတ္တိစက် အတိုင်းသာ လည်ရရင် ဘဝသံသရာမှာ မျက်နှာညှိုးနွမ်း ပင်ပန်းကြီးစွာ ခရီးဆက်ရ ရှာရော-။

စိတ်သက်တမ်းနှင့် ရုပ်သက်တမ်း

စာတက်ရတဲ့အခါ ကိုရင်ဝိမလကလေး စိတ်အဝင်စားဆုံးကတော့ သင်္ဂြိုဟ်ပါပဲ။ သင်္ဂြိုဟ်ကို တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း တရိပ်ရိပ်နဲ့ တက်လာခဲ့ရာ ယခုအခါ ဝိထိပိုင်းသို့ပင် ရောက်နေချေပြီ။ ဝိထိပိုင်း၌ ဆရာတော်ကြီးက စိတ်၏သက်တမ်းကာလကို အသေးစိတ်ရှင်းပြနေသည်။ ကိုရင်တို့ ကျက်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ-

- “ဥပ္ပါဒ ဌိတိ ဘင်္ဂဝသေန ခဏတ္တယံ ဧကစိတ္တက္ခဏံ နာမ”တဲ့။
- ၁။ ဥပ္ပါဒ = ဥပါဒ် (ဖြစ်ပေါ်လာမှု)
 - ၂။ ဌိတိ = ဌိ (ဖြစ်ပြီးနောက် တည်နေမှု)
 - ၃။ ဘင်္ဂ = ဘင် (တည်ပြီးနောက် ပျက်စီးချုပ်ကွယ်သွားမှု)

တစ်ဘဝသာသနာ

အဲသည်လို စိတ်တစ်ခုတစ်ခု ဥပါဒ်-ဋီ-ဘင် (ဖြစ်-တည်-ပျက်) လို့ အခိုက်အတန့်အချိန်ကာလ ၃-မျိုးစီ ၃-မျိုးစီ ရှိကြတယ်ကွယ်၊ စိတ်တိုင်းမှာပဲ (ဖြစ်-တည်-ပျက်) အချိန်ကာလ ၃-မျိုးစီပါကြတယ်။

ခေါ်တာပေါ့။ “စိတ်တစ်လုံး၏ သက်တမ်း” လို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။

အဲဒီအချိန်ကာလ ၃-မျိုးဟာ စိတ်တစ်လုံးတစ်လုံး၏ သက်တမ်းရှည်ရာကာလပဲ။ “စိတ္တက္ခဏ” လို့

ကိုရင် ပိမလကလေးတို့က အံ့အားကြီးသင့်စွာ နှင့် ဆရာတော်ကြီး၏ စကားကို မော့၍ နားထောင်နေကြ၏။ ဆက်လက်၍ ရှင်းပြတော်မူပြန်သည်။

စိတ်တစ်ခုရဲ့ သက်တမ်းကာလ

“အတိုဆုံးအချိန်ကလေးကို “ခဏ” လို့ ခေါ်တယ်ကွယ်၊ စိတ်တစ်ခု တစ်ခုမှာ “ဥပါဒ်” လို့ ဆိုတဲ့ ဖြစ်ပေါ်ချိန်ခဏကလေး၊ “ဋီ” လို့ ခေါ်တဲ့ တည်နေချိန်ခဏကလေး၊ “ဘင်” လို့ ဆိုရတဲ့ ချုပ်ပျက်ချိန် ခဏကလေး၊ အဲဒီခဏကလေး ၃-မျိုးစီရှိကြတယ်။ အတိုကောက် ပြောရရင် (ဖြစ်-တည်-ပျက်) ပေါ့။ အဲဒီခဏကလေး ၃-မျိုးစီ ရှိကြတယ်ကွယ်။

အဲဒီခဏကလေး ၃-မျိုးပေါင်းကို “ခဏကြီး” လို့ ခေါ်တယ်ကွယ်၊ စိတ်တစ်ခုရဲ့ သက်တမ်းပေါ့။ အရေးကြီးတယ်။ မှတ်ကြကွယ်။

အဲဒီခဏကလေးတွေဟာ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ဘာလောက်မျှ မကြာပါဘူး။ အင်မတန် တိုတောင်းသော အချိန်ကာလ ကလေးတွေပါ။

အဲ... ဥပါဒ်တစ်ခု၊ ဋီတစ်ခု၊ ဘင်တစ်ခုစီ အသီးသီးကိုကျတော့ “ခဏငယ်” လို့ ခေါ်တယ်။ အဲသည်တော့ စိတ်တစ်ခု တစ်ခုရဲ့ သက်တမ်းဟာ ခဏကြီးတစ်ခု၊ (သို့မဟုတ်) ခဏငယ်နဲ့ ပြောရင် ခဏငယ် ၃-ခု အသက်ရှည်တယ်-လို့ ဆိုရတာပေါ့။”

ကိုရင်ပိမလကလေးအဖို့ ကြားရသမျှ အဆန်းချည်း အသစ်ချည်း ဖြစ်နေတော့၏။ မသိဖူးသေးတာတွေ သိရ၍လည်း ဝမ်းသာနေတော့သည်။

တစ်မှိတ်အတွင်း ကုဋေတစ်သိန်းမျှ

သင်္ဂြိုဟ်ထဲက သိစရာတွေကတော့ ဆန်းပြီး ရင်း ဆန်းရင်း ဖြစ်နေတော့၏။ ယနေ့ အသစ်တိုး၍ တစ်မျိုး ကြားရပြန်ပြီ။ ဆရာတော်ကြီးက မနေ့တုန်းက အချက်ကိုပင် ဒီကနေ့ ဆက်လက်မိန့်ပြန်သည်-

ဋီ-ဘင် (ဖြစ်-တည်-ပျက်) ခဏငယ် ၃-ချက်စီ ရှိကြတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။

* “ဖျတ်” ခနဲ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးချိန်၊ “ဖတ်” ခနဲ မျက်စိတစ်မှိတ်ကာလ၊ “လက်”

“မနေ့တုန်းက စိတ်တစ်ခု တစ်ခုမှာ ဥပါဒ်-

* ဧကစ္ဆရက္ခဏေ ဟိ ကောဋိသတသဟဿသင်္ခါ သင်္ခါရာ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ။ (ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ် ၂၄၊ ၂၃၊ ၂၉၅)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ခနဲ လျှပ်စီးပြက်ချိန် ခဏကလေးအတွင်းမှာ အဲဒီ ဥပါဒ်-ဋီ-ဘင် (ဖြစ်-တည်-ပျက်) ခဏ ငယ် ၃-ချက်စီ ရှိကြတဲ့ စိတ်ပေါင်း ကုဋေ တစ်သိန်းခန့်မျှ ရှေ့နောက်ဆက်၍ ဖြစ်ပျက် နိုင်သတဲ့။

ယနေ့ ဆရာတော်ကြီး၏ ချပို့ချက် ရှင်းပြချက် တို့မှာ ယခင်နေ့တွေကထက် ပို၍ ပို၍ အံ့ဩနေရတော့ ၏။ စိတ်-စေတသိက်ဟူသော သဘောတရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောပြော၍သာ သိကြရသည်။ မျက်စိဖြင့် မြင်ရကောင်းသောအရာများလည်း မဟုတ်ကြ။

ထိုစိတ်-စေတသိက်တို့သည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ကြ-ပျက်ကြသည်ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဟောမိန့် ထား၏။ ဥပမာပင် ပြဖို့မလွယ်ဟု ဆိုထားသည်။

*“နာဟံ ဘိက္ခဝေ အညံ ဧကဓမ္မဗ္ဗိ သမနု ပဿမိ၊ ယံ ဧဝံ လဟုပရိဝတ္တံ၊ ယထယိဒံ စိတ္တံ၊ ယာဝဠိဒံ ဘိက္ခဝေ ဥပမာပိ နသုကရာ ယာဝ လဟုပရိဝတ္တံ စိတ္တံ”

စိတ်သည် အလွန်အလွန် လျင်မြန်သောနှုန်းဖြင့် ဖြစ်ပျက်နေ၏။ စိတ်ထက်လျင်မြန်သော အခြားတရား ကို ငါဘုရား မမြင်ပေ။ စိတ်၏ လျင်မြန်နှုန်းကို ဥပမာပင် ပြဖို့ မလွယ်။

ဤသို့ဟောပြောချက်တို့ကို သိရသဖြင့် ဝမ်းသာ ရလေသည်။ “ဪ... မိမိတို့သန္တာန်မှာ ဖြစ်-ပျက်နေ ကြတဲ့စိတ်တွေဟာ ဤမျှလောက်ပင် မြန်ဆန်ကြတာပါ ကလား...။

သိပ္ပံပညာက လိုက်၍မမီသေး

**ယခု သိပ္ပံခေတ်တွင် သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ခေတ်မီသောနည်းတို့ဖြင့် တိုင်းတာကြည့်ကြရာ အသံက တစ်စက္ကန့်လျှင် ၀.၂၁ မိုင်နှုန်းသွားသည်။ အလင်းရောင် က တစ်စက္ကန့်လျှင် (၁၈၆,၀၀၀) တစ်သိန်းရှစ်သောင်း ခြောက်ထောင်မိုင်နှုန်းသွားသည်ဟု သိကြရ၏။

ဤသို့လျှင် ခေတ်မီကိရိယာတို့ဖြင့် တိုင်းတာ ချက်အရ အမြန်ဆုံးနှုန်းကို တွေ့သိကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်မြန်သော လျင်မြန်နှုန်းကို မတွေ့ရှိကြသေး။

ယခု စိတ်တို့ကတော့ သဗ္ဗညုတာဉာဏ်ပိုင်ရှင် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောပြောချက်အရ တစ်စက္ကန့်လျှင် ကမ္ဘာကြီး၏ ဒီဘက်အစွန်းနှင့် ဟိုဘက် အစွန်းကို အခေါက်ခေါက် ပေါက်အောင် သွားနိုင်၏- ဟု သိရသည်။

ကမ္ဘာကြီးကိုလည်း တစ်စက္ကန့်အတွင်း အပတ် ပေါင်းများစွာ ပတ်နိုင်၏-ဟု သိကြရသည်။ မိမိ ကိုယ်တိုင် စိတ်ကူးဖြင့် စမ်းသပ်ပတ်ကြည့်ပါ။

* အင်္ဂုတ္တရပါဠိ ၊ ဧက၊ ၄၁-၉
** သိပ္ပံပညာ၏ အဆိုအမိန့်များကို ဆရာမကြီး ဒေါ်တင်နွဲ့အေး BAEd, BEd, BA, MEd (အငြိမ်းစား ကထိက) (ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကထိက) က ရှာဖွေပေးပါသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ရုပ်တစ်ခုရဲ့ သက်တမ်းကာလ

ရွေးပင်တောရ ဆရာတော်ကြီးက စိတ်၏ သက်တမ်းကာလကို ပြောပြပြီးနောက် ရုပ်၏ သက်တမ်းကာလကို ဆက်လက်ပြောပြပြန်သည်။ အလွန် အရေးကြီးသော အခန်းများ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဂရုတစိုက် ပြောပြတော်မူနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ရုပ်ကတော့ စိတ်လောက် မမြန်ဘူးကွယ်၊ ရုပ်သက်က နေးတယ်”

“သတ္တရသ စိတ္တက္ခဏာနိ ရူပဓမ္မာန မာယူ” တဲ့။

သတ္တရသ-တစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ စိတ္တက္ခဏာနိ-စိတ္တက္ခဏာတို့သည်၊ ရူပဓမ္မာန-ရုပ်တရားတို့၏၊ အာယု-အသက်ရှည်ရာကာလတည်း-တဲ့။

“စိတ္တက္ခဏ ၁၇-ချက်ဟာ ရုပ်တရားတို့ရဲ့ အသက်” တဲ့၊ ဆိုလိုတာက စိတ်ပေါင်း(၁၇)လုံး ဖြစ်-ပျက်ပြီးတဲ့အချိန်နဲ့ ရုပ်တစ်ခု ဖြစ်-ပျက်ပြီးတဲ့အချိန် အတူတူပဲလို့ ဆိုလိုတယ်”

“စိတ္တက္ခဏ” တစ်ခု- တစ်ခုမှာ ဥပါဒ်-ဋီ-ဘင် (ဖြစ်-တည်-ပျက်)ကာလ ၃မျိုး၊ ခဏငယ် ၃ မျိုး ပါတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြီးပြီ၊ အဲဒါကြောင့် စိတ္တက္ခဏ ၁၇-ခု (စိတ်၁၇-လုံး)မှာ ဆိုလျှင် (ဖြစ်-တည်-ပျက်) ခဏငယ်ပေါင်း (၁၇x၃) = ၅၁မျိုး ပါ တာပေါ့။

(က) ဒီတော့ ခဏကြီးဖြင့် ပြောလျှင် စိတ် ၁၇-လုံး ဖြစ်-ပျက်ချိန်နှင့် ရုပ်တစ်လုံး ဖြစ်-ပျက်ချိန် တူကြတယ်။

(ခ) ခဏငယ်ဖြင့် ပြောလျှင်တော့ စိတ်ဘက်က (ဖြစ်-တည်-ပျက်) ခဏငယ် ၅၁-ချက် ရှိတဲ့အချိန်မှာ ရုပ်ဘက်က (ဖြစ်-တည်-ပျက်) ခဏငယ် ၃-ချက် သက်တမ်းရှိတဲ့ ရုပ်တစ်ခုပဲ ရှိသေးတယ်-လို့ ဆိုလို တယ်၊ ရုပ်သက်က နေးတာပေါ့ကွယ်။

“နေးတယ်” ဆိုပေမယ့်လဲ စိတ်တွေက လက် ဖျောက်တစ်ချက်တီး၊ မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာ ကုဋေတစ်သိန်းခန့်မျှ ရှေ့နောက်ဆက်၍ ဖြစ်-ပျက်နိုင်တယ်-ဆိုတော့ စိတ် ၁၇-ချက်ရှိတိုင်း ရုပ်က တစ်ချက်လိုက်နေရတဲ့အတွက် သူလဲ “ဖြစ်-ပျက်နှုန်း” မနည်းလှဘူးပေါ့။

အဲဒီမှာ စိတ်၏ဖြစ်ချိန်နှင့် ရုပ်၏ဖြစ်ချိန် တူ တယ်၊ စိတ်၏ချုပ်ချိန်နှင့် ရုပ်၏ချုပ်ချိန်လဲ တူကြတယ်။

ကြာတာက ရုပ်ဖြစ်ပြီးနောက် မချုပ်သေးဘဲ တည်တဲ့နေတဲ့အချိန် (ဋီခဏ)သာ ကြာနေခြင်း ဖြစ်တာ တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ရုပ်၏ ဋီခဏဟာ စိတ်၏ခဏငယ် ပေါင်း ၄၉-ချက်ခန့် ကြာတယ်လို့ ဆိုရမယ်-တဲ့။

ကိုရင်ဝိမလကလေး အဖို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော အကြောင်းအရာတို့ချည်း ဖြစ်နေကြ၏။

* ဇေနဟံသ (လျင်မြန်သော ဟင်္သာမင်း)

ဤသို့ နာမ်တရား ရုပ်တရားတို့၏ ဖြစ်-ပျက် လျင်မြန်ပုံကို သာမဏေကလေးများ နားလည် လွယ်အောင်ရယ်၊ စိတ်ဝင်စားအောင်ရယ် ရည်ရွယ်၍ ဆရာတော်ကြီးက ဇေနဟံသဇာတ်ကို ထုတ်ဆောင်

ရှင်းပြတော်မူပါသတဲ့။
“တောကျောင်း၊ တောရကျောင်း” ဆိုသည်မှာ လောကီအနေဖြင့် အာရုံခံစားစရာ ဘာမျှမရှိ၊ သဘာဝ

* ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၊ တေရသက၊ နာ-၂၁၂။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကျေးဇူးကလေးတို့၏ သာယာသောအသံ၊ လေညင်း ရိုက်ခတ်၍ သစ်ရွက်ချင်းဆတ်သံ၊ ပုရစ်-ပုစဉ်းကလေး တို့၏ တိုးတိုးသက်သာ ကျိုးကျိုးကျစ်ကျစ်မြည်သံတို့ မျှသာ သဲ့သဲ့ကြားကြရသည်။

မြို့ရွာအူသံ ဆူညံမှုလည်း မရှိကြဘဲ၊ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေမှု အေးချမ်းနေမှုအရသာတို့မျှသာ ရှိကြ၏။ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ဆရာတော်ကြီးက

သူ့တပည့်ကလေးတို့အား ပုံပြောသလို ပြောပြ၍ ရှင်းပြနေတော်မူသည်။

“ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်ထဲမှာ “ဝေနဟံသ ဇာတ်” ဆိုတာ ပါတယ်ကွယ့်၊ ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်းကြီးပေါ့၊ အလွန် လျင်မြန်စွာ ပျံသန်း နိုင်တယ်တဲ့၊ သူ့မှာ ညီငယ် (၂)ကောင်လဲ ရှိ တယ်၊ သူတို့လဲ ပျံအားကောင်းကြတာပဲတဲ့”

နေမင်းနှင့် အပြေးပြိုင်တဲ့ ပွဲကြီး

တစ်နေ့တော့ ညီငယ် ၂-ကောင်က “နေမင်းကြီး နဲ့ ပြိုင်ချင်တယ်၊ အပြေးပြိုင်မယ်” လို့ အစ်ကိုကြီးကို လာပြောကြသတဲ့၊ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးက “ဟဲ့- မလုပ်ကြနဲ့” လို့ တားတယ်၊ တားပေမယ့် သူတို့က “ပြိုင်မယ်” ပဲ စိတ်သန်သန်နဲ့ ပြောနေကြသတဲ့။

အဲလိုနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် တားမြစ်နေတဲ့ ကြားထဲက ညီငယ် ၂-ကောင်ဟာ ပြောမရဘူး၊ မနက်စောစောထ၊ စားစရာသောက်စရာတွေကို ဗိုက်ပြည့်အောင် စားထား ပြီးတော့ နေမင်းကြီးထွက်အလာကို စောင့်နေကြသတဲ့။

နေမင်းကြီးက မနက် ၆-နာရီလောက်မှာ အရှေ့ လောကဓာတ်မှ လှည်းဘီးကြီးလို ကြွတက်၊ ဝင်းဝင်းကြီး နဲ့ ထွက်လဲလာရော သူတို့(၂)ကောင်လဲ ကောင်းကင်မှာ အနောက်ဂေါယာကျွန်းဘက်ကို ဦးတည်ပျံသန်းနေကြ သတဲ့။

ညီငယ် ၂-ကောင်ရဲ့အသံကို မကြားလို့ ရှာ တော့မှ သူတို့ ၂-ကောင် ကောင်းကင် ရောက်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့၊ ဒီတွင် အစ်ကိုကြီးလဲ မနေနိုင်ဘူး၊ စိတ် မချလို့ သူတို့နောက် လိုက်ရတော့တာပေါ့၊ “လက်တွေ့ ပြမှ သည်ကလေးတွေ ယုံမှာပဲ” ဆိုပြီး နောက်က ခပ် လှမ်းလှမ်းက အကဲခတ်ရင်း လိုက်နေရသတဲ့။

အဲလိုနဲ့ ပျံသန်းလာလိုက်ကြတာ တော်တော် နေမြင့်လို့ မနက်(၁၀)နာရီလောက်ကျတော့ ငယ်တဲ့

အကောင်က မဟန်နိုင်တော့ဘူး၊ တောင်ပံတွေ ခတ်ရ လွန်းလို့ ပူလှပြီ၊ အတောင်တွေကြားက မီးခိုးတွေ ထွက်လာကုန်ပြီ၊ ကြာလျှင် မီးတောက်ပြီး လေထဲတွင် သေပွဲဝင်ရတော့မယ်။

အဲဒီအခြေအနေမှာ အစ်ကိုကြီး ဟင်္သာမင်းက အပြေးလိုက်လာတဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ အတောင်ပံ(၂)ဘက်နဲ့ ပွေ့ပိုက်ယူလာ၊ စိတ္တကူငူတောင်ထိပ်ပေါ်ကို သွားပြီး အနားယူဖို့ ထားလိုက်ရသတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ညီလတ်က ဇွဲမလျှော့သေးဘူး၊ ဆက်လက်ပြီး အနောက်ဘက်ကို ပျံသန်းနေတုန်းပဲ၊ နေမင်းကြီး အနောက်ဂေါယာကျွန်းကို ဝင်ရင် သူတို့ လဲ အဲဒီကို ဆိုက်ရမယ်ပေါ့၊ နေမင်းကြီးရဲ့ ရှေ့က ရောက်ရမယ်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် သူလဲ နံနက်(၁၂)နာရီလောက်ကျ တော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ အတောင်ပံတွေ ခတ်ရ လွန်းလို့ ပူလောင်နေပြီ၊ တောင်ပံတွေကြားက မီးထ တောက်ခမန်းဖြစ်နေပြီ၊ အခိုးတွေ ထွက်လာကုန်ပြီ။

ဒီတွင် အစ်ကိုကြီး ဟင်္သာမင်းက ပြေးလိုက် လာတဲ့ ပြီး သူ့ရဲ့အတောင်ပံ(၂)ဘက်တို့ဖြင့် ပွေ့ပိုက် ယူလိုက်ရတော့သတဲ့၊ သေလုမျောမျော ကျန်တော့တာ ပေါ့၊ သူ့ကိုလဲ စိတ္တကူငူတောင်ထိပ်ပေါ်ကိုပဲ ယူလာ အနားပေးထားလိုက်ရသတဲ့။

တစ်ဘဝသာသနာ

နေမင်းနှင့် ပြိုင်တဲ့နှုန်းဆိုတာ

အဲဒီနောက် ဟင်္သာမင်းကြီးက “ဆက်ပြိုင်နေလို့ အကျိုး မရှိပါဘူးလေ” ဆိုပြီးတော့ ဗာရာဏသီပြည်၊ ဗာရာဏသီမင်းကြီးရဲ့ နန်းတော်သို့ လာခဲ့ပါတဲ့။

အဲဒီတွင် ဗာရာဏသီမင်းကြီးက ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနဲ့ ဆီးကြို၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် တို့ဖြင့် ဧည့်ခံပြီးတော့ “ဘယ်ကကြွလာပါသလဲ” လို့ မေးသတဲ့။ ဒီတော့ “နေမင်းကြီးနဲ့ အပြေးပြိုင်ရာက လာခဲ့ပါတယ်” လို့ ဖြေတာကိုး။

ဒီတွင် ဗာရာဏသီမင်းကြီးက အံ့အားသင့်ပြီး တော့ “နေမင်းကြီးနဲ့ ပြိုင်ရတဲ့အရှိန်အဟုန် လျင်မြန်နှုန်း ဆိုတာ မလွယ်ဘူးနော့၊ သိပ်ပြီး မြန်ရမှာပဲ။ အဲဒီ လျင် မြန်နှုန်းမျိုးကို ကြည့်စမ်းချင်ပါဘိ၊ ဝန်မလေးပါလျှင် ပြစမ်းပါ အရှင်ဟင်္သာမင်း” လို့ တောင်းပန်သတဲ့။

ဒီတော့ ဟင်္သာမင်းကြီးက “လေးသမားကျော် (၄)ယောက် ဆင့်ခေါ်ပါ” လို့ ဆိုတယ်။ ဘုရင့်အမိန့်နဲ့ ဆင့်ခေါ်လို့ ရောက်လာကြတယ်ဆိုရင်ပဲ ဟင်္သာမင်း ကြီးက နန်းရင်ပြင်ရှေ့က တံခွန်တိုင်ထိပ်ဖျားပေါ်မှာ သွားပြီး နားနေသတဲ့။

လေးသမားကျော်(၄)ယောက်ကိုလဲ တံခွန် တိုင်ရဲ့ အောက်ခြေ ၄-ဘက်မှာ အရပ် ၄-မျက်နှာ တစ်ဘက်စီကို မျက်နှာမူပြီး ရပ်နေစေသတဲ့။

ပြီးတော့ “အချက် ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့် မျက်နှာတူရူဘက်သို့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချိန်တည်း မြားတစ်စင်းစီ ပစ်လွှတ်ရမယ်” လို့လဲပြောထားသတဲ့။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးကြလို့ ငွေမောင်းကြီးကို “ခု” ခနဲထုပြီး အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် “ဒင်း” ခနဲ နေအောင် ကိုယ့်မြား ကိုယ်ပစ်လိုက်ကြတာ လေးဘက်လေးတန်ကို “ဖြာ” ခနဲ လွင့်ထွက်ကုန်တာ အားလုံးပဲ မြင်လိုက်ကြရသတဲ့။

အဲဒီမြားတွေကို ဟင်္သာမင်းကြီးက လျှပ်တစ် ပြက် အတွင်း ဖတ်ဖတ် - ဖတ်ဖတ်နဲ့ လိုက်ဖမ်းပြီးတော့ မြား(၄)စင်းလုံးကို တစ်စုတစ်စည်းထည်း နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်ချိပြီး တိုင်ထိပ်ဖျားပေါ်မှာပဲ နေလျက် ပြသတဲ့။

ဟင်္သာမင်းကြီးကို ကြည့်တော့လဲ တိုင်ထိပ်ဖျား ပေါ်က ဘယ်မှမသွားဘူးလို့ ထင်ရသတဲ့။ မြား(၄)စင်း လုံး လေးဘက်လေးတန် ဖြာထွက်ပြေးလွှားကုန်တာလဲ အားလုံး အမြင်ပဲ။

ဒါပေမယ့် မြား(၄)စင်းလုံးဟာ ယခု သူ့ပါးစပ် ထဲ တစ်စုတစ်စည်းထည်း ကိုက်ချိပြီးသား ဖြစ်နေတာ ကိုလဲ တွေ့နေရပြန်သတဲ့။

အေး... နေမင်းကြီးနဲ့ ပြိုင်တဲ့နှုန်းဆိုတာ အဲ လောက်ကိုပဲ မြန်ရတယ်လို့ ပြောလိုက် ပြလိုက်တာပဲ။

ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့က ပို၍လျင်မြန်

ဒီတွင် ရှင်ဘုရင်ကြီးက အံ့ဩ၍မဆုံး၊ သဘော တော် ကျလွန်းလို့ ချီးကျူး၍မဆုံး တပြုံးပြုံးနှင့်၊ လာ ရောက် ကြည့်ရှုကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးကလည်း အံ့ဩ ဘနန်း လက်ပန်းပေါက်ခတ်၊ ကြွက်ကြွက်ညှင်အောင်

ထူးဆန်းမှုကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်နေတော့သည်။ ဤအချိန်တွင် ရှင်ဘုရင်ကြီးက မေးသတဲ့-

“အရှင်ဟင်္သာမင်း... ဤမျှလောက် လျင်မြန် သော နှုန်းကို ရှေးက ကျွန်ုပ်တို့ မမြင်စဖူးပါ။

မှတ်ချက်။ ။ဤအကြောင်းအရာများကို ထိုစဉ်က ကိုရင်ကလေးဘဝဖြင့် နာယူမှတ်သားခဲ့ကြောင်း- ယခုအခါ ၁၃၅၂-ခု တန်ဆောင်မုန်းလတွင် တွေ့ရစဉ် ဦးဘရင် (အသက် ၈၄-နှစ်)က ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ယခုမှသာ မြင်ရ တွေ့ရပါတယ်။ လောကကြီး အတွင်းမှာ ဤနှုန်းဟာ အမြန်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး အရှင်မင်းကြီး၊ ဒါထက် မြန်တာ ရှိသေးတယ်”

“ဪ... ရှိပါသေးသလား အရှင်ဟင်္သာမင်း၊ ဘယ်ဟာပါလဲ”

“အို... အရှင်မင်းကြီး၊ သတ္တဝါတိုင်း- သတ္တဝါ တိုင်း၏ အာယုသင်္ခါရတို့သည် ယခုအကျွန်ုပ် ၏ အရှိန်အဟုန်ထက် အဆပေါင်း များစွာ ရာ-ထောင်-သိန်း-သန်းမက ဖြစ်-ပျက် မြန် ဆန်လွန်းလှပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

အဲသလို ဟင်္သာမင်းကြီးက ပြောပြသတဲ့ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကတော့ “သတ္တဝါတိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ရုပ်နာမ် တရားတို့ရဲ့ ဖြစ်-ပျက်မှုဟာ ဘယ်အရာနှင့်မှ နှိုင်းစာ လို့ မရအောင် လျင်မြန်လွန်းလှတယ်။ သူတို့ဟာ အမြန်ဆုံး-လို့ ဆိုလိုတယ်”

“ယခု ကိုရင်တို့ကို ပြောပြနေတဲ့ ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ရဲ့ ဖြစ်-ပျက်မှုဟာ အမြန်ဆုံးတဲ့ကွ”

ဤသို့လျှင် ဝွေးပင်တောရ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက သူ့တပည့်ကလေးတို့အား နားလည်နိုင်မည့် ဥပမာဖြင့် ရှင်းပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကျေးမှု ပြည့်ဝစေလို၍

ဆရာတော်ကြီးက မိမိ၏ကိုရင်ကလေးများအား စာပေချပို့ပေးရုံတစ်မျိုးသာ မဟုတ်သေး။ နားမျက်စိ တို့ကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်၍ အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုရင်ကလေးတို့၏ နောင်ရေးကိုပါ တွေးတောစဉ်းစား ထားတော်မူဟန် ရှိသည်။

“သာသနာတော်မှာ နေမည့် သူများ” ဆိုတာ စိတ်ကောင်းရှိဖို့၊ နှလုံးသား ဖြောင့်မတ်ဖို့၊ ကိုယ်ကျင့် ကောင်းဖို့၊ ဝိနည်းလေးစားတတ်ဖို့၊ တစ်ဘက်သားအား ငဲ့ညှာတတ်ဖို့ စတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်များ ရှိဖို့ လိုအပ်သည်။ ဤသို့တွေး၍ မိန့်တော်မူ၏-

“ကိုရင်တို့ စာပေသင်ကြားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်

ဘဝ အဆင့် မြင့်တက်လာဖို့ သင်တာ၊ အသိ ဉာဏ် ကြွယ်ကြွယ်နှင့် လောကအလယ်မှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြုပြင်နိုင်ဖို့ သင်ရတာ။

ဂုဏ်ရှိဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျော်ကြားဖို့ အတွက် သင်ရတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ သတိ ရှိကြပါ။

ပညာမသင်လို့ ပညာမဲ့ပြန်တော့လဲ လောကအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်ရတယ်၊ လူ မလေးစားဘူး၊ အထင်သေး ခံရတယ်၊ ကဲ့ရဲ့ ခံရမယ်။

“ပညာချို့တဲ့၊ လုံ့လမဲ့မှု ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်၊ သူများဆိုလိမ့်...”တဲ့။

တစ်ဘဝသာသနာ

ကျင့်ဝတ်ဂုဏ်အင် နှစ်လင်ပါမှ

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ဆရာတော်ကြီးက လိင်(၁၀)ပါး၊ ဒဏ်(၁၀)ပါးတို့၏ အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ပြန်လည် ရှင်းပြနေတတ်၏။ ကိုရင်တို့ မချွတ်မယွင်း လိုက်နာရမည့် ကျင့်ဝတ်များဖြစ်သောကြောင့်ဟု ဆို သည်။

ထိုမျှမကသေး၊ သေခံယတွင် ပါဝင်သော ကျင့်ဝတ်များ၊ သင်္ကန်းဝတ်ပုံ၊ ယမ်းပုံများ၊ သွားပုံလာပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံ၊ စားပုံသောက်ပုံတို့ကို ပြန်လည် ပြောပြနေ တတ်၏။ အသေးစိတ်လှသည်၊ ဟုတ်ပါသည်။ သေခံယ တွင် မြတ်စွာဘုရားက-

“သင်းပိုင်ကို ဝတ်တဲ့အခါ အောက်ပိုင်းမှာ အနားစများ ညီနေစေရတယ်၊ ဧကသီကို အပေါ် က လွမ်းတဲ့အခါမှာလဲ အဝန်းညီအောင် ယမ်းရ လွမ်းရတယ်။

သွားတဲ့လာတဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဣန္ဒြေရစေ ရတယ်၊ ငြိမ်သက်စေရတယ်၊ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုး နဲ့ မသွားရဘူး။ နေတဲ့ထိုင်တဲ့အခါမှာလဲ အင်္ဂါ ခြေလက် လှုပ်လှုပ်ခါခါ မရှိစေနဲ့-တဲ့၊ စားတဲ့ သောက်တဲ့အခါမှာလဲ ပလုတ်ပလောင်း မစား

ရဘူး၊ ရူးရူးရဲရဲ မြည်အောင်လဲ ဟင်းရည် မသောက်ရဘူး။”

စသည်ဖြင့် အပြည့်အစုံ ဟောထားပါသည်။ တံထွေး သွေး၊ နှပ်ညှစ်၊ အောက်ထစ်ဆုံး ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် ဖွန့်ပုံကအစ ပါသည်။ ယဉ်ကျေးစေလို၍ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဟောထားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

“ကိုရင်တို့... သပိတ်ကို ပြောင်အောင် ဆေးကြ နော်၊ ပြောင်အောင် မဆေးရင် နေရာတိုင်းမှာ ညစ်တီးညစ်ပတ်လုပ်ရင် မောင်းမှာ “ဒက်” ပေါက်တတ်တယ်”

ဟု၍လည်း ဆရာတော်ကြီးက တစ်ခါတလေ မိန့်တတ် သည်။ သူ့တပည့်ကိုရင်ကလေးများအပေါ် အနာဂတ် ကာလအတွက် တိုးတက်ဖို့ရာ မည်မျှမျှော်မှန်းထားသည် မသိနိုင်-။

“လိမ္မာစေကြောင်း၊ ကောင်းပါစေလို၊ ဆိုမှာသမျှ၊ ဩဝါဒ များဖြင့်”

တရရ-တဖဖ၊ အမြဲတမ်းလို ဆုံးမဩဝါဒပေးနေတော် မူတတ်သည်။

ကိုရင်သင်္ကန်း ပျားစွဲခြင်း

သင်ကြားပေးသမျှ စာပေထဲမှာချည်း စိတ်ဝင် စားရင်း လာခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ တစ်နှစ်တာကာလသည် ဘာလောက်မျှ မကြာဟု ထင်ရ၏။ ယခုအခါ သီတင်း သုံးခါ ကျွတ်၍ ကိုရင်ဝိမလကလေးသည် (၃)ဝါရချေပြီ၊ ဒီဇင်ဘာလကုန်လွန်ပြီးနောက် (၁၂)နှစ်အတွင်းသို့လည်း ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

သာသနာ့ဘောင်မှာ (၃)ဝါရသူဖြစ်ခြင်း၊ စိတ် ဓာတ် တည်ငြိမ်လာသူဖြစ်ခြင်း၊ သာမဏေတို့ ကျင့်ဝတ် သိက္ခာလည်း မညှိုးနွမ်းခြင်း၊ ဖြူစင်သန့်ရှင်းခြင်းဟူသော ဂုဏ်တို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်လာ တော့သည်။

များပြားစွာသော ပျားကောင်တို့သည် မည်သည့်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နေရာက လာကြသည်မသိ၊ အုပ်ဖွဲ့ဖြင့် ပျံသန်းလာကြပြီးလျှင် တန်းပေါ်၌ ခေါက်၍တင်ထားသော ကိုရင်ဝိမလကလေး၏ သင်္ကန်းကို ဝိုင်းအုံသိုက်ဖွဲ့၍ စွဲကြလေတော့သည်။

ထူးဆန်းသော ထိုအရာကို ကျောင်းသား ကိုရင်တို့က ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြလျက် အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြ၏။ ထင်မြင်ချက်ပေးနေကြသည်-

“ပျားစွဲတာ မကောင်းဘူး၊ ခိုက်တတ်တယ်၊ ရှေးလူကြီးသူမတွေ ပြောလေ့ပြောထ ရှိကြတာကတော့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ရေနဲ့ပက်တင်၊ ကျလာတဲ့ တံစက်ရေကို ခွက်နဲ့ ခံ၊ ပျားအုံကို လက်ပြန်ပက်ရသတဲ့၊ အဲဒီနည်းနဲ့ နှင်ထုတ်ပစ်ရမယ်-ဆိုပဲ”

ဆရာတော်ကြီး အဆုံးအဖြတ်

ဤသို့လျှင် ကြွက်ကြွက်ညံ့အောင် သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ ဝေဖန်နေကြသည်။ ကိုရင်ဝိမလကလေးကား ဘာမျှ ဝင်၍မပြော၊ ကြောက်ရွံ့ဟန်လည်းမပြ၊ ပြုံးစစ မျက်နှာကလေးဖြင့်သာ ကြည့်နေသောဟူ၏။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီး ဦးဇာဂရအား သွား၍ လျှောက်ကြသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက-

“အေး... မောင်ဝိမလကလေးဟာ မခေဘူးကွယ်၊ ဘုန်းကံကြီးမားလိမ့်မယ်၊ ယခု ပျားတွေ

ဝိုင်းအုံ ကြသလို- သူ့ကို ပရိသတ်တွေက ဝိုင်းအုံမိခို ကြမယ် နိမိတ်တွေပဲကွယ်”

ဤသို့ မိန့်ပါသတတ်၊ ထိုအခါမှပင် ဆူညံနေသော ဝေဖန်သံများ တိတ်ဆိတ်ကုန်ကြတော့သည်။ မီးကို ရေနှင့်သတ်သလို ငြိမ်ဝပ်သွားကြတော့သတတ်၊ အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ကြသော သူတို့လည်း ရပ်၍သွားကြသောဟူ၏။

ပျားနှင့်စပ်သော ဟောကိန်းများ

ပျားစွဲမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အချို့သော လောကီကျမ်းတို့က “အကောင်း” ဟု မဆိုချင်ကြ၊ အချို့သော ကျမ်းတို့ကမူ အကောင်း အဆိုး(၂)မျိုး ရော၍ ပြကြသည်။ “လောကီသိပ္ပညန့်ပေါင်းကျမ်း” တွင် ဤသို့ ဆိုထား၏-

“ပျားသည် အိမ်ရှေ့စွန်း၌ စွဲသော် မကောင်း၊ ပူပင်သောကရောက်ရ၏၊ အနောက်ခေါင်တိုင်မှာ စွဲသော် ဥစ္စာရအံ့၊ အိမ်တောင်ဘက်အစွန်တွင် စွဲသော် နာဖျားတတ်၏၊ မြောက်ဘက်က

စွဲသော် ဆွေမျိုးတို့က ဥစ္စာလာ၍ပေးအံ့” စသည်ဖြင့် စွဲသောနေရာဌာနတို့ကို စုံလင်စွာ ပြထားသည်။ ထို့နောက်တွင် ဟောကိန်းများ ထုတ်ထားပြန်၏။-

“ဝတ်သောပုဆိုးတွင် လာ၍စွဲမှု သူတကာတို့ ထက် မြတ်သူဖြစ်အံ့၊ အိပ်ရာကပ်အောက်တွင် လာ၍စွဲပြန်သော် ကြွယ်ဝအံ့”

ဤသို့လျှင် ကောင်း- မကောင်း (၂)မျိုး ရောလျက် ဟောကိန်းထွက်ထားကြသည်။ ဤကား လောကီကျမ်းများ၏ အဆိုအမိန့်မျှသာတည်း။

တစ်ဘဝသာသနာ

အကောင်းလွန်သည်လည်းရှိ

“ပျား” ဆိုသည်မှာ ချိုမြိန်သော ဝတ်ရည်တို့ကို ဟိုမှ-သည်မှ သယ်ယူလာပြီး ပျားလပိုလုပ်ကာ သိမ်းဆည်းတတ်သော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်၏။ “ပျားရည်” ဆိုသည်မှာ ဆေးပေါင်းခသော ဝတ်ရည်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ပျားစွဲတိုင်း မကောင်း မဟုတ်ပါ။ အကောင်းလွန်သော အရာများကိုပင် တွေ့ရသေး၏။ မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင်၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ဒါယကာကြီး (တရုတ်လူမျိုး) အိမ်မှာ ပျားစွဲဖူးသည်။

အိမ်ခန်းထဲမှာရှိသော ဘူးသီးအခြောက် တစ်ခြမ်းပဲ အတွင်းသို့ ဝင်၍ ပျားတွေ စွဲကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ စီးပွားတွေ တရိပ်ရိပ် တိုးတက်လာတော့သည်။

သုံးမကုန် စွဲမကုန်အောင် စီးပွားတွေ တက်နေ၏။ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဆက်စပ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရာပေါင်းများစွာ သံဃာတော်တွေ နေထိုင်သော “မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး အတွက် တာဝန်ယူမယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်နိုင်သည် အထိ ဖြစ်လာတော့သည်။

ဓမ္မနိယာမအရ ဖြစ်ပျက်နေကြခြင်း

ကိုရင်ဝိမလကလေးတို့တစ်သိုက်မှာ သင်္ဂြိုဟ်ဝိထိပိုင်းကို တက်ရင်း နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာလေ ထူးဆန်းပုံတွေ များစွာ တွေ့ရလေဖြစ်၏။ အံ့ဩဖွယ် အကောင်းဆုံးကတော့ ဝိထိစိတ်အစဉ်အတန်းတွေပါပဲ။

ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း- ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာ စိတ်အစဉ်တွေ (တစ်သုတ်ပြီး- တစ်သုတ်၊ တစ်သုတ်ပြီး- တစ်သုတ်) ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ဘဝလုံး ဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ။

အိပ်ပျော်နေတဲ့အခိုက်မှာလဲ ဘဝင်စိတ် (မသိစိတ်)တွေ၊ နိုးနေတဲ့အခိုက်မှာလဲ ဝိထိစိတ် (သိစိတ်)တွေ

ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်နေတယ်-တဲ့၊ ဒါဟာ ဘဝစကတည်းက သေသည်အထိ တစ်ဘဝလုံး ဖြစ်ပျက်နေတာတဲ့၊ စိတ်တွေသာမက ရုပ်တွေလဲ ဒီလိုပဲတဲ့။

ဘယ်သူကလာ၍ ဒီလိုဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးနေတာပါလိမ့်၊ ဘယ်သူကမှ လာပြီး စီစဉ်ပေးနေတာ မဟုတ်၊ ဒွါရနှင့် အာရုံတွေ ဆုံကြလို့ ဓမ္မနိယာမသဘောတရားအရ နာမ်သဘောတရားတွေ ဖြစ်ပေါ်- ပျောက်ကွယ်နေကြခြင်းပဲ၊ ရုပ်သဘောတရားတွေလဲ (ကံ-စိတ်-ဥတု-အာဟာရ) ဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်- ပျောက်ကွယ်နေရတာပဲတဲ့။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မမြင်ရဘဲ ဖြစ်-ပျက်နေသော အရာများ

မျက်စိအကြည်ရပ်နဲ့ ရူပါရုံအဆင်းရပ်တို့ တွေ့ ဆုံကြလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်အစဉ်အတန်းကလေး တစ်သုတ်မှာ-

“အတိတဘဝင်၊ ဘဝင်စလန၊ ဘဝင်ပစ္ဆေဒ၊
ပဉ္စဒ္ဒါရာဝဇ္ဇန်း၊ စက္ခုဝိညာဏ်၊ သမ္ပဋိဇ္ဈိန်း၊
သန္တိရဏ၊ ဝုဋ္ဌော၊ ဇော ခုနစ်ကြိမ်၊
တဒါရုံနစ်ကြိမ်” တဲ့။
ဤသို့လျှင် ဖြစ်ပုံအစဉ်ကို ပြထား၏။ ယင်းစိတ်

အစဉ်အတန်းကို အတိုကောက်အားဖြင့်-

“တီ-န-ဒ-ပ-စ-သံ-ဏ-ဝု-
ဇ-ဇ-ဇ-ဇ-ဇ-ဇ-ဇ-ရုံ-ရုံ”

ဟူ၍ ပြထား၏။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဟောပြထား၍သာ သိရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် မသိနိုင်ပါ။ ပကတိမျက်စိဖြင့် မြင်ရစကောင်းသော အရာများလည်း မဟုတ်ကြ။ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ပေ တကား။

ခက်ဆစ် အဓိပ္ပာယ်များ

- တီ = အတိတဘဝင် = လွန်လေပြီးသော အတိတ် ကာလ၌ ဖြစ်ပျက်နေသော ဘဝင်စိတ်။
- န = ဘဝင်စလန = ဘဝင်စိတ်အလျင်ကို လှုပ်ခါ သွားစေသောစိတ်။
- ဒ = ဘဝင်ပစ္ဆေဒ = ဘဝင်စိတ်အလျင်ကို ဖြတ် တောက်လိုက်သောစိတ်။
- ပ = ပဉ္စဒ္ဒါရာဝဇ္ဇန်း = (စက္ခု၊ သောတ၊ ယာန၊ ဇိဝှါ၊ ကာယ) ငါးဒွါရ၌ ဆင်ခြင်သော စိတ်။
- စ = စက္ခုဝိညာဏ် = မြင်စိတ်။
- သံ = သမ္ပဋိဇ္ဈိန်း = အာရုံကို လက်ခံသောစိတ်။
- ဏ = သန္တိရဏ = ဘာလဲလို့ စုံစမ်းသော စိတ်။

- ဝု = ဝုဋ္ဌော = ကောင်း-မကောင်း ဆုံးဖြတ် တဲ့ စိတ်။
- ဇ = (ဇဝန)ဇော = ဇော စိတ်များ ဖြစ်ကြ၏။ အဟုန် လျင်မြန်စွာ (၇)ကြိမ် ဇောစိတ်များ ဖြစ်ကြခြင်း။
- ရုံ = တဒါရုံ = ထိုဝီထိစိတ်၏ အာရုံကိုပင် လိုက်၍ယူသောစိတ်။

ဤသို့လျှင် သင်္ဂြိုဟ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ပြည့်သိပ်နေအောင် ပေါများလှသည်။ သင်္ဂြိုဟ်က အဘိဓမ္မာ၏ အဓိပ္ပာယ် သဘောတို့ကို ပြောပြ၏။ သဒ္ဒါကတော့ ပိဋကတ်ပင်လယ်ကို ကူးရာတွင် မပါ မဖြစ်သော စနစ်တို့ကို သင်ပြသည်။ (၂) မျိုးလုံး အရေးကြီးကြသည်ချည်းပင် ဖြစ်၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ပျား၏ထုံးနှင့် ခြပုန်းလို

ဆရာတော်ကြီးက ကိုရင်ကလေးတို့အား စာပေ သင်ကြား ပို့ချပေးရာ၌ တစိုက်မတ်မတ် ရိုးရိုးကြီး ပြောဆိုသင်ပြနေသည် မဟုတ်၊ အားတက်ဖွယ်ကလေး များ ပြောဆိုကာ ကြားဖောက်-ကြားဖောက်တွင် ဗဟုသုတ ကလေးများ သွင်း၍ အားတင်းပေးတတ်၏။ “စာသင်တယ်” ဆိုတာ-

“စေ့မြေ့သိပ်သည်း၊ ရွေ့ရွေ့ဆည်းလော့၊
စရည်းအိုးခွက်၊ ကြီးစွာလျက်လျှင်၊
စဉ်ဆက်ကျများ၊ ပြည့်သောလားသို့” တဲ့။

အဲသည်လို ကန်တော်မင်းကျောင်းဆရာတော်က (လောက သာရပျို) ရေးပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဆိုထားတယ်ကွယ့်၊ တဖြည်းဖြည်း သင်ရတာပဲ၊ တံစက်မြိတ်အောက်မှာ ခံထားတဲ့အိုးစရည်းကြီးဟာ ကြီးမားသော်လဲ မိုးရေ ပေါက်တွေ ကျဖန်များသော် ပြည့်သွားတာပဲ-တဲ့။

ပညာသင်ရာမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲကွယ့်၊ နည်းနည်းနည်းနည်းစုသွား၊ ကြာတော့ ပြည့်သွားမှာပဲတဲ့၊ ပြီးတော့ ဆိုသေးတယ်-

“ပျား၏ နည်းထုံး၊ မှတ်ကျင့်သုံး၍၊
ခြပုန်းတောင်ပို့၊ ဖို့သည့်ခြင်းရာ” တဲ့။

ပျားကောင်များဟာ ဝတ်ရည်အချို့ကလေးတွေကို နည်းနည်းချင်း စုရာက များလာတာပဲ၊ နောက်တော့ “ပျားလဘို့ကြီး” ဖြစ်လာတာပဲကွဲ့။

ခြကောင်များလဲ ထိုအတူပဲ နည်းနည်းချင်း၊ သဲတစ်ပွင့်ချင်း (တစ်ခေါက်မှ သဲတပွင့်) ယူ၍-ယူ၍ ဖို့ရာက တောင်ပို့ကြီး ဖြစ်လာတာပဲတဲ့။ ပညာသင်ရာမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ” ဟူ၍ မိန့်တော်မူတတ်သည်။

ဤသို့လျှင် နေ့စဉ်မပြတ် စာချပေးရင်း ဩဝါဒကလေးများလည်း ညှပ်၍-ညှပ်၍ သွားတတ်၏။

ခေတ်မီသော သင်နည်းစနစ်ထွင်

သဒ္ဒါဆိုင်ရာတွင် နာမ်ပိုင်း ကုန်သလောက် နာမ်ဂိုဏ်းက နောက်ကလိုက်၍ ကျေညက်အောင် ဂိုဏ်းပြေးခဲ့၏။ ပဒမာလာစဉ်ခဲ့သည်၊ ယခုအခါ နာမ်ပိုင်းရော နာမ်ဂိုဏ်းပါ ကုန်သွားပြီဖြစ်၍ ရှေ့သို့ တစ်ဆင့် တက်နေပြီ။

ကြိယာပုဒ်များကို မြန်မြန်သိရအောင်နှင့် ပါဠိဝါကျ မြန်မြန် သိကုံးနိုင်အောင် ရည်ရွယ်ပြီးလျှင် ယခုအခါ (အာချာတ်)ပိုင်းသို့ ကူးပြောင်း သင်ယူနေရချေပြီ။

ရှေးခေတ်က အဆိုရှိခဲ့သည်မှာ “သဒ္ဒါကိုးခေါက် စာပြုံးပြောက်” တဲ့၊ ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သဒ္ဒါက ခက်လွန်းလို့ ကိုးခေါက်လောက် ထပ်ကာ- ထပ်ကာ

သင်ယူနိုင်ပါမှ ပြုံးပြုံးပြောက်ပြောက်လောက်ပဲ နားလည်နိုင်သတဲ့။

သို့သော်လည်း ယခု ရွေးပင်တောရကျောင်း ဆရာတော်ကြီး (ဦးဇာဂရ) စီစဉ်ချပို့သော နည်းမှာမူ ခေတ်မီနေ၍လော မပြောတတ်၊ တစ်ခေါက်တည်းဖြင့်ပင် အတော် နားလည်နေကြ- သဘောပေါက်နေကြပါသည်-တဲ့။

ဘုရားဟော တရားတော်တွေက မြန်မာဘာသာဖြင့် တည်ရှိနေကြသည် မဟုတ်၊ ပါဠိဘာသာဖြင့် တည်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်၊ သို့ဖြစ်၍ တရားတော်၏ အနှစ်သာရကို သိလိုတဲ့အတွက် ပါဠိဘာသာကို သင်ယူနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပါဏာတိပါတ် မသတ်သူ့သက်

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သားတော် ကိုရင်ရာဟုလာ ကလေးအား သူ့အရွယ်အလိုက် ထိုက်သင့်သော စကားလုံးကလေးများဖြင့် နားလည်ရုံ ပြောပြ ဆုံးမတော်မူ၏။ ငယ်ရွယ်သူများဆိုတာ (မှသာ စကား) မဟုတ်မမှန် လိမ်လည်သောစကားကို ပြော တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရေခွက်ကို လှန်ထား၍ တစ်မျိုး၊ မှောက်ထား၍ တစ်မျိုး ပြကာ ဆုံးမတော်မူပေ ၏။

ထို့အတူယခုအခါ ဝှေးပင်တောရကျောင်း ဆရာ တော်ကြီးသည်လည်း ကိုရင်ကလေးများကို သားငယ် များပမာ၊ မြေးကလေးများပမာ နေ့ တတွတ်တွတ်-

ည တတွတ်တွတ် ဆုံးမတော်မူရာသည်။

ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်တတ်သည့် ပါဏာတိပါတ် အမှု၊ အဒိန္နာဒါန အမှု၊ မုသာဝါဒ အမှု ကလေးများ မဖြစ်ပွားရအောင် လင်္ကာကလေးများဖြင့် ဆုံးမတော်မူ တတ်သည်။

“ပါဏာတိပါတ်၊ မသတ်သူ့သက်၊

ခိုးဝှက်မမှု၊ မယူသေစာ၊

အိမ်ယာမမှား၊ မုသာမဆို...”

ကန်တော်မင်းကျောင်းဆရာတော်၏ (လောကသာရပျို့) လာ လင်္ကာကလေးများဖြင့် နှုတ်တက်ရအောင် ရွတ် စေကာ ဆုံးမတော်မူပါသတတ်။

တိုးတက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ

ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ငယ်မြစ် ကမ်းဘေးတစ်လျှောက် စားပင်သောက်ပင်ဥယျာဉ်ခြံရှင်တို့က သူတို့၏ အသီး အပင် ကလေးများကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်နေကြသလို၊ ဝှေးပင် တောရ ဆရာတော်ကြီး (ဦးဇာဂရ)ကလည်း သူ့ကျောင်း ဥယျာဉ်ထဲက သာသနာ့ပျိုးပင် သာမဏေ ငယ် ကလေးများကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်နေဟန် ရှိတော်မူ သည်။

“ကိုရင်တို့... ဟောဟိုနားက ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ငယ် မြစ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကစပြီး ရေ တွေ စီးဆင်းလာနေခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရေတွေ ကုန်ပလား၊ (မကုန်သေးပါ ဘုရား) ဒီကနေ့ အထိ စီးဆင်းနေတုန်းပဲနော်၊ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီအတိုင်းပဲကွယ်၊ လူတိုင်း- လူတိုင်း အတွက်လဲ တိုးတက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေဟာ အမြဲတမ်း စီးဆင်းနေတာပဲ၊ ကုန်တယ်လို့

မရှိဘူး (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီ တိုးတက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေကို မလွတ်တမ်းမိအောင် ဖမ်းပြီး အသုံးချတတ်ကြ ရမယ်၊ လွတ်မကုန်စေနဲ့ (မှန်ပါဘုရား) ဆရာတော်ကြီး၏ ဤဆုံးမစကားကို ကိုရင် ဝိမလကလေးက အတော်သဘောကျသွား၏။ ရင်ထဲ နှလုံးထဲ စူးစိုက်သက်ဝင်သွားတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လူတိုင်းအတွက် တိုးတက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေဟာ အမြဲတမ်း စီးဆင်းနေ တာပဲ၊ မဖမ်းတတ်ကြလို့- မယူတတ်ကြလို့သာ လွတ်လွတ်ကုန်ရတာ”

ဤသို့ သဘောပေါက်သွားလေသည်။ အားတွေလည်း တစ်ဟုန်ထိုးတက်သွားသည်။ သင်မယ်-ကြားမယ်၊ ကျက်မယ်-အံမယ်ဆိုတဲ့စိတ်တွေ လန်းဆန်း သွား တော့၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

နတ်ရွာလူ့ပြည် လှည့်လည်အတူ

သာမဏေတို့သည် ဆရာတော်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် ပညာသင်ကြားလာခဲ့ကြသည်မှာ ရက်-လ-နှစ်တို့ပင် တရွေ့ရွေ့ပြောင်း၍ ကြာညောင်းလာခဲ့ကြပြီ။ အရွယ်အားဖြင့်လည်း ၁၃-နှစ်၊ ၁၄-နှစ်၊ ၁၅-နှစ် အရွယ်များ ဖြစ်လာကြပြီ။ ကိုရင်ဝိမလကလေးသည်ပင် ၁၄-နှစ်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေပြီ။

သဘာဝအားဖြင့် စိတ်ကစားသောအရွယ်များ၊ လွန်လူးချင်သောအရွယ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အာရုံတစ်ပါးသို့ စိတ်ပြန် လွင့်ပါးခြင်း မရှိအောင်၊ စာထဲမှာသာ နစ်နေအောင် ဆရာတော်ကြီးက စီစဉ်တော့၏။ စာဝါတွေ တိုးပေးနေသည်။ ကျက်စာတွေ များများ အကျက်ခိုင်းတော့၏။ နေ့တိုင်းလိုလို ဆုံးမသြဝါဒတွေ ပေးနေတော့သည်။

လှည်းဘီးပြင်က၊ နားစောင့်ချသို့၊ မိဘနှင့်သား၊ မယားနှင့်လင်၊ အရှင်နှင့်ကျွန်၊ ထေရ်မွန်ဒကာ၊ မိတ်သဟာနှင့်၊ ဆရာတပည့်၊ တည့်တည့်မချွတ်၊ ကျင့်ဝတ်စုံလင်၊ ဖြူသန့်စင်မှု၊ ရှင်လည်းမကွေ၊ သေလည်းမကွာ၊ နတ်ရွာလူ့ပြည်၊ လှည့်လည်အတူ၊ စံစားမှု၍၊ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်၊ ဝင်အံ့သည် တည့်...”

ဘုရားဟော သုတ္တန်ပိဋကတ်၊ သုတ်ပါထေယျပါဠိတော်၊ သိင်္ဂါလောဝါဒသုတ်မှာ လာသည့် တရားတော် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားက သိင်္ဂါလသတို့သားအား “အရပ်၆-ပါးဆိုတာ ဒါကို ပြောတာ” ဟူ၍ ရှင်းပြသော တရားတော်ဖြစ်သည်။ ယင်းကို ရှေးဆရာတို့က ကဗျာ သီကုံးထားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျင့်ဝတ်စုံလင် ဖြူသန့်စင်မှု

ဌေးပင်တောရ ဆရာတော်ကြီးက ကိုရင်ကလေးများကို ပျက်ပြားမကုန်စေချင်၊ သို့ဖြစ်၍ နည်းပရိယာယ်တွေလည်း ဆင်ရ၏။ သာသနာ့ဘောင်သို့လည်း ဝင်ရ၏။ သဘောတရားရေးရာကို ပြောပြ၍လည်း သွန်သင်ရသည်။

“အခုတွင်က တုန်းက ဆုံးမစာဟာဆိုရင် ပါဠိဘာသာမှ မြန်မာဘာသာပြန်ပြီး ကဗျာလင်္ကာနဲ့ ရေးထားတာ၊ မူရင်းက ဘုရားဟောအစစ်ပဲကွယ်၊ သိင်္ဂါလသတို့သားကို ဟောပြထားတာ၊ အဲဒီမှာ-

- ၁။ မိဘနဲ့ သားသမီးက တစ်စုံ၊
- ၂။ မယားနဲ့ ခင်ပွန်းက တစ်စုံ၊
- ၃။ အရှင်သခင်နဲ့ အိမ်ဖော်က တစ်စုံ၊

- ၄။ မထေရ်မြတ်နဲ့ ဒါယကာက တစ်စုံ၊
- ၅။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးက တစ်စုံ၊
- ၆။ ဆရာသမားနဲ့ တပည့်က တစ်စုံ။

အားလုံး ခြောက်စုံပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ့်ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်ကလေးတွေ ရှိကြတယ်ကွယ်၊ အဲဒီကျင့်ဝတ်ကလေးတွေဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် လှည်းဘီးပြင်ဘက်က အနားစောင့်ငုတ်ကလေးတွေနဲ့ တူတယ်။

လှည်းဘီးကို ဝင်ရိုးတပ်ပြီးသောအခါ ပုံတောင်းပြင်ဘက်က အစွန်းတွင် ငုတ်ကလေး ရိုက်ထားတတ်ကြ၏။ လှည်းဘီးကြီး ပြင်ဘက် ထွက်မသွားအောင် တား-ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“စည်းကမ်း” ဆိုသည်မှာလည်း ဤသဘောပင်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဖြစ်၏။ ဘောင်လွန်မသွားအောင် ဆီးကာထားတဲ့ သဘော ဖြစ်သည်။

“အဲလို ကိုယ့်စည်းကမ်း- ကိုယ့်ကျင့်ဝတ်နဲ့ ကိုယ်စီကိုယ်င ညီကြပြီ ပြည့်စုံကြပြီ ဆိုလို့ ရှိရင်-တဲ့၊ သေအတူ-ရှင်မကွဲ တတွဲတွဲနဲ့ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ၊ လူ့ရွာနတ်ပြည် အတူတူ လှည့်လည်ကြရသတဲ့၊ အဲဒီနောက်

နိဗ္ဗာန်ဝင်တော့လဲ အတူတူပဲ ဝင်နိုင်ကြရသတဲ့”
ဈေးပင်တောရဆရာတော်ကြီး၏ တတွတ်တွတ် ဆုံးမ သော သြဝါဒများမှ တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။တစ်ချိန်တုန်းက ကိုရင်ကလေး ဘဝဖြင့် (အခြားကိုရင်များနှင့်အတူ) အထက်ပါ သြဝါဒများကို ခံယူ ခဲ့ကြောင်း ယခုအခါတွင် ဦးဘရင်က ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

ရေလယ်အတွင်းက လှေငယ်တစ်စင်း

တစ်နေ့တွင် အသက်(၇)နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ညီဝမ်းကွဲတော်သူ ညီကလေး မောင်ဘရင်က “ပြောင်းဖူး စားချင်လိုက်တာ”ဟု ပြောလာ၏။ ကိုရင်ဝိမလက “ပြောင်းဖူး ဘယ်က ရမလဲကွာ”ဟု ဆိုသောအခါ “ဟို... တောင်ဘက်ကမ်းမှာ ရှိတယ်၊ အဘွားတုပ်တို့ အခင်းပဲ၊ အခုလေ... ပြောင်းဖူးတွေ မှည့်ကုန်ပြီ” တဲ့။

“မှည့်ကုန်တော့ကော သူတို့အခင်းပဲကွ၊ သွား ချိုးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”ဟု ကိုရင်ဝိမလက ပြောရာ “ဖြစ်ပါတယ်၊ အမျိုးတွေပဲ”ဟု ကဲနေသည်။ “မတော် ဘူး ထင်တယ်ကွ”ဟု တားမြစ်ရာ “ရပါတယ်၊ သူ တို့ကလဲ စားချင်လာချိုးလှည့်လို့ ပြောသားပဲ” ဤသို့ ဇွတ်ပူဆာနေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ညီအစ်ကို ၂-ယောက် လှေကလေး တစ်စင်းဖြင့် ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ငယ်မြစ်ကို မြောက်ဘက်မှနေ၍

တောင်ဘက်သို့ ဖြတ်ကူးကြတော့သည်။ ကျောင်းသား ငယ်က ရှေ့က လှော်၍ ကိုရင်က နောက်ကနေ ပဲ့ကိုင်ပေး၏။

ဥယျာဉ်တော်ရွာနှင့် တည့်တည့် တောင်ဘက် ကမ်းတွင် ရွှေဘုံသာ ဘုရားစေတီ ရှိသည်။ ထိုဘုရား အနီးမှ ပြောင်းဖူးခင်းသို့ သွားရန် ဖြစ်၏။

ဖြတ်ကူးသော ရေခရီးလမ်း၏ အောက်နားတွင် စုပ်ဝဲကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ကြမ်းတမ်းလှ၏။ အနားသို့ ကပ်လာတဲ့ အရာခပ်သိမ်းကို စုပ်ယူလှည့်ပတ်နှစ်မြှုပ် ပစ်တတ်သည်။ အားလုံး ရွံ့ကြရ- လန့်ကြရ၏။ သို့သော် ကိုရင်ဝိမလတို့ ညီအစ်ကို ၂-ဦးကား ထို ဝဲကြီးကို အမှုမထားမိ၊ ပြောင်းဖူးစားရဖို့ပင် အာရုံ ရှိနေကြသည်။

ဝဲအတွင်း ရဲတင်းလှချည့်လား

ရေဝဲကြီးသည် ကတော့ကြီးလို အလယ်ကောင်၌ ခွက်နေပြီး လှည့်ပတ်ဝိုင်းခွေ စီးဆင်းနေ၏။ သူ၏ နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ရောက်လာသော အရာတို့သည်

လည်း သူ့ရေစီးကြောင်းအတိုင်း သူကဲ့သို့ လှည့်ပတ်နေ ကြရသည်။ တဖြည်းဖြည်းအတွင်းသို့ ဝင်၍ လှည့်ရ၏။ မူးလောက်အောင် လှည့်ပတ်ခံရပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌

တစ်ဘဝသာသနာ

အောက်သို့ နှစ်မြုပ်ပစ်ခြင်း ခံရမြဲဖြစ်သည်။

ကိုရင်နှင့် ကျောင်းသားကလေးတို့၏ လှေသည် ရေစီးအားကြောင့် တရွေ့-တရွေ့နှင့် ဝဲကြီး၏ နယ်နိမိတ် အတွင်းသို့ ဝင်မှန်းမသိ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်သွားလေပြီ။ မြစ်ကမ်းဝဲယာတို့မှ မြင်ကြရသူတို့က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်ကုန်ကြရတော့၏။ စိတ်အရေးကြီး ကုန်ကြရတော့သည်။

“ကိုရင်- ကိုရင်- ကိုရင်တို့... ”

ဝဲထဲရောက်တော့မယ်- ဝဲထဲ ရောက်တော့မယ်၊ ပြန်ထွက်-ပြန်ထွက်” တအား ဟစ်အော်၍ လှမ်းပြောကြ၏။ အော်၍ ပြော ရုံမျှမက- ရရာတက်- နီးရာလှေတို့ဖြင့် ကယ်တင်ရန် ကိုရင်တို့ဆီသို့ ဝိုင်းအုံ လှော်ခတ်သွားကြတော့၏။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အံ့အားသင့်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်

“ကိုရင်တို့၏ လှေသည် ရေဝဲကတော့ကြီး နယ်နိမိတ်အတွင်း ချာချာလည်စပြုနေပြီ” ဟု ဘေးမှ မြင်ရသူတို့၏ မြင်ကွင်းတွင် အရှင်းသား တွေ့နေရသည်။ ရင်တမမဖြင့် အသက်ရှူ၍မရအောင် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

သို့သော် အနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ ကိုရင်တို့လှေမှာ အေးအေးဆေးဆေးပင် လှော်ခတ်နေ သည်ကို တွေ့နေကြရပြန်၏။ ကျောင်းသားငယ်က ရှေ့မှ အေးဆေးစွာလှော်၍ ကိုရင်က နောက်မှ ပဲ့ကိုင် ပေးနေသည်ကို တွေ့နေကြရပြန်သည်။

ရေဝဲကတော့ကြီး၏ နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ လှေ

ကလေး ဝင်နေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့မှာ ရိုးရိုးငြိမ်သက်သော ရေပြင်ပေါ်၌ လှော်ခတ် နေရသလိုပင် ဖြစ်သည်-ဟု ဆိုကြ၏။

ကိုရင်တို့အနေနှင့်ကား ဝဲထဲသို့ ရောက်နေမှန်း ပင် မသိချေ။ ရေငြိမ်မှာ လှော်ခတ်နေရသကဲ့သို့ ထင် မှတ်နေကြရပါသတတ်။ အံ့ဖွယ်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်တော့ သည်။ “ဒါဟာ- ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

မှတ်ချက်။ ။ဤအကြောင်းအရာကို ၁၃၅၂-ခုနှစ် တွင် အသက်(၈၄) နှစ် ရှိနေပြီဖြစ်သော (တစ်ချိန်တုန်းက ကျောင်းသား ကလေးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သော) ဦးဘရင် ကိုယ်တိုင်က ပြန်လည် ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပစ္စိမ ဘဝိကသား လေလော

*သာဝတ္ထိမြို့မှာ ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာ ဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး သေဆုံးဖူး၏။ သုသာန်တွင် မီး သင်္ဂြိုဟ်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး လောင်သွားသော် လည်း ကိုယ်ဝန်အသားအိတ်ကြီးကား မလောင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

* ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ ၂၀၊ ၄၂၆။

ယင်းကို တံစူးဝါးဖြင့် ၂-ချက် ၃-ချက် ထိုး ဆွပြီးလျှင် မီးကျိုးခဲစုအတွင်း ပြန်ထည့်ဖုံးအုပ် ရှို့မြှိုက်၍ အိမ်ပြန်ကုန်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ အခြေအနေကို ကြည့်ရန်လာသောအခါ မီးငြိမ်းလျက်နေသော မီးသွေး ခဲများပေါ်တွင် အသက်ရှင်လျက်ရှိသောကလေးသူငယ် ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ကြရလေတော့၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ထိုသူငယ်အရွယ်ရောက်သောအခါ ရဟန်းပြု၍ တရားအားထုတ်ရာ ရဟန္တာကြီးအထိ ဖြစ်သွားလေ၏။ ဪ... ပစ္စိမဘဝိကသားကြီးပေကိုး။ ဒါ့ကြောင့် မသေရဘဲ အန္တရာယ်တွင်းမှ လွတ်ကင်းရတာကိုး။

*ပစ္စိမဘဝိကဿ သတ္တဿ ဟိ သိနေရနာ သြတ္ထရိယ မာနဿါပိ အရဟတ္တံ အပ္ပတွာ ဇီဝိတက္ခယော နာမ နတ္ထိ။

[ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်၊ ၅၊ ၂၈၀]

“ပစ္စိမဘဝိကသား” ဆိုတာ မြင်းမိုတောင်နဲ့ ဖိ သတ်တောင် အရဟတ္တဖိုလ်မရသေးသမျှ မသေနိုင် သေး”

ဤသို့ ကျမ်းဂန်တို့၌ အဆိုရှိ၏။ နောင်ကျမှ ရမယ့် အရဟတ္တမဂ်-အရဟတ္တဖိုလ်က ယခုကြံတွေ့နေရသော ဘေးအန္တရာယ်ကို ကြို၍ လှမ်း၍ ကာကွယ်ဆီးတား သည် ဟူ၏။ ယခုလည်း ဤသို့များ ဖြစ်နေကြလေမည် လော။

စာမေးပွဲဝင်ရန် ပြင်ဆင်နေခြင်း

ရွေးပင်တောရ ဆရာတော်ကြီးက ညပိုင်းတွင် သာမဏေငယ်တို့၏ ဝတ်ပြုမှုကို ခံယူတော်မူ၏။ ညောင်းညာမှုကို ပြေစေရန် နင်းနိပ်ပေးခြင်း၊ တံတောင် ဖြင့် ထောက်ပေးခြင်း စသော ဝတ်ဖြည့်သည်ကို ခံယူ တော်မူ၏။ ထိုသို့ ခံယူရင်း စာအဓိပ္ပာယ်တို့ကို ပြော ပြသည်။ သင်္ဂြိုဟ်သရုပ်တွေကိုလည်း ထပ်မံခြေပေးနေ သည်။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ အပြင်ဘက်လောကတွင် စာ မေးပွဲများ ခေတ်စားနေကြပြီ။ ပထမငယ်- ပထမလတ်- ပထမကြီး- ပထမကျော်ဟူသော အသံများ လွင့်ပျံနေ ကြ၏။ ဆရာတော်ကြီးက သူ့တပည့်တွေကို အများ နည်းတူ စာမေးပွဲများ ဝင်စေဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စာမေးပွဲဆိုင်ရာစာတို့ကို ပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

သင်္ဂြိုဟ်သရုပ်များ ကျေညက်သောအခါ တပည့်

တို့အား ညဝါဘက်က (မာတိကာ- ဓာတုကထာ)ကိုပင် စတင်၍ နည်းနည်းချင်း ပို့ချပေးနေပြီ။ ကိုရင်တို့လည်း စာဝါအသစ်တစ်မျိုး တိုးလာ၍ ဝမ်းသာနေကြရသည်။

အခြားတစ်ဘက်တွင်ကား ဝိနည်းဆိုင်ရာ ပါတိ မောက်ကို အစပျိုးနေပြီ။ သဒ္ဒါလည်း ကုန်ပြီဖြစ်၍ အခြားတစ်ချိန်တွင် ပုဒ်စစ်ကိုပင် တိုးချဲ့သင်ပေးနေပြန် ပြီ။

“ပုဒ်စစ်ကုန်လျှင် ရူပသိဒ္ဓိပါ ချပေးဦးမှပဲ” ဟု ဆရာတော်ကြီးက စိတ်ကူးထားကြောင်း မိန့်ပါသတဲ့။ ဆရာဘက်- တပည့်ဘက် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် ကြိုးစားနေကြ၏။

သို့သော် ဆရာတော်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးက ကိုရင်တို့ စာမေးပွဲတွေ အောင်မြင်ပြီးစီးသည့်တိုင် ခိုင်ပါမည်လော၊ တရွေ့ရွေ့အိုမင်းလျက် ယိုယွင်းလာ ပြီကိုလည်း ထည့်၍ တွက်ရပေဦးမည်။

* ပစ္စိမ ဘဝိက = ဤယခုဘဝသည် နောက်ဆုံး ဘဝဖြစ်သူ။ ရဟန္တာဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံမည့်သူ ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ထပ်ဘဝ မရှိတော့ပြီဟူလို။

တစ်ဘဝသာသနာ

နေ့ညအစဉ် သွန်သင်ဆုံးမ

ငယ်ရွယ်သူတို့ကို အုပ်ထိန်းရသောဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ စာဝါတစ်မျိုးထည်း ချပို့ပေးရုံမျှဖြင့် မပြီးသေး၊ (သားသမီးများသော မိဘတို့ကဲ့သို့) ဆုံးမ ဩဝါဒများလည်း ပေးရသေး၏။ ရံဖန်ရံခါ ညပိုင်း၌ ဝတ်ပြုခံရာတွင် ဆုံးမစာကလေးများကို နှုတ်တိုက် ချပေးတတ်သည်-

“တစ်ယောက်စကား၊ တစ်ယောက်နားမှာ၊
မခါးရအောင်၊ သတိဆောင်၍၊ မောင်
တို့ဆိုလေ၊ ပျားသကာသို့ ချိုလှစေ”

တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ဆက်ဆံပြောဆိုကြရာ၌ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း မဖြစ်စေဖို့၊ သာယာချော့ညက်ဖြစ်စေဖို့၊ နားဝင်ချိုအောင် ပြောတတ်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဆုံးမတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏

ဆုံးမစာသည် ပေါ်လွင်လှပါ၏။

သာမဏေငယ်များသည် လူငယ်တို့ သဘာဝ ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်တတ်ကြ၏။ အမျက်မာန် ရှုတတ် ကြ၏။ တက်ကြွသောအရွယ်တွေ မဟုတ်ပါလော၊ (ယောဗ္ဗနမာန်) အရွယ်မာန် တက်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်-

“မတွေ့ခိုက်ရန်၊ မကျူးလွန်နှင့်၊
မျက်မာန်ဒေါသ၊ မထွက်ရအောင်၊
မာန်မာန်ကို ချုပ်ကြလေ”

ဟူ၍ ဆရာတော်ကြီးက သင်ပေး၏။ ပြီးလျှင် အရှင် မဟာရဋ္ဌသာရ၏ အထက်ပါကဗျာ အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း “ကိုရင်တို့ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့၊ အမျက်ဒေါသမကြီးကြနဲ့၊ မာန်မာန်ကို ချုပ်တည်းထားကြ” ဟူ၍ ဩဝါဒပေးတတ် သည်။

သင့်ရာအပ်နဲ့ ဆရာထံတွင်

ရွေးပင်တောရ ဆရာတော်ကြီးသည် တစ်နေ့ တစ်နေ့ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် သက်ရွယ်တော်ရင့်ညောင်း၍ လာချေပြီ။ သာမဏေငယ်တို့အား စာဝါချပို့ပြီးလျှင် ယခင်ကလို မဟုတ်တော့ချေ။ မောဟိုက်၍ နေတတ်၏။ ဇရာက စကားပြော၍ လာချေပြီကော-

မောဟိုက်၍ နေတတ်သည်မှာ တစ်ကြိမ်မက၊ နှစ်ကြိမ်မက၊ သုံးကြိမ်မက၊ အကြိမ်ပေါင်းများလှချေပြီ။ ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် ကိုရင်ကလေးတို့အား ကြာရှည်စွာ စာပေချပို့နိုင်ဦးမည်လော၊ စဉ်းစား၍လာရချေပြီ။

“အဟက်လည်းသင်၊ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ
သိပ္ပမချန်၊ ဘေးရန်ဆီးကာ
သင့်ရာအပ်ပို့၊ ဆရာတို့
ကျင့်ဖို့ ဝတ်ငါးဖြာ”

ဆိုတဲ့ ဆရာကျင့်ဝတ်ငါးပါး ရှိသည် မဟုတ်တုံလော၊ မိမိ မတတ်နိုင်လျှင် (သင့်ရာ အပ်ပို့) သင့်တော်ရာ ဆရာသမားထံမှာ အပ်ရ- ပို့ရပေမည်၊ ဤသို့ စဉ်းစား ပြီးလျှင် တစ်နေ့သောညမှာ ဘုရားဝတ်တက်အပြီးတွင် ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ရှိတော့၏-

“ကဲ... ကိုရင်တို့ ဆရာဘုန်းကြီးက မင်းကို အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အကျိုးလိုလားတယ် ဆိုတာ မင်းတို့အသိပဲ။ စာပေတွေ ချပို့ပေးလို့ မင်းတို့လဲ အထိုက် အလျောက် ပရိယတ်အခြေခံတွေ ရရှိနေကြပြီ။ ရှေ့မှာ ဆက်လက်ပြီး နည်းနည်းကလေး ကြိုးစားလိုက်ရုံနဲ့ တက်သွားကြဖို့ပဲ။ ဆရာဘုန်းကြီးမှာ အခု ကျန်းမာရေး နည်းပါး

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လာပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် မင်းတို့ကို သင့်တော်ရာ ဆရာသမားများထံ အပ်နှံမယ်-လို့ စိတ်ကူး ထားတယ်၊ မင်းတို့လဲ စဉ်းစားထားကြ”

ဤသို့ မိန့်တော်မူတော့၏။ ဆရာတော်ကြီးက ဤသို့ မိန့်တော်မူလိုက်လျှင်ပင် ကိုရင်ကလေးတို့သည် မိမိ တို့နှင့် နီးရာ စပ်ရာ နွယ်ရာကို စဉ်းစားကြရတော့သည်။

အမရပူရ ဘယ်လောက်ဝေးလဲ

ကိုရင်ဝိမလ ကလေးက အစ်မလေး သီလရှင် မသုစာရီကို “ကွက်”ကနဲ အာရုံထဲ မြင်လိုက်၏။ သတိရလာသည်။ အစ်မလေး (မရွှေပင်)က သီလရှင် ဝတ်နေခဲ့၏။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း စပါးပေါ်ချိန်မှာ ရွာကို ပြန်- ပြန်လာတတ်သည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း များက စုပေါင်း၍ တစ်နှစ်စာလုံလောက်အောင် ဆွမ်းဆန်များ လှူနေကြဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ရွာကို ပြန်လာလျှင် သီလရှင်အနားသို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်တွေ ဝိုင်းအုံစုရုံးလာတတ် ကြ၏။ ဟိုစကား- ဒီစကားတွေနဲ့ စုံအောင် ဖောင်ဖွဲ့

ပြောတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတွင်မူ ကိုရင်ဝိမလကလေး က မေးဖူး၏-

“အစ်မလေးက တစ်ခါ-တစ်ခါမှ ပြန်လာတယ်၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲ-ဟင်”

“ဟိုး... အမရပူရမြို့ဟောင်းမှာ မောင်လေးရဲ့”

“အား... အဲဒီမြို့ဟောင်းက ဘယ်လောက် ဝေးလဲ-”

“မဝေးပါဘူး မောင်လေးရယ်”

“ဘယ်ဆီမှာလဲ-ဟင်”

ဘိုးတော်မြို့ဟောင်း နေဖို့ကောင်း

ဤသို့လျှင် ကိုရင်ဝိမလလေးက ဆက်လက် မေးနေသောကြောင့် သီလရှင် (မသုစာရီ)မှာ ဖြေဆိုရ မည့် တာဝန်ရှိနေပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မသုစာရီက သူတို့ရွာရဲ့ အနောက်မြောက်ဆီသို့ လက်ညှိုးကို ဦးခေါင်းထက် မြင့်အောင် မြင့်၍ ထိုးပြီးလျှင်-

“ဟောက် ဟိုး... ဆီမှာ ညှို့ညှို့မှိုင်းမှိုင်း၊ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း သစ်ပင်ကြီးတွေ တွေ့လား”

“တွေ့တယ် အစ်မလေး”

“အဲဒါ အစ်မလေးတို့နေတဲ့ အမရပူရမြို့ဟောင်း ဆိုတာပေါ့ မောင်လေးရဲ့-၊ “ဘိုးတော် မြို့ဟောင်း- နေဖို့ ကောင်း”တဲ့။

အဲဒီမှာ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ကြီး ဆိုတာလဲ

ရှိတယ်၊ အစ်မလေးတို့က အဲဒီမှာ နေကြတာ”

“အော...”

ဤသို့လျှင် တစ်ချိန်တုန်းက အစ်မလေး သီလရှင် (မသုစာရီ)က ပြောဖူးသည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု ပြောပြန်သေး၏-

“အစ်မလေးတို့ဆီမှာ အဘိဓမ္မာညဝါ ကောင်း ကောင်းချပို့ပေးနိုင်တဲ့ ဆရာကြီးတစ်ဦးရှိတယ်၊ တစ်ချိန်မှာ မောင်လေးတို့လဲ လာပြီးသင်ရင် ကောင်းမယ်”တဲ့။

ထိုစကားသံကို နားထဲမှာ ကြားယောင်နေသလို ဖြစ်နေပြီး အစ်မလေးတို့ဆီကိုပင် ကိုရင်ဝိမလရဲ့စိတ် အစဉ်တွေ ရောက်နေမိတော့သည် ဆို၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ကြိမ်ဖန်များစွာ တားသော်လည်း

ဤသို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဝွေးပင်တောရ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးထံမှ ခွင့်ပြုမိန့် ရကြလျှင်ပင် အသီး အသီး ကိုယ်နှင့်ဆက်စပ်ရာ မြို့ရွာ-ကိုယ်နှင့် ဆက်စပ် ရာ ဆရာတို့ကို စဉ်းစားကြရတော့၏။ ရွေးချယ်ကြရ တော့၏။

ကိုရင်ဝိမလကား အစ်မလေး သီလရှင် ရှိရာ အမရပူရကိုပင် သွားလိုစိတ် ပြင်းပြနေခဲ့သည်။ “တစ်ချိန်မှာ မောင်လေးတို့လဲ အဘိဓမ္မာညဝါကို လာပြီးသင်ရင် ကောင်းမယ်” တဲ့၊ အဲဒီအသံကိုလည်း နားထဲမှာ ကြားယောင်နေမိသည်ဆို၏။

သို့ဖြစ်၍ “အမရပူရကို သွားမည်” ဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုသို့ တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ မိဘတို့ထံ ခွင့်ပန်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မိဘတို့က- “ကိုရင်က ငယ်ပါသေးတယ်၊ အခုမှ ၁၄-နှစ်

ပဲ ရှိသေးတာ၊ နောက်တော့ သွားတာပေါ့” ဟူ၍ တားမြစ်ကြသည်။ သို့နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ မိဘတို့အား ခွင့်ပန်ပြန်၏။ ရှေးနည်းအတိုင်း တားပြန်သည်။ နေလိုက်ရပြန်၏။

ထို့နောက် ရက်အတန်ကြာသောအခါ ခွင့်ပန် ပြန်သည်။ “လိုက်ပို့ပေးပါမည်” ဟု ပြော၍ ရက်ဆွဲ ထားကြပြန်၏။ ကိုရင်ဒကာကြီးထက် ဒကာမကြီးက ပို၍ မခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကိုရင်ကား နေ့ညမဆိုင်း သွားလိုစိတ် ပြင်းပြနေခဲ့၏။

“ကိုရင်ဇနိန္ဒတို့ဆိုရင် မန္တလေးမှာ ရှိတဲ့ သူတို့ ဦးလေး ဘုန်းကြီးထံ သွားဖို့ စီစဉ်ပြီးကြပြီ၊ ကိုရင် ဝါယာမကလဲ တခြားတစ်နေရာကို သွားမှာပဲ၊ ငါ့မှာ သာ ဘာတစ်ခုမှ ရေရေရာရာ မရှိတာ” ဤသို့တွေး၍ စိတ်အရေးကြီးနေခဲ့ပါသတတ်။

အမရပူရမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားခြင်း

တစ်နေ့-တစ်နေ့နှင့် ရက်တွေသာ ကြာလာခဲ့ သည်။ ဘာမျှ မထူးခြား၊ မိဘတို့က “လိုက်ပို့ပေးမယ်” ဆိုတာ ဟုတ်ပုံမပေါ်၊ ခက်လိုက်တာ၊ အဝေးသို့ ခရီး မထွက်ဖူးသဖြင့် ကိုယ့်ချည်းထဲလည်း မသွားရဲ။

“အစ်မလေးသီလရှင် အခုအချိန်များ ပြန်လာ ရင် ကောင်းမှာပဲ၊ သူကလဲစောစောပိုင်း စပါး ပေါ်တုန်းက လာသွားပြီးပြီ၊ ဒီနှစ် နောက် တစ်ခေါက်များ ပြန်လာရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ-လို့”

အာသာဆန္ဒလွန်ကဲနေ၏။ သွားလည်း မသွားရဲ၊ သွား လည်း သွားချင်နေသည်။ အပြင်ဘက်ကို ခြေဆန့်၍ ကြည့်ချင်၏။ သို့နှင့် ကိုရင်ဝိမလသည် အမရပူရမြို့ဆီကို

မှန်း၍ တစ်ပါးတည်း စွန့်စားခန်းလုပ်တော့သည်။ သုံးစွဲနေကျ စာအုပ်တချို့နှင့် သင်္ကန်းအပို(၂)စုံ လောက် ကို ယူလာပြီး သပိတ်လွယ်၍ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

တစ်ခါတစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖူးသော အမရပူရ မြို့ကို မေးမြန်း စုံစမ်း၍ လာခဲ့၏။ “မေးပါများ စကားရ” ဆိုတာ ရှိသားပဲ၊ လမ်းမှာ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စတို့ကို တွေ့၍ မေးမြန်းခဲ့သေးသည်။ စိတ်ကိုတင်း၍ ရိုးဖြတ်လယ်ကွင်းပြင်တို့ကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြတ်သန်းခဲ့၏။ အမရပူရဆီကို မှန်းပြီးလျှင် တစ်လှမ်းချင်း- တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ခဲ့သည်။ (၄)မိုင် ခန့်မျှဝေးသော အမရပူရမြို့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ချောချောမောမော ရောက်သွားတော့၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အမရပူရကို ရောက်သောအခါ တစ်ဖန် ဟိုမေး သည်မေးနှင့် မင်္ဂလာတိုက်သို့ ရောက်ဖို့အရေး ကြိုးစား ရပြန်သေး၏။ ညွှန်ပြပေးသူရှိသလို လမ်းလိုက်ပြသူကို လည်း တွေ့ရ၍ မင်္ဂလာတိုက်မသို့ ချောချောမောမော ရောက်သွားရပြန်တော့သည်။

အစ်မလေးသီလရှင်(မသုစာရီ)နှင့် တွေ့ရသော အခါ ပို၍ပင် အားတက်ရွှင်လန်းဝမ်းသာသွားရတော့၏။ အစ်မလေးကလည်း အံ့အားကြီးသင့်၍ ဝမ်းတွေလည်း သာ-ဖော်မပြနိုင်အောင် ပီတိတွေလည်း ဖြာရတော့သည် ဆို၏။

ဆရာတော်ဘုရားထံ အပ်နှံ

မောင်နှမ ၂-ဦး တွေ့ကြရ၍ ကြည်နူးမှုတွေ အပြည့်အဝတို့ဖြင့် စကားတွေမျိုးစုံအောင် ပြောဆိုနေ မိကြတော့သည်။ ထိုသို့ ပြောဆို အနားယူကြပြီးမှ အစ်မလေးသီလရှင်၏အကူအညီဖြင့် မင်္ဂလာကျောင်း တိုက်-တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကြီး (ဦးသုဇာတ)ထံ သွား ကြ၏။ အစ်မလေးသီလရှင်က-

ဤသို့ လက်ခံမှု ခွင့်ပြုမှုရခြင်းမှာလည်း အင် မတန် အင်မတန် ခဲတောင့်ခဲယဉ်း ဒုလ္လဘရခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်တော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန် ထိုအခါ တွင် မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ထဲ၌ သံဃာတွေ များပြား ပြည့်ကျပ်ကာ နေရာအခက်အခဲရှိနေသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

“ဆရာတော်ဘုရား... ဟောဒီကိုရင်ဟာ တပည့် တော်မရဲ့ မောင်ကလေးအရင်းပါ ဘုရား၊ စာ သင်ချင်လို့ စွန့်စွန့်စားစား တစ်ပါးတည်း ထွက်လာတာပါ ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရားအား အပ်နှင်းပါတယ်၊ ဒီကျောင်းတိုက်မှာလဲ နေခွင့် ပြုပါရန် လျှောက်ထားပါတယ်ဘုရား...”

ဤသို့ သံဃာတွေ များနေရခြင်းမှာလည်း ထို အခါက အမရပူရ (တောင်မြို့)သည် ညဝါအကျော် အမော်ဖြစ်နေ၍ မြန်မာပြည် အနှံ့အပြား အထက် အောက် ရပ်တကာ နယ်တကာမှ သံဃာတော်များ ရောက်လာကြ၏။ ညဝါဆိုကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သံဃာတွေ များနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ အစ်မလေးသီလရှင်၏ လျှောက်ထားအပ်နှံပေး ချက်အရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသုဇာတက လက်ခံ တော်မူ၏။ “အိမ်း... မကုဋကျောင်းမှာနေ” ဟူ၍လည်း ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်သည်။

မှတ်ချက်။ ။“မကုဋ” ဆိုတာ “အထွတ်အထိပ်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ အဲဒီ “မကုဋကျောင်း”ဟာ ယခု စကြိုကျောင်း၏ မြောက်ဘက်က ယခု ဘုံကျောင်း နေရာတွင် ရှေးတုန်းက ရှိခဲ့ ပူးသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

လက်ခတ်သံ ကျွန်းဖိုသားရယ်နဲ့

ကိုရင် ဝိမလကလေးသည် အလွန် အလွန် ရောက်ချင်လှပါသည်-ဆိုသော အမရပူရကို ရောက်ပြီ၊ နေရခဲသော မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ထဲတွင်လည်း ယခု အခါနေ-နေရပြီ၊ မြို့ကိုမရောက်ဖူးသော ကိုရင်ဝိမလ သည် ယခုအခါမြို့မှာပင် နေ-နေရလေပြီ၊ ကိုရင် ဝိမလက စဉ်းစားနေမိပါသတတ်-

“မြို့-မြို့နဲ့ ဘယ်လိုပါလိမ့်-လို့ ဟိုတုန်းက အောက်မေ့မိခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့လဲ တို့ရွာကြီးလို ပါပဲလား။”

မြို့ကလူတွေက ပိုက်ဆံပေါလို အလုပ်မလုပ်ဘဲ အငြိမ့်သား ထိုင်စားနေကြသလား အောက်မေ့ တယ်၊ ဘယ် ဟုတ်လိုလဲ၊ တို့ရွာကလူတွေလိုပဲ ရက်ကန်းစင်တွေနဲ့ ရက်ကန်းခတ်နေကြတာပဲ၊ တချင်ချင်နဲ့။

အဲ... တစ်ခုတော့ထူးတယ်၊ တို့ဆီမှာ ရက်ကန်း ရက်ကြတယ်ဆိုတာ မိန်းမတွေသာ ရက်ကြတာ၊

ဒါက မိန်းမတွေအလုပ်၊ အခု ဒီမြို့မှာတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ ယောက်ျားတွေပါ ရက်ကန်းရက်နေ ကြတာ တွေ့ရတယ်”

ဤသို့ သုံးသပ်မိသည်ဆို၏၊ ဟုတ်ပါသည်။ “အမရ ပူရမြို့” ဆိုတာ ကုန်သည်ပွဲစားမြို့လည်း မဟုတ်၊ အစိုးရအမှုထမ်းသားမြို့လည်း မဟုတ်၊ လယ်ယာကိုင် ကျွန်း အားကိုးရသောမြို့လည်းမဟုတ်၊ ရှေးအစဉ်အလာ ကပင် ရက်ကန်းဘက်က စံတင်ရသော (နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား၊ ရင်ဘုရင် မိဖုရားတို့အတွက်ပါ ရက်၍ ဆက်သရသော) “ရက်ကန်းမြို့တော်ကလေး”မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ရက်ကန်းမြို့တော် ဖြစ်သည်အားလျော်စွာ ရပ် ကွက်တိုင်း၊ လမ်းတိုင်း၊ အိမ်တိုင်းပင် ရက်ကန်းစင်တွေ ရှိကြ၏၊ ရက်ကန်းသည် အဓိကလုပ်ငန်းဖြစ်၏၊ သို့ဖြစ် ၍ ယောက်ျားရော မိန်းမပါ ရက်ကန်းခတ်ကြရသည်၊ အမရပူရမြို့ထဲသို့ လှည့်လည်သွားပါက “လက်ခတ်သံ ကျွန်းဖိုသား”နဲ့ တချင်ချင် ကြားနေကြရပါမည်။

မိဘများက လိုက်လာပြန်ပင့်

ကိုရင်ဝိမလကလေး ပျောက်သွား၍ မိဘများ လည်း ယောက်ယက်ခတ် သွားကြ၏၊ မျက်ကလူး ဆန်ပျာ ဖြစ်ကြရတော့သည်၊ ဟိုမေး- သည်မေးနှင့် နောက်မှ အမရပူရသို့ ရောက်သွားကြောင်း သတင်း ရကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ မယ်တော်ကြီး၏ အရေးတကြီး စေခိုင်းချက်အရ ခမည်းတော်ကြီးနှင့် အစ်ကိုကြီးတို့ လိုက်လာကြသည်၊ “ကိုရင်က ငယ်ပါသေးတယ်၊ ရွာကို ပြန်နေပါအုံး”ဟု ပြန်လည်ပင့်ကြ၏၊ မရ၊ အတန်တန် လျှောက်ထားသော်လည်း ပြန်၍မလိုက်၊ ခမည်းတော်ကြီးတို့ လက်လျှော့ပြန်သွားကြရလေသည်။

ကိုရင်မယ်တော် ဒေါ်ရွှေအိပ်က “ဒီကိစ္စဟာ မိရွှေပင်ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်ရမယ်၊ မိရွှေပင်က တစ်ဘက် လှည့်နဲ့ ခေါ်လို့ ကိုရင်ဟာ အခုလို အမရပူရကို ရောက်သွားတာဖြစ်ရမယ်”ဟု စွပ်စွဲပြီးလျှင် အခဲမကျေ ဖြစ် တော့သတတ်။

ကိုရင်ဝိမလမှာ ယခုအခါ အမရပူရတွင် မိမိတို့ ဥယျာဉ်တော်ရွာသား ဦးအေးမောင်+ဒေါ်ကျော့တို့ မိသားစုနှင့်လည်း တွေ့နေရပြီ၊ တရွေ- တရွေနှင့် နေထားတကျ ဖြစ်လာသောအခါ ပညာသင်ကြားရေး ဘက်ကို အာရုံစိုက်လာရတော့သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကိုရင်ဝိမလသည် မိမိ၏ ဇာတိ ဥယျာဉ်တော်ရွာ
ဌေးပင်တောရ ဆရာတော်ကြီးထံမှပင် ပရိယတ်အခြေခံ
အတော် ရင့်သန်အောင် ရခဲ့၏။ သဒ္ဓါဘက်တွင် သဒ္ဓါ
ကြီးသာမက ပုဒ်စစ်-သုတ်စစ်-သဒ္ဓါစစ် နည်း လေး
ဆယ်တို့အပြင် ပဒမာလာတို့လည်း ကုန်ခဲ့၏။
သင်္ဂြိုဟ်ဘက်တွင်လည်း ပါဠိ-အနက်၊ သရုပ်ခွဲ

အပြင် ဝိထိလက်ရိုး ဆိုရိုးစဉ်တို့ကိုပါ ခိုင်ခိုင်မာမာ
ရခဲ့သည်။ ညဝါ အခြေခံ မာတိကာ ဓာတုကထာပင်
အနည်းငယ် ရခဲ့သေး၏။

ထိုတွင် ကိုရင်ဝိမလက သင်္ဂြိုဟ်ဘက်ကို ပို၍
အားသန်သည်အားလျော်စွာ ယခုအခါ အဘိဓမ္မာတွေကို
အားရ- ပါးရ သင်ရပေတော့မည်။

ကိုရင်ဝိမလ၏ ပညာရေးခရီး

ယခုအခါ ကိုရင်ဝိမလအနေဖြင့် တောမှာ
သင်ကြားခဲ့ရသော ပညာရေးခရီးကို မြို့မှာ ဆက်လက်
၍ လျှောက်လှမ်းနေရပြီ။ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ထဲတွင်
ဆရာတော်ကြီး ဦးသုဇာတ ကိုယ်တိုင် သဒ္ဓါဘက်ဆိုင်ရာ
ရူပသိဒ္ဓိကို ချပို့ပေးနေ၏။ ယင်းစာဝါကို အခြားသော
သာမဏေများ- ရဟန်းငယ်များနှင့်အတူ လိုက်နေရလေ
ပြီ။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာတော်ကြီး ဦးသုဇာတက
ကိုရင်ဝိမလကို ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံ အပ်နှံရန် ညွှန်
ကြားသည်။ အဘိဓမ္မာညဝါ သင်ကြားရန်အတွက်

ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သီလရှင် မသုစာရိက ပို၍ သဘောကျ
နှစ်သက်သွားရတော့၏။

“ဤအဘိဓမ္မာ ညဝါသင်တန်းကိုလာ၍ သင်ယူ
ဖို့ရန် တစ်ချိန်တုန်းက သည်မောင်ကလေးကို
မိမိသည်ပင် ဖိတ်မံခဲ့ဖူး၏။ ယခုအခါ အချိန်
ရောက်လာခဲ့ပြီကော...”

တစ်မိမိမှ နောက်ပြန်တွေးရင်း ကြည်နူးနေမိသည်
ဆို၏။ သီလရှင် မသုစာရိက မောင်ကလေး ကိုရင်
ဝိမလကို ခေါ်ကာ ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံသို့ လာခဲ့သည်။

ဆရာကြီး ဦးအုန်းနှင့် စတင်တွေ့ရ

ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံသို့ ရောက်သောအခါ
သီလရှင် မသုစာရိက “သည်ကိုရင်လေးဟာ မောင်
ကလေး အရင်းပါ။ စာသင်ချင်လို့ ဒီမင်္ဂလာတိုက်ကို
ရောက်လာပါတယ်” စသည်ဖြင့် ရှင်းပြပြီး ဆရာကြီးထံ
အပ်နှံလိုက်၏။ ဆရာကြီးက-

“အေး... အတော်ပဲ။ မကြာခင် အဘိဓမ္မာ
ညဝါရဲ့ အစဖြစ်တဲ့ မာတိကာကို ချပို့ပေး
တော့မှာ။ အဲဒါ လိုက်ရမယ်”

ဤသို့ ဆရာကြီးက အမိန့်ရှိသည်။ ဆရာကြီး ဦးအုန်း

သည် အဓိကအားဖြင့် ညဝါများကိုသာ ဆက်ကာ
ဆက်ကာ ချပို့ပေးလေ့ရှိ၏။ နေ့ဝါကိုမူ အနည်းငယ်မျှ
သာ မကင်းရုံကလေး ချပို့ပေးတတ်သည်။

မှတ်ချက်။ “ညဝါ” ဆိုသည်မှာ ညပိုင်း ကာလ
ကျမှ စာမကြည့်ဘဲ အလွတ်ဆိုရသော စာဝါဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
“ညဝါ”ဟု ခေါ်ကြ၏။ အဘိဓမ္မာ သဘောသဘာဝများ
ဖြစ်သည်။

ညပိုင်း၌ ဆိုနိုင်ဖို့ရာ နေ့လယ်ပိုင်းကပင် ဆိုရိုးစာတို့ကို
အလွတ် နှုတ်တက်ရအောင် ကျက်ထားရ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကိုမူ

တစ်ဘဝသာသနာ

ညကျမှ ဆရာသမားက ပြောပြပေးသည်။

မျက်စိဖြင့် မမြင်ရသော အဘိဓမ္မာသဘော တို့ကို ညဏ်ဖြင့် မြင်ရအောင် ပြောပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို “ညဝါ” ဟု ခေါ်သည်။

ယခုနောက်ပိုင်းတွင်ကား အခြားကျောင်းတိုက်များ မှလည်း လာ၍လိုက်နိုင်အောင် နေ့အခါ၌ပါ ချပို့ပေးတော် မူကြ၏။ သို့သော်လည်း ခေါ်မြဲ နာမည်အတိုင်း “ညဝါ” ဟုပင် ခေါ်တွင်နေကြလေသည်။

စာကျက်သံတို့ဖြင့် လွမ်းဖုံးနေ

အခြေခံသင်္ဂြိုဟ် သရုပ်ကွဲမှ ပိုင်မှ နိုင်မှ အဘိဓမ္မာ ညဝါကို နားလည်နိုင်- ကောင်းကောင်း သဘော ပေါက်နိုင်သည်။ ယခု ကိုရင်ဝိမလကား ဇာတိရပ်ရွာ ရွေးပင်တောရ ကျောင်းကပင် အဘိဓမ္မာ၏ အခြေခံ သင်္ဂြိုဟ်ကို ကောင်းကောင်းပိုင်နိုင် တတ်မြောက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ယခု ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံ ညဝါကို သင်ယူရသောအခါ အလွန်အမင်း ခက်ခဲခြင်း မရှိ တော့ပါ။ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသော ရဟန်းတော်များ နှင့်ပါ တွဲဖက်၍ လိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမရပူရ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်အနီး ဝန်းကျင် များသို့ သွား၍ ကြည့်ပါက နေ့လယ်ပိုင်းအခါများတွင် စာကျက်သံတို့ဖြင့် လွမ်းဖုံးနေသည်ကို တွေ့ကြရမည် ဖြစ်၏။ ညပိုင်းတွင် အလွတ်ဆိုနိုင်ဖို့ရန် ကျက်အံ့နေ ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နမူနာအားဖြင့် ဖော်ပြရပါမူ-

“အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်သည် ပကရဏ

ပရိစ္ဆေဒအားဖြင့် ဓမ္မသင်္ဂဏီ၊ ဝိဘင်း၊ ဓာတု ကထာ၊ ပုဂ္ဂလပညတ်၊ ကထာဝတ္ထု၊ ယမိုက်၊ ပဋ္ဌာန်း ဟူ၍ (၇)ပါး အပြားရှိ၏။

ထို(၇)ပါးတို့တွင် ဓမ္မသင်္ဂဏီကျမ်းကို ရှေးဦးစွာ ဟောတော်မူ၏။ ထိုကျမ်း၌လည်း ကဏ္ဍအား ဖြင့် စိတ္တုပ္ပါဒ၊ ရူပ၊ နိက္ခေပ၊ အဋ္ဌကထာ ဟူ၍ (၄)ပါးအပြားရှိ၏။ ပေ။ ဟောဟန်ကား- ကုသလာ ဓမ္မာ ဟူသည်တည်း”

ဤသို့လျှင် ဆိုရိုးစာတို့ကို ဆိုရ၏။ ပြီးလျှင် အနက် ပေးရ၏။ ထို့နောက် အရကောက်ရ၏။ ထို့နောက် ခန္ဓာ-အာယတန-ဓာတ်-သစ္စာ ဖွဲ့၍ ပြရ၏။ အပုဒ် တိုင်း- အပုဒ်တိုင်း၌ ဤသို့ချည်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့သော စာတို့ကို ကျက်အံ့နေကြသည်မှာ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းနေ တော့သတတ်။ ။

ဓာတ်ချင်းတူရာ ပေါင်းစည်းမိ

ကိုရင်ဝိမလတို့ မင်္ဂလာတိုက်သို့ ရောက်လာချိန် တွင် ဆရာကြီး၏ အဘိဓမ္မာချပို့မှုလုပ်ငန်းမှာ အတော် အသားကျနေပြီ။ အရှိန်လည်း ကောင်းကောင်းရနေပြီ။ သံဃာ့ပရိသတ်-သီလရှင်ပရိသတ်-လူပရိသတ်တို့ပင်

အတော်များနေချေပြီ။ ကိုရင်ဝိမလက သက္ကရာဇ် ၁၂၇၅-ခုနှစ်တွင်မှ မင်္ဂလာတိုက်သို့ ရောက်လာ၏။ ဆရာကြီးက ၁၂၆၇- ခုနှစ်ကပင် မင်္ဂလာတိုက်ထဲသို့ ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၍

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တိုက်တွင်းမှာ အဘိဓမ္မာ ချပို့မှု သက်တမ်း(၈)နှစ်ပင် ရချေပြီ။

အဘိဓမ္မာ ဝါသနာ ပါသော ကိုရင်ဝိမလသည် ယခုအခါ အဘိဓမ္မာဆရာကြီး ထိပ်ထိပ်ကြံအထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်၍သွားရပြီ။ ကံတရား တို့သည် ဆန်းကြယ်ကြကုန်၏။

ဓာတ်တူရာ-တူရာ ပို၍ပေးသလို၊ ပေါင်းစည်း၍ ပေးသလို ဖြစ်သည်။ ယခု ကိုရင်ဝိမလ၏ ရှေးဘဝ ပါရမီကံတို့က ပို့ဆောင်၍ ပေးလိုက်လေပြီလော။

ဤသဘောမျိုးကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက-

*-“အညံ့စားဓာတ်စုတို့သည် အညံ့စားချင်း ပေါင်းဖွဲ့ကြကုန်၏။

- အလတ်စားဓာတ်စုတို့သည် အလတ်စား ချင်း ပေါင်းဖွဲ့ကြကုန်၏။

- အမြတ်စားဓာတ်စုတို့သည် အမြတ်စား ချင်း ပေါင်းဖွဲ့ကြကုန်၏”

ဟု ဟောတော်မူထားသည်။

ပထမကျော် အဘိဓမ္မာညဝါ-ဆရာကြီးဦးအုန်း

ပထမကျော်ဆရာကြီးဦးအုန်း

ဤနေရာတွင် ဆရာကြီးဦးအုန်း၏ အကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြရပါဦးမည်။ ဆရာကြီး ဦးအုန်းသည် အဘိဓမ္မာ ညဝါဘက်တွင် ဇေယျတစ်လူ တစ်ချိန်က တံခွန်ထူခဲ့သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မှတ်တမ်းတင်ထိုက်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤနေရာ၌ အကျဉ်းချုံးဖော်ပြလျက် မှတ်တမ်းတင်ပါမည်။

ဆရာကြီး ဦးအုန်းသည် ရမည်းသင်းမြို့နယ်သား ဖြစ်၏။ မန္တလေးတိုင်း၊ မန္တလေးမြို့ကြီး၏ တောင်ဘက် မိုင်(၁၅၀)ခန့်အကွာတွင် ရမည်းသင်းမြို့ တည်ရှိသည်။

မန္တလေး-ရန်ကုန်သွား မီးရထားသံလမ်း-မော်တော် ကားလမ်းမကြီးများက ထိုမြို့ကို ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။

ယင်းမြို့၏တောင်ဘက် ၆-မိုင်အကွာ (တောင်-မြောက် မီးရထားသံလမ်း၏ အနောက်ဘက်) တွင် “အလည်ကုန်းကျေးရွာ” တည်ရှိ၏။ ယင်း “အလည်ကုန်း ကျေးရွာ”မှ အဘ-ဦးတုပ်ပေါ၊ အမိ-ဒေါ်ကူးတို့၏ ရင်နှစ်သည်းချာသားရတနာဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၀၈ ခု၊ တော်သလင်းလဆန်း (၈)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ တွင် ဖွားမြင်သူဖြစ်၏။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၂၃-ခုနှစ်တွင် သာမဏေ ဝတ်၍ “ရှင်အာဒိစ္စ” အမည်တွင်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၂၇ ခုနှစ်တွင်မန္တလေးသို့တက်၍ မဏ္ဍလာရာမတိုက်၊ ပြည် ဆရာတော်ကြီးထံတွင်ပညာသင်၏။ ပြည် ဆရာတော် ကြီးကား အဘိဓမ္မာ ညဝါဘက်တွင် အထူး နိုင်နင်း ကျော်ကြားသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ “ပြည် ဆရာတော်” ဟူ၍ နာမည် တွင်ခြင်းမှာ အမရပူရမြို့ဟောင်း၊ တံခွန်တိုင် အရပ်တွင် ပြည်မင်းသား တည်ဆောက်လှူဒါန်းသော ကျောင်းတိုက်ကြီး တစ်ခု ယခုတိုင်တည်ရှိ၏။ ယင်း ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ဆရာတော် ဖြစ်သောကြောင့် “ပြည်ဆရာတော်” ဟု တွင်သည်။

နောက်ပိုင်း၌ မင်းတုန်းမင်းကြီးခေတ်တွင် မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပါသွားပြီးလျှင် “မဏ္ဍလာရာမတိုက်” တည် ထောင်၍ စာပေချပို့နေတော်မူ၏။ သို့သော်လည်း ရှေ့က တွင်ခဲ့ပြီးနာမည်အတိုင်း “ပြည်ဆရာတော်” ဟူ၍ပင် အမည် တွင်လေသည်။

* နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ-၃၇၅

တစ်ဘဝသာသနာ

ပထမစာချကြီး ဖြစ်ဖူးခဲ့

သက္ကရာဇ် ၁၂၂၈-ခုနှစ် နယုန်လတွင် ကျင်းပသော ပထမပြန်စာမေးပွဲတွင် ရှင်အာဒိစ္စသည် သဒ္ဒါ-သင်္ဂြိုဟ်မှစ၍၊ မာတိကာ-ဓာတုကထာ၊ ယမိုက်၊ ပဋ္ဌာန်း(၆)တိက်ကုန်အောင် ပြန်ဆိုနိုင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ပထမကျော် အကြီးတန်းကို အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ယင်းသက္ကရာဇ် ၁၂၂၈-ခုနှစ်တွင်ပင် (အသက် ၂၀-ပြည့်လာသဖြင့်) ပြည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလျက် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ အရွယ်ကောင်းချိန်တွင် ရတတ်သမျှ ပညာရှာခဲ့သည်။

အခြား ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများထံတွင်လည်း ဆည်းကပ် သင်ယူခဲ့ဖူး၏။ မန္တလေးမြို့ကြီးတွင် လိုရာပညာရနိုင်သည်။

ရဟန်းတော် ဦးအာဒိစ္စသည် အဘိဓမ္မာ ညဝါဘက်တွင် ပို၍ စိတ်ဝင်စား၏။ သို့ဖြစ်၍ အထူးအလေးပေး သင်ကြားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပို၍ နိုင်နင်းနေလေ၏။ သက္ကရာဇ် ၁၂၃၅-ခုနှစ် ရဟန်း(၇)ဝါ အရတွင် မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ ဆွမ်းဆန်တော်ကို "ပထမစာချကြီး" အဖြစ်ဖြင့် ခံယူတော်မူရသည်။

လူဝတ်ဖြင့်ပင် သာသနာပြုခဲ့

သက္ကရာဇ် ၁၂၄၀-ခုနှစ်တွင် မင်းတုန်းမင်းကြီးနတ်ရွာစံသည်။ သီပေါမင်းနန်းတက်လာ၏။ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၇-ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ သီပေါမင်းနန်းကျ၍ အိန္ဒိယသို့ ပါသွားသည်။ တိုင်းပြည်နိုင်ငံလည်း ပျက်တော့၏။ ဘုရင်ကို အားကိုးအားထားပြုခဲ့သော မြန်မာပြည် သာသနာရေးရာကိစ္စများလည်း မှေးမှိန်ကုန်ရတော့သည်။

ထိုအခါ သာသနာ့ဝန်ထမ်းသားအများပင် စိတ်အားလျော့ကြ၏။ အချို့က လူ့ဘောင်သို့ ပြောင်းကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဦးအာဒိစ္စလည်း အပါအဝင်ဖြစ်၏။ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၈-ခုနှစ် အသက်(၄၀)အရွယ်တွင် လူထွက်ခဲ့သည်။ လူနာမည် "ဦးအုန်း" ဟူ၍ ခေါ်တွင်၏။

လူထွက်ပြီးနောက် အမရပူရမြို့၊ ပန်းဘဲတန်းရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်စဉ် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့၏။

အိမ်ထောင်ကျပြီးလျှင် သားမယားရှိလာပြီဖြစ်၍ စီးပွားရေးလုပ်ကြည့်၏။ မဟန်၊ ၄-၅နှစ်ခန့် ခွဲဖြင့် ကြိုးစားကြည့်၏။ ကံမလိုက်၊ လုပ်တိုင်းလွဲနေသည်။ ရဟန်းလူထွက်သည် စီးပွားရေးဘက်တွင် မကျွမ်းကျင်ပါ။ သူ ကျွမ်းကျင်သည်ကား အဘိဓမ္မာဒေသနာညဝါ။

သို့ဖြစ်၍ ညဝါတတ်မြောက်ချင်သော ရဟန်းတော်တို့ကို လိုက်လံစုစည်းပြီးလျှင် သူ့နေအိမ်၌ ချပို့ပေးတော့၏။ ပိုက်ဆံကြေးငွေကားမရ၊ ကုသိုလ်ရရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။

ဟိုကျောင်း- သည်ကျောင်းမှ အဘိဓမ္မာညဝါတတ်မြောက်ချင်သော ရဟန်းတော်များနှင့် အဘိဓမ္မာလိုက်စားလိုကြသော လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့တို့သည် ဆရာကြီးအိမ်သို့ သွား၍ စာလိုက်နေကြ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ဆရာကြီးက လူဝတ်ဖြင့်ပင် စွမ်းရာဘက်က တာဝန်ယူ၍ သာသနာပြုခဲ့လေသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကြံ့သမျှအခြေတွင် ဖြစ်သလိုလုပ်ခဲ့

တိုင်းပြည်၏ဥကင် ဘုရင်သီပေါ ပါသွား၍ တိုင်းပြည်ရော သာသနာရေးပါ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျဆင်း ကုန်ကြ၏။ လူတွေလည်း ချောက်ချားကုန်ကြသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ စာသင်တိုက်ကြီးများလည်း မတည်မငြိမ် ဖြစ်လာကုန်ကြ၏။ စာပေချပို့မှုလည်း လျော့ရဲလာကြ တော့သည်။

မြို့ပေါ်ရှိ စာသင်တိုက်ကြီးများမှ သံဃာတော် အမြောက်အမြားသည် ဇာတိရပ်ရွာများသို့ ပြန်ကုန်ကြ သဖြင့် မြို့ပေါ်တွင် ကျဲတောက်တောက် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ရာတွင် အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက် သည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင်မှ ဆရာကြီး ဦးအုန်းက သူ၏ နေအိမ်တွင် စာချ၍ ကောင်းတုန်း ဖြစ်နေ၏။ သံဃာ တော်များလည်း ဆရာကြီး၏ နေအိမ်သို့ ဝင်ထွက် သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့နေရ၏။ ဆရာကြီးက ကြံ့သမျှအခြေအနေတွင် လုပ်၍ရသလောက် လုပ်နေ ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်သည် ယခင် ကမူ စွမ်းအားရှိသလောက် ကိုယ့်ပမာဏနှင့် ကိုယ် ပရိယတ္တိကို ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ တိုင်းပြည် ပျက်သောအခါ ထိုပမာဏကိုပင် မမီအောင် ဖြစ်ရတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်သွားရသည်ကို ကိုးကွယ်နေသော ဒကာ ဒကာမများက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြရ၏။ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ကြီး ပြန်လည် စည်ကားရန် မည်သို့ ဖန်ရမည်နည်း-ဟု စိတ်ကူးနေကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ တစ်နေ့တွင် တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံသို့ ကျောင်းတိုက် ဒကာများ ရောက်လာကြ၏။ အုပ်စုဖြင့် သွား၍ တောင်းပန်ကြ သည်-

“ဆရာကြီး... ယခုလို ရပ်ကွက်ထဲမှာ စာပေ ချပို့နေမည့်အစား မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ထဲသို့ ကြွရောက်နေထိုင်ပါ။ အဘိဓမ္မာများကိုလဲ ချပို့ ပါ။ စားရေးသောက်တာအတွက် ဝိုင်းဝန်း တာဝန်ယူကြပါမည်”

ထိုအခါမှစ၍ ဆရာကြီး ဦးအုန်းသည် သူ့အိမ်သို့ ကြွ-ကြွလာပြီး စာလိုက်ကြသော သံဃာတော်(၁၀)ပါး နှင့်အတူ သက္ကရာဇ် ၁၂၆၇-ခုနှစ်တွင် မင်္ဂလာ ကျောင်း တိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြတော့သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုသံဃာ(၁၀)ပါးတို့တွင် [နောင် တစ်ချိန်၌ အမရပူရ၊ ဦးပိန်တံတားကြီးအနီး၊ တောင်မင်းကြီး ဘုရား၏အနောက်ဘက်က၊ အောင်ခြင်းရှစ်ပါး ကျောင်းတိုက် ကြီး၏ ဦးစီးပဓာန နာယက ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်လာမည့်] ဦးနာဂဝံသလည်း ပါ၏။

ဆရာတော် ဦးနာဂဝံသသည် သက္ကရာဇ် ၁၂၄၂ခု ဖွားဖြစ်၍ ထို ရွှေပြောင်းလာချိန်က သိက္ခာ(၅)ဝါ ရသာ ရှိသေးသည်။

ဤအကြောင်းအရာတို့ကို ထိုဆရာတော်ကြီး ဦးနာဂဝံသ ကိုယ်တော်တိုင် ပြန်လည် ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

လူ့သတင်း လူချင်းဆောင်ကာ

ရှေးအခါက ယခု မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း၏ မြောက်ဘက်တွင် မြေကွက်လပ်ပြင်ကြီးအလွတ်တစ်ခု ရှိ၏။ ယင်းမြေကွက်ပေါ်၌ ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်လည်း ရှိသည်။ ဥပုသ်သီတင်းနေ့များ၌ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ စုပေါင်းလာကြပြီးလျှင် သီလဆောက်တည်ရာ တရား နာယူရာဌာနပင် ဖြစ်၏။ ယင်းဇရပ်ကြီးပေါ်၌ ဆရာကြီး ဦးအုန်းကို နေရာချထားပေးကြသည်။

ပါလာသော သံဃာတော်(၁၀)ပါးကိုမူ မင်္ဂလာ ကျောင်းတိုက်အတွင်းမှာ နေရာချထားပေးကြ၏။ စာ တက်ချိန်ရောက်သောအခါမှသာ ဆရာကြီးထံသို့သွား၍

ဇရပ်ကြီးပေါ်မှာ အဘိဓမ္မာညဝါဆိုကြရသည်။ ဆရာကြီး၏စာချုပ်သည် ရှင်းလင်းပြတ်သား၏။ နားလည်အောင် ပြောပြနိုင်သည်။ အများက သဘော ကျကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သံဃာတွေ များ-များလာကြသည်။ လူ့သတင်း လူချင်းဆောင်ကာ ထက်အောက်အနံ့ပြန့်သွားတော့၏။ ထို့နောက် သီလရှင် ပရိသတ်တို့ပါ- ပါလာကြတော့သည်။

“အဘိဓမ္မာ ညဝါ” ဆိုသည်မှာ ယခုအခါ ခေတ်စား နေကြသော Philosophy ဟူသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

သီလရှင်ကျောင်းတိုက် ပေါ်ပေါက်လာ

သို့သော် သီလရှင်တို့အတွက် နေရာအခက်အခဲ ဖြစ်နေကြရပြန်၏။ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ထဲမှာ နေကြ ရန်လည်း မသင့်တော်။ သို့အတွက် အရပ်ထဲမှာပင် နီးစပ်ရာအိမ်တို့၌ တည်းခိုနေထိုင်ကြကာ စာလိုက်ကြ ရလေသည်။

ထိုသို့ သီလရှင်များအတွက် နေရာအခက်အခဲ ဖြစ်လာသောအခါတွင် ဇရပ်ရှင်-မြေကြီးရှင်က ဆရာ ကြီးအား ဇရပ်ရော မြေကြီးပါ လှူလိုက်ကြတော့၏။ ပြီးလျှင် ထိုမြေကြီးပေါ်မှာ ဇရပ်ငယ်များ ဆောက်လုပ်၍ “သီလရှင်ကျောင်းတိုက်”အဖြစ်ပါ တည်ထောင်ပြီး ပေးလိုက်တော့သည်။

ထို့နောက်တွင် သီလရှင်များအတွက် နေရာရှိ၍ လာသောအခါ နောက်ထပ်-နောက်ထပ် သီလရှင်တွေ

များ၍ များ၍ လာကြတော့၏။ အပါး(၅၀)ခန့်မျှဖြစ်၍ လာသည်ဟူ၏။

သံဃာတော်များဘက်တွင်လည်း အမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှ ရောက်လာကြသဖြင့် မင်္ဂလာတိုက်ထဲ၌ နေရာမရအောင် ဖြစ်ကြရတော့သည်။ အချို့ကိုယ်တော် များမှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘုရားစေတီများ၊ မုခ်ဝ များကို ရှာ၍၊ ထိုမုခ်ဝကလေးများအတွင်း၌ သက်န်း ကာပြီးလျှင် ဖြစ်သလို နေကြရ- စာလိုက်ကြရသည် ဟူ၏။

ထို့နောက် တစ်ဖန် ထပ်မံ၍ များပြားလာပြန် သောအခါ အနီးဝန်းကျင်ရှိ ပင်းဟလဲတိုက်၊ သထုံ ကျောင်းတိုက်၊ ဖောင်တော်ဦးကျောင်းတိုက်တို့၌ပါ သံဃာတွေ ပြည့်လာကြတော့သည်။ ဆရာကြီး ဦးအုန်း အတွက် တစ်ခေတ်ဆန်းခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဘိဓမ္မာ ညဝါမြို့တော်

ဤသို့လျှင် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဝိုင်းအုံ ရောက်လာကြ၍ ဆရာကြီးဦးအုန်း၏သင်ပြချပို့မှုကို နည်းယူမှတ်သားကြရလေသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက “ဆရာကြီး၏ နည်းကို မရလျှင် ပြည့်စုံမှုမရှိသေး” ဟုပင် ထင်ကြရ၏။

ဘုရား လက်ထက် တုန်းက အနာဂါမ် စိတ္တ သူကြွယ် ကျောင်းဒကာသည် ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းသံဃာတော် တို့က လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြ၏။

ရဟန်းတို့နှင့် မကြာ မကြာ တရား ဆွေးနွေး သည်။ ပိဋကတ်မှ အခက်အခဲတို့ကို သူကလည်း မေး တတ်၏။ ရဟန်းတို့က မေးလျှင်လည်း သူက ဖြေလေ့

ရှိသည်။ ဤသို့လျှင် ရဟန်းသံဃာတို့ကပင် လေးစား ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၏။

ယခုလည်း ဤအမရပူရမြို့ (တောင်မြို့)၌ ဆရာကြီး ဦးအုန်းသည် အဘိဓမ္မာဘက်တွင် လေးစား ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြန်သည်။ ထို့ ကြောင့် ရဟန်းသံဃာတော်များသည်ပင် ဆရာကြီး၏ ထံသို့ ဝိုင်းအုံရောက်လာရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဤဆရာကြီး ဦးအုန်းကို အကြောင်းပြု၍ပင် အမရပူရ (တောင်မြို့)ဆိုသည်ကိုလည်း ရဟန်းသံဃာ အဘိဓမ္မာလောက၌ မသိသူ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားရ လေသည်။ ထိုမှတစ်ပါး “အဘိဓမ္မာ ညဝါမြို့တော်” ဟူ၍လည်း ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် အသိအမှတ် ပြုတော်မူ ကြလေတော့သည်။

သူ့ခေတ်နှင့်သူ တံခွန်ထူခဲ့

ဤသို့ ဤနှယ် ထူးထူးချွန်ချွန် တတ်သိ ကျွမ်းကျင်တော်မူကြသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၊ တတ်သိကျွမ်းကျင်သော ပညာရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို အကြောင်း ပြု၍ နယ်မြေဒေသပါ ထင်ရှားကျော်ကြားရ သည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာ-

ပခုက္ကူမြို့ဆိုလျှင် ပိဋကတ် ပင်လယ် နိကာယ် သမုဒ္ဒရာကြီးတွေကို တစ်ဖက်ကမ်းရောက် ပေါက် မြောက်အောင် ပို့ဆောင်ကူးခပ်ပေးသောမြို့ဟူ၍လည်း ကောင်း။

မန္တလေးမြို့တော်ကြီးကိုမူ ကူးနည်းခပ်နည်း နိဿယည်းမျိုးစုံ ကုံလုံကြွယ်ဝ အတတ်ပညာစုံရသော ဌာနကြီးဟူ၍လည်းကောင်း အသိအမှတ်ပြုကြရသလို- အမရပူရ (တောင်မြို့)ကိုကား ‘အဘိဓမ္မာ ညဝါ ဘက်တွင် သူမတူ တတ်မြောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေး သော မြို့တော် ဖြစ်သောကြောင့် “အဘိဓမ္မာ ညဝါ မြို့တော်” ဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျားမှ သံဃာတော်များအားလုံးလိုလို နည်းစနစ်ကို ရလို၍ ရောက်လာကြရပြီးလျှင် သင်ယူကြရတော့၏။ ထိုစဉ်က တစ်မြို့လုံး သင်္ကန်းအဝါရောင်တို့ဖြင့် ဖုံးလှမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ညဝါဆိုပြီး၍ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ထံ ပြန်လာကြတဲ့ ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တို့ကလည်း ကျေနပ်ကြပါသတဲ့။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်-နောက်ထပ် ညဝါဆိုလိုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဤသို့ ညွှန်ကြားကြပါသတတ်။

- * ညဝါ ဆိုဖို့ မောင်တို့၊ တောင်မြို့ကို သွား။
- * သူ့စနစ်က၊ ခုခေတ် တံခွန်ထူလို့မို့၊ တလူလူ ဝင့်ကာကြွားတယ်၊ ရှားတဲ့ လူသား။ ။

ဆရာကြီး ဦးအုန်း၏ စာချဟန်

ထိုစဉ်က ဆရာကြီးဦးအုန်း အဘိဓမ္မာ ညဝါ ချပို့နေပုံကို မိလိုက်သော ရမည်းသင်းမြို့နယ် (ဆရာကြီး၏ ဇာတိ) အလည်ကုန်း ရွာသား ဦးညီပုက သူ၏ မျက်မြင် သူ၏ မြင်ကွင်းတွင် မြင်နေရပုံတို့ကို ဤသို့ ပြန်လည် ပြောပြပါသည်-

“ဒီလိုဘုရား- အမရပူရမင်္ဂလာတိုက်ရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ကပ်လျက် (စည်းရိုးပဲခွားတယ်ဘုရား) မြေကွက်ပြင်ကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီ မြေကွက်ပြင်ကြီးပေါ်မှာ (၄)ပင် ပတ်လည် ဇရပ်ကြီး တစ်ဆောင်လဲ ရှိတယ်။ အဲဒီဇရပ်ကြီး ပေါ်မှာ ဆရာကြီးက နေတာ။

အချိန်ကျလို့ ဟုံးခေါ် က်လိုက်ပြီဆိုရင်ပဲ သီလရှင်တွေက အရင်လာရတယ်။ အဲဒီဇရပ်ကြီးပေါ် ထောင့်ခန်းမှာ ကန့်လန့်ကာကြီး ကာထားတယ်။ အဲဒီထဲမှာ သီလရှင်တွေက ဝင်နှင့် ရတယ်။ အပါး(၅၀)လောက် ရှိမယ် ထင်တယ် ဘုရား။

ဘာလို့ ကန့်လန့်ကာတွင်း ဝင်ရတယ်- ဆိုတာတော့ သိရောပေါ့ ဘုရား။

အဲဒီနောက်မှ သံဃာတွေက ကြွလာကြရတယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ပါတယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေက(၂၅)ဦးထက် မနည်းဘူး။ သံဃာတော်တွေ ကတော့ (၂၀၀) နှစ်ရာခန့်လောက်ရှိမယ် ထင်တယ် ဘုရား။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ ပြားပြီး တပြင်တည်း ထိုင်ကြတာပါပဲ။

အဲဒီနောက်မှ ဆရာကြီးက အလယ်ကောင် မကျကကျ နေရာကို ဝင်ပြီး ကုလားထိုင်ကြီးနဲ့ ကိုင်တာပဲ။ ရှေးကုလားထိုင်ကြီးဆိုတော့ လက်တင်ကြီးတွေနဲ့ပေါ့ ဘုရား။

အားလုံးစုံပြီဆိုတာနဲ့ ကျက်ထားတဲ့ဆိုရိုးကို ပြိုင်ကူညီညီ ဖြည်းဖြည်း ဆိုကြရတယ်။ သံဃာတွေရော လူတွေရော သီလရှင်တွေရောပေါ့။ အဲဒီမှာ တစ်ပုဒ်ပြီရင် ဆရာကြီးက အဓိပ္ပာယ်ပြောပြပေးတယ်။

ပြီးရင်- နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်ဆိုကြပြန်ရော။ တစ်ခါ ဆရာကြီးက အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှင်းပြပြန်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နာရီ၊ တစ်နာရီ ကျော်ကျော်လောက်ကြာမှ စာတစ်ဝါပြီးတယ်။

တစ်ခါတလေကျပြန်တော့လဲ ဆရာကြီးက သင်ဖျာကလေးနဲ့ သံဃာတွေ အပယ်ကို ဝင်၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ပြီး တင်ပျင် ခွေလျက်က အဓိပ္ပာယ်ပြောတာလဲ တွေ့ရရဲ့။

အဲသည်လို (ရဟန်း- သီလရှင်- အမျိုးသား) ပရိသတ်သုံးမျိုးကို တစ်ပြိုင်နက်စာချတာ ဒီဆရာကြီးတစ်ဦးပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်ဘုရား” တဲ့။

မှတ်ချက်။ ။ဤသို့လျှင် သက္ကရာဇ် ၁၃၅၁ ခုနှစ်တွင် အသက်(၇၈)နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော ဦးညီပုက သူ၏ မျက်မြင်ကို ပြန်လည်ပြောပြပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဘိဓမ္မာ ဘာဏကအသင်း

အဘိဓမ္မာ ညဝါကို သံဃာတော်များနှင့် သီလရှင်များက ဤမျှလောက်ပင် အမြတ်တနိုးထား၍ ဟိုကသည်က လာရောက်ကြပြီးလျှင် သင်ယူကြသောအခါ အရပ်ထဲမှ အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့က စဉ်းစားမိလာကြပါသတတ်။

“ဘယ့်နယ်... သည်ကိစ္စဟာ ရဟန်း သံဃာတော်တွေနှင့် သီလရှင်တွေသာ သင်ယူလို့ ရသလား၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရော မသင်ယူကောင်းဘူးလား၊ သင်ယူလို့ မရနိုင်ဘူးလား”

ဤသို့ စဉ်းစားကြပြီးလျှင် ဆရာကြီးကို သွားပြီး မေးကြပါသတတ်။ ဆရာကြီးက “ရတာပေါ့” ဟု အဖြေပေးချက်အရ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ-ပါလာခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၏။ ဆရာကြီးက အဘိဓမ္မာအခြေခံသင်္ဂြိုဟ်သဘောကို ဦးစွာပထမ ပြောပေးပြီးမှ သင်ကြားပေးပါသတတ်။

ထိုစဉ်က အဘိဓမ္မာညဝါ လိုက်ကြသော လူပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှ မှတ်မိသမျှ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နာမည်ကိုလည်း ပြောပြပါသေး၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ဦးတာရာ၊ ဦးဘရှင်၊ ဦးဆိုင်၊ ဦးရွှေ စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်-တဲ့။

အားလုံး လူပုဂ္ဂိုလ်(၂၅)ဦးထက် မနည်း အမြဲစာလိုက်ကြပါသည်-တဲ့။ သူတို့လည်း ရဟန်းတော်တို့နှင့်အတူ ပြိုင်တူစာဆိုကြပါသတဲ့။ အဲဒီလို အဘိဓမ္မာတွေကို ရွတ်ဆိုကြတဲ့အတွက် “အဘိဓမ္မာ ဘာဏက အသင်း” ဟူ၍ပင် နာမည်ယူထားကြပါသတဲ့။

မှတ်ချက်။ ။ ယခုကဲ့သို့ ရဟန်း သာမဏေ သီလရှင် လူပုဂ္ဂိုလ်များ ဆရာကြီးထံမှာ စာသင်ရခြင်း အတွက် ပိုက်ဆံပေးရသည် မဟုတ်ချေ။ ဆရာကြီးက အခမဲ့ သင်ပေး၍ တပည့်တို့ဘက်ကလည်း အခမဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သာသနာတော်မှာ မြတ်စွာဘုရားကစ၍ တရားတော်တွေကို အခမဲ့ ဟောပေးတော်မူ၏။ အရှင် သာရိပုတ္တရာ-အရှင်မောဂ္ဂလာန်စသည်တို့ကလည်း တပည့် တို့အား အခမဲ့ပင် အဆင့်ဆင့် သင်ပေးတော်မူခဲ့မြဲ ဖြစ်ကြလေသည်။

ရောက်တဲ့နေရာ စာပွဲသဘင် နေ့တိုင်းယင်

တစ်ခါသော် မန္တလေးမြို့ကြီးတွင် ကြွက်ရောဂါတွေ ကျလေ၏။ မြို့လူထုရော- မြို့နေသံဃာတွေပါ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြရသည်။ အချို့သံဃာတော်များ တောရပ်တောရွာများသို့ ပြန်ကြ ပုန်းရှောင်ကြရ၏။

ထိုအခါ အမရပူရတွင် ချပို့နေသော အဘိဓမ္မာညဝါကိုလည်း “ခေတ္တရပ်ထားကြဦးစို့” ဟု ဆရာကြီးက ဆိုရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အမရပူရနှင့် မန္တလေးသည် တစ်စပ်တည်းလို ဖြစ်နေသဖြင့် ကူးစက်

လာနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အဝေးကလာပြီး စာလိုက်ကြသော ကိုယ်တော်များ ပြန်ကြရသည်။

ဆရာကြီးကမူ မိမိဇာတိ ရမည်းသင်းမြို့နယ်က “အလည်ကုန်းရွာသို့ ခေတ္တပြန်မည်၊ လိုက်လိုသူများ လိုက်နိုင်သည်” ဟု ဆိုသဖြင့် အချို့က လိုက်လာကြသည်။

ရဟန်းသံဃာများထဲမှ ဦးနာဂဝံသ၊ ဦးကောသလ္လ၊ ဦးဉာဏိန္ဒ၊ ဦးအာစယ၊ ကိုရင် ဓမ္မသာမိ၊

တစ်ဘဝသာသနာ

ကိုရင် ဝိမလတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဆရာကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ကိုရင် ဓမ္မသာမိသည် ကိုရင် ဝိမလထက် (၂)နှစ်ကြီး၏။ အလည်ကုန်းရွာနှင့်ကပ် လျက် အရှေ့ဘက်က “ဆေးပလဲကုန်းရွာ”ဇာတိသား ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးနှင့် ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဤခရီးတွင် သီလရှင်များလည်း (၂၀)ကျော်ခန့် ပါလာကြ၏။ အလည်ကုန်းရွာကျောင်းဝင်းကြီးအတွင်းမှ ရေပဲတန်းလျားကြီးများပေါ်တွင် နေရာချထားပေးသည်။

လိုက်ပါလာကြသော ရဟန်းသံဃာပရိသတ် သီလရှင်ပရိသတ်တို့အား ဆရာကြီးက နေ့စဉ်မပျက် အဘိဓမ္မာ ညဝါများကို ချပို့ပေးလျက် နေသည် ဟူ သတတ်။

အဘိဓမ္မာနယ်ထဲ ရစ်ဝဲနစ်မြုပ်နေ

ထိုစဉ်က ကိုရင်ဝိမလမှာ အသက်(၁၆)နှစ်ခန့် ဟု ဆို၏။ ဟိုဟို သည်သည် မလည်တတ်၊ ကျောင်းဝင်း အတွင်းက ဧရာမကျွန်းတုံးကြီးပေါ် ထိုင်ရင်း စာပြန်နေ တတ်သည်။ တစ်ယောက်ထည်း စာတွေကို ကြံတွေးနေ တတ်၏။

ညနေရောက်လျှင် ဆရာကြီး ဦးအုန်းက “လာ ကိုရင်ဝိမလ၊ လမ်းလျှောက်သွားကြမယ်”ဟု ဆိုလေ့ ရှိသည်။ တစ်မိုင်ခန့်နီးပါးဝေးသော မန်ကျည်းပင်ကြီး အထိ လျှောက်တတ်ကြ၏။ လမ်းတွင်လည်း စာသဘော တွေကိုပင် ပြောပြ-ပြောပြသွားတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဤသို့ခေါ်၍ ခေါ်၍သွားသည်ကို ကိုရင်ဓမ္မသာမိ က မနာလို၊ သို့ဖြစ်၍ ကွယ်ရာတွင် စကားစပ်မိပါက ဤသို့ ပြောလေ့ရှိပါသတတ်-

“ကိုရင်ဝိမလက ဉာဏ်ထိုင်းတယ်ကွ၊ အများ နဲ့ စာတက်တဲ့အခါ အဘိဓမ္မာတွေဆိုတော့ သဘောမပေါက်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါအတွက် အပို ပြောရအောင်လို့ ဆရာကြီးက လမ်းလျှောက် ခေါ်- ခေါ်သွားတာ”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ- ဆရာကြီးအနေနှင့်မူ အရှည် ကို မြင်ထားဟန်တူ၏။ “အနာဂတ်ကာလအတွက် အဘိဓမ္မာ ညဝါများကို ဆက်လက်တာဝန်ယူစွမ်းနိုင်မည့် သူ” ဟု မြင်ထားဟန် ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုရင်ဘဝ ပျက်စီး ယိုယွင်းမသွားနိုင်အောင် အချိန်ပြည့် စာပေအာရုံ ထဲမှာ နစ်မြုပ်စေထားဟန်တူ၏။

မှန်ပါသည်။ ဤအချိန် ဤအရွယ်တွင် ဤကဲ့သို့ စာပေအာရုံတစ်ခုခုထဲသို့ ရစ်ဝဲနစ်မြုပ်နေသည်မှာ အလွန် ကောင်းလှပါ၏။ စိတ်မှာ အလုပ်ရနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့မဟုတ်ပါက စိတ်သည် ပြန့်လွင့်နေတတ် ၏။ စိတ်ကစားနေတတ်သည်။ စိတ်၏ နောက်သို့ ကိုယ်ပါ လိုက်ပါသွားပါက ပျက်ပြားတတ်၏။ ထို့ ကြောင့် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ဆုံးမနေရမည်။ ဤအချက်ကို မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ဟောကြားထားတော်မူ၏ -

“စိတ္တဿ ဒမထော သာဓု = စိတ်ကို ဆုံးမနိုင်မှ ကောင်းသည်” တဲ့။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးပမာ

ဆရာကြီးဦးအုန်းသည် မိမိ၏ မွေးဖွားရာဇာတိ အလည်ကုန်းကျေးရွာ၌ ၆-လကျော်ကျော် ၇-လခန့်မျှ နေထိုင်ပြီးသောအခါ နေမြဲ အမရပူရသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ မြို့ကြီးများ၌ ရောဂါဘယလည်း ကင်းဝေးသွားကြလေပြီ။ စာသင်သားတို့လည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြပြီ။

ဆရာကြီးက မာတိကာ ဓာတုကထာ-ယမိုက်-ပဋ္ဌာန်းတို့ကို တစ်ကျမ်းပြီး တစ်ကျမ်း လှည့်ပတ်ချပို့ပေးသည်။ စာသင်သားတို့လည်း ဆူလှယ်လာနေကြ၏။ နားလည်၍ သဘောပေါက်သွားသောသူတို့က ပြန်ကြ

သည်။ နားမလည်သေးလျှင် ဆက်လက်နေကြ၍ နောက်အခေါက်များတွင် ထပ်မံလိုက်ကြပြန်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် သံဃာတော်တို့မှာ အမရပူရမြို့ကလေးနှင့် မမျှအောင် ဖြစ်ကြရတော့သတတ်။ ဤသို့ မမျှ-မတ မြို့ကလေးတစ်ခုလုံး သင်္ကန်းရောင်တို့ဖြင့် ဖုံးလှုပ်တတ်ဖြစ်ရသည်ကိုပင် မြို့သူ မြို့သားတို့က ဂုဏ်ယူကြသည်ဆို၏။ ငါတို့မြို့က “ညဝါမြို့တော်” ငါတို့ဆရာကြီးက “ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးနဲ့ တူတယ်” ဟူ၍ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားကြသောဟူ၏။

ဟောဟန်ကား လွမ်းသောမြို့

အမရပူရမြို့ကို ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ရဟန်းသံဃာတော်တို့အတွက် အခက်အခဲတွေ့ရတတ်သည်ကား နေရာထိုင်ခင်းပင် ဖြစ်၏။ ဆွမ်းထက်ပင်လျှင် နေရာက ခက်နေပြန်သည်။ မင်္ဂလာတိုက်က လက်မခံ၍ မဟုတ်။ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ကျောင်းတိုင်း ကျောင်းတိုင်း အပြည့်အလျှံ သံဃာတော်တို့ဖြင့် ပြည့်ကျပ်ညပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မင်္ဂလာတိုက်တွင်း မဆံ့သောအခါ အနီးရှိ ပင်းတလဲတိုက်၊ သထုံတိုက်၊ အေးစေတီကျောင်း၊ ဖောင်တော်ဦးတိုက်နှင့် တူမောင်းတိုက်တို့၌လည်း ဖြန့်၍ နေကြရတော့သည်။ ထို့ပြင် ရပ်ကွက်ထဲရှိ ဥပုသ်ဇရပ်တို့၌လည်း ဖြစ်သလို သင်္ကန်းကာ၍ နေကြရသောဟူ၏။

ထိုမျှဖြင့်ပင် မလုံလောက်သောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသော ရွှေခဲရပ်၊ လက်သမားရပ်၊ ဥယျာဉ်ရွာ၊ အောက်ကျဉ်းစသော ကျေးရွာတို့ရှိ ကျောင်းကန်တို့၌လည်း တောင်းပန်၍ နေထိုင်ကြရလေသည်ဟူ၏။

ထိုမျှမက နောက်ထပ်၍ ရောက်လာကြပြန်သော အခါ မင်္ဂလာတိုက်၏ အရှေ့တောင်ဘက်တွင်ရှိသော တောင်သမန်အင်းကြီးနုတ်ခမ်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများ၊ အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသည့် “မယ်ဇယ်ပင်” တန်းကြီးများအောက်တွင်လည်း သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ဖြစ်သလိုထားကာ နေထိုင်ကြရ- စာလိုက်ကြရသည် ဟူသတတ်။

အမရပူရမြို့နှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သံဃာတော်တို့ဖြင့် ဖုံးနေသောကြောင့် ဘယ်နေရာ သွားသွား စာကျက်သံတွေ ကြားနေကြရ၏။ ကြားရသောအသံတို့မှာလည်း-

“ကုသလတိုက်ကို ဟောတော်မူသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဝေဒနာတိုက်ကို ဟောတော်မူ၏။ ဟောဟန်ကား- ဝေဒနာတိုက်ကို ဟောတော်မူသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဝိပါကတိုက်ကို ဟောတော်မူ၏။ ဟောဟန်ကား- တိုက်ကို ဟောတော်မူသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဒုက်ကို ဟောတော်မူ၏။ ဟောဟန်ကား-

တစ်ဘဝသာသနာ

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ကြားရသူတို့၏ နားမှာ “ဟောဟန်ကား” တွေ မိုးမွန်နေတော့သတတ်၊ ဟိုနားက “ဟောဟန်ကား”၊ သည်နားက “ဟောဟန်ကား”၊ ဟောကံဟိုဘက်နားကလဲ “ဟောဟန်ကား” တွေ များလှချေ၏။

ဤသို့လျှင် အဘိဓမ္မာသဘောတရား၏ အတွင်းသားကျကျ၊ အတွင်းပိုင်းအနှစ်သာရကိုတော့ အများအားဖြင့် မသိကြပါ။ သို့ရာတွင် “ဟောဟန်ကား” ကိုတော့ အများ၏ ပါးစပ်ဖျား လူတိုင်းလိုပင် နှုတ်တက်နေကြလေတော့သတတ်။

တံခါးကြီးတွေကတောင် မြည်သတဲ့

ထို့ကြောင့် ထိုခေတ်က ပြောရိုးဆိုစဉ်တစ်ခုတွင်ခဲ့၏။ “ဟောဟန်ကား” အသံတွေ ကျောင်းခန်းမှာ ကိန်းဝပ်အောင်းခိုနေလို့ “တောင်မြို့က စာသင်တိုက်ကြီးတွေရဲ့ တံခါးပေါက်ကြီးတွေကို ဖွင့်လိုက်ရင် (ဟောဟန်ကား) လို့ကောင် မြည်ပါသတဲ့။ [မန္တလေးမြို့ကြီးက အမရပူရမြို့ကို “တောင်မြို့” ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ တောင်အိမ်-မြောက်အိမ်ဆိုသကဲ့သို့ ရင်းနှီးစွာ ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။]

ထိုစကားနှင့်စပ်လျက်ပင် မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးကလည်း ပိဋကတ်ပင်လယ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို ကူးခပ်ရာတွင် အရေးကြီးလှသည့် သဒ္ဒါအရာ၌ (တောင်မြို့က ညဝါလိုပဲ) ကျော်ကြားပါသတဲ့။

သဒ္ဒါဘက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာတော်တွေက သဒ္ဒါတွေ ချပို့မှုများလွန်းလို့ အဲဒီမှာလဲ သဒ္ဒါဇာတ်တွေ ဝင်နေကြတာပဲတဲ့။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့- အဲဒီစာသင်တိုက်ကြီးတွေထဲက ရေတွင်းကြီးတွေဆိုရင် အတောင်အစိတ်၊ သုံးဆယ် နက်တာ။

စက်သီးကြိုးကြီးတွေနဲ့ ရေငင်တဲ့အခါ “ဝုတ္တကတ္တာ- ဝုတ္တကတ္တာ- ဝုတ္တကတ္တာ” လို့ မြည်သတဲ့။ အဲဒီနောက် တံခါးပေါက်ကြီးတွေကို ဖွင့်လိုက်ပြန်တော့လဲ “တတြယမာဒိ” လို့ မြည်ပြန်သတဲ့။

ပခုက္ကူကတော့ ပါဠိတော်ကြီးတွေ၊ အဋ္ဌကထာဋီကာကြီးတွေ ပိဋကတ် သုံးသွယ်၊ နိကာယ်ငါးရပ် တစ်ဘက်ကမ်းရောက် ကျမ်းတွေပေါက်အောင် ချပို့ပေးတဲ့ နေရာမှာ အစဉ်အလာကပင် ကျော်ကြားခဲ့ပါ၏။ ချပို့ရင်း ပါဠိများ-ပါဠိမှန်ကိုလည်း ပြင်ဆင်လေ့-ဆုံးဖြတ်လေ့ ရှိပါသတဲ့။

ဆရာတော်ကြီးများသည် ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်တော်မူကြသည့်အတိုင်း ပါဠိများတစ်ခုကို တွေ့ပြီဆိုလျှင် ရဲရဲကြီးပင် “ပါဠိပျက်” လို့ ဆိုလေ့-ဆုံးဖြတ်လေ့ ရှိပါသတဲ့။ ထို့ကြောင့် ပခုက္ကူကျောင်းတိုက်ကြီးများက တံခါးပေါက်ကြီးတွေကို ဖွင့်လိုက်ပြီဆိုရင်လဲ “ပါဠိပျက်” လို့ပဲ မြည်ပါသတဲ့။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
သာသနာနှင့် ဒါယကာ ညီညာပါပေ

မြို့ကလေးနှင့် မလိုက်အောင် သံဃာတွေ စုမိ
လာကြသောအခါ အမရပူရ မြို့သူ မြို့သား ဒကာ
ဒကာမများက အားရရွှင်လန်း ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်ကြ
ပါသတဲ့။

“နေဖို့ထိုင်ဖို့ အဆောက်အအုံကို လုံလောက်
အောင် မပေးနိုင်သော်လဲ အစားအသောက်ကို
ကား ပေးကြမည်-လှူကြမည်၊ ဆွမ်း မလုံ
လောက်၍ ပြန်သွားရသည်ဆိုတာ မရှိစေရ”
ဤသို့ တိုင်ပင်ကြကာ အားတက်သရော လောင်းကြ
လှူကြ အားပေးကြပါသတဲ့။

မိမိတို့ စားရတတ်သမျှကို ဦးဦးဖျားဖျား သံဃာ
တော်တို့အား ဆက်ကပ်ခဲ့ကြပါသတတ်၊ ကောင်းတာ
မကောင်းတာ အပထား၊ စားရတတ်သမျှကို ခွဲဝေမျှတ
လှူဒါန်းခဲ့ကြပါသတတ်။

*တစ်ခါသော် ရှင်တော် ဗုဒ္ဓက အနာထပိဏ်
သူဌေးကြီးအား မိန့်ကြားခဲ့ဖူးသည်-

“အို... အိမ်ရှင်သူကြွယ်၊ သင့်အိမ်မှာ ဆွမ်းရပ်
လာကြတဲ့ သံဃာတော်များအား ဆွမ်းဘောဇဉ်များ

လောင်းလှူပါ၏လော”

“မှန်ပါ- လောင်းလှူပါသည်ဘုရား၊ သို့ရာတွင်
ဟင်းကတော့ သိပ်မကောင်းလှပါ၊ နေ့စဉ် ကိစ္စဖြစ်၍
ပုန်းရည်ကြီး နီကျင်ကျင်ကို ကြက်သွန်နီဖြင့် သုပ်၍
ဟင်းလုပ်ပြီး လောင်းလှူပါသည် ဘုရား”

“အိမ်ရှင်သူကြွယ်... ဆွမ်း ကောင်းဖို့- ဟင်း
ကောင်းဖို့က ပဓာန မဟုတ်ပေ၊ အရေးကြီးသည်ကား
လောင်းလှူသည့်အခါတွင်-

- ၁။ စေတနာဖြူဖြူသန့်သန့်၊
- ၂။ လှူဖွယ်က တရားသဖြင့် ရလို့ စင်ကြယ်၊
- ၃။ ချက်ပြုတ်ရာတွင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း၊
- ၄။ ချဉ်းကပ်ရာတွင် ရိရိသေသေ၊
- ၅။ လှူဒါန်းရာ၌ လေးလေးစားစား
ရှိဖို့သာ အဓိက အရေးကြီးသည်။”

“ယင်းသို့မဟုတ်လျှင် ကုသိုလ်အကျိုးပေးသည့်
အခါ မိမိစည်းစိမ်ကို သုံးဆောင် ခံစားလိုစိတ် မရှိဘဲ
ဖြစ်နေတတ်သည်” ဤသို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့ဖူး၏။

တောင်မြို့ဆွမ်းက ကြမ်းပါဘိ

အမရပူရမှ ဒကာ ဒကာမတို့သည် မြတ်စွာ
ဘုရား၏ ဤဒေသနာတော်ကို သဘောကျ၍ မိမိတို့
စားရသရွေ့ကို အားရဝမ်းသာ လှူဒါန်းကြပါသည်။
သို့သော် လူး၊ ပြောင်း၊ ဂျုံ၊ ဆပ်တို့လည်းပါ၊ ရာ
ကျော် ငစိန်တို့လို မာကျော ကြမ်းတမ်း သွားကျိန်း
ခမန်း ဆန်မျိုးလည်းပါ- ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ကဗျာဝါသနာပါသော ကိုယ်တော်ငယ်
အချို့က စာချိုးကြပါသတတ်၊ ထိုစဉ်က သူတို့ ခံစား

ချက်အရ လက်စွမ်းပြခဲ့သော ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ်၏
အပိုင်းအစကို တွေ့ရှိရ၍ ဤနေရာတွင် ဖော်ပြလိုက်
ပါသည်။

“တောင်မြို့ဆွမ်းဟာ ကြမ်းတာပြောရရင်၊
လမ်းမှာ ပေါတဲ့ ကျောက်ခဲပမာ။
အရမ်းကာရော မြောက်ကြပါလျှင်၊
“ဒေါက်”ခနဲ “ဖျောက်”ခနဲ မြည်သံကြား။
သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်း သွားကျိုးနေတာ၊

* အင်္ဂုတ္တရပါဠိ၊ ပဉ္စက၊ ၁၅၂

တစ်ဘဝသာသနာ

ဘွားဘိုးတွေသာ ကြည့်ကြပါတော့ဗျား”တဲ့။

ဆိုလိုသည်မှာ တောင်မြို့ဆွမ်းတွေက ကြမ်းလွန်းလို့ လမ်းမှာပေါ်တဲ့ ကျောက်ခဲတွေလိုပဲ-တဲ့၊ မာလိုက်တာ ဝါးလို့တောင် မရဘူးတဲ့။

အမရပူရမြို့လယ်ကောင်မှ ဖြတ်သန်း၍ သွားသော မီးရထားသံလမ်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ သံလမ်းတစ်လျှောက် ကျောက်ခဲကလေးတွေကို မြင်နေမိရာမှ ဥပမာ တင်စားလိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။

ဆွမ်းကို မြောက်ကြဲကြည့်လျှင် “ဒေါက်” ခနဲ “ဖျောက်” ခနဲလို့တောင် အသံတွေ မြည်သတဲ့၊ ကြမ်းလိုက်ပုံကဖြင့် မပြောနဲ့တော့၊ လွန်ပါရော။

ဒါတွင်မက အမရပူရမြို့ကလူတွေ အစာကြမ်း ဘယ်လောက် စားကြသလဲဆိုရင်တဲ့ -အဲဒီမြို့က အဘိုးအဘွားတွေကိုသာ ကြည့်ကြပေတော့၊ သွားတွေ (၃၂) ချောင်းလုံး အကုန်ကျိုးကုန်ပြီ၊ အဲဒါဟာ အစာကြမ်းတွေ စားလို့-တဲ့။

ဤသို့လျှင် ကိုယ်တော်ငယ်တို့က ဆွမ်းရှင်ကွမ်းရှင်တို့ကို ဘာလိုလိုနေအောင် ခနဲထားခြင်း၊ မခံချင်အောင် တို့ဆိတ်ငှားခြင်း၊ အနေခက်အောင် ခပ်ထေ့ထေ့ကလေး စ-ငှားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ်သော်ကာ၊ ကိုယ်တော်ငယ်တို့သည်လည်း ဒကာ ဒကာမတို့၏ စေတနာ၊ ဒကာ ဒကာမတို့၏ သဒ္ဓါတရားကို လေးစားလျက်၊ ကျေးဇူးတင်လျက်၊ ပမ်းမြောက်လျက်ပင် ရှိကြပါလိမ့်မည်။

ရှိမခိုးဘဲ ဦးမချဘဲ မနေနိုင်

ဤနည်းအားဖြင့် သံဃာတော်တို့သည် ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံမှာ အဘိဓမ္မာ ညဝါတို့ကို သင်ကြားကြရသည်မှာ ပျော်ရွှင်ကြပါ၏။ ဆရာကြီးထံမှာ ဝိုင်းဖွဲ့၍ သင်ယူကြသလို မိမိတို့နေရာ ပြန်ရောက်သောအခါ တွင်လည်း ဝိုင်းဖွဲ့၍ သံပြိုင်ရွတ်ဆိုကြပြန်သည်။

ဤမြင်ကွင်းတို့ကို မြင်သူတိုင်း ရှိခိုး၍ ဦးမချ၍ လက်အုပ်ချီ၍ သွားကြလေ၏။ ရှိမခိုးဘဲ ဦးမချဘဲ မနေနိုင် ဟူသတတ်။

နေ့တစာစာ- ညတစာစာ ရွတ်ရအံ့ရ ပြန်ရဖန်များသောအခါ ကိုယ်စီ ကိုယ်င ဝမ်းဟာလာကြ၏။ နံနက်က တစ်ထပ်ဆွမ်းသည် ညနေချမ်း၌ မရှိတော့ပြီ။

ဝမ်းဟာလျှင် လေထိုးလို့ နေမျိုးတို့ ယိမ်းယိုင်လာကြတော့၏။ ဤနည်းအားဖြင့် အဆင်းရဲဒဏ်ကိုယ်စီခံကြကာ သာသနာတော်ကို ဆက်ခဲ့ကြပါသည်။

အဘိဓမ္မာ ညဝါ တစ်ခေါက် ပေါက်မြောက်ဖို့ အရေး တွေးမိသောအခါ (၁)နှစ်လောက်တော့ အောင်အည်း သည်းခံ အံကြိတ်ကြရဦးမည်ဟု သိလာရ၏။

ဤအခြေအနေကလေးကို ထိုစဉ်က ဤသို့ ပုံဖော်ခဲ့ကြသည်-

တေးထပ်

ကောင်မြို့မှာ ညဝါ ကောင်းတယ်လို့၊
ဆရာဆရာအပေါင်း သင်လာ။
ကြွလာကြောင်း သာဃာမှာ၊
ပညာသာ လွန်ကြီး။
ဝိုင်းဖွဲ့၍ သင်ယူဟန်၊
မြင်သူမှန် ဦးချရှိခိုး။
သို့ပေမယ့် ဆွမ်းတွက်တာ၊
ပန်းလျက်သာ ခွေညှိ။
ဝမ်းထက်မှာ လေထိုးလို့၊
နေမျိုးတို့ ယိမ်းယိုင်။
မသေရုံ တစ်ထပ်ဆွမ်းရယ်နှင့်၊
မပြတ်တမ်း ရွတ်ရသံပြိုင်။
ပိဋကတ် တောဂနိုင်ကို၊
မမောနိုင် နှုတ်ရွှင်ရပါ၍။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဗုဒ္ဓရင်း သားမြတ်တို့မှာ၊
အားပြတ်လို့ ဆာ။

သည်းခံ၍ စောင့်ရပါလျှင်၊
အောင့်ရတာ တစ်နှစ်ပေါ့လေး...။ ။

တရားဟော ဝါသနာ ပါလာခဲ့

ကိုရင်ဝိမလသည် ငယ်ရွယ်စဉ် ဥယျာဉ်တော်ရွာ
ဌေးပင်တောရကျောင်းမှာ နေစဉ်တုန်းကပင် မကြာ-
မကြာ သီလပေးရဖူး၏။ ဥပုသ်နေ့များ၌ ဆွမ်းခံကြွလာ
သော ကိုရင်ထံတွင် အသက်ကြီးသော အဘိုး အဘွား
များက သီလယူတတ်ကြသည်။ ကျောင်းသို့ မသွားနိုင်၍
ယူကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ကိုရင် ဝိမလ
ကလေး သီလပေးရဲလာသည်။

ထို့နောက် တစ်စ- တစ်စနှင့် သီလပေးရာမှ
ရေစက်ချကလေးပါ အပိုပါလာတော့၏။ အစတွင်
ရေစက်မချတတ်ပါ။ အဘိုးအဘွားများက ကိုရင်အစွမ်း
အစကို စမ်းသပ်ခြင်းများပေလော မပြောတတ်။

“ကိုရင်- ဒီကနေ့ တပည့်တော်ရဲ့မွေးနေ့၊ ဒီ
မွေးနေ့ ဆွမ်းပွဲအလှူအတွက် ရေစက်ကလေးပါ
ချပေးပါဘုရား”
ဟူ၍ တောင်းဆိုလာသည်။ ရင်ဖိုသွားရတော့၏။ နောက်
မှ ဆရာတော်ကြီးများ၏ ရေစက်ချဟန် အသံကိုမှန်း၍
ရမ်းတုတ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် တဖြည်းဖြည်း တစ်ဆင့်
တက်လာကြပြန်သည်- “ကိုရင်... တရားမဟောတတ်
ဘူးလား၊ ဟောတတ်ရင် နည်းနည်းဟောခဲ့ပါဦး”၊
ဤသို့ တောင်းဆိုလာကြသောအခါ ကိုယ်သင်ထားတဲ့
စာထဲက အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြလိုက်တော့၏။ ပြောစ
ရာတွေ ပေါ့ပါသည်။ သင်္ဂြိုဟ်ထဲကကိုပဲ ပြော၍
မကုန်နိုင်ပါ။

တစ်ခါတလေ စိတ်တွေအကြောင်းကို ပြောပြ
လိုက်သည်။ တစ်ခါတလေ လောဘရဲ့အကြောင်း၊
ဒေါသရဲ့အကြောင်း၊ တစ်ခါတလေ မာနအကြောင်း၊
ဣဿာအကြောင်း ပြောစရာတွေ ပေါ့လွန်းလို့။

ဤနည်းအားဖြင့် အဓိပ္ပာယ်တွေ ပြောပြရင်း
တရားဟောခြင်း ဖြစ်သွားတော့၏။ ဟုတ်ပါသည်။
“တရားဟောတယ်”ဆိုတာ အကြောင်းအရာ တစ်ခုခု
ကို အဓိပ္ပာယ်ပြောပြတာပါပဲ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုရင်
ဝိမလကလေး တရားဟောဝါသနာပါလာခဲ့တော့သည်။

တရားမဟောဖို့ တားမြစ်ခြင်း

ကိုရင်ဝိမလ အမရပူရ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်သို့
ရောက်လာပြီးနောက် အရပ်ထဲ၌ ဆွမ်းခံသွားရင်း
သီလပေးသည်။ သီလပေးရင်း တရားဟောသည်-ဟု
အနည်းငယ် သတင်းထွက်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ စာတက်
လာသောအခါ မင်္ဂလာတိုက်ဆရာတော်ကြီး ဦးသုဇာတ
က တရား မဟောဖို့ ဟန့်တားသည်-

“ကိုရင်ဝိမလ... မင်း သည်လို တရားတွေ
ဟောနေရင် ယခု သင်ကြားနေတဲ့ စာတွေ
အပေါ်မှာ သမာဓိတွေ လျော့ကုန်မယ်၊
မဟောနဲ့...”
ဤသို့လျှင် စာပေလိုလားသော ဆရာတော်ကြီးများက
ဤသို့ချည်းပင် မိန့်တတ်ကြ၏။ တရားဟောမှုကို

တစ်ဘဝသာသနာ

အားပေးတော် မမူလိုကြ၊ ဤသို့ တားမြစ်သောကြောင့် ပင် သတိထား၍ တရား မဟောကြားမိအောင် ကိုရင် ဝိမလက ရှောင်ကြဉ်ပါသတတ်။

ထို့ပြင် ဆရာကြီး ဦးအုန်းကလည်း ဤသို့ ပင်လျှင် ကိုရင်ဝိမလအကြောင်းကို သတင်းကြား၍ တရားမဟောဖို့ရန် ပိတ်ပင်ပြန်သည် ဆို၏။ ဤသို့ ပိတ်ပင်ထားသည့်ကြားမှပင် လူတွေကလည်း လူတွေပဲ။ “နည်းနည်း ဟောပါ” ဟု တောင်းပန်တတ်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ တစ်ခုသော ဥပုသ်နေ့တွင် သီလပေးရင်း ဝါသနာအရ ဆက်လက်၍ တရားစကား နည်းနည်း ပြောနေမိသည်။

ဆရာကြီးဦးအုန်းက မနက်ပိုင်းမှာ တုတ်ကောက် ကြီး ဟစ်ချောင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ ရှိ၏။ ထိုဥပုသ်ဇရပ်အနီးမှ ဖြတ်၍သွားရာ ကိုရင်ဝိမလ တရားဟောနေသည်ကို ပက်ပင်းပါ တွေ့တော့သည်။

“သယ်လေ... သည်ကိုရင်၊ တုတ်နဲ့ဝင်ရိုက်ရ မကောင်းဘဲ ဖြစ်သွားရောမယ်...”

ဟု ပြောရင်း နောက်ကနေ တုတ်ကောက်ကြီးနဲ့ ရွယ်သည် ဟူသတတ်။ ထိုအခါ ကိုရင်ဝိမလသည်လည်း ဆရာကြီးလာ၍ ဆူသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုယ်ရိုက် သတ်ပြီး တရားဟောကို ချက်ချင်း ရပ်လိုက်ပါတော့ သတတ်။

ပဲပြင်ထိန်းကျောင်း အကွပ်ကောင်း၍

- (က) မကောင်းမှု ရှောင်၊
ကောင်းမှု ဆောင်၊
ဖြူအောင် စိတ်ကိုထား။
- (ခ) ဘုရားတိုင်းသာ၊ မိန့်ခဲ့မှာ၊
သုံးဖြာ ဤစကား။

သဗ္ဗပါပဿ အကရဏံ၊
ကုသလဿူပ သမ္ပဒါ။
သစိတ္တ ပရိယောဒါပနံ၊
ဧတံ ဗုဒ္ဓါန သာသနံ။ ။

ကိုရင်ဝိမလက ငွေပင်တောရဆရာတော်ကြီး ချပေးခဲ့ သော အထက်ပါလင်္ကာကလေးကို ပြန်လည်၍ တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေမိသည်ဆို၏။ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း စဉ် စားနေ မိပါသတတ်။ ပေါ်လွင်လှပါသည်။ ရှင်းပါ၏။

- ၁။ မကောင်းတာဟူသမျှ မလုပ်ရ။
- ၂။ ကောင်းတာကိုသာ ရွက်ဆောင်ပါ။
- ၃။ စိတ်ကို ဖြူဖြူဖြောင့်ဖြောင့်ထား။
ဤသုံးပါး ဘုရားမိန့်ခဲ့မှာ။

ဟူသော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ ဩဝါဒ ပါတိမောက်ဒေသနာတော်ကို ဘာသာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အပြည့်အဝ ကောင်းလှပေ၏။

ငယ်ငယ်တုန်းက အလွတ်ရအောင် ချပေးခဲ့သော ကဗျာကလေးသည် ယခုလို ကိုရင်ဝိမလတို့ အသက် ၁၇-နှစ် ၁၈-နှစ်အရွယ်များအတွက် အမြဲဆုံးမနေသလို ဖြစ်တော့သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တိုးတက်မည့်သူတို့၏ ဘဝကား

ကိုရင်ဝိမလကား ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကလေးငယ်ဘဝတွင် မိဘများနှင့် အဘိုးအဘွားတို့က အုပ်ထိန်းကြ၍၊ သာမဏေငယ်ဘဝတွင် ရွေးပင်တောရ ဆရာတော်ကြီးက အုပ်ထိန်းပေးသည်။

ယခုတစ်ဖန် မင်္ဂလာတိုက်ဆရာတော်ကြီးနှင့် အဘိဓမ္မာဆရာအုန်းကြီးတို့က ဆက်လက် ထိန်းကွပ်ပေးကြပြန်၏။ ထိုအထဲတွင် အနီးကပ်ဆုံးအနေဖြင့် ဘုန်းကြီးကလေး ဦးနာဂဝံသက (အစ်ကိုကြီးပမာ) တတွတ်တွတ် သတိပေးဆုံးမနေတတ်ပြန်ပါသည်။

ထို့ပြင် တစ်ဝ- သီလရှင်အစ်မလေး မသုစာရီကလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလော၊ ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ထိန်းကွပ်နေကြသလို ဖြစ်တော့၏။ တိုးတက်မည့်သူငယ်တို့၏ ဘဝကား ဤသို့သာလျှင်တည်း။

- ၁။ ကလေးသူငယ်၊ သူ့အရွယ်၊ နုနယ် လှပတောင်း။
- ၂။ ဘိုးဘွားမိဘ၊ ဆရာက၊ သင်ပြ အုပ်ထိန်းကျောင်း။
- ၃။ တစ်စ တစ်စ၊ ကြီးပွားရ၊ ဘဝ သူ့ဖို့ကောင်း။

ပင်လယ်ကြီးပမာ တရွေ့ရွေ့ နက်ရှိုင်းလာ

ပြန်လွင့်တတ်သောစိတ်တို့သည် ပြန်လွင့်ချိန်မရ၊ စာထဲမှာပင် နစ်နေကြရ၏။ အချိန်ကာလတို့သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ခဲ့ပြီ။ ကိုရင်ဝိမလတို့သည် နံနက်ပိုင်း၌ မင်္ဂလာတိုက်ဆရာတော်ကြီး ဦးသုဇာတထံတွင် အခြားသော ရဟန်းသာမဏေတို့နှင့်အတူ သဒ္ဒါဘက်ဆိုင်ရာ ရူပသိဒ္ဓိကို လိုက်နေ၏။

ရူပသိဒ္ဓိအပြီးတွင် ဋီကာကျော်ချပေးသည်။ ဆရာတော်ကြီးက သင်္ဂြိုဟ်လည်း နိုင်နင်းလှ၏။ တစ်ခါတုန်းက စိတ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းတည်းကိုပင် နည်းပေါင်း (၁၀၀၀) တစ်ထောင်တို့ဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် တစ်ဝါတွင်းလုံး ကြာအောင် ချပို့ပေးဖူးသည် ဆို၏။

ဤသို့လျှင် နံနက်ပိုင်းတွင် ဆရာတော်ကြီးထံ

၌ နေ့ဝါဆိုင်ရာနှင့် ညပိုင်းတွင် ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံမှာ အဘိဓမ္မာဆိုင်ရာ ညဝါတို့ကို သင်ယူလာခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် အဆင့်တွေ မြင့်လာပြီ။ ယမိုက် အရကောက်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။

ယမိုက်က (၁၀)ကျမ်းရှိ၏။ မူလယမိုက်၊ ခန္ဓယမိုက်၊ အာယတန၊ ဓာတု၊ သစ္စ၊ သင်္ခါရ၊ အနုသယ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မ၊ ဣန္ဒြိယ ယမိုက်အားဖြင့် (၁၀)ကျမ်း ရှိသည်။

အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်တို့သည် အထက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာလေ နက်ရှိုင်းလေ၊ ခက်ခဲလေ၊ နက်နဲလေ၊ ကျယ်ပြန့်လေ ဖြစ်လာကြ၏။ ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးပမာ ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဝိဘင်းတွေနဲ့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားရ

ယမိုက်ကျမ်းတွင်လည်း “ဟောဟန်ကား” တွေ အများကြီးပါ၏။ ဟိုနားတွင် “ဟောဟန်ကား”၊ သည် နားတွင် “ဟောဟန်ကား” ပေါများပါဘိ၊ ပို၍ ထူးခြားလာသည်ကား ဝိဘင်းထုတ်ရသည့် ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဘက်ရဝိဘင်း၊ နှစ်ဘက်ရဝိဘင်း၊ အာမန္တာဝိဘင်း စသည်ဖြင့် ဝိဘင်းများ ရှိကြ၏။ [ဝိဘင်း- ဆိုသည်မှာ ဝေဖန်ရာ ဝေဖန်ကြောင်း ဖြစ်လို့မို့ “ဝိဘင်း”

ခေါ်ရပါသတဲ့၊ အချုပ်မှာ အဖြေပေးရသော စကားပင် ဖြစ်သည်။]

တစ်ဘက်ရ အဖြေ၊ နှစ်ဘက်ရ အဖြေ၊ အာမန္တာ အဖြေဟု ဆိုလို၏။ [“အာမန္တာ” ဆိုသည်မှာ (အာမဘန္တေ) နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့” လို့ ဝန်ခံတဲ့ စကား၊ “မှန်ပါ” “တင်ပါ” “အင်း” စသည်ဖြင့် ဝန်ခံတဲ့စကားဖြစ်၏။]

အာမန္တာ ဝိဘင်းထုတ်မိလို့ ဒဏ်ချခံရ

- ၁။ ဖြစ်တာကို ဖြစ်သလားလို့ မေးရင် (အာမန္တာ) ဟုတ်ကဲ့။
- ၂။ မဖြစ်တာကို မဖြစ်ဘူးလား မေးရင်လဲ (အာမန္တာ) ဟုတ်ကဲ့ပဲ။
- ၃။ ဖြစ်တာကို မဖြစ်ဘူးလား မေးရင် (ဥပ္ပဇ္ဇတိ) ဖြစ်တယ်။
- ၄။ မဖြစ်တာကို ဖြစ်သလား မေးရင် (နုပ္ပဇ္ဇတိ) မဖြစ်ဘူး။

ဤသဘောမျိုး မေးခွန်းတွေနဲ့ အဘိဓမ္မာတရားတွေ အကုန်လုံးကို စိစစ်မေးမြန်းဖြေကြားဟောထားတော်မူ၏။

ရဟန်းတော်တွေက ဟိုနားက ရွတ်ဆို၊ သည်နားက ရွတ်ဆို၊ ဟိုနားက အာမန္တာ၊ သည်နားက အာမန္တာ၊ ကြာတော့ အရပ်ထဲက လူတွေပါ “အာမန္တာ” အကြောင်းကို သဘောပေါက်နေကြတော့၏။

“အာမန္တာ” ဆိုတာ “ဟုတ်ကဲ့” လို့ ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံတဲ့ သဘောကိုး-လို့ လူတွေကပါ သိနေကြတော့သည်။ နားလည်သဘောပေါက်နေကြတော့၏။ တစ်ခါ ဟာတော့ ကြုံဖူးကြရတော့သတဲ့။

“ဟဲ့... ငါ့ပိုက်ဆံ ချေးသွားတာ ကြာလှပြီ၊ ညည်း ပြန်ပေးဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား” ဟု လမ်းကြားတွင် တွေ့၍မေးရာ ဟိုက “အာမန္တာ” လို့ ဂြေသတဲ့၊ ဒါနဲ့သူကြီးအိမ်ကို သွားတိုင်တော့ ဒဏ်ချခံရရောဆိုပဲ။

နောက်တစ်ခုလည်း ရှိပါသေး၏။ ချစ်သူ ၂ဦး ချိန်း၍ ရည်းစားစကားပြောကြရာတွင် မိန်းကလေးက ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသတဲ့။

ထိုအခါ လူရွယ်က “ဘယ့်နယ်... မေးတာလဲ မဖြေ၊ အာမန္တာ ဝိဘင်း မထုတ်သေးပါလား” လို့ အရေးဆိုသတဲ့။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကျမ်းကြီးပဋ္ဌာန်း၊ ကျမ်းငယ် ဆန်း

စာသင်သားလောကတွင် ပြောကြဆိုကြသော အစဉ်အလာတစ်ခုရှိသည်။ ကျမ်းကလေးငယ်ငယ်နှင့် ခက်ခဲသည်မှာ ဆန်းကျမ်း၊ အလတ်စားအနေနှင့် ခက်ခဲသည်မှာ ဓာတုကထာ၊ အကြီးစားကြီးအနေနှင့် ခက်ခဲသည်ကား ပဋ္ဌာန်းကျမ်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်-

“ကျမ်းကြီး ပဋ္ဌာန်း၊ ကျမ်းငယ် ဆန်း၊
ကျမ်းလတ် ဓာတုကထာ”

ဟူ၍ ပြောရိုးဆိုစဉ် ရှိကြ၏။ ခက်ခဲ၏၊ နက်နဲ၏၊ သိမ်မွေ့၏၊ သိဖို့မလွယ်၊ မြင်ဖို့ ခဲယဉ်း၏။

ယခုအခါ အဘိဓမ္မာနယ်တွင် အခက်ခဲဆုံး အနက်နဲဆုံးဖြစ်သော ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးသို့ပင် ကိုရင် ဝိမလ ရောက်နေရချေပြီ။ တောင်တက်သော ယောက်ျား ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ တစ်လှမ်းချင်း တစ်ဆစ်ချင်း တစ်ထစ်ချင်း တက်လာခဲ့ရာ ယခုအခါ တောင်ထိပ်သဖွယ်ဖြစ်သော ခေါင်ထိပ်ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးသို့ပင် ရောက်နေရလေပြီ။

ပိဋကတ်သုံးပုံ ဆိုတာ

“ပိဋကတ် သုံးပုံ” ဟူသည် သုတ်- ဝိနည်း- အဘိဓမ္မာတို့ကို ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ သုတ္တန်ပိဋက၊ ဝိနည်းပိဋက၊ အဘိဓမ္မာပိဋကဟူ၍ ဆိုလိုသည်။

“ပိဋက”ဟူသော ပါဠိက “တောင်း”ဟူ၍ (တင်းတောင်း)ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ တောင်းကြီး ၃ လုံး စဉ်တန်းချထားသလို အောက်မေ့ထားရမည်။

ဘုရားရှိစဉ်တုန်းက တရားတော်တွေကို နေရာ အနှံ့ ဟောခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပန်းပွင့်တွေ ပြန့်ကျဲနေ သလို တရားတွေ ပြန့်ကျဲနေကြ၏။

ယင်းတို့ကို ပျောက်ပျက်ကုန်မည်စိုး၍ ဘုရား မရှိသောအခါမှ လိုက်လံစုရုံးကြရသည်။ စုရုံးပြီးလျှင် စိစစ်၍ သုတ္တန်တရားဖြစ်ပါက သုတ္တန်တောင်းကြီးထဲ ထည့်၊ ဝိနည်းဖြစ်ပါက ဝိနည်းတောင်းကြီးထဲထည့်၊ အဘိဓမ္မာဖြစ်ပါက အဘိဓမ္မာတောင်းကြီးထဲ ထည့်ရ သည်။ [တကယ်ထည့်သည်မဟုတ်။ ဉာဏ်ဖြင့် စုရုံး သည်ကို ဆိုလို၏။]

တောင်းတစ်လုံးစီဆိုလျှင် “ပိဋက”ဟု ခေါ်ရ၏။ တောင်းသုံးလုံးပေါင်းဆိုလျှင်ကား “ပိဋကတ္တယ = ပိဋကသုံးပုံ”ဟု ခေါ်ရသည်။

ပါဠိတော်အုပ်ရေ(၂၀)

သုတ္တန်ပိဋက၌ သုတ်၃ကျမ်း၊ စာအုပ်၃အုပ် ရှိ သည်။ ဝိနည်းပိဋက၌ ဝိနည်း၅ကျမ်း၊ စာအုပ်၅အုပ် ရှိသည်။ အဘိဓမ္မာပိဋက၌ အဘိဓမ္မာ ၇-ကျမ်း၊ စာ အုပ် ၁၂-အုပ် ရှိကြသည်။

သုတ် သုံးကျမ်း ဟူသည်

- ၁။ သုတ် သီလက္ခန္ဓ
- ၂။ သုတ် မဟာဝါ
- ၃။ သုတ် ပါထေယျတို့ဖြစ်ကြ၏။

ဝိနည်း ငါးကျမ်း ဟူသည်

- ၁။ ပါရာဇိကဏ်ပါဠိတော်
- ၂။ ပါစိတ်ပါဠိတော်
- ၃။ မဟာဝါပါဠိတော်
- ၄။ စူဠဝါ ပါဠိတော်
- ၅။ ပရိဝါ ပါဠိတော်တို့ဖြစ်ကြ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းဟူသည်

- ၁။ ဓမ္မသင်္ဂဏီ
- ၂။ ဝိဘင်္ဂ
- ၃။ ဓာတုကထာ
- ၄။ ပုဂ္ဂလပညတ်
- ၅။ ကထာဝတ္ထု
- ၆။ ယမိုက်
- ၇။ ပဋ္ဌာန်း

စာအုပ်အနေနှင့်မူကား

၁။ ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်	၁ အုပ်
၂။ ဝိဘင်္ဂပါဠိတော်	၁ အုပ်
၃။ ဓာတုကထာနှင့်ပုဂ္ဂလပညတ်	၁ အုပ်
၄။ ကထာဝတ္ထုပါဠိတော်	၁ အုပ်
၅။ ယမိုက်ပါဠိတော်	၃ အုပ်
၆။ ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်	၅ အုပ်
စုစုပေါင်း	= ၁၂ အုပ်

အဘိဓမ္မာဆိုင်ရာ စာမျက်နှာများ

၁။ ဓမ္မသင်္ဂဏီ၊ စာမျက်နှာပေါင်း	၂၉၈	
၂။ ဝိဘင်္ဂ	၄၅၃	
၃။ ဓာတုကထာနှင့် ပုဂ္ဂလပညတ်	၁၈၅	
၄။ ကထာဝတ္ထု	၄၅၄	
၅။	(က) ယမက ပထမ	၂၆၅
	(ခ) ယမက ဒုတိယ	၃၁၆
	(ဂ) ယမက တတိယ	၃၃၀
၆။	(က) ပဋ္ဌာန်းပထမ	၄၆၄
	(ခ) ပဋ္ဌာန်းဒုတိယ	၄၉၃
	(ဂ) ပဋ္ဌာန်းတတိယ	၆၀၅
	(ဃ) ပဋ္ဌာန်းစတုတ္ထ	၆၃၆
	(င) ပဋ္ဌာန်းဥမ	၄၄၂
စုစုမျက်နှာပေါင်း	= ၄၉၄၁	

ပဋ္ဌာန်း (၂၄) ကျမ်း ဟူသည်

ပဋ္ဌာန်းသည် အနုလောမ၌ တိကပဋ္ဌာန်း၊ ဒုကပဋ္ဌာန်း၊ ဒုကတိကပဋ္ဌာန်း၊ တိကဒုကပဋ္ဌာန်း၊ တိကတိကပဋ္ဌာန်း၊ ဒုကဒုကပဋ္ဌာန်းအားဖြင့် (၆)ကျမ်းရှိသည်။
 ထို့အတူ ပစ္စနိယ၌လည်း (၆)ကျမ်း၊ အနုလောမပစ္စနိယ၌လည်း (၆)ကျမ်း၊ ပစ္စနိယာနုလောမ၌လည်း (၆)ကျမ်း၊ ဤသို့ အသီးသီး ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် (၆x၄=) ၂၄ကျမ်း ရှိလေသည်။

ယခုအခါ ပဋ္ဌာန်းအရကောက် အနေအားဖြင့် ဆိုရိုးပြုပြီးထားသည်မှာ ယင်း(၂၄)ကျမ်းအနက်မှ အဦးဆုံး ဖြစ်သော တိကပဋ္ဌာန်းတစ်မျိုးမျှသာ ရှိသေး၏။ နမူနာအမြွက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။
 ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးကား ကောင်းကင်ကြီးသဖွယ် အပြောကျယ်၍၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးပမာ နက်ရှိုင်းလှပါဘိတောင်း။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကြောင်ပုစွန်စား ကြွပ်ကြွပ်ဝါးသို့

အသက်အားဖြင့် ၁၉နှစ်ကျော်ကျော်၊ ၂၀တွင်း သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသော ကိုရင်ဝိမလအဖို့ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းတော်ကြီးနှင့် လုံးထွေးနေရတော့သည်။ ခက်လည်း ခက်ပါ၊ နက်လည်း နက်ပါ၊ ကျယ်လည်း ကျယ်ပါ။ သို့သော် မလျှော့သောစွဲ၊ ခိုင်မြဲသော စိတ်ဓာတ်၊ တည့်မတ်သော သမာဓိဖြင့်-

“ကြောင်ပုစွန်စား၊ ကြွပ်ကြွပ်ဝါးသို့၊
အံသွားကြိတ်ကြိတ်၊ အားမာန်စိတ်ဖြင့်၊
ဖိတ်ဖိတ်လျှံလျှံ၊ ခြင်္သေ့ဟန်မျှ...”

လူငယ်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း တက်ကြွစွာဖြင့် နောက်မဆုတ်တမ်း ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ဤသို့ ကြိတ်ကြိတ်နယ်နယ် ခဲခဲခက်ခက်ကိုမှ တူးဖွဲ့ရသည်ကိုလည်း ဂုဏ်ယူနေမိတော့သတတ်။

သမုဒ္ဒရာပင်လယ်တွင်း၌ မလျှော့တမ်း လက်ပစ်ကူးနေသော ဇနကမင်းသားပမာ ကိုရင်ဝိမလသည်လည်း ပဋ္ဌာန်းပင်လယ်ပြင်ကြီးပေါ်၌ “နင်လားဟဲ့-ငါလားဟဲ့” ကျူးလား ကျားလား မလျှော့တမ်း ကူးခပ်နေတော့သည်။

ခက်လဲခက်၊ နက်လဲနက်၊ ကျယ်လဲကျယ်၊ များလဲများတဲ့ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ

၁။ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးကား ကျယ်ဝန်း များပြားလှဘိတောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားက တာဝတိံသာ၌ ဝါတွင်း(၃)လပတ်လုံး အလွန် လျင်မြန်သော နှုတ်တော်ဖြင့် ပေယျာလမြှုပ်တော်မမူဘဲ အကျယ်ပြန့်ဆုံး ဟောတော်မူခဲ့သည်။

၂။ ထိုမှတစ်ဖန် မြတ်စွာဘုရားက အနောက်တတ်အိုင်၌ အသင့် စောင့်လျက်နေသော လက်ယာတော်ရုံ ပညာဉာဏ် ဧတဒဂ်ရ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား အကျဉ်းဆုံး အမြွက်မျှ ဟောပြတော်မူသည်။

၃။ ထိုအရှင်သာရိပုတ္တရာမှတစ်ဖန် သူ့တပည့် ရဟန်းတော် (၅၀၀)ငါးရာတို့အား ပြန်လည်၍ မကျဉ်းမကျယ် အလယ်အလတ် ဟောပြတော်မူခဲ့ပြန်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ယခုခေတ် စာအုပ်ပေစာတို့၌ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်ကား အရှင်သာရိပုတ္တရာက ပြန်လည်၍ မကျဉ်းမကျယ် ဟောပြအပ်သော အလတ်စားမျှသာတည်း။

ဤအလတ်စား ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်သည်ပင် ယခုခေတ်ဆဋ္ဌမူအနေဖြင့် ပါဠိတော်စာအုပ်ကြီး(၅)အုပ် ရှိလေသည်။ မျက်နှာပေါင်းမှာ-

ပဋ္ဌာန်းပထမအုပ်	၄၆၄
ပဋ္ဌာန်းဒုတိယအုပ်	၄၉၃
ပဋ္ဌာန်းတတိယအုပ်	၆၀၅
ပဋ္ဌာန်းစတုတ္ထအုပ်	၆၃၆
ပဋ္ဌာန်းပဉ္စမအုပ်	၄၄၂
စုစုပေါင်း	= ၂၆၄၀

တစ်ဘဝသာသနာ

ဤအလတ်စားမူ၌ပင် တူရာ- တူရာတွေကို ချုံး၍၊ အညွှန်းမျှကိုသာ ဖော်ပြပြီး၊ ပေယျာလမြုပ်လျက် ဟောပြတော်မူထားသည်။

ဤပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးမှာ အမျိုးအစား ခွဲခြားလျှင် (၂၄)ကျမ်းရှိကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ယင်းတို့ကား-

တိကပဋ္ဌာန်း၊ ဒုကပဋ္ဌာန်း၊ ဒုကတိကပဋ္ဌာန်း၊
 တိကဒုကပဋ္ဌာန်း၊ တိကတိကပဋ္ဌာန်း၊
 ဒုကဒုကပဋ္ဌာန်းဟူ၍ဖြစ်သည်။ ဇယားကြည့်ပါ။
 ပုစ္ဆာပေါင်း = လေးသောင်းလေးရာ၊ ကိုးဆယ့်
 လေးကုဋေ၊ ရှစ်သန်းငါးသိန်း၊ သုံးသောင်း၊
 သုံးထောင်၊ နှစ်ရာလေးဆယ့်ရှစ် ရှိသည်။

ဤကားအဋ္ဌကထာနည်းအရ ဖြစ်သည်။ ငိုကာ၌ တစ် မျိုး တွက်ပြထားသေး၏။ ယခု အရေအတွက်များမှာ မေးခွန်းပုစ္ဆာမျှသာ ဖြစ်သေး၏။

ဤမေးခွန်းပုစ္ဆာအရ ဆန့်၍ဖြန့်၍ ဟောကြား ထားသော ဒေသနာများ မပါသေး။ ဤမျှပင် များပြား ကျယ်ဝန်းလှလေ၏။

[မန္တလေး၊ မစိုးရိမ်ပဋ္ဌာန်းစာအုပ်မှ]

၁။	၂။	၃။	၄။	၅။	၆။	၇။	၈။	၉။	၁၀။
၂	၀	၀	၀	၀	၆	၀	၀	၀	၈
၂	၀	၀	၀	၄	၆	၀	၈	၀	၂
၇	၉	၉	၄	၆	၆	၀	၈	၂	၉
၂	၂	၆	၄	၀	၀	၆	၂	၂	၉
၆	၇	၀	၄	၂	၆	၄	၆	၆	၆
၄	၆	၄	၆	၀	၀	၂	၆	၆	၆
၂	၉	၈	၉	၀	၈	၆	၆	၆	၄
၈	၆	၉	၉	၉	၆	၉	၉	၉	၄
		၆	၆		၂	၇		၄	၀
			၄		၆	၂		၁	၄

၁။ တိကပဋ္ဌာန်း၌ ပုစ္ဆာပေါင်း - - - - -
 ၂။ ဒုက - - - - -
 ၃။ ဒုကတိက - - - - -
 ၄။ တိကဒုက - - - - -
 ၅။ တိကတိက - - - - -
 ၆။ ဒုကဒုက - - - - -
 = ပုစ္ဆာပေါင်းစုစုပေါင်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီး

တစ်ခါတုန်းက သာသနာတော် ထွန်းကားရာ ပညာတတ်တွေလည်း ပေါများရာ မန္တလေးမြို့တော် ကြီး၌ လေးပြင်လေးရပ် ဆရာတော်ကြီးများ စုံညီ စည်းဝေးပွဲ ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုစည်းဝေးပွဲကြီး၌ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီက လျှောက်သည်-

“ဆရာတော်များဘုရား... ပဋ္ဌာန်း ပါဠိတော် စာအုပ်ကြီးများ၌ ယခု တည်ရှိနေပုံမှာ တူရာ တူရာတွေကို ပေယျာလမြှုပ်ပြီး အညွှန်းမျှသာ ဖော်ပြဟောကြားထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ယခုလို မမြှုပ်ဘဲနဲ့ ပေယျာလတွေကို အကုန် ဖော်ပြီး ပါဠိတော်တွေရှိသမျှ အကျယ်ဖြန့်၍ စာအုပ်များ ရိုက်ရလျှင် မကောင်းပါလား ဘုရား”
ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးများက ပြန်လည် မိန့်ကြားကြ

ပါသတတ်-
“စာရွက်စက္ကူဖိုးတွေကို ဘယ်သူက တာဝန်ယူ လှူကြမလဲ”
“တပည့်တော်က တာဝန်ယူပါမယ် ဘုရား၊ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်”
ရသေ့ကြီးက လျှောက်သည်၊ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီး များက မိန့်ကြားပြန်၏-
“ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံကြီးတွေက စက္ကူတွေကို ရသမျှ အကုန် ဝယ်ယူ ရိုက်တောင် လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”
သို့ကလောက် များပြားလှတဲ့ ဤပဋ္ဌာန်းဒေသနာ တွေကို ဟောသမျှ အကုန်စုပြီး ပေယျာလမမြှုပ်ဘဲ စာအုပ်ရိုက်ရလျှင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ “အကြီးဆုံးစာအုပ်ကြီး” ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်-တဲ့၊ ဤမျှလောက်ပင် ကျယ်ဝန်း များပြား ကြီးမားနက်ရှိုင်းလှပါသတတ်။

ပဋ္ဌာန်းမဟာကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်သွား

တစ်ချိန်တုန်းက သီရိလင်္ကာ (သီဟိုဠ်ကျွန်း)မှာ မဟာဂတိ ဂမိယတိဿဒတ္တ-အမည်ရှိတဲ့ မထေရ်ကြီး တစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုမထေရ်ကြီးသည် အဘိဓမ္မာ ကျွမ်းကျင်သည်။ အထူးအားဖြင့် ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော် ကြီး၌ အမြဲတမ်း အာရုံပြုကျက်စားလေ့ရှိပါသတတ်။
တစ်ခါသော် ထိုမထေရ်ကြီးသည် သီရိလင်္ကာ ကျွန်းမှနေ၍ မဇ္ဈိမဒေသ အိန္ဒိယသို့ ခရီးကြွ၏။ မဟာဗောဓိပင်ကို ဖူးမြော်ရန်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကြီးဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကူးနေခိုက် ဖြစ်၏။

သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးကား အနှိုင်း အဆ မရှိ၊ ကျယ်ပြောလှပါဘိ၊ ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်၊ ဤအသွင်ကို ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေမိပါသတတ်-
“ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးနဲ့ သည်ပင်လယ် ကြီးဟာ ဘယ်သူက ပို၍ ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းပါ လိမ့်...”
ဤသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်သောအခါ-
“ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆိုတာ လေးဘက်လေးတန် ကမ်းစပ်တော့ ရှိသေးတာပဲ၊ အောက်မှာဆိုရင်

တစ်ဘဝသာသနာ

လဲ အောက်ခံမြေပြင်ကြီးရှိတယ်။ အထက်ဆိုလဲ မိုးကောင်းကင်ကြီးတော့ ရှိသေးတာပဲ။ ဤသို့ အပိုင်းအခြား ရှိပါသေးတယ်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးဆိုတာကတော့ အပိုင်း အခြား အဆုံးအစပင် မမြင်နိုင်အောင် ကျယ်ဝန်း နက်ရှိုင်းလှဘိတကား...”

ဤသို့ စဉ်းစားရင်း- စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဝမ်းသာမှု ပီတိတွေ ဖြစ်လာကြပါသတဲ့။ အဲဒီ ပီတိတွေကိုပဲ လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင် ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်ပြီး ဖြစ်ပျက်ရှုလိုက်ပါသတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ လေးမဂ် လေး ဖိုလ်အထိ ဆိုက်သွားလို့ “ရဟန္တာကြီး” အထိ ဖြစ်သွား

ပါသတတ်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးကား ဤမျှလောက်ပင် အံ့တစ်ပါးဖြစ်ပါပေ၏။ ကျယ်လဲကျယ်၊ နက်လဲနက်၊ ခက်လဲခက်၍၊ သိမ်လဲသိမ်မွေ့လှချေတကား။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားဖြစ်စေ- စတုတ္ထသတ္တာဟ မှာ အဘိဓမ္မာတွေ ဆင်ခြင်တုန်းက အောက်ပိုင်း အဘိဓမ္မာတွေကို ဆင်ခြင်ရာ၌ ဘာမျှထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ခဲ့။ အထက်ပိုင်း ဤပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးကို ဆင်ခြင်သောအခါကျမှပင် ရောင်ခြည်တော်(၆)ဆိုင် အပြိုင်- အပြိုင် လှိုင်လှိုင်ကြီး ကွန့်မြူးထွက်ပေါ်လာရ လေသတတ်။

ပဋ္ဌာန်းသင်ရသော အချိန်ကာလများ

ဤမျှကျယ်ဝန်းများပြားလှသော ပဋ္ဌာန်း (၂၄) ကျမ်းတွင် ယခုခေတ် အကောက် ကောက်၍ ဆိုရိုးပြု ပြီး ဆိုနေကြသောပဋ္ဌာန်းမှာ အဦးဆုံးဖြစ်သော (တိက ပဋ္ဌာန်း) တစ်ဆူမျှသာ ဖြစ်သေး၏။ (၂၄)ကျမ်းလုံး မဟုတ်သေး။

ဤတိကပဋ္ဌာန်းတွင်လည်း ဆဝါရနှင့် ပဉ္စာဝါရ မျှသာ ဖြစ်သေး၏။ ဤမျှသည်ပင် ယခုလက်ရှိ အရ ကောက်စာအုပ်ကြီးမှာ စာမျက်နှာ(၆၀၀)ကျော်ရှိလေ သည်။

ဤအကောက်မျှကိုပင် ရှေးခေတ်က ၃နှစ်၊ ၂နှစ်ခွဲ၊ (၂)နှစ်၊ ထို့နောက် တစ်နှစ်ခွဲကြာအောင် သင် ယူရ ဆိုရပါသည်။ နောက်တွင် စနစ်ထွင်၍လာရာ (၁)နှစ်ကြာမျှဖြင့် ပြီးစီးလာလေသတတ်။

ထိုမှတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နည်းစနစ် ရှာ၍ လာခဲ့ကြရာ ပထမကျော် ဦးအုန်းကြီးတို့ လက် ထက်တွင် (၆)လမျှဖြင့် အပြီးအစီးပေါက်မြောက်အောင် သင်ပေးနိုင်လေသည်။ ဤစနစ်ကြောင့်လည်း ဦးအုန်း ကြီး နာမည်ကြီးရခြင်းအကြောင်း တစ်ခုပါလေသတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ဖြိုးကြွယ်

ယခုအခါ ကိုရင်ဝိမလမှာ သက်တော် (၂၀)
အရွယ် ဖြစ်လာပြီ။ ရဟန်းဘောင်သို့ပင် တက်ဖို့အချိန်
ရောက်လာ၏။ ရုပ်ရည်အရွယ်ကလည်း နုထွားကြီး
ဖြစ်လာသည်။

စိတ်ထားကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ခန့်ခန့်
ထည်ထည်၊ အစွမ်းသတ္တိရှိသော ပုံအလား၊ ယောက်ျား
တံခွန် လူရည်ချွန်မည့် အနေအထားတည်း။

- * သက်တော်က နှစ်ဆယ်၊
အရွယ်က ဖွံ့ထွား။
- * စိတ်ထား ထည်ထည်နှင့်၊
ရုပ်အား ကြွယ်ကြွယ်မို့၊
ကောင်းကင်လယ် ကြယ်တမ္ဗတ်၊
ဆွတ်မယ့် ယောက်ျား။ ။

X X

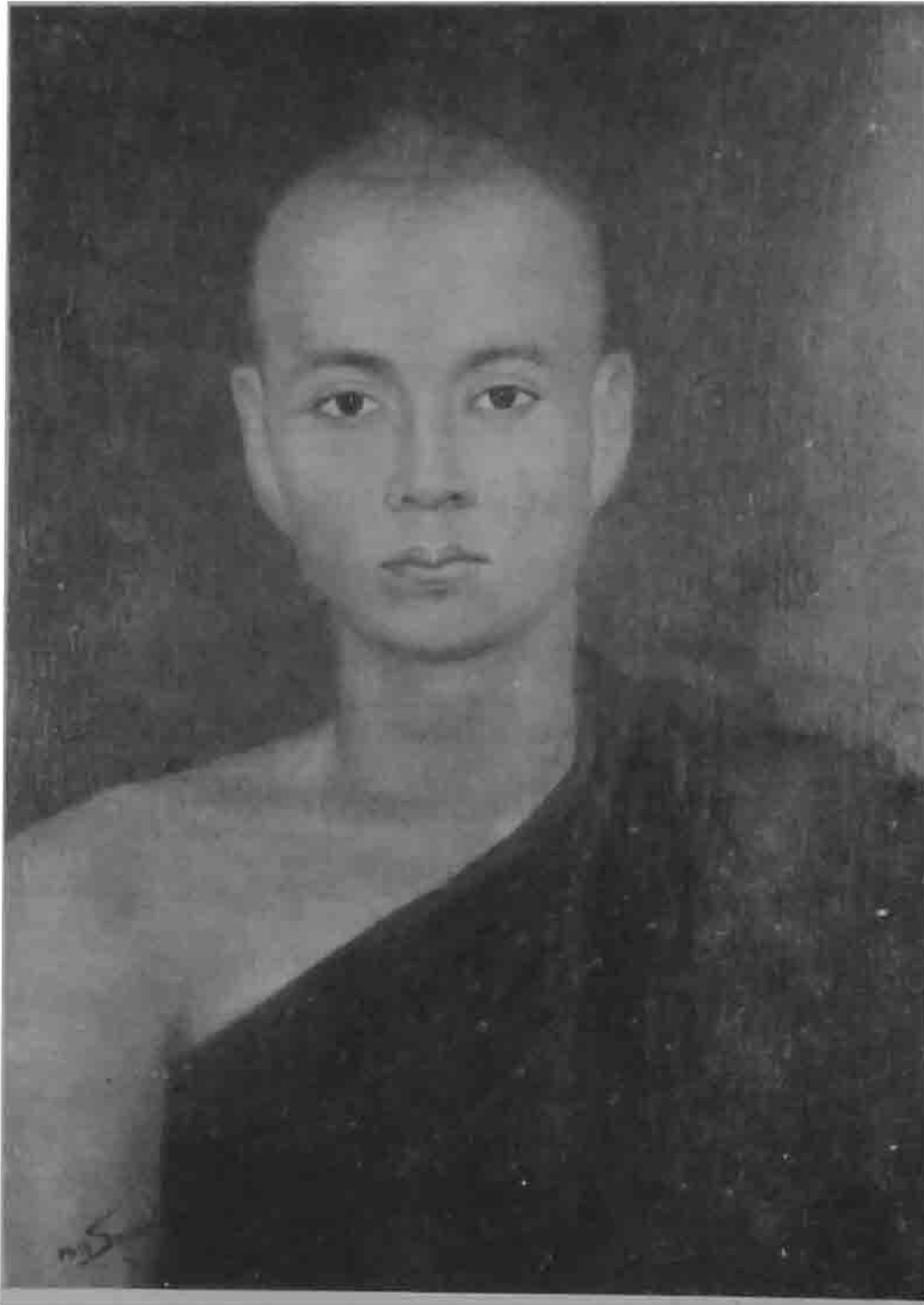
Handwritten signature or artist's mark in the bottom right corner.

တတိယ ဆယ်စုနှစ်

သက်တော် ၂၀-နှစ်မှ ၃၀-နှစ်အတွင်း
(၁၂၈၁-၁၂၉၁)

ရဟန်းဘဝသို့ မြင့်တက်၍လာ

ရဟန်းငယ် ဦးဝိမလ

ယခု ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၈၁-ခုနှစ် ဝါဆိုဦး သို့ ရောက်လာပြီ။ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၈၀-ခု နတ် တော်လပြည့်ကျော်(၁၁)ရက်နေ့က ကိုရင်ဝိမလသည် (၁၉)နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့၏။ အမိဝမ်းမှာ ၁၀-လ နေခဲ့သဖြင့် အပြင်ဘက်မှာ ၂-လရှိပြီဆိုလျှင် (၁)နှစ် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤသို့ ပဋိသန္ဓေလပါယူလျှင် (၁၉)နှစ်နှင့် ၂-လရှိပါက အသက်(၂၀)ပြည့်ပြီဖြစ်၍ ရဟန်းခံနိုင်၏။ ယခု ၁၉-နှစ်နှင့် ၅-လပင်ရှိနေပြီ။ လုံလုံလောက်လောက်

ပြည့်မှီနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုရင်ဝိမလကို ရဟန်းခံဖို့ စီစဉ်ကြတော့သည်။

ထိုသို့ စီစဉ်ကြပြီးနောက် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၈၁-ခု ဝါဆိုလဆန်း(၈)ရက်၊ သောကြာနေ့ (ခရစ်နှစ် ၁၉၁၉-ခု ဇူလိုင်လ ၄-ရက်နေ့) နံနက်ပိုင်းမှာ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်၊ ဇိုက်အုပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသုဇာတကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလျက် ဥပသမ္ပဒကံဆောင်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်လာသည်။

မှတ်ချက်။ ။ပဋိသန္ဓေလပါယူ၍ ရဟန်းခံ ခြင်း ဖြစ်၏။ အသက်(၂၀)တင်းတင်း မပြည့်တတ်သေး။ ပြည့်ရန် ၅လနှင့် ၁၉-ရက် လိုသေးသည်။ သို့သော် ၁၉-နှစ်နှင့် ၅လခွဲကျော်နေပြီဖြစ်၍ ရဟန်းခံနိုင်သည့် ရက် လုံလုံလောက်လောက် ပြည့်မှီနေလေပြီ။

ရဟန်းဒါယကာ ဒါယိကာမများမှာ အမရပူရ၊ သိမ်ကြီးဈေးတောင်ဘက်၊ အိုးတော်ရပ်နေ ကုန်သည်ကြီး ဦးဝင်း၊ ဇနီး-ဒေါ်ဒေါ်စောတို့ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် ကိုရင်ဝိမလ၏ စာတော်ပုံ၊ ထက်မြက်ပုံ၊ အလားအလာ ကောင်းပုံတို့ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသုဇာတထံမှ သိရကတည်းက “ကိုရင်ကို ရဟန်းခံပါရစေ”ဟု လျှောက်ထားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၏။

ဥယျာဉ်တော်ရွာ ဝှေးပင်တောရကျောင်း ဆရာ တော်ဘုရားကြီး ဦးဇာဂရမှ စ၍ ကိုရင် ဝိမလကို သာသနာ့ဘောင်တွင် မြဲအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း မြှူဆွယ် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် မြဲမည် မမြဲမည် ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ အတတ်မပြောနိုင်ချေ။ ယခုသော် ကား သာမဏောဘဝမှ ရဟန်းတော်ဘဝသို့ပင် တစ်ဆင့် တက်သွားပြီဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေကြရတော့သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပျားကောင်များ လာ၍ စွဲပြန်ခြင်း

ရဟန်းခံပြီး၍ သိမ်မှအထွက် ထိုနေ့နံနက်တွင် နေထိုင်မြဲဖြစ်သည့် “မကုဋကောင်း” ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ရဟန်းခံစဉ်က သိမ်ထဲ၌ ဝတ်ရုံထားသော သင်္ကန်းများ ချွေးတွေစိုနေသဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါးလုံးပေါ်၌ လွှားထားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာကြသည်မသိ၊ ပျားကောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဝိုင်းအုံပေါ်လာကြပြီးလျှင် လွှားထားသော သင်္ကန်းပေါ်၌ သိုက်အုံဖွဲ့ကာ စွဲကြလေတော့သည်။ [ဤကား ဒုတိယအကြိမ် ပျားစွဲခြင်း ဖြစ်၏။ သာမဏေဘဝ ၁၂-နှစ် သားအရွယ်ကလည်း သင်္ကန်း၌ တစ်ကြိမ် ပျားစွဲခဲ့ဖူးသေးသည်။]

ဤပျားစွဲခြင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးတွေနှင့် ပြောကြ- ဆိုကြ- အထိတ်တလန့်ဝေဖန်ကြ၏။ ရဟန်းတော်ကလေးအသစ်ဘဝသို့ ကူးလာစ အရှင်ဝိမလကလေးအဖို့မှာကား မထူးဆန်းတော့ချေ။ ယခင် သာမဏေငယ်ဘဝတုန်းကလည်း တစ်ကြိမ် စွဲခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော့၊ သို့ရာတွင် အရာရာ၌

(အစ်ကိုကြီးပမာ) ဆုံးမ သွန်သင်လာခဲ့သော စာချဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဂဝံသကမူ-

“အခုလို ပျားစွဲတာဟာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာပါပဲ။ ယခုဘဝမှာပဲ တရားထူးရမယ်၊ ကိစ္စပြီးစီးအောင်မြင်မယ်၊ ပြီးတော့ သူ ဟောကြားမယ့် တရားထူး အမြိုက်ရည် အချိုအမြိန်တွေကိုလဲ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူတွေ ဝိုင်းအုံသောက်သုံးကြမယ့် နိမိတ်လက္ခဏာပဲ...”

ဟူ၍ မိန့်ပါသတဲ့၊ ထိုအခါမှ ဆက်လက်၍ မဝေဖန်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်ဟူ၏။ ဤသို့ နိမိတ်ဖတ်ခြင်းသည် ဝှေးပင်တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိန့်ကြားချက်နှင့်မကွာလှချေ။ သဘောတူပင်ဖြစ်သည်။

“ဤနိမိတ်လက္ခဏာများသည် ထူးခြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မည်ကို ပြသခြင်းဖြစ်၏။” ဤသို့ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဂဝံသက ရိပ်မိထားသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ရဟန်းငယ် ဦးဝိမလကလေးအပေါ် အမြဲလိုပင် သွန်သင်ညွှန်ပြ သတိပေး ဆုံးမလေ့ရှိပါသတတ်။

ပျားနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်း

ပျားနှင့်ပတ်သက်၍ နိုင်ငံတော်မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသော စွယ်စုံကျမ်းကြီးတွင် အပြည့်အစုံ ဖော်ပြထားပါ၏။ အတွဲ-၇၊ စာမျက်နှာ ၈၅-မှ ၈၈-အထိ ဖြစ်သည်။

“ပျားကို ပုံပြု၊ ခြေကိုတု၊ ရမူ ဥစ္စာ ရတနာ”

သင်ကြားပညာ၊ ပစ္စည်းရှာ၊ ပမာပျားသတ္တဝါ။ ဟူ၍ပင် ဆိုရိုးများ ပြုထားကြ၏။ ပညာကိုဖြစ်စေ၊ ဥစ္စာကိုဖြစ်စေ ရှာဖွေသောအခါ ခြကောင်များနှင့် ပျားကောင်များကို အတုယူပါ-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပျားတို့သည် ဝေပုံကျတာဝန်ကို အသီးသီး ထမ်းဆောင်တတ်ကြ၏။ မခိုမကတ် ထမ်းဆောင်တတ်သည်။ မြန်မာပြည်တွင် ပျားကြီး၊ ယင်ပျား၊ သစ်ခေါင်းပျား၊ ခွေးလှေးပျားနှင့် မွေးလိမ်ပျားဟူ၍ ၅ မျိုးရှိ၏။

ပျားအုံတစ်ခုတွင် ပျားဘုရင်မ၊ ပျားထီးနှင့် လုပ်သားပျားများ ဟူ၍ ရှိကြသည်။ ပျားကောင်ရေ တစ်သောင်းခန့်ရှိသော ပျားအုံတစ်ခုတွင် လုပ်သားပျားများက ၉၅၀၀-ခန့် ရှိတတ်၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ပျားအုံ၏ ပျားသလက်တစ်ခုတွင် ၆မျက်နှာ ရှိသော အကွက်ကလေးများ (အပေါက်ကလေးများ) ထောင်နှင့်ချီ၍ ပါတတ်သည်။

တစ်မိုင်မျှ ကျယ်ပြန့်သော ရေပြင်ကြီးခြား၍ နေသော်လည်း မိမိတို့၏ အစာဖြစ်သော ပန်းများကို အနံ့ခံ၍ သိနိုင်စွမ်းရှိကြ၏။

ပျားကောင်များသည် အတောင်များကို တစ်မိနစ် လျှင် အကြိမ်ပေါင်း (၁၂၀၀၀) တစ်သောင်း နှစ်ထောင် ခန့်မျှ ခတ်၍ ပျံသန်းနိုင်သည်။ ပန်ကာကဲ့သို့ ပတ်ချာ လှည့်နိုင်၏။

စုပေါင်း၍ အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ် ကြရာ ၆-ထောင့်အခန်းများ တစ်သိတစ်တန်းကြီး ပါရှိကြ၏။

ပျားသည် လူကြိုက်များသော ပစ္စည်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ချိုမြိန်သော အရသာ ရှိသော အရာလည်း ဖြစ်၏။ လူကို အန္တရာယ်မပေးပါ။ အင်အားပြည့်ဝမှုကို သာ ပေးပါသည်။ ပျားနှင့်ပတ်သက်၍ အပြစ်ဆိုထား ချက်ရယ်လို့ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါချေ။ ဤသို့စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထား၏။

မှတ်ချက်။ ။ဤ ပျားအကြောင်းအရာ များကို ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေကြီး ဒေါ်ခင်ခင်သွင်နှင့် သူ၏ တပည့်ရှေ့နေကြီး ဦးတင်ဦး စသူတို့က ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေ ပေးကြ ပါသည်။

အထက်တန်း နေ့ဝါများ သင်ကြားခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၂၈၁-ခုနှစ် ဝါဆိုဦးတွင် အရှင် ဝိမလသည် ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံ၌ အဘိဓမ္မာပိုင်းဆိုင်ရာ ညဝါ (၆)နှစ်ခန့်မျှ သင်ယူပြီးလေပြီ။ အတော်လည်း ပိုင် နိုင်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျေနပ်တင်းတိမ်မှုမထားဘဲ အဘိဓမ္မာညဝါများကို နောက်ပုဂ္ဂိုလ်- နောက်ပုဂ္ဂိုလ် များနှင့် တွဲဖက်ကာ ကျေညက်အောင် ထပ်မံ သင်ယူ နေလေသည်။

ဆရာကြီးက သူ့တပည့်တွေထဲက “စာချ ဘုန်းကြီး” မြန်မြန်ထွက်ခွာချင်ဟန် တူ၏။ စာချချိန်တွင် ဦးဝိမလ ကလေးကို အနီးသို့ ခေါ်၍ သူ့ရှေ့မှာပင် (သူ့ကိုယ်စား) ညဝါ အဓိပ္ပာယ်များကို အစမ်းသဘော အပြောခိုင်းတော့သည်။ အဘိဓမ္မာညဝါ စာချ ပုဂ္ဂိုလ် အဆက် ရပြီး ကျန်ရစ်စေလိုဟန် တူ၏။

ဦးဝိမလကလေးအဖို့ အဘိဓမ္မာညဝါများဘက်၌ အတော် ကျေညက်ပိုင်နိုင်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် “နေ့ဝါ”

များဘက်၌ အားနည်းလျက် ပျော့ကွက်ဖြစ်မနေဖို့ လို အပ်သေး၏။

“နေ့ဝါ” ဆိုရာ၌ အခြေခံနေ့ဝါတို့ကား အရည် အသွေး ပြည့်မီပြီးသားဖြစ်သည်။ အထက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်သော သုတ္တန် ပါဠိတော်- အဋ္ဌကထာ၊ ဝိနည်း ပါဠိတော်- အဋ္ဌကထာများကို ဆိုလိုသည်။

ဤကိစ္စများအတွက် “မန္တလေးသို့ သွား၍ စာ လိုက်ရမည်”ဟု ဆရာကြီးက စီမံကိန်းချတော့၏။ မန္တလေးသို့သွား၍ နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမရပူရမှ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း မီးရထားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ မော်တော်ကားဖြင့် ဖြစ်စေ သွားရမည်-ဟု အမိန့်ချသည်။

မန္တလေးသို့ သွား၍ နေထိုင်ခြင်းမျိုးဆိုလျှင် မျက်ကွယ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ပျက်မည်စိုးဟန် တူပါ ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်စိအောက်တွင်ဖြစ်ရန် စီမံခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သွားရေး လာရေးတို့အတွက် ရဟန်း ဒကာ ရဟန်းအမတို့က စီမံပေးကြရ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စာလိုက်ဖူးသော ဆရာတော်ကြီးများ

ဤကဲ့သို့ “နေ့ဝါ” များအတွက် မန္တလေးသို့ နေ့စဉ် သွား၍ စာလိုက်ခဲ့ရပုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော် ကိုယ်တိုင်က ပြန်လည် မိန့်ကြားဖူး၏။ ဆရာတော်၏ ညီဝမ်းကွဲ ဦးဘရင်ကလည်း ပြန်လည် ပြောပြဖူးသည်။ စာလိုက်ခဲ့ရသော ဆရာတော်ကြီးများမှာ-

- ၁။ မန္တလေးမြို့၊ အနောက်ပြင်၊ ခေမာသီဝံကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး။
- ၂။ မန္တလေးမြို့၊ တောင်ပြင်၊ ဘုရားကြီးတိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများနှင့် ထိုကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော် ဦးခန္တီ။
- ၃။ မန္တလေးမြို့၊ တောင်ပြင်၊ ရွှေရေးဆောင်တိုက်၊ အရှင်အာဒိစ္စရုံသီဆရာတော်ကြီးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဤသို့လျှင် ကျော်ကြားသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးများထံတွင် အဆင်းရဲခံ၍ နည်းယူသင်ကြားရလေသည်။ တစ်နှစ်လျှင်- တစ်နေရာစီ သွား၍ သင်ကြားခဲ့သည် ဟူ၏။

ထိုစဉ်က ညီဝမ်းကွဲတော်သူ ရဟန်းငယ် (ဦးစန္ဒ) က မန္တလေးမြို့၊ တောင်ပြင်၊ ရွှေရေးဆောင်ကျောင်းတိုက်မှာ နေသည်။ “ဘယ်နေ့- ဘယ်ကျောင်းမှာ ဘယ်ဆရာတော်က ဘယ်စာဝါ ချပို့ပေးမယ်” လို့ ကြေညာလိုက်ရင် ဦးစန္ဒကိုယ်တော်က တောင်မြို့သို့ လာ၍ ပြောရ၏။

ထိုစာဝါကို ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဦးဝိမလလိုက်လာသည်။ ထိုမျှမက ဦးဝိမလအတွက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နေရာကိုပါ ဦးပေးထားရသည် ဆို၏။ သင်းပိုင်ကို ခင်းထားလိုက်သည် ဟူသတတ်။

ဒုတိယအကြိမ် သိက္ခာထပ်ခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၂၈၃-ခုနှစ် ဝါဆိုဦးပိုင်းတွင် သီလရှင် ဆရာကြီး ဒေါ်ဝိစာရီက သိက္ခာထပ်ပြန်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၂-ကြိမ်မြောက် သိက္ခာတင်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

သီလရှင် ဒေါ်ဝိစာရီမှာ မိုးကုတ်မြို့သူ ဖြစ်သည်။ ငယ်နာမည် (မအေးဘော်) ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကပင် သီလရှင် ဝတ်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ စာပေတွေ သင်ကြားရင်း အမရပူရ ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ စာတော်သော ရဟန်းကလေး ဦးဝိမလကို တွေ့ရ၍ ကြည်ညိုပြီး သိက္ခာထပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရဟန်းကလေး ဦးဝိမလ၏ အစ်မ ဒေါ်သုစာရီ၊ ရဟန်းအမ ဖြစ်လာသူ ဒေါ်ဝိစာရီ၊ မင်းကွန်းဘက်မှ မိုးကုတ်ချောင်ပိုင် သီလရှင် ဒေါ်ဝိလာသီ၊ ၎င်း၏ ညီမ ဒေါ်ခေမာစာရီတို့သည် ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံမှာ စာလိုက်ဖက်များဖြစ်၍ ရင်းနှီးကြ၏။

ဤသည်ကစပြီး ရဟန်းကလေး ဦးဝိမလသည် မိုးကုတ်နှင့် ဆက်စပ်မိဖို့ရန် ရေစီးကြောင်းကလေး ဖန်လာခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

စာချဘုန်းကြီးကလေး ဖြစ်၍လာ

မန္တလေးသို့ သွား၍ “နေ့ဝါ” များအတွက် စာ တက်လာခဲ့ရသည်မှာ ယခု ၁၂၈၃-ခု နွေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ (၃)နှစ်မျှ ရှိလာလေပြီ။ မီးရထားဖြင့် တစ်မျိုး၊ မော်တော်ကားဖြင့် တစ်ဖုံ၊ မျိုးစုံအောင် သွားခဲ့လာခဲ့ရ၏။

နေ့ဝါများ အခြေခံဆိုင်ရာ ပါဠိသဒ္ဒါကြီး ပုဒ်စစ်- သုတ်စစ်- နည်းလေးဆယ်- ပဒမာလာ- အခြေခံ သင်္ဂြိုဟ် စသည်တို့ကား ဥယျာဉ်တော်ရွာ ရွေးပင်တောရ သာမဏေငယ်ဘဝကပင် ရရှိခဲ့ပါ၏။

ထို့နောက် အမရပူရ မင်္ဂလာတိုက် ဆရာတော် ကြီး ဦးသုဇာတထံသို့ ရောက်လာသောအခါ ဋီကာ ကျော်၊ ရူပသိဒ္ဓိ စသည်တို့ဖြင့် ပို၍ အဆင့်မြင့်လာကာ လုံလောက်အောင် ရရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ယခု သင်ကြားနေရသည့် “နေ့ဝါ” များကား အထက်တန်း ပါဠိတော်- အဋ္ဌကထာ- ဋီကာကြီးများ သွားပုံ လာပုံ ယူဆပုံ စနစ်တကျရဖို့အတွက် ဖြစ်၏။

နိကာယ် ငါးရပ် ပိဋကတ် ပင်လယ်ကြီးက အပြောကျယ်လှပါဘိ၊ ဖြတ်ကူးသည့် နည်းစနစ်ကို သိမှ ကူးနိုင်သည်။ ယခု ကူးနည်းခပ်နည်းကို သင်ယူ နေခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ခါသော် အမရပူရ (တောင်မြို့)သို့ အဘိ ဓမ္မာ ညဝါအတွက် နည်းစနစ်ယူရန် ကြွလာသော ပခုက္ကူ မဟာဝိသုတာရာမတိုက်ကြီးမှ တိုက်အုပ်

ဆရာတော် ဦးနန္ဒိယထံမှလည်း (ပခုက္ကူ စာသွားနည်း ကို) ဦးဝိမလက အရအမီ သင်ယူလိုက်သေးသည် ဟူ၏။

ဤသို့လျှင် နေ့ဝါဆိုင်ရာ စာသွားနည်းတို့ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရရှိပြီးသောအခါ ဆရာကြီး ဦးအုန်းက ဤသို့ စီစဉ်ပေးတော့သည်-

“က- လာ၊ ဦးဝိမလက ဆရာကြီး စာချတဲ့အခါ ဆရာကြီးရဲ့ ကိုယ်စား မာတိကာ ဓာတုကထာ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပေးရမယ်”

“ဦးဓမ္မသာမိကိုတော့ ဆရာကြီး ယမိုက်ချတဲ့ အခါ ဆရာကြီးရဲ့ ကိုယ်စား အဓိပ္ပာယ် ပြော ပေးရမယ်-လို့ တာဝန်ပေးထားပြီးသား”

ဤသို့လျှင် ဆရာကြီး ဦးအုန်းက သူ့ရှေ့မှာပင် လက်ထပ်သင်ပေး၏။ ဦးဝိမလ၊ ဦးဓမ္မသာမိတို့က ဆရာကြီးရဲ့ ကိုယ်စား အဓိပ္ပာယ် ပြောပေးရသောအခါ ဆရာကြီးက စိုက်၍ နားထောင်နေသည်။ မှားသော အချက်ကို ပြင်ပေး၏။ လိုနေသော အချက်တို့ကို ဖြည့်စွက်ပေးသည်။

ဤသို့ အကြိမ်များစွာ ပြုပြင်ပေးခြင်း၊ လက် ထပ် သင်ပေးခြင်း၊ တာဝန်ပေးခြင်းဖြင့် ဦးဝိမလ ကလေးမှာ “စာချဘုန်းကြီးကလေး” ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်၍လာရတော့သည်။

ဆရာကြီးက စာချအမွေပေးနေခြင်း

ယခုအခါ ဆရာကြီး ဦးအုန်းက ထက်မြက်တဲ့ ဦးဝိမလနှင့် ဦးဓမ္မသာမိတို့ကို စာချဘုန်းကြီးဘဝ ရောက်အောင် တွန်းတင်ပေးနေပြီ။ ဆရာကြီးရဲ့အသက် အရွယ်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာပြီ မဟုတ်ပါ လော၊ တာဝန်တစ်ရပ်ကို ပခုံးပြောင်း၍ ယမ်းဆောင် တတ်အောင်လည်း သင်ပေးနေဟန်တူပါသည်။

“ဦးဝိမလက မာတိကာ ဓာတုကထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောတတ်အောင် ကြိုးစားရမယ်နော်၊ ဦးဓမ္မသာမိကလဲ ယမိုက် အဓိပ္ပာယ်ကို ကျကျနန ပြောတတ်ပစေ။

ပဋ္ဌာန်း အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင် ပြောပါမယ်”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဤသို့အားဖြင့် ဆရာကြီးက စာချသောအခါ ဤ(၂) ပါးကို အနားသို့ ခေါ်ထား၍ ကိုယ်စား အဓိပ္ပာယ် အပြောခိုင်းလာသည်မှာ (၁)နှစ်နီးပါးပင် ကြာလေပြီ။ အမှန်ကတော့ ဦးဝိမလနှင့် ဦးဓမ္မသာမိတို့ကို အနီးသို့ ခေါ်၍ စာချခိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ဤသို့လျှင် ဦးဝိမလကလေးအဖို့ အဘိဓမ္မာ ညဝါကို ပီပီပြင်ပြင် စတင်၍ ချပို့လာခဲ့ရသည်မှာ သိက္ခာ(၃)ဝါရကပင် ဖြစ်တော့သည်။ ယခင်တုန်း ဆရာကြီးက ကြိုးကြား- ကြိုးကြား အစမ်း သဘော အားဖြင့် အဓိပ္ပာယ် အပြောခိုင်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

ကိုယ့်နေရာကိုယ် စာချခွင့်ပေး

ဤသို့အားဖြင့် ဆရာကြီးရှေ့တွင် (၁)နှစ်ခန့်မျှ အနီးကပ် ကြပ်မတ်မှုဖြင့် လက်တွေ့ညဝါချပို့ပြီးသော အခါ ဦးဝိမလနှင့် ဦးဓမ္မသာမိတို့သည်လည်း ရဲလာ ကြတော့၏။ အဓိပ္ပာယ် ပြောလည်း ကိုယ်စီ ကိုယ်င ပိုင်နိုင်လာကြတော့သည်။ ဆရာကြီးကလည်း ထို(၂)ပါး အပေါ်မှာ စိတ်ချလက်ချ ကျေနပ်သွားတော့၏။

အချိန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ပြောင်းလဲနေ ကြသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၈၄-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်သော အခါ စာချဘုန်းကြီး ဦးဝိမလက သိက္ခာ(၄)ဝါရ၍၊

ဦးဓမ္မသာမိက (၆)ဝါရဖြစ်လာတော့၏။ ဆရာကြီးက ဤသို့ ပြောဆို၍ ခွင့်ပေးသည်-

“ကဲ ကိုယ်တော်တို့၊ ဒီကရှေ့မှာ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်ကျောင်း၌ ကိုယ့်စာဝါ ကိုယ်ချပို့ပေးကြ။

ပြီးတော့ မာတိကာ ဓာတုကထာနဲ့ ယမိုက်ကိုလဲ ပိုင်နိုင်နေအောင် တစ်လှည့်စီ (သူ့စာဝါ ကိုယ့်စာဝါ) ပြောင်းလွှဲချပို့ပေးကြ။

ပဋ္ဌာန်းကိုတော့ ဆရာကြီးထံမှာ အများနဲ့ အတူ လာပြီး လိုက်ကြအုံး”

တာဝန်ကိုယ်စီ ခွဲဝေအပ်နှင်း

ဆရာကြီးမှာ အဘိဓမ္မာ ညဝါတွေ ပို့ချဖို့အတွက် အဆက်ကို မွေးထုတ်ခဲ့ရာ ယခုအခါ (၂)ပါးတော့ ရ ပြီ။ သို့ရာတွင် ဤ ၂-ပါးမျှဖြင့် မလုံလောက်သေး၊ မြန်မာပြည်မှာ အဘိဓမ္မာလောက၌ ကျွမ်းကျင် တတ် မြောက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီး လိုအပ်နေသေး သည်။

ထို့ကြောင့် ဆက်လက်၍ ဦးအာစယ၊ ဦးကော သလ္လ၊ ဦးဉာဏိန္ဒတို့ကိုလည်း စာချဘုန်းကြီးများ ဖြစ် ဖို့ (ယခင်နည်းတူ) အနီးကပ် ကြပ်မတ်သင်ပေးနေ ပြန်ပြီ။

ဤနည်းအားဖြင့် တစ်နှစ်ခန့်အကြာ ၁၂၈၅- ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်သောအခါ စာချဘုန်းကြီး ဦးဝိမလ

က သိက္ခာ(၅)ဝါရ၍ ဦးဓမ္မသာမိက (၇)ဝါရ ဖြစ်လာ ကြသည်။

ယခုအခါ ဤအရင်(၂)ပါးတို့သည် ဆရာကြီး၏ ရှေ့တွင် ပဋ္ဌာန်းအဓိပ္ပာယ်တို့ကို အစမ်းသဘောအားဖြင့် တစ်လှည့်စီ ပြောလာကြရတော့၏။ ဟာကွက် ပျော ကွက် လိုအပ်ချက်တို့ကို ဆရာကြီးက ထပ်မံ ဖြည့်သွင်း ပေးသည်။

ယခုအခါ ဆရာကြီးမှာ အကူအညီတွေ ရနေပြီ ဖြစ်၍ အတော်သက်သာလာပါပြီ။ ဆရာကြီးက အမြဲ တမ်းလို စဉ်းစားနေသလား မသိ၊ သူ့လို အဘိဓမ္မာ

တစ်ဘဝသာသနာ

ညဝါ တတ်ကျွမ်းသူတွေ အများကြီး ပေါ်ပေါက်စေလို ဟန် တူ၏။ ယခုတစ်ဖန် ထပ်မံ၍ အဆင့်မြင့်ကာ တိုးလိုက်ပြန်ပါပြီ။

“ကဲ... ဦးဝိမလနဲ့ ဦးဓမ္မသာမိတို့က တစ်ဆင့် တက်ပြီး ပဋ္ဌာန်းကို တာဝန်ယူချပေးကြရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီး ရှေ့မှာလာပြီး ချပို့ကြ”
“ဦးအာစယ၊ ဦးကောသလ္လနဲ့ ဦးညာဏိန္ဒတို့က

မာတိကာ ဓာတုကထာနှင့် ယမိုက်တို့ကို ခွဲဝေ၍ တာဝန်ယူ ချပို့ပေးကြရမယ်”

ဤသို့ အမိန့်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဤသို့ ကိုယ်စီ ကိုယ်င တာဝန်ခွဲဝေပေးလိုက်သော်လည်း ပဋ္ဌာန်းကိုကား ဆရာ ကြီးရှေ့မှာ လာပြီး ချပို့ရမည်ဟု ဆို၏။ ပဋ္ဌာန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အခဲအကပ်တို့ကို ကြပ်မတ်သင်ပေးလိုသေး သောကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အမရပူရမှ မင်းကွန်းသို့

သက္ကရာဇ် ၁၂၈၅-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လျှင် စာချဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလမှာ သက်တော်က (၂၄)နှစ်၊ သိက္ခာတော်က (၅)ဝါ ရလေပြီ။ ယမိုက်နှင့် ပဋ္ဌာန်းတို့ကိုလည်း အရှိန်ကောင်းကောင်းဖြင့် ချပို့ပေး နိုင်နေလေပြီ။

စာချရသည်မှာ ပင်ပန်းသော်လည်း တစ်ခေါက် ကုန်တိုင်း ကုန်တိုင်း မိမိ၏ လုပ်ဆောင်ချက်အပေါ် ပီတိတွေ ဖြာရ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ စာရေးသောသူတို့ လည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ကြသည်။

“အခု တစ်ခေါက် စာဝါကုန်လျှင်တော့ တစ် နေရာရာ သွားပြီး ခေတ္တ နားဦးမည်၊ မန္တလေးမြို့ အနောက်ဘက်၊ ဧရာဝတီမြစ်၏ တစ်ဘက် ကမ်း၊ မင်းကွန်းတောင်ရိုးက ပင့်ထားသည်။ အဲဒီကို သွားပြီး နားရလျှင် ကောင်းလေမည် လား။”

ဤသို့ စဉ်းစားထား၏။ စာဝါကုန်သောအခါ မင်းကွန်း၊ မိုးကုတ်ချောင်မှ ချောင်ပိုင် သီလရှင် ဆရာကြီး

ဒေါ်ဝိလာသီက လာ၍ ပင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး ဦးအုန်းအား ပန်ကြားပြီးလျှင် မင်းကွန်းဘက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

အနားယူရန် ရောက်လာသော်လည်း သိပ်ပြီး မနားရပါ။ ယမိုက်-ပဋ္ဌာန်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ခဲကပ် သော အရာများ (ဆရာကြီး ဦးအုန်းထံမှာ စာလိုက်စဉ် တုန်းက မရှင်းလင်းခဲ့သော အချက်အလက်များ)ကို ဒေါ်ဝိလာသီတို့က မေးကြမြန်းကြ၏။

ယင်းသို့ မေးကြမြန်းကြသဖြင့် ရှင်းလင်း ဖြေ ကြားပေးနေရသည်မှာ စာချသလိုပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဒေါ်ဝိလာသီ၊ ညီမ-ဒေါ်ခေမာစာရီ၊ ဒေါ်ကိတ္တိ စသော သီလရှင်များ ကျေနပ်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍-

“နောင်နှစ်များတွင်လဲ စာဝါများ သိမ်းပြီးဆိုလျှင် ယခုလိုပဲ ကြွရောက် ကြွရောက်ပြီး ချီးမြှောက် တော်မူပါ ဘုရား။”

ဤသို့ ကြိုတင်လျှောက်ထားနေကြတော့သည်။ သို့သော် လည်း စာချဘုန်းကြီးကလေးအနေနှင့်မူ “အကြောင်း ညီညွတ်သလိုပေါ့” ဟူ၍သာ မိန့်ခဲ့တော့၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မိုးကုတ်မြို့နှင့် အဆက်အသွယ်ဖြစ်

သီလရှင်ဆရာကြီး ဒေါ်ဝိလာသီလည်း (ရဟန်း အမ ဒေါ်ဝိစာရီကဲ့သို့ပင်) မိုးကုတ်မြို့သူ ဖြစ်၏။ ဆောင်းပိုင်းရောက်လာလျှင် မိုးကုတ်မှ မင်းကွန်းသို့ ဘုရားဖူးများ ဆင်းတတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်က ဆင်း လာသော ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွင် ခေါင်းဆောင်က ဒေါ်သိုင်း ခြံ ဖြစ်သည်။

သူတို့ကို တစ်ဖန် ဒေသခံဖြစ်သော ဒေါ်ဝိလာသီ က ခေါင်းဆောင်၍ ဘုရားစုံ ပို့နေကျ ဖြစ်၏။ မင်း ကွန်း၊ မန္တလေး၊ မန္တလေးတောင်၊ ရန်ကင်းတောင်၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးအထိ လိုက်၍ ပို့ရတတ်၏။

ယခုတစ်ပတ် စစ်ကိုင်း တံတားကြီးအနီးက

“ရွှေကြက်ယက်- ရွှေကြက်ကျ” ဘုရားများအထိ လိုက်ပို့မည် စီစဉ်ထားသည်။

ယင်းသို့အသွား လမ်းခရီးအကြားတွင် ရှိသော အမရပူရ မင်္ဂလာတိုက်က စာချ ဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလထံ ဝင်၍ ကန်တော့ကြ၏။ တွေ့သိရင်းနှီး သွားကြရလေသည်။

ဒေါ်သိုင်းခြံသည် စာချဘုန်းကြီးကလေး၏ ဂုဏ် သတင်းကို ယခင်ကပင် ဒေါ်ဝိလာသီထံမှ အချို့အဝက် ကြားထားပြီး ဖြစ်၏။ ယခုလို ကိုယ်တိုင် ဖူးတွေ့ရ သောအခါ ပို၍ ကြည်ညိုရလေသည်။ ပို၍ လေးစား သဒ္ဓါပွားလျက် ဦးထိပ်ထားမိတော့၏။

တစ်နေ့နေ့ မိုးကုတ်ကို ပင့်မယ်

မိုးကုတ်မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင် ဒေါ်သိုင်းခြံက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးလယ်အား စာချ ဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလအကြောင်းကို ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ဒကာ ဦးလယ်ကလည်း မမြင်ရသေး ဘဲလျက် ကြည်ညိုနေခဲ့၏။ မှန်း၍ လက်အုပ်ချီမိသည်။

“အေးကွ- တစ်နေ့နေ့တွင် တို့မိုးကုတ်ကို ရောက်အောင် ပင့်မယ်”

ဤသို့ အားခဲထားကြသည် ဟူ၏။ စာချ ဘုန်းကြီး

ကလေးကား ယခင်နှစ်က ပင့်လျှောက်ထားချက်အရ သီတင်းကျွတ်၍ စာဝါတွေ သိမ်းသောအခါ မင်းကွန်း ဘက်သို့ ကြွပြီး ဆောင်းလပတ်လုံး သီတင်းသုံးလေ သည်။

ချောင်ပိုင် သီလရှင်ဆရာကြီး ဒေါ်ဝိလာသီ၏ လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက်အရ အမရပူရမြို့သို့ မလာ ရောက်နိုင်သော သီလရှင်တို့အတွက် ညဝါဆိုင်ရာ မာတိကာ ဓာတုကထာတို့ကို ချပို့ပေးရလေသည်။

ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးကလေး ဘဝ

သက္ကရာဇ် ၁၂၈၆-ခုနှစ်တွင် အမရပူရမြို့၊ ပွဲ တော်ရပ်မှ ဒေါ်ဒေါ်သစ်နှင့် သားသမီးတစ်စုတို့က

မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်းမှာ ပိဋကတ်တိုက် ကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြ၏။ ယင်း

တစ်ဘဝသာသနာ

တိုက် ကျောင်းအသစ်ပေါ်မှာ စာချဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလ စတင်သီတင်းသုံးရသည်။ ညဝါများကိုလည်း ထိုကျောင်းပေါ်မှာပင် ချပို့ပေးလေသည်။

ထိုအချိန်က စာချဘုန်းကြီးကလေးမှာ သက်တော် (၂၆)နှစ်၊ သိက္ခာတော်(၆)ဝါမျှသာ ရှိသေး၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အဘိဓမ္မာ ညဝါတွေကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ပို့ချနေပြီ။ နာမည်လည်း အတော် ရနေလေပြီ။

ဆရာကြီး ဦးအုန်း၏ ဖိမံပေးချက်အရ အခြားသော တပည့်ကြီးများလည်း အသီးအသီး အဘိဓမ္မာ ညဝါတွေ ပို့ချပေးနေကြပြီ။

ဦးဓမ္မသာမိကဆိုလျှင် ပိဋကတ်တိုက်ကျောင်းရဲ့ အရှေ့ဘက်က သစ်သားကျောင်းအိုကြီးပေါ်မှာ အဘိဓမ္မာ ညဝါတွေ ချပို့ပေးနေပြီ။ ထို့ပြင် ဦးအာစယကလည်း မြောက်ဘက်က သစ်သားကျောင်းကြီးပေါ်မှာ အလားတူပင် ညဝါတွေ ချပို့ပေးနေသည်။

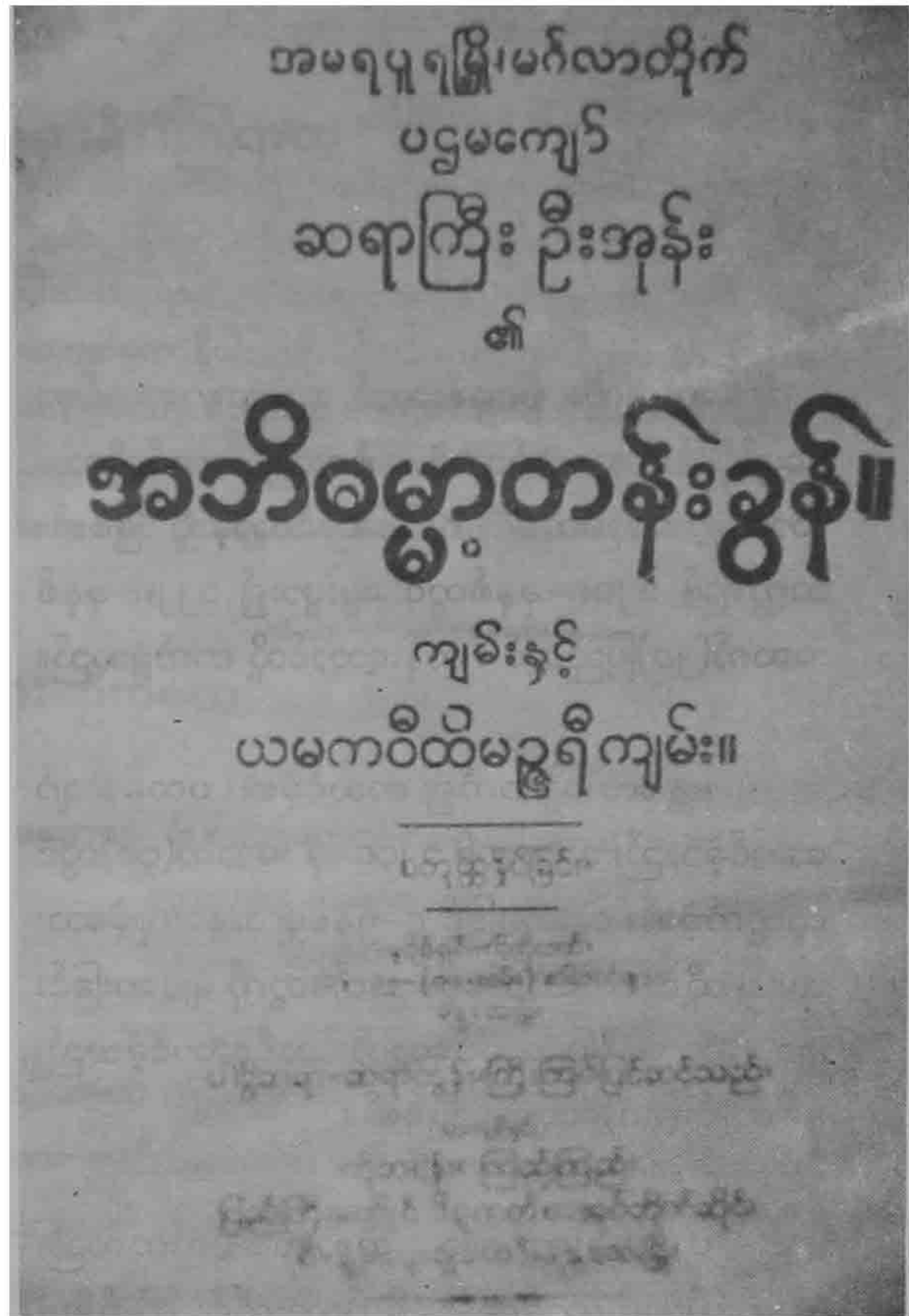
ဆရာကြီး၏ ဆန္ဒနှင့် ဘဝမိုးချုပ်ချိန်

ဆရာကြီး ဦးအုန်းသည် လူဘုန်းကြီးတစ်ပါးလို ဖြစ်နေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူကသာ ကာမဂုဏ်သားတို့ အဝတ်အစား ပုဆိုးအင်္ကျီဖြင့် နေသည်။ စိတ်ဓာတ်နှင့် အလုပ်အကိုင်တို့က သာသနာစိတ် သာသနာအလုပ်၊ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို (လူဘုန်းကြီး တစ်ပါးလို) ကြည်ညိုကြ- လေးစားကြ၏။ သူကလည်း သိက္ခာနှင့်နေသူ ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ဘက် ဒကာမကြီးရှိသော်လည်း အိမ်ကို မပြန်တော့၊ ကျောင်းမှာပင် အမြဲနေတော့သည်။ အချိန်ရှိသမျှ သူ၏ စိတ်ဆန္ဒသည် သာသနာလောက၌ အဘိဓမ္မာတွေ နားလည်ရေး- အဘိဓမ္မာတွေ ပြန့်ပွားရေးပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် “အဘိဓမ္မာ တန်းခွန်ကျမ်း” ဟူ၍ ကျမ်းကြီးတစ်စောင်ရေးသားတော့သည်။

ထို့နောက် သူ၏ ဓာတ်ပုံကြီးဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဝေသွားခဲ့၏။ အဘိဓမ္မာညဝါလောကတွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဆရာကြီးအသက်က (၇၈)နှစ် ပြည့်တော့မည်။ အရွယ်ရင့်ညောင်း ဇရာက ထောင်းလေပြီကော။ ကျန်းမာရေးလည်း လျော့လာ၏။ ခန္ဓာကိုယ်လည်း ယိုင်လာတော့သည်။

အဘိဓမ္မာညဝါလောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဆရာကြီးဦးအုန်း၏ အဘိဓမ္မာတန်းခွန်ကျမ်းနှင့် ယမကဝိထိမဉ္ဇရီကျမ်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဆရာကြီး ထမင်းစားစဉ် ဟင်းရည်သောက်သော အခါ လက်တွေ့ တုန်လာသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ပါးစပ်နား ရောက်သောအခါ ဟင်းရည် အပြည့် မပါ တော့ဘဲ ဇွန်းတစ်ဝက်မျှသာ ကျန်တော့သည်။

အိုလာပြီဖြစ်၍ အရိုးတွေ အကြောတွေက (မအိုခင် တုန်းကလို) ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆောင်နိုင်စွမ်း အပြည့် ရှိဟန်မတူတော့ချေ။

စက္ခုပါလ မထေရ်ကြီး ပြောသလို-

“ဇိဏ္ဍါ အဋ္ဌိစ နှာရစ၊
ဂတ္တာနိ န ဝဟန္တိ မေ”

မေ-ငါ၏။ အဋ္ဌိစ-အရိုးတို့သည်လည်းကောင်း၊ နှာရစ- အကြောတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဇိဏ္ဍာ-ဆွေးမြည့် ယိုယွင်း၊ အိုမင်းလာကြကုန်ပြီဖြစ်၍၊ ဂတ္တာနိ-ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတို့ကို၊ န ဝဟန္တိ-ရှေးတုန်းကလို မရွက် ဆောင်နိုင်ကြတော့ကုန်။

ဤသို့လျှင် လှည်းအိုကြီးပမာ ဖြစ်လာကြရ တတ်သည်ကား (သာယံ လောကဿ ဓမ္မတာ) ဆို သလို ဓမ္မတာပင် မဟုတ်ပါလော။

ဆရာကြီး ဦးအုန်း ကွယ်လွန်ခြင်း

ဆရာကြီး ဦးအုန်းသည် သာသနာ့ဘောင်မှာ မပျော်ပိုက်၍ လူထွက်လာခဲ့သော်လည်း အလုပ်ကိုကား သာသနာ့အလုပ်ကိုပင် လုပ်ဆောင်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သက္ကရာဇ် ၁၂၀၈-ခုနှစ်တွင် မွေးဖွား၍ ၁၂၂၈-ခုနှစ် အသက်(၂၀)ပြည့်တွင် ရဟန်းဘောင်သို့ တက်ခဲ့သည်။

မန္တလေးသို့တက်၍ စာသင်ခဲ့၏။ ပထမကျော် အောင်ခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၈-ခု အသက်(၄၀)တွင် လူထွက်ခဲ့၏။ လူ့ဘဝဖြင့် ၄-၅နှစ်မျှ အနားယူခဲ့သေး သည်။ ထို့နောက် အဘိဓမ္မာ ညဝါတွေကို ချပို့ပေးခြင်း ဖြင့် သာသနာပြုအလုပ်တွေကို လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်း(၃၀)ကျော်မျှ ဖြစ်၏။

ယခုအခါတွင်ကား အသက်အရွယ်ကလည်း အိုမင်းယိုယွင်းလာခဲ့ချေပြီ။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ နိုင်တော့၊ ရှေး တုန်းကဆိုလျှင် တုတ်ကောက်ကြီး

တစ် ချောင်းဖြင့် နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်နိုင်ခဲ့၏။ ယခု မထွက်နိုင်တော့ချေ။ လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝမှုနည်း၍ နည်း၍ လာတော့သည်။

“ဇရာ ဇေရိတာ ဟောန္တိ၊
ဟတ္ထပါဒါ အနဿဝါ”

ဆိုသလို “အိုမင်း ယိုယွင်း လာပြီဆိုမှဖြင့် လက်တို့ ခြေတို့ကလည်း အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်ပါမလာနိုင်ကြ တော့ချေ”။

ထို့ကြောင့် ယခု သက္ကရာဇ် ၁၂၈၇ ခုနှစ် ကဆုန်လဆုတ်(၈)ရက်နေ့၊ ဆရာကြီး အသက်(၇၉)နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

“သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ”
သင်္ခါရတရားတွေ ဟူသမျှ
မမြဲကြလေကုန်တကား...။

တစ်ဘဝသာသနာ

ခေတ်ပညာများ လေ့လာခြင်း

ရဟန်းပျိုကလေး ဦးဝိမလသည် ဖျတ်လတ်၏။ သွက်လက်၏။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်း၏။ စိတ်အား တက်ကြွနေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ရဟန်းပျို များ၏ တိုးတက်သော အယူအဆ အရ “ခေတ်ပညာလည်း သင်သင့်သည်” ဟု ခံယူထား၏။ ထို့ကြောင့် အတူနေဖြစ်သော ရဟန်းငယ် ဦးနရိန္ဒထံတွင် အင်္ဂလိပ်စာကို သင်ယူတော့သည်။ ဦးနရိန္ဒက ထိုအချိန်တွင် (၁၀)တန်း အောင်ပြီးပြီ။ “ညဝါ ဆိုပါရစေ” ဟု ဦးဝိမလထံသို့ လာ၍ လျှောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အတူနေခွင့်ရခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ထိုစဉ်က ဦးနရိန္ဒမှာ (၁) ဝါမျှသာ ရှိသေးသည် ဟူ၏။

ထိုသို့ ဦးဝိမလက အင်္ဂလိပ်စာ သင်ယူသောအခါ “ကျေညက်သွားအောင်” ဆိုတဲ့ သဘောဖြင့် ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ ကိုရင်အောင်ကြီးအား ထပ်ဆင့် သင်ပေးသည်။ ထိုအခါ မြင်ရသူတို့က-

“ဟင့်- သူကဖြင့် အေ-ဘီ-စီတောင် ကောင်းကောင်း မကျေသေးဘဲနဲ့ သူများကို ဆရာလုပ် သင်ပေးနေ”

ဟူ၍ ပြောကြပါသတတ်။ ထိုအခါ ဦးဝိမလက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ တဟဲဟဲနဲ့ ရယ်မော နေသည်ဟူ၏။ ဟုတ်ကလဲ ဟုတ်နေသည်ကိုး-။

ရဟန်းပျိုကလေး ဦးဝိမလသည် ခေတ် နောက်ကျပြီး ကျန်ရစ်မည်ကို စိုးရိမ်ဟန် တူ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုခေတ် ထိုအခါတုန်းက ရဟန်းငယ် လောကတွင် ခေတ်စားလာသည့် အင်္ဂလိပ်စာကလေးကိုပါ သင်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ တရားဟောရာတွင် စိတ်ရွှင်သောအခါ အင်္ဂလိပ်လို တစ်လုံးတလေ ပါလာတတ်၏။

မှတ်ချက်။ ။အင်္ဂလိပ်စာကို ထိုစဉ်က သင်ပေးခဲ့ရသော ဆရာတော် ဦးနရိန္ဒအား မေးလျှောက် ကြည့်သည်။ “ရဟန်းပျိုကလေးဦးဝိမလ အင်္ဂလိပ်စာ ဘယ်လောက် တတ်ပါသလဲဘုရား” “အတော်အတန် ရေးတတ် ဖတ်တတ် လောက်တော့ရှိပါတယ်။ ပါးစပ် ကလဲ ထမင်းစား ရေသောက် လောက်တော့ ပြောတတ် ပါတယ်” တဲ့။ ဖြေကြားတော်မူသည်။ ယခု ၁၃၅၁-ခုနှစ်တွင် သက်တော် ၈၅-နှစ်ပတ် ရှိနေပြီဖြစ်သော ဆရာတော် ဦးနရိန္ဒက ပြန်လည် ပြောပြပါ၏။

ဓမ္မကထိကလေး ဦးဝိမလ

စာချဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလ သိက္ခာ(၆)ဝါ ရချိန်တွင် စိတ်ဓာတ် အင်မတန် ထက်သန်၏။ ဖျတ်လတ်၏။ အဘိဓမ္မာညဝါများကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် ချပို့လျက်နေပြီ။ စာလိုက်သံဃာပရိသတ်တို့လည်း အတော်များနေ၏။ နာမည်လည်း အတော်ရနေပြီ။

အဘိဓမ္မာညဝါများကို ချပို့ပေးရုံသာမက ဟိုကဒီက လာ၍ပင့်သော တရားပွဲကလေးများသို့ပါ လိုက်ဟောပေးလာသည်။

ရှေ့ပိုင်းကာလတွေတုန်းက တရားမဟောဖို့ရန် ဆရာသမားများက တားမြစ်ကြသည်မှာ စာသင်ရေးကိစ္စ လျော့ပါးသွားမှာ စိုး၍ ဖြစ်၏။ ယခု စာသင်၍ ပြီးစီးနေပြီ။ ဟောဖို့ အချိန်လည်း ရောက်လာပြီ။

မဟော၍ ဖြစ်မည်လော-။

“ဘာသယေ ဇောတယေ ဓမ္မံ၊ ပဂ္ဂဏှေ ဣသိနံ ဓဇံ” တဲ့။

ဓမ္မ-အမှန်တရား သစ္စာများကို၊ ဘာသယေ- သိအောင် ပြောပြရာ၏ [ပြောမှ သိရမှာပေါ့။] ဇောတယေ-လင်းလာအောင် ထွန်းပြရာ၏။ [ဟောလိုက်တော့မှ ရှင်းလင်းသွားမှာပေါ့။] ဣသိနံ-သူတော်စင် ရသေ့ ရဟန်းတို့၏။ ဓဇံ-တံခွန်အလံသဖွယ် တရားတော်ကို၊ ပဂ္ဂဏှေ-မြင်ရလောက်အောင် မြှင့်ထောင် မြှောက်ပင့် ရာ၏။

ဟူသကဲ့သို့ သဘောထားပြီးလျှင် ယခုအခါ တရားပွဲကလေးများကိုပါ လက်ခံလာတော့သလို။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဟောဟန် အမူအရာကား

ထိုခေတ်က ယပ်လဲ့ ဓမ္မကထိကများ ခေတ်စား ခဲ့ကြ၏။ ပေါများခဲ့ကြ၏။ လူကြိုက်လည်း များခဲ့ကြ သည်။ အသံဖြင့် ဟောကြားကြခြင်း ဖြစ်၏။ အပင့် အဟိုက် အရှိက် အငင်တို့ဖြင့် ဟောကြသည်။ အသံ ကောင်းမှလည်း ဓမ္မကထိက ဖြစ်နိုင်၏။ အချို့ ဓမ္မ ကထိကများ ဇာတ်ပွဲနှင့်တောင် ပြိုင်ကြသည်-ဟု ဆို၏။

“ဓမ္မကထိက ကိုယ်တော်လေး ဦးဝိမလတရား ဟောစက ဘယ်လို ဟောပါသလဲ၊ သူများတွေလို အသံနဲ့ပဲ ဟောပါသလား” ဟူ၍ သိမိသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို မေးကြည့်မိသည်။

“အသံနဲ့ မဟောပါဘူး၊ ဟိုတုန်းကပင် ရိုးရိုးပဲ ဟောပါတယ်။ အသံလုပ်ပြီး ဟောရင် ရတာ ပေါ့၊ သူ့အသံက အသံဝါကြီးပဲ၊ အောင်လဲ အောင်ပါတယ်၊ မြည်လဲ မြည်ပါတယ်” တဲ့။

ပြောကြပါသည်။ ဟောတဲ့နေရာတွေကတော့ ဦးစိန်းဝါ ၏ ဖခင် ဦးရှင်တို့က ကမကထပြု၍ ပင့်လျှောက်ချက် အရ အမရပူရ၊ ဦးပိန်တံတားကြီးအနီးက တောင်မင်း ကြီး ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ထိုအနီး သတ္တဋ္ဌာန ရဲလောင်းဇရပ်စောင်းတန်းတွင်လည်းကောင်း ဟောခဲ့ရသည်ဟူ၏။

ထို့ပြင်- စာရေးကြီး ဦးလှဘူး၏ လျှောက် ထားတောင်းပန်ချက်အရ အမရပူရမြို့လယ်က အောင် မြေ ရွှေဘုံဘုရားတောင်ဘက်က ဇရပ်ကြီးတွင်လည်း မကြာခဏ ဟောရလေ့ရှိသည်။

ဝါတွင်းကာလတွေမှာ အမရပူရမြို့ထဲက ဟို ရပ်ကွက် သည်ရပ်ကွက်တို့၌ ရှိတတ်သည့် ဥပုသ်ဇရပ် တို့၌လည်း လိုက်၍ ဟောပေးသည်ဟူ၏။

မယ်တော်ဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင် ဆောင်ရွက်

သက္ကရာဇ် ၁၂၈၇-ခုနှစ် ဝါကျွတ်သောအခါ စာချဘုန်းကြီးလေး ဦးဝိမလ သိက္ခာ(၇)ဝါရလေပြီ၊ ထိုနှစ် နွေဦးပေါက်တွင် ဥယျာဉ်တော်ရွာ၌ “မယ်တော် ကြီး ဒေါ်ရွှေအိပ် နေထိုင်မကောင်း” ဟူ၍ သတင်းပို့ လာ၏။ ထို့ကြောင့် မယ်တော်ထံ ချက်ချင်း လိုက်သွား သည်။

ထိုအချိန်တွင် သီလရှင် မသုစာရိက ဥယျာဉ် တော်ရွာသို့ အလျင်ရောက်နှင့်၏။ နောက်မှ စာချ ဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလက ရောက်သွားသည်။ မယ် တော်ကြီးမှာ အိပ်ရာထက်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေ၏။ ပျော့ပျော့ကလေးသာ ရှိတော့သည်။

“မယ်တော်ကြီး... ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ စိတ်ထဲ ရှိတာ ပြောပါ၊ ဘာမဆို အကုန်လုပ်ပေးမယ်၊ ဆန္ဒပြည့်ဝစေရမယ်”

ဤသို့ စာချဘုန်းကြီးကလေးက မေးသောအခါ “သပိတ် သင်္ကန်း လှူဒါန်းချင်တယ်” ဟု ပြောပါ သတတ်၊ ဤသို့ သူ့ဆန္ဒ ပြောပြ နိုင်သေးသည်ကိုပင် ကျေနပ်ရသေး၏။

ထိုအခါ စာချဘုန်းကြီးကလေးက “ဟာ... ဖြစ်တာပေါ့၊ ရစေ့မယ်-ရစေ့မယ်၊ စိတ်အေးအေးထား မယ်တော်ကြီး၊ အကုန် လုပ်ပေးမယ်” ဤသို့ ပြောပြီးလျှင် ချက်ချင်း မန္တလေးသို့ သွားစေ၍

တစ်ဘဝသာသနာ

သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို မယ်တော်ကြီးအလိုရှိသလောက် အဝယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သပိတ်သင်္ကန်းတွေ ရောက်လာသောအခါ မယ်တော်ကြီးအား ပြကြ၏။ သံဃာတော်များကိုပင့်ပြီး မယ်တော်ကြီးအနေဖြင့် ကိုယ်တိုင် လှူဒါန်းစေသည်။ ကိုယ်တိုင် ရေစက်ချ၍ အမျှဝေ သွား၏။
ထို့နောက် စိတ်ဆန္ဒပြည့်ဝစုံလင် ကျေနပ်သည့် အမှုအရာအသွင်ဖြင့် မျက်နှာ ကြည်လင်စွာ ကွယ်လွန်

အနိစ္စ ရောက်သွားပါလေသည်။
စာချဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလ ဦးဆောင်၍ သားသမီးများ ဆွေမျိုးများ စုံညီစွာဖြင့် သဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စ ပြုကြလေ၏။
မှတ်ချက်။ ။ ဖခမည်းတော်ကြီး ဦးအောင်ထွန်းကား စာချဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလ သိက္ခာ (၅)ဝါ ရချိန်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ကျမ်းပြု ဆရာတော်ကလေးဘဝ

ကျမ်းပြု ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလ

သက္ကရာဇ် ၁၂၈၈-ခုနှစ် ဝါကျွတ်သောအခါ စာချဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလ သိက္ခာ(၈)ဝါ ရလေပြီ။ စာပေချပို့ရာတွင် အောင်မြင်ပါ၏။ စာလိုက်သံဃာတွေ တိုး၍- တိုး၍ လာသည်။ စာသင်သားများအတွက် လွယ်ကူစေရန် ရည်မှန်း၍ ယမိုက်နှင့်ဆိုင်ရာ (ယမကမဇ္ဇရီ) ကျမ်းကို ရေးသားခဲ့၏။ တစ်နှစ်ခန့်မျှအကြာ ၁၂၈၉-ခုနှစ်တွင် ပြီးစီး၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

စာသင်သားများကလည်း ယမကမဇ္ဇရီကျမ်းကို နှစ်သက်၏။ လက်ခံကြ၏။ စာသင်သားတို့အတွက် ကျေးဇူးများသည်။ သို့ဖြစ်၍ လေးလေးစားစား “ကျမ်းပြု ဆရာတော်ကလေးတစ်ပါး” အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုလာကြတော့၏။

ထိုအချိန်က စာချဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလမှာ တစ်ဘက်တွင် စာတွေ ချ၊ တစ်ဘက်က ကျမ်းစာ ရေးသား၊ တစ်ဘက်အားမှာတော့ လူတွေကို တရားဟော၊ မမောနိုင် မပန်းနိုင်၊ လုပ်ငန်းတွေ လှိုင်နေဟန် တူသည်။ သံဃာကြား လူတွေကြား လုပ်ငန်းကိစ္စတို့ဖြင့် ဗျာများနေပုံရသည်။

ထိုအခါ ငယ်စဉ်မှစ၍ အစ်ကိုကြီးအရင်းပမာ အနီးကပ် ဆုံးမ သွန်သင်လာခဲ့သော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဂဝံသက မိန့်တော်မူတော့၏-

“တရားဟောတာဟာ ကုသိုလ်ရရုံပါပဲကွာ... စာချတာလဲ ထိုအတူ ကုသိုလ်ရရုံလောက်ပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် စိတ်ချရအောင်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လုပ်ဖို့ လိုသေးတယ်၊ ယခုအခါ အချိန်ရောက် နေပြီ...”
ဤသို့ သတိပေးခြင်းခံရလေသော် ကျမ်းပြုစာချ ဓမ္မ

ကထိက ကိုယ်တော်ကလေး ဦးဝိမလ၏ ရင်ထဲမှာ
“ဒိန်း” ခနဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရလေတော့သည်။
“ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ် စိတ်ချရအောင်...”

ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် စိတ်ချရဖို့

စာချဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလမှာ နောင်တော်
ကြီး ဦးနာဂဝံသက သတိပေးလိုက်တော့မှ မျက်ကလူး
ဆန်ပျာ ထိတ်လန့်သွားရတော့၏။ နောင်တော်ကြီး
ဦးနာဂဝံသကား အဘိဓမ္မာ ညဝါတွေကို ဆုံးခန်းတိုင်
ရောက် တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားထားသော်လည်း
စာဝါကိုကား မပို့ချ၊ တပည့်လည်း မမွေး၊ အေးအေးပင်
ဆွမ်းခံစား၍ ကိုယ့်တရားကိုယ် အားထုတ်နေသည်။

*နောင်တော်ကြီး ဦးနာဂဝံသမှာ ယခုအခါ
သိက္ခာတော်လည်း (၁၈)ဝါခန့်မျှ ရရှိနေလေပြီ။ အောင်
ခြင်း ရှစ်ပါး ကျောင်းတိုက်၏ ပဓာန နာယက ဆရာ
တော်လည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ပေသည်၊ နောင်တော်ကြီး သတိပေးသလို
ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် စိတ်ချရအောင် လုပ်ရပေဦးမည်။
အမှန်မှာလည်း “ပရိယတ်ကို ရွက်ဆောင်သည်”
ဆိုခြင်းမှာ ပဋိပတ်ကို သွားဖို့အတွက် မဟုတ်ပါ
လော...၊ ဘုရားကလည်း သည်ရည်ရွယ်ချက်
ပင် မဟုတ်ပါလော”

“မှန်ပါသည်။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုလည်း ထည့်၍
တွက်ရပေဦးမည်။ ကျေးဇူးကြီးတဲ့ ဆရာကြီး
ဦးအုန်းကလဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ မကြာသေးမီကမှ
မယ်တော်ကြီးလဲ အနိစ္စသဘောကို ပြောသွား
သလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဖခမည်းတော်ကြီးကလဲ
ထို့ထက် စောစောပိုင်းကပင် မမြဲပုံကို မြင်အောင်
တမင်ဆောင်၍ ပြသွားသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်”

ဤသို့ ဆင်ခြင်ကာ စာချဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလ
သည် စာချချိန်၊ စာရေးချိန်၊ တရားဟောချိန်တို့ကို
အတိုင်းအတာဖြင့် ကန့်သတ်လိုက်တော့၏။ ပြီးလျှင်
သူ့ယောခွင်နှင့်သူ ဆောင်ရွက်သွားကာ ကျန်သော
အချိန်ဟူသမျှ “ကိုယ့်ကိစ္စအတွက်” ဟုချည်း ယူထား
လိုက်တော့သည်။

ဤသို့လျှင် ထိုအချိန်မှစ၍ “ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်
စိတ်ချရအောင်” တစ်စ-တစ်စနှင့် ကြည်ကြည်လင်လင်
လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်နေပါတော့သတတ်။

* မှတ်ချက်။ ။ အမရပူရမြို့၊ ဦးပိန်တံတားကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် တောင်လေးလုံးကျောင်းတိုက်တည်ရှိ၏။ ယင်းကျောင်းတိုက်
၏ အနောက်ဘက်ကကပ်လျက် “အောင်ခြင်းရှစ်ပါး ကျောင်းတိုက်” ရှိသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

တစ်မျိုးစီ အစွမ်းထက်မြက်ကြ

သက္ကရာဇ် ၁၂၈၉-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လေလျှင် စာချဘုန်းကြီးကလေး ဦးဝိမလမှာ သိက္ခာ(၉)ဝါရလေပြီ။ ဆရာကြီး ဦးအုန်း၏ ကျေးဇူးကြောင့် အဘိဓမ္မာညဝါများနှင့်ပတ်သက်၍ အဓိပ္ပာယ်တွေ ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်လာသည်။ စာလိုက်နေတဲ့ပရိသတ် နားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်လာ၏။

ဆရာကြီးဦးအုန်းထံမှာ ကိုရင်ဘဝနှင့် ၆-နှစ်၊ ရဟန်းဘဝနှင့် ၆-နှစ်၊ ပေါင်း(၁၂)နှစ်လောက် နီးနီးကပ်ကပ် လက်ထပ်သင်လာခဲ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အဓိပ္ပာယ်သဘော ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်တော့သည်။ ထို့ကြောင့်

စာသင်သားတို့က ပြောကြပါသတဲ့-

“ဦးဝိမလက အဓိပ္ပာယ်သဘော အပြောကောင်းတယ်။ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ဥပမာ ဥပမေယျတွေနဲ့ ရှင်းပြနိုင်တယ်။ သဘောအဓိပ္ပာယ်နဲ့ နားလည်အောင် ပဋ္ဌာန်း ချတယ်။

ဦးဓမ္မသာမိနဲ့ ဦးအာစယတို့ကတော့ သရုပ်တွေ နိုင်တယ်။ သူ့အကန့်နဲ့သူ ပုံ၍ ပြတော့တာပဲ။ သူတို့ကတော့ သရုပ်နဲ့ ရှင်းပြ၍ ပဋ္ဌာန်းချကြတယ်။ တစ်မျိုးစီ ကောင်းကြတာပါပဲ” တဲ့။

တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်ယုတ်လာကြပုံ

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အစွမ်းသတ္တိတို့ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်မရှိမှ ပို၍ သိလာရတတ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူ့ခြေရာကို လိုက်၍နင်းကြည့်သောအခါ မမိနိုင်မှန်း သိလာရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

“တစ်ခါသော် စာချဆရာတော်လေး ဦးဝိမလက စာချရင်း စာလိုက်သံဃာတို့အား အကြောင်းစပ်လာ၍ ဤသို့ မိန့်ဖူးပါသတတ်။

“တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး ဦးအုန်းကပြောဖူးပါတယ်။ သူ့ကို အဘိဓမ္မာတွေ တတ်အောင်သင်ပေးတဲ့ ဆရာတော် ဘုရားကြီးဟာ ဘွဲ့တော်က ဦးတေဇ-တဲ့။

မန္တလေးမြို့၊ မဏ္ဍလာရာမတိုက်တည် ဆရာတော်ကြီးပဲ။ အမရပူရမြို့ဟောင်း ပြည်ကျောင်းတိုက်က ပြောင်းလာတာမို့ “ပြည်ဆရာတော်” လို့ပဲ တွင်ပါသတဲ့။ အင်မတန် ညဝါ နိုင်တော်မူတာ၊ မာတိကာဓာတုကထာ၊ ယမိုက်၊ ပဋ္ဌာန်း၊ ဘယ်နေရာက

စမ်းစမ်း၊ ဘယ်နေရာက မေးမေး၊ အချိန်မရွေး “ဒက်” ခနဲ ဖြေတော်မူနိုင်တာ။

အဲဒီလို နိုင်နင်းတော့ ညဝါဆိုင်ရာမှာ အောက်ပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်း၊ အထက်ပိုင်းတို့ကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်နက် ချပို့နိုင်တယ်။ ဘယ်လို ချပို့သလဲဆိုရင် ကျောင်းခန်းကြီးထဲမှာ ဟိုဘက်နားက မာတိကာ- ဓာတုကထာ ပိုင်း၊ ဒီဘက်နားက ယမိုက်ပိုင်း၊ ဟောဟိုဘက်နားက ပဋ္ဌာန်းပိုင်း၊ အဲလို ပိုင်းဖွဲ့လိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ “ကဲ... ရွတ်ကြ” ဆိုပြီးတော့ သူက အလယ်ကောင် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ် ဝင်ထိုင်နေတယ်။ နားကိုလဲ စွင့်ထားတယ်။ တစ်ဝိုင်းဝိုင်းက မှားသွားရင် “ဒက်” ခနဲ လှမ်းထောက်တာပဲ။ သူ့နားက အကုန်လုံး အပေါ် စွင့်ထားတာကိုး။

ဒီတော့ တစ်ချိန်တည်းမှာ စာ ၂-ဝါ၊ ၃-ဝါ ပြီးအောင် တစ်ပြိုင်နက် ချပို့နိုင်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အဲလောက်ကို တော်တာ-တဲ့။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရှေ့ရှေ့ကို နောက်နောက်က မမိ

ဆရာကြီးဦးအုန်းက ဆက်ပြောပါတယ်။ “တို့လဲ အဲလို ကျွမ်းကျင်အောင် လုပ်မယ်” ဆိုပြီး ကြိုးစားတာတဲ့၊ မရဘူး၊ အဲလောက် မမိဘူးတဲ့၊ ယမိုက်ဖြင့် ယမိုက်၊ ပဋ္ဌာန်းဖြင့် ပဋ္ဌာန်း၊ တစ်ချိန်မှာ တစ်မျိုးပဲ ပြောလို့ ဖြေလို့ ရတယ်တဲ့။

သို့သော် ဆရာကြီး အိပ်နေ၊ အချိန် မရွေး၊ အိပ်ရာထဲသွားမေး “ဆရာကြီး-ဆရာကြီး၊ ဘယ်နားက ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ” လို့ မေးလိုက်ရင် ချက်ချင်းပဲ “ဒက်” ခနဲ ဖြေဆိုနိုင်ပါတယ်၊ အဲလောက် တော်တာပါ။

အဲဒါကိုပဲ တပည့်တော်တို့ကလဲ အားကျပါတယ်၊ ဒါနဲ့ “တို့လဲ တို့ဆရာကြီးလို ကျွမ်းကျင်အောင် ကြိုးစားမယ်” ဆိုပြီး ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မမိ ပြန်ဘူး။

ဘယ်လောက်ထိအောင် လျှော့ကျလာသလဲ ဆို

ရင် စာလာမေးပြီဆိုပါတော့ ဆရာကြီးလို တန်းပြီး မဖြေနိုင်ဘူး။

“နေပါအုံး- ပစ္စည်းက ဘာလဲ၊ ပစ္စနိက်က ဘာလဲ” အဲလိုတွေ မေးပြီးမှစိစစ်ပြီးမှ ဖြေနိုင်တော့တယ်” အဲသလို တရွေ့ရွေ့ ယိုယွင်းလာကြတယ်၊ “ရှေ့ ရှေ့ ကို နောက်နောက်က မမိချင်ဘူး” တဲ့။

ဤသို့လျှင် စာချဆရာတော်လေး ဦးဝိမလက မိန့်ဖူးပါသတော်။

မှတ်ချက်။ ။ဤ အကြောင်းအရာများကို ယခု အခါ (၁၃၅၃-ခုနှစ်မှာ) မြန်အောင်မြို့၊ ဘူတာရှေ့၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်ကြီးမှ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးနာယက၊ သက်တော် (၈၉)နှစ်က ပြန်လည် မိန့်ကြားတော် မူခြင်း ဖြစ်သည်။ “အဲဒီအခါ စာလိုက်တုန်းက တို့က (၅)ဝါရ၊ စာချဆရာတော်လေး ဦးဝိမလက (၉) ဝါ ရပြီကွ” တဲ့။

ပုထုဇ္ဇန အလင်းပြကျမ်းငယ် ရေးသား

အရှင်ဝိမလ
ဆိုဆုံးမအပ်သော
ခြောက်ခုမြောက် ဓာတ်အမေးအဖြေနှင့်တကွ
သက္ကာယမြုတ်အကျဉ်းချုပ် ဖြစ်သော

ပုထုဇ္ဇန အလင်းပြကျမ်း

ဒုတိယ အကြိမ်

သိရိနာပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၂၁၅၊ ၃၂-လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊
 ၁၃၅၆-ခု။

စာချဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလသည် ယခု အခါတွင် စာချရုံသက်သက် မဟုတ်တော့ချေ၊ မိမိ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် တရားအလုပ် လုပ်ဖို့အချိန် ကို ဖယ်ထားပြီးလျှင် လက်တွေ့အလုပ် လုပ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးလည်း ဖြစ်လာသည်။ ဤတရားကိစ္စ အတွက် မုံရွာသို့လည်း သွား၍ တရားဗဟုသုတ ရှာသေးသည်ဟူ၏။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် တရားကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိကဲ့သို့ အားထုတ်လိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာအောင် “ပုထုဇ္ဇန အလင်းပြကျမ်း” ဟူ၍ ကျမ်းငယ်ကလေးတစ်စောင် ရေးသားလေသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလသည် ယခုအခါ တရားဘက်သို့ အတော်ညွတ်ကိုင်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် လက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲဖြစ်သော အဘိဓမ္မာညွှတ် ချပို့မှုကိစ္စများကိုလည်း တာဝန်မဲ့ ပစ်၍ မထားပါ။

ထုံးစံအတိုင်း ချပို့လျက်နေပါသည်။ စာသင်သား သံဃာတော်များကား ရှေးကလိုပင် ရောက်လာမစဲ တသဲသဲ...။ ပရိယတ္တိသာသနာအတွက် တာဝန်ကိုလည်း ထမ်းဆောင်ဆဲ...။

မထေရ်ကြီး စာရင်းဝင်လာသောအခါ

သက္ကရာဇ် ၁၂၉၀-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လျှင် ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလမှာ သိက္ခာတော်(၁၀)ဝါရ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာတော့သည်။ သက်တော် ၂၉၊ သိက္ခာတော် (၁၀)ဝါ ဆိုတာ မထေရ်ကြီးစာရင်း ဝင်လာတော့၏။ သာသနာတော်၌ သတ်မှတ်ချက်တစ်ခု ရှိသည်။ ရဟန်းသိက္ခာ(၅)ဝါ မပြည့်သေးလျှင် “နဝ”ဟု ခေါ်ရ၏။ [ရဟန်းငယ်-ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။]

(၅)ဝါအထက် (၁၀)ဝါ မပြည့်သေးသောပုဂ္ဂိုလ်ကို “မဇ္ဈိမ”ဟု ခေါ်ရသည်။ [ရဟန်းလတ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။]

(၁၀)ဝါပြည့်လာလျှင်ကား “ထေရ်”ဟု ခေါ်ရတော့သည်။ [ထေရ်ကြီး=မထေရ်ကြီးဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ တည်ငြိမ်လာသူဟု ဆိုလိုသည်။]

ဝါ(၂၀)နှင့် (၂၀)အထက်ကိုကား “မဟာထေရ်” ဟု ခေါ်ရတော့၏။ [မဟာထေရ်ကြီး-ဟု အဓိပ္ပာယ်

ရသည်။ အပြည့်အဝ တည်ငြိမ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟု ဆိုလို၏။]

ယခု ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလမှာ “မထေရ်ကြီး စာရင်း”ဝင်နေပြီ။ အစစအရာရာလည်း ဣန္ဒြေရလာ တော့၏။ ခပ်စောစောပိုင်းကဆိုလျှင် ဤသို့ မဟုတ် တတ်ချေ။

ငယ်ရွယ်သူတို့၏ သဘာဝအရ ကြွားချင်ဝါချင် ၏။ ရဟန်းဒကာ ရဟန်းအမတို့ကလည်း မြောက်ပင့် ကြသည်။ ဗန်ကောက်သင်္ကန်း တရွမ်းရွမ်းနှင့်၊ ပိုး သင်္ကန်းက တဝင်းဝင်းနှင့်၊ လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူကလေး ကို ခါးမှာ ညှပ်၍၊ ပုသိမ်ထီး အရိုးရှည်ကြီးကို အဖျား ကနေကိုင်ပြီး အမြင့်ကြီး မြောက်၍ဆောင်း၊ မြောက်ကြွ- မြောက်ကြွ သွားတတ်သည်ဟုသတည်း။ ယခုကား ထိုသို့ မဟုတ်တော့ပြီ။

မင်္ဂလာတိုက်သစ်-တိုက်ဟောင်း

ဆရာကြီးဦးအုန်း မရှိပြီနောက် ကျန်ရစ်သော တပည့်ကြီးတို့က အသီးသီး တာဝန်ခွဲဝေ၍ အဘိဓမ္မာ တွေကို ချပို့ပေးနေကြသည်။ တစ်ပါးက မာတိကာ၊ ဟိုတစ်ပါးက ဓာတုကထာ၊ နောက်တစ်ပါးက ယမိုက်၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ်တစ်ပါးက ပဋ္ဌာန်း။

ဤသို့ တာဝန်တွေ ခွဲခြမ်းပြီးလျှင် အစဉ်အလာ မပျက် ချပို့ပေးလျက် နေကြသည်။ အချိန်ကိုလည်း လွှဲပေးထား၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မာတိကာကို လိုက်နေသူက ဓာတုကထာကိုလည်း လိုက်လိုက လိုက်နိုင်အောင်၊ ယမိုက်ကို လိုက်နေသူက ပဋ္ဌာန်းကို

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လည်း လိုက်လိုက် လိုက်နိုင်အောင် ဟူ၏။
တစ်နေ့တွင် မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်၏ အနောက်
ဘက်က ကပ်လျက်ရှိသော “ပင်းတလဲကျောင်းတိုက်”
တွင် အကြီးအကဲဆရာတော် ပျံတော်မူသွားသည်။

ဟောင်း”ဖြစ်၍ သွားတော့သည်။
တိုက်သစ်- တိုက်ဟောင်း နှစ်ကိုယ့် တစ်စိတ်
နေထိုင်ကြကာ အဘိဓမ္မာတွေကို ခွဲဝေချပေးနေကြ
တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ မင်္ဂလာတိုက်သို့ လာရောက်အပ်နှံရာ
ဦးဓမ္မသာမိ လိုက်ပါနေထိုင်၏။ ကျောင်းတိုက်ကိုလည်း
“မင်္ဂလာတိုက်သစ်” ဟူ၍ အမည်ပြောင်းလိုက်သည်။
ထိုအချိန်မှစ၍ လက်ရှိ မင်္ဂလာတိုက်က “မင်္ဂလာတိုက်

မှတ်ချက်။ ။တစ်ချိန်က ပင်းတလဲ မင်းသား
တည်ထား ဆောက်လုပ် ကိုးကွယ်သော ကျောင်းတိုက်
ဖြစ်သောကြောင့် “ပင်းတလဲကျောင်းတိုက်”ဟု တွင်ခဲ့သည်။
ယခုအခါ “မင်္ဂလာတိုက်သစ်” ဖြစ်လာ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီတော်များ

ပထမ သင်္ဂါယနာပွဲကြီး တင်၍ အပြီးတွင်
အရှင် မဟာ ကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးက တာဝန်တွေ
ခွဲဝေပေးတော်မူခဲ့၏။ ဘုရားသာသနာတော်ကြီး ဆက်
လက် ရှင်သန်နိုင်ရေးမှာ အခြေခံဖြစ်သော ပရိယတ်
စာပေတွေ ပျောက်ကွယ် မကုန်ဖို့ အရေးကြီးသည်။
ထို့ကြောင့်-

၁။ “ဝိနည်းပိဋကတ်တွေကို အရှင်ဥပါလိ မထေရ်
ဦးဆောင်၍ တပည့်အဆက်ဆက်က သင်ကြား
ပို့ချ ဆောင်ထားကြရမည်။

၂။ သုတ္တန်ပိဋကတ်တွေကို အရှင်အာနန္ဒာ ဦးဆောင်
၍ တပည့်အဆက်ဆက်တို့က သင်ကြားပို့ချ
ဆောင်ထားကြရမည်။

၃။ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တွေကိုတော့ အရှင် သာရိ
ပုတ္တရာ၏ တပည့်အဆက်ဆက်တို့က သင်ကြား
ပို့ချ ဆောင်ထားကြရမည်။”

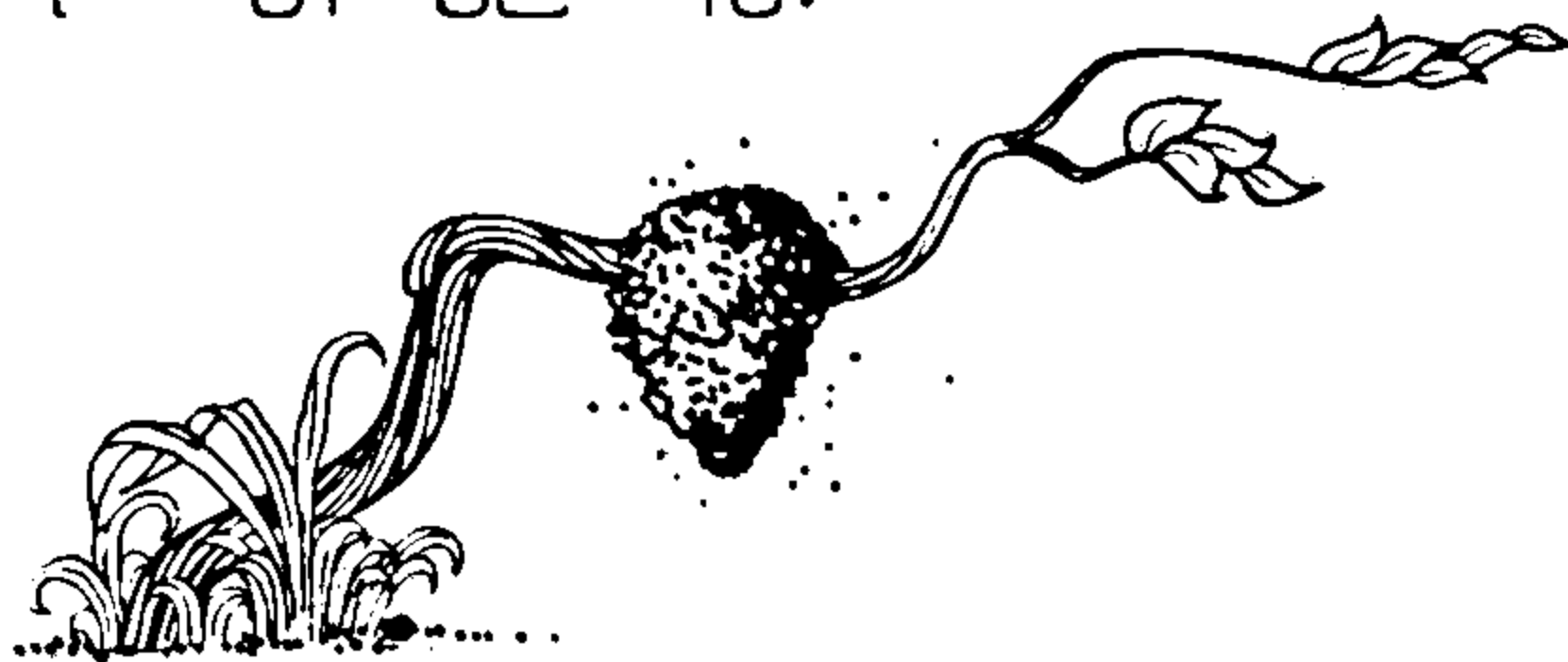
ယင်းသို့ တာဝန်တွေ ခွဲဝေပေးထားချက်အရ
ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြရာ ယခုအခါ မြန်မာပြည်အနေဖြင့်

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလတို့၏ လက်ထက်သို့တိုင်
ရောက်လာကြလေသည်။ “အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏
အဆက်- အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီငယ်များ”ဟုပင်
ဆိုထိုက်လာတော့၏။

ယခုအခါ ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလမှာ သက်
တော် (၃၀)ပင် ပြည့်မြောက်လာလေပြီ။ သာသနာတော်
အတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ၏။ များစွာ တာဝန်ကျေခဲ့ပါ
သည်။

* သက်တော်က သုံးဆယ်၊
ဘုန်းကြွယ်ရဲ့လုပ်အား။

* အများကို စာနာ၍၊
တရားဘာဝနာနှင့်၊
ဘုရားသာသနာဖို့၊
သားရတနာ သာရိပုတ်လို၊
ထုတ်ခဲ့ အင်အား။ ။

စတုတ္ထ ဆယ်စုနှစ်

သက်တော် ၃၀-နှစ်မှ ၄၀-နှစ်အတွင်း
(၁၂၉၁-၁၃၀၀)

တစ်ဘဝသာသနာ

အဘိဓမ္မာသက်သက် တရားပွဲ

ဆရာကြီး ဦးအုန်း၏ အရှိန်အဝါသည် လွန်စွာ ကြီးမားလှ၏။ ယခုအထိ သူ့အရှိန်အဝါ မပျက်ပြယ် သေး။ သူ ချမှတ်စိုက်ထူခဲ့သော အဘိဓမ္မာ တံခွန်အလံ သည် တလူလူပင် လွင့်လျက်ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာသင်သားတွေ လာနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

အပြင်ကိစ္စတွေကို လျှော့နိုင်သမျှ လျှော့၍၊ စာ ချမှုကိုတော့ မလျော့စေဘဲ ပရိယတ္တိတာဝန်ကို အားသွန် ကြိုးပမ်း ကိုယ်စီကိုယ်ငှာ ထမ်းနေကြသည်။

ထိုသို့ ကြိုးပမ်းထမ်းဆောင်နေကြစဉ် ၁၂၉၁-ခုနှစ် ဆောင်းတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ စာကလေး တစ်စောင်နှင့် ဒကာတစ်ယောက် ပေါက်လာ၏။

“ညောင်လေးပင်မြို့သို့ ကြွ၍ အဘိဓမ္မာသက်သက် တရား ဟောပေးပါရန်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ လယ်တီ ဓမ္မကထိက ဆရာတော် ဦးပဒုမထံမှ စာကလေး ဖြစ်၏။ “ဘယ့်နယ်ကြောင့် မဆက်မစပ် လာ၍ ပင့်ပါလိမ့်မည်နည်း”ဟု တွေး၍ နေမိပါသတတ်။

ဤသို့ လာရောက်ပင့်ပါသော်လည်း မိမိ၏ ချပို့နေဆဲ စာဝါ၊ ရေးသားလက်စ စာအုပ်ကိစ္စတို့ကြောင့် မအားလပ်သဖြင့် ထိုနှစ်က လက်မခံနိုင်ခဲ့ပါ။ “နောက် တော့ အကြောင်းသင့်ရင် လိုက်တာပေါ့”ဟူ၍မျှသာ ပြောခဲ့ရသည်။

အဘိဓမ္မာအကြောင်း လူတွေ သိဖို့ကောင်း

ရဟန်းသိက္ခာ(၅)ဝါခန့်မှစ၍ အဘိဓမ္မာ ညဝါ ကျမ်းကြီးများကို ပီပီပြင်ပြင် နိုင်နိုင်နင်းနင်း ချပို့လာ ခဲ့သည်မှာ ယနေ့သက္ကရာဇ် ၁၂၉၂-ခုနှစ်သို့တိုင်အောင် ပင် ဖြစ်၏။ သာသနာတော်အတွက် မိမိနိုင်ရာဘက်က တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်သဖြင့် မိမိဘဝကို ကျေနပ် ရလေသည်။

မိမိကို မွေးပေးသော အမိအဘများ၊ ဥယျာဉ် တော်ရွာ မူလဆရာတော် ငယ်ဆရာရင်းမှစ၍ နောက် နောက် ဆရာတော်များအားလုံးပင် ကျေးဇူး ကြီးမား တော်မူကြပေ၏။

ဆောင်းတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ လယ်တီ ဓမ္မကထိက ဆရာတော်ဦးပဒုမထံမှ စာကလေး တစ် စောင်နှင့် ဒကာတစ်ဦး ရောက်လာပြန်၏။ ကိစ္စမှာ ယခင်နှစ်က လျှောက်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း-

“ညောင်လေးပင်သို့ ကြွ၍ ဘုရားပွဲတွင် အဘိဓမ္မာတရားသက်သက် ဟောကြား ပေးပါရန်”

ဖြစ်၏။ နှစ်ကြိမ်တိုင် ၂-နှစ် ဆက်၍ ပင့်နေခြင်း ဖြစ် သည်။ ဤကိစ္စအတွက် စဉ်းစားရတော့၏။ အဘိဓမ္မာ အကြောင်း လူတွေလည်း သိဖို့ကောင်းလှသည်။

အစ်ကိုကြီးသဖွယ် ဖြစ်တဲ့ အောင်ခြင်း ရှစ်ပါး ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနာဂဝံသက မိမိအား တရားဟောကိစ္စ များကို စိတ်မဝင်စားရန် သတိပေးထားမှု ရှိနေခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ဤတရားပွဲမှာမူ မိမိတို့ ချပို့နေကျ အဘိဓမ္မာတရားသက်သက်လည်း ဖြစ်သည်က တစ် ကြောင်း၊ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားပွဲ လည်း ဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် “ဟောပေးပါ မည်”ဟု ဝန်ခံလိုက်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် သက္ကရာဇ် ၁၂၉၂-ခု တပေါင်းလ ဆန်း ၆-ရက်နေ့တွင် မန္တလေးမှနေ မီးရထားဖြင့် ညောင်လေးပင်သို့ ကြွခဲ့၏။ တပေါင်းလဆန်း(၈)ရက် (၂၃.၃.၃၁)နေ့ညမှ စတင်၍ အဘိဓမ္မာ သက်သက် တရားတော်များ ဟောကြားပေးတော်မူခဲ့သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ညောင်လေးပင်မြို့ တရားပွဲ

ဤတရားပွဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလ ကိုယ်တော်တိုင် တစ်ခါတုန်းက ပြန်လည် မိန့်ကြားဖူး၏။ “ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်အနေနဲ့ အခုလို စတင်ပြီး ဟောရတော့မယ်ဆိုတော့ ပရိသတ်ကို ခပ်ရွံ့ရွံ့ ပဲ၊ သိပ်မရဲလှဘူး” တဲ့၊ ဒါကြောင့် အခုလို နိဒါန်းပျိုးပြီးမှ ဟောခဲ့သတဲ့။

“ဒကာ ဒကာမ အပေါင်းတို့... ဦးပဉ္စင်းတို့က ပရိယတ်စာပေ အဘိဓမ္မာတွေ ချပို့နေမှုကသာ များတာပါ။ ဟောရေး ပြောရေးမှာက မကျွမ်း ကျင်ပါဘူး။ သာမန် တရားပွဲကလေးတွေတော့လဲ ဟောဖူး တာပေါ့၊ အခုလို မဏ္ဍပ်ကြီး ထိုးပြီးတော့ ပရိသတ်တွေ အများကြီးနဲ့ ဟောရတဲ့ တရားပွဲ မျိုးကိုတော့ မဟောရသေးပါဘူး။

အခုလာရတာက လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ရဲ့ တရားပွဲလဲဖြစ်၊ အဘိဓမ္မာသက်သက်သာ ဟောရမယ့် တရားလဲဖြစ်၊ ပြီးတော့ လယ်တီ ဓမ္မကထိက ဦးပဒုမကလဲ ၂-ကြိမ်တိုင်တိုင် စာနဲ့ရေးပြီး ပင့်တာလဲ ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ မနေသာ လို့ အခုလိုလာပြီး ဟောရခြင်းပါပဲ...”

လို့ ယိုယိုကလေး- ကျုံ့ကျုံ့ကလေး နိဒါန်း ချပြီး တရားပွဲ စခဲ့တယ်” လို့ ပြန်လည်အမိန့်ရှိဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ကား တတ်သလောက် ပီပီပြင်ပြင် စီစဉ်ပြီး ဟောတော်မူလိုက်ဟန် တူသည်။ ပရိသတ်တွေက သဘောတွေကျ၊ အားတွေရလွန်းလို့ တဲ့-

“ရှေ့လာမည့်နှစ်တွေမှာလဲ ဤရက်သို့ ရောက် တိုင်း ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပေးတော်မူပါဘုရား” ဟူ၍ ဝိုင်းဝန်းလျှောက်ထားကြလေသတတ်။

တောရွာများ၌ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေ

တောရွာအများအပြား၌ သားရှင်ပြုအလှူတွေမှာ တရားနာနေလိုက်ကြတဲ့သူတွေ မဏ္ဍပ်ကြီးနဲ့အပြည့်၊ ဟောတဲ့ဘုန်းကြီးကလဲ စရိုက်ကို သိတယ်၊ သူတို့ နယ်သူနယ်သားအလိုက်၊ သူတို့ရွာသူရွာသားအကြိုက်ပဲ ဟောရတာပေါ့။

လူ့ပြည်ပို့၊ နတ်ပြည်ပို့၊ ကျောင်းဆောက်လို့ နန္ဒိယတို့လို မသေခင်က နတ်ဘုံပေါက်၊ လူ့ပြည် ပြန်ရောက်တဲ့သူတွေကျတော့လဲ ဒါနကြောင့် ဇောတိက၊

ဇဋီလ၊ ကာကောဏ္ဍတို့လို ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ သုံးမကုန် စွဲမကုန် တောင်လိုပုံတာတွေကို ဟောရတော့တာပေါ့။ တစ်ခါတလေ သီလကြောင့် အမျိုးမြင့်တာ မြတ်တာ ရုပ်ရည်ချောတာတွေလဲ ဟောရတော့တာပေါ့ လေ-၊ တစ်ချက် တစ်ချက်လဲ သက်ဆိုင်ရာ ဂါထာ ကလေးရွတ်၊ အနက်ဆံ ကောင်းကောင်းပေး၊ အသံ ကလေး အနိမ့်အမြင့်၊ အပင့်အဟိုက်-အရှိုက်အငင်တွေ နဲ့၊ အဓိပ္ပာယ် လွင်လွင် ပြော၊ သူတို့ကလဲ အဲလိုမှ သဘောကျတာကိုး-။

တစ်ဘဝသာသနာ

အဘိဓမ္မာလေး ပါလေကာမျှ

အဲဒီလိုနဲ့ တောရပ်တောရွာတို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံ အတိုင်းအတာအရ-ကုန်ကျထားတဲ့ အလှူကြီးနဲ့ လိုက် သွားအောင် ဘုန်းကြီးကလဲ ၂-နာရီခွဲ၊ ၃-နာရီမျှ ဟောလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သုတ္တန် ဝတ္ထု ဇာတ် ကြောင်းတွေနဲ့ ခြယ်မှုန်း၍ ဟောပြီးလို့ တရား အဆုံး သတ်ခါနီးတွင်-

“ဤသည်ကား သုတ္တန်ဒေသနာတော်မြတ် ဖြစ် ချေသည်။ အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်မြတ်သည် ကား “ကုသလာ ဓမ္မာ၊ အကုသလာ ဓမ္မာ၊ အဗျာကတာ ဓမ္မာ” အစရှိသည်ဖြင့် ဟောတော် မူ၏။”

ဟု ဆိုကာ ရှိသေး၊ ပရိသတ်ကြီးက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ် လာကုန်ကြပြီ၊ ပြန်ကြတော့မယ်လို့ ထီးကိုင် ဖိနပ်ကိုင် လုပ်ကုန်ကြပြီ၊ ပြီးတော့မယ် ဆိုတာ သိနေတာကိုး၊

တချို့ကတော့လဲ မလာမကောင်းလို့ ဟိုရွာ ဒီရွာက လာကြရတာ၊ ၂-မိုင် ၃-မိုင် ခရီး ပြန်ရဦးမှာ။

အဲဒီလို အခြေအနေမှာ စာပေဗဟုသုတရှိတဲ့ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ ကတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ သူ့ကိုကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ၊ “ကုသလာ ဓမ္မာ၊ အကုသလာ ဓမ္မာ” စသည်ဖြင့် ရွတ်တော့မှ လက်အုပ်ချီတတ်ကြ သတဲ့။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ “ဒါမှ တရားအစစ်”တဲ့၊ “အဘိဓမ္မာ ပါလေကာမျှကလေး ဖြစ်ပေမယ့်- ဒါမှ ဘုရားဟောသက်သက်၊ ဘုရားနှုတ်တော်ထွက်”-တဲ့။

ဟိုဟာတွေက ဘုရားဇာတာကလေး နည်းနည်းကို သုတ္တန် အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ခြယ်မှုန်းထားတာတဲ့၊ ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်က အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နဲ့ ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော မွေ့နှောက်ပြီး ပြောထားတာတဲ့၊ အဲလို ယူဆကြသတဲ့။

အဘိဓမ္မာတွေ ထွန်းကားစေချင်လို့

လယ်တီဆရာတော်ကြီး၏စေတနာ။ ။အဲသည် လို ပရိသတ်က ၂-မျိုး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲလို လူမျိုးက အင်မတန် ရာခိုင်နှုန်းနည်းပါတယ်၊ အဘိဓမ္မာ တရားကို “ပျင်းစရာကြီး”လို့ သိထားတဲ့အတွက် ထီးကိုင်- ဖိနပ်ကိုင်တဲ့သူတွေက များတတ်ပါတယ်။ အဘိဓမ္မာတရားရဲ့ အနှစ်အသား အရသာကို သူတို့က သိမှမသိကြဘဲကိုး၊ ဒါကြောင့် ဟောတဲ့ဘုန်းကြီးကလဲ “ကုသလာ ဓမ္မာ၊ အကုသလာ ဓမ္မာ”နဲ့ ပါလေကာမျှပဲ ထည့်ကြရတော့တာ။

ဒါကြောင့် လယ်တီ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက မြန်မာ ပြည်သူ ပြည်သားများနဲ့ အဘိဓမ္မာတရားကို ရင်းနှီးစေချင်သည်။ အဘိဓမ္မာ၏အရသာတွေကို သုံး ဆောင် ခံစားစေလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပါဠိလို တည်ရှိနေ သော အဘိဓမ္မာသဘောတွေကို မြန်မာလို ကျမ်းစာတွေ အဖြစ် ရေးသားတော့သည်။

လွယ်လွယ်နဲ့ သိလိုရအောင်၊ ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ မှတ်လို့ ဖြစ်အောင် “သံခိပ်”ဆိုတဲ့ အမည်တွေဖြင့် ကျမ်းစာတွေ မြောက်မြားစွာ ရေးသားတော်မူသည်။ ပြီးလျှင် ရပ်ရွာအနှံ့ မြို့နယ်အနှံ့ တိုင်းခွင်အနှံ့ အဘိ ဓမ္မာတွေ ပြန့်အောင် ကိုယ်တော်တိုင် ခရီးဆန်းတော်မူ သည်။

ရောက်ရာအရပ်တွင် “သံခိပ်အသင်း”တွေ ဖွဲ့၊ အဘိဓမ္မာတရားတွေ ဟော၊ ဝိပဿနာလဲ ကြားညှပ်၊ အဘိဓမ္မာဆိုင်ရာ သံခိပ်စာလဲ ကျက်ကြ၊ မှတ်ကြ၊ ရွတ်ကြစေပါသတဲ့။

ဤနည်းအားဖြင့် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး သည် ညောင်လေးပင်မြို့နယ်သို့လည်း အဘိဓမ္မာတရား ဟောရန် ရောက်သွားတော်မူရလေသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ညောင်လေးပင် အဘိဓမ္မာတရားပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော်ကြီး ပုံတော်

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့နှင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ (D. Litt ဒီလစ်ခေါ်) ကျမ်းတတ်ပါရဂူ ဘွဲ့ထူးများကို ဆွတ်ခူးပန်ဆင်တော်မူခဲ့သော ကျေးဇူးတော်ရှင်လယ်တီ ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ထက်အောက် တစ်ခွင် မြန်မာပြည် တစ်နံ တစ်လျား လှည့်လည်ကြွသွား၍ တရားစည်ကြီး ရိုက်တီး နေချိန် ဖြစ်၏။

သက္ကရာဇ် ၁၂၈၁-ခုနှစ်တွင် ညောင်လေးပင်မြို့ သို့ ကြွလာတော်မူသည်။ ကြွလာခြင်းအကြောင်းမှာ ညောင်လေးပင်မြို့နှင့် ၄-မိုင်ခွဲမျှဝေးသော ဇီးကုန်းကြီး ရွာမှ တိုက်သူကြီး ဦးသက်က တရားဟောပင့်၍ ကြွ လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ညောင်လေးပင်မြို့ကလည်း တပေါင်းလသို့ ရောက်တိုင်း နှစ်စဉ်အမြဲ ရွာမရပ်တွင် * သံပုံစေတီဘုရား

ပွဲ ကျင်းပနေကျဖြစ်၏။ အငြိမ့် ဇာတ်သဘင် ရုပ်သေး စင်တို့ဖြင့် စည်စည်ကားကား ကျင်းပနေကျဖြစ်သည်။ ယခု ၁၂၈၁-ခုနှစ်တွင် ဦးဖူးညိုရုပ်သေးစင်ကို သွင်း၍ ခင်းကျင်းကပြလျက် ရှိ၏။ လယ်တီဆရာတော်ဘုရား ကြီး ကြွလာခိုက်နှင့် ကြုံနေသည်။ ဆရာတော်ကြီးက-
“ဆိုင်းသံ ဗုံသံတွေ ကြားနေတယ်၊
ဘာလုပ်ကြတာလဲ ကွယ်”

ဟူ၍ မေးတော်မူတော့၏။ ထိုအခါ ဒကာများက “ဘုရားပွဲပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြရလေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက-

“အို... မင်းတို့ကလဲကွယ်-၊ (တစ်နှစ်တစ်ခါ၊ ငရဲရှာ၊ လူ့ရွာဘုရားပွဲ) ဆိုတာလို ဖြစ်နေပေါ့၊ ဒီလို လုပ်ကြပါကွယ်၊ အငြိမ့်တွေ ဇာတ်တွေ ရုပ်သေးတွေ မထည့်ပါနဲ့တော့။

ဘုရားပွဲမှာ အဲဒါတွေထည့်တော့ ကုသိုလ်မရတဲ့ အပြင် အကုသိုလ်တွေတောင် ပွားသေးတယ်၊ ဘုရားကလဲ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြင်လိုက်ကြစမ်းပါ၊ အဲဒီ သဘင်ပွဲတွေအစား တရားပွဲ ထည့်ရအောင်၊ ငါဟောပေးမယ်”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နှစ် ၁၂၈၂-ခုနှစ် တပေါင်းလမှစ၍ လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်လာပြီး ဘုရားပွဲ မှာ တရားချီးမြှင့်တော်မူ၏။

ထိုစဉ်က လယ်တီ ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် နိုင်ငံတွင်း အနှံ့အပြား အဘိဓမ္မာတွေ ပြန့်ပွားအောင် ကြိုးစားနေခိုက်လည်း ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ဤတရားပွဲ၏ ထူးခြားချက်မှာ (က) အခြားသောတရားပွဲတို့ကဲ့သို့ သုတ္တန်တရားများကို မဟောရပေ၊ (ခ) သံနေသံထားဖြင့်လည်း ယပ်လဲတရား များကို မဟောရပေ၊ (ဂ) လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ စည်းကမ်းဘောင်ခတ်ပေးမှုအရ “အဘိဓမ္မာသဘောတရားများကိုသာ” ရိုးရိုးအသံဖြင့် ဟောရ လေသည်။

* နောက်ပိုင်းတွင် သံပုံစေတီကို အုတ်တို့ဖြင့်ဖုံး၍ “ပြည်လုံး ချမ်းသာစေတီ” ဟူ၍ ဘွဲ့မည်ပေးပြီး မြေပေါက်စေတီ တည်ထား ကိုးကွယ်ကြသည်။ ညောင်လေးပင်မြို့မြောက်ဘက်တွင်တည်ရှိသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

လယ်တီနှင့် တပည့်အဆက်ဆက်

နောက်နှစ်- နောက်နှစ်များတွင်လည်း လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ကြိုးစား၍ ကြွ-ကြွလာတော်မူသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၁၂၆၇-ခုနှစ်မှ ၁၂၈၄-ခုနှစ်အထိ (၁၇)နှစ် တိုင်တိုင် မြန်မာပြည်အတွင်း လှည့်လည်ကြွ၍ သာသနာ ပြုခရီး ဆန့်တော်မူခဲ့၏။

နောင်ပိုင်းတွင်ကား ဤညောင်လေးပင်မြို့သို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် မကြွနိုင်သော အခါ လယ်တီဆိုင်ရာ တပည့်ကြီးများ အလှည့်ကျ ကြွ-ကြွလာတော်မူတတ်ကြသည်။

သစ်ချတောင် ဦးတိလောက၊ လယ်တီ ပဏ္ဍိတ၊ လယ်တီ ဦးစန္ဒိမာ၊ လယ်တီ ဦးပဒုမ စသော တပည့် ကြီးများ ကြွ-ကြွလာကြပြီးလျှင် တရားဟောပေးတော် မူကြသည်။ ဤသို့အားဖြင့် (၁၀)နှစ်ခန့်မျှ ကြာ၍

၁၂၉၁-ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ဇေယျပဒိချောင်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူသော လယ်တီ စာချ ဓမ္မကထိက လယ်တီ ဦးပဒုမက မိန့်သည်-

“ဒကာတို့ရေ... ငါတော့ လေငန်းရောဂါ စွဲ ကပ်လာပြီ၊ ခြေတွေ လက်တွေ သိပ်မသယ်ချင် တော့ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းတို့ တရားပွဲနဲ့ လျော်တဲ့ ကိုယ်တော်တစ်ပါး- ငါ တွေ့ထားတယ်။

အဲဒီကိုယ်တော်က ဘယ်သူလဲ ဆိုတော့ အမရပူရ မင်္ဂလာတိုက်က စာချဆရာတော်လေး ဦးဝိမလပဲ ဟေ့...။

အဘိဓမ္မာ ထိပ်သီး၊ ဝိနည်း-သုတ္တန်တို့ မှာလဲ ကျွမ်းကျင်တာပဲကွ၊ သိက္ခာကလဲ (၁၀)ဝါ ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ သူ့ကို ပင့်ရမယ်” ဟု ညွှန်ကြားပါသတတ်။

အဘိဓမ္မာနှင့် သင့်တော်တဲ့ ဓမ္မကထိက

ဘုန်းကြီး သွားပင့်ရမည့် ညောင်လေးပင်မှ ဦးအေးမောင်က “ဦးဝိမလဆိုတာ တပည့်တော်တို့ မသိဘူး ဘုရား”ဟု လျှောက်သောအခါ “ငါ စာရေးပေး လိုက်ပါမယ်ကွ”ဟု မိန့်ပါသတတ်၊ ထိုစာဖြင့် သွားရာ ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလက-

“ဒီနှစ်တော့ အကြောင်း မညီညွတ်သေး၍

မလိုက်နိုင်သေးပါ၊ နောင်နှစ်များမှ အကြောင်း ညီညွတ်သလိုပေါ့”ဟု ပြောလိုက်ပါသတဲ့။ သက္ကရာဇ် ၁၂၉၂-ခုနှစ်တွင် တစ်ဖန် လယ်တီ ဓမ္မ ကထိက ဦးပဒုမ ဆရာတော်က စာရေး၍ ပေးလိုက် ပြန်၏။ ထိုအခါကျမှ လက်ခံလိုက်သည်ဟူ၏။ ထို့ နောက် တပေါင်းလတွင် ညောင်လေးပင်သို့ ကြွ၍ ဟောပြောပေးလေသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မင်းကွန်းဘက်သို့လည်း ကြွရ

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလသည် ၁၂၉၃-ခုနှစ် တွင်လည်း တန်ဆောင်မုန်း- နတ်တော် စာဝါတွေ သိမ်းပြီးသောအခါ မင်းကွန်းဘက်သို့ ကြွတော်မူ၏။ အဘိဓမ္မာညဝါဆိုင်ရာတို့ကို ချပို့ပေးတော်မူသည်။

ဤသို့ ဆောင်းတွင်း- ဆောင်းတွင်းကာလမှာ မင်းကွန်းဘက်သို့ ကြွ- ကြွလာ၍ အဘိဓမ္မာများကို သင်ကြားချပို့ပေးကြောင်း သိလာကြသောအခါ သီလရှင် ပရိသတ်တို့လည်း တဖြည်းဖြည်း တိုး-တိုးလာကြ တော့သည်။

ထိုစဉ်က မင်းကွန်းမိုးကုတ်ချောင်တွင် နေရာ ထိုင်ခင်း အဆောက်အအုံ မပြည့်စုံလှသေးပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်ကလေးအတွက်လည်း သင့်တော်အောင် နေရာ ထိုင်စရာ မရှိသေးပါ။

ဤသို့လျှင် ဆောင်းတွင်းပိုင်း ရောက်တိုင်း နှစ်စဉ် ကြွ၍- ကြွ၍ လာခဲ့ရာ ၁၂၉၄-ခုနှစ်တွင်ကား မိုးကုတ်မြို့မှ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းမည့်ကျောင်းဒကာ ပေါ်ပေါက်၍လာတော့၏။

မိုးကုတ်မြို့မှ ကျောင်းဒကာ ဦးပု + ဇနီး ဒေါ်နန်းဇော်တို့ မိသားစုက ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလ အတွက် မင်းကွန်း မိုးကုတ်ချောင်၌ ကျောင်းငယ် တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြသည်။

ဤအခါတွင်မှ ဆရာတော်လေးအတွက် နေရေး ထိုင်ရေး အဆင်ပြေသွားတော့၏။ သို့သော် စာလိုက်ရန် ခေတ္တ ပြောင်းရွှေ့လာကြသော သီလရှင်များအတွက် ကား လိုအပ်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်မြို့သို့ စတင် ကြွရောက်

သက္ကရာဇ် ၁၂၉၄-ခုနှစ် နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၁၁)ရက်ဆိုလျှင် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလ သက်တော် ၃၃-နှစ် ပြည့်ပြီ။ သိက္ခာတော်လည်း ၁၄-ဝါ ရပြီ။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဆောင်းတွင်းမှာ မင်းကွန်း၊ နွေဦး တပေါင်းမှာ ညောင်လေးပင်သို့ ကြွရ၏။

ညောင်လေးပင်မှ အပြန်တွင် မိုးကုတ်မြို့မှ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ်၊ ဇနီး ဒေါ်သိုင်းခြံတို့က ဦးဆောင်၍ ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလကို မိုးကုတ်မြို့ သို့ ပင့်ဆောင်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနှစ် နွေဦးပေါက် ကာလတွင် မိုးကုတ်မြို့သို့ စတင်၍ ရောက်ရလေတော့ ၏။

အစဦးဆုံး အခေါက်၌ နေထိုင်ရေးအတွက် မိုးကုတ်သူ ရဟန်း အမကြီး ဒေါ်ဝိစာရီ (ငယ်နာမည်

ဒေါ်အေးဘော်)၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ အရှေ့ရွာကျောင်း တွင် တည်းခို သီတင်းသုံးရသည်။

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလ ညောင်လေးပင်သို့ ကြွ ကြွပြီး တရားဟောသည်ကို ကြားရ၍ တရားဟော တတ်မှန်းလည်း သိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးလယ်တို့က “တရားနာလိုသည်၊ တရားပွဲ ကျင်းပမည်” -ဟု ဆရာ တော်လေးထံ အခွင့်ပန်၍ တရားပွဲ စီမံကြတော့သည်။

“တရားဟောပွဲကို အိမ်မှာ ကျင်းပမည်”ဟု သတ်မှတ်ကြ၏။ အချိန်ရောက်သောအခါ မိုးကုတ်မြို့၊ ဂျော့တောင်ရပ်မှာ ရှိသော ကျောင်းဒကာ ဦးလယ်၊ ဇနီး ဒေါ်သိုင်းခြံတို့၏ နေအိမ်မှာ ကျင်းပကြသည်။

မိုးကုတ်ရောက်စက တရားဟောပုံမှာ ပဋ္ဌာန်း သဘောတရားများသာ ဖြစ်ပါသတတ်၊ (ညောင်လေးပင်

တစ်ဘဝသာသနာ

မိုးကုတ်မြို့မှ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ် နှင့် ဇနီး ကျောင်းအစ်မကြီး ဒေါ်သိုင်းမြ

မှာ ဟောသကဲ့သို့) ပဋ္ဌာန်းပစ္စည်း- ပစ္စယုပ္ပန်တို့ကို ရှင်းပြခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်ဟူ၏။

“ပစ္စည်း”ဆိုတာ “ပစ္စယ”ဆိုတဲ့ ပါဠိက လာတာ။ “အကြောင်းတရား”လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ “ပစ္စယုပ္ပန်”ဆိုတာကလဲ “ပစ္စယုပ္ပန္န”က လာတာ။ “အကျိုးတရားတွေ”လို့ ဆိုလိုတယ်။

“လောကကြီး တစ်ခုလုံးမှာ အကြောင်းတရားတွေကြောင့်-အကျိုးတရားတွေ ဖြစ်နေမှုသာ ရှိတယ်။ ဒကာ လယ် ဆိုတာ မရှိ၊ ဒကာမ သိုင်းမြဆိုတာလဲ မရှိ၊ အကြောင်း-အကျိုး ဓမ္မအစဉ်အတန်းကြီးမျှသာ ရှိနေတယ်”

ဤသို့လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ စင်အောင် ဟောနေခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်ဟူ၏။

ညောင်လေးပင်နှင့် ဆရာတော်လေး

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလသည် ညောင်လေးပင်သို့ တရားဟောကြွလာတိုင်း ပြုလုပ်လေ့ရှိသော ဝတ္တရားတစ်ခုရှိ၏။ ယင်းကား တရား မဟောခင် တောရကြီးကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးအရိယထံ သွားရောက်ကန်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆုံးအမကို ခံယူ၏။ ပြီးမှ ဟောသည်။

အထူးအားဖြင့် တောရကြီးဆရာတော်ဘုရားကြီးက ချီးမြှောက်တော်မူ၏။ တရားပွဲသို့လည်း တပည့်ကြီးများကို တရားနာရန် လွှတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တိုက်အုပ်- တိုက်ကြပ်- တပည့်ကြီးများ ကြွ-ကြွလာတတ်ကြ၏။

တောရကြီးမှ စာချဆရာတော်တစ်ပါးဆိုလျှင် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလထက် သိက္ခာကြီးတော်မူ၏။ သို့သော်လည်း အားပေးသောအားဖြင့် တောရကြီးမှ တစ်မိုင်ခွဲမျှဝေးသော ဆရာတော်လေး၏ တရားပွဲသို့ ရောက်အောင် လာ၍ နာတော်မူသည်။

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလနှင့် ညောင်လေးပင်ဒကာ-ဒကာမတို့လည်း တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ရင်းနှီးရင်းနှီးလာကြသည်။ ဟောသမျှ ပြောသမျှတို့ကိုလည်း သဘောကျကြ၏။ အတော်များများ လက်ခံလာကြပြီ။

အဘိဓမ္မာတရား ဟောသည် ဆိုသော်လည်း ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ကိုပါ ထည့်သွင်း၍ ဟောပြ သဖြင့်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တောရကြီး ဆရာတော်ဘုရားက ပို၍ သဘောကျတော် မူ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်-

တောရကြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးအရိယ ကိုယ်တော်တိုင် “ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အရသာ” ကျမ်းစာကို စီရင်ရေးသားပြီး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ထွန်းကားအောင်

ဆောင်ရွက်တော်မူနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မှတ်ချက်။ ။အဘိဓမ္မာဆိုသည်မှာလည်း ပစ္စည်း-ပစ္စယုပ္ပန်၊ အကြောင်းနှင့်အကျိုး၊

“ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်” ဆိုတာကလည်း “အကြောင်းကြောင့်-အကျိုး ဖြစ်”ဆိုတော့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးပင်ဖြစ်သည်။

သူတော်ချင်းချင်း သီတင်းမွေ့မွေ့

ညောင်လေးပင်ဘုရားပွဲ၌ တရားဟောရာတွင် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလချည်း ဟောရသည်မဟုတ်ပါ။ အခြားနာမည်ကြီး ဓမ္မကထိကတို့လည်း ပါကြပါသေး ၏။ သူ့ရက်နှင့်သူ ဟောကြရသည်။

၁၀-ရက်ခန့်မျှ ဘုရားပွဲ ကျင်းပကြသလို တရား ပွဲကိုလည်း ၁၀-ရက်ခန့်မျှ ကျင်းပကြလေသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၂၉၅-ခုနှစ်နှင့် ၁၂၉၆-ခုနှစ်များတွင် ပခုက္ကူမြို့မှ ပခုက္ကူစာချ ဆရာတော်ဦးအဂ္ဂဝံသနှင့်

ဆရာတော် ဦးပုညတို့လည်း ပါကြ၏။

သံပုံစေတီအနီးရှိ ခင်တန်းကျောင်းမှာ တည်းခို ကြရသည်။ ရက်အတန်ကြာလာသောအခါ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး ပိုမို ရင်းနှီးလာကြ၏။

ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂဝံသက ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလထက် သိက္ခာကြီး၏။ သို့သော် တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး လေးစားကြသည်။ သူတော်ချင်းချင်း သီတင်း မွေ့မွေ့ ဖြစ်တော်မူကြ၏။

အဘိဓမ္မာ အခဲအကပ် ပြဿနာများ

တစ်နေ့တွင် ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂဝံသက ဆရာ တော်လေး ဦးဝိမလအား “ညဝါနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်း ငယ် မေးပါရစေ” ဟု ခွင့်ပန်၏။ “မေးပါ-မေးပါ” ဟု ခွင့်ပြုသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယမိုက်နှင့် ပဋ္ဌာန်းတွင် ခက်ခဲ သော အဖုအဆစ် အထုံးအဖွဲ့ကလေးများကို မရှင်းလင်း သဖြင့် မေးမြန်းလေသည်။

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလက အမြဲတမ်း ချပို့ နေကျဖြစ်၍ မဆိုင်းမတွ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် အဖြေပေး နိုင်လေ၏။ အနားတွင် ခင်တန်းကျောင်းမှ ဒုတိယ ဆရာတော်လေး ဦးသုမနလည်း စာနာနေသည်။

နေ့လယ် ၁၂-နာရီခွဲခန့်မှစတင်၍ မေးလိုက် ဖြေလိုက်၊ မေးလိုက်-ဖြေလိုက်နှင့် လာခဲ့ကြရာ ညနေ ၄-နာရီခန့်အထိ ဖြစ်၍သွားလေသည်။ မေးသူဘက် ကလည်း မရှင်းလင်းခဲ့သည်တို့ကို သိရ၍ ကျေနပ်၏။

ဖြေသူဘက်ကလည်း ရှင်းလင်းပေးနိုင်ခဲ့၍ ကျေနပ်ရ လေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ပခုက္ကူ စာချဆရာတော် ဦးအဂ္ဂဝံသက အမေး၊ ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလက အဖြေလုပ်ပြီး လာခဲ့ကြရာ (၃)ရက်တင်းတင်း ပြည့်၍ သွားလေသည်။ မေးစရာလည်း ကုန်ပြီဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် (၄)ရက်မြောက်တွင်ကား ဆရာတော် လေး ဦးဝိမလက တစ်ဖန်ပြန်၍ “မေးပါရစေ” ဟု ခွင့်ပန်ပြန်၏။ အခွင့်ရသဖြင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းလာ အခဲအကပ်ကလေးများကို မေးလေသည်။ ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂဝံသကလည်း မေးတိုင်း-မေးတိုင်း ဖြေကြား၍ အားရကျေနပ်သည်အထိ ရှင်းပြပေးလေသည်။

ဤသို့လျှင် တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး မာန်မာန မထား ကြဘဲ ပညာများကို ဖလှယ်ကြ ပြီးလျှင် အချင်းချင်း လေးစားကြည်ညိုကြလေသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

“မိုးကုတ်မြို့”လို့ ဘာကြောင့်ခေါ်

သက္ကရာဇ် ၁၂၉၅-ခုနှစ်တွင်လည်း (ညောင်လေးပင် တရားပွဲအပြီး) တန်ခူးလဆန်းပိုင်းမှာ မိုးကုတ်မြို့သို့ တက်ခဲ့၏။ ဤဒုတိယအခေါက်တွင် “နတ်မွန်ကျောင်း” ဌ တည်းခို သီတင်းသုံးရသည်။ တရားပွဲကိုကား ဦးလယ်+ဒေါ်သိုင်းခြံတို့နေအိမ်မှာပင် ကျင်းပကြသည်။

မိုးကုတ်မြို့သည် တောင်ပေါ်မြို့ဖြစ်၏။ ပင်လယ်ရေပြင် အထက်ပေ(၄၀၀၀)လေးထောင်ကျော်မြင့်သည်။ တောင်တန်းတွေက ပတ်ချာလည် ဝိုင်းကာထား၏။ အတွင်းဘက်၌ ဒယ်အိုးကင်းသဖွယ် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ထို၏ အလယ်ကောင်တွင်မှာမှ မြို့တည်ထား၏။ ဤမြေပြင် ဤဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ထွက်သောကြောင့် “ပတ္တမြားမြေ”ဟုလည်း ခေါ်ကြသေးသည်။

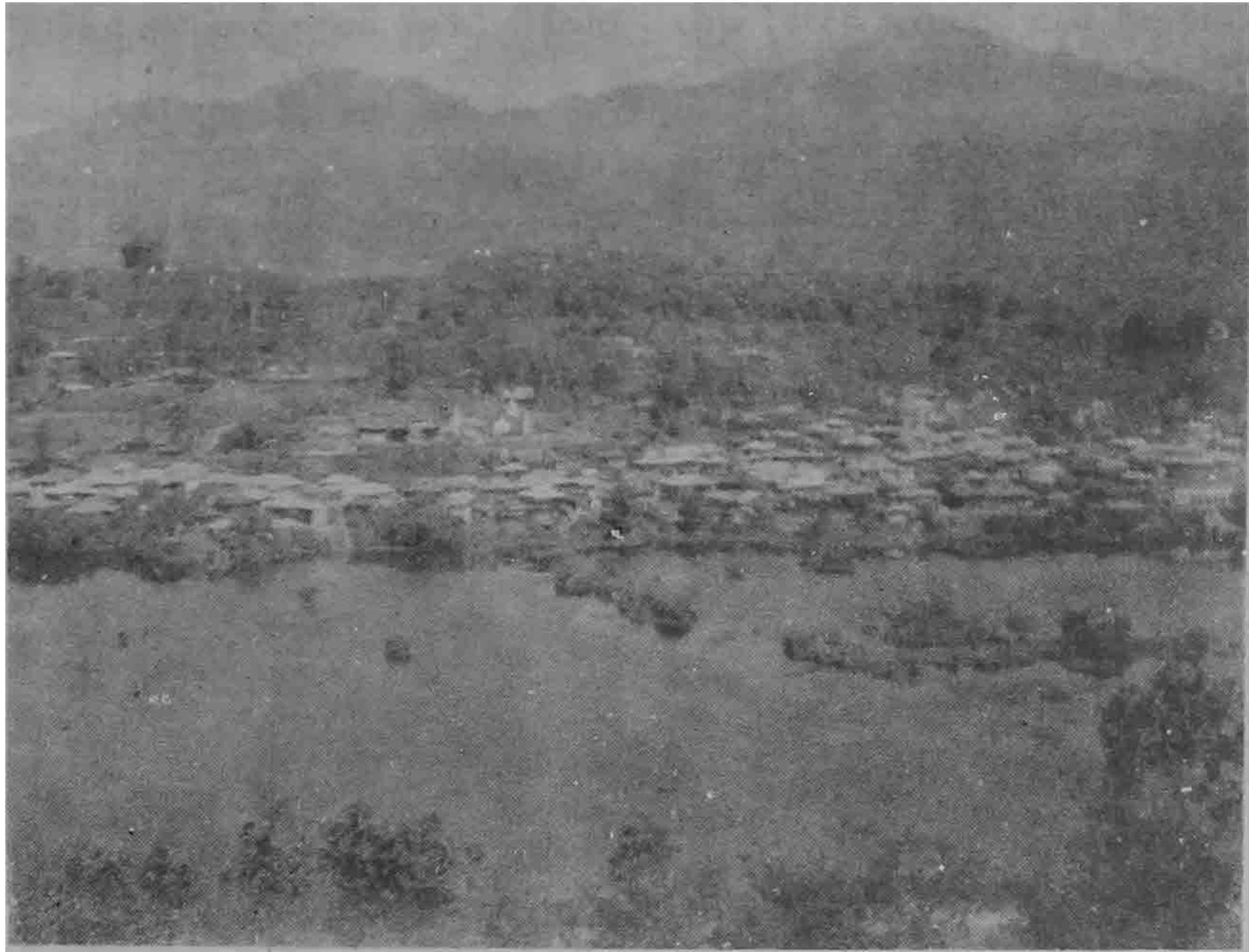
ဤနေရာတွင် ဘာကြောင့် “မိုးကုတ်”လို့ ခေါ်ကြတာလဲ။ ဤသို့ မေး၍ လေ့လာတတ်ကြ၏။ အဖြေကို ဤသို့ ပေးကြသည်။

“မိုးကုတ်”ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် ဘူတဲ့ “မိန်းကုတ်”ဆိုတဲ့ ရှမ်းစကား၊ နောက်တစ်မျိုးက “မိန်းကု(ပ်)”လို့ခေါ်တဲ့ ရှမ်းစကားတို့မှ လာသည်”တဲ့။

အဓိပ္ပာယ်မှာ “မိန်း”ဆိုတာက “မြို့”၊ “ကုတ်”ဆိုတာက “ကောက်ကျွေခြင်း”လို့ အဓိပ္ပာယ်ရ၊ နှစ်ရပ်ပေါင်းလိုက်တော့ “ကောက်ကျွေနေတဲ့ သဏ္ဍာန်ရှိတဲ့ မြို့”

နောက်တစ်နည်း- “မိန်း”ဆိုတာက “မြို့”၊ “ကု(ပ်)”ဆိုတာက “ခမောက်ကို ပက်လက်လှန်ချထားတဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်”၊ နှစ်ရပ်ပေါင်းလိုက်တော့ “ခမောက်ကို ပက်လက်လှန်ချထားသည်နှင့် တူသော မြို့”ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသတတ်။ နောက်နည်းက ပို၍ ဗျူဟာနှင့် လိုက်ပြီး ကိုက်ညီသည်။

နွေကာလတွင် နေလိုကောင်း၏။ လေကလေး တဖြူးဖြူးနှင့် ကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်သည်။ မန္တလေးနှင့် အမရပူရတို့လို နွေကာလတွင် ပူဟိုက်ဟိုက်ကြီး မဟုတ်၊ ရာသီဥတုမှာ နေလို ထိုင်လို ကောင်းရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် “မိုးကုတ်မြို့ဟာ နွေကာလမှာ နေဖို့ကောင်းသောမြို့”ဟူ၍ ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလက မှတ်ချက် ချသည် ဟူ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပန်းဝတ်ရှိရာ ပျားများလာသို့

အမရပူရ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း-တိုက်သစ်တို့၏ အဘိဓမ္မာ ဂုဏ်သတင်းကား တစ်နိုင်ငံလုံး သင်းနေတော့သည်။ ဆရာတော် ဦးဝိမလအပြင် ဆရာတော် ဦးဓမ္မသာမိ၊ ဆရာတော် ဦးအာစယ၊ ဆရာတော် ဦးဥက္ကံသတို့ စုံစုံညီညီ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်၍ ချပို့ပေးနေကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ အဘိဓမ္မာ လိုလားကြသော စာသင်သားသံဃာတော်တို့သည် လူးလာတုံခတ်- ပျားများပန်းခပ်သလို တရစပ်ပင် ထွက်ဝင် သင်ကြားနေကြကုန်တော့၏။

၁၂၉၆-ခုနှစ်တွင်လည်း မိုးကုန်၍ စာဝါတွေ သိမ်းလျှင် မင်းကွန်းဘက်သို့ ကူးသည်။ နွေဦးပေါက်လျှင် ညောင်လေးပင်သို့ ကြွသည်။ ယင်းမှ ပြန်လျှင် မိုးကုတ်သို့ တက်သည်။

ဤတတိယအခေါက်တွင် “သုဿာန်ကျောင်း” ၌ တည်းခိုသီတင်းသုံးရ၏။ တရားပွဲကိုကား ဦးလယ်-ဒေါ်သိုင်းခြံတို့၏ နေအိမ်မှာပင် ကျင်းပကြသည်။ [နောက်ပိုင်းလာတဲ့အခေါက်တိုင်း သုဿာန်ကျောင်းမှာ ချည်း တည်းခိုသည်ဟု ဆို၏။]

အပွေးမြင်ရုံနဲ့ အပင်သိသလို

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလ၏ ဟောပြောဟန်မှာ ရိုးရိုးပင် ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်ထိုအခါတုန်းက ခေတ်စားနေကြသော ယပ်လဲ့ဓမ္မကထိကတို့လို အသံနေအသံထားနှင့် ဟောသည်မဟုတ်။ အဆွဲအငင် အရှိက်အပင့်ကိုလည်း မသုံး။ ရိုးရိုးပင် စာအဓိပ္ပာယ်ပြောသလို ပြောနေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်သူ မိုးကုတ်သားတို့က ကျောက်ရိုင်းတုံးတစ်ခုကို တွေ့လျှင် (အပွေးမြင်ရုံနဲ့ အပင်သိသလို) အသွေးမြင်ရုံနဲ့ အသွင်ကို သိကြ၏။ အကဲခတ်တတ်ကြ၏။ တန်ဖိုးကို သိကြသည်။

ထို့အတူ ယခု ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလ၏ အရည်အသွေးကိုလည်း သူတို့ သိနေကြပြီ။ ဟောပြောမှု အနည်းငယ်ကို နာရုံမျှဖြင့် သူတို့ သဘောကျနေကြပြီ။ ထို့ကြောင့် “နွေရောက်တိုင်း မိုးကုတ်သို့ အမြဲကြွလာပါရန်” ဝိုင်း၍ လျှောက်ထားနေကြပြီ။

ထို့ကြောင့် နွေရောက်တိုင်း မိုးကုတ်တက်၊ ဝါဆိုခါနီးတွင် အမရပူရပြန်၊ ဆောင်းတွင်း ရောက်ပြန်က မင်းကွန်းသို့ ကူး၊ နွေဦးပေါက်ပါက ညောင်လေးပင်သွား၊ ဤသို့ ဇယားချထားတော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

စာချဖို့ရာ ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်

ဆရာတော် ဦးဝိမလ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း မင်းကွန်း သို့ ကြွ၍ စာချပေးသော်လည်း နေရာဌာနက ပြည့်စုံမှု မရှိလှပါ။ ပရိသတ်တွေက များ၍ များ၍ လာသောအခါ နေရာဌာနအတွက် အခက်အခဲ ကြုံရလေသည်။ ဤ ပြဿနာကား မဆန်းတော့ချေ။ အမရပူရမှာ အမြဲလို တွေ့နေရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ယခု ၁၂၉၇-ခုနှစ်တွင် ဆောင်းတွင်း ပိုင်း စာချဖို့အမိ မိုးကုတ်မြို့မှ ၁၇ ရာ ၃ ကာကြီး

ဦးလှိုင် + ဇနီး ဒေါ်ရှင်တို့ မိသားစုက မင်းကွန်း၌ ဇရပ်ကြီး တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် စာချရာ၌ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုံလုံ လောက်လောက် ဖြစ်၍ သွားရတော့၏။

ထိုမျှမက အာရုံခံ တန်ဆောင်းကြီး တစ်ခု ကိုလည်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြသေး၏။ ထို့ပြင် စေတီကြီး တစ်ဆူကိုပါ ပြုပြင်မွမ်းမံကြသေးသည်။

“မိုးကုတ်ဆရာတော်” တွင်လာခြင်း

မင်းကွန်းဘက်တွင် စာချဖို့နေရာ အခက်အခဲ တွေ့ရသလိုပင်- အမရပူရတွင်လည်း စာချဖို့နေရာ မလုံလောက်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်မြို့-မြို့မရပ်မှ ဒေါ်ဒေါ်အုံ၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖုံ မိသားစုတို့က တာဝန်ယူကြ သည်။ ဆောက်လုပ်ပါမည်-ဟု လျှောက်ကြ၏။

ဤမိသားစုသည် မိုးကုတ်မြို့တွင် ဟောသော ဆရာတော် ဦးဝိမလ၏ တရားပွဲများသို့ မလွတ်တမ်း ရောက်ကြ၏။ တရားတော်ကို သဘောကျသည်။ သို့ဖြစ် ၍ ဆရာတော်ကိုလည်း ကြည်ညိုကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအချိန်ကစ၍ပင် ဤမိသားစုက ဆရာတော် အမြဲသီတင်းသုံးသော အမရပူရမြို့ မင်္ဂလာ ကျောင်းတိုက်ဟောင်းတွင် ရေချမ်းသာဖို့ရန် စက်ရေ

တွင်း တူး၍ စက်နှင့်တကွ လှူဒါန်းကြတော့သည်။ ထို့နောက် ၁၂၉၇-ခုနှစ်တွင် ဆရာတော်ဦးဝိမလ စာချဖို့၊ သီတင်းသုံးဖို့ရန် ရည်ရွယ်၍ အမရပူရ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်းအတွင်း၌ ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြလေသည်။

ဤသို့လျှင် မိုးကုတ်သို့ ကြွ၍ တရားဟောခြင်း၊ မိုးကုတ်ဒကာ-ဒကာမတို့က ကြည်ညိုကြခြင်း၊ မိုးကုတ် မှပင် လာ၍ ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခြင်း၊ ထိုမိုးကုတ်ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ သီတင်း သုံးခြင်း စသော အကြောင်းတို့ကြောင့် ဆရာတော် ဦးဝိမလကို “မိုးကုတ်ဆရာတော်” ဟု ခေါ်လာကြတော့ သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ညောင်လေးပင်မြို့နယ် ဝါဒရေးရာ ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းခဲ့

ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလ ညောင်လေးပင်မြို့ ဌာ တရားဟောလာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ၄-၅-၆ နှစ်ပင် ရှိလာချေပြီ။ နယ်လူထုပရိသတ်နှင့်လည်း ရင်းနှီးလာ၏။ ဤသို့ဖြင့် ၁၂၉၇-ခုနှစ်သို့ ရောက်သော အခါ ညောင်လေးပင်မြို့နယ်၌ ဝါဒရေးရာ ပြဿနာ တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၏။

*ဖြစ်ပွားပုံမှာ ညောင်လေးပင်မြို့မှ အရှေ့ဘက် ၁၄-မိုင်ကျော်ကျော် ၁၅-မိုင်ခန့်ဝေးသော “သောင်ကြီး

ရွာ”တွင် ဖြစ်၏။ ထိုရွာနေ အများစု ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ စီးပွားရေး ကောင်းကြသည်။ အများအားဖြင့် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ ပြည့်စုံကြ၏။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးမှာလည်း နယ်နယ် ရရ မဟုတ်ပါ။ သီလ-သမာဓိ-ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ပရိယတ်ဂုဏ်-ပဋိပတ်ဂုဏ် ရှိသောကြောင့် “ဂိုဏ်း ထောက် ဆရာတော်ကြီး” အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသော မထေရ်ကြီး တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ် အဆိုအပြောမလွတ်

သို့ရာတွင် ထိုရွာနေ လူတစ်စုတို့က မထေရ် ကြီးအပေါ် ပြစ်တင်ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့စကားဆိုကြပါသတဲ့။ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာကြသလို ဖြစ်တော့သည်။ သူတို့ ကဲ့ရဲ့ကြပုံမှာ-

“ဘယ့်နယ်... တို့ကျောင်း ဆရာတော်ကြီးက တစ်ခါလာလဲ ဒါန သီလ ဟော၊ နောက်တစ်ခါ လာလဲ ဒါန သီလအကြောင်း ဟော၊ ဒါနက ဘဝစည်းစိမ်တွေ ပြည့်စုံစေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သီလက လူ့ပြည် နတ်ပြည်ဆိုတဲ့ သုဂတိတွေ ကို ရစေသတဲ့။

ဒီလိုဆိုတော့ ဒုက္ခအသေးစားကနေ ဒုက္ခ အကြီးစား ရဖို့ချည်း သူ ဟောနေတာပေါ့။ ဟောရာ ရောက်တော့တာပေါ့။ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ဝိပဿနာ

တရားကောင်းလေးများ တစ်ခါ တလေမှ မဟောဖူးဘူး၊ မဟောတတ်ဘူးလား မသိပါ ဘူး”

ဤသို့စသဖြင့် ကဲ့ရဲ့စကားပြောကြားကြသတဲ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် သင်္ဂြိုဟ်အခြေခံလည်း အတော်အတန်ရှိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဝိပဿနာစာအုပ်များကိုလည်း ဖတ်ကြား လေ့လာထားသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဤသို့အခြေခံအစအန ရှိကြ၍လည်း ပြောလာ ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပြောရုံတွင်မက အဖော်ညှိကြ ပြီးလျှင် ရွာဦးကျောင်းကိုပင် မသွားဘဲ နေလာကြတော့ သတတ်။ ဤနည်းအားဖြင့် သူတို့လူစုတွေ အတော်ပင် ဦးရေများလာသည် ဆို၏။

* ဤအကြောင်းအရာများကို ညောင်လေးပင်မြို့၊ ရွာမ အနောက်ပိုင်း၊ ရွှေကုန်သည် ဦးတင့်လေးက ပြောပြသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ပြဿနာပေါ်သော သောင်ကြီးရွာသို့

ထိုသောင်ကြီး ရွာသား မျက်စိ ကု ဆရာကြီး ဦးထွန်းသာက ညောင်လေးပင်မြို့ပေါ်မှာ နေသဖြင့် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလနှင့် ရင်းနှီးနေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သောင်ကြီးရွာကိစ္စအကြောင်းကို လျှောက်ထားပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား ကြွရောက်ဖြေရှင်းပေးပါ” ဟု တောင်းပန် လေသည်။

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလက ဖြစ်ပုံအချင်းအရာ ကို သေသေချာချာ စုံလင်အောင်မေးပြီးမှ ၁၂၉၇ခုနှစ် တပေါင်းလဆုတ်ထဲတွင် သောင်ကြီးရွာသို့ ကြွရောက် လိုက်ပါတော်မူသည်။ ခင်တန်းကျောင်း ဦးသုမနလည်း ပါ၏။

သောင်ကြီးရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုင်ရာ ဒကာတို့ကို ကျောင်းသို့ခေါ်လိုက်၏။ စုံညီစွာ ရောက် ကြသောအခါ ဆရာတော်လေးက အမိန့်ရှိသည်။

“ဒကာတို့... အခုလို ဘုန်းကြီး ဒီရွာကိုရောက် လာရတာဟာ ဒီရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဒကာတို့နဲ့ ဝါဒရေးရာ အယူအဆ မတူကြလို့ မညီမမျှ ဖြစ်နေကြတယ် ဆိုတာ ကြားရပါ တယ်။ ဒီကိစ္စကို ပြေလည်အောင် လုပ်ပေးနိုင် မလား လို့ လာရခြင်းပါပဲ”

ဤသို့ မိန့်သောအခါ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြပြီးလျှင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မကျေနပ်ချက်တို့ကို လျှောက် ကြတော့၏။ သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ စုံနေတော့သည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်လေးက-

“နေကြအုံး- နေကြအုံး၊ ဒီလိုလုပ်နေလို့ မပြီး နိုင်ဘူး၊ တစ်ယောက်စီ ပြောပါ၊ ဒါမှမဟုတ် အားလုံးရဲ့ကိုယ်စားတစ်ဦးက ပြောပါ၊ မိမိတို့ရဲ့ အယူအဆဝါဒကို တင်ပြပါ။

မရှင်းတာကို မေးနိုင်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီး က ဖြေပါမယ်၊ ဒကာတို့ရဲ့အမေးကို ပြေလည် အောင် ဘုန်းကြီးက မဖြေနိုင်ရင် ဒကာတို့ရဲ့ ဝါဒကို ဘုန်းကြီးက ထောက်ခံသွားမယ်။

အဲဒီနောက် ဘုန်းကြီးက တစ်ဖန် ဒကာ တို့ကို ပြန်ပြီး မေးဦးမယ်၊ ဒကာတို့ရဲ့ အယူအဆ များဟာ (သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ)နဲ့ မကိုက်ညီ ရင် ဒကာတို့က ဒီကျောင်းဆရာတော်ကြီးကို ဦးစွာ ကန်တော့ကြရမယ်။

ပြီးတော့ ဒကာတို့ရဲ့ အရွယ်ရောက်တဲ့ သားတွေ၊ တူတွေကို ဒီကျောင်းမှာ သင်္ကန်း စည်းစေပြီးတော့ ဆရာတော်ကြီးကို ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ပြုကြရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ...”

ဤသို့ စည်းကမ်းသတ်မှတ် ဘောင်ခတ်၍ မေးလိုက် သောအခါ “ကောင်းပါတယ်ဘုရား” ဟူ၍ ဝန်ခံကြပါ သတတ်၊ “ကဲ... ဒါဆိုရင် ကိုယ့်အယူဝါဒကို တင်ပြ လျှောက်ထားကြစမ်း” ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ဒကာများ က လျှောက်ထားကြတော့၏။

သောင်ကြီးရွာ ဘာဝါဒတွေစွဲ

“ဒီလိုပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ အခု ကိုးကွယ် နေတဲ့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးက တရားဟောတိုင်း ဒါန-သီလအကြောင်းချည်း ဟောနေတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်တို့ စာတွေထဲ ဖတ်ရလို့ သိရ သလောက် ဒါနဟာ ဘဝသံသရာမှာ စည်းစိမ်ဟွေ မောက်ဖြိုး အကျိုးပေးစေတယ်-လို့ ဆိုပါတယ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သီလကတော့ ကောင်းတဲ့ဘဝနဲ့ ရုပ်ရည် အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်ကို ရစေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ပြီးတော့ တခါ ဒီစည်းစိမ်၊ ဒီဘဝတွေဟာ ဒုက္ခသစ္စာတွေပါ။ အနှစ်မရှိပါဘူး-လို့လဲ ဆိုပြန်ပါတယ်။

တပည့်တော်တို့က အားလုံးပါပဲ။ ကန်တော့ကြတဲ့အခါ “နိဗ္ဗာန်ကို ရရပါလို့၏” ဆိုတော့ လိုချင်တာက နိဗ္ဗာန်၊ ဟောတာက

ဒုက္ခတွေရဖို့ ဖြစ်နေလို့ တပည့်တော်တို့ အားမရကြဘူး ဘုရား”ဟူ၍ လျှောက်ကြသည်။

ထို့ပြင်လည်း “ကုသိုလ်ကံ- အကုသိုလ်ကံတွေဟာ ဖြစ်ပြီးတာနဲ့ ပျက်ကုန်တာ”-လို့ သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းထဲမှာ တွေ့ကြရတယ် ဘုရား၊ ဒီတော့ ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီး နောက်ဘဝတွေလိုက် အကျိုးပေးနေရဦးမှာလဲ ဘုရား” ဤသို့စသည်ဖြင့်လည်း စုံစုံလင်လင် တစ်နာရီခွဲခန့်မျှ ကြာအောင် လျှောက်တင်နေကြလေသည်။

ဆရာတော်လေး၏ ရှင်းပြချက်

ဒကာတွေက သူတို့၏ အယူအဆများကို အားရအောင် လျှောက်တင်ကြလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့၏ ချွတ်ချော်နေသော အယူအဆတို့ကို ဆရာတော်လေးက မှန်ကန်အောင် တည့်မတ်ပေးရလေတော့သည်။

“ခုတိုင်းဆိုရင် ဒကာတို့ဟာက ဒါန သီလ သမထတွေကို ပယ်ထားရာ ရောက်နေပြီ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင် ပွင့်တော်မူစမှာ သတ္တဝါတွေက အသိဉာဏ် မရင့်ကျက်သေးတော့ နက်နဲ ခက်ခဲသော ပရမတ္ထသစ္စာတို့ကို ဦးစွာ မဟောသေးပါဘူး။

ဒါနကထာ၊ သီလကထာ၊ သဂ္ဂကထာ စသည်တို့ဖြင့် နည့်သိမ်မွေ့ ယဉ်ကျေးလာအောင် ဦးစွာ ပထမ ဟောရပါသေးတယ်။ ပြီးမှ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လာတော့မှ ဝဋ်ဒုက္ခတို့မှ လွတ်

မြောက်ကြောင်း နိက္ခမ္မကထာကို ဟောရပါတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ အစားစား ရှိတာကလား၊ အဲဒါတွေကို မြတ်စွာဘုရားတို့သာလျှင် သိနိုင်ပါတယ်။ ဣန္ဒြေအနုအရင့်ကို သိတဲ့ ဣန္ဒြိယပရော ပရိယတ္တိဉာဏ်ပိုင်ရှင်ကိုး-။

ဘုန်းကြီးနှင့် တကွ ဟောဒီ ကြွလာတဲ့ သံဃာတော်များအားလုံးကတော့ အဲဒီဉာဏ်မျိုး မရရှိလို့ အစဉ်အတိုင်းပဲ ဒါန သီလကစပြီး ဟောကြရပါတယ်။ နောက်-ရင့်ကျက်မြင့်တက်လာတော့မှသာ ဝိပဿနာကို ဟောကြရတာပါ။

ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းက ဆရာတော်ဘုရားကြီးလဲ ဒီအစီအစဉ်အတိုင်း ဟောတော်မူနေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

တစ်ဘဝသာသနာ

သဿတဒိဋ္ဌိနဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ

ပြီးတော့ စောစောတုန်းက ဒကာတို့ လျှောက်ကြတယ်။ “ပြုလုပ်သမျှကုသိုလ်ကံတွေ - အကုသိုလ်ကံတွေဟာ ပြုလုပ်ပြီးရင် ပျောက်ပျက်ကုန်တာပဲ။ ဘာတစ်ခုမှ နောက်ဘဝသို့ မလိုက်ပါကြဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် အကျိုးပေးဦးမှာလဲ-တဲ့။ ဖြစ်ပြီးရင် ချက်ချင်း ပျက်ကုန်တာပဲဟာ” လို့ ဆိုကြတယ်။

ဒီနေရာမှာ သတိထားကြပါ။ ဆရာကောင်းအလွန် လိုအပ်ပါတယ်။ ဆရာနည်းမရရင် အချော်တတ်ကြပါတယ်။ “ပြုလုပ်သမျှ ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံတွေဟာ ပြုလုပ်ပြီးရင် ပျောက်ပျက်ကုန်တာပဲ။ ဘာတစ်ခုမှ နောက်ဘဝသို့ မလိုက်ပါကြဘူး-လို့ ယူဆထားရင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ (ပြတ်ကုန်တယ်လို့ ယူတဲ့ ဒိဋ္ဌိပေါ့။) မှားတယ်။

တစ်ခါ ပြုလုပ်သမျှ ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံ

တွေဟာ ပျောက်ပျက်မကုန်ဘဲ နောက်ဘဝသို့ (အရိပ်ပမာ တကောက်ကောက်) လိုက်ပါသည်လို့ ယူဆပြန်ရင်လဲ သဿတဒိဋ္ဌိ (မြဲတယ်ခိုင်တယ်လို့ ယူဆတဲ့ဒိဋ္ဌိပေါ့။) ဒါလဲ မှားပြန်တာပဲ။

နည်းနည်းချဲ့ ပြောပါ ဦးမယ်။ ဒါအရေးကြီးတယ်။ ကုသိုလ်ကံ- အကုသိုလ်ကံတွေဟာ (ဆာယာဝ အနုပါယိနီ) အရိပ်ပမာ အစဉ်တစိုက် နောက်က လိုက်ပါသည်-ဆိုတဲ့စကား။

(စက္ကံဝ ဝဟတော ပဒံ) လှည်းရန်းသော နွား၏ ခြေရာနောက်သို့ လှည်းဘီးက တကောက်ကောက် လိုက်ပါသကဲ့သို့ လိုက်ပါသည်ဆိုတဲ့စကားတွေဟာ ဘုရားဟောပါပဲ။ ဘုရားနှုတ်တော်ထွက်တွေပါပဲ။ ဓမ္မပဒမှာ ပါတယ်။

ဒေသနာ အမျိုးအစားက ၂-ပါး

ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာတွေမှာက လူတွေ မြင်လွယ် ထင်လွယ်အောင် ဟောရတာ၊ ဉာဏ်နဲ့တဲ့သူတွေ ဆိုတော့ သဘောပေါက်လွယ်အောင် ဥပမာဆောင်ဟောရတာ၊ ဒါကြောင့် ဘုရားဟော ဒေသနာက ၂မျိုး ရှိတယ်လို့ မှတ်ပါ။

(က) နိတတ္ထဒေသနာ = တိုက်ရိုက် သိမှတ်ရတဲ့ တရားတစ်မျိုး၊

(ခ) နေယျတ္ထဒေသနာ = ဆောင်၍ သွယ်ဝိုက်၍ သိမှတ်ရတဲ့ တရားတစ်မျိုးလို့ (၂)မျိုး ရှိတယ်။

ဥပမာ- အဘိဓမ္မာတွေထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားက “ခန္ဓာငါးပါး” ရှိတယ်။ ရူပက္ခန္ဓာ-ဝေဒနာက္ခန္ဓာ-သညာ

က္ခန္ဓာ-သင်္ခါရက္ခန္ဓာ-ဝိညာဏက္ခန္ဓာလို့ ငါးပါး။”

အဲသည်လို ဟောရင် ဟောထားတဲ့ အတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့် အဓိပ္ပာယ်ယူလိုက်ရုံပဲ။ အဲလို ယူရတာမျိုးဟာ (က) နိတတ္ထဒေသနာ = တိုက်ရိုက် သိမှတ်ရတဲ့ တရားမျိုးထဲမှာ ပါတာပေါ့။

(ဆာယာဝ အနုပါယိနီ) တို့လို၊ (စက္ကံဝ ဝဟတော ပဒံ)တို့လို တရားမျိုးကျတော့ တိုက်ရိုက်ယူလို့ မရဘူး။ ယူရင်မှားကုန်မယ်။ ဒါက သိလွယ်မြင်လွယ်အောင်လို့ ဥပမာဆောင်ပြီး ဟောရတာ။ အဲသည်လို တရားမျိုးကျတော့ (ခ) နေယျတ္ထဒေသနာ = ဆောင်၍ သွယ်ဝိုက်၍ သိမှတ်ရတဲ့ တရားမျိုးထဲ ပါသွားတယ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အချုပ် မှတ်သားရမှာက

ဒီတော့ ဒကာတို့... ဒီလို မှတ်ပါ။ အများပြော
နေကြသလို ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံတွေဟာ အရိပ်
ပမာ နောက်ဘဝကို လိုက်ပါတယ်-ဆိုတဲ့စကားလဲ
မှားတယ်။ အခု ဒကာတို့ ပြောနေကြသလို ရုပ်အစု
နာမ်အစုတွေဟာ ဖြစ်ပြီး ပျက်ကုန်ကြတာပဲ။ ဘာတစ်ခု
မျှ ကျန်တာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဘဝကို လိုက်စရာ
မရှိဘူး-လို့ ယူတဲ့ စကားလဲ မှားတယ်။

ယူရမှာက ရုပ်အစု နာမ်အစုတွေ မလိုက်သည်
ကား မှန်၏။ ဖြစ်ပြီးပျက်ကုန်သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော်
အကျိုးပေးဖို့ရာ သတ္တိကား ကျန်ရစ်သည်သာ။ ထိုသတ္တိ
က အကျိုးပေးသည်-လို့ ယူရမယ်”
ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျမ်းဂန်တွေထဲမှာ မိန့်ဆိုထားချက်
တွေ ရှိပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့-

သန္တာနေဒံ ကမ္မံ နာမ၊
န နိရုဇ္ဈတိ သဗ္ဗသော။
ဝိသေသံ နိဒေတွာ ဟိ၊
သမယမိ ဝိပစ္စိတုံ။ ။

သန္တာနေ - ပြုလုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်၌၊ ဣဒံ
ကမ္မံ နာမ - ဤကောင်းကံ-မကောင်းကံအမျိုးမျိုးသည်၊
သဗ္ဗသော - ကြွင်းမဲ့ဥသည့် အလုံးစုံ အကုန်မကျန်၊ န
နိရုဇ္ဈတိ - ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် အနေရောက်အောင်
ချုပ်ပျောက်၍ သွားကြသည် မဟုတ်ပေ။

ဟိ - မှန်၏။ သမယမိ - အကျိုးပေးဖို့ အချိန်
ကျသောအခါ၌၊ ဝိပစ္စိတုံ - အကျိုးပေးဖို့ရာ၊ ဝိသေသံ
- အကျိုးပေးဖို့ သတ္တိထူးကို၊ နိဒေတွာ - မြုပ်နှံထားပြီး
၍၊ (ဝါ) မြုပ်နှံပြီးမှသာ၊ (နိရုဇ္ဈတိ - သဘာဝ
အလျောက် ချုပ်ပျောက်၍ သွားတော့၏။)-တဲ့။

လက်တွေ့ဥပမာပြု၍ ရှင်းလင်း

“ကဲ... ဘုန်းကြီးက လက်တွေ့ဥပမာတစ်ခု
ပြပါအုံးမယ်။”ဟု ဆိုပြီးလျှင် နောက်ပါ ကိုယ်တော်
ဦးသုမနထံမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တောင်းလိုက်၏။ ပြီး
လျှင် “ဟော... ကြည့်ကြ”ဟု ဆို၍ အတွင်းဘက်
အနည်းငယ် မှောင်သော နံရံသို့ အလင်းရောင် ထိုးပြ
လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဆရာတော်လေးက-

“ဒကာတို့... တွေ့ရဲ့လား။ ဟောဟို နံရံမှာ
အလင်းရောင်၊ (တွေ့ပါတယ် ဘုရား) အဲဒီ
အလင်းဟာ ဟောဒီလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကြီး နံရံကို
သွားကပ်လို့ လင်းတာလား (မဟုတ်ပါဘုရား)
မီးသီး ရောက်သွားလို့ လင်းတာလား။ (ဒါလဲ
မဟုတ်ပါ ဘုရား)

ဒါဖြင့် ဓာတ်ခဲတွေ ရောက်သွားလို့
လင်းတာလား (အဲလိုလဲ ဓာတ်ခဲတွေ လိုက်ပါ
သွားတာ မဟုတ်ပါ ဘုရား)

အေး... ပစ္စည်းအထည်ခြပ်တွေ နံရံကို
လိုက်ပါသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်
ဟောဒီဓာတ်ခဲအတွင်းက အလင်းရောင် သတ္တိ
တွေတော့ နံရံကို ရောက်သွားတယ် (မှန်ပါ
ဘုရား)

အထည်ဝတ္ထုတွေတော့ လိုက်ပါ မသွား
ဘူး။ သတ္တိပဲလိုက်ပါသွားတယ် (မှန်ပါဘုရား)
အေး... အဲဒီအတိုင်းပဲ ဒကာတို့...။ ကုသိုလ်ကံ
အကုသိုလ်ကံတွေဆိုတာတွေဟာ သင်္ခတတရားတွေမို့
ဖြစ်ပြီး ပျက်ကုန်ကြရတာ မှန်ပါတယ်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ကုသိုလ်စေတနာ- အကုသိုလ်စေတနာတွေဟာ
ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပျောက်ကုန်ရတာ မှန်ပါတယ်။ နောက်
ဘဝကို လိုက်နေချိန် မရလိုက်ပါဘူး (မှန်ပါ)
သို့သော်လဲ ပျက်ကုန်တဲ့ နေရာလေးတွေမှာ

အရှိန်အဝါ သတ္တိကလေးများ ကျန်ရစ်ပါသေးတယ်-
တဲ့၊ သတ္တိကလေးများ ထားခဲ့ပါသေးတယ်-တဲ့ (မှန်ပါ)
အဲဒီအရှိန်အဝါ သတ္တိကလေးတွေက အကျိုးပေးတာ
(မှန်ပါ ဘုရား)

အဲလိုယူမှ အစွန်း၂-ဘက်လွတ်

ဖော်ပြပြီးခဲ့တဲ့အတိုင်း ယူမှ သဿတဒိဋ္ဌိကလဲ
လွတ်မယ်၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကလဲ လွတ်နိုင်မယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)
ကံတွေ လိုက်သွားတယ်ဆိုရင် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေ
မယ်၊ (မှန်ပါ) မလိုက်ဘူး-လုံးဝ ပြတ်သွားတယ်၊
ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး ဆိုပြန်ရင်လဲ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဖြစ်
နေပြန်အုံးမယ် (မှန်ပါဘုရား)

သဿတက တစ်ဘက် အစွန်း၊ ဥစ္ဆေဒကလဲ
တစ်ဘက်အစွန်းပဲ (မှန်ပါ) အဲဒီအစွန်း(၂)ပါးကို မငြိ
စေဘဲ အခုလို အလယ်က သွားမှသာ (မဇ္ဈိမာ
ပဋိပဒါ) ဘုရားလမ်းစဉ်ကျတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

ကဲ... ရှင်းကြပြီလား၊ ရှင်းလောက်ပါပြီနော်
(မှန်ပါ- ရှင်းပါတယ် ဘုရား) အားလုံးလိုလိုပင်
တစ်ပြိုင်နက် အားတက်ရွှင်လန်းစွာ ဖြေကြ၏။

သူတို့၏မျက်နှာများသည် ကျေနပ်သည့်အသွင်
များဖြင့် လန်းဆန်းနေကြ၏။ တစ်စုံတစ်ဦးမျှ နောက်
ထပ် မမေးကြတော့၊ အချိန်ကလည်း ည(၈)နာရီထိုး၍
သွားချေပြီ။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ည ထိုမျှဖြင့်ပင် ရပ်နားကြဖို့ရန်
ဆရာတော်လေးက အမိန့်ရှိ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်
(၇)နာရီ ထပ်မံချိန်းလိုက်သည်။

ဝန်ချ ကန်တော့ တောင်းပန်ပွဲ

ဒုတိယနေ့ နံနက်တွင် (၇)နာရီထိုးသောအခါ
ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ဒကာတို့ စုံညီစွာပင် ရောက်လာ
ကြတော့၏။ ဒကာတို့၏ မျက်နှာများမှာ လန်းဆန်း၍
နေကြသည်။ ကျေနပ်နေသည့် လက္ခဏာတို့ကို ပြနေကြ
သည်။ ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလက-

“ဒကာတို့ဟာ ဗဟုသုတကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်
ကြတယ်လို့ ဘုန်းကြီး ကြားသိခဲ့ရပါတယ်၊
ကြိုတင် သိထားပါတယ်။

ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်များကို ဟောရ ပြောရ ရှင်းပြ
ရတာဟာ အင်မတန်မှ လွယ်ကူပါတယ်၊ သိ
လွယ် သဘောပေါက်လွယ်ပါတယ်။

နောက်ထပ် ရှင်းပြဖို့ အသင့်ပါပဲ၊ ကဲ...
နောက်ထပ် ဘာများ လျှောက်ချင်ကြသေးလဲ၊
လျှောက်နိုင်ပါကယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ
မေးနိုင်ပါတယ်”

ဟု မိန့်လိုက်သောအခါ အားလုံးပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လာကြ၏။ လျှောက်ထားခွင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော့၊ ထို့ကြောင့် ဝမ်းသာအားရ လျှောက်ထားကြသည်-

“တပည့်တော်တို့ ကျေနပ်ကြပါတယ် ဘုရား၊ မနေ့ညက ဆရာတော် ဥပမာ ပြပြီး ဟောလိုက်တာတွေ သဘောကျပါတယ်၊ ညတုန်းက ဒီကပြန်တော့ ရွာထဲမှာလဲ သန်းခေါင်ကျော် အထိ တပည့်တော်တို့ ပြန်လည် သုံးသပ် ဆွေးနွေးကြပါတယ် ဘုရား၊

ယခင်ကလိုဆိုရင် တပည့်တော်တို့ဟာ ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိအယူဖြစ်နေကြတာ၊ အခုတော့ အဲဒီအယူက လွတ်ကြပါပြီ၊ ဥစ္စေဒလဲ လွတ်ပြီ၊ သဿတလဲ လွတ်ပြီ၊ ဘုရားဟော ဒေသနာ မဇ္ဈိမာ ပဋိပဒါကျကျ သိရပါပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် ဘုရား။

ဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်း လျှောက်ရရင် အခုပဲ ဒီကျောင်းက ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို

တပည့်တော်တို့ ကန်တော့ကြပါမယ် ဘုရား။

ပြီးတော့ ဒီကနေ့ပဲ (ဆရာတော်ထံ ဝန်ခံခဲ့တဲ့အတိုင်း) တပည့်တော်တို့ရဲ့သားများ တူများကို ဒီကျောင်းမှာ ရှင်ပြုကြပါမယ် ဘုရား၊ ဒီကရှေ့မှာ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဆက်လက် ကြည်ညို ဆည်းကပ်သွားကြပါမယ် ဘုရား”ဟူ၍ ဝမ်းသာ အားရ လျှောက်ကြလေသည်။

ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလ မပြန်ခင်ပင် ပတ်ဝန်းကျင် ရွာ(၄)ရွာမှ ဆရာတော် သံဃာတော်များကို အကုန်ပင့်၍ ရှင်ပြုလှူဒါန်းပွဲ ပြုလုပ်ကြသဖြင့် အားလုံး ရွှင်ပြုံးဝမ်းသာကြရလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် သံဃာတော်များကလည်း သာဓု အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်၍ ကျန်ရစ်ကြ၏။ သံဃာတော်များနှင့် ရွာသူရွာသားတို့၏ မြိုင်ဆိုင်လှသော သာဓုသံတို့သည် ဝန်းကျင်ချာပတ်- ပဲ့တင်ထပ်လျက်- ထက်ရပ်နဘဲ မြည်ဟည်း၍ ကျန်ရစ်တော့သတည်း။

သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာစေတီ စိန်ဖူးတော်

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၈-ခု (ခရစ်-၁၉၃၆ ခု)နှစ်က ဖြစ်၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီက ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဆရာတော်၏ သက်တော်မှာ ၃၇-နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၁၇-ဝါရချိန် ဖြစ်သည်။ အမရပူရတွင် ညဝါစာချ အကျော်အမော်ဖြစ်သလို ညောင်လေးပင်နှင့် မိုးကုတ်မြို့တို့တွင်လည်း အဘိဓမ္မာ ဓမ္မကထိက ပေါ်လွင် ထင်ရှား လှကြိုက်များသော ဆရာတော်တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီ။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၉-ခု (ခရစ် ၁၉၃၇ ခု) နှစ်တွင်လည်း အဘိဓမ္မာစာသင်သားတို့က လာအား ကောင်းကြဆဲတဖွဲဖွဲ၊ ပျားပန်းခတ်သလို ဖြစ်ကြသည်။

* တစ်နေ့သောအခါတွင် ဆရာတော်မှာ ထူးထူး ဆန်းဆန်း အိပ်မက် မြင်မက်လေသည်။ မက်ပုံမှာ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ (သီဟိုဠ်)သို့ ကြွသွားပြီးလျှင် မဟာစေတီကြီးကို ဦးတိုက်ရ၏။ စေတီရင်ပြင်တွင်လည်း အမှိုက်သရိုက်တို့ကို တံမြက် လှည်း၍ ကြည်ကြည်နူးနူးဖြင့် စေတီယင်္ဂဏဝတ်ကို ပြုခဲ့ရသည်။

* ဤအကြောင်းအရာတို့ကို ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းအား ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ပြောပြဖူး၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဤသို့လျှင် ကြံစည်တွေးတောခြင်း၊ စိတ်ကူးခြင်း မရှိဘဲ အိပ်မက်ထူး မြင်မက်ပြီးနောက် မကြာမီပင် သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာစေတီ ဂေါပကအဖွဲ့ထံမှ စာ တစ်စောင် ဆရာတော် ဦးဝိမလထံသို့ ရောက်လာလေသည်။ ဆိုလိုရင်း အကျဉ်းချုပ်မှာ-

“မြန်မာပြည် မိုးကုတ်မြို့သည် သယံဇာတ ကျောက်မျက်ရတနာ ပေါများကြွယ်ဝသောမြို့ ဟု ကြားသိရပါသည်။ ယခုအခါ သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာ စေတီတော်ကြီးအတွက် စိန်ဖူးတော် လိုအပ်နေပါသည်။”

ယင်းစိန်ဖူးတော်ရရှိရန် ဆရာတော် ဦးဆောင်၍ ရွက်ဆောင်ပေးပါလျှင် ဖြစ်မြောက် နိုင်လိမ့်မည်-ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း၊ ဆောင်

ရွက်ပေးတော်မူပါရန်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်နှင့် ဖြစ်ပေါ်လာပုံသည် ထူးဆန်းလှ၏။ ဆရာတော်မှာ ကြည်နူး၍လည်း သွားလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိုးကုတ်မြို့မှ မြို့မျက်နှာဖုံးလူကြီးများအား ထိုစာကိုပြ၍ တိုင်ပင်ရလေသည်။ တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် “ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း” သီဟိုဠ်သို့ စာပြန်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မိမိတည်းခိုနေကျ သုဿာန်ကျောင်းမှ ဆရာတော် ဦးကောသလ္လကိုပါ အကူအညီ တွဲဖက်ပါဝင်ပါရန် တောင်းပန်၍၊ ဆရာတော်(၂)ပါး ဦးဆောင်ပြီးလျှင် မြို့မျက်နှာဖုံး ဒကာကြီးများကို စုစည်းလိုက်ကြသည်။

ဦးစီးဆောင်ရွက်သော လူကြီးများ

- ၁။ ဦးဘိုးလုံ
- ၂။ ဦးလယ်
- ၃။ ဦးသူတော်
- ၄။ ဦးအို
- ၅။ ဦးရင်မောင်
- ၆။ ဦးလှိုင်

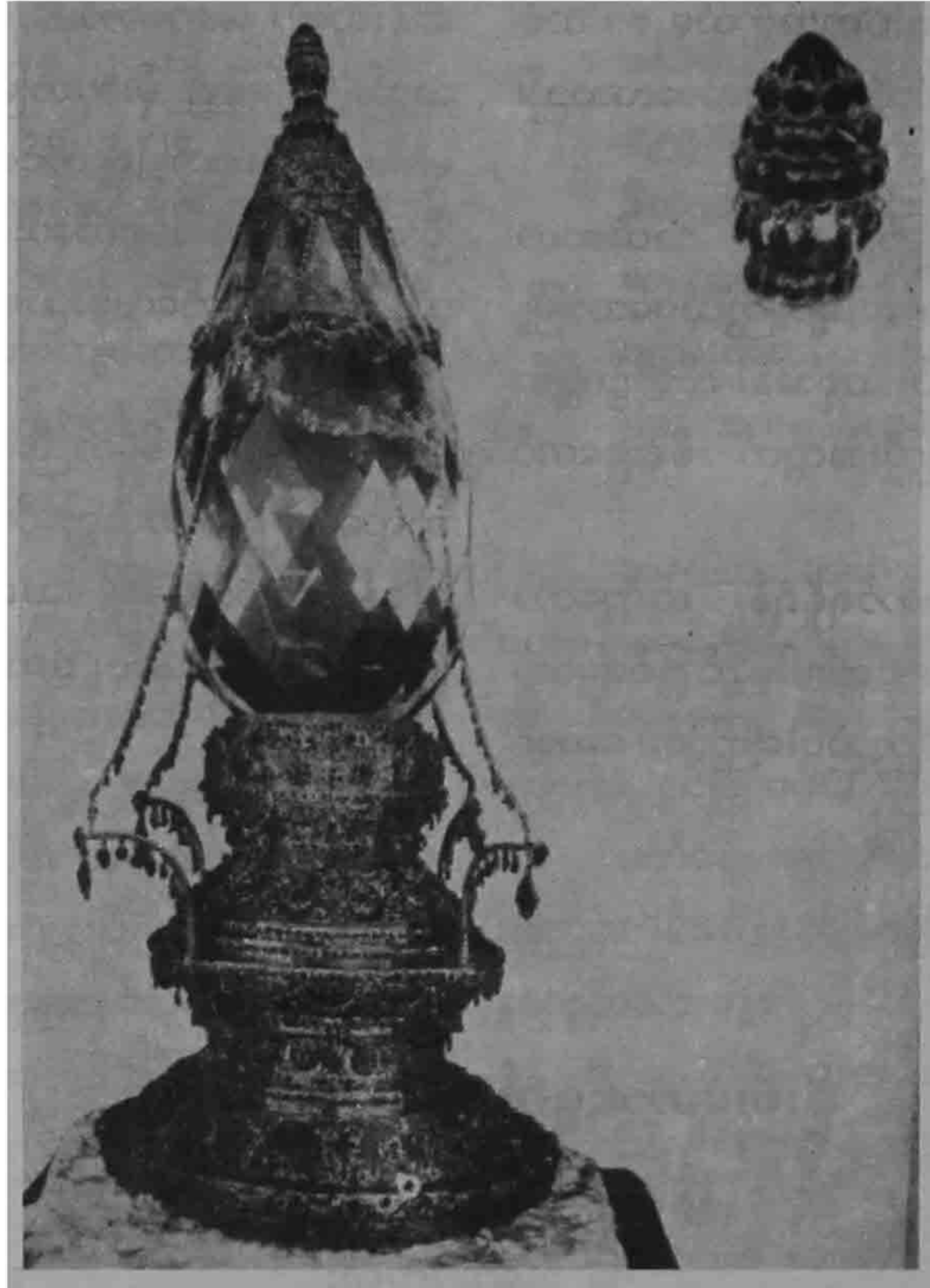
- ၇။ ဦးကျောက်လုံး
- ၈။ ဦးထွန်း
- ၉။ ဦးတိုး
- ၁၀။ ဦးကောင်း
- ၁၁။ ဦးစံဟင်း
- ၁၂။ ဦးထွန်းပေါ်

- ၁၃။ ဦးဝ
 - ၁၄။ ဦးသာထွန်း
 - ၁၅။ ဦးချစ်ဖေ
- တို့ဖြစ်ကြသည်။

မြို့မျက်နှာဖုံး ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက (မ)တည်၍ အခြား ပါဝင် လှူဒါန်း လိုသူများ ပါဝင် လှူဒါန်း နိုင်ကြပါကြောင်း ပြောပြ အလှူခံကြရာ များစွာ

လှူကြလေသည်။ ကျောက်သံ ပတ္တမြား ရွှေငွေရတနာ များစွာ ရကြ၊ စုဆောင်းမိကြပါသတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
စိန်ဖူးတော်ကြီး ဖြစ်မြောက်လာ

တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရနိုင်သော သီဟိုဠ်အတွက် စိန်ဖူးတော်ကြီး၊

ထို့နောက် ဆရာတော် ဦးဝိမလ ကိုယ်တော်တိုင် လိုက်ပါ ဦးဆောင်ပြီးလျှင် ညောင်လေးပင်မြို့သို့- ထို အဖွဲ့ဝင် လူကြီးအချို့နှင့် သွားကြရာ ထိုမြို့ကလည်း ရွှေငွေရတနာများစွာ လှူဒါန်းကြပြန်သည်။

ရရှိလာသော ရတနာအားလုံးတို့ကို စုပေါင်းပြီး လျှင် အကောင်းဆုံး- အထွတ်ဆုံး ဖြစ်အောင်၊ ဒေဖိုး အနုညိုထိုက်တန်သော စိန်ဖူးတော်ကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် ဝိုင်းဝန်း စိမ့်ကြတော့သည်။ မိုးကုတ်မြို့မှာပင် စိန်ဖူးတော်ကြီး ဖြစ်အောင် ပုံဖော်ကြတော့၏။

စိန်ဖူးတော်ကြီး၏ထိပ်တွင် ပတ္တမြားကြီး ၁- ပွင့် အုပ်၍၊ ဝန်းကျင်က ပတ္တမြားကြီးတွေ ၅ကလာပ်၊ ၄ကလာပ်၊ ၃ကလာပ် အသေးဆုံးအနေဖြင့် ခြံရံထား

သည်။ တစ်ဖန် ၎င်းကို ခြံရံခြယ်သသော ကျောက်မျက် ရတနာများမှာ ပထမတန်းစားချည်း ဖြစ်ကြ၏။ အခြား ကလာပ်များတွင် စီခြယ်သော ကျောက်မျက်၊ ပတ္တမြား၊ နီလာတို့လည်း ပါသေးသည်။

စိန်ဖူးတော်ကြီးမှာ တန်ဖိုး ဖြတ်၍ မရနိုင်ပေ။

ကျောက်သံ- ပတ္တမြား- နီလာ စသည်တို့ဖြင့် လှပဆန်းကြယ်စွာ အားလုံး ခြယ်မှုန်းပြီးစီးသောအခါ သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ အကြောင်းကြားချက်အရ သီရိလင်္ကာ နိုင်ငံ (သီဟိုဠ်ကျွန်း)မှ ပင့်ဆောင်ရေး ဆရာတော် ဦးဝိနယာ လင်္ကာရ ကြွရောက်တော်မူလာသည်။

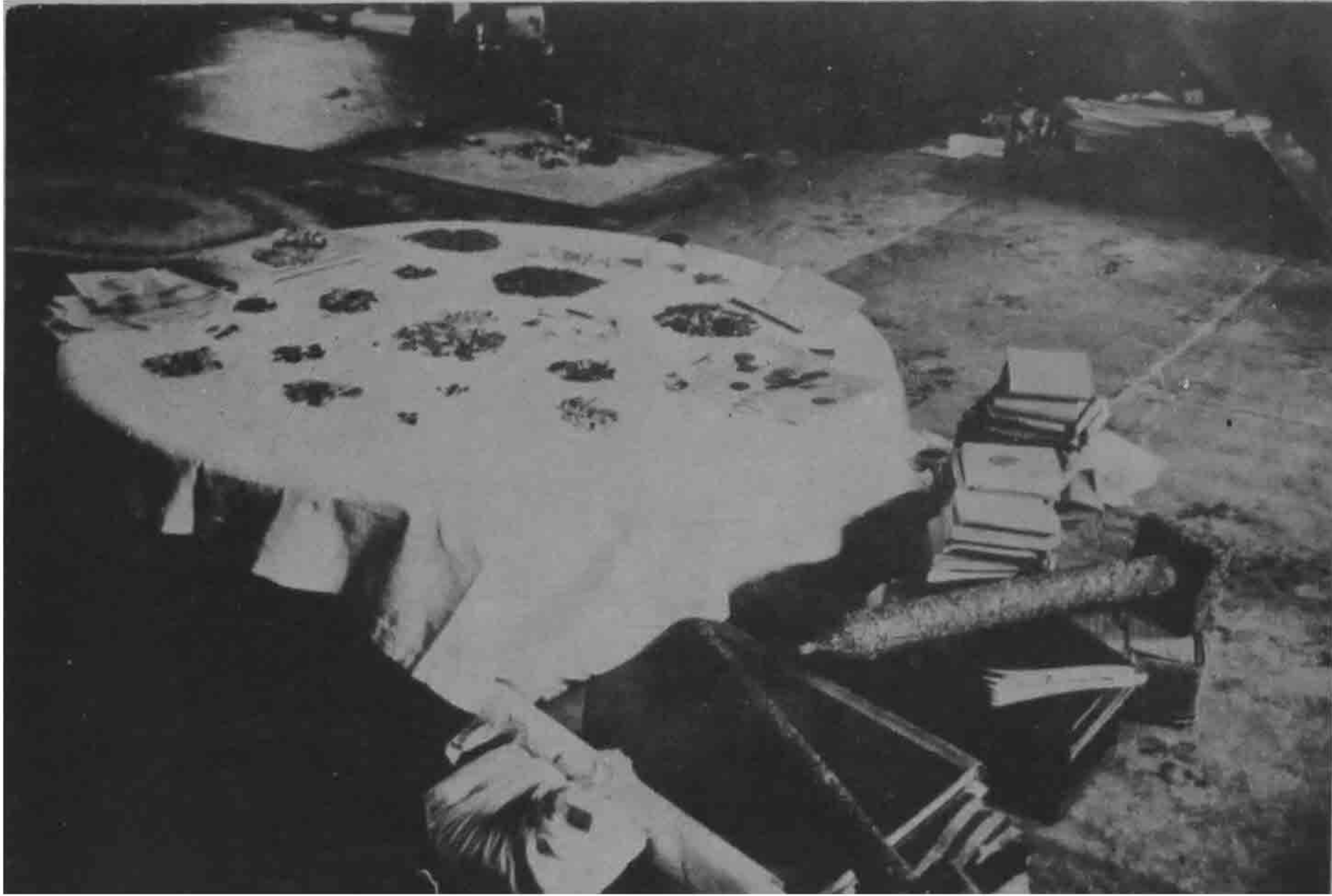
စိန်ဖူးတော်ကြီးနှင့်
ဆရာတော် ဦးဝိမလ

စိန်ဖူးတော်ကြီးကိုစွဲ
ဆောင်ရွက်စဉ်က
ဆရာတော် ဦးဝိမလ

ကျောက်မျက်ရတနာများ စားပွဲပိုင်းတွင်
ထိုင်နေကြသော လူကြီးများ
(ဝဲမှယာသို့)
၁။ ဆရာကြီး ဦးသုတော်။
၂။ ဓမ္မာရုံဒကာ ဦးအို။
၃။ ကျောက်ပွဲစားကြီး ဦးရင်မောင်။
၄။ ကျောက်ကုန်သည် ဦးလှိုင်။

စိန်ဖူးတော်ကြီးနှင့် ဆရာတော်နှစ်ပါး၊ အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ
 စိန်ဖူးတော်ကြီး။ စိန်ဖူးဝဲဘက်တွင် သီဟိုဠ်မှ ဦးဝိနယာလင်္ကာရ။ ယာဘက်တွင် ဆရာတော် ဦးဝိမလ။
 ဒုတိယတန်း (ဝဲမှယာသို့)
 အငြိမ်းစားမြို့အုပ် ဦးကျောက်လုံး။ အောင်နီလာရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင် ဦးထွန်း။ ဆရာကြီး ဦးကြာ။ ကျောက်ကုန်သည်
 ဦးလှိုင်။ ကျောက်ကုန်သည် ဦးကောင်း။ ကျောက်ကုန်သည် ဦးစံဟင်း။ ကျောက်ကုန်သည် ဦးအို (ခမ္ဘာရုံဒကာ)
 တတိယတန်း (ဝဲမှယာသို့)
 ကျောက်ကုန်သည် (ဦးစံဟင်းသား) ကိုသိန်း။ ကျောက်ပွဲစားကြီး ဦးရင်မောင်။ ကျောက်ကုန်သည်၊ တွင်းဖျားပိုင်
 ဦးထွန်းပေါ်။ ဆရာကြီးခေါ် ဦးဝ။ မြို့မသူကြီး ဦးသာဒွန်း။ မိုးကုတ်အမတ် ဦးချစ်ဖေ။
 စတုတ္ထတန်း (ဝဲမှယာသို့)
 စိန်ဖူးတော် ကျောက်သွေးဆရာကြီး ဦးခင်မောင်။ စိန်ဖူးတော်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရေး အတွင်းရေးမှူး ဦးသူတော်။
 (မှတ်ချက်။ ဤဓာတ်ပုံထဲတွင် အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သော ဦးအိုလုံ၊ ဦးလယ်၊ ဦးတိုးတို့ သုံးဦး ခရီးသွားနေ၍ မပါကြ။)

မိုးကုတ်မြို့ - ပတ္တမြားကျောက်တွင်းနယ်မှ ကြီးမှူးလှူဒါန်းသော

သီဟိုဠ်ကျွန်းဘုရားတော်တို့။ မဟာစေတီတော်တွင်တပ်ဆင်ရန် ပတ္တမြားကလာပ်တော်နှင့် ဇိနိမုးတော်ကြီးပုံတော်။

၁၃၀၈-မြန်မာ }
 ၁၉၃၉-အင်္ဂလိပ် } ဆက္ကဏ်

1301 B.E.
 1939 A.D.

Gold & precious stone mounting Stage & Holy crystal to be crowed
 on the Pinnacle of Ruwanmeli Maha Chetiya (DAGOBA) at Anuradhapura, CEYLON. The making
 of this Pious & Precious Gift is organised by The Buddhist Citizens of MOGOK, BURMA.

2483rd. Year of Our Buddhist Religion

Very highly
 ornamented &
 adorned with;
 3627 rubies,
 702 sapphires,
 9 lucky gems,
 and
 12 rose spinels
 4350 in all.

 Fine gold 3 viss,
 and 41 1/2 viss of
 silver are used.

 The weight of
 the Holy Crystal
 is 12 1/2 viss,
 the height is
 18 inches, and
 25 1/2 inches in
 circumference.

 The height of
 the Stage is
 13 inches.

 The top-most
 ruby, weighing
 15 rattis was
 bought for
 Rs. 12000 /-

 The total value
 estimated at the
 present market
 rate is over
 Rs. 100000 /-

+ - + - +

အစုစု တန်ဘိုးငွေ
 ၁၀၀၀၀၀ - ကျော်။

 မွန်းမံတပ်ဆင်
 ချယ်လယ်သော
 ကျောက်လုံးရေ။

ပတ္တမြား	၃၆၂၈
နီလာကျောက်	၇၀၂
နဝရတ်ကိုးပါး	၉
ပန်းရေဖြောင့်	၁၂

 စုစုပေါင်း - ၄၃၅၀

 ရွှေနှင့်-ဘော်ချိန်များ။
 ရွှေချိန်-၃-ပိဿာ။
 ဘော်ချိန် ၄၁-ပိဿာခွဲ။

 စိန်ဖူးတော် အလေးချိန်
 နှင့် ဉာဏ်တော်အတိုင်း
 အထွာများမှာ။
 ဉာဏ်တော်-၁၈လက်မ
 ၎င်းလုံးပါတ်
 ၂၅-လက်မခွဲ ။
 ၎င်းအလေးချိန်
 ၁၂-ပိဿာခွဲ။
 ကလာပ်တော်ကြီး၏
 ဉာဏ်တော်-၁၃လက်မ

 ထိပ်ဆုံးမှတပ်ဆင်သော
 ပတ္တမြားမှာ (၁၅)ရတီ။
 ရှိ၍ ယခုဈေးတန်ဘိုးငွေ
 (၁၂၀၀၀)ကျော်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာစေတီတော်အထိ လိုက်ပို့ လှူဒါန်းကြခြင်း

ဆရာတော် ဦးဝိမလ၊ သုဿာန်ကျောင်း ဆရာတော် ဦးကောသလ္လ၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ကြွလာသော ဆရာတော် ဦးဝိနယာလင်္ကာရတို့ ဦးဆောင်ကြပြီးလျှင်၊ ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ဝင် ဂေါပက လူကြီးတို့နှင့်အတူ စိန်ဖူးတော်ကြီးကို မိုးကုတ်မြို့မှ သပိတ်ကျဉ်းသို့ မော်တော်ယာဉ်များဖြင့် ခမ်းနားစွာ ပင့်ဆောင်ကြလေသည်။

သပိတ်ကျဉ်းမှ တစ်ဖန် မီးသင်္ဘောဖြင့် မန္တလေးမြို့သို့လည်းကောင်း၊ မန္တလေး ဂေါဝိန် ဆိပ်ကမ်းမှ မန္တလေး စိန်ပန်းရပ်တွင်ရှိသော-ဦးတော် တည်ဆောက်လှူဒါန်းသည့် “ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရကျောင်းတိုက်” သို့လည်းကောင်း အခမ်းအနားဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြလေသည်။ ထိုကျောင်းတိုက်တွင် (၁)ရက်တာမျှ အပူဇော်ခံကြ၏။

ထို့နောက် မန္တလေးမြို့၊ ဗဟိုအမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်းကြီး [ယခု အစိုးရ အမှတ်(၂) အထက်တန်းကျောင်းကြီး] သို့ ပင့်ဆောင်ကာ (၃) ရက်တာမျှ မြို့သူမြို့သားတို့၏ ပူဇော်မှုကို ခံယူတော်မူလေသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် စိန်ဖူးတော်ကြီးကို မန္တလေးမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ မီးရထားကြီးဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြပြန်၏။ ပြီးလျှင် ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်၌ ကိန်းဝပ်စံပါယ်တော်

မူကာ မြို့သူမြို့သားတို့၏ ပူဇော်မှုကို ခံယူတော်မူပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော် ဦးဝိနယာလင်္ကာရနှင့် ဆရာတော် ဦးကောသလ္လတို့ ဦးဆောင်၍ မိုးကုတ်မှ အမှုဆောင်လူကြီးအချို့ပါ ရန်ကုန်မှတစ်ဆင့် စိန်ဖူးတော်ကြီးကို ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြလေ၏။

ပင်လယ် ရေပြင် ခရီးဖြင့် သင်္ဘောကြီးသည် သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ)သို့ ချောချောမောမော ရောက်သွားခဲ့၏။ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှလည်း အခမ်းအနားဖြင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ဆီး၍ ကြိုကြလေသည်။ ထို့နောက် မဟာစေတီတော်ကြီးသို့အထိ မြန်မာ ပြည်မှ ကိုယ်စားလှယ်များ၊ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ လိုက်ပါပို့ဆောင် လှူဒါန်းကြလေသည်။ [ဆရာတော် ဦးဝိမလကား သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့အထိ မလိုက်ဖြစ်တော့ပါ။]

လှူချင်တိုင်း လှူလိုမရ၊
လှူထိုက်၍ လှူခိုက်ကြိုလို၊
လှူဒါန်းခွင့် ရကြခြင်းဖြစ်လေသည်။
တော်ကြပါပေစွ။

တောင်မြို့ပြန်ဆိုလျှင် ဂုဏ်ရှိ

“အဘိဗ္ဗေ၊ ညဝါတက္ကသိုလ်၊ ခေါ်ဆိုစလောက်၊ ခေါင်ထိပ်ရောက်သား...” စသည်ဖြင့် အမရပူရကို တင်စားဂုဏ်ပြု၍ စာဆိုကြ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ သူ့ခေတ်အလိုက် “ညဝါ”ဆိုလျှင် တောင်မြို့ကို ရောက်ဖူးမှပင် တတ်မြောက်သည်ဟု ထင်ကြ၏။ “တောင်မြို့ပြန်”ဆိုလျှင်ပင် အင်မတန် ဂုဏ်ရှိနေပြီ။

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလတို့ကား ထိုသို့သော ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို ထိန်းသိမ်းနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်ကြ၏။

ယခု ၁၂၉၈-ခုနှစ်တွင်လည်း ဆောင်းပိုင်းတွင် မင်းကွန်းဘက်သို့ ကူးသည်။ မင်းကွန်းတွင် ရှိနေစဉ် မိုးကုတ်မြို့မှ ဦးကောင်းမိသားစုတို့က သောက်ရေကန်

တစ်ဘဝသာသနာ

ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်လှူဒါန်းကြ၏။ ပရိသတ်တွေက များသဖြင့် ယခုမှပင် သောက်ရေ သုံးရေ လုံလောက် သွားတော့သည်။

နေဦးပေါက်လျှင် ညောင်လေးပင်သို့ သွားရ၏။ ပရိသတ်တို့ကား တရားနာ၍ မဝကြသလို ဖြစ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် မိုးကုတ်သို့ တက်သည်။

တောရ ဆရာတော်ကြီး၏ ထောက်ခံမှု

ညောင်လေးပင် ဒကာ ဒကာမတို့က ဆရာတော် ကလေး ဦးဝိမလ၏ ဟောပုံ ပြောပုံတို့ကို ကျေနပ်ကြ၏။ နှစ်သက်ကြ၏။ သက်တော်က ငယ်သေးသော်လည်း တရားတော်က အဘိဓမ္မာတွေ ဖြစ်နေ၍ လေးနက် တည်ငြိမ် ခန့်ထည်နေပါသည်။

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလကို ညောင်လေးပင် တောရ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးအရိယကလည်း လက်ခံတော်မူ၏။ တောရဆရာတော်ဘုရားကြီး လက်ခံ ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ကူတဲ့ အလုပ်ပါ။ ယခု ဆရာတော် ကလေး ဦးဝိမလကိုကား လက်ခံတော်မူနေပြီ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အဘိဓမ္မာတရားတွေကို ဟောပေးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာ

တော်ကို အခြေခံ၍ သစ္စာတရားတွေကို ဟောသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဝိနည်းကိုယ်ကျင့်ကို လေးစားသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဤအကြောင်းတို့ကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလကလည်း ဤမြို့ ဤနယ် ဤဒေသမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထောက် ခံမှုကို ရပြီးမှ ဟောရတာ ဆိုတော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဟောအားရှိလှပါသတတ်။

ဟောတဲ့ ပွဲတိုင်းမှာလည်း အားပေးသောအနေ ဖြင့် တောရဆရာတော်ဘုရားကြီးက စာချဘုန်းကြီးများ၊ တိုက်ကြပ်ဆရာတော်များကို လွတ်၍-လွတ်၍ ပေးပါ သတတ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ထွန်းကားအောင်

မုံရွာမြို့ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၁၂၆၅-ခုနှစ် တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၃ ရက်နေ့က အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ မဟာဗောဓိသို့ ဖူးမြော်သွား ရန် မန္တလေးမှနေ မီးရထားဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

မန္တလေးမြို့နှင့် ရန်ကုန်မြို့အကြား မီးရထားကြီး ပေါ်တွင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပျို့ကဗျာလင်္ကာများကို ရေးသား တော်မူခဲ့၏။

“ဗောဓိရတနာ၊ ယာဉ်စကြာဖြင့်၊
သစ္စာလေးရပ်၊ လေးကျွန်းပတ်သား၊

နတ်ဝိသုဒ္ဓိ၊ တုမရှိအား၊ တြိဒွါရ၊
ရှိဦးခလျက်...”

စသည်ဖြင့် ရေးသားတော်မူလာခဲ့ရာ ရန်ကုန် ရောက် သောအခါ (၁၃)ပုဒ်လုံး ပြီးစီးသွားလေသည်။ တစ်ဖန် ရန်ကုန်မှ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘင်္ဂလားမြို့သို့ သွားခဲ့ရာ ၄-ည၊ ၅-ရက် ကြာ၏။ ကမ်းမမြင်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးပေါ်မှာ (၁၃)ပုဒ်၏ အဖြေ ဒီပနီကို ရေးသားတော်မူခဲ့လေသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဤသို့လျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ထွန်းကားအောင် ရွက်ဆောင်တော်မူခဲ့၏။

အလားတူ ညောင်လေးပင် တောရ ဆရာတော် ဘုရားကြီးကလည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ထွန်းကားစေချင်လှ၍ “ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အရသာ” ကျမ်းစာကို ရေးသားတော်မူခဲ့သည်။

ပြီးလျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သင်တန်းများ ပေး၍ စာမေးပွဲများပါ ကျင်းပပေးတော်မူခဲ့၏။ ဤသို့ ထွန်းကားအောင် ရွက်ဆောင်တော်မူခဲ့သည်။

ယခု မိုးကုတ်ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလကလည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုပင် အခြေခံ၍ သစ္စာတရားများကို ဟောပြောနေသည်ဟု ညောင်လေးပင် တောရ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ကြားနေ၏။ ဤအချက်ကိုလည်း ဆရာတော်ကြီးက ကျေနပ်နေတော်မူသတိ။

ဤသို့လျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ထွန်းကားအောင် စာဖြင့် ရေးသားတော်မူကြခြင်း၊ နှုတ်ဖြင့် မြွက်ကြားတော်မူကြခြင်းဖြင့် ရွက်ဆောင်တော်မူခဲ့ကြသည်။

သစ္စာနို့ချို ဝိုင်းအုံသောက်စို့

ညောင်လေးပင်မြို့မှာ တရားဟောနေခိုက် တစ်နေ့သော ညအခါတွင် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်တစ်ခု မက်သည်။

“တရားပလ္လင် အမြင့်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ တရားဟောနေစဉ် ဒကာ- ဒကာမတွေက ရှေ့ကို ဝိုင်းအုံ တိုးလာကြ၏။ ပြီးလျှင် ဆရာတော်ကလေး၏ ဝဲဘက် ယာဘက် နို့အုံ ၂-ဘက်ကို အလှအယက် ဆွဲ၍ အလှအယက် စို့ကြတော့သည်။

ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလကလည်း မတားမြစ်ဘဲ အစိုခံနေမိသည်။ ခဏကြာတော့မှ “ဘွား” ခနဲ နိုးလာတော့၏။ နိုးလာတော့မှလည်း “ဪ... အိပ်မက်ကိုး” ဟု သိရ တော့သတိ။ ဆရာတော်ကလေးလည်း အံ့အားသင့် နေမိတော့၏။ မမက်စဖူး ထူးဆန်းလွန်းလှသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်လာမည့် အတိတ်နိမိတ်လေလဲ” ဟုလည်း တွေးနေမိတော့သတိ။ မနက်မိုးလင်းမှ ညောင်လေးပင်တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးအရိယအား သွား၍ လျှောက်ထားကြည့်သောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက-

“ဟယ်... လက်ခမောင်းသာ ခတ်ပေရော့ဟဲ့၊ တယ် ကောင်းတဲ့ နိမိတ်ပါလား မောင်ပဉ္စင်းရဲ့၊ ဟင်...။

ဒီအတိတ်နိမိတ်က မောင်ပဉ္စင်းရဲ့ သစ္စာတရား အမြိုက်နို့ချိုတွေကို တိုင်းသူပြည်သား ဒကာ- ဒကာမအများက ဝိုင်းအုံသောက်စို့ကြမယ့် အဓိပ္ပာယ်ပဲကွယ်။

မကြုံစဖူး ထူးထူးကဲကဲ၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ မပေါ့ပါနဲ့ မောင်ပဉ္စင်းရဲ့၊ ကြိုးစားပြီး တရားကိုသာ အားထုတ်ပါတော့”

ဟူ၍ မိန့်ဟ တိုက်တွန်းတော်မူပါသတိ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ အံ့အားသင့်ပြီး လေးလေးနက်နက် တိုက်တွန်းတော် မူနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်- တဲ့။

ဝိပဿနာစခန်းတွေကိုတဲ့ အခြေအမှန်သာ... ဗွေသံသရာမှာတဲ့ အဟိုဟိုပြေး။ နေရဗာန်လျာတဲ့ သို့မို့ကလေး- (အမယ်မင်း) အမေ မြန်မြန်လာပါလို့ ဓမ္မာနို့ချိုကို ကျွေး...။ ။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာ မြန်မာ့ဌာန

သက္ကရာဇ် ၁၂၉၉-ခု ဆောင်းလယ်ပိုင်း ရောက်လျှင် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလ၏ သက်တော်မှာ (၃၈)နှစ်၊ သိက္ခာတော်က (၁၉)ဝါ ဖြစ်သွားပြီ။ အဘိဓမ္မာ သဘင်ပွဲ ဆင်နွှဲသိမ့်သိမ့် တင်မြှင့်မြှင့်ပင် ဖြစ်၏။ စာသင်သားတို့လည်း အားကောင်းနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားသော (၅)နိုင်ငံတွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် (သုတ္တန်-ဝိနည်း-အဘိဓမ္မာ) သုံးဖြာလုံး အပြည့်အဝ အထွန်းကားဆုံးနိုင်ငံဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံချင်းပင်လျှင် အဘိဓမ္မာကို အထူးလေ့လာလိုပါက မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာကြရလေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း အမရပူရ (တောင်မြို့) သည် အဘိဓမ္မာညဝါဘက်တွင် ခေါင်ထိပ်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်တော့သည်။ [အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကို မြန်မာလို ပြန်၍ အရကောက်၍ ပြခဲ့သော ရှေးဆရာတော်ကြီးများ၏ ကောင်းမှုပင်တည်း။]

အမရပူရမြို့တွင် ထိုအချိန်က အဘိဓမ္မာ ချပို့ပေးသော ကျောင်းတိုက်တို့မှာ မင်္ဂလာတိုက်သစ်၊ တိုက်ဟောင်းတို့သာမက နောက်ပိုင်းတွင် တူမောင်းတိုက်ပါ တိုးလာတော့၏။ ဘယ်နားသွားသွား အမရပူရ တစ်မြို့လုံး အဘိဓမ္မာညဝါသံတို့ဖြင့် ဖုံးနေသလို ဖြစ်တော့သည်။

အဘိဓမ္မာတရားမိုး ၉-နှစ်တိုင်တိုင်

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၀-ပြည့်နှစ် နတ်တော်လဆုတ် (၁၁)ရက်ဆိုလျှင် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလမှာ သက်တော် ၃၉-နှစ်၊ သိက္ခာတော်က (၂၀)ဝါ၊ မဟာထေရ်ကြီး စာရင်းပင် ဝင်လာပြီ။ စာပေချပို့မှုလည်း အရှိန်အဝါ ကောင်းတုန်း အင်ပြည့် အားပြည့် ဖြစ်၏။

မိုးတွင်းပိုင်းမှာ အဘိဓမ္မာတွေကို ချပို့၊ ဆောင်းပိုင်းမှာ မင်းကွန်းသို့ ကူး၊ နွေဦးပေါက်လျှင် ညောင်လေးပင်သို့ သွား၍ တရားဟော၊ အဲဒီက ပြန်လျှင် မိုးကုတ်သို့ တက်၊ ဤသို့ စက်ပတ်လည်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုနှစ်တွင်လည်း တပေါင်းလဆန်း (၈)ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ညောင်လေးပင်သို့

သွား၍ တရား ဟောလိုက်နိုင်သေး၏။ ၁၂၉၂-ခု တပေါင်းလမှစ၍ ဟောလာခဲ့ရာ ယခု ၁၃၀၀-ပြည့် တပေါင်းလအထိ နှစ်စဉ်မပျက် ဆက်တိုက် (၉)နှစ် တိုင်တိုင် ဟောပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးကြီး တောက်လောင်ဖို့ရာ ဟိုနားက မီးခိုးထလာ၊ ဒီနားက မီးပွားတွေ လွင့်လာ စသည်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ တရားပွဲလည်း မကျင်းပနိုင်တော့၊ ဆရာတော် ဦးဝိမလလည်း မကြွနိုင်တော့ဘဲ ပြတ်လပ် သွားခဲ့ကြသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သက်တော်-၄၀၊ ပြည့်ဖြိုးကြွယ်

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလသည် ရဟန်းသိက္ခာ (၅)ဝါခန့်မှစ၍ စာချရာတွင် နာမည်ရခဲ့၏။ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းအောင် ပြောနိုင်သည်။ သရုပ်ကိုလည်း လင်းအောင် ဟောနိုင်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ယခုလို စာချသက် ၁၅-နှစ်ရှိ၍ သက်တော် ၄၀-ပြည့်လာသောအခါ ပို၍ပင် နာမည်ကြီးလာတော့၏။ နာမည်ကြီးလေ စာလိုက်သူ ပေါလေ ဖြစ်လာတော့သည်။

တစ်နေ့လျှင် စာ(၂)ဝါ ချပို့ပေး၏။ စာ(၁)ဝါ လျှင် သံဃာတော်က ၂၅၀နှင့် ၃၀၀ကြားတွင် ရှိသည်။ စာချခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်နေတော့၏။ တစ်ပင်လုံး ပြတ်ခဲမှည့်ဝင်းနေသော လိမ္မော်ပင်ကြီးပမာ ဖြစ်တော့သည်။

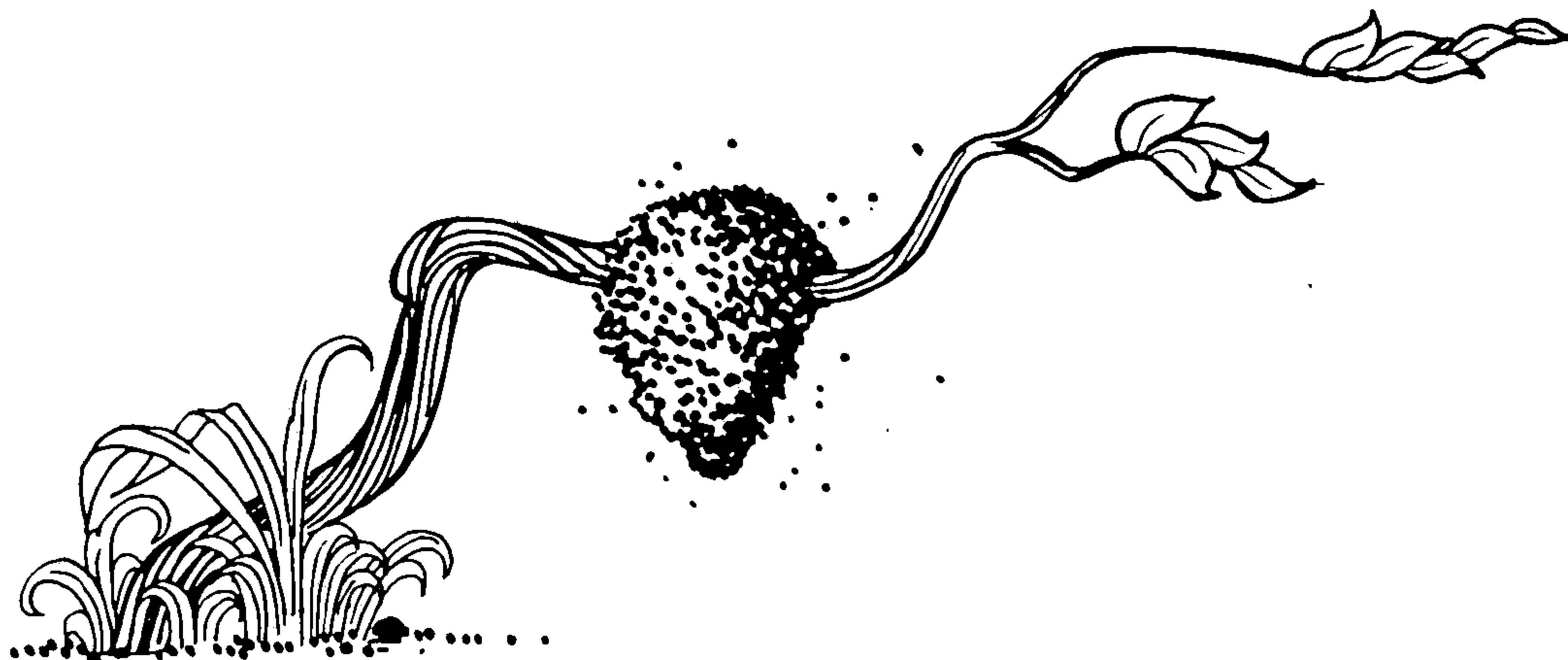
ညဝါပိုင်းဆိုင်ရာ မာတိကာ- ဓာတုကထာ၊ ယမိုက်၊ ပဋ္ဌာန်းတို့ကို ဖျန်းဖျန်းကွဲအောင် လှည့်ပတ် ပို့ချပေးနေ၏။ ဘုရားသာသနာတွင် နိုင်ရာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

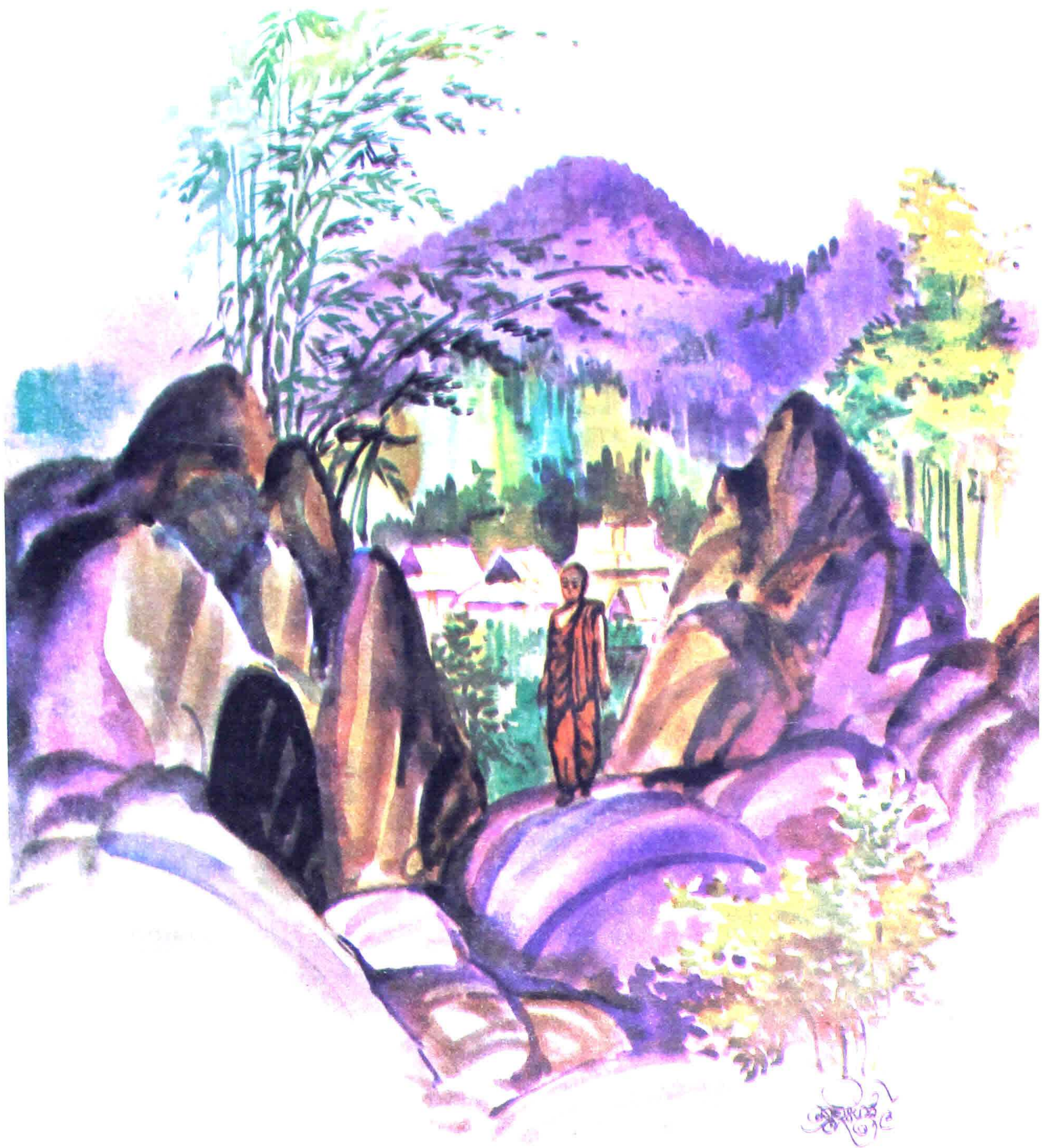
ဤစေတနာတို့ကြောင့်ပင်လော မပြောတတ်၊ မြန်မာပြည် ထက်-အောက် တလွှားမှ များပြားလှစွာ သော သံဃာတော်တို့သည် ဖန်ဝါရောင် တလွှားလွှားဖြင့် အမရပူရ ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလအနားသို့ ဝိုင်းအံ့ချဉ်းကပ်ကြ၍ မပြတ်အောင် သင်ယူနေကြတော့သည်။

* လေးဆယ်မျှ သက်တော်၊
ဘုန်းမော်ရဲ့ ဘဝ။

* တစ်နေ့ စာ (၂) ဝါနှင့်၊
မာတိကာ ယမိုက်ကျမ်းတို့ပြင်၊
ပဋ္ဌာန်းပါ အကုန်ပေါက်အောင်လို့တဲ့၊
ထက်-အောက် ပြည်မြန်မာမှာ
ထေရ်သံဃာ ဖန်ဝါရဟန်းတို့ကို၊
ခွန်းချို မိန့်ဟ။ ။

x

ပဉ္စမ ဆယ်စုနှစ်

သက်တော် ၄၀-နှစ်မှ ၅၀-နှစ်အတွင်း
(၁၃၀၁-၁၃၁၁)

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ကာလ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၀)ကျော်က ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မီးဟုန်း ဟုန်း တောက်ခဲ့ကြသည်။ အသက်စည်းစိမ်းအိုးအိမ်တွေ ပျက်စီးခဲ့ကြရ၏။ (၁၉၁၄-၁၈)အတွင်းက ဖြစ်သည်။ (၄)နှစ်ပတ်လုံး ကြိမ်မီးအုံးမျှ ပူလောင်ခဲ့ကြရ၏။ ကြေမွပျက်သုဉ်း ယူကျုံးမရ ဘဝပျက်စီးကြရသည်။ ယခုတစ်ဖန် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ဖို့ရန် ယမ်းခိုး ယမ်းနဲ့များ ထွက်လာကြပြန်၏။

ကမ္ဘာအနောက်ပိုင်း၌ ဟစ်တလာအစိုးရ ဂျာမနီ တို့သည် နေရာတကာတွင် ခေါင်းမာနေကြသည်။ စွက်ဖက်ချင်ကြ၏။ ဩစတြီးယားနိုင်ငံနှင့် ချက်ကိုစလို

ဗက်ကီးယားနိုင်ငံတို့ကို ဝင်ရောက်ကျူးကျော်ကြတော့ သည်။ ထို့နောက် တစ်ဆင့်တက်ကာ ပိုလန်နိုင်ငံတွင်းသို့ ချင်းနင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြပြန်၏။

ထိုအခါ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့က (ပိုလန်နှင့် စာချုပ်ထားကြသည် ဖြစ်၍ ဝင်ရောက် ကူညီဖို့ရန် တာဝန်ရှိလာ၏။ သို့ဖြစ်၍) ၁၉၃၉-ခု စက်တင်ဘာလ ၃-ရက် [မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၁-ခု ဝါခေါင်လဆုတ် ၅-ရက်] နေ့တွင် ဂျာမနီအား စစ်ကြေညာလိုက်တော့ သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကမ္ဘာအနောက်ဖျား၌ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်မီးကြီး စတင် တောက်လောင်လာတော့၏။

အရှေ့ဖျားတွင်လည်း လှုပ်ရှားလာ

တစ်ဖန် ကမ္ဘာအရှေ့ဖျားတွင်လည်း ဂျပန်တို့ သည် တိုးတက်သောနိုင်ငံ ဖြစ်လာ၍ နယ်ချဲ့ဖို့ရန် ဟန်ပြင်နေကြ၏။ တရုတ်ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်း နယ်မြေများကိုပင် ဝင်၍-ဝင်၍ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက် နေကြပြီ။

ဤကဲ့သို့ ကမ္ဘာအရှေ့ဖျားနှင့် အနောက်ဖျားတို့ တွင် စစ်မီးတောက်များ စတင်လောင်နေကြပြီ ဖြစ် သော်လည်း မြန်မာပြည်အဖို့ နေသာပါသေး၏။ ရောင်း ဝယ်ဖောက်ကား သွားလာနိုင်ကြပါသေး၏။ ဇရပ်တန် ဆောင်း ကျောင်းကန်ဘုရားသို့လည်း အေးအေးချမ်းချမ်း သွားလာနိုင်ပါသေး၏။ ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလသည် လည်း ရှိသမျှပရိသတ်ဖြင့် စာချနေနိုင်ပါသေး၏။

သို့ရာတွင် ကမ္ဘာကြီး လှုပ်လာသောအခါ မြန်မာ ပြည်မှ လူတို့သည်လည်း မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာကြရ တော့သည်။ သံဃာတော်များလည်း အပါအဝင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မြို့ပေါ်၌ စာသင်သား သံဃာတော်များ တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးလာကြပြီးလျှင် တောရွာများသို့ ပြန်သွားခိုလှုံကြတော့သည်။

ကမ္ဘာကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ရပ်နားခြင်းမရှိပေ။ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားလာရာမှ ၁၉၄၀-ခုနှစ် နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ဂျပန်တို့က ပြင်သစ်ပိုင် အင်ဒို ချိုင်းနားကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်လိုက်တော့၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တကယ့် ကမ္ဘာစစ်ကြီးအဖြစ်သို့

ထိုမျှမက ဂျပန်တို့က ဟာဝိုင်ယီကျွန်းပေါ်ရှိ အမေရိကန် ရေတပ်စခန်းကြီးနှင့် လေယာဉ်ကွင်းကြီးကို စစ်မကြေညာဘဲ ရုတ်တရက် ထ၍ တိုက်ကြတော့သည်။ အမေရိကန်တို့ အတော်ကလေး အထိနာသွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ၁၉၄၁-ခု ဒီဇင်ဘာ ၈-ရက် [မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၃-ခု နတ်တော်လ ဆုတ် ၆-ရက်]နေ့တွင် အမေရိကန်တို့က ဂျပန်အား အတိအလင်း စစ်ကြေညာလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားတွင်လည်း စစ်မီးတောက်ကြီး အရှိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်လာတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် အင်္ဂလိပ်နှင့် ဒတ်ချ်တို့ကလည်း ဂျပန်ကို စစ်ကြေညာကြတော့၏။ ထိုအခါ

ဂျာမနီနှင့် အီတလီတို့ကလည်း (ဂျပန်ဘက်ကနေ၍) အမေရိကန်ကို စစ်ကြေညာကြပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအချိန်မှစ၍ တကယ့်ကမ္ဘာစစ်ကြီး အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။ (ဆွီဒင်၊ ဆွစ်ဇာလန်နှင့် တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ နိုင်ငံအချို့မှတစ်ပါး) ကျန်ကမ္ဘာနိုင်ငံအားလုံး စစ်ကြီးထဲ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

ကွင်းပြင်ထဲမှာ ကျင်းပနေသော ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံး တရုန်းရုန်းနှင့် ရန်ဖြစ်ကြသလို ဖြစ်တော့၏။ ဘယ်သူ- ဘယ်သူကိုမှ အုပ်ထိန်း၍ မရကြတော့။ ဝါးလှည်းကြီး အစည်းပြေသလို ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

မြန်မာပြည်သို့ စစ်မီးတောက်ကြီး ကူးစက်လာ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီး ကျဆုံးသွား

ဤသို့ အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်နေကြရာ ဂျပန်တို့သည် အရာရာတွင် အောင်ပွဲခံနေကြ၏။ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ရောက်နေကြသော မြန်မာ့အာဇာနည် ရဲဘော် (၃၀) ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့သည်လည်း ဂျပန်တို့နှင့်အတူတကွ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာကြ၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်လာခဲ့ကြရာ ၁၃၀၃-ခု တပေါင်းလဆုတ် ၈-ရက် (၁၉၄၂-ခု မတ်လ ၈-ရက်)နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီး ကျဆုံးသွားရ၏။ ဂျပန်တို့သည် လေယာဉ် အစင်းပေါင်း (၉၀)ခန့်မျှဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်မှာ (၄၀)အုပ်ကြီး ဝဲသလို ပျံဝဲကြပြီးလျှင် ဖုံးတွေ ကြံချကြတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကုန်ကြရ၏။ အချို့ သေကြ- အချို့ ပြေးကုန်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့သာမက အိမ်ခံဖြစ်သော မြန်မာတို့သည်လည်း အနှိုင်းအဆမရှိ ဆုံးရှုံးကြရ၏။ အသက်စည်းစိမ်အိုးအိမ်တွေ မရှုမလှ ပျက်စီးကြရတော့သည်။

ထိုအခါ အောက်ပြေအောက်ရွာမှ လူတို့သည် အထက်အညာဒေသမြို့ရွာများသို့ လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း ပြေးလာကြတော့၏။ သို့သော် စစ်မီးတောက်ကြီးသည် မြန်မာပြည်တစ်ခုလုံးသို့ အနှံ့အပြား တောက်လောင်လာပြီဖြစ်၍ လွတ်နိုင်ပါမည်လော။

တစ်ဘဝသာသနာ

စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာကြ၍

ယခုဆိုလျှင် မန္တလေး-စစ်ကိုင်း-အမရပူရမြို့များပေါ်သို့လည်း စစ်လေယာဉ်ပျံများ လာ၍ လာ၍ ဝဲနေကြပြီ။ ထိုအခါ နီးစပ်ရာ ဒကာတို့က ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလကို လာ၍ ပင့်ကြတော့၏။ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာကြ၍ သင့်တော်ရာသို့ ကြွဖို့ရန် ပင့်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စာသင်သား သံဃာတော်တို့ကား စောစောကပင် ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ဒေသသို့ ပြန်ကြွကုန်ကြပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ခြောက်သွေ့နေသလို ဖြစ်တော့၏။ ကျောင်းစောင့်တစ်ပါးစ- နှစ်ပါးစမျှသာ ကျန်တော့သည်။

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလက “ဘယ်ကိုမျှ မကြွလိုပါ။ ရှိသမျှ ကိုယ်တော်များနှင့် အေးအတူ ပူအမျှ နေတော့မည်” ဟု ဆိုကာ ပင့်၍မရချေ။

နောက်ပိုင်းတွင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တို့က ဘုန်းကြီး ကျောင်းတိုက်များအတွင်းသို့ အတင်းဝင်ရောက် ခိုလှုံလာကြတော့၏။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်တွေ ပို၍ များလာဖွယ်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒကာတွေက နောက်ထပ် တစ်ဖန် အကျိုးအကြောင်းများဖြင့် လျှောက်ထားကာ ဇွတ်

အတင်းပင့်ကြရပြန်တော့၏။ ထိုအခါကျမှပင် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလ အမရပူရမြို့ထဲ ပွဲတော်ရပ်သို့ လိုက်ပါ ကြွရောက်လေသည်။

ပွဲတော်ရပ်၌ ရက်အနည်းငယ်မျှ သီတင်းသုံးပြီး သောအခါ ထိုအရပ်၌လည်း စိတ်မချရ ဖြစ်လာရပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ပို၍ စိတ်ချရမည်ထင်သော မင်းကွန်းဘက် မိုးကုတ်ချောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ရန် စီမံကြရပြန်လေသည်။ ထိုအစီအစဉ်အရ စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ကူး၊ ထိုမှ မြစ်ကမ်းအတိုင်း အထက်သို့ ဆန်တက်ပြီးလျှင် မင်းကွန်းသို့ ရောက်သွားရလေသည်။

စစ်မီးတောက်ကြီးကား တောမီးလောင်သလို ကူးစက်မှု မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ အောက်မြန်မာပြည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ဗုံးကြဲအပြီးတွင် အထက်မြန်မာပြည်သို့လည်း ချက်ချင်း ရောက်လာကြတော့၏။

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၃-ခု တပေါင်းလဆုတ် (၁၉၄၂-ခု မတ်လ)ထဲမှာပင် မန္တလေး နန်းတော်အတွင်းရှိ “မြန်မာပြည်အသင်းတိုက်ကြီး” ကို စတင်ဗုံးကြဲတော့သည်။ မကြုံဖူး၍ မန္တလေးမြို့ကြီးတစ်မြို့လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတော့သည်။

စစ်ဘေး အေးမည့်ထင်ရာ မိုးကုတ်သို့

အခြေအနေတွေမှာ အစစ အရာရာ စိတ်ချဖွယ်ရာ မဟုတ်တော့ချေ။ အားလုံး ထိတ်လန့်နေကြရလေပြီ။ မန္တလေးမြို့ကြီးနှင့် မဝေးလှသော (ကြားတွင် ဧရာဝတီမြစ်သာ ခြားသော) မင်းကွန်းသည်လည်း ချောက်ချားနေရလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် မိုးကုတ်မြို့မှ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ်သည် စိတ်မချနိုင်လွန်း၍ ကိုယ်တိုင် ဆင်းလာ၏။ ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလကို အမရပူရတွင် စုံစမ်းသည်။ မင်းကွန်းသို့ ရောက်သွားပြီဟု သိရ၏။ သို့နှင့် မင်းကွန်းသို့ လိုက်လာပြီးလျှင် မိုးကုတ်သို့

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မရ-အရ ပင့်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလသည် မိုးကုတ်မြို့သို့ စစ်ဘေးခိုရန် ရောက်လာရတော့၏။ သက္ကရာဇ် ၁၃၀၃-ခုနှစ် ကုန်ခါနီး တန်ခူးလဆန်းပိုင်း (ခရစ်-၁၉၄၂-ခု မတ်လ)အတွင်းက ဖြစ်သည်။ သင်္ကြန်

မကျသေး၊ နှစ်သစ် မကူးရသေး။

မိုးကုတ်မြို့တွင် ဆိုင်ရာဒကာတို့က သုဿာန် ကျောင်းမှာ နေရာချထားပေး၍ သီတင်းသုံးရသည်။ ထိုအချိန်က ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလမှာ သက်တော် (၄၂)နှစ်၊ သိက္ခာတော်(၂၃)ဝါ ရရှိလေပြီ။

မန္တလေးမြို့ကြီးကျဆုံး မီးတဟုန်းဟုန်း

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလမှာ ဝေးလံသီခေါင်တဲ့ မိုးကုတ်မြို့ကို ရောက်ရ၍ စစ်ဘေး စစ်ဒဏ် အန္တရာယ် တွေမှ အေးချမ်းရပါ၏။ သို့သော်လည်း မကြာမီပင် ကျန်ရစ်သော မန္တလေးမြို့ကြီးအကြောင်းကို ကြားရပါ တော့သတတ်။

“၁၃၀၃-ခု နှောင်းတန်ခူးလဆုတ် ၄-ရက်၊ (၁၉၄၂-ခု ဧပြီလ ၃-ရက်)နေ့က မန္တလေးမြို့ ကြီးပေါ်မှာ အနံ့အပြား လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့ ဝဲ- ဗုံးတွေ ကြဲချလို့ တစ်မြို့လုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်ရသတဲ့၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကြီးတဲ့။

သေကျေပျက်စီးမှုတွေ အမြောက် အမြားနဲ့ အလောင်းတွေ အတုံးအရုံးတဲ့၊ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ လက်ရာမြောက် - အဆောက်အအုံတွေလဲ ကုန်ပြီ”တဲ့။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာတွေ ကြားရတော့သတတ်။ ထို့ပြင် “အမရပူရမြို့ပေါ်မှာလဲ တချို့နေရာ ဗုံးတွေ ချသွားသေးသတဲ့”စသည်ဖြင့် ရင်နှင့်ဖွယ်တွေသာ ကြားနေရတော့သတတ်။

သင်္ကြန်အခါရက် ဖြစ်သော်လည်း

မန္တလေးမြို့ကြီးကို ဗုံးတွေကြဲပြီးနောက် အခြား သော မြို့ကလေးတွေ၊ အင်္ဂလိပ်တို့ ရှိမည်ထင်ရသည့် နေရာတွေကို လိုက်လံရှာဖွေ၊ လေယာဉ်နဲ့ ပျံဝဲပစ်ခတ်၊ အချို့နေရာတွေမှာ ဗုံးတွေကြဲ လုပ်နေကြသည်။

ထိုနှစ်က ၁၉၄၂-ခု ဧပြီလ ၁၅-ရက် (ကဆုန် လဆန်း ၂-ရက်)နေ့သည် ၁၃၀၄-ခုနှစ်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသော နှစ်ဆန်း(၁)ရက်နေ့ ဖြစ်၏။

သင်္ကြန်အခါရက်များသို့ ရောက်လာကြသော် လည်း အစစအရာရာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေကြရ၍ သင်္ကြန်မှန်းပင် မသိလိုက်ကြရ၊ ဤနည်းအားဖြင့် နှစ် သစ်သို့သာ ကူးပြောင်းလာတော့သည်။ ဂျပန်လေယာဉ် တို့ကား ဝဲလျက်- ပစ်ခတ်လျက်- တဒက်ဒက်...။

အင်္ဂလိပ်တို့က ခံစစ်အနေဖြင့် မန္တလေးမှ ခုခံနေ သော်လည်း ကြံကြံခံနိုင်စွမ်း မရှိကြချေ။ ဂျပန်တို့က တစ်ရှိန်ထိုး တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၃၀၄-ခု ကဆုန်လဆုတ် ၂-ရက် (၁၉၄၂-ခု ဧပြီလ ၃၀-ရက်)နေ့တွင်ကား အင်္ဂလိပ်တို့ လက်လွတ် ထွက် ပြေးရသော နေ့ကြီး ဖြစ်တော့၏။

ယင်းနေ့ရက်တွင် မန္တလေးမြို့ကြီးကို အင်္ဂလိပ် တို့ လုံးဝ လက်လွတ်၍ ဆုတ်ခွာပြေးရပြီးလျှင် စစ် ကိုင်း တံတားကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ အင်္ဂလိပ်တို့ခေတ် တစ်စခန်းရပ်လေသည်။

ထို့နောက် ဂျပန်ခေတ်သို့ ကူးပြောင်းလာတော့ ၏။ တစ်ခေတ် ဆန်းကြပြန်သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

မိုးကုတ်မြို့ကလေး အခြေအနေ

စောစောပိုင်းက မိုးကုတ်မြို့ကလေးသည် ဘေးရန် မသန်း အေးချမ်းနေ၏။ ယခု ထိုသို့မဟုတ်တော့ချေ၊ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာရချေပြီ။ မိုးကုတ်မြို့ကလေးသည် လေးဘက်လေးတန် တောင်တန်းကြီးတွေက ဝိုင်းပတ်ကာထားနေ၏။ ဒယ်အိုးကင်းသဖွယ် အတွင်းဘက်သို့ ပတ်ချာလယ် နိမ့်ဆင်းသွားသည်။

ထိုသို့ နိမ့်ဆင်းသွားသော အလယ်ကောင်မှာမှ မြို့နေအိမ်ခြေ လူနေရပ်ကွက် တည်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် သဘာဝအားဖြင့် ရန်သူများ ရုတ်တရက် မဝင်နိုင်ချေ။

သို့ရာတွင် ယခုအခါ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံတို့က လာ- လာဝဲနေသဖြင့် စိတ်မလုံမလဲ ရှိကြရတော့၏။ သို့အတွက် ပစ္စည်းရှိသူ အများစုတို့သည် မိမိတို့နှင့်

နွယ်ရာစပ်ရာ တောရွာများသို့ သွားရောက် ပုန်းအောင်း ခိုလှုံကြရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီ။

ကျောင်းဒကာ ဦးလယ်+ဒေါ်သိုင်းခြံတို့လည်း နန်းနွဲ့ရှိချောင်သို့ သွား၍ ပုန်းအောင်းကြမည်ဟု ဆိုသည်။ ဒေါ်ဒေါ်အံ- ဒေါ်ဒေါ်ဖုံတို့ မိသားစုလည်း တခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့ ပုန်းအောင်းကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင် ဆရာတော်လေးထံသို့ လာ၍ လျှောက်ကြ၏။ တပါတည်း လိုက်ခဲ့ဖို့ရန် ပင့်ကြလေသည်။ သို့သော် ဆရာတော်က ပင့်၍ မရ။

“အေး... ပြောင်းကြ- ရွှေ့ကြ၊ သင့်တော်ရာ အောင်းကြ ခိုကြ၊ ဘေးကင်းရာ တိမ်းကြ ရှောင်ကြ၊ ဘုန်းကြီးကတော့ မလိုက်သေးပါဘူး”ဟု ပြောကာ ဆရာတော်က နေရစ်ခဲ့လေသည်။

မိုးကုတ်မြို့မှ ဘော်ပတန်းရွာသို့

သို့သော် အခြေအနေက တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ ပို၍ ဆိုးလာသတတ်၊ လေယာဉ်ပျံဝဲတဲ့ အကြိမ်တွေ များ၍ များ၍ လာသတတ်၊ သူတို့ သံသယမကင်းတဲ့ နေရာတွေ မြင်တွေ့နေ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သံသယ ရှိလာလျှင် ဗုံးတွေ ချမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ စိုးရိမ်စရာတွေ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ်၊ ဦးဘိုးလုံ နှင့် ဘော်ပတန်းရွာမှ ဒကာမကြီး ဒေါ်ကြီးတို့က လာ၍ လျှောက်ကြတော့သတတ်။

“အရှင်ဘုရား... ဒီလို နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီ မိုးကုတ်မြို့ပေါ်မှာကိုပဲ သိပ်ပြီး စိတ်မချရပြန်ဘူး၊ စစ်လေယာဉ်တွေက ခဏ- ခဏ လာပြီး ဝဲနေတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်မတို့နေတဲ့ ဘော်ပတန်းရွာကို လိုက်ပြီး သီဟင်းသုံးပါ”

ဤသို့ ဝိုင်းဝန်းလျှောက်ကြရတော့၏။ ထိုအခါကျမှ လက်ခံကာ ၁၃၀၄-ခု နယုန်လဆုတ်ထဲ (၁၉၄၂-ခု ဇွန်လထဲ)မှာ မိုးကုတ်မြို့ကနေ (၄)မိုင်ခန့်ကွာဝေးတဲ့ ဘော်ပတန်းရွာကလေးသို့ လိုက်ပါပြီး ဘီတင်းသုံးတော်မူတော့သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဘော်ပတန်း ရွာကလေး

မိုးကုတ်မြို့အနီး ဘော်ပတန်းရွာကလေး

ဘော်ပတန်း ရွာကလေးသည် မိုးကုတ်မြို့၏ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် ရှိ၏။ မိုးကုတ်မြို့မှနေ၍ သွားလျှင် ကန်သာရွာ၊ ရေပူရွာ၊ သဖန်းပင်ရွာတို့ကို ကျော်ဖြတ်၍ သွားရသည်။ မိုးကုတ်မြို့နှင့် (၄)မိုင်ခန့် ကွာဝေး၏။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ချယ်ရီပင်များ၊ သစ်တိုပင်များ၊ သစ်တော်ပင်များ၊ အင်ကြင်းပင်များ၊ ထင်းရှူးပင်များကို သာယာရူမောဖွယ် တွေ့ရသည်။ ဘော်ပတန်းရွာကလေးသည် မြေပြန့်မှာ တည်ရှိသော ရွာကလေးမဟုတ်ပါ။

ပင်လယ်ရေပြင်အထက် ပေ(၄၀၀၀)လေးထောင်ကျော် မြင့်သော တောင်ပေါ် (တောင်ကမ်းပါးယံ)တွင် တည်ရှိသော တောင်ပေါ် ရွာကလေးသာ ဖြစ်ပါ၏။ အိမ်ခြေ (၁၀၀)ကျော် ရှိသည်။

မျက်နှာသုံးဘက်က တောင်တန်းကြီးတွေ ပိတ်ကာထားသဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ငြိမ်သက်အေးဆေးသော ရွာကလေးသာ ဖြစ်သည်။ အပြာရောင် တောင်

ခိုးမြူငွေတွေ အမြဲတမ်းလို ဝေနေ၏။ ရာသီဥတုကလည်း တောင်ကြားထဲမှာ ဖြစ်၍ အစဉ် အေးစိမ့်နေတတ်သည်။

လေကလေးက တဖြူးဖြူးနှင့်မို့ ကြည်နူးဖွယ်လည်း ကောင်းလှပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင်တစ်ခုလုံး စိမ်းစိုရွန်းမြလျက် သဘာဝကပင် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အခြေအနေတွေက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ၊ လန့်လန့်ကြောက်ကြောက် အချိန်အခါမျိုးကြီး ဖြစ်နေ၍ သာမောဖွယ် ကောင်းသော တောတောင် သဘာဝ၏ အရသာကို မခံစားနိုင်ကြပါချေ။

စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်အန္တရာယ်ကို ရှောင်ကြဉ်ရန် အတွက်သာ ရောက်လာကြရ- ဘေးရန်လုံဖို့ စိတ်စောနေကြရတော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

လိုဏ်ဂူကြီးက ဖိတ်ခေါ်နေသလို

ဘော်ပတန်း: ရွာကလေးမှ တောင်ဘက်ကို မျက်နှာ မူ၍ ကြည့်လျှင် တလွင်တပြင်ကြီးကို မြင်နိုင်၏။ မြောက်ဘက်-အနောက်ဘက်-အရှေ့ဘက်တို့တွင်ကား တောင်တန်းကြီးတွေက မိုးထိန်းပါး ပိတ်ကာထား သောကြောင့် ကွင်းပြင်ကို မမြင်ကြရ။ တောင်ဘက် တွင်သာ တောင်ကမ်းပါးယံမှနေ၍ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကြီး မြင်ကြရသည်။ မြင်းခွာပုံသဏ္ဍာန်လို ဖြစ်တော့၏။

သုံးဘက်ကာထားသော တောင်တန်းကြီးတွေ ကြားထဲမှာ အစီအရီ တည်ဆောက်ထားသော ဘော်

ပတန်း: ရွာကလေးကို တွေ့နိုင်သည်။ သွပ်ခေါင်မိုး ကလေးတွေ ပွေးပွေးနှင့် အဝေးကပင် မြင်နိုင်ကြ၏။

ရွာတွင်းသို့ မဝင်ခင် ရွာပြင်ဘက်အနီး အရှေ့ ဘက် တောင်တန်းကြီးကို မျက်စိ ဝေ့၍ လေ့လာ အကဲခတ်နိုင်သည်။ တောင်တန်းနံရံကို ကျောပေးမီလျက် ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုရှိ၏။ လိုဏ်ဂူကြီး၏ မျက်နှာ ဝက တရားဓမ္မဖြင့် မွေ့လျော်မည့်သူတို့ကို ဖိတ်ခေါ်နေ သလို ဖြစ်တော့သည်။

ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီး၏ အနေအထား

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားအားထုတ်ခဲ့သော ဘော်ပတန်းရွာအနီး ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီး

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ယင်းဂူကြီးဆီသို့ ရောက်အောင် တောင်ခုလတ်မှ အထက်ပေ (၂၀၀)ခန့် ခပ်ပြေပြေ မော့၍ တက်ရသေး၏။ ထိုအခါကျမှ ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်သည်။ ဂူ၏ အထက်တွင်လည်း မြင့်မားသော တောင်စွယ် တောင်ထွတ်တို့ကို မြင်နေကြရသေး၏။ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးသည် အထိကရ မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီး၏ တစ်ဝက်ခန့် (တောင်ကမ်းပါးယံ)တွင် တည်ရှိနေသည်။

ဂူအတွင်းသို့ ဝင်၍ကြည့်သောအခါ လက်၂-ဖက်ခန့်မျှမက ကျောက်တိုင်ကြီး ၃-ခုက မတ်လျက် ရပ်လျက် တည်ရှိ၏။ ယင်းကျောက်တိုင်ကြီး ၃-ခု ထိပ်ပေါ်တွင် (ကွမ်းသီးခြမ်းကို လက်သုံးချောင်းထိပ်ပေါ်၌ မှောက်၍ တင်ထားသလို) ကျောက်တုံးအလုံးကြီး တစ်ခြမ်းက မှောက်လျက်တင်၍ မိုးထားသည်။

အမိုး ကျောက်တုံးကြီးမှာ အပေါ်က ခုံးလျက် နေသော်လည်း အတွင်းဘက်၌ မျက်နှာကြက်ကဲ့သို့ ညီညာ၍ ပြန့်ပြူးနေ၏။ ယင်း၏ ဝန်းကျင်တွင်မှ တောင်မြေ သဲမြေ ကျောက်မြေတို့ဖြင့် ညှပ်လျက်

ပြည့်သိပ်နေအောင် ပတ်ကာထားသည်။ အတွင်းဘက်၌ အလျား ၁၅-ပေခန့်၊ အနံ-၁၀-ပေခန့် ကျယ်ဝန်းသော၊ အမြင့်အားဖြင့် လူတစ်ရပ်ခွဲကျော်မြင့်သော တိုက်ခန်းမ ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေတော့၏။ နတ်တို့ဖန်သလို ဖြစ်တော့သည်။

ရာဂြိုဟ်မြို့၏ ပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တောင်ကမ်းပါးယံ တောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှော၌ “ကာဠုသီလာ”ဟူ၍ နာမည်ကြီးသော ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီး တစ်ခုရှိ၏။ “ကျောက်ညိုဂူကြီး” ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတို့ သီတင်းသုံးတော်မူတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း အရှင် မောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာစသော ဘုရားသားတော်များ သီတင်းသုံးတော်မူတတ်ကြသည်။ ယခု ဘော်ပတန်းရွာက ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးကလည်း ထိုနည်းပမာ ကြီးမားခန့်ထည် ပြန့်ကျယ်လှစွာ တရားဓမ္မတို့ဖြင့် ပျော်မွေ့စရာ ကောင်းလှတော့သည်။

လူမတွေ့အောင် ဂူမွေ့တော်မူခြင်း

ဤ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီး၏ အနေအထားကို ကြည့်၍ ဆရာတော်က သဘောကျနေသည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုသုံးသပ်ပြီးနောက် ပြုံးစပ်စပ်ဖြင့်ပင် ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချတော်မူ၏-

“ဒီကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးက တရားအားထုတ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဘုန်းကြီးက ဒီကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးထဲမှာ နေမယ်”

ဟူ၍ဖြစ်သတည်း။ သို့သော် ဒကာတို့က စဉ်းစားရပါ၏။ “ကျောက်လိုဏ်ဂူထဲမှာချည်း အမြဲနေလျှင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နိုင်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် သစ်သားကျောင်းဖြင့် လေကောင်းလေသန့်လည်း ရဦးမှ ဖြစ်မည်” ဟု တိုင်ပင်ကြ၏။

ထိုသို့ တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် လိုဏ်ဂူကြီးအနီး ရှေ့မျက်နှာစာ ဆင်ခြေလျှော မြေပြန့်ပြန့်ပေါ်မှာ ယာယီတံကျောင်းကလေးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ပေးကြသည်။ ဆွမ်းကပ်သောအခါ ထို ယာယီ တံကျောင်းကလေးပေါ်မှာ ကပ်လှူကြသည့်ဟူ၏။

ထိုယာယီကျောင်းကလေးကား ဝါးတိုင်ထူ၊ ဝါးကြမ်းခင်း၊ ဝါးကပ်ကာလျက်၊ လေကောင်းလေသန့်ရရန် ၂-တောင့်ထွာခါးပြတ် ပတ်ထားပေးသည်ဟူ၏။

အမိုးအတွက်ကိုတော့ တောင်နေကြာပန်းပင် ကိုင်းတို့ကို ပိတ်သဲထူထပ်စွာ ကပ်လျက်ထပ်၍ တင်ပေးထားသည် ဟူသတည်း။

တစ်ဘဝသာသနာ

နံနက်စောစောတွင် ယာဂု(ဆန်ပြုတ်) ဘုဉ်းပေးသည်။ နေ့မြင့်ပိုင်း ၁၀-နာရီခွဲလောက်မှ ဟင်းတစ်ခွက်စ၊ နှစ်ခွက်စဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ ယာဂုနှင့် ဆွမ်းကို ဦးဘိုးလုံ+ဒေါ်ကူးတို့က တာဝန်ယူ ချက်ပြုတ် ဆက်ကပ်ကြပါသတတ်။

ဤသို့လျှင် ၁၃၀၄-ခုနှစ် ပထမဝါဆိုလဆန်းပိုင်းကစ၍ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ရောက်နေတော်မူပြီ။ ထို့နောက် ဝါကပ်ရန်ရက်သို့ ရောက်လာသော အခါ ဂူကြီးအတွင်းမှာပင် ဝါကပ်၍ သီတင်းသုံးတော်မူတော့၏။

- ၁။ လူမတွေ့ချင်လိုတဲ့၊
ဂုဗ္ဗေတဲ့ မထေရ်။
- ၂။ သံသရာ ဟိုဘက်ကမ်းကို၊
မြန်းဖို့ ရော်ရည်။
- ၃။ တောင်ထွတ်တွေနဲ့ စုံစုံညီ၊
မှုန်ရိတဲ့ ဘော်ပတန်း။
- ၄။ ဆိပ်ဦး သည်နေရာက၊
ပြည်ခေမာ နိဗ္ဗူကိန်းလို့ရယ်၊
ငြိမ်းဖို့ မျှော်မှန်း။ ။

ဆရာတော်ကိစ္စ ကူညီကြသူများ

နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလဘော်ပတန်းရွာသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်အုံ-ဒေါ်ဖုံတို့ ကြားသောအခါ သူတို့မိသားစုပါ တခြားနေရာတွင် ခိုအောင်းနေရာမှ ဘော်ပတန်းရွာသို့ ရွှေ့ပြောင်း လာကြပြန်တော့သည်။ ဆရာတော်အတွက် ဝေယျာဝစ္စပြုမည့်သူများ တိုးလာကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ဆရာတော်က ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းမှာ ၂၂ ချိန်များစွာ သီတင်းသုံးတော်မူတတ်၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန်များကျမှ တောင်ကမ်းပါးယံ ဆင်ခြေလျှောမြေကွက်လပ်ပေါ်ရှိ ယာယီ တံကျောင်းကလေးသို့ ကြွ ကြွ လာတတ်သည်။

ဒေါ်အုံ-ဒေါ်ဖုံတို့ မိသားစုက ထိုတောင်ကြီး၏ အောက်ခြေ လျှိုမြောင်ထဲမှာ တဲထိုး၍ နေထိုင်ကြ၏။ ဗုံသံ၊ အမြောက်သံ၊ လေယာဉ်ပျံသံတို့ကြားထဲမှာ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဖုံ၏ သားအရင်း ကိုမြင့်နှင့် သားသမက်ကိုအောင်ကျော်တို့က ဆရာတော်အတွက် မလစ်လပ်ရအောင် ပြုစုပေးကြ၏။ စားရေးသောက်တာအတွက် အထူးဂရုစိုက် ရှာဖွေပေးကြသည်။ ရလာသမျှတို့ကို ဒေါ်အုံ- ဒေါ်ဖုံနှင့် သမီး မစိန်စိန်တို့က ချက်ပြုတ်ကပ်လှူကြသည် ဆို၏။ ကျေးဇူးများသော မိသားစုပါပေ။

ကိုမြင့်နှင့် ကိုအောင်ကျော်တို့က သပိတ်ကျဉ်းနှင့် နီးစပ်ရာရွာများသို့ သူခိုးဓားပြတွေကြားထဲ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန် ဘေးရန်အလယ်၊ အရဲစွန့်ပြီး မကြောက်မရွံ့ သွားခဲ့ကြရ၏။ ဆီ ဆန် ဆားတို့ကို ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်၍ ဆရာတော်အား ပြုစုခဲ့ကြသည် ဟူသတတ်။

မှတ်ချက်။ ။ဤ အကြောင်းအရာများကို ယခုအခါ ဒေါ်ဒေါ်ဖုံ၏သား ဦးမြင့်နှင့် သားသမက် (မိုးကုတ်ဥက္ကဋ္ဌ) ဦးအောင်ကျော်တို့က ပြန်လည်ပြောပြပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
အတွင်းရန်ကို တိုက်ခိုက်နေခြင်း

ယခုအခါ ဆရာတော် ဦးဝိမလကာ: ဘော် ပတန်းရွာ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးထဲမှာ တရားဓမ္မအတွက် အချိန်ကို အလွန်တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးချနေလေပြီ။ ဂူကြီး ကလည်း ဆရာတော်အတွက် စောင့်မျှော်နေသလို ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုအခါ ဆရာတော်လည်း ရောက်လာခဲ့ပြီ တည်း။

အပြင်လောကကြီးထဲမှာ စစ်ကို လိုလားကြတဲ့ စစ်ဝါဒီတို့က အပြင်ရန်သူတွေနှင့် သူနိုင်- ကိုယ်နိုင် အပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဆရာတော်

ဦးဝိမလကာ: ဂူအတွင်းမှာ ကိုယ်တွင်းရန်သူတွေနဲ့ သူနိုင်- ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြံ၍ တိုက်ပွဲဝင်နေလေပြီ။

အပြင်လောကကြီးတွင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်၍ ပျက်စီးကုန်ကြသည်ကို ဆရာ တော်က (လိုဏ်ဂူထဲ ရောက်နေ၍) မသိလိုက်ရပါ။ သို့ရာတွင် အတွင်းလောက (မိမိခန္ဓာတွင်း)၌ ပျက်စီး ကုန်ကြသည်တို့ကိုကား ဆရာတော် ကောင်းကောင်း သိနေပါသည်။

မာ ဝေါ ခဏံ ဝိရာဇေထ

အချိန်တို့သည် ရပ်တန့်၍ မနေ၊ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလွဲနေကြ၏။ ထိုပြောင်းလျက် ရွေ့လျက်နေသော အချိန်တို့ကို ဆရာတော်က မလွတ်တမ်း ဖမ်းယူ၍- ဖမ်းယူ၍ တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးချနေသည်။ အဘဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း-

“မာ ဝေါ ခဏံ ဝိရာဇေထ”

“အချိန်ကောင်း အခွင့်ကောင်းတွေ လက်လွတ် မကုန်ကြစေနှင့်-”

ဟူ၍ သတိပေးထားသည် မဟုတ်ပါလော၊ ထို့ကြောင့် အပြင်လောကတွင် အချိန်ကောင်း အခွင့်ကောင်းတွေကို သူတို့ ဆိုင်ရာကိစ္စတို့၌ အသုံးချကြသလို ဆရာတော် ကလည်း ကိုယ့်ကိစ္စအတွက် မလွတ်တမ်း ဖမ်းယူ၍ အသုံးချနေပြီ။

၅-ပေါက်ပိတ်၊ ၁-ပေါက်က စောင့်ဖမ်း

ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လျှင် ဣန္ဒြေတွေ အတော်များများ စောင့်စည်းပြီးသားလို ဖြစ်ကုန်တော့၏။ မြင်စရာအာရုံရယ်လို့ ထူးထူးထွေထွေ မတွေ့ရ၊ ကြားစရာအာရုံလဲ မကြားရ၊ အနံ့ဆိုလို့လဲ မြေသင်းနံ့ကလေးတွေမှတစ်ပါး အခြားမရှိပေ။ အရသာ လည်း တံထွေးမျိုးမျိုးလောက်သာ ရှိပေသည်။ တွေ့ထိ စရာအနေနှင့်မူ လိုဏ်ဂူအတွင်းက သဲမြေပြင်မျှသာ ဖြစ်တော့၏။

ဤသို့လျှင် ဣန္ဒြေ ၆-ပါး၊ တံခါး ၆-ပေါက် ရှိသော်လည်း ၅-ပေါက်က ပိတ်ပြီးသားလို ဖြစ်နေတော့

သည်။ ကျန် မနိန္ဒြေ၊ မနောတစ်ပေါက်ကိုသာ ဖွင့်ထားပြီး အလုပ်-လုပ်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

“အပေါက် ၆-ခု ရှိသော တောင်ပို့ကြီးကို ၅-ပေါက် ပိတ်ထားပြီး၊ ကျန်တစ်ပေါက်က စောင့်ဖမ်း လျှင် သည်ဖွတ်- ဘယ်ပြေးမလဲ၊ မိရမှာပေါ့” ဟူသကဲ့သို့တည်း။ ယခုလည်း ဤအတိုင်းပင် အလုပ် လုပ်တော်မူနေပေလိမ့်မည်။ အမြန်နှုန်းဖြင့် ဖြစ်- ပျက်နေသည်တို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် လိုက်၍ မိအောင် ဖမ်း နေပါလိမ့်မည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လဝီရိယမျိုးဖြင့်

ဆရာတော်၏ ဘဝခရီးအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ် ကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် အံ့ဩဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကလေး များကို တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။ ယခုပင်လျှင် လုံ့လအေးချမ်း သော ကျောက်လိုက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ရောက်နေရပြီ တည်း။

ဆရာတော်၏ ကံတရားတို့က အန္တရာယ် ဘေးရန်များလှတဲ့ အပြင်လောကကြီးထဲတွင် မနေစေ ချင်၍ ကျောက်လိုက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ပို့ပေးလိုက်သလို ဖြစ်တော့သည်။ ဤအချက်တို့ကို ဆရာတော်လည်း သတိပြုမိပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ “မိမိကသာ ကြိုးစားဖို့ လိုသည်။ ရည်မှန်းသမျှ အောင်ရမည်” ဟူ၍ အောင်စိတ်ကို အပြည့်အဝ မွေးထားလိုက်သည် ဟူ၏။ သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လဝီရိယတို့ဖြင့် တက်တက်ကြွကြွ အသင့် အနေ အထား (တိုက်ပွဲဝင်မည့် စစ်ဗိုလ်ကြီးအလား) ကိုယ့် ကိုယ်ကို ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည် ဟူသတတ်။

၁။ အကျိုးအမြတ်တို့ကို မြင်၍ ချက်ချင်း ထပြီ လုပ်ကိုင်ကြိုးစားသော အာရမ္မ ဓာတ်။

၂။ အလုပ်ခွင်၌ နှောင့်ယှက်တတ်သော (ထိန်-မိဒ္ဒ-ကောသဇ္ဇ) ထိုင်း-မိုင်း-ပျင်းရိ စသည်တို့ကို တွန်းလှန် တိုက် ဖျက်သော နိက္ကမဓာတ်။

၃။ အထက်တန်းတရားတို့ကို ရဖို့အတွက် တက်လှမ်းရာ၌ ဆုတ်နစ်စေတတ်သော ဘေးရန်တို့ကို တွန်းလှန် တိုက်ဖျက် တတ်သော ပရက္ကမဓာတ်။

ဤဓာတ်တို့ကို ကိုယ်တွင်း အပြည့် မွေး၍ “ကိစ္စ မပြီးစီးသမျှ ဤနေရာမှ ငါ မထပြီ” ဟူ၍ စက်ကုန် လွတ်သော ဝီရိယမျိုးဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သည် ဟူသတတ်။

စက္ကန်မှ မိနစ်၊ မိနစ်မှ နာရီ၊ နာရီမှ နေ့ရက်၊ နေ့ရက်မှ လသို့ တစ်စ-တစ်စ အချိန်တွေ ပြောင်းလွဲ လာခဲ့သည်။ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်၊ တော်သလင်း၊ သီတင်း ကျွတ်လေပြီ။

ထိုအခါ ဆရာတော်၏ သက်တော်က ၄၃- နှစ်၊ သိက္ခာတော်က ၂၄-ဝါ ရှိလာပြီ။ အားပြည့် အင်ပြည့် သတိ-ဝီရိယ-သမာဓိတို့ အခြေခံလျက် သမ္မာသင်္ကပ္ပ-သမ္မာဒိဋ္ဌိတပ်သားတွေ အပြည့်ဖြင့် တိုက်ပွဲ ဝင်နေဆဲ။

ဥတုသုံးလီ ရာသီပြောင်းလွဲ၍

မိုးကုတ်ရာသီဥတုသည် မိုးတွင်းအခါ၌ အံ့မှိုင်း စေးထိုင်းနေသလိုဖြစ်၏။ တောင်ခိုးမြူငွေ့တို့ဖြင့်လည်း အမြဲတမ်းလိုပင် ရစ်ပတ်ထွေးပိုက်ထားသည်။ ကျေးငှက် သာရကာတို့လည်း အသိုက်တွင်းမှာပင် ကုတ်နေတတ် ကြ၏။

မိုးကုန်၍ ဆောင်းသို့ကူးသောအခါမှ ပွင့်လင်း လာကြသည်။ သို့သော် မိုးသီးမိုးပေါက်တို့အစား နှင်းမှုန်

နှင်းမွှားကလေးတို့က အလှည့်ပြောင်း၍ ယူကြသလို ဖြစ်ပြန်သည်။

ဆောင်းကုန်၍ နွေသို့ ကူးသောအခါတွင်ကား အထူး လန်းဆန်း ပွင့်လန်းလာကြတော့၏။ ပွင့်လင်း ရာသီ ဖြစ်လာပြီ။ ကျေးငှက်သာရကာတို့လည်း လူးလာ ပျံသန်း၍ ရွှင်လန်းလာကြတော့၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပတ်ချာဝန်းရံ တောင်ကမ်းပါးယံတကြော တော
တန်း ဂနိင် မြိုင်လျှိုချပ်ကြားတို့က အလှပန်းကလေးများ
တို့သည် စွင့်ကား ဝင့်ကြွားလျက် ဖွဲ့ထွားစွာ အလှချင်း
ပြိုင်လာကြတော့၏။ ပန်းမျိုးစုံပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤမြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်ထား၍လော မပြော
တတ်။ ပန်းများ စာဆို ရှင်ကရဝိက ကိုယ်တော်က
ဤသို့ ဖွဲ့ဆိုထားဖူး၏-

“သော်က ထွတ်ထွတ်၊ ဖက်ဆွတ်လတ်လတ်၊
ရင်ခတ်ရွေရွေ၊ မိုးစွေနီနီ။

သရဖီ ထပ်ထပ်၊ ဇလပ်မွေးမွေး၊
မုလေးဆင့်ဆင့်၊ ကြာပွင့်ဝါဝါ၊
ယင်းမာ လန်းလန်း၊ အနန်းရှားရှား၊
စကားဝင်းဝင်း၊ အင်ကြင်းရွှင်ရွှင်၊
သင်လူလူ၊ မဇ္ဈလှိုင်လှိုင်၊
ပန်းခိုင်ခိုင်နှင့်...”

စသည်ဖြင့် မဓုရတာဂုဏ်မြောက်အောင် ဖွဲ့ကုံးတော်မူ
လိုက်သည်။ သူ့ဂုဏ်ထူးနှင့် သူ- တစ်ပွင့်နှင့် တစ်ပွင့်
မတူရချေတကား၊ သူနိုင်-ကိုယ်နိုင် အလှချင်း ပြိုင်နေ
ကြလေသလော၊ မပြောတတ်။

ဈာန်ပိုင်ရှင် ထေရ်ရဟန်းသော်မှ

အချိန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလွဲလာခဲ့၏။
၁၃၀၄-ခုနှစ် ကုန်ဆုံး၍ ၁၃၀၅-ခုနှစ်သို့ပင် ကူးပြောင်း
လာခဲ့ပြီ။ နှစ်ပြောင်းသော်လည်း ဆရာတော်ကား ဂူ
တွင်း အောင်းလျက် ကဆုန်၊ နယုန်၊ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်၊
တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်သောအခါ ဆရာတော်၏
သက်တော်မှာ ၄၄နှစ်၊ သိက္ခာ ၂၅-ဝါရတော့သည်။

မိုးကုန်၍ ဆောင်းသို့ ကူးလာသောအခါ ထုံးစံ
အတိုင်း တောင်နေကြာပန်းတို့က ရဟန်းကိုယ်စီ ပတ်
ကြသလို၊ ထိန်ဝါဝင်းစက်လာကြပြီးလျှင် တောင်တန်း
ကြီးတွေ တစ်ခုလုံး ရွှေတုံး ရွှေတောင်ကြီးတွေလို ဖြစ်
လာကြတော့သည်။

ဆရာတော်ကား ခေတ္တခဏမျှ ဂူမှ ထွက်သော
အခါ ဤအခြေအနေ အမှတ်အသား လက္ခဏာတို့ကို
ကြည့်၍ ကြည့်၍ “ဪ- တစ်မိုးနှောင်း၍ တစ်ဆောင်း
ကူးခဲ့ပြန်ပြီကော” ဟူ၍မျှသာ အသိအမှတ်ပြုရလေတော့
သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခွင် မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နူးဖွယ်
မြင်ကွင်းတို့ဖြင့်ဖုံးနေသလိုဖြစ်၏။ နှလုံးအေးမြသာမော
ဖွယ်၊ တောင်စွယ်တောင်ထွတ် တမ္ပတ်အဖျား တို့ကို
လည်း မြူခိုးတွေကြားက ခပ်ပါးပါးမြင်နေကြရသည်။

ရေတံခွန်စိမ့်စမ်း တောင်ကြားလမ်းကလေး
တို့မှလည်း ဖြတ်သန်းကြည့်လင် တသွင်သွင် စီးဆင်း
နေသည်တို့ကိုလည်း တွေ့နေကြရ၏။

တွေ့ရသမျှ မြင်ကွင်းတို့ကား ကြည့်နူးဖွယ်
ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် တသဖွယ် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်တို့ချည်းသာ
ဖြစ်နေကြသည်။

- ၁။ တောင်တစ်ရိုး...
- ခိုးမင်သန့် တဝေဝေ၊
- ၂။ မဟာမြိုင် သာတဲနန်းမှာ
- ပန်းတွေက ထွေ။
- ၃။ ချောင်းမြစ်ရေ...
- တွေတွေကွယ့် သာမော၊
- ဈာန်ပိုင်ရှင် ထေရ်ရဟန်းသော်မှ
- လွမ်းဖွယ် ဤတော။ ။

ဤမြင်ကွင်း ဤတောတောင်မျိုးကား ကောင်းကင်က
ပျံသန်းတဲ့ ဈာန်ရ-ရဟန်း၊ ဈာန်ရ မထေရ်ကြီးတို့သော်မှ
စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ် ဈာန်ရ ဆိုလျှင်
မဆည်နိုင် မျက်ရည်စို့၍ လွမ်းဆွတ်ဖို့များ ဖြစ်ကြ
သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဂူအတွင်း နေထိုင်စဉ် ကျန်းမာရေး

မိုးကုတ်ရာသီဥတုသည် အမြဲလိုပင် အေးစိမ့်နေ တတ်၏။ နွေပိုင်းကာလသော်မှ နေရောင်ခြည်ကလေး ဖျော့ဖျော့ဖြင့် နေလို့ ကောင်းရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဒါ တောင် မနက်စောစော ဖြစ်ပါက ခြုံထည် မလွတ်သေး။ ရစ်ပတ်ခြုံထွေး ထားရသေး၏။

ဆောင်းတွင်းပိုင်း မိုးတွင်းပိုင်း၌ကား အံ့မှိုင်း ထုံထိုင်းနေတတ်သည်။ အေးစိမ့်၍လည်း နေတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာတော်မှာ နှာစေး ဝင်လာတတ်သည်။ နှာရည်တွေပျော်ပြီး ဆင်းနေတတ် ၏။ ထိုအခါ အနေခက်တတ်သည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်လာလျှင် ဂူအပြင်သို့ ထွက်၍ “အခိုးပွင့်ဆေး” ကို အကပ်ခိုင်းရတော့သည်။ အခိုးပွင့် ဆေးကို ရေနွေးပူပူ ကျိုက်ကျိုက်ဆူဖြင့် သောက်ချ လိုက်လျှင် ပွင့်လာပြီး ပေါ့ပါးသွားတတ်သည် ဆို၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်က အမိန့်ရှိပါသတဲ့၊ “ဒီဆေးဟာ တယ်ကောင်း တာပဲ။ အခိုး ပွင့်တယ်။ ကျန်းမာရေးအတွက် အထောက်အကူ အများကြီး ဖြစ်တယ်” ဟူ၍ မိန့်ပါသတတ်။

ဂျပန်ကို ပြန်၍ တော်လှန်ကြခြင်း

အင်္ဂလိပ်တို့ ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီးနောက် မြန်မာ ပြည်သည် ဂျပန်တို့၏ လက်အောက်သို့ ရောက်သွားခဲ့ ရပြန်၏။ သူတို့ အုပ်ချုပ်၍ တစ်နှစ် ပြည့်သော နေ့ ၁၃၀၅-ခု ဝါခေါင်လဆန်း ၁-ရက် (၁.၈.၄၃)နေ့တွင် မြန်မာပြည်အား “ရွှေရည်စိမ် လွတ်လပ်ရေး” ပေးတော့ သည်။

ထိုအခါမှစ၍ မကျေမနပ်ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ထိုမျှ မက ဂျပန်တို့သည် တစ်နေ့တခြား ရမ်းကားလာခဲ့ကြ ၏။ သူတို့၏ ဇာတိပြုလာကြသည်။ နေရာတကာတွင် ပြဿနာတွေ ပေါ်ပေါ်နေတော့၏။ သူတို့ကို ကြည့်၍ မရကြတော့။

သူတို့ကို မောင်း၍ ထုတ်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ အခွင့်အခါကို စောင့်၍လာခဲ့ရာ တစ်နှစ်ကျော် ကြာ သွားလေ၏။ ပို၍-ပို၍သာ ဆိုးလာကြတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ သက္ကရာဇ် ၁၃၀၆-ခု တပေါင်းလ (၁၉၄၅-ခု မတ်လ)တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အမှု ရှိသော ဗမာ့တပ်မတော်တို့က ဂျပန်ကို အတိအလင်း ပြန်၍ တော်လှန်ကြတော့သည်။

နီးရာ ဂျပန်တို့ကို လိုက်၍ တိုက်ခိုက် ချေမှုန်း နေကြပြီ။ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကုန်ကြရတော့၏။ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် အရေးနိမ့်ကာ သူတို့နိုင်ငံရှိရာ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည် ပြေးနေကြရပြီ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အနောက်စစ်မျက်နှာ အေးချမ်းသွား

အနောက်ဥရောပစစ်မျက်နှာတွင် အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်တို့က ဝိုင်း၍ ဖိ၍ ညှပ်၍ ဂျာမနီကို တိုက်ကြသဖြင့် ဂျာမနီတို့ မရှုမလှ ဖြစ်နေကြရပြီ။ လူလုံးမလှအောင် ဖြစ်ကုန်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ၁၃၀၇-ခု ကဆုန်လဆုတ် ၁၃-ရက် (၁၉၄၅-ခု မတ်လ ၈-ရက်)နေ့တွင် ဂျာမဏီတို့က ခြွင်းချက် မရှိ လက်နက်ချလိုက်ကြသဖြင့် အနောက် ဥရောပတစ်ခွင် စစ်မျက်နှာပြင်တွင် အေးချမ်း၍ သွားရ လေသည်။

အနောက်ဖျားက အေးချမ်းသွားလျှင် ကမ္ဘာ့ အရှေ့ဖျားသို့ ဦးလှည့်လာကြ၏။ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေ ရိကန် မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့တို့က (အနောက်ဥရောပတွင် စစ်တိုက်စရာ မရှိတော့၍) ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျား၌ ဂျပန်တို့

ကို ဖိ၍ တိုက်လာကြတော့သည်။ ဂျပန်တို့သည် အရှေ့ဘက်သို့ တစ်ပြေးတည်း ပြေးနေကြ၏။

အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန်လေယာဉ်တို့က ဂျပန်တို့ ရှိရာကို လိုက်၍ ပစ်၊ ဗုံးကြဲ လုပ်နေကြသည်။ ထို အချိန်က အမရပူရမြို့ကလေးမှာလည်း ဂျပန်တွေ ရှိ နေသောကြောင့် အပစ်ခံရတော့၏။

တစ်ခုသောရက်ကဆိုလျှင် ဂျပန်တွေကို မြင်၍ လော မပြောတတ်၊ သဲကြီး မဲကြီး ဇွဲကြီးကြီးဖြင့် ကောင်းကင်မှနေ၍ ပစ်ခတ်၏။ တစ်နေ့တည်းမှာပင် အမရပူရမြို့ကလေးကို (၇)ကြိမ်တိုင်တိုင် ဗုံးတွေ ကြဲ ချတော့သည်။

ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလကား ဘော်ပတန်းရွာ ကျောက်လိုက်ဂူကြီးထဲ ရောက်နေ၍ မသိလိုက်ရှာပါ။

အရှေ့စစ်မျက်နှာလည်း အေးငြိမ်းသွား

အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန်တို့က ဂျပန်နိုင်ငံအထိ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ကြ၏။ ဗုံးတွေ ကြဲချ၏။ သို့သော် ဂျပန်တို့က အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ လိုက်လာသော လေယာဉ်တို့ကို မြေပြင်ကနေ အမြောက်တွေနဲ့ ပစ် ပစ်ချနေကြတော့သတတ်။

ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန်က ဂျပန်နိုင်ငံရှိ ဟီရိုရှီးမားနှင့်နဂါးစကီမြို့ပေါ်တွင် အဏုမြူ ဗုံး တစ်လုံးစီ ချလိုက်တော့၏။ ရာဇဝင်တွင် မကြုံဖူး အောင် အဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရတော့သတတ်။ ထို အခါကျမှ ဂျပန်တို့က လက်လျှော့ကြတော့သည်။

ထိုသို့ လက်လျှော့ကြပြီးလျှင် သက္ကရာဇ် ၁၃၀၇-ခုနှစ် ဝါခေါင်လဆန်း ၆-ရက် (၁၉၄၅-ခု ဩဂုတ်လ

၁၄-ရက်)နေ့တွင် ဂျပန်တို့က လုံးဝ လက်နက်ချလိုက် ကြတော့၏။ “အားမတန်လို့ မာန်လျှော့”ဆိုသလို ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအခါကျမှ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျား စစ်မျက်နှာတွင် လည်း စစ်မီးတောက်ကြီးများ ငြိမ်းအေးသွားကြရတော့ ၏။ စစ်၏ဘေးဒဏ်ကား အဘယ်မှာလျှင် သာယာဖွယ် ရှိအံ့နည်း၊ ခါးသီးသော ရင်နှင့်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်တို့သာ ရရှိကြလေသည်။

ယခုအခါတွင်ကား ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားမှာလည်း အေးငြိမ်း၍သွားကြလေပြီတည်း။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဦးခိုက်ကော်ရော် နေလေသလော

ကျောက်လိုက်ရုက္ခိအတွင်း၌ ဆရာတော် သီတင်းသုံးလာခဲ့သည်မှာ ယခုအခါ (၄)ဝါပင် ပြည့် တော့မည်။ ဆရာတော်၏ ကျောက်ရုက္ခိကား စိမ်း ညိုညို အသွင်ဖြင့် တည်ငြိမ် ခန့်ညားလှပါဘိ။

ဝန်းကျင်တောတောင်တစ်ခွင်တို့မူကား သာယာ ရှုမောဖွယ်၊ လန်းဆန်းကြည်နူးဖွယ်၊ ချမ်းမြေ့အေးမြ ဖွယ် အသွင်တို့ အပြည့် ဆောင်လျက်ရှိကြသည်။

ဆရာတော်အနေဖြင့်မူ ကျောက်ရုက္ခိထဲမှာချည်း အနေများ၍ အပြင်လောကကို ရှုစားဖို့ အချိန်မအားပါ။ အချိန်ပိုလည်း မပေးနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် တောတောင် တစ်ခွင် အပြင်လောကကြီးကမူ သူ့ရာသီနှင့်သူ မှန်မှန် ပင် ပြောင်းလွဲပြနေပါ၏။

“ရှုပါဦး- ကြည့်ပါဦး” ဟူ၍ လျှောက်ထားနေ သလိုလည်း ဖြစ်တော့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင် နေရသော တောင်စွယ် တောင်ထွတ်၊ ကျောက်ညွန့်

ကျောက်ဆိုင်တို့ကလည်း အပြိုင်ပြိုင်- အရိုင်းရိုင်း၊ မှိုင်းမှိုင်းဝေဝေနှင့် သူတို့ကလည်း “ရှုစားပါ” ဟူ၍ လျှောက်ပန်နေသလိုလို။

“ကျောက်ဆောင် ပြိုင်ပြိုင်၊
မှိုင်းမှိုင်းအုပ်ထွေ၊ ဝေဝေမို့မို့၊
ညိုရရိုနှင့်၊ မြသိုရိုရိုရို၊
ခပ်သိမ်းတောတောင်၊
ကုန်အောင်ပတ်ကုံး၊ မျှော်မဆုံး
သည်... နှလုံးများဖွယ်ရှိချေ၏”

ဤသို့လျှင် အင်းဝစာဆို ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ကိုယ်တော်ဖွဲ့ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။ ရှုမျှော်ခင်း တို့က ရုက္ခိအတွင်း၌ သီတင်းသုံးနေသော ဆရာတော်ကို ပင် ကြည့်ညိုလေးစား၍ ဦးခိုက်ကော်ရော် ပူဇော်နေ ကြလေသလော-။

ဣန္ဒြေကြီးမား တရားမွေ့ထုံ

သီဟိုဠ်ကျွန်း ကုရဏ္ဍက လိုက်ရုက္ခိ၌ အရှင် စိတ္တဂုတ္တမထေရ်ကြီး သီတင်းသုံးနေ၏။ အင်မတန် ဣန္ဒြေကြီးတော်မူလှသည်။ နှစ်ပေါင်း(၆၀)ကျော် လိုက် ရုက္ခိအတွင်းမှာ နေလာခဲ့သော်လည်း မော်၍မျှ မကြည့် စဖူးချေ။

တစ်နေ့သော် အာဂန္တုကိုယ်တော်များ ရောက် လာကြ၏။ လိုက်ရုက္ခိအတွင်းနံရံများအထက်ပိုင်းတွင် ဘုရား(၇)ဆူတို့၏ တောထွက်ခန်း ပန်းချီကားများကို ကြည့်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရားရဲ့ ပန်းချီကားတွေက တယ်... လက်ရာမြောက်လှပါလားဘုရား” ဟူ၍ ချီးမွမ်းကြသတတ်။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီးက “အိမ်း... တပည့်တော် ဖြင့် နှစ်ပေါင်း(၆၀)ကျော် ဒီအထဲ နေလာတာ ပန်းချီ ကားများ ရှိမှန်းတောင် မသိခဲ့ပါဘူး။ အခုမှပဲ အရှင် ဘုရားတို့လို မျက်စိကောင်းတဲ့ သူတွေက ပြောမှပဲ တပည့်တော်လဲ သိခွင့်ရပါတော့တယ်” ဟူ၍ မိန့်ပါ တော့သတတ်။

ထို့ပြင် လိုက်ရုက္ခိအဝ၌ ဂန့်ဂေါပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိ၏။ ထိုအပင်ကြီးအနားမှ ဖြတ်သန်းသွားနေ ခဲ့သော်လည်း မော်၍ မကြည့်စဖူးချေ။ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဝတ်မှုန်တွေ ကြွေကျမှ “ဪ... ပွင့်ပြီကိုး၊ ဪ... ရာသီတွေလဲ ပြောင်းလွဲသွားပြီကိုး” ဟု သိရပါတော့ သတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဆိုလိုသည်မှာ “လိုဏ်ဂူအတွင်းက ပန်းချီကားများကိုလည်း ကြည့်မနေအားပါ။ ဂန့်ဂေါပင်ကြီးကိုလည်း မော့ကြည့်ပြီး လေ့လာမနေနိုင်ပါ။ အချိန်မအားပါ။ အချိန်ရှိသမျှ အချိန်လပ်အား မထားနိုင်ဘဲ ကိုယ့်တရား

ကိုယ် ကြည့်နေရသောကြောင့်” ဟု ဆိုလိုပါ၏။ ထို့အတူပင် ယခုအခါတွင် ဘော်ပတန်းဂူကြီး၌ သီတင်းသုံးနေသော ဆရာတော် ဦးဝိမလလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်နေလေမည်လော။

ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်လာကုန်ကြပြီ

ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျား အနောက်ဖျား စစ်မီးတောက်ကြီးတွေ ငြိမ်းသွားကြသောအခါ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ ကိုယ်နှင့်စပ်ရာ တောရွာများသို့ ပြောင်း၍ ပုန်းအောင်းနေကြသော မြို့သူမြို့သားတို့သည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်လာကုန်ကြပြီ။ အချိန်ကား ၁၃၀၇-ခု တော်သလင်းလ (၁၉၄၅-ခု စက်တင်ဘာလ)ထဲတွင် ဖြစ်၏။

မိုးကုတ်မြို့မှ ဦးဘိုးလုံ+ဒေါ်ကူးတို့လည်း မြို့ပေါ်သို့ ပြန်၍ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ဒေါ်အုံ-ဒေါ်ဖုံတို့ မိသားစုလည်း ဘော်ပတန်းမှ မိုးကုတ်မြို့ပေါ်သို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကုန်ကြပြီ။ ဆရာတော်အားလည်း တပါတည်း ပြန်လည်ကြွရောက်ပါရန် ပင့်ကြသည်။

သို့သော် ဆရာတော်က တန်းပြီး မလိုက်သေး၊ ဝါလည်း မကျွတ်သေး၊ ဘော်ပတန်းရွာ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးထဲမှာပင် ချမ်းမြေ့လှသဖြင့် ဆက်လက်ပြီး သီတင်းသုံး နေရစ်သေးသည်။ “သီတင်းကျွတ်တော့မှ လိုက်လာခဲ့မည်” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။

ဤသို့လျှင် ဆရာတော်ကို ဘော်ပတန်းရွာသို့ ပင့်စဉ်ကလည်း တန်းပြီး မလိုက်ခဲ့ လက်မခံခဲ့၊ ယခု တစ်ဖန် ဘော်ပတန်းရွာမှ မိုးကုတ်မြို့ပေါ်သို့ ပြန်လည်ကြွရောက်ပါရန် လျှောက်ပြန်သောအခါတွင်လည်း ရုတ်တရက် လက်မခံပြန်သေး။

ဘော်ပတန်း ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီး ထဲမှာ အင်မတန် အေးမြ၊ တရားအလုပ်တွေနှင့် ဘဝင်ကျနေ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

လေးနှစ်လေးမိုး ကြိုးစားကြံ့ခိုင်

ဘော်ပတန်းရွာ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဆရာတော် ဝင်ခဲ့သည်မှာ ၁၃၀၄-ခုနှစ် ဝါဆိုဦးက ဖြစ်၏။ ဂူအတွင်းမှာပင် သီတင်းသုံး၍ တစ်ဝါကျွတ်ခဲ့ပြီ။ ၁၃၀၅-ခုနှစ် ဝါတွင်း၊ ၁၃၀၆-ခုနှစ် ဝါတွင်း၊ ၁၃၀၇-ခုနှစ် ဝါတွင်း တို့၌လည်း ဂူအတွင်း မှာပင်

သီတင်း သုံး၍ တစ်ဝါတွင်းလုံး နေကာ တစ်ဝါကျွတ်ခဲ့ရလေ၏။ လေးနှစ် လေးမိုးတိုင်ခဲ့ပြီ။ ၁၃၀၇-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်သောအခါ ဆရာတော်မှာ သက်တော် ၄၆-နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၂၇-ဝါ ရှိလာလေပြီ။

တစ်ဘဝသာသနာ

ကျောက်လိုက်ဂူကြီးအတွင်း၌ ခိုင်ခိုင်ကြံ့ကြံ့၊
ကြိုးစားခဲ့ရ၏။ လုံ့လထန်ပြင်းအားတင်းခဲ့ရ၏။ အား
မတင်း၍ဖြစ်မည်လော၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး
က ယခုလို ဟော၍ သတိပေးထားတာပဲ-

*“နယိဒံ သိထိလ မာရဗ္ဗ၊
နယိဒံ အပေနေ ထာမသာ။
နိဗ္ဗာန် အဓိဂန္တုဗ္ဗံ၊
သဗ္ဗဒုက္ခပုမောစနံ-” တဲ့။

အဓိပ္ပာယ်မှာ-“ဒုက္ခအားလုံးမှ လွတ်မြောက်တဲ့
နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ကို ပျော့ပျော့နဲ့နဲ့ လျော့လျော့ရဲ့ရဲ့
လုံ့လဝီရိယမျိုးဖြင့် ဘယ်ရနိုင်လိမ့်မလဲ။

မပြောပလောက်တဲ့ အနည်းငယ် စွမ်းအား
သာမန် ဝီရိယကလေးများဖြင့်လည်း ဘယ်ရနိုင်လိမ့်
မလဲ၊ မရနိုင်” တဲ့။

သို့ဖြစ်၍ ရနိုင်လောက်အောင် အစွမ်းကုန်
ခေါင်ထိပ်ရောက်တဲ့ လုံ့လဝီရိယမျိုးဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ရ
လေသည်။ အကြောင်းမူကား အလုပ်မလုပ်ဘဲ ရနိုင်သော
တရားမျိုး မဟုတ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

“ဒန္တေဘိ ဒန္တမာဒါယ၊
တာလုံ အာဟစ္စ ဇီဝုယာ”

ဒန္တေဘိ-အထက်သွားတို့ဖြင့်၊ ဒန္တ-အောက်သွားတွေကို၊
အာဒါယ-ယူ၍ (ဝါ) ဖိနှိပ်ထား၍ (ဝါ) အံချင်းကြိတ်
ထား၍၊ ဇီဝုယာ (ဇီဝါယ)-လျှာဖြင့်၊ တာလုံ-အာထိပ်ကို၊
အာဟစ္စ-ထိထား၍ (ဝါ) ထောက်ကန်ထား၍။

မလျှော့သောခွဲမျိုး၊ နည်းနည်းမျှ သမာဓိ မပျက်
သောခွဲမျိုး၊ ၎င်းမိသ်တိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက် ခွဲမျိုး၊
ကြောင်ပုစွန်စား- ကြွပ်ကြွပ်ဝါးသို့ ခွဲမျိုးဖြင့် ကြိုးစား
ခဲ့ရလေသည် ဟူ၏။

ဉာဏ်မီးရဲရဲ တောက်ပချိန်

ယခုအခါ သက္ကရာဇ် ၁၃၀၇-ခု သီတင်းဝါလ
ကျွတ်ပြီဖြစ်၍ ဆရာတော်၏ သက်တော်မှာ ၄၆-နှစ်၊
သိက္ခာတော်(၂၇)ဝါ ရရှိနေလေပြီ။ အရွယ်တော်အား
ဖြင့် ပညာဒသကပိုင်း ဉာဏ်မီးရဲရဲ တောက်ပချိန်လည်း
ဖြစ်ပေသည်။

အသက်(၁၀၀)ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို
၁၀-ပိုင်း ပိုင်းလျှင် အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။ “ဒသက”
ကို “တစ်ဆယ်စု” ဟူ၍ မှတ်ပါ။

- ၁။ မန္တဒသက = အသိဉာဏ်နဲ့သောအရွယ် (၁၀-နှစ်အတွင်း)
- ၂။ ခိဋ္ဌာဒသက = မြူးထူးပျော်ပါးတတ်သောအရွယ် (၂၀-တွင်း)
- ၃။ ဝဏ္ဏဒသက = ရုပ်ရည်အဆင်းလှပသောအရွယ် (၃၀-တွင်း)
- ၄။ ဗလဒသက = ခွန်အားပြည့်ဝသောအရွယ် (၄၀-တွင်း)
- ၅။ ပညာဒသက = ဉာဏ်ပညာကြီးသောအရွယ် (၅၀-တွင်း)

- ၆။ ဟာနိဒသက = အင်အားလျော့လာသောအရွယ် (၆၀-တွင်း)
- ၇။ ပဗ္ဗာရဒသက = ယိမ်းယိုင်လာသောအရွယ် (၇၀-တွင်း)
- ၈။ ဝက်ဒသက = ခန္ဓာကိုယ်ကုန်းကျောလာသော အရွယ် (၈၀-တွင်း)
- ၉။ မောမူဟဒသက = မိန်းမောတွေဝေလာသော အရွယ် (၉၀-တွင်း)
- ၁၀။ သယနဒသက = အိပ်ရာထဲ လဲလျောင်းရသော အရွယ် (၁၀၀-တွင်း)

ယခုအခါ ဆရာတော်ကား ၄၆-နှစ် ဖြစ်၍
ပညာဒသကပိုင်းသို့ ရောက်နေ၏။ ၄၁-နှစ်မှ ၅၀-
နှစ်အတွင်းသည် ပညာဒသကပိုင်း ဖြစ်၏။ ဉာဏ်မီးရဲရဲ
တောက်ပချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း၌
ပညာပိုင်းဖြင့် အလုပ် လုပ်နေချိန်တွင် ပညာဒသက
ပိုင်းနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကြုံတော်မူရလေ၏။
အားရဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

* နိဒါန ၂၁၂၊ ၄၆၆

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဂူမှ ထွက်တော်မူလာခြင်း

အပြင်လောကမှာ ကမ္ဘာစစ်မီးတောက်ကြီးတွေ ငြိမ်းအေးကုန်ကြသလို ဆရာတော်မှာလည်း အတွင်းမီး တွေ ငြိမ်းအေးကုန်ကြလေသလား မသိပါ။ ကြည်လင် ဝင်းစိုသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ လန်းရွှင်အေးမြသော မျက်နှာ တော်ဖြင့် ဂူအတွင်းမှ ထွက်ကြွတော်မူလာသည်။

ကိုယ်တွင်း ရန်သူတွေနဲ့ တိုက်ပွဲတွင် ဆရာတော် က အပြတ်အသတ် အနိုင်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေမည်လော မပြောတတ်။ အောင်ပွဲရပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ မျက်နှာထား အတိုင်း ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား မားမားမတ်မတ်ဖြင့် ထွက် ကြွတော်မူလာသည်။

တစ်ဖန် အပြင်လောကတွင် ဂျပန်တို့ကို အင်္ဂလိပ် တို့ အမေရိကန်တို့က အနိုင်ရလိုက်ကြသည် ဆိုခြင်းမှာ အစဉ်ထာဝရ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ကြပေမည်။ ဆရာတော် က အတွင်းပူ ကိလေသာရန်မီးတို့ကို အပြီးတိုင် ငြိမ်း

သတ်၍ အနိုင်ရလိုက်ခြင်းကား အစဉ် ထာဝရ ဧကန် အနိုင်ရခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဤသို့ အစဉ်ထာဝရ အမြဲအနိုင်ရခြင်းမျိုးသာ လျှင် မြတ်သောအနိုင်ရခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ အစဉ်ထာဝရ မဟုတ်ဘဲ နောင်တစ်ချိန်တွင် တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှုံးနိုင်သော အနိုင်ရခြင်းမျိုးကား မြတ်သောအနိုင်ရခြင်းမျိုးဟု မဆို သာချေ။ ဤသဘောကို မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ဟောထားသည် မဟုတ်ပါလော။

န တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊
ယံ ဇိတံ အဝဇီယတိ။
တံ ခေါ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊
ယံ ဇိတံ နာဝဇီယတိ။ ။

(ဓမ္မပဒပါဠိ)

အေးချမ်းတဲ့ နိမိတ်လက္ခဏာများ

ယခုအခါ အပြင်လောကတွင် စစ်မီးတောက် ကြီးများ ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ ယမ်းခိုး ယမ်းငွေ့တို့လည်း သိမ်းကုန်ကြပြီ။ ထို့ကြောင့် လူတွေရော တိရစ္ဆာန်တွေပါ ကျေနပ်ကြသဖြင့် လန်းဆန်းလာကြ၏။ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် မြူးမြူးကြွကြွ ဖြစ်၍လာကြသည်။

ဝန်းကျင်ပတ်ချာ တောတန်းတောင်တန်း၊ ချောင်း နန်း လျှိုမြောင်တို့မှ ရှဉ့်ငယ်ကလေးတို့သည်ပင် ခါတိုင်း ထက် ထူး၍ မြူးနေကြသလို ထင်ရ၏။ သစ်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့၊ သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှ သစ်ကိုင်းတစ်ခုသို့ ကူး၍ မြူးထူးစွာ ပြေးလွှားနေကြသည်။

“တစ်ပင့်တက်-တစ်ပင် ရှဉ့်ငယ်တို့ ပြေးကြပုံက

ဖြင့်၊ ယခင်ထက် ယခင်-တင့်တယ်လို့ အေးကြ ပြီထင်၊ တွေးဆနိုင်ဖွယ်...”

ဟု ဆိုရလောက်အောင် အေးချမ်းတဲ့လက္ခဏာတွေ ပေါ်နေ၏။ အေးချမ်းကြပါစေ၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ၊ ကမ္ဘာလူသားတို့သည်လည်း ကမ္ဘာ စစ်ကြီး (၂)ခုကို ကြုံတွေ့လိုက်ကြရ၍ ခါးသီးသော အရသာတို့ကို သိရှိနေကြပြီ။ ဤကမ္ဘာစစ်ကြီးမျိုးကို နောင်အနာဂတ်ကာလ ဘယ်သောခါမျှ မတွေ့ကြရ အောင် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကမ္ဘာလူသားတို့ ထိန်းသိမ်း သင့်ကြပြီ။

တစ်ဘဝသာသနာ

ခြင်္သေ့မင်းတို့ ဂူမှ ထွက်သောအခါ

* သီဟော ဘိက္ခုဝေ မိဂရာဇာ သာယနသမယံ အာသယာ နိက္ခမတိ။ ။ရဟန်းတို့... သားတို့သေဋ္ဌ်နင်းခြင်္သေ့မင်းသည် ညနေချမ်းအခါ၌ ကိန်းအောင်းရာ လိုဏ်ဂူမှ ထွက်လာ၏။ ဂူမှထွက်လာပြီးလျှင် ဂူရှေ့၌ စံပယ်၏။

“စံပယ်၏” ဆိုသည်မှာ မြေကြီးပေါ်၌ နောက်ခြေ ၂-ဘက်ကို ညီညီညာညာ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ရှေ့လက် ၂-ဘက်တို့ကိုလည်း ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုးကိုင်ညွတ် နိမ့်ရှိုင်းဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခန္ဓာကိုယ် နောက်ပိုင်းကို ရှေ့သို့ ဆွဲငင်၍ (အကြောအခြင်တို့ကို ဖြေသည့်အနေဖြင့်) ကျောကော့လည်မော့ကာ (မိုးကြိုးသံ

ကဲ့သို့) နှာခေါင်းလေတို့ကို မှုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခန္ဓာကိုယ်၌ ငြိကပ်နေသောဖုန်မှုန်တို့ကို တအားကုန်ယမ်းကာ တဖွားဖွားနေအောင် လှုပ်ခါပစ်လိုက်သည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်သည်တို့ကို “စံပယ်၏” ဟု ဆိုသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် လှည့်လည်ကြည့်ရှု၏။ ထို့နောက် သံကုန်တင်း၍ ပြင်းထန်စွာ “ဝေါ”ခနဲ “ဝေါ”ခနဲနေအောင် (၃)ကြိမ် ဟိန်းဟောက်လိုက်ပြန်သည်။ တောကြီးတစ်ခုလုံး တုန်ဟည်းလှုပ်ခါသွား၏။ ပြီးမှ စားကျက်သို့ ရဲတင်းစွာ ထွက်လာသည်။

တန်ခိုးရှိန်အဝါ လွန်စွာ ကြီးမားခြင်း

“ခြင်္သေ့မင်း၏ ပြင်းထန်တုန်ဟည်းလှုပ်ခါသွားစေသော ထိုဟိန်းဟောက်သံတို့ကို ကြားကြရသည့် သတ္တဝါတို့သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြကုန်၏။ ဆတ်ဆတ်တုန်ကြရသည်။ နေစရာမရှိအောင် ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်ကြရကုန်၏။ ထိုအခါ-

တွင်းအောင်းသတ္တဝါတို့သည် တွင်းထဲသို့ ပြေးဝင်ကြကုန်၏။ တောအောင်းသတ္တဝါတို့သည် (ကွင်းထဲထွက်နေရာမှ) ကောထဲသို့ ပြေးဝင်ကြကုန်၏။ ရေအောင်း သတ္တဝါတို့သည် ရေထဲသို့ ငုံ့လျှိုးပြေးဝင်ကြကုန်၏။ ကောင်းကင်နေသတ္တဝါတို့သည် ကောင်းကင်ထဲသို့ ပျံသန်းပြေးဝင်ကြကုန်၏။

ယုတ်စွအဆုံး ရွာ နိဂုံး မင်းနေပြည် တို့မှာ ရှိကြသည့် ဘုရင့်ဆင်တော်ကြီးတို့သော်မှ ကြောက်လန့်

ကြ၍ ချည်ထားသော ကြိုးကြီးတွေကို ဖြတ်တောက်ကြပြီးလျှင် မစင်တွေပါရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ဦးတည့်ရာ ပြေးတတ်ကြကုန်၏။ ခြင်္သေ့မင်းကား ဤမျှလောက်ပင် တန်ခိုးအရှိန်အဝါ လွန်စွာ ကြီးမားလှပေသည်။

ထို့အတူပင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး လောကအတွင်း၌ “ဘွား”ခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသော အခါတွင်လည်း ဤသို့ပင် အရှိန်အဝါ လွန်စွာကြီးမား တန်ခိုးထွားတော်မူ၏။” ဤသို့ ဟောမိန့်တော်မူထားပါသည်။

ယခု ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ သားတော်ကြီး ဂူမှ ထွက်လာသောအခါတွင်ကော မည်သို့ ဖြစ်လေသနည်း...။

* ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ၇၀

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၂-ကြိမ်တိုင်တိုင် စစ်ဘေးဒဏ်ခံရ

မြန်မာပြည်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ၂-ကြိမ်တိုင်တိုင် စစ်ဘေးဒဏ် ခံလိုက်ရ၏။ ၁၉၄၂-ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်တို့အပြေး ဂျပန်တို့အဝင်တွင် တစ်ကြိမ်၊ တစ်ဖန် ၁၉၄၅-ခုနှစ် ဂျပန်တို့အပြေး အင်္ဂလိပ်တို့ ပြန်အဝင်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ပေါင်း(၂)ကြိမ်တိုင်တိုင် မြို့ကြီးမြို့ငယ်အသွယ်သွယ် မီးလောင်ပြာကျဖြစ်ခဲ့ကြ ရသည်။

လူမျိုးရေး ဘာသာရေး သာသနာရေး ပညာရေး

စီးပွားရေး အားလုံး ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြရ၏။ သုညမှ ပြန်၍ စကြာရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။ စစ်၏ ရလဒ်ကား ဤသို့သာတည်း။ ရင်နင့်သည်းစွာ နာကျင် ခါးသီးသော ဒုက္ခတို့သာ ကိုယ်စီရ၍ ဘဝပျက်စီးကြ ရကုန်၏။

အစဉ်ထာဝရ အေးငြိမ်းမှု ရမှသာလျှင် ဒုက္ခ ခပ်သိမ်း လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်းရပေတော့မည်။

ရေနောက်နေမှ ထမင်းဝ

ယခုအခါ မိုးကုတ်မြို့နယ်အတွင်းက ချောင်းရေ မြောင်းရေတို့သည် ကြည်လင်နေကြ၏။ ယင်းသို့ ကြည်လင်နေသည်ကို “အကောင်း”ဟု မဆိုသာချေ။ မိုးကုတ်မြို့သူမြို့သားတို့အနေဖြင့် ပြောလေ့ပြောထ ရှိကြသည်မှာ “ရေနောက်နေမှ- ထမင်းဝသည်” တဲ့။

အကြောင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသတတ်၊ မိုးကုတ် မြို့နယ်က အလုပ်သမားတို့သည် မြေကြီးကို တူးဆွ၍ အောက်ထဲထိအောင် နှိုက်၍ဆင်း၍၊ မြေတွေ သဲတွေကို ယူလာခဲ့ကြ၍ ရေဖြင့် ဖျော်ပြီးလျှင် ရွှေရှာကြ၏။ ကျောက် ရှာကြ၏။ ပတ္တမြား ရှာကြ၏။

ထိုရွှံ့ရည် နုံးရည်တို့သည် နီးစပ်ရာ ချောင်း မြောင်းများသို့ စီးဆင်းကြသောအခါ ချောင်းရေ မြောင်း ရေများ နောက်ကျိနေတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ လုပ်ငန်း အဆင်ပြေ၍ စီးပွားရေး ဖြောင့်ကြ၏။

မိုးကုတ်မြို့အနီး ကျပ်ပြင်နားက ချောင်းရေ နောက်နောက်ကျိကျိ (နီကျင်ကျင်)သည် တရွေ့ရွေ့ စီးဆင်းလာရာ မန္တလေးမြောက်ဘက် မတ္တရာအနီးက

ချောင်းအထိ ရောက်လာသည်။ နီကျင်ကျင် စီးဆင်းနေ သည်ကို တွေ့နိုင်ကြ၏။

အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အလုပ် မဆင်းနိုင် ကြလျှင် ချောင်းရေ မြောင်းရေတွေဟာ ကြည်လင်နေ ကြရော၊ ဒါဆိုရင် လုပ်ငန်းကိစ္စ မလုပ်ရ၍ “အလုပ် သမားတွေ ထမင်းဝတ်နိုင်တယ်”ဟု ပြောကြ၏။

စစ်အတွင်းက ဂျပန်တွေ ရောက်လာ၊ အပိတ် အဆီး အဟန့်အတားတွေ များလွန်း၍ အလုပ် မလုပ် နိုင် ဖြစ်ကြရပါသတဲ့၊ ထိုအခါ မြို့လူကြီးတွေက “ရေကြည်နေရင် မိုးကုတ်မြို့က ထမင်းဝတ်နိုင်တယ်” လို့ ပြောတော့မှ ဂျပန်တွေက လိုက်လျောပါသတဲ့၊ အလုပ်ဆင်းခွင့်ပေးပါသတဲ့။

နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်တွေ ပြေးရ၍ အင်္ဂလိပ်တွေ ပြန်ဝင် လာသောအခါ လုပ်ငန်းတွေ မဆင်းနိုင်ဘဲ ကသောင်း ကနင်းတွေ ဖြစ်ကြရပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ရေတွေ ကြည်လင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

တရားပွဲများ ပြန်လည်ကျင်းပကြခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၇-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်မှပင် ဆရာတော်သည် ဘော်ပတန်းရွာမှ မိုးကုတ်မြို့ပေါ်သို့ ပြန်လည် ကြွလာတော်မူ၏။ သုဿာန် ကျောင်းမှာ သီတင်း သုံးရသည်။ ဒကာ ဒကာမတို့ကလည်း ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်ဌာနသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်၍ အတော်အတန် စိတ်အေး ကိုယ်အေး ဖြစ်လာကြ သောအခါ တရားနာချင်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာ တော်အား လျှောက်ထား၍ တရားပွဲကျင်းပကြသည်။

တရားပွဲကို ခါတိုင်းလိုပင် မိုးကုတ်မြို့၊ ရှေ့ တောင်ရပ်က ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ်+ဒေါ်သိုင်းခြံ တို့၏ နေအိမ်မှာ ကျင်းပကြ၏။ ဆရာတော်က သတိ ပေး စကား ပြောကြားသည်-

“ဒကာ ဒကာမတို့... တရားကို နာယူရုံမျှဖြင့် ကျေနပ်မနေကြနဲ့၊ လက်တွေ့ကိုယ်တိုင် အလုပ် လုပ်ကြတော့၊ ကံကောင်းထောက်မ၍ စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်မှ လွတ်ကြရတယ်လို့ ပေး ဘက်မေ့ကြ၊ တရားရဖို့အတွက် အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ပေး ကြရတယ်-လို့ ခံယူကြ”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသတတ်၊ ပြီးလျှင် ဆရာတော်က ဝိပဿနာ အလုပ်စခန်းတရားတွေ ဟောပေးသည်ဟူ၏။

စစ်အတွင်းက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရင်တုန်ဖွယ် ရာတွေကို ကြုံခဲ့ကြရသဖြင့်လည်း ဒကာ ဒကာမတို့ ဘက်က ပို၍ သံဝေဂ ရသလို ဖြစ်ကြရပါသတတ်။

ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် ဖြစ်အောင် နာကြ

ဆရာတော်က ဒကာ ဒကာမတို့အပေါ်တွင် စေ့စေ့စပ်စပ် ညွှန်ပြနေတော်မူ၏။ တရားနာတဲ့အခါ အမှတ်တမဲ့ မနာမိဖို့၊ လေးလေးစားစားနှင့် စူးစူး စိုက်စိုက် နာမိအောင် သတိပြုဖို့ ညွှန်ပြနေသည်။

“ဒကာ ဒကာမတွေ... တရားနာတဲ့အခါမှာ တရားအဓိပ္ပာယ်ကို သိနေရုံလောက်မျှနှင့် ကျေနပ် မနေကြနဲ့၊ အခု တရားနာနေတဲ့ အခိုက်မှာပဲ ကိုယ့်ဉာဏ်က ကိုယ့်ခန္ဓာပေါ်မှာ စိုက်ထားပါ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဒီက ဘုန်းကြီးက ပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ဉာဏ်က ကိုယ့်ခန္ဓာ အစဉ်ပေါ်မှာ လျှောက်နေပါစေ (မှန်ပါ) စာက ဆိုတာက-

*“ဒေသနာ ဉာဏာနုသာရေန ဉာဏံ ပေသေ န္တဿ ဉာဏုတ္တရဿ ဟောတိ”-တဲ့။

ဒေသနာဉာဏာနုသာရေန - ဟောတော်မူတဲ့ ဒေသနာ ဉာဏ်တော်ကို အစဉ်လျှောက်သဖြင့်၊ ဉာဏ်- မိမိဉာဏ်ကို၊ ပေသေန္တဿ-ခန္ဓာထဲသို့ စေလွှတ်သော၊

အဿ-ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ဉာဏ်-ဉာဏ်သည်၊ ဥတ္တရံ- မြင့်မြတ်ရင့်ကျက် ထက်မြက်လာသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ (မှန်ပါဘုရား)

သူ့အဓိပ္ပာယ်က “ဒေသနာဉာဏ်ကို အစဉ် လျှောက်ပြီး ကိုယ့်ဉာဏ်ကို ကိုယ့်ခန္ဓာထဲ စေလွှတ် လိုက်တဲ့အခါ ဉာဏ်ထူးဉာဏ်မြတ်ကြီး ဖြစ်သွားလို့ တရားထူးရနိုင်တယ်-တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းက တရားတစ်ပွဲ အပြီး-အပြီးမှာ တရားထူးတွေ ရ-ရကုန်ကြတယ်ဆိုတာ အဲလိုဉာဏ်ကို စေလွှတ်လို့ ရကြတာ (မှန်ပါ) နာရုံ သက်သက်နဲ့ ဘယ် တရားရလိမ့်မလဲ။ (မှန်ပါ)

ဉာဏ်က ခန္ဓာပေါ်ရောက်လို့ ရကြတာ (မှန်ပါ) ခန္ဓာပေါ် မရောက်ဘဲနဲ့ ဘယ် တရားရနိုင်လိမ့်မလဲ၊ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်ဖြစ်မှ တရားရနိုင်မှာပေါ့ (မှန်ပါ) ဒါ့ကြောင့် “နားက တရားကို နာ၊ ဉာဏ်က ခန္ဓာပေါ် လှည့်ထားပါ” (မှန်ပါဘုရား)

[“မိုး(၅)နာ-၅၈၃”]

* ဓမ္မပဒ ၂၅၂၊ ကာလဝတ္ထု။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဘုန်းကြီးက မေးလျှင် ဖြေကြပါ

ဒကာ ဒကာမတို့... အခုလို တရားဟောတဲ့ အခါမှာ ဘုန်းကြီးက မေးရင် ဖြေကြနော် (မှန်ပါ ဘုရား) ဒီ-မိုးကုတ်မြို့ဆိုတာ ကိုယ့်မိသားစုလိုလဲ ဖြစ်နေကြပြီ၊ (မှန်ပါ)

* “ဘဝသံသရာထဲမှာ အမိအဖ အဘိုးအဘွား ညီအစ်ကို မောင်နှမ မတော်ဖူးသူ မရှိသလောက် ရှားတယ်” တဲ့၊ ဘုရားက ဟောတာ (မှန်ပါ)

အဲဒီတော့ မိသားစုတရားပွဲပဲ (မှန်ပါ) ဖြည်းဖြည်း

အေးအေးနဲ့ နားလည်မှုကို ရှေးရှုပြီးတော့ သွားရအောင် (မှန်ပါ)

နားလည်ပြီးလား-မလည်သေးဘူးလား၊ သဘော ပေါက်ပြီလား မပေါက်သေးဘူးလားဆိုတာ မေးလိမ့် မယ်နော် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါ မှားမှားမှန်မှန် ရဲရဲ ဖြေကြပါ၊ (မှန်ပါ) အဲဒါမှ ဘုန်းကြီးက တရားနာသူရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်နိုင်မှာပေါ့၊ (မှန်ပါ)

အရှင်တရားနဲ့ ရှုဉာဏ်များ

ဘုန်းကြီးက အရှင်တရားနဲ့ ရှုဉာဏ်များကို ခွဲခွဲပေးနေတယ်၊ ခဏ ခဏ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပြောပေး နေတယ်နော် (မှန်ပါ) “အရှင်နဲ့ ရှုဉာဏ်” “အရှင်နဲ့ ရှုဉာဏ်” (မှန်ပါဘုရား)

အရှင်ဘက်က ရှုစရာခန္ဓာငါးပါးရှိတယ် (မှန်ပါ ဘုရား) ဘယ်သူများလဲဆိုတော့-

“ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ”

လို့ ငါးပါး (မှန်ပါဘုရား) တကယ်ရှုကြပြီဆိုတော့ အဲဒီငါးပါးလုံးကို ပြုပြီး တစ်အုံကြီး ရှုရမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ (မှန်ပါ) ရှိသမျှ အကုန် ထုတ်ပြတာပါ၊ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီငါးပါးထဲက ကြိုက်ရာတစ်ခုခုကို ရွေးပြီး ရှုရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

ရုပ်ကို ကြိုက်ရင် ရုပ်ကို ရှု၊ ဝေဒနာကို ကြိုက် ဝေဒနာ ရှု၊ သညာ ကြိုက် သညာ ရှု၊ သင်္ခါရ ကြိုက်

* န သော ဘိက္ခဝေ သတ္တော သုလဘရူပေါ၊
ယော န မာတာပိတုပုဗ္ဗော ဣမိနာ ဒီဃေန အဒ္ဓါနာ။
(အနမတဂ္ဂသံယုတ်)

သင်္ခါရ ရှု၊ စိတ်ကြိုက်ရင်လဲ စိတ်ကို ရှုပေါ့၊ (မှန်ပါ) တစ်ခုခု ရွေး ရှုရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါတွေအားလုံးဟာ အရှင်ဘက်က တရားတွေ ပေါ့ (မှန်ပါ) ကဲ... အဲဒါတွေ မှတ်ခဲ့ကြ။

ပြီးတော့ ရှုတဲ့ဉာဏ်ဘက်ကို သွားကြမယ်၊ (မှန်ပါ) ရှုတဲ့ဉာဏ်ဘက်မှာလဲ ၅ပါးပဲရှိတယ် (မှန်ပါ) ဘယ်သူတွေလဲဆိုရင်-

“သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ။
သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ”

တို့ပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) သူတို့တွေကတော့ ရှုတဲ့ဘက်က ရှုတိုင်း-ရှုတိုင်း ၅ပါးလုံးပါတယ် (မှန်ပါ) လောကီမဂ္ဂင် ငါးပါးလို့ ခေါ်တာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) ဝိပဿနာရှုတဲ့ ဉာဏ်တွေဖြစ်လို့ “ဝိပဿနာဉာဏ်ငါးပါး” လို့လဲ ခေါ် တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ရုပ်ကို ကြိုက်လို့ ရုပ်ကို ရှုရင် အရှင်ဘက်က ရုပ်တရားတစ်ပါး (မှန်ပါ) ရှုတဲ့ ဉာဏ်ဘက်ကတော့ ဒီငါးပါး (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

ဝေဒနာကို ရှုရင်လဲ အရှင်ဘက်က ဝေဒနာ တစ်ပါး၊ ရှုတဲ့ဉာဏ်ဘက်က အနာဂတ် ငါးပါး (မှန်ပါ ဘုရား)

“ရှုတယ်”ဆိုတာ ကြည့်တာကို ပြောတာ၊ ရှုတာနဲ့ ကြည့်တာ အတူတူပဲပေါ့ (မှန်ပါ) ဘာနဲ့ကြည့် သလဲဆိုရင် ဉာဏ်နဲ့ကြည့်တယ် (မှန်ပါ) သညာ၊ သင်္ခါရ၊ စိတ်တို့ကို ရှုတဲ့အခါမှာလဲ

ဒီအတိုင်းပဲပေါ့ (မှန်ပါ) အရှင်ဘက်က တစ်ပါး၊ ရှုဉာဏ်ဘက်က ငါးပါး (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီလို ရှုနေတဲ့အခိုက်မှာ ဉာဏ်ကို အရှင်တရား ပေါ်မှာ လွှတ်ထားပါ။ (မှန်ပါဘုရား) ရှုတတ်ပြီလား (ရှုတတ်ပါပြီ ဘုရား) အေး... ဒီအတိုင်း အလုပ်လုပ်ကြရမှာ (မှန်ပါ)

ဘယ်ရုပ်မျိုးကို ရှုရမှာလဲ ဘုရား

ဆရာတော်က စောစောကပင် ကြိုတင်၍ ပရိသတ်အား ဖိတ်မိထားသည်။ “မသိတာရှိ မေးကြပါ။ သိအောင် နားလည်အောင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဖြေရှင်းပေး မယ်”။ ဤသို့ ခွင့်ပြုထားချက်အရ ပရိသတ်အတွင်းမှ ဒကာကြီးတစ်ဦးက တရားဟော၍အပြီးတွင် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ မေးလျှောက်တော့၏-

“ရုပ်ကြိုက်ရင် ရုပ်ကိုရှု”ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ လဲ ဘုရား၊ ဘယ်လိုရုပ်တွေကို ရှုရမှာလဲ ဘုရား”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ အဲသည်လို မသိတာကို မသိတဲ့အတိုင်း မေးမှ ဖြေရတာ ကောင်းတယ်။ သိသလိုလို လုပ်နေရင် ကိုယ်ပဲ နစ်နာပြီး ကျန်ရစ်မယ်။ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီနေရာမှာ ရုပ်(၂)မျိုးရှိတာကို မှတ်ရမယ် ဒကာကြီးရ (မှန်ပါဘုရား) (က) ရိုးရိုးပကတိမျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့ရုပ်နဲ့ (ခ) ဉာဏ်နဲ့သာ မြင်ရတဲ့ရုပ်လို့ (၂)မျိုး ရှိတယ် (မှန်

ပါ ဘုရား) ရုပ်ကြမ်း- ရုပ်နုဆိုပါတော့ (မှန်ပါ) ရိုးရိုးပကတိမျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့ အတုံး အခဲ သဏ္ဍာန်ဒြပ်ရုပ်တွေဆိုတာ ပညတ်တစ်မျိုးမျိုး တင်ပြီးပြီ၊ ပညတ် ဖုံးသွားပြီ၊ အစစ်ကို အတုက ကွယ်ထားပြီ၊ (မှန်ပါ)

ဉာဏ်နဲ့သာ မြင်ရတဲ့ ဖောက်ပြန်မှု ရုပ်သဘော တရား အစုကလေးတွေကတော့ ပညတ်နာမည် မတပ် ရသေး၊ ပရမတ်စစ်စစ်ပဲ တွေ့နေရသေးတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

အေး... ဝိပဿနာရှုတဲ့နေရာမှာ ပညတ် ဖုံး နေတဲ့ ရုပ်ကို မရှုရ၊ ပညတ်မဖုံးသေးတဲ့ ပရမတ်သား သက်သက်ရုပ်ကိုသာ ရှုရတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ထပ်ပြောဦးမယ်၊ “ရုပ်ကိုရှု”ဆိုတာ မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့- ပညတ်ဖုံးနေတဲ့ရုပ်ကို မရှုရဘူး (မှန်ပါ)

ဉာဏ်နဲ့သာ မြင်ရတဲ့- ပညတ် မတင်ရသေးတဲ့ ဖောက်ပြန်မှုပရမတ်သားအစုသက်သက်ကိုသာ ရှုရမယ် (မှန်ပါဘုရား) ပေါ်ပြီလား (ပေါ်ပါပြီဘုရား)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သမထရှုနဲ့ ဝိပဿနာရှု

မသိ၍မေးလျှင် ဆရာတော်က စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဖြေရှင်းပေးသည်ဆိုတာကို သိလာကြသောအခါ တစ်စ တစ်စ မေးလာကြတော့၏။ “သမထရှုနဲ့- ဝိပဿနာရှု အတူတူပဲလား ဘုရား” တဲ့။

ဆရာတော်က “ဟာ... ဘယ်တူမလဲ။ “သမ ထ ရှု”ဆိုတာက ပထဝီကသိုဏ်း အာပေါကသိုဏ်း တေဇောကသိုဏ်း စသည်တို့ကို ရိုးရိုးပကတိမျက်စိနဲ့ မြင်အောင် ထင်အောင် စွဲနေအောင် (ပဋိဘာဂနိမိတ် ဖြစ်အောင်) စိုက်ပြီး ကြည့်နေရတာ (မှန်ပါဘုရား) အဲဒါ သမထ၊ (မှန်ပါ)

“ဝိပဿနာရှု”ဆိုတာကတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးပကတိမျက်စိနဲ့ ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်နဲ့

သာ ကြည့်ရတာ (မှန်ပါ) ဉာဏ်နဲ့ ခန္ဓာထဲမှာ စိုက်ပြီး ကြည့်နေရတာ။ အရှုခံတရား တစ်ခုခုအပေါ်မှာ ဉာဏ်နဲ့ စိုက်ပြီး ကြည့်နေရတာ (မှန်ပါ)

အဲဒါကြောင့်မို့ “မျက်လွှာချထား” လို့ ပြောတာ ပေါ့ (မှန်ပါ) ဉာဏ်နဲ့သာ ကြည့်ရမှာကိုး (မှန်ပါဘုရား) အဲဒါ ဝိပဿနာ (မှန်ပါ)

ဒီတော့ မှတ်လိုက်ပါ။ (က) ပကတိမျက်စိဖြင့် စွဲမြဲထင်မြင်နေအောင် ရှုရတာက သမထ ရှု (မှန်ပါ ဘုရား) (ခ) ဉာဏ်ဖြင့်သာ သူ့သဘာဝအတိုင်း ဖြစ် ပျက်နေတာတွေကို မြင်အောင်ရှုရတာက ဝိပဿနာရှု လို့ ပီပီပြင်ပြင် ခွဲခြားမှတ်သားပါ (မှန်ပါဘုရား)

စကြို သွားရကျိုး ငါးမျိုး

မြတ်စွာဘုရားက အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ပဉ္စက နိပါတ်မှာ စကြို သွားခြင်းကြောင့် ရနိုင်တဲ့အကျိုး(၅) မျိုး ရှိကြောင်းကို ဟောထားတော်မူသည်။

ပဉ္စိမေ ဘိက္ခဝေ စကံမေ အာနိသံသာ၊
ကတမေ ပဉ္စ၊ အဒ္ဓါနက္ခမော ဟောတိ၊
ပခါနက္ခမော ဟောတိ၊ အပ္ပါဗာဓော
ဟောတိ၊ အသိတံ ပီတံ ခါယိတံ သာယိတံ
သမ္မာ ပရိဏာမံ ဂစ္ဆတိ၊ စကံမာဓိဂတော
သမာဓိ စိရဋ္ဌိတိကော ဟောတိ၊ ဣမေ
ခေါ ဘိက္ခဝေ ပဉ္စ စကံမေ အာနိသံသာ။

လိုရင်းအချုပ်ကို ကောက်နုတ်ပြုပါလျှင်-

- ၁။ အဒ္ဓါနက္ခမော = ခရီးရှည်သွားနိုင်ခြင်း၊
- ၂။ ပခါနက္ခမော = ဇွဲလုံ့လဝီရိယသန်ခြင်း၊

- ၃။ အပ္ပါဗာဓော = ကျန်းမာရေး ကောင်းခြင်း၊
- ၄။ သမ္မာ ပရိဏာမံ ဂစ္ဆတိ = အစာကြေညက်ခြင်း၊
- ၅။ သမာဓိ စိရဋ္ဌိတိကော = သမာဓိ ခိုင်မြဲခြင်း။

[ဆောင်] ခရီးသွားနိုင်၊ ကြံ့ခိုင်အားအင်၊ ကင်းစင် ရောဂါ၊ အစာကြေကျက်၊ မပျက်သမာဓိ၊ ငါးပါးရှိ၊ သွားသည့် စကြို အကျိုးတည်း။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဤဒေသနာတော်ကို ဆရာ တော် ဦးဝိမလက စောစောကပင် တွေ့ထားတော်မူခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် စာသင်သားဘဝ၊ စာချဘုန်းကြီးဘဝတို့က စ၍ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ အဘိဓမ္မာတွေကို တစ်

တစ်ဘဝသာသနာ

နေ့တာ လေ့လာကြပြီးပြီဆိုရင် ညနေပိုင်း၌ နေ့တိုင်း လိုလို လမ်းလျှောက်တဲ့ အလေ့ရှိခဲ့ကြဖူး၏။ ယင်းသို့ မလျှောက်ရသည်မှာ ကြာပြီ။

မိုးကုတ်မြို့နယ်၊ ဘော်ပတန်းရွာ ကျောက် လိုဏ်ဂူကြီးထဲသို့ ရောက်နေခဲ့ရ၍ဖြစ်၏။ ဂူကြီးထဲမှာ ပင် အနေများကာ တရားကိုသာ ဖိပြီး ကြိုးစားနေရ ခိုက်တွင် အပြင်သို့ စကြံ့ဝေးဝေး မသွားနိုင်ခဲ့။

ယခုအခါတွင်ကား ဂူအတွင်းမှ ထွက်လာပြီဖြစ် ၍ ကျယ်ဝန်းသော အပြင်လောကကြီးထဲသို့ ရောက်

လာခဲ့ပြီ။ သန့်ရှင်းသော လေတွေကိုလည်း တဝကြီး ရှုရှိုက်နေရလေပြီ။

ဂူအတွင်း၌ ညောင်းညာမှု ကိုက်ခဲမှုတို့လည်း များခဲ့၍ ယခုအခါ အားပါးတရ စကြံ့ကြွနေလေပြီ။ ညနေတိုင်း မှန်မှန် ကြွ၏။ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်အောင် ကြွနေသည်။

ဤသို့လျှင် ဆရာတော်အဖို့ စကြံ့ကြွခြင်းကိစ္စ (လမ်းလျှောက်တဲ့အလေ့)ကို အထူးအရေးထား၍ လေး စားတော်မူခဲ့၏။ ရောက်တဲ့ အရပ်မှာပင် အချိန် ယူ၍ စကြံ့ကြွလေ့ရှိခဲ့သည်။

ရာကျော်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိန့်ကြားချက်များ

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ရွှေဟင်္သာချောင်မှ ရွှေဟင်္သာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတသည် သက်တော် ရှည်တော်မူ၏။ အသက်တော်(၁၀၀)တစ်ရာကျော်လာ သောအခါ ဟိုကသည်က မေးလျှောက်ကြ၏။ “အသက် ရှည်အောင် ဘာ ဆေးဘုဉ်းပေးပါသလဲ ဘုရား” ဟု ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဖြေတော်မူရသည်-

၁။ ဘာဆေးရယ်လို့ ထူးထူးထွေထွေ ဘုဉ်း ပေးသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ အဲ... အရာရာတော့ သတိထားရတာပေါ့။ ဥပမာ နံပါတ်(၁) စိတ်ကို ချမ်းသာ အောင် ထားတတ်ရမယ်။

၂။ ပြီးတော့နံပါတ်(၂) သင့်တော်တဲ့ ရာသီ ဥတုမှာ မျှတအောင် နေရမယ်။ ဘုန်း ကြီးဆိုလျှင် မြန်မာပြည် အောက်ပိုင်း ဒေသသား ဖြစ်ပေမယ့် အောက်ပြေ အောက်ရွာနဲ့ မတည့်ဘူး။ ခဏ ခဏ ဖျားတယ်။ နာတယ်။ အောက်ပိုင်း ညောင်တုန်းမှာ နေတုန်းက ဆိုရင် ကျန်းမာတယ်လို့ မရှိဘူး။

တစ်ခါဟာတော့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်း စစ်ကိုင်းကို ရောက်သွားတယ်။ နေလို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ တစ်လကျော်ကျော်အတွင်းမှာ သိသိ သာသာကြီး ကျန်းမာရေးတွေကောင်းလာတယ်။ ဒါနဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာ အမြဲနေလိုက်တော့တယ်။

၃။ အဲဒီနောက် နံပါတ်(၃) အစာအာဟာရ ကိုလဲ လွန်လွန်ကဲကဲ မစားရဘူး။ မျှတရုံစားရတယ်။ မတည့်တာကိုလဲ ရှောင်ရတယ်။

၄။ အဲ... နောက်ဆုံးနံပါတ်(၄) စကြံ့ သွားတဲ့ အလေ့လဲ ရှိရတယ်။ ဘုန်းကြီးကတော့ နှစ် ကိစ္စ ပြီးအောင် ဆွမ်းခံကြွလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ပိဏ္ဏစာရိကဝတ်လဲပြည့်၊ စကြံ့ကြွတဲ့ကိစ္စလဲ ပြီးသွား တယ်။

အဲဒီလို မျှတအောင်နေလို့ အသက်ရှည်တာပါ။ အခုဆိုရင် (၁၀၀)နဲ့ ၂လရှိလာပြီ”။ ဤသို့ မိန့်တော်မူ ပါသည်။

မှတ်ချက်။ ။ သက္ကရာဇ် ၁၃၅၅-ခု တပေါင်းလ ထဲက မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိန့်ကြား ချက်များတွင် အရာရာမှာ လွန်လွန်ကဲကဲမဖြစ်စေဖို့၊ မျှမျှတတ ရှိစေဖို့နှင့် စကြံ့ကြွတဲ့ကိစ္စများပါလာသည်။ မှတ်သားဖွယ်၊ လေးစားဖွယ်၊ လိုက်နာဖွယ်တွေ ဖြစ်၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အေးချမ်းတဲ့စိတ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပါ

ထို့ပြင် သက်တော်(၁၀၀) တစ်ရာ ထဲရောက် နေပြီဖြစ်သော ရန်ကုန်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ဘောက် ထော်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူသော ကမ္ဘာ့ ဗုဒ္ဓသာသ နာပြုဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသေဋ္ဌိလကလည်းဤ သဘောပင် မိန့်တော်မူသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပထမကျော်၊ အဂ္ဂ မဟာပဏ္ဍိတ၊ ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓသာသနာပြု နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါ စရိယ၊ အဘိဓဇ မဟာရဋ္ဌဂုရု၊ အဘိဓဇမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိက ဖြစ်တော်မူ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်မညစ်နဲ့၊ စိတ်ကိုပူလောင် အောင်မထားနဲ့၊ အေးချမ်းတဲ့စိတ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီး

ပါ။ စိတ်ကိုစင်ကြယ်ဖြူလွှာအောင် ပြုပြင်နေပါ . . .”

“တေမိမင်းကလေးဟာ နန်းတော်ထဲမှာတုန်းက ပိန်နေတယ်၊ တောထဲထွက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း နေတော့မှ ဝဖြိုးစိုပြည်လာတာတဲ့၊ အဲဒါ နန်းတော်ထဲ တုန်းက အပူတွေရှိလို့ ပိန်တာ၊ တောထဲရောက်တော့ အပူအပင်မရှိလို့ ဝဖြိုးစိုပြည်လာတာ၊ ဆရာတော်မှာ အဲဒီလိုအပူမရှိအောင်နေတတ်လို့ အသက်ရှည်တာ” တဲ့။

သက္ကရာဇ် ၁၃၅၆-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်း လ (၁၉၉၄-ခု၊ နိုဝင်ဘာလ) ထဲမှာ သွားရောက်ဖူးမျှော် စဉ်က မိန့်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

အပေါင်းဆိုရင် ပညတ် ဖြစ်နေမယ်

အရှင်တရားတွေဆိုတာက ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာ က္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာလို့ ငါးပါး ရှိတယ် (မှန်ပါ) ဉာဏ်နဲ့ ခွဲဝေပုံရတာပေါ့ (မှန်ပါ)

အဲဒီငါးပုံထဲက ကြိုက်ရာတစ်ပုံကို ရွေးပြီး ဉာဏ်နဲ့ ရှုရမယ် (မှန်ပါ) ဉာဏ်နဲ့ စိတ်မွှာပစ်ရမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဉာဏ်နဲ့ မစိတ်နိုင်ရင် အပေါင်းဖြစ်နေမယ် (မှန်ပါ) အပေါင်းဖြစ်နေသေးရင် ပညတ်ဖြစ်နေမယ်၊ ပညတ်ကို မရှုရဘူး (မှန်ပါဘုရား)

အဲ... ဉာဏ်နဲ့ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာတွေ အောင် ရှုနိုင်မှ ပရမတ်ကို မြင်လာမယ်၊ ပရမတ်ကိုသာ ရှုရ မှာ (မှန်ပါဘုရား)

ဆိုလိုတာက ဒီခန္ဓာငါးပါးလုံး တစ်ခုမှ တည် မြဲနေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ ပျက်စီးပြောင်းလွဲနေကြတာပဲ (မှန်ပါ)

အဲဒါတွေကို မမြင်ကြတော့ အပေါင်းအစုဖြစ်ပြီး

ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတွေ ထင်ကုန်၊ လူ နတ် ဗြဟ္မာတွေ ထင်ကုန်၊ ယောက်ျား မိန်းမတွေ ထင်ကုန်ကြတော့တာ ပေါ့ (မှန်ပါ) အဲဒီတော့ ပညတ်တွေ ဖုံးကုန်ရော (မှန် ပါ ဘုရား)

ပညတ်တွေဖုံးနေပြီး ပညတ်အနေနဲ့ မြင်နေသမျှ လဲ တရားမရနိုင် (မှန်ပါ) ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမှန် အတိုင်းမှ မမြင်ကြဘဲကိုး (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါကြောင့် အမှန်အတိုင်း မြင်ရအောင် ခန္ဓာ တွေကို ဉာဏ်နဲ့စိတ်မွှာပစ်ပါ၊ (မှန်ပါ) ဖြစ်-ပျက်တွေ မြင်အောင် ရှုပါလို့ ဆိုလိုတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီလို ခန္ဓာငါးပါးလုံး ဖြစ်-ပျက်တွေမျှသာလို့ မြင်လာမှ အမြင်မှန် အမှန်မြင်ပဲ၊ (မှန်ပါ) ဒီကျမှပဲ ပညတ်တွေ ကွာကျကုန်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

ပညတ်တွေ ကွာကျကုန်ပြီး ပရမတ်သား သက် သက်ကို မြင်ရမှသာ တရားထူးရနိုင်မယ် (မှန်ပါ) အပေါင်းကြီးကို မြင်နေရင် ပညတ်တွေ မစင်

သေးလို့ တရားထူး မရနိုင်သေး၊ (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

ကိုယ့်စရိုက်နဲ့လိုက်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရွေး

အဲဒီခန္ဓာငါးပါးကို သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးနဲ့ ပုံနိုင်တယ်၊ ပုံလိုရှိရင် အခုလို ပုံလိုက်ပါ။
[မိုး(၄) နာ-၅၂၅မှ။]

- * ရူပက္ခန္ဓာက - ကာယာနုပဿနာ၊
- ဝေဒနာက္ခန္ဓာက - ဝေဒနာနုပဿနာ၊
- သညာနဲ့ သင်္ခါရတို့က - ဓမ္မာနုပဿနာ၊
- စိတ်ကလေးတွေက - စိတ္တာနုပဿနာ။

အဲဒီထဲက ကိုယ်နဲ့ ဘယ်ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့လိုက်သလဲ ဆိုတာ ရွေးချယ်ရပါမယ်။ ကိုယ့်စရိုက်နဲ့လိုက်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း

- ကို ရှုမှ တရားတက်လွယ်မယ်။ (မှန်ပါ)
- ၁။ ဉာဏ်ထိုင်ပြီး+လောဘတွေများလျှင် ကာယာနုပဿနာ (ရုပ်ကိုရှုပါ)
 - ၂။ ဉာဏ်ထိုင်ပြီး+ဒိဋ္ဌိအယူအစွဲများလျှင် စိတ္တာနုပဿနာ (စိတ်ကိုရှုပါ)
 - ၃။ ဉာဏ်ထက်ပြီး+လောဘတွေများလျှင် ဝေဒနာနုပဿနာ (ဝေဒနာကို ရှုပါ)
 - ၄။ ဉာဏ်ထက်ပြီး+လောဘတွေ နည်းပါးလျှင်ဓမ္မာနုပဿနာ(ဖြစ်ပျက်-သစ္စာကို ရှုပါ)

ဒါက ရုပ်သဘော - ဒါက နာမ်သဘော

ဤနေရာ၌ ရုပ်သဘော- နာမ်သဘောတို့ကို ပြောပြရာတွင် သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာ၊ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်အဖွင့်၊ ဣရိယာပထ ပဗ္ဗအခန်းမှ အချက်အလက်များကို ယူ၍ တင်ပြပါမည်။

- မေး။ ။တလှုပ်လှုပ် တရွရွဖြင့် ရှေ့သို့ ရွေ့လျား၍ နေသည်ကို “ဘယ်သူသွားနေတာလဲ”ဟု မေးလျှင်-
- ဖြေ။ ။“ဘယ်သူ”မှ သွားတာမဟုတ်၊ “သွားတတ်တဲ့သူ” မရှိ၊ သွားတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်- သတ္တဝါရယ်ဆိုတာ မရှိ။
- မေး။ ။ဒါဖြင့် ဘယ်သူရဲ့ရွေ့လျားနေခြင်းလဲ။
- ဖြေ။ ။“ဘယ်သူရဲ့”ဆိုတဲ့ “သူ”ကို မရှိဘူး။
- မေး။ ။ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ရွေ့လျားနေတာလဲ။
- ဖြေ။ ။အေး... အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကတော့- စိတ္တကိရိယဝါယောဓာတုဝိပွါ

ရေန ဂစ္ဆတိ၊ စိတ်က ပြုပြင်အပ်သော ဝါယောဓာတ်၏ ပျံ့နှံ့မှုကြောင့် ရွေ့လျားနေခြင်း ဖြစ်တာပဲ။

- အကျယ်ချဲ့၍ ဆိုပါဦးမည်။
- ၁။ “ဂစ္ဆမိ”တိ စိတ္တံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ = ဦးစွာ ပထမ “သွားမယ်”ဆိုတဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။
 - ၂။ တံ ဝါယံ ဇနေတိ = အဲဒီစိတ်က ဝါယောဓာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်၊ ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်၊ နိုးကြွလာအောင် နှိုးတယ်။
 - ၃။ ဝါယော ဝိညတ္တိံ ဇနေတိ = အဲဒီဝါယောဓာတ်က တစ်ဖန် သွားလိုတဲ့ အမူအရာ (ဝိညတ်)ကို ဖြစ်ပေါ်စေပြန်တယ်။

* မဟာဝဂ္ဂ အဋ္ဌကထာ၊ ၃၆၇

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၄။ စိတ္တ ကိရိယ ဝါယောဓာတုဝိပ္ပါရေန
သကလ ကာယဿ ပုရတော
အဘိနိဟာရော ဂမနန္တိ ဝုစ္စတိ =

အဲဒီလို စုပေါင်းမိပြီးတော့ စိတ်က ပြုလုပ်အပ်
သော ဝါယောဓာတ်၏ ပျံ့နှံ့မှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့-ရွေ့နေတာကို “သွားတယ်” ဟူ၍
ခေါ်ဆိုသမုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်တယ်။

ရပ်တဲ့အခါ၊ ထိုင်တဲ့အခါ၊ လျောင်းတဲ့အခါတို့မှာ
လဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဦးစွာ ပထမ ရပ်လိုစိတ်၊ ထိုင်လိုစိတ်၊
လျောင်းလိုစိတ်တို့ ဖြစ်ကြတယ်။

အဲဒီစိတ်ကမှ ဝါယောဓာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ
အောင်နှိုးဆွတယ်။ အဲဒီဝါယောက တစ်ဆင့် အမူအရာ
တွေကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီးတော့ တုံ့ဆိုင်းရပ်တန့်သွားခြင်း၊
ကိုယ်တစ်ပိုင်းကျိုး၍ ထိုင်ကျသွားခြင်း၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ
ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကန့်လန့်တင်၍ သွားခြင်းတို့သာ ဖြစ်
ကြတယ်။

အဲဒီတော့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၊ သူ-ငါရယ်လို့
မရှိ၊ ယောက်ျား-မိန်းမရယ်လို့ မရှိ၊ နာမ်တရားနဲ့ ရုပ်
တရားသာ ရှိတယ်။ နာမ်တရားက ခိုင်းလို့ ရုပ်တရားကြီး
က လုပ်ပေးနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်။ နာမ်သဘောနှင့်
ရုပ်သဘောမျှသာ ရှိကြတယ်။ အဲဒီမှာ ခိုင်းတာက
နာမ်သဘော၊ လုပ်ပေးရတာက ရုပ်သဘော။

ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၊ သူငါ မဟုတ်၊ နာမ်နှင့်ရုပ်မျှသာ

“သွားချင်စိတ်” ဖြစ်တာက နာမ်၊ ရှေ့သို့ တ
ရွေ့- တရွေ့ ရွေ့လျားနေတာက ရုပ်၊ အတိုချုပ်ပြော
ရလျှင် သွားချင်တာက နာမ်၊ သွားတာက ရုပ်။
[“ရုပ်က သွားတတ်သလား” လို့တော့ လိုက်ပြီး
ကပ်မနေနဲ့၊ ဒီလိုပြောမှပဲ သဘောပေါက်လွယ်
မှာမို့ ဒီလိုပဲ ပြောရတာပဲ။]

ရပ်ချင်တာက နာမ်၊ ရပ်တာက ရုပ်၊ ထိုင်ချင်တာက
နာမ်၊ ထိုင်တာက ရုပ်၊ လဲလျောင်းချင်(အိပ်ချင်)တာက
နာမ်၊ လဲလျောင်းတာက ရုပ်၊ ဤသို့စသည်ခွဲခြားပါ။

- ၁။ သွားလို ရပ်လို၊ ထိုင်နေလို၊ အိပ်လိုစိတ်ဟုသိ။
- ၂။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော၊ ဓာတ်ဝါယော၊ နဲ့နော
ကိုယ်ဝယ်ပြည့်။
- ၃။ ဝါယောပြည့်သော်၊ ဝိညတ်ပေါ်၊ ရုပ်သော်
သွားပေ၏။

- ၄။ ပုဂ္ဂိုလ်မသွား၊ ငါမသွား၊ ရုပ်သွားဉာဏ်ဖြင့်သိ။
- ၅။ ပုဂ္ဂိုလ်မရပ်၊ ငါမရပ်၊ ရုပ်ရပ်ဉာဏ်ဖြင့်သိ။
- ၆။ ပုဂ္ဂိုလ်မထိုင်၊ ငါမထိုင်၊ ရုပ်ထိုင်ဉာဏ်ဖြင့်သိ။
- ၇။ ပုဂ္ဂိုလ်မအိပ်၊ ငါမအိပ်၊ ရုပ်အိပ်ဉာဏ်ဖြင့်သိ။
- ၈။ ပုဂ္ဂိုလ်မကွေး၊ ငါမကွေး၊ ရုပ်ကွေးဉာဏ်ဖြင့်သိ။
- ၉။ ပုဂ္ဂိုလ်မဆန့်၊ ငါမဆန့်၊ ရုပ်ဆန့်ဉာဏ်ဖြင့်သိ။
- ၁၀။ ပုဂ္ဂိုလ်မဖြန့်၊ ငါမဖြန့်၊ ရုပ်ဖြန့်ဉာဏ်ဖြင့်သိ။

ဤသို့လျှင် “နာမ်နှင့် ရုပ်သာ ရှိတယ်” လို့
သဘောပေါက်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အပြောအားဖြင့်
တော့ “ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ယောက်ျား မိန်းမ သွားတယ်”
ဟု ဆိုကောင်း ဆိုကြမည်၊ သို့သော်လည်း သဘော
အမှန် အသိကတော့ “ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ယောက်ျား
မိန်းမ သွားတယ်” ဆိုတာ မရှိ၊ နာမ်က စေခိုင်းလို့
ရုပ်ကြီးက ရွေ့လျားပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်-လို့
လက်ခံနိုင်လာ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

“ဖြစ်-ပျက်”ပဲရှိတယ်

* အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊
ဥပ္ပါဒ ဝယ ဓမ္မိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊
တေသံ ဂူပသမော သုခေါ။ ။

သင်္ခါရာ-သင်္ခါရတရားတို့သည်၊ ဝတ-စင်စစ်
ကေန် အမှန်အားဖြင့်၊ အနိစ္စာ-မမြဲကြဘူးတဲ့၊ (မှန်ပါ
ဘုရား) ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော-ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားခြင်း
သဘော ရှိကြပေကုန်၏၊ (မှန်ပါ) အဖြစ်နဲ့ အပျက်ပဲ
ရှိတယ်တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါကို သေချာအောင် ထပ် ဖွင့်တဲ့အနေနဲ့
ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ-တဲ့ (မှန်ပါ) ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ-ဖြစ်ပြီး၍၊
နိရုဇ္ဈန္တိ-ချုပ်ပျောက်ကုန်၏ ဆိုတော့လဲ “ဖြစ်ပြီး-
ပျက်တာ”ပဲ မဟုတ်လား (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား)
ဒီတော့ မှတ်လိုက်ကြ၊ “အားလုံးဟာ ဖြစ်-ပျက်ပဲ ရှိ
ကြတယ်” (မှန်ပါ)

ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
ရတဲ့ ရုပ်တရားများ၊ အာရုံနဲ့ ဒွါရတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
လာရတဲ့ နာမ်တရားများ၊ အဲဒီရုပ်တရားနဲ့ နာမ်တရား
တွေဟာ သူများတွေက လုပ်လို့၊ အကြောင်းတရားတွေ
က ပြုပြင်ကြလို့ ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အကျိုးတရားများ

ဆိုတော့ “သင်္ခါရတရား”တွေပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)
သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ = အဲဒီသင်္ခါရတရားတွေ
အားလုံးပဲ မမြဲကြဘူး (မှန်ပါ) ဘယ်လိုသဘောရှိလို့လဲ၊
ဘာလို့ မမြဲဘူး ပြောနိုင်သလဲဆိုတော့ “ဥပ္ပါဒ ဝယဓမ္မိ
နော”တဲ့ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်ကုန်တဲ့ သဘော
ရှိလို့တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါကို သေချာအောင် ထပ်ပြီး ဖွင့်သေးတယ်
“ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ”တဲ့ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပေါ်လာပြီးတော့
ပျောက်ပျက်ကုန်လေ၏-တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါတွေအားလုံးကို ချုံးလိုက်ရင်တော့ “ဖြစ်ပြီး
ပျက်ပဲ”၊ အတိုကောက် “ဖြစ်-ပျက်”ပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)
ရုပ်နာမ်တွေဟာ (ဥပါဒ်-ဋီ-ဘင်) ကာလသုံးပါး
ရှိတယ် မဟုတ်လား-တဲ့၊ မေးကြတယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)
အို... ရှိတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် “ဋီ”ဆိုတာ
ခဏကလေးပါ၊ မပြောပလောက်ပါဘူး (မှန်ပါ)။

စိတ္တယမိုက်မှာလဲ လာတယ်၊ ဖြစ်လာပြီ ဆိုက
တည်းက ပျက်တော့မယ်လို့ ယိုင်နေပြီ၊ ဒါကြောင့်
ထင်ရှားတာက ဥပါဒ်နှင့် ဘင်ပဲ၊ ဘာသာပြန်ရင်
“အဖြစ်နဲ့အပျက်ပဲ” အတိုချုပ် “ဖြစ်-ပျက်”ပဲ ရှိတယ်။
(မှန်ပါဘုရား)

မိုးကုတ်မြို့မှာ တရားပွဲတွေ တခြံမ့်ခြံမ့်

မိုးကုတ်မြို့မှာ ဆရာတော် ဦးဝိမလ၏ တရားပွဲ
ကား ဂျော့တောင်ရပ်က ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ်
+ ဒေါ်သိုင်းခြံတို့နေအိမ်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ညဂုနာရီမှ
၈-နာရီအထိ ဖြစ်လေသည်။ ပရိသတ်တို့ကား တစ်နေ့

တခြား များပြားလာကြ၏။ ဟောပြောမှုတို့က တစ်နေ့
ထက် တစ်နေ့ ပို၍ ပို၍ ကောင်းလာသလို ဖြစ်သည်
ဟူ၏။ အမှန်ကတော့ ပို၍ သဘောပေါက်လာလို့
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

* [မိုး(၂)နာ-၂၈၈၊ ၆၁၀၊ သဂါထာသံပါ၊ ၆၊ ၁၆၀။]

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ

အရှင်ဘက်က ရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ အကျယ်ချဲ့ရင် ခန္ဓာငါးပါး၊ အဲဒါတွေဟာ တစ်ခုမျှ မမြဲကြဘူး၊ (မှန်ပါ) တဖွဲဖွဲ တသံသံ အသစ်အဟောင်း ပြောင်းလွဲနေကြတာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ဒီခန္ဓာငါးပါးကြီးဟာ ရလာကတည်းက မသက်သာဘူး၊ ဒုက္ခသစ္စာကြီးပဲ (မှန်ပါ)

“ဇာတိပိ ဒုက္ခာ၊ ဇရာပိ ဒုက္ခာ၊ ဗျာဓိပိ ဒုက္ခော၊ မရဏမ္ပိ ဒုက္ခံ” လို့ ဓမ္မစကြာတရားဦးထဲမှာ ပါတယ်မဟုတ်လား (ပါ-ပါတယ်ဘုရား) ဘာသစ္စာတွေတဲ့တဲ့ (ဒုက္ခသစ္စာတွေပါတဲ့ ဘုရား)

အို-နာ-သေ-ကွဲ-မွဲ-အကုန်လုံး ဒုက္ခတွေပဲ၊ လိုချင်တာ မရတာလဲ ဒုက္ခသစ္စာပဲ၊ (မှန်ပါ ဘုရား) ဒုက္ခတွေ အကုန်လုံး မဆုံးနိုင်တော့ဘူး၊ ချုံးပြောလိုက်တော့မယ်-တဲ့။ (မှန်ပါ)

“သံခိတ္တေန ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခာ”
ခန္ဓာငါးပါးလုံး ဒုက္ခတဲ့ ဒုက္ခခဲ
ဒုက္ခသစ္စာကြီးပဲ-တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)
အေး... အဲဒီခန္ဓာငါးပါးကြီးဟာ စက္ကန့်မလင်း၊ မိနစ်မလပ် တရစပ် ဖြစ်-ပျက်နေကြတာ (မှန်ပါ)

အဲဒီအဖြစ်-အပျက်တွေက နှိပ်စက်နေကြလို့ ဒုက္ခဖြစ်နေကြတာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် အဲဒီဖြစ်-ပျက်တွေကိုရော ဘာသစ္စာခေါ်မလဲ (ဒုက္ခသစ္စာ ခေါ်ပါမယ်ဘုရား) အေး... ဟုတ်တယ်။

အဲဒီဖြစ်-ပျက်နေတာတွေကို ဒီကနေ ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ရင် မြင်ရတယ် (မှန်ပါ) ဖြစ်လိုက်-ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက်-ပျက်လိုက်နဲ့ အသစ်အဟောင်း ပြောင်းလွဲနေတာတွေကို မြင်ရတယ် (မှန်ပါဘုရား)

သမာဓိကလေး ထူထောင်ပြီး ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ရင် မြင်ရနိုင်တယ် (မှန်ပါ) အဲဒီမြင်တတ်တဲ့ဉာဏ်ကို ကျတော့ မဂ္ဂသစ္စာခေါ်တယ် (မှန်ပါဘုရား) ဘာသစ္စာခေါ်မယ် (မဂ္ဂသစ္စာ ခေါ်ပါမယ် ဘုရား)

ကဲ... ဒါဖြင့် ပြန်မေးမယ်၊ ဖြစ်-ပျက်က ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား) မြင်တဲ့ဉာဏ်က ဘာသစ္စာ (မဂ္ဂသစ္စာပါဘုရား) အေး... မှန်တယ်၊ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားကြ၊ (မှန်ပါဘုရား)

သမုဒယသစ္စာနဲ့ နိရောဓသစ္စာ

သမာဓိ ထူထောင်ပြီး ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်တဲ့အခါ ခန္ဓာရဲ့ အဖြစ်-အပျက်ကို မြင်ရနိုင်တယ်၊ (မှန်ပါ) အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မြင်နေတဲ့အခိုက်မှာ လောဘတဏှာ မပေါ်လာနိုင်ဘူး၊ (မှန်ပါဘုရား)

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ လောဘတဏှာလာမယ့်နေရာ ဟဒယဝတ္ထုပေါ်မှာ မဂ်ဉာဏ်ရောက်နေလို့ပါပဲ၊ မဂ်ဉာဏ်က ဦးနေနှင့်လို့ပါပဲ (မှန်ပါဘုရား)
မဂ်ဉာဏ်ကလဲ ဟဒယဝတ္ထုပေါ်မှာ ပေါ်ရတာ၊

လောဘတဏှာလာမယ့်လဲ ဟဒယဝတ္ထုပေါ်မှာပဲ လာရမှာ (မှန်ပါ) မဂ်ဉာဏ်ကလဲ နာမ်တရား၊ လောဘတဏှာကလဲ နာမ်တရားပဲ၊ (မှန်ပါဘုရား)

နာမ်တရားတို့ဆိုတာကလဲ တစ်ချိန်တည်းမှာ (၂)မျိုး ပြိုင်၍ ဖြစ်ရရှိထုံးစံမရှိ၊ တစ်မျိုးစီသာ ဖြစ်ရတာ (မှန်ပါ)
အခု “မဂ်ဉာဏ်” ဆိုတဲ့ နာမ်တရားက ဟဒယဝတ္ထုပေါ်မှာ ဦးစွာပေါ်နှင့်တယ် (မှန်ပါ) အဲဒါကြောင့်

တစ်ဘဝသာသနာ

“လောဘတဏှာ” ဆိုတဲ့ နာမ်တရားက အဲဒီဟဒယဝတ္ထု ပေါ်မှာ နောက်ထပ်ပေါ်လို့ မရတာ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီတော့ လောဘတဏှာ မပေါ်လာနိုင်ဘဲ ပျောက် နေရတော့တာပေါ့ (မှန်ပါ) လောဘတဏှာ သေနေ တယ် ဆိုပါတော့ (မှန်ပါဘုရား)

ဘယ်သူ သေတာလဲ (လောဘတဏှာ သေတာ ပါ ဘုရား) အဲဒီလောဘတဏှာကို သစ္စာ ဖွဲ့ရင် သမုဒယသစ္စာလို့ မှတ်ကြ၊ (မှန်ပါဘုရား) ဒါဖြင့် သမုဒယသစ္စာ သေနေတာပေါ့ (မှန်ပါ ဘုရား)

အေး... အဲဒီလို အဖြစ်-အပျက်တွေကို မြင်နေ တဲ့ အခိုက်မှာ သမုဒယသစ္စာမပေါ်လာနိုင်ဘူး၊ သေနေ တယ်လို့ ဆိုရတာပေါ့ (မှန်ပါ)

ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ၊ သမုဒယသစ္စာက လုပ် လို့ ပေါ်-ပေါ်လာရတဲ့ နောင်ဘဝ နောင်ခန္ဓာတွေလဲ မပေါ်လာတော့ဘူး (မှန်ပါဘုရား) ဘဝခန္ဓာတွေ ချုပ် ငြိမ်းကုန်တယ် ဆိုပါတော့ (မှန်ပါ) အဲဒီလို ချုပ်ငြိမ်း ကုန်တာဟာ နိရောဓသစ္စာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

နောင်ခန္ဓာတွေ မပေါ်လာတော့ဘဲ ချုပ်ငြိမ်းကုန် တာ ဘာခေါ်မယ် (နိရောဓသစ္စာ ခေါ်ပါမယ်ဘုရား) အေး... ဟုတ်တယ်။

သစ္စာ ၄-ချက် ပြန်လည်စစ်ဆေး

ဒီသဘောတွေ ကြေညက်သွားအောင် ပြန်ပြီး စစ်ဆေးမယ်၊ မေးမြန်းမယ်၊ ဖြေကြ၊ ပုံသေလဲ မှတ်ထား ကြပါ (မှန်ပါဘုရား)

- ၁။ ဖြစ်ပျက်က ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား)
- ၂။ မြင်တဲ့ဉာဏ်က ဘာသစ္စာ (မဂ္ဂသစ္စာပါဘုရား)
- ၃။ သေတာက ဘာသစ္စာ (သမုဒယသစ္စာပါဘုရား)
- ၄။ နောင်ခန္ဓာ မလာတာက ဘာသစ္စာ (နိရောဓသစ္စာပါဘုရား)

အေး... မှန်တယ်၊ သစ္စာတရားဆိုတာ အဲဒီလို ခန္ဓာထဲမှာ ရှိတာ (မှန်ပါဘုရား) သစ္စာတရားဆိုတာ စာအုပ်ထဲမှာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး (မှန်ပါ) စာအုပ်ထဲမှာ ရှိတာက မှတ်တမ်းပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ခန္ဓာထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်သမျှကို စာနဲ့ ရေးပြီး စာအုပ်ထဲမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ် (မှန်ပါ)

အမှန်ကတော့ သစ္စာတရားဆိုတာဟာ အခု ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ခန္ဓာထဲမှာပဲ ရှိတယ်၊ (မှန်ပါဘုရား) ကဲ... ယနေ့ တော်ကြဦးစို့။

မှတ်ချက်။ ။ “နောင်ခန္ဓာမလာတာက နိရောဓသစ္စာ” ဟု ဆိုရာ၌ ကိုယ့်အဆင့်နှင့်ကိုယ် ပြောနိုင်၏။ ဥပမာ သောတာပန် ဖြစ်သွားလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အပါယ်လေးပါးခန္ဓာ မလာနိုင် တော့ချေ။ သကဒါဂါမ်အတွက် အထူးမရှိ၊ အနာဂါမ်ဖြစ်သွားလျှင် အပါယ်လေးဘုံနှင့် ကာမသုဂတိ ၇-ဘုံ၊ ပေါင်း(၁၁)ပါးသော ခန္ဓာတွေ မလာနိုင်တော့ချေ။ ရဟန္တာဖြစ်သွားလျှင်ကား ဘယ် ခန္ဓာမှ မလာနိုင်တော့ချေ။ ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သစ္စာလေးပါး ဆိုတာဟာ

[ဆရာတော်ကြီး၏ ကိုယ်တိုင်ဟောပြောချက်မှ
ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်]

ဒီခန္ဓာကြီး ဘယ်ကများ လာပါလိမ့်မလဲ၊
(တဏှာက လာပါတယ်) ဟုတ်တယ်၊ ဒီရုပ်နာမ်နှစ်ပါး
ခန္ဓာငါးပါးကြီးဟာ တဏှာကြောင့်ဖြစ်ရတာ (မှန်ပါ
ဘုရား) ဒါဖြင့် တဏှာက ဘာသစ္စာ (သမုဒယသစ္စာပါ)
အင်း... သူက ဖြစ်စေတဲ့ အကျိုးခန္ဓာကြီးကျတော့
ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာပါ ဘုရား)
သူတို့ နှစ်ခု ချုပ်အောင် ကျင့်တဲ့ အကျင့်က
ဘာသစ္စာ (မဂ္ဂသစ္စာ)၊ တကယ် ချုပ်သွားတဲ့အခါကျ
တော့ ဘာသစ္စာ (နိရောဓသစ္စာပါ ဘုရား)

ဪ... ဒီလိုချုပ်သွားပြန်တော့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ
သူတို့ နှစ်ခုချုပ်တာကို ဆိုတာပါလား (မှန်ပါဘုရား)
ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီဘုရား)
နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့် (သူတို့နှစ်ခုချုပ်တာပါ
ဘုရား) အေး... သမုဒယနဲ့ ဒုက္ခချုပ်တာကို ဆိုပါ
တယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)
ဒကာ-ဒကာမတို့... နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်၊
(သမုဒယနဲ့ ဒုက္ခချုပ်တာပါဘုရား) အေး... မှန်တယ်။
သမုဒယနဲ့ ဒုက္ခချုပ်တာ (မှန်ပါဘုရား)

[မိုး(၅)၊ နာ-၂၇၉မှ။]

ဪ... သစ္စာလေးပါးဆိုတာ ဒီလိုကိုး

ဆရာတော် ရှင်းပြသော သစ္စာလေးပါးတရားကို
နာရသောအခါ စောစောက တရားမေးသော ဒကာကြီး
မှာ အံ့အားသင့်နေမိပါသတတ်၊ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်
အတွေးချော်၍ အလွဲသုံးနေမိသည်ကိုလည်း သတိရ၍
ပြုံးနေမိပါသတတ်။

ဒုက္ခ တောဘူမကံ ဝဋ်၊
တဏှာ သမုဒယော ဘဝေ။
နိရောဓေါနာမ နိဗ္ဗာနံ၊
မဂ္ဂေါ လောကုတ္တရော မတော။ ။

သစ္စာလေးပါးသရုပ်ကို ဖော်ပြတဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ပါဠိဂါထာ
ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ-

- ၁။ ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်သော ဝဋ်တရားသည်
ဒုက္ခသစ္စာမည်၏။
- ၂။ လောဘတဏှာသည် သမုဒယသစ္စာမည်၏။

၃။ နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာမည်၏။
၄။ လောကုတ္တရာမဂ္ဂင်တရားကိုယ်ရှစ်ပါးသည်
မဂ္ဂသစ္စာမည်၏။
ဤသင်္ဂြိုဟ်ပါဠိဂါထာကို ငယ်စဉ်က အလွတ်
ကျက်ခဲ့ကြရ၏။ ပြီးလျှင် သစ္စာလေးပါးကို မမေ့ကောင်း
ဘူး-ဟု သဘောထားကာ ဘုရားရှိခိုးစာထဲ ထည့်ခဲ့
သည်။
ည-ဘုရားဝတ်တက်တိုင်း ထည့်ဆိုနေခဲ့သည်
မှာ ကြာပြီ၊ ဘုရားရှိခိုးစာ လုပ်နေခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ပြုံး
မိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း “သစ္စာလေးပါး”ဆိုတာ ရွတ်
ဆိုရသော စာထဲမှာပဲ ရှိတယ်-လို့ အောက်မေ့ခဲ့တာ၊
ယခုလို ဆရာတော်ကြီးက လက်တွေ့ရှင်းပြတော့မှပဲ
“ခန္ဓာထဲမှာ ရှိတဲ့တရားကိုး”-လို့ သဘောပေါက်ကြရ
တော့၏။ “ဪ... သစ္စာလေးပါးဆိုတာ ဒီလိုကိုး”

တစ်ဘဝသာသနာ

အရုဏ်လာလျှင် နေထွက်တော့မယ်

မနက်စောစော အရှေ့လောကဓာတ်ကို ကြည့်၊
အာရုံအလင်းရောင်နုနုကလေး တက်လာပြီဆိုရင် မကြာ
ခင် နေထွက်တော့မှာဘဲ၊ (မှန်ပါ) ဒါဟာ ထုံးစံပဲ၊ နေ
မင်းကြီးက သူထွက်လာတော့မယ်ဆိုရင် အရုဏ်အလင်း
ရောင်ကို ရှေ့ပြေးအနေနဲ့ ကြိုတင်လွှတ်လိုက်သေးတာ
(မှန်ပါဘုရား) ဒါဆိုရင် မကြာခင် နေမင်းကြီး ထွက်
လာမှာ ကျိန်းသေဘဲ (မှန်ပါဘုရား)

ထိုအတူပဲတဲ့၊ လောကုတ္တရာမဂ်အစစ်ကြီး လာ
တော့မယ်ဆိုရင်လဲ ရှေ့ဘက်က ရှေ့ပြေးအနေနဲ့
လောကီ ဝိပဿနာမဂ်ကို လွှတ်လိုက်သေးတာ။ (မှန်ပါ)
ဖြစ်ပျက်ကို မြင်တဲ့ မဂ်ဟာ လောကီ ဝိပဿနာ
မဂ်ပေါ့ (မှန်ပါ) အဲ... ဒီမဂ်ရရင် မကြာခင် မဂ်စစ်
ကြီးလာတော့မယ် (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်တွေကိုသာ ဖြိုင်ဖြိုင်
မြင်ပေစေ၊ မကြာခင် လောကုတ္တရာမဂ်အစစ်ကြီးလာမှာ
အမှန်ဘဲ (မှန်ပါဘုရား)

* ဥဂ္ဂစ္ဆတိ ယထာ ဒိဇ္ဇော၊
ပုရေက္ခိတွာ ရုဏံ တထာ။
ဝိပဿနံ ပုရေက္ခိတွာ၊
မဂ္ဂဓမ္မော ပဝတ္တတိ။ ။
အာဒိဇ္ဇော-နေမင်းကြီးသည်၊ အရုဏ်-အရုဏ်
အလင်းရောင်ကလေးကို၊ ပုရေက္ခိတွာ-ရှေ့၌ ထား၍
(ဝါ) ရှေ့သွားပြု၍၊ ဥဂ္ဂစ္ဆတိယထာ-တက်လာမြဲ
ဖြစ်သကဲ့သို့။
တထာ-ထိုအတူ၊ မဂ္ဂဓမ္မော-လောကုတ္တရာ မဂ်
တရားသည်လည်း၊ ဝိပဿနံ-လောကီဝိပဿနာမဂ်ကို
(ဝါ) အဖြစ်အပျက်ကို မြင်သော လောကီဝိပဿနာမဂ်
ကို၊ ပုရေက္ခိတွာ-ရှေ့သွားပြု၍၊ ပဝတ္တတိ-ဖြစ်ပေါ်လာ
၏။ (မှန်ပါဘုရား)
ဒါ့ကြောင့် ဖြစ်ပျက်တွေ မြင်လာပြီဆိုရင် ဝမ်း
သာပါတော့ (မှန်ပါ) ဖြိုင်ဖြိုင်မြင်လေ နီးစပ်လေပဲ
(မှန်ပါဘုရား)

တရားရေအေး နေ့တိုင်း ပေး၍

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၇-ခု နွေပိုင်းကာလတွင် ဖြစ်၏။
“နွေကာလ” ဆိုသော်လည်း မိုးကုတ်မြို့၏ ရာသီဥတုမှာ
မပူလှပါ။ နေလို့ကောင်းရုံမျှသာ ရှိပါသည်။ ညပိုင်း
ဆိုလျှင် ချမ်းချင်သေး၏။ အနွေးထည် လက်မလွတ်ရ
သေးပေ။
ဘော်ပတန်းရွာ ကျောက်လိုက်ဂူကြီးမှ ထွက်
လာခဲ့ပြီးနောက် ဆရာတော်သည် မိုးကုတ်မြို့ပေါ်တွင်
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တရားပွဲတွေ ကျင်းပလာခဲ့၏။ တရား
ဟောရာ ဌာနမှာ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ်+ဇနီး
ဒေါ်သိုင်းခြံတို့၏ နေအိမ်မှာဖြစ်သည်။ အားလုံး အလုပ်

တွေ သိမ်းချိန်ညပိုင်းမှာမှ ဟောရန် သတ်မှတ်ထား၏။
သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်၊
ပြာသို၊ တပို့တွဲ၊ တပေါင်းလတိုင်အောင် လေး ငါး
ခြောက်လလောက် ဟောလာသောအခါ ပရိသတ်တို့မှာ
အတော်သဘောပေါက်နေကြလေ၏။ တရားတွေလည်း
ရင့်နေကြလေပြီ။
တရားတွေက သစ္စာတရားတွေဆိုတော့ သဘော
ပေါက်လာမှ အရသာက ရှိတာကိုး၊ သဘောပေါက်လေ
အရသာရှိလေပဲ၊ ဤနည်းအားဖြင့် ပရိသတ်တို့ကား

* နာမဂ္ဂပပရိစ္ဆေဒကျမ်း၊ဂါထာ-၁၇၇၉။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အလျော့မရှိ၊ အတိုးသာ ရှိနေသည်။
သင်္ကြန်တွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ပရိသတ်
တို့မှာ လွန်လွန်ကဲကဲ ဝက်ဝက်ကွဲမျှ ဖြစ်လာကြတော့
သည်။
ဆရာတော်၏ ဟောဟန်မှာလည်း တစ်မျိုး

ဆန်းနေ၏။ အသံနေအသံထား မပါ။ ပါဠိဂါထာကို
လည်း နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် ချုပ်တည်းထားသည်။
မြန်မာစကား သက်သက်ဖြင့်သာ ဟောတော်မူ၏။
သို့ဖြစ်၍ ပရိသတ်တို့က “နားလည်တယ်” ဟု ဂုဏ်ပြု
ပြောဆိုနေကြသည်။

လွတ်လပ်ရေး ချက်ချင်းပေး

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၈-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်သော
အခါ ဆရာတော်မှာ သက်တော်က-၄၇၊ သိက္ခာတော်က
၂၈၊ အားပြည့်အင်ပြည့်ဖြစ်၏။ ကျောက်လိုက်ရုကြီးမှ
ထွက်ပြီးနောက် တစ်နှစ်မြောက်ပင် ရှိလာချေပြီ။ တရား
ဟော အရှိန်လည်း တက်နေဆဲ။
ယခုအခါ အပြင်လောကတွင် “လွတ်လပ်ရေး”
အကြောင်းကို အများဆုံး ပြောနေသောအချိန်ဖြစ်သည်။
မြန်မာပြည်ကား လွတ်လပ်ရေး မရသေး။
ဤကိစ္စအတွက် မြန်မာ့ခေါင်းဆောင်တို့က
အားသွန်ခွန်စိုက် နေ့ညမအား ကြိုးပမ်း နေကြသည်။
ရဟန်း ရှင်လူ ပြည်သူလူထုက စိတ်ဝင်စားနေကြပါ၏။
စိတ် မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်၊ တိုင်းတစ်ပါးသားတို့က
မိမိတို့ နိုင်ငံအပေါ် အုပ်ချုပ်၍ ကုပ်သွေးစုပ်လာခဲ့ကြ

သည်မှာ ကြာပြီ မဟုတ်လော။
လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊
ယဉ်ကျေးမှုတို့မှစ၍ အားလုံး ယိုယွင်းပျက်ပြားလာခဲ့
ကြရသည်။ အဆီတွေ ခန်းခြောက်သလို ဖြစ်ကုန်ကြရ
တော့၏။
ယခုအခါ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်ကြီး
ပွားရေးတို့အတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ထူထောင်လိုကြပြီ။
ထို့ကြောင့် ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်ပြန်ရရေးအတွက် ဆိုင်ရာ
တို့ထံမှာ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းဆိုခဲ့ကြပြီ။
“လွတ်လပ်ရေး ချက်ချင်းပေး” ဟူသော အသံ
တို့မှာ ဘဝင်လျှံခဲ့ကြပြီ။ မရခဲ့၊ ထို့ကြောင့် ဒုတိယကမ္ဘာ
စစ်ကြီးနှင့်ရော၍ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ကြရာ ယခုအခါ
လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ရောင်ခြည်သန်းလာလေပြီ--။

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရတော့မည်

မြန်မာပြည်သည် သူ့ကျွန်ခံလက်အောက်ဘဝဥ
နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ညှိုးငယ်ခဲ့
ကြရသည်။ အဘက်ဘက်မှ တိုးတက်မှုများ တုံ့ဆိုင်း
ခဲ့ကြရ၏။ လူမျိုး ဘာသာ သာသနာ အရာရာ နိမ့်
ဆင်းခဲ့ကြရတော့သည်။
ထို့ကြောင့် တစ်ချိန်က ကိုယ့်ထီး ကိုယ့်နန်း
ကိုယ့်ကြွန်းဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလာခဲ့နိုင်သော

အခွင့်အရေးတို့ကို ပြန်လည်ပေးဖို့ရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြ၏။
မရ၊ အနည်းဖြင့် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြည့်ကြသည်။
မရ။
သို့ဖြစ်၍ ယခုအခါတွင်ကား ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်
ကြီးနှင့်ရောကာ အကြမ်းနည်းပါ နှော့၍ လာကြတော့
သည်။ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်တို့ဖြင့် လဲကြရတော့၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

နာကျင် ခါးသီးသော အနိဋ္ဌာရုံတို့ဖြင့် ဖလှယ်ကြရတော့ သည်။ ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်ရေးကို မပေးဘဲ နေ၍ မရသော အခြေသို့ ဆိုက်ခဲ့ကြရတော့၏။

“သက္ကရာဇ် ၁၃၀၉-ခု ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၉-ရက် (ခရစ်နှစ် ၁၉၄၈-ခု ဇန်နဝါရီလ ၄-ရက်) တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၄-နာရီ မိနစ်-၂၀ ဆိုလျှင် မြန်မာနိုင်ငံ လုံးဝ လွတ်လပ်ရေး ရ

တော့မည်”

ဤသို့ဆိုရာတို့က ကြေညာလိုက်သောအခါ တစ်နိုင်ငံ လုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဖြစ်၍ သွားတော့၏။ လန်းဆန်းသွားကြတော့၏။ အနှိုင်းအဆကို ကျော်လွန်၍ အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်သွားကြတော့သည်။ ဤသို့ ပျော်ရွှင်ကြသည့် အထဲတွင် မိုးကုတ်မြို့သူ- မြို့သားတို့လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ကြလေသည်။

အို-နာ-သေဘေး လွတ်လပ်ရေး

ဤအခြေအနေကို ကြည့်၍ ဆရာတော်က စဉ်းစားနေမိပါသတတ်။ မြန်မာပြည်တစ်ခုလုံးအပေါ်သို့ စိတ်အာရုံရောက်သွားကာ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာရပါသတတ်။

“အင်း... တိုင်းတစ်ပါးသားတို့၏ လက်အောက်မှ ကိုယ့်နိုင်ငံ လွတ်မြောက်လာရသည် ဆိုခြင်းမှာ လောကီအနေအားဖြင့် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလှ၏။ တန်ဖိုးထားရမည်လည်း ဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် လွတ်မြောက်လာရသည် မဟုတ်ချေ။

မြန်မာပြည်တစ်ခုလုံးကို ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့က လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်လာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ အထက်မြန်မာပြည်ကို နှစ်ပေါင်း ၆၂-နှစ်မျှ၊ အောက်မြန်မာပြည်ကို ကား နှစ်ပေါင်း(၁၀၀)ကျော်မျှ လွှမ်းမိုးလာခဲ့ကြ၏။ ချုပ်ချယ်လာခဲ့ကြ၏။ တင်းကျပ်လာခဲ့ကြ၏။ လွတ်လပ်ခွင့် မပေးခဲ့ကြ။

ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို သူတစ်ပါးတို့က လာ၍ အုပ်ချုပ်နေကြသည်။ အုပ်ချုပ်ခြင်းကို ခံနေကြရသည်။

လွတ်လပ်သောဘဝကို ပိတ်ဆို့ထားကြ၏။ တားမြစ်ထားကြ၏။ ချုပ်ချယ်ထားကြ၏။ ပြီးလျှင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ထွက်သော သယံဇာတပစ္စည်းတို့ကို သူတို့က ယူကြသည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်လူမျိုးကိုကား လည်ပင်းကို နင်းထား၏။ မွန်းကျပ်နေကြရတော့သည်။

မွန်းနစ်တင်းကျပ်နေသော ဘဝကို မည်သူ လိုချင်အံ့နည်း။ ကိုယ်စီကိုယ်င လွတ်လပ်မှုကို ရချင်ကြသည်သာ။ ထို့ကြောင့် မရ အရ ကြိုးစားခဲ့ကြရာ ယခု အခါတွင်ကား ထိုကဲ့သို့ မွန်းနစ်တင်းကျပ်သောဘဝမှ လွတ်မြောက်ကြပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်သွားကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ လွတ်မြောက်ရသည်ကား ကောင်းလှပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုထက်လွတ်မြောက်ဖို့ ကောင်းသည်လည်း ရှိသေး၏။ ယင်းတို့ကား အို-နာ-သေဘေး၊ ပူဆွေးသောက၊ ပရိဒေဝတို့ဖြစ်ကြသည်။

ထိုဘေးတို့မှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားကြဖို့ကိုလည်း တိုက်တွန်းရပေဦးမည်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်တထောင်စေတီ စိန်ဖူးတော်

သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာစေတီတော်ကြီး၏ စိန်ဖူးတော်အတွက် မြန်မာပြည် မိုးကုတ်မြို့က ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်သည့် သတင်းကို အများပင် ကြားသိလိုက်ကြ၏။ အထူးအားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်တထောင်စေတီ ဂေါပကအဖွဲ့က ပို၍ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဗိုလ်တထောင်စေတီတော်အတွက်လည်း စိန်ဖူးတော် လိုအပ် နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သက္ကရာဇ် ၁၃၀၉-ခု (ခရစ်နှစ် ၁၉၄၇-ခု)နှစ်က ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်တထောင်

စေတီတော် ဂေါပကအဖွဲ့၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ယင်းစေတီတော်ကြီးအတွက်လည်း စိန်ဖူးတော် ရနိုင်ရန် ဆရာတော် ဦးဝိမလ ဦးဆောင်ရပြန်လေသည်။ ထိုအချိန်က ဆရာတော်၏ သက်တော်မှာ ၄၈-နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၂၉-ဝါ ရှိလေပြီ။

ယခင်အကြိမ်ကဲ့သို့ မိုးကုတ်မြို့မှ ဒကာများကို ပြောပြရာ စုပေါင်း ဝိုင်းဝန်း လှူဒါန်းကြပြန်လေသည်။ ထိုစိန်ဖူးတော်ကြီးအတွက် မိုးကုတ်မြို့မှ မျက်နှာဖုံး ဖြစ်သော ဒေါ်ဒေါ်အုံ၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖုံနှင့် သား-ကိုမြင့်တို့ မိသားစုက အများဆုံးပါဝင်၍ လှူဒါန်းကြလေသည်။

ရခဲ့သော ကျောက်သလင်း စိန်ကြီး

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမှ တစ်ခါတစ်ရံသာ ရတတ်သော ကျောက်သလင်းစိန်ကြီးဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ဟုပင် ဆိုရချေမည်။ ယခုအခါ လှူဖို့ရာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းစိန်ကြီးကို စိန်ဖူးတော်အဖြစ် ပြုလုပ်ကြ၏။

အချင်းထိပ်ဝ ၅လက်မ၊
လုံးပတ်တော် ၁၅လက်မ၊
အမြင့်ညာဏ်တော် ၁၈လက်မ၊
အလေးချိန် ၂-ပိဿာရှိ၏။

ဤစိန်ဖူးတော်ကြီးကို ပင့်ဆောင်ရာတွင်လည်း အခမ်းအနားဖြင့် စည်ကားစွာ ပင့်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

၁။ မိုးကုတ်မြို့မှ သပိတ်ကျဉ်းသင်္ဘောဆိပ်သို့ ကားများဖြင့်။

၂။ သပိတ်ကျဉ်းမှ မန္တလေး ဂေါဝိန်ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောဖြင့်။

၃။ မန္တလေးမှ အမရပူရ-မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်သို့ ကားများဖြင့် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ အဆင့်ဆင့် ပင့်ဆောင်လာကြ၏။

၄။ တစ်ဖန် အမရပူရမှ မန္တလေးသို့ ကားများဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြပြီးလျှင်-

၅။ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ လေယာဉ်စင်းလုံးငှား၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပင့်ဆောင်လာကြ၏။

၆။ ထိုသို့ ပင့်ဆောင်လာကြပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်တွင် အသင့် စောင့်ကြိုနေကြသော ဗိုလ်တထောင်စေတီတော် ဂေါပကအဖွဲ့လက်သို့ အပ်နှံလှူဒါန်းလိုက်ကြလေသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

မြစ်ရေအယဉ် တသွင်သွင်သို့

“စိတ်”ဆိုတဲ့ နာမ်တရားတွေဟာ ဘဝတစ်ခုလုံး မှာ စဉ်တန်းဖြစ်နေကြသည်။ အကြားအလုပ်မရှိအောင် ဆက်စပ်ဖြစ်နေကြသည်။ အဦးဆုံးစပြီးဖြစ်တဲ့ ပဋိသန္ဓေ စိတ်၊ ပြီးတော့ အလယ်ပိုင်းမှာ ဘဝတစ်ခုလုံးဖြစ်နေ ကြတဲ့ ပဝတ္တိစိတ်တွေ၊ နောက်ဆုံးသေတဲ့အခါဖြစ်တဲ့ စုတိစိတ်-ရယ်လို့ စိတ်တွေဟာ မြစ်ရေ အယဉ်လို တသွင်သွင် အစဉ်မပြတ် ဖြစ်နေကြသည်။

အဲ... “အစဉ်မပြတ်” ဆိုပေမယ့် ဟစ်ချိန်မှာ ၂-ခု ပူးတော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ၁-ခုစီပဲ၊ တစ်ခုပြီးမှ တစ်ခု ဖြစ်ရတာ၊ *ကေစိတ္တ သမာယုတ္တာ-တဲ့၊ တစ် ချိန်မှာ တစ်စိတ်စီနဲ့ပဲ ယှဉ်တယ်၊ တစ်စိတ်ချုပ်သွားမှ နောက်တစ်စိတ်ကပ်လျက် ဖြစ်ပေါ်လာတာမျိုး။

အညံ ဥပ္ပဇ္ဇတေ စိတ္တံ၊

အညံ စိတ္တံ နိရုဇ္ဈတိ။

အဝီစိ မနုသမ္ပန္ဓော၊

နဒိသောတောဝ ဝတ္တတိ။ ။

(ယဒါ-အကြင်အခါ၌) အညံ-အခြားသော၊ စိတ္တံ- ရှေ့က ဖြစ်နှင့်သော စိတ်သည်၊ နိရုဇ္ဈတိ-ချုပ်ပျောက် သွား၏၊ (တဒါ-ထိုအခါကျမှ)၊ အညံ-အခြားသော၊ စိတ္တံ-နောက်စိတ်အသစ်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတေ-ဖြစ်ပေါ်လာ

ရ၏၊ အဝီစိ မနုသမ္ပန္ဓော-အကြားမလပ် ဆက်စပ်ကပ် လျက်၊ နဒိသော တောဝ-မြစ်ရေအယဉ်ကဲ့သို့၊ ဝတ္တတိ- ဖြစ်ပျက်-ဖြစ်ပျက်နေ၏။

ဆိုလိုသည်မှာ တစ်ဘဝလုံး အကြား မလပ် စိတ်တွေ ဆက်စပ်ဖြစ်နေ၏၊ အိပ်ပျော်နေစဉ်မှာလည်း ဘဝင်စိတ် (မသိစိတ်)တွေ ဖြစ်နေကြသည်၊ နိုးနေစဉ်မှာ လည်း ဝီထိစိတ် (သိစိတ်)တွေ ဖြစ်နေကြ၏၊ တစ်ဘဝ လုံး တစ်စိတ်ပြီး-တစ်စိတ်၊ တစ်စိတ်ပြီး-တစ်စိတ်၊ အကြားမလပ် ဆက်စပ်ကပ်လျက် ဖြစ်နေကြ ပျက်နေ ကြသည်။

အကယ်၍ တစ်စိတ်ချုပ်ပျောက်သွားတဲ့နေရာမှာ နောက်တစ်စိတ်မဖြစ်ဘဲ ရပ်ဆိုင်းသွားပါလျှင်၊ နောက် စိတ် မဖြစ်ဘူးဆိုပါလျှင် (နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားနေ ချိန်မှ တစ်ပါး) ထိုပုဂ္ဂိုလ် သေရမည် ဖြစ်၏။

ဤကား တစ်ဘဝလုံး စိတ်တွေ စဉ်တန်းဖြစ်နေ ပုံကို ပုံပေါ်စေလို၍ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားနေခိုက်တွင်ကား အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် တမင်သက်သက် စိတ်တို့ကို ရပ်ဆိုင်းသွားအောင် ချုပ်စေထားခြင်းဖြစ်၏၊ အချိန်စေ့သောအခါ စိတ်တွေမှာ (ယခင် ကလို) ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်နေကြမည်။ ။

စိတ္တာနုပဿနာ ရှုပွားနည်း

ဤစိတ္တာနုပဿနာ (စိတ်ကို ရှုပုံရှုနည်း)နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ဟော ထားသော တရားတို့မှယူ၍ အကျဉ်းချုပ်ကောက်နုတ် ဖော်ပြပါမည်။ [မိုး(၂)နာ-၄၅၆မှ။]

“ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေကတော့ အစုံရှိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့နဲ့ အလျော်ဆုံးက ကိုယ့်စိတ် ကိုယ် ရှုတာ အလျော်ဆုံး (မှန်ပါ) စိတ္တာနုပဿနာပေါ့” (မှန်ပါ) စိတ်ဆိုတာ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတဲ့စိတ်က တစ်မျိုး၊ (မှန်ပါ) အဲဒါကို သိတဲ့စိတ်က တစ်မျိုး၊ (မှန်ပါ) ဘယ်နှစ်မျိုးတုံး (နှစ်မျိုးပါဘုရား) ဒါဖြင့် ဖြစ်ပျက်ကို သိတယ်ဆိုပါတော့ (မှန်ပါ)

* ကေစိတ္တ သမာယုတ္တာ၊ လဟုသော ဝတ္တတေ ခဏော။ (မဟာနိဒ္ဒေသပါဠိတော်၊ ၃၂)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒါဖြင့် ဖြစ်ပျက်က အသေ၊ (မှန်ပါ) မဂ်က အရှင် (မှန်ပါ) သူက နောက်မှ ပေါ်ရတာကိုး (မှန်ပါ) ဒါဖြင့် အသေကို အရှင်နဲ့ သိပေးတယ် (မှန်ပါ) ဒါ-ဝိပဿနာပဲ၊ (မှန်ပါဘုရား)

အသေကို အရှင်နဲ့ သိတာ ဘာ ခေါ်မယ် (ဝိပဿနာပါဘုရား) ဟော... ဒီလိုဆိုတော့ ဒကာ-ဒကာမတို့... ဝိပဿနာဆိုတာ အလွယ်ကလေးပါလား (မှန်ပါဘုရား)

အသေကို အရှင်နဲ့သိရင် ဒါ ဝိပဿနာ ဖြစ်နေပြီ၊ စာလို သုံးနှုန်းနေလို့ အဟန့်ကြီးပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့က နားယောင်နေတာ (မှန်ပါ) တကယ်တော့

ကိုယ့်အသေကို ကိုယ့်အရှင်စိတ်နဲ့ သိရင် ပြီးတာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ကြည့်ပါ ဒီအထဲမှာ စိတ်ကလေးတစ်ခု ပေါ်လာတယ်၊ စိတ်အသက်က ၁နှင့် ၂ပဲ ရှိတယ်၊ ၁-ဆိုယင် ဖြစ်တယ်၊ ၂-ဆိုရင် ပျက်တယ် (မှန်ပါ)

အဲဒါလေးကို နောက်သိလုံးကလေးနဲ့ နောက်စိတ်နဲ့ သိပေးလိုက်တာပေါ့ (မှန်ပါ) နောက်စိတ်နဲ့ အသက်ရှင်နေတယ် (မှန်ပါ) ဒီရှေ့စိတ်က သေသွားပြီကိုး (မှန်ပါ) လူတစ်ယောက် သေသွားပြီ၊ မောင်ဘအေးဖြင့် မောင်ဘအေးတစ်ယောက် သေသွားပြီ၊ ကိုသန်းမောင်ဖြင့် ကိုသန်းမောင်တစ်ယောက် သေသွားပြီ (မှန်ပါ)

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းက ဒီမှာပဲ

အသေဟာ ဘာသစ္စာခေါ်ကြမလဲ (ဒုက္ခသစ္စာပါ) အသိက (မဂ္ဂသစ္စာပါ) ကိုယ့်ညာဏ်နဲ့ ကိုယ့်အသေ ကိုယ်သိတာ ဝိပဿနာခေါ်တယ် (မှန်ပါ) ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)

ကိုင်း... ဝိပဿနာဆိုတာ အသေကို အရှင်နဲ့ ကြည့်တာလို့ မှတ် (မှန်ပါ) ဝိပဿနာဆိုတာ (အသေကို အရှင်နဲ့ကြည့်တာပါဘုရား) ခင်ဗျားတို့က တောကျောင်း၊ တောင်ကျောင်း သွားပြီး ရှုမှ ဝိပဿနာထင်ကြတာကိုး၊ မဟုတ်ပါဘူး-တဲ့၊ (မှန်ပါဘုရား)

ကိုယ့်အသေက ဘယ်မှာ ရှိတာတဲ့ (ကိုယ့်ခန္ဓာထဲမှာပါဘုရား) ကိုယ့်အသိကရော (ကိုယ့်ခန္ဓာထဲမှာပဲ ဘုရား) ဒါ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းပေါ့ဗျ (မှန်ပါ) ဒီခန္ဓာဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းပဲပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

တောထွက်ချင်အောင်လို့ ဘုန်းကြီးက ဟောနေတာလို့ မထင်လိုက်ကြပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ လူစုတွေက ထွက်မှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး (မှန်ပါဘုရား)

ကဲ... လိုရင်းကတော့ ကိုယ့်အသေ ကိုယ်သိနေရင် ပြီးတာပါပဲ၊ တောထဲသွားနေပေမယ်လို့ မြို့စိတ် ပေါက်နေမယ် ရွာစိတ်ရောက်နေမယ်ဆိုရင် အလကားပါပဲ၊ ကိုယ့်အသေ ကိုယ် မရှုဘူး-မမြင်ဘူးဆိုရင် အလကားပါပဲ (မှန်ပါဘုရား)

တောကျောင်း၊ တောင်ကျောင်း ဆိုတာတွေက သမထအတွက် ဟောတာ၊ (မှန်ပါ) သမထက တိတ်ဆိတ်ဖို့ လိုအပ်တယ် (မှန်ပါ) ဒါက သုတ္တန်နည်း။

ဝိပဿနာအတွက်ကတော့ လှေကားခုံက ခြေတစ်လှမ်း ဆင်းရင် တောကျောင်း၊ တောင်ကျောင်းပဲ-တဲ့၊ ဒါက အဘိဓမ္မာနည်း၊ (မှန်ပါဘုရား)

ဝိပဿနာအတွက်ကတော့ မြင်စိတ် ကြားစိတ် နံစိတ် စားစိတ် စတဲ့ စိတ်တွေကို ရှုတာ ဆိုတော့ နေရာ မရွေးဘူး၊ (မှန်ပါ) ဘယ်နေရာ ရှုရှု-ရတာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

စိတ်ရှုရမှာ မဟုတ်၊ အပျက် ရှုရမှာ

* ဒကာ-ဒကာမတို့ “ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ရှုပါ” ဆိုတာ “ကိုယ့်စိတ်-ကိုယ်သိပါ” လို့ ပြောတာ (မှန်ပါ) “ကိုယ့်စိတ်” ဆိုတာရယ် “ကိုယ်သိ” ဆိုတာရယ် ၂-ခုပဲ (မှန်ပါ) စိတ်-စိတ်ချင်း ရှုရမယ့်ကိစ္စ၊ အရေးကြီးတယ် (မှန်ပါဘုရား)

“စိတ်-စိတ်ချင်းရှု” ဆိုပေမယ့် တကယ်တော့ ရှုတဲ့စိတ်ပေါ်တဲ့အချိန်မှာ အရှုခံစိတ်က မရှိတော့ပါဘူး (မှန်ပါ) ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ တစ်ချိန်တည်းမှာ ၂-စိတ် ပြိုင်၍ အသက်ရှင်ရိုးထုံးစံ မရှိလို့ပါပဲ (မှန်ပါ) “ဧကစိတ္တ သမာယုတ္တာ” ဆိုတဲ့ အတိုင်း တစ်ချိန်မှာ တစ်စိတ်စီနဲ့သာ အသက် ရှင်ရတာ မဟုတ်လား (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီတော့ “ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်သိပါ” ဆိုပေမယ့် တကယ်တော့ စိတ်ကို သိရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပျက်ကို သိရမှာ (မှန်ပါဘုရား) စိတ်ကို သိရမှာလား၊ စိတ်ရဲ့

အပျက်ကို သိရမှာလား (စိတ်ရဲ့အပျက်ကို သိရမှာပါ ဘုရား) အေး... ဟုတ်တယ်။

ဒါဖြင့် အရှုခံစိတ်ကလေးက အပျက်၊ ဒီဘက် ရှုဉာဏ်စိတ်ကလေးက မဂ်၊ အဲလို သွားကိုက်တယ် (မှန်ပါဘုရား) ဒါကလေးတွေက တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကလေးတွေနော် (မှန်ပါဘုရား)

ခင်ဗျားတို့ကတော့ ထင်မယ်၊ ဘုရားက “စိတ္တာ နုပဿနာ” လို့ ဟောတော့ စိတ်ကို အရှုခိုင်းတယ်လို့ ထင်ကြမှာ၊ (မှန်ပါ) ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မှာလဲ၊ စိတ်ကို အရှုခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ “စိတ်၏ ပျက်မှုကို ရှုပါ”- လို့ ပြောတာ၊ (မှန်ပါဘုရား)

အေး... “သမုဒယဓမ္မာနုပဿီဝါ၊ ဝယဓမ္မာ နုပဿီဝါ” ဆိုတာတွေ လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါတွေ နောက်တော့ ပြောမယ်။

ဝိပဿနာရှုပုံ အစစ်အမှန်က

ထပ်မံပြောဦးမယ်၊ စိတ်ကို အရှုခိုင်းတာ မဟုတ်၊ စိတ်၏ မရှိမှုကို အရှုခိုင်းတာ (မှန်ပါဘုရား) ရှုတဲ့ အချိန်မှာ မရှိတာဘဲ တွေ့ရမယ် (မှန်ပါ) ရှိပြီးမှ မရှိဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့ သဘောကို တွေ့ရမှာ (မှန်ပါ) စောစောက ဒီနား ရှိတယ်၊ အခု မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီ သဘောကို တွေ့ရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

ရှိတာ ရှုနေလို့ရှိရင် ခိုင်တာမြဲတာ ရှုနေသော ကြောင့် သဿတဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်၊ (မှန်ပါ) မရှိတာ ရှုမှ သာလျှင် သဿတဒိဋ္ဌိက လွတ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဒကာ-ဒကာမတို့ “အသေကို အရှင်နဲ့ ရှုပါ” ဆိုတာ အမှန်ဆုံးပဲ (မှန်ပါ) ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့

တစ်ခု သေပြီးမှ တစ်ခု ဖြစ်ရမှာကိုး (မှန်ပါ)

ခင်ဗျားတို့က “စိတ်ကို အရှုခိုင်းတယ်” ဆိုပြီး “ကျုပ်ကတော့ စိတ်တွေလာတိုင်း ရှုနေတာပဲ” ဆိုရင် ဒါ-ဝိပဿနာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝိပဿနာအဝါးမဝသေးဘူး၊ ဆရာကရင် လိုနေမယ်၊ ကိုယ်ကရင်လဲ လိုနေမယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)

စိတ်က တစ်ချိန်တည်းမှာ ၂-ခု ပြိုင်၍ ပေါ်ကောင်းရဲ့လား (မပေါ်ကောင်းပါ) ဒါကြောင့် ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ မြင်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ (မှန်ပါ) ရှေ့စိတ် အပျက်ကိုသာ နောက်စိတ်နဲ့ မြင်လို့ ရနိုင်မယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

* [မိုး(၂) မျက်နှာ-၄၆၄။]

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရှေ့က ပထမစိတ်ပျက်ပြီးမှ နောက်က ဒုတိယ စိတ် ပေါ်နိုင်မယ် (မှန်ပါ) ပထမစိတ်က အသေ၊ ဒုတိယစိတ်က ရှင်ဆဲပါ (မှန်ပါ) အသေကို ရှင်တဲ့စိတ်နဲ့ ရှု၊ ရှင်တဲ့စိတ်ထဲမှာ ဉာဏ်ပါတယ် (မှန်ပါ) အသေကို ဘာနဲ့ရှုမယ် (အရှင်နဲ့ ရှုပါမယ်) အဲဒါမှ ဝိပဿနာ အစစ်ပါ (မှန်ပါဘုရား)

အပျက်မပါဘဲနဲ့ စိတ်သက်သက်ကိုသာ ရှုနေရင် ဝိပဿနာအစစ် မဟုတ်သေးဘူး၊ ဖြစ်လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး (မှန်ပါ) ဘာလို့လဲဆိုတော့ နောက်က ရှုတဲ့စိတ်ပေါ်တဲ့ အချိန်မှာ ရှေ့ကစိတ်က ရှိမှ မရှိနိုင်ဘဲ (မှန်ပါဘုရား) ပျက်သွားရပြီ၊ ပျက်သွားပြီးမှသာ နောက်က စိတ် ပေါ်နိုင်ခွင့်ရတာကိုး (မှန်ပါဘုရား)

သမုဒယ-ဝယဓမ္မာနုပဿီဝါ

“စိတ္တာနုပဿနာ=စိတ်ရှုတယ်” ဆိုတာ အပြော ကတော့ ပြောချင်ပြောပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အမှန်စင်စစ် ကတော့ “ကိုယ့်အသေကို အရှင်နဲ့ ရှုတာပါ” ဒါမှ အမှန်ဗျ (မှန်ပါဘုရား)

ဝိပဿနာဆိုတာ ဘာပါလိမ့် (အသေကို အရှင်နဲ့ ကြည့်တာပါ) အသေ မတွေ့သေးလို့ ရှိရင်လဲ အနိစ္စ မတွေ့သေးဘူး၊ (မှန်ပါ) ဒါ့ကြောင့် ဝိပဿနာဆိုတာ (အသေကို အရှင်နဲ့ ကြည့်တာပါဘုရား) အေး... ဟုတ်တယ်။

စိတ္တာနုပဿနာလား၊ အသေကို အရှင်နဲ့ ကြည့် တာလား (အသေကို အရှင်နဲ့ ကြည့်တာပါ ဘုရား) ဝေဒနာနုပဿနာလား၊ အသေကို အရှင်နဲ့ ကြည့်တာ လား၊ (အသေကို အရှင်နဲ့ ကြည့်တာပါဘုရား) ဒါမှ လမ်းမှန်ကျတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် စိတ်ရှုရှု၊ ဝေဒနာရှုရှု၊ ရုပ်ရှုရှု၊ အပျက် ကို မြင်စေရမယ်လို့ ပြောတာ (မှန်ပါဘုရား) ဒါဟာ ဘုရားဟော အထောက်အထားရှိလို့ ပြောတာ (မှန်ပါ)

* “သမုဒယဓမ္မာနုပဿီဝါ ဝယဓမ္မာနုပဿီဝါ စိတ္တသ္မိံ ဝိဟရတီ” -တဲ့၊ မဟာသတိပဋ္ဌာန် ပါဠိတော် ကြီးမှာ ပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတာ (မှန် ပါ)

သမုဒယ-ဆိုတာ ဖြစ်တာ၊ မွေးလာတာ၊ (မှန်

ပါ) ဝယ-ဆိုတာ ပျက်တာ၊ သေတာပေါ့ (မှန်ပါ) အဲဒီမွေးလာပြီး သေသွားလိုက်၊ မွေးလာပြီး သေသွား လိုက်တွေကို ရှုရမှာ၊ ဉာဏ်နဲ့ရှုရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

ပြောနေကျ စကားလုံးနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဖြစ် လာပြီး ပျက်သွားလိုက်၊ ဖြစ်လာပြီး ပျက်သွားလိုက်၊ အတိုကောက် “ဖြစ်-ပျက်” ပေါ့၊ အဲဒါတွေကို ဉာဏ်နဲ့ ရှုရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

မဟာသတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်ကြီးထဲမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အတိအလင်း ဟောထားတာပဲ (မှန်ပါ) “သမုဒယ-ဝယ” မွေးလာပြီး သေသွားတာကို မြင်အောင် ကြည့်ရမယ် ဆိုတာလေ (မှန်ပါ) အဲဒီထိ အောင် သွားရမှာ၊ အဲဒီကျတော့မှ ဝိပဿနာဖြစ်တာ (မှန်ပါ)

ခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က စာကို ရှေ့ ပိုင်းတွင်ပဲ ဖတ်ပြီး ရှေ့ပိုင်းတွင်ပဲ ပြောနေကြတာ၊ ဒီ နောက်ပိုင်း (သမုဒယဓမ္မာနုပဿီဝါ-ဝယဓမ္မာနုပဿီ ဝါ) ထိအောင် လာရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

ကဲ... ဒါဖြင့် ပြန်မေးမယ်၊ ဝိပဿနာဆိုတာ ဘာပါလိမ့် (အသေကို အရှင်နဲ့ရှုတာပါဘုရား) ဟုတ် တယ်၊ အရှင်-အရှင်ချင်း ကြည့်လို့ ဖြစ်မလား (မဖြစ် ပါ ဘုရား) အေး... မြဲမြဲမှတ်ထားကြ၊ (မှန်ပါဘုရား)

[မိုး(၂)နာ-၄၆၇။]

* သုတ်မဟာဝါပါဠိ၊ မဟာသတိပဋ္ဌာန၊ ၂၃၇

တစ်ဘဝသာသနာ

အားသစ်အင်သစ် လူသစ်စိတ်သစ်

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၉-ခုနှစ်ဟောင်း၍ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၀-ခုနှစ်သို့ ပြောင်းခဲ့ပြီ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ နိုင်ငံဖြစ်၍ အဘက်ဘက်မှ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးတွေ လုပ်နေကြရ၏။ စစ်အတွင်းက ယိုယွင်းခဲ့သမျှ လမ်း တံတား တာတမံ ဆည်မြောင်း စာသင်ကျောင်း ဆေးရုံ ရေတွင်း ရေကန် ဈေး မြို့ပြပြည်ရွာ လူနေ အဆောက်အအုံ အကုန် ပြန်လည်၍ ပြုပြင် ထူထောင်နေ ကြရဆဲ ဖြစ်သည်။

အားလုံးပင် အားသစ်အင်သစ် လူသစ်စိတ်သစ် မွေးနေကြရ၏။ ဆရာတော် ဦးဝိမလကလည်း ကိုယ့် ရှုထောင့်နဲ့ ကိုယ် ကြည့်ကာ “ပြုပြင်ပေးရမည်” ဟု အားခဲထားပါသတတ်။

“နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တွေက တိုင်းပြည်အတွင်းမှာ

ယိုယွင်းသမျှ အပြင်ဗဟိဒ္ဓာတွေကို ပြုပြင်ကြသလို တို့သာသနာတော်ဘက်ကလဲ သာသနာ့ခေါင်းဆောင် တွေက ဘာသာရေး သာသနာရေးတွေကို လမ်းစဉ် မှန်အောင် ပြုပြင်ပေးကြရမည်။ အတွင်း အဇ္ဈတ္တ စိတ် ဓာတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ပျက်ယွင်းသမျှတို့ကို ပြုပြင်ပေးကြ ရမည်” ဟူ၍ တာဝန်မကင်းသော စိတ်ထားအပြည့်ဖြင့် အသင့် ခံယူထားပါသတတ်။

ထို့ကြောင့်လည်း တရားဟောသောအခါတိုင်း ထိုအချိန် ထိုကာလ ဟောပြောချက်တို့၌ ရှေ့ပိုင်း ရှေ့ပိုင်းတို့မှာ ဘာသာရေး သာသနာရေး ယဉ်ကျေးမှု စိတ်နေစိတ်ထားတို့အကြောင်းပါ ထည့်သွင်း၍ ထည့် သွင်း၍ ဟောလေ့ရှိပါသတဲ့။ ပြီးမှ နောက်ပိုင်းတွင် ဝိပဿနာဆိုင်ရာတို့ကို ဆက်လက်ဟောပြောပါသတတ်။

ဒုက္ခနောက်က မဂ္ဂသစ္စာလိုက်ပါ

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၀-ခု သီတင်းကျွတ် (ခရစ် ၁၉၄၈-ခု အောက်တိုဘာလ)အပြီးတွင် ဆရာတော်မှာ သက်တော်က ၄၉-နှစ်၊ သိက္ခာတော်က ၃၀-ဝါ ရရှိ လေပြီ။ တရားပွဲကား မိုးကုတ်မြို့၊ ကျော့တောင်ရပ်က ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ် + ကျောင်းအမကြီး ဒေါ် သိုင်းခြံတို့အိမ်မှာ ညစဉ် ၇နာရီမှ ၈နာရီ အမြဲ ရှိလေ သည်။

“ဒကာ-ဒကာမတို့... “မဂ်”ဆိုတာ သိလုံး ကလေးကို ပြောတာ (မှန်ပါ) မဂ်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့် (သိလုံးကလေးကို ပြောတာပါဘုရား) အေး... သိတဲ့ အသိကလေးကို ပြောတာပါ” (မှန်ပါဘုရား)

သိရမှာကတော့ ဒုက္ခသစ္စာ (မှန်ပါ) သိရမှာက ဘာပါလိမ့်ဗျာ (ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား) ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ

ဘယ်ဟာတွေလဲဆိုတော့ ခန္ဓာပေါ်တာ (မှန်ပါ) ခန္ဓာ ငါးပါးထဲက တစ်ပါးပါး ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်တာကို ဆိုတာ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ ခွေးကိုက်လို့ နာတာကို ပြောတာ မဟုတ် (မှန်ပါ) တုတ်နဲ့ ရိုက်လို့ နာတာလဲ မဟုတ် (မှန်ပါ) ကျောက်ပေါက်လို့ ဝေဒနာရတာကို ဆိုတာလဲ မဟုတ် (မှန်ပါ) လက်မှာ ခြေထောက်မှာ ခူနာကြီးတွေ ပေါက်တာကို ဆိုတာလဲ မဟုတ် (မှန်ပါ ဘုရား)

အေး... ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ ခန္ဓာပေါ်တာ (မှန်ပါ) ခန္ဓာငါးပါးထဲက တစ်ပါးပါး ပေါ်တာ (မှန်ပါဘုရား)

အေး... အဲဒီတော့ ဒုက္ခသစ္စာကို ဒကာ- ဒကာမတွေက ကျောပေးပြီး မနေလိုက်ကြပါနဲ့။ သံစရာ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သူက လာပေးတာကို သိလုံးကလေးနဲ့ သိလိုက်ကြ
စမ်းပါ (မှန်ပါဘုရား)

အဲလို သိလိုက်လို့ရှိရင် “အညာသိ=သိသွားပြီ”
ဆိုတာလို ဖြစ်သွားမယ် (မှန်ပါ) အဲဒါကြောင့် ဒုက္ခ

သစ္စာနောက်က မဂ္ဂသစ္စာလိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ကြ
စမ်းပါ (မှန်ပါ) သူက “ဟော... ကြည့်ပါဗျ”လို့
လာပြောတာကို ကိုယ်က ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်
ကြစမ်းပါ (မှန်ပါဘုရား)

[မိုး(၂)နာ-၄၅၃မှ။]

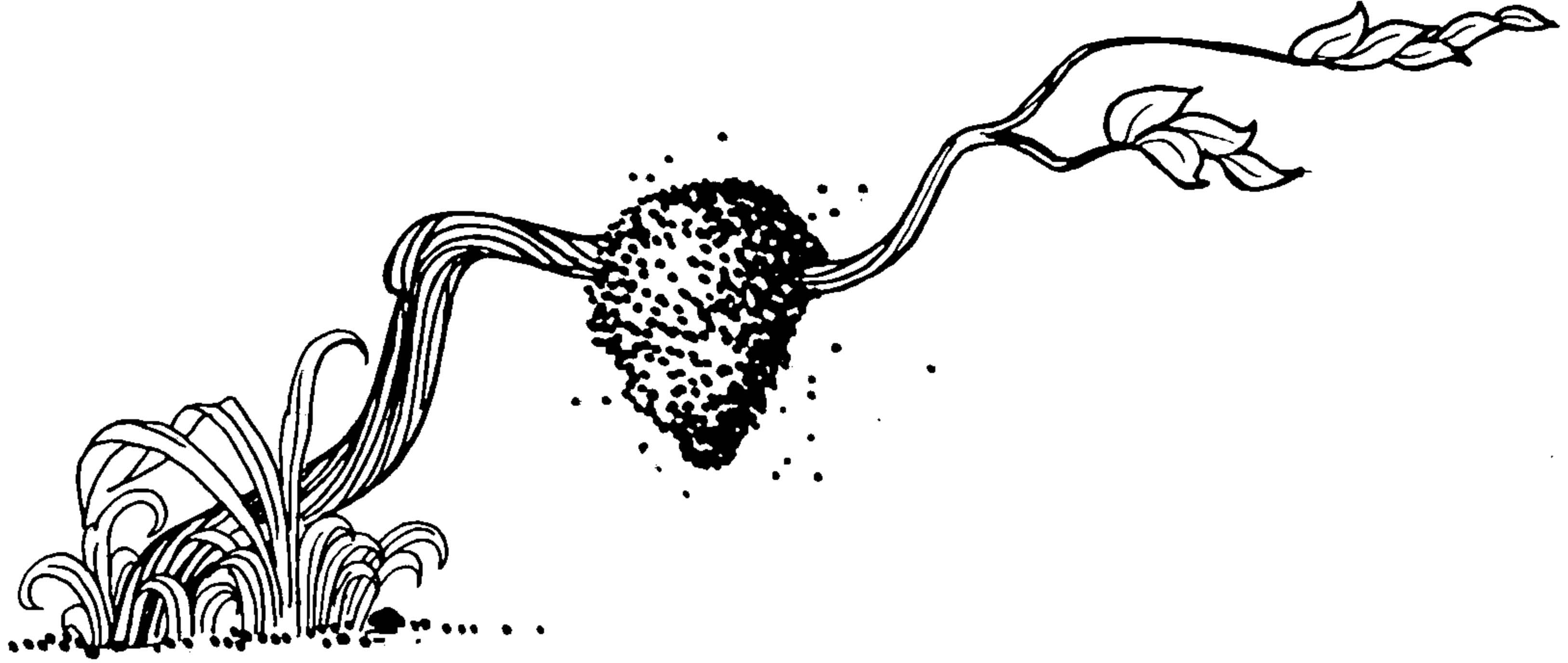
သက်တော်-၅၀ ပြည့်ချိန်ဝယ်

ဆရာတော်သည် ဘော်ပတန်းကျောက်လိုက်ရ
ကြီးမှ ထွက်တော်မူလာပြီးနောက် ဒကာ-ဒကာမတို့၏
တောင်းပန်ချက်အရ ပတ္တမြားမြေ မိုးကုတ်မြို့တွင်
တရားဓမ္မတွေ ဟောပြောပေးနေသည်။ အားတယ် မရှိ၊
နားတယ် မရှိ။

ယခု သက်တော် ၅၀-ပြည့်သည်အထိလည်း
ဟော၍ အရှိန်ကောင်းတုန်းဖြစ်သည်။ သစ္စာတရားတွေ
ကို ဟောပြောသဖြင့် သဘောတွေ ကျလွန်းလို့ နားဝင်
ချိုဆီမ့်၊ ဘဝင်စိမ့်၍၊ တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်နေကြ၏။ သာဓု
သံတို့ဖြင့်လည်း တခြိမ့်ခြိမ့်နေကြသည်ဟူ၏။

- ၁။ သက်တော်ငါးဆယ်၊ အများလယ်၌၊
အားတယ်မရှိ၊ နားဝယ်ငြိအောင်၊ ကြားသိ
စေရန်၊ ဓမ္မကွန်၊ ဖန်ဖန်စိမ့်၍ထုံ။
- ၂။ ဒုက္ခ-သမုဒယ၊ နိရောဓနှင့်၊ မဂ္ဂတစ်ဖြာ၊
သစ္စာလေးဝ၊ သိစေရအောင်၊ ဓမ္မဘေရီ၊
တရားစည်၊ ရိုက်သည် ဆော်ခတ်ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်။
- ၃။ လောဘ-ဒေါသ၊ မောဟကင်းကွာ၊
သဒ္ဓါဖွားဖွား၊ လက်စများအောင်၊
ပတ္တမြားမြေ၊ တရားဝေ၊ များထွေသာဓု
သိမ့်သိမ့်ခုန်။

x x

ဆဋ္ဌ ဆယ့်နှစ်

သက်တော် ၅၀-နှစ်မှ ၆၀-နှစ်အတွင်း
(၁၃၁၁-၁၃၂၁)

တစ်ဘဝသာသနာ

နားလည်လွယ်သော အပြောမျိုး

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၁-ခုနှစ် နတ်တော်လဆုတ် ၁၁-ရက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်မှာ သက်တော်က-၅၀၊ သိက္ခာတော်က-(၃၁)ဝါ ရှိလာ၏။ ဆရာတော်ကြီးဖြစ်လာပြီ။ မိုးကုတ်မြို့မှာပင် ရှိသေး၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက စစ်ဘေးဒဏ်ကို ရှောင်ရင်း မိုးကုတ်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ရာ ယခုအထိ အမရပူရကို မပြန်ဖြစ်သေး။ စိန်ဖူးတော် ပို့ဆောင်စဉ်က ခေတ္တခဏမျှသာ ပြန်လည်ရောက်ရှိသေး၏။

မိုးကုတ်မြို့မှ ဒကာ-ဒကာမတို့ကလည်း တစ်နေ့ တခြား တရားရင့်၍ ရင့်၍ လာကြသည်။ ရင့်

လာလေ တရားနာလို့ မဝလေ ဖြစ်ကြဟန် ကူ၏။ တရားနာသောပရိသတ်တွေသာ များ၍ များ၍ လာတော့သည်။

ဆရာတော် ဦးဝိမလ၏ ဟောဟန်မှာ အသံမပါချေ။ အများခေတ်စားသလို အသံတွေ အနိမ့်အမြင့် သံနေသံထားနှင့် ဟောခြင်းမျိုး မဟုတ်ဟု ဆိုလို၏။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ရိုးရိုးအရပ်သုံးစကားဖြင့် ရှင်းပြခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နာကြားရသူများ နားလည်သဘောပေါက်လွယ်ကြ၏။

အသံရှည်ဆွဲပြီး တရားမဟောရ

ထိုခေတ် ထိုအခါက “တရားဟောပြီ” ဆိုလျှင် အသံကလေးတွေ လွင်လွင်ဖြင့် ဟောနေကျထုံးစံဖြစ်၏။ အသံကောင်းမှလည်း ဓမ္မကထိက ဖြစ်နိုင်သည်။ ဂါထာကလေးရွတ်၊ အနက်ဆံကောင်းကောင်းနှင့် အသံကို အနိမ့်အမြင့်ဆွဲ၊ ဝတ္ထုကြောင်းကို လွမ်းလောက်အောင် အသားပေးဟောနေကျ။ ထိုခေတ်ကြီးမှာ ဆရာတော်က ရိုးရိုးပင် ဟောပြနေတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါသော် အရင်းအချာ ဖြစ်တဲ့ ဒကာကြီး ဦးလယ်က လျှောက်ဖူးသည်-

“ဘယ်နှယ် တစ်ခါတစ်ရံ အသံကလေး-
ဘာလေးနဲ့ လုပ်အုံးမှပေါ့- ကိုယ်တော့?”

ထိုအခါ ဆရာတော်က ချက်ချင်းပင် လက်ကာ၍ ပိတ်ပင်တားမြစ်တော်မူပါသတတ်။ ထိုပြင်လည်း ဤသို့ မိန့်ပါသေးသတတ်။

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး ဒကာကြီး၊ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ အသံတွေ လုပ်ပြီး ဟောနေရင် ပရိသတ်က အသံဘက်ကို လိုက်-လိုက်ကုန်တယ်။

ဟောတဲ့ ကိုယ်တော်ကလဲ ဒီလိုပဲ၊ အသံမလွဲအောင် ဆိုပြီး အသံကို အာရုံပြုပြုနေရတယ်။

ဒီတော့ တရားတွေလဲ ပေါ့ပျက်ပျက်ဖြစ်ကုန်ရော၊ သစ္စာတရားတွေဆိုတာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ လေးလေးပင်ပင် ရှိရမှာ။

မြတ်စွာဘုရားကလဲ “အသံတွေ လုပ်ပြီး ရှည်ရှည်ဆွဲ၍ တရား မဟောရဘူး”-လို့ တားမြစ်ထားတာပဲ”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဘုရားပညတ်တော်မူချက်များ

ဟုတ်ပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး အထူး ပညတ်တော်မူထားချက် ရှိပါသည်။

* “န ဘိက္ခဝေ အာယတကေန ဂီတဿရေန ဓမ္မော ဂါယိတဗ္ဗော၊ ယော ဂါယေယျ၊ အာပတ္တိ ဒုက္ကဋ္ဌဿ” တဲ့။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့-

“သဘင်သည်များလို ရှည်လျားတဲ့ ဂီတသံနဲ့ တရားမဟောရ၊ ဟောလျှင် ဒုက္ကဋ္ဌအာပတ် သင့်စေ” တဲ့။

ထို့ပြင် အသံရှည်ဆွဲပြီး ဟောတဲ့အတွက် ရနိုင်တဲ့ အပြစ်(၅)ချက်ကိုလည်း ဆက်လက်၍ မိန့်ဆိုတော်မူ လျက် ရှိပါသေးသည်-

“ပဉ္စိမေ ဘိက္ခဝေ အာဒိနဝါ အာယတကေန ဂီတဿရေန ဓမ္မံ ဂါယန္တဿ၊ အတ္တနာပိ တသ္မိံသရေ သာရဇ္ဇတိ၊ ပရေပိ တသ္မိံသရေ

သာရဇ္ဇန္တိ၊ ဂဟပတိကာပိ ဥဇ္ဈာယန္တိ၊ သရကုတ္တိမ္ပိ နိကာမယမာနဿ သမာဓိဿ ဘင်္ဂေါ ဟောတိ၊ ပစ္စိမာ နေတာ ဒိဋ္ဌါနဂတိ အာပဇ္ဇတိ”

အဓိပ္ပာယ်ကတော့-

- ၁။ ကိုယ့်အသံ ကိုယ်ပြန်၍ နှစ်သက်စွဲမက်နေမိ တတ်ခြင်း၊
- ၂။ သူတစ်ပါးတို့က ကိုယ့်အသံပေါ် လာ၍ နှစ် သက် စွဲမက်နေတတ်ကြခြင်း၊
- ၃။ လူတွေရဲ့ ကဲ့ရဲ့မှုကို ခံရတတ်ခြင်း၊
- ၄။ အသံလုပ်နေရတဲ့အတွက် ကိုယ့်သမာဓိ ပျက် ပြားရခြင်း၊
- ၅။ နောင်လာနောက်သားတွေက ကိုယ်လုပ်သမျှကို အတုလိုက်နေတတ်ခြင်း၊ ဤသို့ အပြစ်(၅)မျိုး ရှိသည်ဟု ဟောတော်မူ ထားသည်။

လက်တွေ့ ကျင့်ရသော တရား

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၂-ခု နတ်တော်လ (ခရစ် ၁၉၅၀-ခု နိုဝင်ဘာလ)သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာ တော်မှာ သက်တော်က ၅၁-နှစ်၊ သိက္ခာတော်က ၃၂-ဝါ ရှိလာပြီ။ ပရိသတ်တို့က ဆရာတော်၏ တရားတော်ကို နာရလေ-လေးစားလေ ဖြစ်လာကြ၏။

ဆရာတော် ဟောသော တရားတို့ကလည်း ရှေးယခင်က ဟောသော တရားတို့နှင့် အများကြီး ကွာခြားနေသည် ဆို၏။ စစ်ပြီးကာလတွင် ဟောသော တရားတို့က ပို၍ လေးနက်မှု အပြည့်အဝ ရှိနေကြ သတတ်။

* ဇူဠဝါပါဠိ၊ ၂၄၃

ပရိသတ်တို့ကလည်း တဖြည်းဖြည်း များ၍ များ၍ လာကြရာ ဥပုသ်နေ့များ၌ဆိုလျှင် ငါးရာကျော် ခြောက်ရာခန့်မျှ ဖြစ်လာကြတော့၏။ ကျောင်းဒကာ ကြီး ဦးလယ်+ဒေါ်သိုင်းခြံတို့အိမ်မှာ မဆံ့တော့ချေ။ ပြည့်ကျပ်နေတော့သည် ဟူ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် တရားဟောရာဌာန ကို (ဆရာတော် တည်းခိုသီတင်းသုံးနေသည့်) သုဿာန် ကျောင်းသို့ ပြောင်းရတော့၏။ ပရိသတ်တို့ကလည်း မြူးကြွစွာ လိုက်ပါလာကြသည်။

ဆရာတော်က ပဋိစ္စမှပွါဒ်ကို အခြေခံ ထာ ျှ၍ သစ္စာတရားများ စတင် ဟောကြားတော်မူလာသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

လေးနက်သော တရားတို့ကို မိုးကုတ်ပရိသတ်ကလည်း လက်ခံနိုင်နေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာတော်က နေ့စဉ်မှန်မှန် တရားဓမ္မ ဟောပြောပေးနေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါ ပရိသတ်က တစ်နေ့ တလေမျှပင် အလွတ်မခံနိုင်သလို ဖြစ်လာကြ၏။ လွတ်သွားမှာ စိုးနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သူ့ထက် ငါ ဦး အလှအယက်သာ လာနေကြတော့သည်။

ထို့ပြင် ဆရာတော်၏ တရားမှာ နာရုံသာ နာရသည် မဟုတ်။ လက်တွေ့လည်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ရသော တရားမျိုးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တရားနာယူပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ပင် အချို့က ဆက်လက်၍ တရားရှုမှတ်နေကြတော့သည် ဟူ၏။

ဤအချက်ကပင် အများနှင့်မတူဘဲ ထူးခြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားပွဲ လွတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သူများ

သို့ဖြစ်၍ လူကြီးလူကောင်းဆိုသူများ၊ မြို့များမှာ နှာဖုံးလူကြီးများ၊ စိစစ်ဝေဖန်တွေးဆဉာဏ်ရှိသူများ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာကြ၏။ ပရိသတ်တွေ များ၍ များ၍ လာကြသည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါတုန်းက မိုးကုတ်မြို့မှာ မျက်နှာဖုံးလူကြီးများဖြစ်သော ဦးဖိုးလုံ၊ ဦးကောင်း၊ ဦးလှိုင်၊ ဦးပု၊ မြို့မရပ်မှ ဒေါ်ကူး၊ ဒေါ်အံ့၊ ဒေါ်ဖုံ၊ ဒေါ်သန်း၊ ဒေါ်သွယ်၊ ဦးမြနှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်၊ ဦးကြာနှင့် သားသမီးများ။

ဈေးဟောင်းရပ်မှ ဆရာလှိုင်နှင့် သားသမီးများ၊

ရှမ်းစုရပ်မှ ဦးစံဟင်းနှင့် ဇနီးဒေါ်ကြွယ်၊ ဦးရင်မောင်နှင့် ဇနီး ဒေါ်သွယ်၊ ရှမ်းစုရပ်မှ ဒေါ်ဌေး၊ ညီမ ဒေါ်ချိန်။

ဈေးသစ်ရပ်မှ ဦးဘိုးဟိန်းနှင့် ဇနီး ဒေါ်အေး၊ သားသမီးများ၊ ဒေါ်ပု၊ ဒေါ်မေ၊ ဦးဝနှင့် ဇနီး ဒေါ်စောမယ်၊ ဈေးသစ်ရပ်မှ ဦးထွန်းလှိုင်၊ ဦးနိုင်။

စည်ပင်သာယာရပ်မှ ဦးပေါ် စသော ကျောင်းဒကာ ဒကာမများ၊ ဘုရားဒကာ ဒကာမများဆိုလျှင် တရားပွဲလွတ်သွားမည်ကို အလွန် စိုးရိမ်ကြသည် ဆို၏။ တရားပွဲကို မလွတ်တမ်း နာယူကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဝိပဿနာဉာဏ်မှ မဂ်ဉာဏ်သို့

* ကိုယ့်စရိုက်နဲ့ လိုက်တဲ့ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရွေးရှုပါ။ (မှန်ပါ) ရုပ်ကြိုက် ရုပ်ရှု၊ ဝေဒနာကြိုက် ဝေဒနာရှု၊ စိတ်ကြိုက် စိတ်ရှု (မှန်ပါဘုရား) ရှုဖန်များလာရင် ခန္ဓာထဲမှာ ဖျပ်ဖျပ်-ဖျပ်ဖျပ်နဲ့ လာမယ် (မှန်ပါ) ဟိုက ရွှေ ဒီက ရွှေနဲ့ လာမယ် (မှန်ပါ) ဟိုစိတ်ကလေး ပေါ်လာ၊ ဒီစိတ်ကလေး ပေါ်လာနဲ့ မလာပေဘူးလား (လာပါမယ် ဘုရား)

* [မိုး(၅)နာ-၃၁၆မှ။]

အဲဒါလေးတွေက ဘာလဲဆိုရင် အနိစ္စကလေးတွေ၊ ဒုက္ခကလေးတွေ၊ အနတ္တကလေးတွေပဲ (မှန်ပါ) အကျဉ်းချုံးယင် ဖြစ်-ပျက်ပဲ (မှန်ပါဘုရား) “ဖြစ်-ပျက်ကို ရှုပါ”လို့ ဆရာဘုန်းကြီးက သတိပေးတယ် (မှန်ပါ)

ရှုဖန်များလာတော့ ဉာဏ်ရင့်လာမယ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ရင့်လာမယ်၊ (မှန်ပါဘုရား) ရင့်လာလဲ ဆက်ရှု၊

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မရပ်နဲ့ ဆက်ရှု (မှန်ပါ) ရှုဖန်များတော့-

- * ပရိပက္ခာ ကမေနေဝံ၊
- ပရိဘာဝိတ ဘာဝနာ။
- ပရိစ္စန္တိ သင်္ခါရေ၊
- ပက္ခန္တတိ အသင်္ခတေ။ ။

ဝေ-ဤနည်းအားဖြင့်၊ ကမေနေ-အစဉ်အတိုင်း၊ ပရိဘာဝိတဘာဝနာ-ပွားများ အားထုတ်အပ်သည့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာဉာဏ်သည်၊ ပရိပက္ခာ-ရင့်ကျက်လာ သည် (သမာနာ-ဖြစ်လတ်သော်) သင်္ခါရေ-ဖြစ်ပျက်- ဖြစ်ပျက်သင်္ခါရတရားတို့ကို၊ ပရိစ္စန္တိ-စွန့်ခွာလျက်၊ အသင်္ခတေ-ဖြစ်ပျက်-ဖြစ်ပျက်တွေ့ မရှိရာ အသင်္ခတ နယ်ထဲသို့၊ ပက္ခန္တတိ-ပြေးဝင်သွားတော့၏-တဲ့။

ဒါဟာ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒကျမ်းက လာတာ၊ (မှန်ပါ ဘုရား) ဖြစ်ပျက်တွေ့ မြင်ဖန်များတော့ ဉာဏ် တွေ ရင့်လာမယ် (မှန်ပါ) အဲဒါ ဆက်ရှုတော့ ဉာဏ် တွေက ဖြစ်ပျက်တွေ့ကို စွန့်ခွာလိမ့်မယ် (မှန်ပါ)

ဖြစ်ပျက်တွေ့ကို တွန်းခွာလိုက်သလို လုပ်ပြီးတော့ အဲဒီဉာဏ်ဟာ “ပက္ခန္တတိ အသင်္ခတေ”-တဲ့၊ ဖြစ်ပျက် တွေ မရှိတဲ့ နယ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလိမ့်မယ်-တဲ့၊ (မှန်ပါ ဘုရား)

“ဖြစ်ပျက် မရှိတဲ့နယ်”ဆိုတာ နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်ကို ပြောတာ (မှန်ပါ) အဲဒီနိရောဓသစ္စာနယ်ထဲသို့ ဉာဏ်က ပြေးဝင်သွားတယ် (မှန်ပါ) အဖြောင့်ပြောရ ရင်တော့ အဖြစ်အပျက်မရှိတဲ့ နိရောဓသစ္စာ (နိဗ္ဗာန်)နဲ့ ဉာဏ်နဲ့သွားတည့်နေတယ် (မှန်ပါဘုရား) ရှေ့ပိုင်းမှာ ဖြစ်-ပျက်တွေ့ မြင်နေတုန်းက လောကီဝိပဿနာဉာဏ် (မှန်ပါ) နောက်ကျတော့ ဉာဏ်တွေ့ရင့်လာပြီး အဖြစ်- အပျက်မရှိတဲ့ နိရောဓသစ္စာကို မြင်နိုင်လာတယ် (မှန်ပါ ဘုရား) အဲဒီကျတော့ လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ် (မှန်ပါ) အဲဒါဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်မှ မဂ်ဉာဏ်သို့ ကူးပြောင်း သွားခြင်းပဲ (မှန်ပါဘုရား)

လက်တွေ့ ကျင့်ကြံမှုကို ပို၍လိုလား

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၃-ခုနှစ်တွင်လည်း မိုးကုတ်မြို့ မှာပင် သီတင်းသုံးလျက်ရှိသေး၏။ မှန်မှန်ပင် တရား ဟောနေတော်မူသည်။ တရားပွဲအချိန်ကိုမူ ည(၇)နာရီမှ (၈)နာရီအထိ တစ်နာရီမျှသာ သတ်မှတ်ထား၏။

ဆရာတော်က တရားတစ်ပွဲ တစ်ပွဲကို (၁)နာရီ မျှသာ အချိန် သတ်မှတ်ထားသည်။ အကြောင်းအရာ မကုန်သေးလျှင် နောက်တစ်ပွဲကျမှ ဆက်၍ ဟောတတ် ၏။ ဤသို့ တစ်နာရီမျှသာ သတ်မှတ်ခြင်းဖြင့် ဟောသူ လဲ မပင်ပန်း၊ နာသူလဲ စိတ်မနွမ်း၊ တရားတော်လည်း ရွှင်လန်းနေတော့သည်။

ဆရာတော်က တရားနာပရိသတ်အပေါ် ဆင်းရဲ ချမ်းသာ မခွဲခြားဘဲ တသားတည်းထား၍ ဟောကြား တော်မူတတ်၏။ လက်တွေ့တကယ်ကျင့်ကြံသူ၊ လက်

တွေ့ တကယ်အားထုတ်သူကို ပို၍လိုလားတော်မူသည်။ တကယ်အားထုတ်လျှင် တကယ်ပင် တန်ဖိုးထားတော် မူတတ်၏။

တရားကို အပိုအလို မရှိ၊ တိကျ မှန်ကန်စွာ ပြတ်ပြတ်ပင် ဟောပြောတော်မူတတ်သည်။ ခွဲခွဲပစ်ပစ် လည်း ဟောလေ့မရှိ၊ အချို့နေရာတို့တွင် ခိုင်လုံစေရန် ဘုရားဟောဒေသနာပါဠိကို အနည်းငယ်မျှ သာဓက ထုတ်တတ်၏။ ဆရာတော်၏ ဟောပြောချက်တို့မှာ ဘယ်ဘက်သို့မျှ မစောင်း၊ တရားလမ်းကြောင်းအတိုင်း သဘာဝကျကျ ဟောပြောသွားတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤမိုးကုတ်မြို့တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် များသာမက အခြားဘာသာဝင်တို့လည်း လာရောက် နာယူကြ၏။ အထူးအားဖြင့် ဂူဂျာရတီ လူမျိုးများ၊ ပန်ချာပီလူမျိုးများလည်း လာရောက်နာယူကြသည်။

* နာမရူပပရိစ္ဆေဒကျမ်း၊ ၁၅၂

တစ်ဘဝသာသနာ

လူမျိုးပေါင်းစုံလာ၍ တရားနာ

ထိုလူမျိုးများအတွက် ဆရာတော်က အထူး အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ပေးထား၏။ သူတို့ နားမလည်သော အချက်၊ သဘောမပေါက်သောအရာတို့ကို အချိန်မရွေး မေးမြန်းနိုင်ကြောင်း ခွင့်ပြုထားတော်မူသည်။

ပြန်လည်၍ ဖြေရှင်းပြနိုင်ရန်လည်း သူတို့စကား ကို တတ်ကျွမ်းသူ၊ နားလည်သူကို ဘာသာပြန်အဖြစ် အနားမှာ ခေါ်ထားရ၏။ သူတို့အတွက် သူများတွေ မလာမီ “ညနေ၂-နာရီမှ ၃-နာရီအတွင်း” ဟု သတ်မှတ် ပေးထားသည်။

ထိုစဉ်က တရားနာလာကြသော လူမျိုးကွဲပုဂ္ဂိုလ် များကို မှတ်မိသမျှ ပြောပြပါရန် တောင်းပန်သောအခါ မိလိန်သောသူတို့က အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြကြ ပါ၏။

ဂူဂျာရတီလူမျိုးများ

- (၁) ဘာပူလား (၃) ကိလာလား
- (၂) ဒွါကနပ် (၄) ဟီရလား

- (၅) ဗဒီလား (၇) ဆူဘားလ်
 - (၆) ရတီလား (၈) ဟာရီတရစ်ရှနား
- ပန်ချာပီလူမျိုးများ

- (၉) အော့တာဆင် (၁၀) ဆီဗာဆင့်
- (၁၁) စထရိုင်း(မ်) တို့ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် အမြဲတမ်း တရားနာလာကြ၍၊ လက်တွေ့ကျင့်ကြံအားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာတော်က သူတို့အား ဦးစားပေး အနေဖြင့် နားမလည် လည်အောင် ရှင်းပြပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ဂူဂျာရတီလူမျိုးထဲမှ (ဟီရ လား)ဆိုလျှင် ဗဟုသုတကြွယ်ဝသူဖြစ်၏။ ကျမ်းဂန် နှံ့စပ်သူ ဖြစ်သည်။ သူက ခဏ ခဏ ပြောတတ်သည် မှာ- “ယခုဆရာတော်ကြီး၏ ဟောပြောချက်တို့မှာ သူတို့ ဂူဂျာရတီဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ကျမ်းစာ တို့နှင့် တစ်ထပ်တည်း တူသည်” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

မိုးကုတ်မြို့မှာ (၁၀)နှစ်ကြာ

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၄-ခုနှစ် သီတင်းဝါလကျွတ် (၁၉၅၂-ခု အောက်တိုဘာလ)သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်မှာ သက်တော်က (၅၃)နှစ်၊ သိက္ခာတော်က (၃၄)ဝါ ရှိလာပြီ။ မိုးကုတ်မြို့မှာပင်ရှိသေး၏။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်း ၁၃၀၃-ခုနှစ် ကုန်ခါနီး တန်ခူးလ ဆန်းပိုင်းလောက်ကပင် မိုးကုတ်မြို့ကို ရောက်လာခဲ့ သည်။ ယခုအထိ အမရပူရကို မပြန်ဖြစ်သေး။ (၁၀)နှစ် ပင် ကြာ၍သွားချေပြီ။

သာမဏေရွယ်ရွယ်ဘဝ၊ ရဟန်းငယ်ဘဝ၊ စာချ ဘုန်းကြီးကလေးဘဝ၊ ဆရာတော်ကလေးဘဝသို့တိုင်

အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြုစုထောက်ပံ့လာခဲ့ကြသော အမရပူရမှ ဒကာ-ဒကာမတို့ကလည်း မျှော်ကြလှလေ ပြီ။ ပြန်လည်ကြွရောက်လာဖို့ရန် တောင့်တနေကြလေပြီ။

အထူးအားဖြင့် ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်သက်ရင် ဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်သက်ရင်က ခဏ ခဏ တရရ ပြောနေ၏- “ငါ့မှာ အသက်တွေလဲ ကြီးလှပြီ။ မသေခင် ဆရာတော်ကို ပူးချင်ပါသေးတယ်။ ဆရာကျော် တရားကိုလဲ နာကြားချင်ပါသေးတယ်” ဟူ၍ တောင့်တ နေပါသတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အမရပူရသို့ ပြန်လည်ကြွရောက်လာ

ထို့ကြောင့် ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်သက်ရင်၏ ပူဆာပြင်းပြ တောင့်တချက်အရ ကြီးကဲသော ဒကာ-ဒကာများက မိုးကုတ်မြို့သို့ လာ၍ ပင့်ကြရတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ၁၃၁၄-ခု တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (ကထိန်ခေတ်အကုန်) [၁၉၅၂-ခု နိုဝင်ဘာလအတွင်း] ဆောင်းဦးပေါက်သို့အရောက် အမရပူရမြို့သို့ ဆရာတော် ပြန်လည် ကြွရောက်တော်မူလာသည်။

“ဆရာတော် ပြန်လည် ကြွရောက်လာပြီ” ဆိုလျှင်ပင် ဒကာ-ဒကာမတို့လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြ၏။ တအား တက်လာသလို ဖြစ်ကြသည်။

ဆရာတော်လည်း (ရှေးတုန်းကလိုပင်) “အဘိဓမ္မာ ညဝါတွေကို ချပို့ပေးမည်” ဟုဆိုကာ ပြင်ဆင်လေတော့၏။ ထို့နောက် ရောက်လာသမျှ သံဃာပရိသတ်နှင့်ပင် အဘိဓမ္မာညဝါ ပို့ချပွဲ စတင်ဆင်နွှဲလေတော့သည်။ စာလိုက်သံဃာတော် (၅၀)ကျော် (၆၀)ခန့်မျှ ရောက်လာကြ၏။

ဆရာတော် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ကျောင်းသို့ တစ်နေ့လုံးလိုလို လာ၍ နေတတ်သော ကျောင်းအမကြီး (ဒေါ်သက်ရင်)အားလည်း အချိန်တစ်ခု သီးသန့်ထားပြီး ဝိပဿနာတရား ဟောပေးသေးသည်။

စာနာတဲ့ပွဲမှ ဝိပဿနာတရားပွဲ ဖြစ်လာ

အမရပူရမြို့သို့ ဆရာတော် ပြန်ရောက်လာစ အခြေအနေကို မျက်မြင်အနေဖြင့် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဦးအေးမောင်က ဤသို့ ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

“ဆရာတော် ဦးဝိမလ မိုးကုတ်ကနေ အမရပူရကို ပြန်ရောက်လာ အစပိုင်းမှာ ပဋ္ဌာန်းညဝါ ချပါသေးတယ်။ စာလိုက်သံဃာတွေ ၅၀ကျော်၊ ၆၀-ခန့်မျှ မြင်နေရပါတယ်။

နေ့လယ် ၁-နာရီခန့်အချိန်မှာ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်းထဲက ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဖုံရဲ့ မိုးကုတ်ကျောင်းကြီး အပေါ်ထပ်မှာပါ။

အဲဒီမှာ ဒကာတွေဘက်ကလဲ ဟိုတုန်းကလိုပဲ စာဝါသနာပါတဲ့သူတွေတချို့ အရပ်ထဲက လာ-လာပြီး နာနေကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဆရာတော်က ဒကာတွေဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး “မင်းတို့ နားလည်ကြရဲ့လားကွ” လို့ မေးတယ်။ “တချို့တစ်ဝက်

တော့ နားလည်ပါတယ် ဘုရား” လို့ လျှောက်ကြတယ်။

ဒီတော့ ဆရာတော်က- “ဒီစာတွေဟာ လူတွေအဖို့ အကုန် နားမလည်နိုင်ပါဘူး။ အထက်ပိုင်း အဘိဓမ္မာတွေပဲ။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ ဒီမှာလာပြီး အချိန်ကုန် မခံကြနဲ့။ မင်းတို့နဲ့ လိုက်ရုံ နားလည်လောက်ရုံ အဆင့်နိမ့်ပြီးတော့ သီးသန့်ဟောပေးမယ်” လို့ မိန့်ပါတယ်။

မှတ်ချက်။ ။ဤအကြောင်းအရာများကို ဝမ်းတွင်း မြို့နယ်၊ သဲတော ကုန်းမြင့်သာယာ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ ရိပ်သာကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးအဂ္ဂ (ဦးအေးမောင်) က ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး လက်ထက်က ဦးအေးမောင် (၂) ယောက်ရှိ၏။ တစ်ယောက်က ဆရာတော်ကြီး တရားဟောပြီဆိုလျှင် အသံချဲ့စက်ပြင်ပေး၊ အသံဖမ်း ပေးရသူ ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ရဟန်းဝတ်လာပြီး လျှင် မိုးကုတ်ဓမ္မကထိက

တစ်ဘဝသာသနာ

အကျော်အမော် ဦးစဗ္ဗိဿရ ဖြစ်လာသည်။
ကျန်တစ်ယောက်လည်း ဤကဲ့သို့ ရဟန်း ဝတ်လာပြီး
ဝမ်းတွင်း သဲတောမှာ တရားရိပ်သာ ထောင်သည်။

အဲဒီနောက် ဆရာတော်က “လူတွေ အတွက်”
ဆိုပြီးတော့ ညနေ၄-နာရီအချိန်မှာ
သီးသန့်တစ်ပွဲ ဟောပေးပါတယ်။ အဘိဓမ္မာ
အခြေခံသဘောများကို အောက်ခြေက စပြီး
လွယ်လွယ် ဟောပေးပါတယ်။

အဲဒီကနေပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝိပဿ
နာ လုပ်ငန်းခွင်ကလေးများပါ ပါတတ်ပါတယ်။
ဝိပဿနာ အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်း၊ ရှုပ်
ရှုနည်းကလေးများ ရောစွက်၍ ပြောပြလာပါ
တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီးတော့ လူတွေလဲ များ-
များလာ၊ နောက်တော့ “ဝိပဿနာတရားပွဲ”
ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားရော။

မဂ္ဂင် ဘယ်နှစ်ပါးနဲ့ ရှုရမှာလဲ

“ဝိပဿနာရှုတယ်”ဆိုတာ အရှုခံတရားပေါ်
မှာ ရှုဉာဏ်များနဲ့ ရှုရတာပါပဲ (မှန်ပါ) အဲဒီလို ရှုတဲ့
အခါမှာ “မဂ္ဂင်ဘယ်နှစ်ပါးနဲ့ ရှုရမှာလဲ”-တဲ့ (မှန်ပါ)
အဖြေကတော့ ငါးပါးနဲ့ ရှုရမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဝိပဿနာဉာဏ်လို့လဲ ခေါ်တယ်။ ယထာဘူတဉာဏ်လို့
လဲ ခေါ်တယ်။ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ်လို့လဲ ခေါ်တယ်။ ပဉ္စဂီက
မဂ်လို့လဲ ခေါ်တယ် (မှန်ပါ) ဒီငါးပါးနဲ့ ရှုကြရပါမယ်
(မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီ “အရှုခံတရား”ဆိုတာက အကျဉ်းအားဖြင့်
ပြောရရင် ရုပ်နဲ့ နာမ်ပဲ (မှန်ပါ) ရုပ်ကြိုက်ရင် ရုပ်
ရှု၊ နာမ်ကြိုက်ရင် နာမ်ရှု (မှန်ပါဘုရား)

မဂ္ဂင်ဆိုတာက ရှစ်ပါးရှိတယ် မဟုတ်လားတဲ့၊
အဲဒီလို စောဒက တက်ကြတယ် (မှန်ပါ) အိုး... ရှစ်
ပါး ရှိပေမယ့် ရှစ်ပါးလုံး အလုပ် လုပ်ကြတာ မဟုတ်
ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ရဖို့ အလုပ်လုပ်တာက ဒီငါးပါးပဲ (မှန်ပါ)

အဲဒီရုပ်နဲ့နာမ်ကို နည်းနည်းချဲ့ပြောရင် ခန္ဓာ
ငါးပါး၊ (မှန်ပါ) ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊
သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့ပေါ့ (မှန်ပါ ဘုရား)
ဒါတွေဟာ အရှုခံတရားတွေပဲ (မှန်ပါ)

အဲဒါကြောင့် ဒီငါးပါးကို အဋ္ဌကထာဆရာများက
“ကာရကမဂ္ဂင်” လို့တောင် နာမည်ပေးကြတယ် (မှန်
ပါ) အေး... ဒီကာရကမဂ္ဂင်ငါးပါးနဲ့ ရှုကြရပါမယ်
(မှန်ပါဘုရား)

တကယ်ပြန်ဆိုရင်တော့ ငါးပါးလုံးကို တစ်ပြုံ
ကြီး၊ တစ်အုံကြီး ရှုရမှာ မဟုတ်ပါဘူး (မှန်ပါ)
ကြိုက်ရာ တစ်ခုခု ရွေးရှုရတာပါ (မှန်ပါဘုရား)

နောက်တစ်နည်းအားဖြင့်တော့လဲ တရားရှုခါစ
ပုထုဇဉ်များသန္တာန်မှာ ဒီငါးပါးပဲ ကိန်းနိုင်ပါတယ်
(မှန်ပါ) မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလုံး မကိန်းနိုင်ပါဘူး၊ (မှန်ပါ)

အဲ... ရှုဉာဏ်များဘက်ကတော့ အမြဲတမ်း
ငါးပါးပဲ (မှန်ပါ) ဘယ်သူတွေလဲဆိုရင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊
သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ
ဆိုတဲ့ ငါးပါးပဲ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးရှိပေမယ့် ရှစ်ပါးလုံးနဲ့
မရှုရ၊ ဒီငါးပါးနဲ့ပဲ ရှုကြရပါမယ် (မှန်ပါဘုရား)
[အကျယ်ကိုတော့ နောက်ဆက်တွဲ ပဉ္စဂီကမဂ်နှင့်
အဋ္ဌဂီကမဂ်အခန်းမှာ ရှုပါ။]

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး လေးစားကြခြင်း

မိုးကုတ် ဆရာတော် ဦးဝိမလ မိုးကုတ်မြို့မှ အမရပူရသို့ ပြန်မလာသေးမီအတွင်းက အမရပူရ မဟာ ဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်ထဲ၌ ဥပုသ်နေ့များတွင် တရားပွဲ ရှိ၏။ ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ကိုယ်တော်တိုင် ဟောပြောပေးတော်မူသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဒကာ ဒကာမတွေ အချိန်အလဟဿ မကုန်ဆုံးစေရန်နှင့် ရသင့်ရထိုက်တဲ့အသိဉာဏ်များ ရရှိကြစေရန် ဖြစ်၏။

စောစောပိုင်းက ဥပုသ်နေ့များတွင် ဒကာ-ဒကာမတို့သည် အားလပ်နေကြ၍ ဟိုသွား ဒီသွား လုပ်နေကြ၏။ မယ်ဇော်ပင်တန်းတွေ တစ်လျှောက်၊ ဦးပိန်တံတား တစ်လျှောက်နှင့် ဘုရားပုထိုးစေတီများ ဆီသို့ သွားလာလှည့်ပတ်နေတတ်ကြသည်။ ဤသည်တို့ကို မြင်၍ ဒကာမြညွန့်- ဒကာဘိုတို့က ဆရာတော်အား လာပြီး လျှောက်ကြ၏။ ဆရာတော်က “လာကြ ဘုန်းကြီး တရားဟောပေးမယ်” ဟုဆိုရာကစပြီး တရားပွဲ ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဦးဝိမလ အမရပူရသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးနောက် တရားပွဲများ

စတင်ကျင်းပ ဟောပြောစ ပြုနေလေပြီ။ ဥပုသ်နေ့များ၌ တစ်ဥပုသ် နှစ်ဥပုသ်မျှ တရားပွဲများ ထပ်သွားသလား မပြောတတ်။ ထိုအချိန်တွင် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ဆရာတော်က-

“ကဲ... ဒကာ ဒကာမတို့၊ ဥပုသ်နေ့များ၌ ဘုန်းကြီး တရားဟောပေးနေတာက ဒီမြို့မှာ ဟောမယ့်သူမရှိသေးလို့ ဟောနေတာ။

အခု မိုးကုတ် ဆရာတော် ဦးဝိမလ မင်္ဂလာတိုက်မှာ ဟောနေပြီလို့ ကြားရတယ်။ အဲဒီသွားနာကြ၊ ဘုန်းကြီးမှာက ကျမ်းစာပြုစုနေရတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်။ မအားလပ်ပါဘူး။ ဒီက ရှေ့ ဘုန်းကြီးရဲ့တရားပွဲကို ရပ်လိုက်တော့မယ်”

ဟု ကြေညာပါတော့သည်။ ဤသို့လျှင် အမရပူရမြို့မှာ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသနှင့် မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း မိုးကုတ် ဆရာတော် ဦးဝိမလတို့ဟာ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး ဣဿာ မစ္ဆရိယ မထားဘဲ လေးစားတော်မူကြ၏။

သက်တူ-ရွယ်တူ ဖြစ်တော်မူကြ

ဆရာတော်(၂)ပါးသည် သက်တူ-ရွယ်တူလည်း ဖြစ်တော်မူကြ၏။ မိုးကုတ် ဆရာတော် ဦးဝိမလက သက္ကရာဇ် ၁၂၆၁-ခု နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၁၁-ရက် (ခရစ် ၁၈၉၉-ခု ဒီဇင်ဘာလ ၂၇-ရက်) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသက သက္ကရာဇ် ၁၂၆၁-ခု တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၁၄-ရက် လကွယ်နေ့ (ခရစ် ၁၉၀၀ပြည့်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၇ရက်) အင်္ဂါနေ့တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်က မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

ထက် ၂လနှင့် ၂-ရက် ကြီးတော်မူ၏။

ရဟန်းဖြစ်သောအခါတွင်ကား မိုးကုတ် ဆရာတော်က သက္ကရာဇ် ၁၂၈၁-ခု ဝါဆိုလဆန်း ၈-ရက်နေ့၊ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်က ၁၂၈၀-ခု တပေါင်းလပြည့်နေ့ ဖြစ်ကြ၍ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်က လပိုင်းမျှ ကြီးတော်မူပြန်သည်။

ဤသို့လျှင် သက်တူ ရွယ်တူဆရာတော်(၂)ပါး သာသနာတော်မှာ နေလို-လလို ထွန်းကား လှသိများခဲ့ကြ၏။ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါးလည်း လေးစားတော်မူခဲ့ကြသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

မမြင်ရသော အဘိဓမ္မာတရားတွေ

ပကကိ မျက်စိဖြင့် အထင်ကရ မမြင်ရသော အဘိဓမ္မာ သဘောတရားတို့ကို မြင်ရသလိုနေအောင် အဆစ်-အဆစ်၊ အပိုင်း-အပိုင်း ပြု၍ ဒကာတို့အား သင်ပေးရသည်မှာ လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ချေ။

“နားလည်ပြီလား၊ မလည်သေးဘူးလား” ဆိုတာ သိရအောင် တစ်ဆစ်ချင်း တစ်ဆစ်ချင်း မေးခွန်း မေးရသေး၏။ နားလည်ပြီဆိုမှ ရှေ့ကို တက်၍ ပေးသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဟောပေး၏။ ကြာသော် သဘောပေါက်လာကြရသည်။

အခြေခံအားဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောကို ဟောပြောပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်း မရှိသေး။ အထောက်အကူပြု ခွက်ကလေးများလည်း

မရှိသေး။ နေစရာ တရားဟောပလ္လင်လည်း မရှိသေး။

သို့ဖြစ်၍ တရားဟောပြီး-ဆိုလျှင် အိပ်ခုတင် ပေါ်မှနေ၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ဟောတော်မူရသည်။ ပရိသတ်များ ထင်လွယ် မြင်လွယ်အောင် အနီးရှိ ကွမ်းအစ်ထဲမှ ကွမ်းသီးလုံးကလေးများကို ကောက်ယူကာ ချပြတတ်၏ -

“ဒါက အဝိဇ္ဇာ၊ ဒါက သင်္ခါရာ၊
ဒါက ဝိညာဏ်၊ ဒါက နာမ်ရုပ်၊
ဒါက သဠာယတန၊ ဒါက ဖဿ၊
ဒါက ဝေဒနာ...”

စသည်ဖြင့် ခုတင်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ စဉ်တန်းပြုလေ့ ရှိပါသတတ်။ ဤသို့ ဟောတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဖြေရှင်းပေးတော်မူ

မျက်မြင်ကိုယ်တွေ မြင်ခဲ့ရသော ဦးအေးမောင်က သူ့မြင်ကွင်းကို ဆက်လက်ပြောပြနေပြန်သည်

“အဲဒီလိုနဲ့ ဆရာတော်က မှန်မှန်ဟောလာတာ (၂)လလောက်ကြာတော့ မန္တလေးက စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာ ဆရာ ရွှေဥဒေါင်းကြီးတို့ ရောက်လာကြတယ်။

မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေပါသေးတယ်။ ဘောင်းဘီအပြာကြီးနဲ့၊ ကုတ်အင်္ကျီကြီးနဲ့၊ မျက်မှန်အနက်ကြီး တပ်လို့၊ တုတ်ကောက်ကြီးနဲ့၊ ဆေးတံကြီးကိုလဲ ပါးစပ်မှာ ခဲလို့၊ ဒါတွေက သူ့ပရိက္ခရာ သူ့အမှတ်အသားတွေကိုး။

အဲဒီတုန်းက ရွှေဥဒေါင်းကြီးရဲ့ အဖော်က ဦးတင်မောင်ကြီးပေါ့။ သူတို့ ၂-ဦး စပြီး ရောက်လာတဲ့နေ့က နောက်ကျတယ်။ တရားပွဲ

စပြီး ၅-မိနစ်လောက်ကြာမှ ရောက်လာကြတာ -။

သည်တော့လဲ သူတို့ ၂ဦးကို ထင်းထင်းကြီးတွေ မြင်နေကြရတော့တာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာတော်က အိပ်ခုတင် ပေါ်ကနေပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် တရားဟောနေတာ၊ ပလ္လင်မရှိသေးပါဘူး။ ဆရာတော်ကလဲ ပလ္လင်ရှိဖို့ မပူဆာပါဘူး။

ဒကာတွေကလဲ အလိုက်မသိသလို ဖြစ်နေသလား မပြောတတ်ဘူး။ ပလ္လင်လုပ်မပေးကြဘူး။ အဲလိုနဲ့ ဆရာတော်ဟာ အိပ်ခုတင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်၊ ခုတင်နှုတ်ခမ်းသားပေါ်မှာ ကွမ်းသီးလုံးကလေးတွေစီချပြီး တရားဟောနေတာပဲ။

အဲဒီနောက် တရားပွဲပြီးတော့ ပရိသတ်တွေ ပြန်ကုန်ကြတယ်။ ရင်းနှီးတဲ့သူအနည်းငယ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မျှပဲ ကျန်တယ်၊ အဲဒီမှာ သူတို့ ၂-ယောက်က
မရှင်းလင်းတာ ဆက်မေးကြတယ်၊ ဆရာတော်
ကလဲ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ဖြေပေးပါတယ်။
ဒါတောင် သူတို့က မယုံချင်သလိုလို

အမူအရာတွေ ပြနေကြသတဲ့၊ ဒီတော့ ဆရာ
တော်က “ကျုပ်က (၅)နှစ် ငါးနှစ် အားထုတ်
ပြီးမှ ဟောတာပါဗျ”ဟု မိန့်တော်မူပါတော့
သတတ်။

ဒီတရားက လူတိုင်းနှင့် မဆိုင်

အဲဒီနေ့က ဟောတဲ့တရားကိုလဲ မှတ်မိနေပါ
သေးတယ်၊ ဟိုတို ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ တရား ရသွားတဲ့
နာမည်ကျော် ဒါရုစီရိယအကြောင်းပဲ။

ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တံ၊
သုတေ သုတမတ္တံ၊
မုတေ မုတမတ္တံ၊
ဝိညာတေ ဝိညာတမတ္တံ။

မြင်ရင် မြင်ကာ မတ္တ ရပ်ထား၊
ကြားရင် ကြားကာမတ္တ ရပ်ထား၊
နံတာ စားတာ ထိတာတို့လဲ အတူတူ၊
သိရင်လဲ သိကာမတ္တမျှ ရပ်ထား။

ဆိုတဲ့တရားကို ဟောနေတာ၊ ရွှေဥဒေါင်းက သဘော
တွေ ကျလွန်းလို့တဲ့၊ မှတ်စုစာအုပ်ကြီးနဲ့ ရေးတယ်
မှတ်တယ်၊ “ဒီတရား ကောင်းတယ်”တဲ့၊ ပါးစပ်ကလဲ
ပြောသေးတယ်။

ဆရာတော်က ဆက်လက်မိန့်တယ်- “အေး...
ဒီတရားကို ရှုတာက သမထမပါဘူး၊ ပညာနဲ့ တန်း
တက်သွားတာ၊ ဒီလိုလူမျိုးက သိပ်မများဘူး၊ ဘုရား

လက်ထက်မှာတောင် ၂-ယောက်၊ ၃-ယောက်လောက်
ပဲ ရှိတာ။

သူတို့တွေက ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက မြင့်မားမတ်
ဆောက်တဲ့ တောင်ကလာပ်ပေါ် လှေကားနဲ့ ထောင်တက်၊
ပြီးတော့ လှေကား ဖြုတ်ချ၊ “သေ-မြေကြီး၊ ရှင်-ရွှေ
ထီး” သဘောမျိုး အပြတ်အသတ် အားထုတ်ခဲ့ကြတာ။

အဲဒါကြောင့် သူတို့ ရှုလို့ ရတာ၊ အခုခေတ်
လူတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ မဆိုင်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဟောတဲ့
ဆိုရင် ဗဟုသုတဖြစ်အောင်လို့ ဟောတာ။

အဲဒီဟောပြောချက်တွေကို သူတို့က ပြန်ပြီး
ဆင်ခြေတက်နေကြတယ်၊ ဆရာတော်ကလဲ တရားပွဲပြီး
လို့ ကွမ်းကလေးတစ်ယာ ငုံ့မယ်လို့ရှိသေး၊ လက်ထဲမှာ
ကွမ်းယာကလေးကိုင်လို့၊ မခွံ့သေးဘူး၊ သူတို့မေးတာ
တွေကို ဖြေရှင်းပေးနေပါတယ်။

အဲဒီအထဲ ကိုတင်မောင်ကြီးရဲ့ မေးပုံ မေးနည်း
ကို ဘေးကလူတွေက မကြိုက်ကြဘူး၊ သက်သက်
ကတ်သီးကတ်သတ် လုပ်နေတာ၊ ရိုက်ချင်လှပြီ၊ မျက်
ထောင့်တွေတောင် နီလာကုန်ပြီ၊ ဆရာတော်ကို ငဲ့နေ
ကြလို့”ဟူ၍ ပြန်လည် ပြောပြပါ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပရိသတ်တွေ များ၍လာ

ဤနည်းအားဖြင့် ၁၃၁၄-ခုနှစ် ဆောင်းကုန်၍ နွေဦးပေါက် (၁၉၅၃-ခု မတ်လ)လောက် ရောက်သော အခါ ပရိသတ်တို့မှာ အလွန် များပြားနေလေပြီ။ လူ့ သတင်း လူချင်းဆောင်ကာ ရောက်လာကြ၏။ ဆရာ တော်ကြီး ဦးဝိမလ ဟောပြောသောတရားမှာ ရှင်းလှသည်။ လက်တွေ့လည်း ဆန်၏။ ကျင့်ကြံမှုလည်း ပါသည်။

“သောတာပန် သကဒါဂါမ် စတဲ့ အရိယာတွေ ဟာ ဘုရားလက်ထက်မှာသာ ရှိနိုင်သလားလို့ ဟိုကုန်းက အောက်မေ့ခဲ့တာ၊ အခုတော့ ဆရာတော် ဦးဝိမလ ဟောပြောချက်အရ ဆိုရင် အခုခေတ်မှာလဲ ရှိနိုင်တယ်ဆိုပါလား။

သောတာပန် သကဒါဂါမ် စတဲ့အရိယာ တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်-တဲ့၊ နည်းမှန် လမ်းမှန်နဲ့ ကျင့်ရင် ကျင့်သလို ဖြစ်နိုင်တယ်-တဲ့၊ ဝမ်းသာ စရာကြီးပဲ၊ အားတက်စရာကြီးတွေပေါ့။”

တရားမှာ ပရိသတ်တို့အထဲမှ ပွင့်အန်လာ သော အသံတို့ဖြစ်သည်။ ဟုတ်ပါ၏။ အစက ဤသို့ပင် ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ “ယခု ရနေတဲ့ဘဝဆိုတာ ပါရမီ ဖြည့်ဖို့သက်သက်လောက်သာ ပေါ်ပေါက်လာတာ၊ တရားရဖို့ မဟုတ်သေး၊ နောက်ဘုရားလက်ထက်ကျမှ ရမှာ” ဟု အောက်မေ့နေခဲ့ကြသည်။ ယခု ကြားရသည် ကား အားတက်စရာကြီး ဖြစ်တော့၏။

ပါရမီတွေနဲ့ ခြောက်လှန့်ထား

ဤသို့ဖြစ်နေကြရသည်မှာ ပုဂံခေတ်တွင် မဟာ ယာနဂိုဏ်း လွမ်းမိုးခဲ့ရာမှ အငွေအသက်များ မကုန်ဘဲ ကျန်နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မဟာယာနဂိုဏ်း၏ ဝါဒမှာ ယောက်ျားတိုင်းပင် ဘုရားလောင်းဖြစ်ကြ၏။ ဘုရားဆုကို တောင်းကြရ ဘုရားဆုကို ပန်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ပုဂံခေတ်ကောင်းမှုကျောက်စာများကို ဖတ်ကြည့်လျှင် ကျောက်စာတိုင်းလိုလိုပင် “ပုရဟား ဖြစ်ရလိုသောဝ်” (ဘုရားဖြစ်ရပါလို၏) ဟူ၍ချည်း ဆု တောင်းထားကြသည်ကို တွေ့ရမည်။ ဘုရားဖြစ်လိုသူ သည် ပါရမီ(၁၀)ပါးကို ဖြည့်ကြရမည် ဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့်-

ဒါနံ သီလဉ္စ နေက္ခမ္ပံ၊
ပညာ ဝီရိယ ပဉ္စမံ။

စသည်ဆိုကြပြီးလျှင် ဦးစွာ ပထမ ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ရမည်။ ပြီးတော့ သီလပါရမီ၊ အဲဒီနောက်တော့ နေက္ခမ္ပ (ကာမဂုဏ်နယ်ပယ်မှ ထွက်မြောက်တဲ့)ပါရမီ၊ ပြီးတော့ ပညာပါရမီ၊ ဝီရိယပါရမီ စသည် ဆယ်ပါး ဖြည့်ကြရမည်။

“ဒါတွေ ပြည့်တော့မှ သစ္စာတရားတွေ သိပြီး နိဗ္ဗာန်ရမည်” လို့ သိထားတော့ အဲဒီပါရမီတွေကလည်း မပြည့်သေး၊ ဒါ့ကြောင့် “ယခုဘဝဟာ တရားရနိုင်တဲ့ ဘဝ မဟုတ်သေး” လို့ ထင်မှတ်နေခဲ့ကြ၏။ ဤသို့လျှင် ပါရမီတွေနဲ့ ခြောက်လှန့်နေခဲ့ကြ၍ စိတ်ဓာတ်တွေ ဆုတ်နစ်နေခဲ့ကြရသည်။

“ပါရမီ” ဆိုတာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအတွက် ဖြည့်ဖို့လိုသလဲ လို့ မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ကြ၍ ယောင်တီး ယောင်တ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဆုကြီးပန်နဲ့ ရိုးရိုးနဲ့ မကွဲဘဲဖြစ်နေ

အမှန်မှာကား “ပါရမီ” ဆိုတာ ဆုကြီးပန်တွေ အတွက်သာ ဖြစ်သည်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအတွက်၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအတွက် ပါရမီလိုတယ်။ လက်ယာတော်ရုံ လက်ဝဲ တော်ရုံ အဂ္ဂသာဝကအတွက် ပါရမီ လိုတယ်။ မဟာ သာဝက အသီတိသာဝကတွေအတွက်လဲ ပါရမီ လို တယ်။

ရိုးရိုးပကတိသာဝကတွေအတွက် ပါရမီ မလို၊ (နိဗ္ဗာန် ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်အချိန် ရရ ယူမယ်ဆိုတဲ့) ရိုးရိုးပကတိသာဝကတွေအတွက် ပါရမီက ပြည့်နေပြီ၊ နောက်ထပ် ဖြည့်နေဖို့မလို။

ဤအချက်ကို မကွဲဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ရှေ့ဘက် က ဖော်ပြခဲ့ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် ရောနေ၏။ ထို့ကြောင့်

လည်း “ဒီဘဝဟာ တရားရနိုင်တဲ့ဘဝ မဟုတ်သေးဘူး” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေခဲ့ကြသည်။ လျှော့တွက်ခဲ့ကြ သည်။

အို... ယောဂီ၊ ဘုရားလက်ထက်က ပုနဗ္ဗသုမာ တာ၊ ပိယင်္ဂရမာတာဆိုတဲ့ ဆင်းရဲမွဲတေနဲ့ချာလှတဲ့ ပြိတ္တာမကလေး သောတာပန် ဖြစ်ရ၏။ သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ္ဌိ (အနုကြီး) သောတာပန်ဖြစ်သွားရ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်း တိုက်ထဲသို့ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး တရားဇဟာနေ ချိန်တွင် ယောင်လည် ယောင်လည်နဲ့ ရောက်လာကြတဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် (၂)ဦးအနက် တစ်ဦး သောတာပန်ဖြစ်သွား ရသည်။ သူတို့တွေဟာ အသင်ယောဂီတို့ထက် ပါရမီ တွေ ပြည့်စုံနေလို့ တရားရသွားကြတယ် ဆိုဦးမလား။

သောတာပန်ဖြစ်ရန် အင်္ဂါ၄ပါး

သောတာပန်ဖြစ်ချင်ရင် အင်္ဂါလေးချက်နှင့် ညီညွတ်အောင် နေထိုင်ရမယ်။ ကျင့်သုံးရမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောထားတာ ရှိသားပဲ။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်မှာ ပါတယ်။

စတ္တာရိမာနိ ဘိက္ခဝေ သောတာပတ္တိယင်္ဂါနိ၊
ကတမာနိ စတ္တာရိ၊ (က) သပ္ပုရိသသံသေဝေါ၊
(ခ) သဒ္ဓမ္မဿဝနံ (ဂ) ယောနိသောမနသိ
ကာရော၊ (ဃ) ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိ။
(အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိစတုတ္ထ။)

- ၁။ သပ္ပုရိသသံသေဝေါ=သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်း၊
- ၂။ သဒ္ဓမ္မဿဝနံ=သစ္စာတရားမျိုးကို ရွေး၍နာ၊
- ၃။ ယောနိသော မနသိကာရော=မှန်မှန်ကန်ကန် ကြံဆ၊ ဆင်ခြင်နလုံးသွင်း၊
- ၄။ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိ=ရနိုင်လောက်အောင် ဇွဲ သန်သန်ဖြင့် အားထုတ်။

[ဆောင်]
သူတော်ဆည်းကပ်၊ မြတ်တရားနာ၊
လျော်စွာနှလုံး၊ ကျင့်သုံးဇွဲသန်၊
သောတာပန်၊ ဖြစ်ရန်အကြောင်းလေး။

တစ်ဘဝသာသနာ

သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်သော အင်္ဂါများ

သောတာပန် ဖြစ်ဖို့အတွက် အင်္ဂါ၄-ချက်နှင့် ညီရမယ်လို့ သိခဲ့ရပြီးပြီ။ သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာဆိုတဲ့ အထက် အဆင့်တွေကို ရဖို့ သီးသန့် နောက်ထပ် အင်္ဂါရပ်တွေ ပြည့်စုံရဦးမည်လား-ဟု စဉ်းစားစရာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်သည်-

စတ္တာရောမေ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မာ ဘာဝိတာ ဗဟု လိကတာ သောတာပတ္တိဖလ သစ္စိကိရိယာယ သံဝတ္တန္တိ၊ သကဒါဂါမိဖလ သစ္စိကိရိယာယ သံဝတ္တန္တိ၊ အနာဂါမိဖလ သစ္စိကိရိယာယ သံဝတ္တန္တိ၊ အရဟတ္တဖလ သစ္စိကိရိယာယ သံဝတ္တန္တိ၊ ကတမေ စတ္တာရော?

- သပ္ပုရိသသံသေဝေါ၊
- သဒ္ဓမ္မဿဝနံ၊
- ယောနိသော မနသိကာရော၊

- ဓမ္မာနဓမ္မပဋိပတ္တိ။

[မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ-၃၀၅]

အထက်အဆင့်တွေ၊ အထက်မဂ်ဖိုလ်တွေ ရဖို့ အတွက် သီးသန့်နောက်ထပ်အင်္ဂါရပ်တွေ မရှိ၊ ဆိုခဲ့ပြီး အင်္ဂါလေးပါးနှင့်အညီ-

- (၁) သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်းသင်း၊
- (၂) သစ္စာတရားမျိုးကို ရွေး၍နာကြား၊
- (၃) နည်းမှန် လမ်းမှန် ကြံဆနလုံးသွင်း၊
- (၄) ရနိုင်လောက်အောင် ဇွဲသန်သန်ဖြင့် အားထုတ်၊

ဤအင်္ဂါရပ်လေးပါးနှင့် ညီညွတ်ဖို့ပင် လိုသည်ဟု ဆို ၏။ ညီညွတ်လျှင် အထက်မဂ်ဖိုလ်တွေကိုလည်း ရနိုင် သည် ဟု မိန့်မြွက်ထားပြီ။ အထက်မဂ်ဖိုလ်တွေ ရဖို့ အတွက် သီးသန့်အင်္ဂါရပ်တွေ နောက်ထပ် မတိုး၊ ဤ အင်္ဂါရပ်များနှင့်ညီအောင် ကျင့်သုံးကြိုးစားပါ။ ဤတရား များကိုပင် ထပ်မံရှုဖွားပါဟု ဆိုလိုသည်။

စတင်အားထုတ်သူ၏ လုပ်ငန်းစဉ်

မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိတေတဝန်မှာ သီတင်းသုံး တော်မူခိုက် ဖြစ်၏။ အရှင် ဗာဟိယ ကိုယ်တော်က “တပည့်တော် တရား ရနိုင်လောက်အောင် တရား ကလေးတစ်ပုဒ် အကျဉ်းချုပ် ဟောပေးတော်မူပါဘုရား” ဟူ၍ တောင်းပန်သည်။ ထိုအခါတွင် မြတ်စွာဘုရားက ရှေးဦးအစ ယခုမှစတင်အားထုတ်သူအတွက် အစီအစဉ် နှင့်တကွ ဟောပြောတော်မူ၏-

* “တဿာတိဟ တံ ဗာဟိယ အာဒိမေဝ ဝိသောမေဟိ ကုသလေသု ဓမ္မေသု၊ ကောစာဒိ ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ၊ သီလဉ္စ သုဝိသုဒ္ဓံ ဒိဋ္ဌိစ ဥဇုကာ”

“ဗာဟိယ... ထိုသို့ တရားရလိုလျှင် သင်သည် ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဦးစွာ အစ ဖြူလွှ စင်ကြယ်အောင် သုတ်သင်ပါဦး၊ ကုသိုလ် တရားတို့၏ ဦးစွာအစဆိုသည်ကား အဘယ် နည်း...”

- (၁) သီလစင်ကြယ်ရခြင်းနှင့်
- (၂) အယူဖြောင့်မှန်ခြင်းတို့ဖြစ်၏။

“ယတော စခေါ တေ ဗာဟိယ သီလဉ္စ သုဝိသုဒ္ဓံ ဘဝိဿတိ ဒိဋ္ဌိစ ဥဇုကာ။

* မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ၊၁၄၃

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တတော တံ ဗဟိယ သီလံ နိဿာယ
သီလေ ပတိဋ္ဌာယ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနံ
ဘာဝေယျာသိ”

ဗဟိယ... သီလက အလွန် စင်ကြယ်၍၊

အယူကလည်း ဖြောင့်မှန်ပြီဆိုလျှင်၊ သီလကို အမှီပြု၍
သီလကို လုံခြုံစေလျက် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး (ကစံပါး
ပါး)ကို ပွားများအားထုတ်ရာ၏။ပေ။ ဤသို့ပွားများ
ပါလျှင် ကုသိုလ်တရားတို့၌ တိုးတက်ဖို့သာ ရှိတော့၏။
ဆုတ်ယုတ်ဖို့ မရှိတော့။

အဆင့်တွေ ကျော်တက်၍ မရနိုင်

အရှင်ဥတ္တိယရဟန်းက ဤသဘောမျိုး သွား၍
တောင်းပန် လျှောက်ထားရာတွင်လည်း ဤလမ်းစဉ်
အတိုင်းပင် ဘုရားရှင်က ဟောပြောတော်မူသည်။ ထိုမှ
တဖြာ တစ်ခါတုန်းက အညတရ ရဟန်းတစ်ပါး
သွား၍ လျှောက်ထားစဉ်ကလည်း ဤနည်းဤလမ်းစဉ်
ကိုပင် ဟောပြောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် တရားရချင်သူများ အလောတကြီး
ဖြင့် အဆင့်ကျော်တက်ချင်၍မရ၊ အစဉ်အကိုင် အခြေခံ
မှစ၍ ပြည့်စုံစေရပါမည်။ သို့ဖြစ်၍ နံပါတ်(၁) အင်္ဂါ

အတွက် “သီလစင်ကြယ်ရမယ်”ဆိုတာ ရှင်းပါ၏။
လူလဲ လူ့သီလ လုံခြုံရမည်။ အနည်းဆုံး ငါး
ပါး သီလ လုံရမည်။ သီလရှင်ဆိုလျှင် (၈)ပါး၊ သာ
မဏေ ဆိုလျှင် (၁၀)ပါး လုံကြရမည်။ ရဟန်းဆိုလျှင်
အကျဉ်းအားဖြင့် (၂၂၇)သွယ်၊ အကျယ်ဆိုလျှင် ကုဋေ
ကိုးထောင်ကျော်လုံစေရမည်။ ဤအတွက် ရှင်းပါ၏။

နံပါတ်(၂)အင်္ဂါအတွက် (ဒိဋ္ဌိစ ဥဇုကာ) “အယူ
ဖြောင့်မှန်ရမယ်”ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြောင့်မှန်ရမှာလဲ။
ဒိဋ္ဌိစင်ကြယ်ရမှာကို ဆိုလိုသည်။

အရေးကြီးတဲ့ ဒိဋ္ဌိသုံးမျိုး

ဒိဋ္ဌိသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူ၍ (၂)မျိုးရှိ၏။
[သမ္မာ=မှန်ကန်သော၊ ဒိဋ္ဌိ=အမြင်၊ မိစ္ဆာ=မှားယွင်းသော၊
ဒိဋ္ဌိ=အမြင်] ထို၂-မျိုးတွင် ဤနေရာ၌ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို
ဖော်ပြပါမည်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအမျိုးအစား (၆၂)ပါး ရှိ၏။ ယင်း၆၂-
ပါးတို့ကို ချုံးလိုက်လျှင် သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ
သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဤ(၃)မျိုးတွင် အကုန် အကျုံးဝင်ကြ
သည်။ [၆၂-ပါးကို နောက်ဆက်တွဲတွင် လေ့လာပါ။
ဤနေရာ၌ ၃-မျိုးသာလျှင် ဖော်ပြပါမည်။]

- ၁။ သဿတဒိဋ္ဌိ= ခိုင်သည် မြဲသည်ဟု
ယူဆသော ဒိဋ္ဌိ။
- ၂။ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ= ပျက်စီးပြီးလျှင် လုံးဝ
ပြတ်သွားသည်ဟု ယူဆသော ဒိဋ္ဌိ။
- ၃။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ= အစစ်အမှန် ရှိသော
သက္ကာယအပေါ်၌ အစစ်အမှန်မရှိသော
ပညတ်များ တင်စား၍ ထင်မှားနေသော
ဒိဋ္ဌိ။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးရဲ့ သဘောအဓိပ္ပာယ်

အကျယ်ချဲ့၍ ပြောပါဦးမည်။ မိမိတို့မှာ ခန္ဓာငါးပါးရှိကြ၏။ ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဤခန္ဓာငါးပါးကို ချုံးလိုက်လျှင် ရုပ်နှင့် နာမ် ၂-ပါးသာ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ရုပ်နာမ် ၂-ပါးဆိုတာနဲ့ ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

(၁) အချို့က ယူဆကြသတဲ့၊ ဤရုပ်နာမ် ၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးကြီး ပျက်စီးသွားပြီဆိုလျှင် ရုပ်ခန္ဓာကြီးက ကျန်ရစ်၏။ မြေမြှုပ်ရ၏။ မီးရှို့ရ၏။ ရေမျောရ၏။

နာမ်ခန္ဓာတွေကတော့ ထိုသို့ အပြုမခံ၊ ဆိုင်ရာဘဝသို့ ကူးသွားကြသည်။ အထူးအားဖြင့် ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးက ဆိုင်ရာဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်ဟု ယူဆကြ၏။

သို့ဖြစ်လျှင် ဝိညာဏ်ကလေးက မသေဘဲ မြနေသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရောက်နေသည်။ ထိုသို့ မြနေသည် ခိုင်နေသည်ဟု ယူဆလျှင် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေပြီ။ [သဿတ=ခိုင်မြဲနေသော၊ ဒိဋ္ဌိ=အမြင်၊ အယူအဆ။]

(၂) အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ရုပ်နာမ် ၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးကြီး ပျက်စီးသွားလျှင် (ဝါ) သေသွားလျှင် ပြတ်ပြီ။ နောက်ထပ် အဆက်အစပ်မရှိ၊ သည်တစ်ဘဝမျှသာပဲ။ သစ်ရွက်ကလေးတွေ ရင့်၍ ဝါရော်လာပြီး

ကြွေကျသွားလျှင် နောက်ထပ် ပြန်ပြီး မစိမ်းစိုတော့၊ ခြောက်သွေ့ပြတ်တောက်သွားတော့သည်။

ထိုအတူ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ဘယ်ဘဝသို့မျှ ကူးပြောင်းသွားသည်မရှိ၊ သည်ဘဝပြီး၍ ပြတ်စဲသွားပြီ။ နောက်ထပ်အဆက်အစပ်မရှိ၊ ဤသို့ယူဆစွဲမြဲနေလျှင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိဖြစ်နေပြီ။ [ဥစ္ဆေဒ=ပြတ်စဲသွားသော၊ ဒိဋ္ဌိ=အမြင်၊ အယူအဆ။]

(၃) နောက်တစ်မျိုးကား ရုပ်နာမ် ၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးကြီးသည် ပရမတ္ထအားဖြင့် တကယ်အစစ်အမှန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အဲဒီရုပ်နာမ် ၂-ပါး ခန္ဓာငါးပါးကို ပါဠိလို “သက္ကာယ”ဟု ခေါ်ရသည်။

သန္တော ကာယော သက္ကာယော။ [သန္တော-ပရမတ္ထအားဖြင့် တကယ်အစစ်အမှန် ထင်ရှားရှိသော၊ ကာယော-ရုပ်နာမ်အပေါင်းတည်း၊ သက္ကာယော-ပရမတ္ထအားဖြင့် တကယ် အစစ်အမှန် ထင်ရှား ရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း။]

သက္ကာယေ+ဒိဋ္ဌိ=သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။ [သက္ကာယေ-ပရမတ္ထအားဖြင့် တကယ်အစစ်အမှန် ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း၌၊ ဒိဋ္ဌိ-အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်နေခြင်းတည်း၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ-ပရမတ္ထအားဖြင့် တကယ်အစစ်အမှန် ထင်ရှား ရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း၌ + အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်နေခြင်း။]

အထင်မှားနေကြပုံများ

“ဘယ်လို အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်နေကြသလဲ”ဆိုလျှင် ငါမဟုတ်ဘဲလျက် ငါထင်၊ သူမဟုတ်ဘဲလျက် သူထင်၊ ယောက်ျားမဟုတ်ဘဲလျက် ယောက်ျားထင်၊ မိန်းမ-မဟုတ်ဘဲလျက် မိန်းမထင်ခြင်းများသည် အထင်မှား အမြင်မှားများ ဖြစ်ကြ၏။

ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါ သူတပါး၊ ယောက်ျား မိန်းမ လူ နတ် ဗြဟ္မာ စတဲ့ နာမည်တွေ၊ မောင်ဖြူ မောင်နီ မောင်ညို၊ မပု မအု မနု စတဲ့နာမည်တွေဟာ ပညတ်တွေပဲ။ အဲဒီပညတ်တွေဆိုတာ အပေါ်က တင်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေမျှသာ ဖြစ်တယ်။ တကယ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အစစ်အမှန် မရှိပါဘူး၊ တကယ်အစစ်အမှန်ရှိတာက ရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးမျှသာဖြစ်တယ်။

အဲဒီ တကယ် အစစ်အမှန် ရှိတဲ့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ သက္ကာယအပေါ်မှာ တကယ်အစစ်အမှန်မရှိတဲ့ နာမည် ပညတ်တွေ တင်စားပြီးတော့ တင်စားတဲ့ အတိုင်း ထင်မှားနေကြတာက ဒိဋ္ဌိ။

သက္ကာယနဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ ပေါင်းတော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ

ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ သူဟာ နယ်အကျယ်ဆုံးပဲ၊ အကုန်လုံး ကို ချုံးလိုက်ရင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်လုံးပဲ ဖြစ်သွားတော့ တယ်။

ငါမဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါထင်နေတာ၊ သူမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူထင်နေတာတွေဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ယောက်ျား မဟုတ်ဘဲနဲ့ ယောက်ျားလို့ ထင်၊ မိန်းမ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မိန်းမလို့ ထင်နေတာလဲ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဲပေါ့။

ဓာတ်သားပေါ်တွင် အရိပ်ထင်သို့

အမှန်က ရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးမျှသာရှိတာ၊ ငါ-သူ၊ ယောက်ျား-မိန်းမ၊ သား သမီး မြေး မြစ်၊ တူ တူမ စသည် မရှိပါဘူး၊ မရှိဘဲလျက် အထင်မှားနေ ကြတာ။

ရှိတဲ့အပေါ်မှာ မရှိတာတွေ တင်စားပြီး ထင်မှား တာပေါ့၊ အဲဒါဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဲ။

တရားအားထုတ်တဲ့သူဟာ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိတွေကို ဦးစွာ ပထမ အသိဉာဏ်နဲ့ (ဉာတပရိညာနဲ့) ဖယ်ရှား ပါဦး-တဲ့၊ ပြီးမှ တရားအားထုတ်ပါ-တဲ့။

မဖယ်ရှားဘဲနဲ့ ဒိဋ္ဌိတွေ တန်းလန်းကြီးနဲ့ အား ထုတ်နေလို့ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဂ်ဖိုလ်မရနိုင်ပါ ဘူး-တဲ့။

“ဒိဋ္ဌိ မဂ္ဂါဓိဂမဿ နီဝရဏံ” ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒိဋ္ဌိအယူသည် မဂ်ရဖို့ လမ်းခရီးမှာ အဟန့်အတားပဲ။

လူတစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်လို့ ထင်လာတဲ့ အရုပ်ဟာ အလင်းတို့ အမှောင်တို့ အရောင်တို့နဲ့ အချိုးအဆ ညီမျှစွာ ပေါင်းစပ်ပြီးတော့ အစက်အပြောက် ကလေးပေါင်း များစွာတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားတာ

ဖြစ်တယ်။

လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပြင် တစ်ကွက်ပေါ်မှာ ပင် အစက်ကလေးပေါင်း များစွာ အပြောက်ကလေး ပေါင်း များစွာတို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်ပြီး ပုံဖော်ထားတာပါ၊ ဒီတော့ အမှန်ရှိတာက အစက်အပြောက်ကလေးတွေ မျှသာ ရှိပါတယ်။

အဲဒီအစက်အပြောက်ကလေးတွေကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်ရင် ယောက်ျားပုံ မိန်းမပုံ မရှိတော့ပါဘူး၊ အစက်အပြောက်ကလေးတွေသာလျှင် ရှိပါတော့တယ်။

ထို့အတူ မျက်နှာခေါင်းခါး ခြေလက်ပုံသဏ္ဍာန် တို့လဲ မရှိတော့ပါဘူး၊ အစက်အပြောက်ကလေးတွေပဲ ရှိပါတော့တယ်။

အစက်အပြောက်ကလေးတွေ စုပေါင်းထားတာ ကိုပဲ “ဒါ- ယောက်ျား၊ ဒါ- မိန်းမ” လို့ သတ်မှတ်ပြ တာ၊ သမုတ်ပြတာ၊ ပညတ်ပြတာပဲ ရှိတယ်၊ တကယ် ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မရှိပါဘူး။

အဲဒီလို စိတ်ဖြာပြီးကြည့်နိုင်လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ စင်နိုင်တော့တာပဲ။

တစ်ဘဝသာသနာ

ပရိသတ်နှင့် အမေး-အဖြေပြု ဟောနည်း

မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီး တရားဟောတဲ့အခါ ပရိသတ်နှင့် အမေး-အဖြေပြုပြီး ဟောတော်မူလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ဟောတော်မူသည်ကို အချို့က မနာတတ်ဟု ဆိုကြသည်။ “ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အသံတွေ တဝေါဝေါနဲ့၊ ဘုန်းကြီးတစ်ဝက် လူတစ်ဝက်” တဲ့၊ ဤသို့ ပြောတတ်ကြ၏။

မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးကမူ “အရှင်နန္ဒက၏ နည်းကို အတုယူပြီး ဟောတာပါ” တဲ့၊ ဤသို့ မိန့်တော် မူသည်။

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်တုန်းက “အရှင် နန္ဒက” မည်သော ရဟန္တာတစ်ပါးရှိ၏။ ဘိက္ခုနီမများ အား အလှည့်ကျတရားဟောကြရသည်။ အရှင်နန္ဒက၏ အလှည့်သို့ရောက်သောအခါ တရားပလ္လင်ပေါ်ကနေ၍ ဤသို့ မိန့်၏-

“ကဲ... နှမတို့၊ အခု ငါတရားဟောတော့မယ်၊ ဟောတဲ့အခါ ငါက မေးခွန်းမေးမယ်၊ သင်တို့ တွေက ဖြေကြ၊ သဘောပေါက်သလို လွတ် လွတ် လပ်လပ် ဖြေကြ”

ဟူ၍ နိဒါန်းပျိုးပြီးလျှင် လွတ်လပ်မှုကို ဖွင့်ပေးကာ စတင်ဟောတော်မူတော့၏။ ဟောဟန်ကား-

“ရုပ်သည် မြဲသလား၊ မမြဲဘူးလား”

“မမြဲပါ ဘုရား”

“အဲဒီမမြဲတဲ့ရုပ်ဟာ ချမ်းသာလား၊ ဆင်းရဲလား”

“ဆင်းရဲပါ ဘုရား”

ဤသို့ စသည်ဖြင့် မေးလိုက် ဖြေလိုက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဟောသွားသောနည်းဖြစ်သည်။ အများနှင့် မတူတတ်ချေ၊ ပရိသတ်ကို ပို၍ ကျေနပ်မှုရစေ၏။

တစ်ဖန် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဓမ္မစကြာ တရားဦး ဟောတော်မူပြီးနောက် “အနတ္တ လက္ခဏာ သုတ်တော်” ကို ဆက်လက် ဟောတော်မူ တုန်းကလည်း ဤနည်းပင် ဖြစ်သည်။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့နှင့် အမေး-အဖြေပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဟောဟန်ကား-

“ရူပံ နိစ္စံဝါ အနိစ္စံဝါ” တိ၊

“အနိစ္စံ ဘန္တေ”

“ယံ ပနာ နိစ္စံ ဒုက္ခံဝါ တံ သုခံဝါ” တိ၊

“ဒုက္ခံ ဘန္တေ”

စသည်ဖြင့် အမေး-အဖြေပြုပြီး ဟောတော်မူခဲ့ဖူးသည်၊ ယင်းတို့ကို နမူနာယူ၍ ဟောသည်ဟုလည်း မိန့်တော် မူ၏။

ရနိုင်သော အကျိုးများ

ဤသို့လျှင် ပရိသတ်နှင့် အမေး-အဖြေပြု၍ ဟောခြင်းကြောင့် ရနိုင်သောအကျိုးတို့မှာ-

- ၁။ ပရိသတ်နားလည်-မလည်ကို စမ်းသပ်ပြီး ဖြစ်သွားခြင်း၊
- ၂။ အကြောင်းအရာတစ်ခု နားလည်ပြီးမှ ရှေ့သို့အသစ်တစ်ခု တက်ရသဖြင့် ပရိသတ်လည်း အမြင်ရှင်းခြင်း၊

- ၃။ ပရိသတ်ငိုက်မျဉ်းချိန်မရဘဲ အမြဲတမ်း လန်းဆန်းနေခြင်း၊
- ၄။ ပရိသတ်ကလည်း သူတို့သိသမျှ ပြန်လည်တင်ပြခွင့်ရ၍ ကျေနပ်မှုရခြင်း၊
- ၅။ ဟောသူနှင့် နာယူသူတို့ ရင်းနှီးမှု ရစေခြင်း-စသော အကျိုးတို့ကို ရနိုင်ပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နားက တရားနာ၊ ဉာဏ်က ခန္ဓာလှည့်

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး တရားဟောပြီးပြီ ဆိုလျှင် တရားပွဲတိုင်းမှာ ကျွတ်တမ်းဝင်သူတွေ များစွာ ထွက်ပေါ်လာကြ၏။ သောတာပန် မည်မျှ၊ သကဒါဂါမ် မည်မျှ၊ အနာဂါမ် မည်မျှ၊ ရဟန္တာ မည်မျှ ဟူ၍ စာရင်းတင်ကြသည်။

“အဲဒါ ဘယ်လိုလဲ၊ မကျင့်ဘဲနဲ့-တရားနာရုံနဲ့ တရားထူး ရကြတာလား”

ဤသို့ စပ်စုတတ်ကြ၏။ မကျင့်ဘဲနဲ့ တရားထူး ရကြ သည်တော့ မဟုတ်ကုန်၊ ကျင့်သောကြောင့်သာ တရား ထူး ရကြသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ “ဘယ်အချိန်မှာ ကျင့်လိုက်တာလဲ”ဟု မေးလျှင်ကား-

*“ဒေသနာ ဉာဏာနုသာရေန ဉာဏံ ပေသေန္တဿ ဉာဏုတ္တရဿ ဟောတိ” တဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်က-

“ဒေသနာဉာဏ်ကို အစဉ်လျှောက်ပြီး ကိုယ့် ဉာဏ်ကို ကိုယ့်ခန္ဓာပေါ် စေလွှတ်လိုက်တဲ့အခါ ကိုယ့် ဉာဏ်ဟာ ရင့်ကျက်မြင့်တက်သွားပြီးလျှင် တရားထူး ရသည်အထိ မြင့်မြတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏” တဲ့။

“တရားနာအပြီး သောတာပန် ဖြစ်ကုန်ကြ တယ်၊ သကဒါဂါမ် ဖြစ်ကုန်ကြတယ်၊ အနာဂါမ် ဖြစ်

ကုန်ကြတယ်” ဆိုတာ အဲဒီလို နာလို့ ဖြစ်ကြတာ။ နားက တရားသံကို နားထောင်နေရုံသာမက ဉာဏ်ကပါ ခန္ဓာပေါ်သို့ ရောက်အောင် ပို့လွှတ်ထားတာ၊ အဲဒါကြောင့် တရားထူးရကြခြင်း ဖြစ်တာပဲ၊ ဒါသည် ပင်လျှင် ကျင့်ကြံခြင်း အားထုတ်ခြင်းပဲ။

ရှေးခေတ်က တရားနာကြတယ်-ဆိုတာ အဲဒီလို နာကြတာ၊ “နားက တရားကို နာတယ်၊ ဉာဏ်ကတော့ ခန္ဓာထဲ လှည့်ထားတယ်”

ဤသဘောမျိုးပင် သုပ္ပဗုဒ္ဓဝတ္ထု၌-

** “ဒေသနာနုသာရေန ဉာဏံ ပေသေတွာ သော တာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌိတော” ဟု အဋ္ဌကထာက ဆိုထား၏။

အဓိပ္ပာယ်မှာ-

“ဟောတော်မူတဲ့ ဒေသနာတော် အတိုင်း အစဉ်လျှောက်လိုက်လာပြီး ကိုယ့်ဉာဏ်ကို ကိုယ့်ခန္ဓာထဲ လွှတ်လိုက်လို့ သောတာပန် ဖြစ်သွားတာ” တဲ့။

ဒါကြောင့် ဆရာတော်ကြီးက ခဏ ခဏ သတိပေးနေတာ “နားက တရားနာပါ၊ ဉာဏ်က ခန္ဓာထဲ လှည့်ထားပါ” လို့။

ဘယ်လောက်ကြာမှ မဂ် ရနိုင်မလဲ

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များက ရိပ်သာကို ရောက် လာလျှင် မေးခွန်းမေးတတ်ကြ၏။ “မဂ်ရအောင် ဘယ် လောက် ကြာကြာ အားထုတ်ရမှာလဲ” တဲ့၊ “ဘယ် လောက် ကြာမှ သောတာပန် ဖြစ်မှာလဲ” တဲ့၊ မေးခွန်းက ရှေ့ပြေးပေါ်လာသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကား အားမထုတ် ရသေး။

ဤနေရာတွင် ဗောဓိရာဇကုမာရမင်းသားက

မေးလျှောက်၍ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် ဖြေကြားထား သည်ကို တင်ပြလိုပါသည်။

“အရှင်ဘုရား... မြတ်စွာဘုရားဟူသော နည်း ညွှန် လမ်းပြဆုံးမမည့်သူ ရသော ရဟန်းသည် ဘယ်လောက်ကြာမှ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို ရနိုင်ပါမည်လဲ ဘုရား”

“မင်းသား... ဤအရေး၌ သင့်ကိုပင် ပြန်၍

* ဓမ္မပဒ၊ ၁၅၊ ၃၊ ကာလဝတ္ထု။

** သံယုတ်၊ ၅၊ ၃၂၀

တစ်ဘဝသာသနာ

မေးရပေဦးမည်၊ သင်သည် ဆင်စီးချွန်းကိုင် အတတ်ကို တတ်မြောက်ပါ၏လော”

“မှန်ပါ၊ တတ်မြောက်ပါ၏ဘုရား”

“လူတစ်ယောက်သည် သင့်ထံသို့ ဆင်စီးချွန်းကိုင် အတတ်ကို သင်ယူမည်ဟု လာ၏၊ ထိုသူသည်-

- ၁။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအပေါ် ယုံကြည်မှုမရှိ၊
- ၂။ ကျန်းမာမှုလည်း မရှိ၊
- ၃။ ကောက်ကျစ်လိမ်လည်တတ်၏၊
- ၄။ ပျင်းလည်း ပျင်း၏၊
- ၅။ ဉာဏ်ကလည်း ထိုင်းလှ၏၊

“ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်အောင် သင်ကြားပေးနိုင်မည်လော” ဟု မေးတော်မူ၏။ “မှန်ပါ ဤအင်္ဂါ၅-ပါးအနက် တစ်ပါးပါး ချွတ်ယွင်းနေလျှင်ပင် သင်ဖို့ မလွယ်ပါ။ ငါးပါးလုံးများ ချွတ်ယွင်းနေလျှင်ကား ဆိုဖွယ် မရှိတော့ပါဘုရား”

“သည်လိုဆိုလျှင် မေးဦးမည်၊ လူတစ်ယောက် သည်ကား-

- ၁။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအပေါ် ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိ၏၊
- ၂။ ကျန်းလည်း ကျန်းမာ၏၊
- ၃။ စိတ်ထားလည်း ဖြောင့်စင်း၏၊
- ၄။ မပျင်းမရိဘဲ ကြိုးစားတတ်၏။

၅။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်စရိုသူလည်း ဖြစ်၏၊ ထိုသူမျိုးအား တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားပေးနိုင်မည်လော”

“မှန်ပါ၊ ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကား အင်္ဂါရပ် အချို့အဝက် ပြည့်စုံကာမျှဖြင့် တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားပေးနိုင်ပါ၏၊ ငါးပါးလုံးများ ပြည့်စုံပါမူကား ဆိုဖွယ် မရှိတော့ပြီဘုရား”

ဟူ၍ လျှောက်ထားလေသည်။

“မင်းသား... ထိုအတူပင် တရားအားထုတ်သူ၏ အင်္ဂါရပ် (ပဓာနိယဂံ) ငါးပါးရှိ၏၊ ယင်းတို့ကား-

- * ၁။ ဘုရားအပေါ် ယုံကြည်သော သဒ္ဓါ ရှိရမည်၊
- ၂။ ကျန်းမာသူလည်း ဖြစ်ရမည်၊
- ၃။ စိတ်ထားဖြောင့်မတ်သူလည်း ဖြစ်ရမည်၊
- ၄။ ဇွဲသန်ကြိုးစားအားထုတ်သူလည်း ဖြစ်ရမည်၊
- ၅။ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စလည်း ရှိရမည်၊

“ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံခဲ့သော် မကြာမီပင် တရားကို ရနိုင်၏” ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။

[ဆောင်]

ယုံကြည်-ကျန်းမာ၊ စိတ်ဖြောင့်စွာနှင့်၊ လွန်စွာ အားထုတ်၊ နာမ်နှင့် ရုပ်ကို၊ ဖြစ်ချုပ်ဉာဏ်မြင်၊ ဤငါးအင်၊ အမှန်ပင် မဂ်ရကြောင်း။ ။

နှစ်ဟောင်းကုန်၍ နှစ်သစ်ကူးတော့အံ့

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၄-ခုနှစ်ဟောင်းကုန်၍ ၁၃၁၅-ခု နှစ်သစ်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့ပြီ၊ တရားနာပရိသတ်တို့ကား အဆမတန် များလာကြ၏၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖုံတို့ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားသော မိုးကုတ်ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ မဆုံတော့ပေ၊ နောက်ထပ် ကျယ်ဝန်းသော ဓမ္မာရုံကြီးတစ်ခု ရှိဖို့ လိုအပ်လာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အမရပူရမြို့၊ အိုးတော်ရပ်၊ ပိုးကုန်

သည် ဦးထွန်းကြည်နှင့် ဇနီး ဒေါ်စောဦးတို့က “ဓမ္မာရုံကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပါရစေ” ဟုပင် လျှောက်ထားနေလေပြီ။

ဆရာတော်ကား ရောက်လာသော ပရိသတ်တို့ကို ငဲ့၍ နွေပိုင်းကာလတစ်ခုလုံး ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ဟောတော်မူ၏၊ မိုးဦးသို့ ရောက်ပြန်တော့လည်း လေတဟူးဟူးတွင် နေ့စဉ် ဟောပြသည်သာ။

* မဇ္ဈိမပဏ္ဍာသပါဠိတော်၊ နာ-၂၉၇။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝါတွင်းကာလကား ပရိသတ်တွေ အထူး ပိုမို များပြားလှသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၅-ခု သီတင်းကျွတ် (၁၉၅၃-ခု အောက်တိုဘာလ)တွင် ဆရာတော်၏ သက်တော်မှာ ၅၄-နှစ်၊ သိက္ခာတော်က ၃၅-ဝါ ရလေပြီ။

ဆရာတော်၏ ဟောပြောချက်တို့ကို ပရိသတ်က လက်ခံကြ၏။ နားလည်လွယ်ကြ၏။ သဘောပေါက်လွယ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပရိသတ်က အလျော့မရှိ၊ အတိုးသာ ရှိနေသည်။

အသံတွေ ဖမ်းယူမထားနိုင်သေး

ဆရာတော် တရားဟောစတုန်းက ပရိသတ်က သိပ်မများသေး၊ အစိတ်-သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်-ငါးဆယ် လောက်ဆိုတော့ ပကတိအသံနဲ့ ပေါက်အောင် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ယခုတော့ ပရိသတ်တွေက တဖြည်းဖြည်း များလာ၊ နှစ်ရာကျော် သုံးရာ နီးပါး၊ အားလုံး ကြားလောက်အောင် အော်-အော်ပြောနေရတော့ ဆရာတော် ပင်ပန်းလာသည်။

ထိုအခါ ဒကာတွေက အသံချဲ့စက် တပ်ဆင်ပေးဖို့ စီမံကြ တိုင်ပင်ကြရတော့၏။ တစ်ဖန် အသံချဲ့စက်ကို အသာထားဦး၊ အသံချဲ့စက်ဖွင့်ဖို့ လျှပ်စစ်မီးလိုင်း

မရှိသေး၊ မီးလိုင်းဖြစ်အောင် စောင့်နေရလျှင်လည်း ကြာဦးမည်၊ ထို့ကြောင့် မြန်မြန်ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်း အင်ဂျင်စက်တစ်လုံးကို ငှား၍ မီးမောင်းပေးလိုက်တော့၏။

ဤနည်းဖြင့် တရားဟောရာတွင် အသံချဲ့စက်ကို တပ်ဆင်ပေးလိုက်သောအခါ လွယ်ကူ သက်သာလာတော့သည်။ ဟောသူလည်း သက်သာ၊ နာယူသူတို့လည်း ကွဲကွဲပြားပြား ကြားရ၏။ ဤကဲ့သို့ အသံချဲ့စက်ဖြင့် ဟောရသည့် အဆင့် မြင့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အသံကိုကား ဖမ်းယူမထားသေး၊ အသံဖမ်းစက်လည်း မရှိသေး။

လူနတ်ဗြဟ္မာ သူငါမဟုတ်

အမိဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေစတည်ကတည်းက ရုပ်နှင့် နာမ် တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ရုပ်တရားတွေက အဟောင်း-အဟောင်း ပျက်၍၊ အသစ်-အသစ် အစားဖြည့်ရင်း တရွေ့ရွေ့ တဖြည်းဖြည်း ကြီးရင့်လာခဲ့ကြ၏။ မမြင်ရသော နာမ်တရားတို့လည်း အဆက်မပြတ် တရစပ် ဖြစ်ပေါ်၍ ကွယ်ပျောက်၍ အဟောင်း-အသစ် လဲခဲ့ကြသည်။

ပဉ္စဝေါကာရာဘုံ၌ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မှာ ရုပ်တရားနှင့် နာမ်တရား (၂)မျိုးသာလျှင် ရှိကြ၏။ ဤ၂-မျိုးကား ဘယ်အချိန် စစ်ဆေး-စစ်ဆေး တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုတွင် ရုပ်တရားကြီးက ဘာမျှ မသိတတ်၊

နာမ်တရားကသာလျှင် သိတတ်သည်။

မိမိတို့ကိုယ်တွင်လည်း စစ်ဆေးနိုင်၏။ မသိတတ်တဲ့သဘော၊ သိတတ်တဲ့သဘောတွေ ရှိကြသည်။ ထိုတွင် မသိတတ်တဲ့ သဘောက ရုပ်၊ သိတတ်တဲ့ သဘောက နာမ် ဖြစ်သည်။

ဤရုပ်နှင့်နာမ်ကိုပင် လူနတ်ဗြဟ္မာဟူ၍ သတ်မှတ်ထားကြ၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ယောက်ျား မိန်းမဟူ၍ သမုတ်ထားကြ၏။ မောင်ဖြူ မောင်နီ မပု မနု စသည် နာမည်ပေးထားကြ၏။ ထိုအားလုံးသည် ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဆွဲသည့်အတိုင်း အထင်မှား အမှတ်မှားနေကြကုန်၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

အမှန်မှာကား မဟုတ်ချေ၊ ရုပ်နှင့်နာမ်သာလျှင်
အစစ်ဖြစ်ချေသည်၊ ထိုတွင် ရုပ်ဟူသမျှ မသိတတ်ကြ၊
နာမ်တရားကသာလျှင် သိတတ်သည်။

၁။ ရုပ်ဟူသမျှ၊ မသိကြ၊ သိက နာမ်

ခေါ်လေ။

၂။ လူနတ်ဗြဟ္မာ၊ သူငါမဟုတ်၊
နာမ်နှင့်ရုပ်၊ မုချ ဉာဏ်မြင်စေ။

တရားအားမထုတ်မီ ဒိဋ္ဌိကို အရင်ခွာ

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၅-ခု ဆောင်းတွင်းပိုင်း (ခရစ်
၁၉၅၄-ခု ဇန်နဝါရီလထဲ)မှာ တရားဟောမှု အရှိန်အဝါ
အတော်မြင့်တက်နေပြီ၊ ပရိသတ်တို့ကလည်း များသည်
ထက် များ-များပြီးလာတော့သည်၊ တရားအနံ့သင်း၍
ပန်းခင်းရှိရာ ပိတုန်းလိပ်ပြာတို့ လာကြသလိုဖြစ်၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်သာမက ရုပ်နာမ်
ခွဲပြု၊ ပညတ်-ပရမတ်တွေကိုလဲ အသေးစိတ် ခွဲပြနေပြီ၊
ရုပ်နာမ်မဗ္ဗတို့ အမိဝမ်း၌ စတင်ဖြစ်ပေါ်ပုံ၊ တရွေ့ရွေ့
ကြီးပြင်းလာပုံတို့ကိုလည်း အခြေခံကျကျ ရှင်းပြနေ
လေပြီ။

ဤသို့ရှင်းပြခြင်းဖြင့် အနမတဂ္ဂ ဘဝသံသရာ
တို့က စွဲကပ်ပါလာသော ဒိဋ္ဌိတို့ကို ခွာရာတွင် များစွာ
အထောက်အကူဖြစ်လေသည်၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး

၏(မူ)က “တရားအားမထုတ်မီ ဒိဋ္ဌိအယူကို အသိဉာဏ်
ဖြင့် ခွာပါဦး”ဟူ၍ ဖြစ်၏။

“ဒိဋ္ဌိတန်းလန်းဖြင့် အားထုတ်နေလိုကတော့
ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဂ်မရနိုင်ပါဘူး”ဟူ၍ ခဏ ခဏ မိန့်
တတ်သည်၊ မှန်ပါ၏၊ ဆရာတော်ကြီးကလည်း ပါဠိ
တော် အကိုးအကားရှိ၍ ရဲရဲကြီး မိန့်တော်မူနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ရုပ်နာမ်မကွဲလျှင်၊ ပညတ် ပရမတ်လည်း မစင်
လျှင် ဒိဋ္ဌိက ဝင်တတ်၏၊ ဒိဋ္ဌိတွေ ရှိနေလိုကတော့
အဝီစိက အမြဲဖိတ်ခေါ်လျက်ပင် ရှိနေသည်။

“နလုံးက ကျွတ်ဆတ်ဆတ်၊
ဒိဋ္ဌိကိုလဲ မခွာတတ်၊
အဝီစိမှာ အောက်ချိုးကပ်”

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဘယ်ဟာမျှ မကောင်း

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိယာ ဘိက္ခဝေ သမန္နာဂတာ သတ္တာ
ကာယဿ ဘေဒါ ပရံ မရဏာ အပါယံ
ဒုဂ္ဂတိံ ဝိနိပါတံ နိရိယံ ဥပပဇ္ဇန္တိ”

(အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ)

အဓိပ္ပာယ်မှာ “မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့
သည် ခန္ဓာပျက်ကြွေ သေလွန်သောအခါ မကောင်း
သဖြင့် လားရာ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ကျရောက်ရာဖြစ်
သော အပါယံငရဲ၌ ဖြစ်ကြရကုန်၏”ဟု မြတ်စွာဘုရား
က ဟောတော်မူသည်။

ထိုမှတစ်ပါး အဋ္ဌကထာကြီးများ၌လည်း-
“အန္တမသော ဝိသတိဝတ္ထုကံ သက္ကာယဒိဋ္ဌိံ ဥပါဒါယ
ဒိဋ္ဌိနာမ သဂ္ဂံ ဥပနေတုံ သမတ္တာနာမ နတ္ထိ၊ ဧကန္တံ
နိရိယသ္မိယေဝ နိမုဇ္ဇာပေတိ။”

ဟူ၍ဖွင့်ဆိုကြ၏၊ အဓိပ္ပာယ်မှာ “အောက်ထစ်
ဆုံးအားဖြင့် အခြေခံ ၂၀-မျှ ရှိသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို
အစပြု၍ ဒိဋ္ဌိဟူသမျှ နတ်ပြည်ကို ပို့နိုင်စွမ်း မရှိ၊
စင်စစ် ငရဲ၌သာ နစ်မြုပ်စေတတ်၏”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ နှစ်ဆယ်ဆိုတာ

သန္တော ကာယော သက္ကာယော။ ။သန္တော-
တကယ်အစစ်အမှန်ထင်ရှားရှိသော၊ ကာယော-ရုပ်နာမ်
အပေါင်းတည်း၊ သက္ကာယော-တကယ် အစစ်အမှန်
ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း။

အကျဉ်းအားဖြင့် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး၊ အကျယ်ချဲ့
လျှင် ခန္ဓာငါးပါးသည် တကယ်အစစ်အမှန်ရှိ၏။ ထို့
ကြောင့် ယင်းတို့ကို “သက္ကာယ” ဟု ခေါ်ရ၏။

သက္ကာယေ+ဒိဋ္ဌိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။ ။သက္ကာယေ-
တကယ်အစစ်အမှန် ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါ်၌၊
ဒိဋ္ဌိ-အထင်မှား အမြင်မှားတည်း၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ-
တကယ် အစစ်အမှန် ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး
ခန္ဓာငါးပါးအပေါ်၌ အထင်မှား အမြင်မှား။

အစစ်အမှန်ရှိတဲ့ရုပ်နာမ်အပေါ်မှာ အစစ်အမှန်
မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ သူ ငါ ယောက်ျား မိန်းမများ
စသည်ဖြင့် တင်စား၍ ထင်မှားနေခြင်း ဟူလို၊ ထိုသို့
ထင်မှားနေမှုကို “သက္ကာယဒိဋ္ဌိ” ဟု ဆိုသည်။

ထိုသက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် အကျယ်ဖြန့်လျှင် အမျိုး
ပေါင်း(၂၀)ရှိ၏။ ခန္ဓာငါးပါးရှိရာတွင် အဦးဆုံးဖြစ်သော
ရုပ်ကို အတ္တဟူ၍ ထင်စွဲခြင်းတစ်မျိုး၊ ဤကားရုပ်နှင့်
အတ္တ မကွဲပြားဘဲ ယူဆသော အမျိုးအစားဖြစ်သည်။

ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ အတ္တကလေး၌ ရုပ်ခန္ဓာ
ရှိ၏-ဟူ၍ ထင်စွဲသော အယူအဆတစ်မျိုး၊ ဤအမျိုး၌
အတ္တနှင့်ရုပ် တစ်ခြားစီဟု ယူဆထား၏။

တတိယအမျိုးအစား၌ “အတ္တ၌ ရုပ်ရှိသည်”
ဟူ၍ အတ္တကို အမှီခံထား၍ ယူဆ၏။ စတုတ္ထ အမျိုး
အစား၌မူ “ရုပ်၌ အတ္တရှိသည်” ဟု ရုပ်ကို အမှီခံထား
၍ ယူဆ၏။ ဤလေးချက်ကို မှတ်မိနေနိုင်ရန်-
[ဆောင်]

ရုပ်ကိုအတ္တ၊ ရုပ်ရှိအတ္တ၊ အတ္တ၌ရုပ်၊
ရုပ်၌အတ္တ၊ ဤလေးဝါ မှားကြ အတန်တန်။

ဤကဲ့သို့ ရုပ်ခန္ဓာအပေါ်၌ အစွဲငှမျိုး ရှိသလို၊
ကျန်ခန္ဓာများအပေါ်၌လည်း ငှမျိုးစီ ရှိကြသည်။ ထို့
ကြောင့် (၅x၄=၂၀) သက္ကာယဒိဋ္ဌိ နှစ်ဆယ် ဖြစ်လေ
သည်။

အနုလောမဉာဏ်တောင် မပေါ်လာနိုင်

* ကဋ္ဌိ သင်္ခါရံ နိစ္စတော သမနုပဿန္တော
အနုလောမိကာယ ခန္တိယာ သမန္နာဂတော ဘဝိဿ
တီတိ နေတံ ဌာနံ ဝိဇ္ဇတိ၊ အနုလောမိကာယ ခန္တိယာ
အသမန္နာဂတော မဂ္ဂံ ဩက္ကမိဿတီတိ နေတံ ဌာနံ
ဝိဇ္ဇတိ။

အဓိပ္ပာယ်မှာ “တစ်စုံတစ်ခုသော သင်္ခါရတရား
ကို မြဲတယ်လို့ (သဿတဒိဋ္ဌိအနေအားဖြင့်) ရှုမှတ်
စွဲမြဲနေခဲ့သော် မဂ်ရှေ့က အနုလောမဉာဏ်တောင်
မပေါ်လာနိုင်ဘူး။

အနုလောမဉာဏ်မှ မပေါ်လာရလျှင် မဂ်ဉာဏ်
အစစ် ဘယ်သို့ ပေါ်နိုင်တော့မည်နည်း၊ မဂ်ဉာဏ်
မပေါ်နိုင်လျှင် ဖိုလ်ဉာဏ်လည်း မပေါ်နိုင်တော့ချေ။

မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်မပေါ်ပါက သောတာပန်
မဖြစ်၊ သောတာပန်မဖြစ်လျှင် သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊
ရဟန္တာတို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒိဋ္ဌိ
စင်ကြယ်မှုသည် လွန်စွာ အရေးကြီးလှကြောင်း သိနိုင်
တော့၏။

* အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ၊ ဆက္က၊ ၃၈၄

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒိဋ္ဌိဇ္ဇာမူကို ဦးစွာရှေ့ထား

ထို့ကြောင့် ဒိဋ္ဌိသည် မဂ်ဘား ဖိုလ်တား ဖြစ်၏။ မိမိတို့ သွားရာလမ်းခရီးတွင် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးက “အဟန့်အတားကို ဦးစွာ ဖယ်ရှားပစ်ပါဦး” ဟု မိန့်တော်မူလေ့ရှိ၏။

“ဒိဋ္ဌိ” ဟူသည် အပြည့်အစုံပြောလျှင် “မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။ (မိစ္ဆာ=မှားသော၊ ဒိဋ္ဌိ=အမြင်အယူအဆ) ယင်းတို့ကား အကျဉ်းအားဖြင့် ၃မျိုးရှိ၏။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သဿကဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိတို့ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက-

- ၁။ ဒါနကို နောက်ထားပါဦး။
- ၂။ သီလကိုလဲ နောက်ထားပါဦး။
- ၃။ သမထကိုလဲ နောက်ထားပါဦး။
- ၄။ ဝိပဿနာကိုလဲ နောက်ထားပါဦး။

“သူတို့အရင် ဒိဋ္ဌိဇ္ဇာမူ ဒိဋ္ဌိဖြုတ်မှုကို ရှေ့ထားပါ” ဟူ၍ ခဏ ခဏ မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝိပဿနာ မလုပ်ခင် ဒိဋ္ဌိကို အရင်ခွာပါဦး”

ဆိုတဲ့ စကားဟာ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စကားပဲ။ ဒါဟာ မူသေစကားပဲ။ သည်စကားကို မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးက စတင်၍ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

ပညတ်တရားနှင့် ပရမတ်တရား

မိမိတို့ သန္တာန်၌ ရှိသော ရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ (သို့မဟုတ်) ခန္ဓာငါးပါးသည် တကယ်အစစ်အမှန်ရှိသော တရားဖြစ်သောကြောင့် (သန္တာ ကာယော သက္ကာယော) အရ ‘သက္ကာယ’ မည်၏။ တစ်နည်း “ပရမတ္ထ တရား” လည်းမည်၏။

ဤရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးကို ယောက်ျား ဟူ၍ မှည့်ခေါ်သတ်မှတ်၊ မိန်းမဟူ၍ မှည့်ခေါ် သတ်မှတ်ပြီးလျှင် “ယောက်ျား” “မိန်းမ” ဟု သိမှတ်ခံယူ နေသည်ကား အသိမှား-အမှတ်မှား ဖြစ်နေတော့၏။

အမှန်စင်စစ်ကား ယောက်ျား-မိန်းမဆိုတာ မရှိ၊ ရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးသာ ရှိသည်။ သူ-ငါ ဆိုတာလည်း မရှိ၊ ရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးသာ ရှိသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်-သတ္တဝါ ဆိုတာလည်း မရှိ၊ ရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးသာ ရှိသည်။

ဦးဖြူ-ဦးနီ၊ ဒေါ်ဖြူ-ဒေါ်နီ၊ မပု-မအု-မနု ဆိုတာ မရှိ၊ ရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးသာ ရှိသည်။ သား-သမီး-မြေး-မြစ်ဆိုတာတွေလည်း မရှိ၊ ရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးသာ ရှိသည်။

ဤသို့အားဖြင့် တကယ် အစစ်အမှန် ရှိသော ရုပ်နာမ်၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် “ပရမတ်တရား” များ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းပရမတ်တရားတို့အပေါ်မှာ ခေါ်ရုံသာ ခေါ်နိုင်ဖို့ မှည့်ခေါ်သတ်မှတ်ထားသော ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ သူ ငါ၊ ဦးဖြူ ဦးနီ၊ ဒေါ်ဖြူ ဒေါ်နီ၊ မပု မအု မနု၊ သား သမီး မြေး မြစ် စသော အမည်တို့ကား “ပညတ်တရား” တို့သာ ဖြစ်ကြပေကုန်၏။ တကယ် အစစ် မရှိ၊ ရှာသော် မတွေ့၊ မရှိ၍ မတွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပရမတ်တရား” တို့ကား ရှာသော် တွေ့၏။ ဖောက်ပြန်မှုသဘောတရားတွေကို တွေ့၏။ ရှိ၍ ကွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှိတာကို ရှုရမည်။ မရှိတဲ့ပညတ်ကို သွားပြီး ရှုမနေနှင့်။

ဤသို့လျှင် ပညတ်နှင့် ပရမတ် ကွဲပြားစွာ သိမှ အလုပ် လုပ်၍ လမ်းစဉ်တည်မည်။ မကွဲပြားလျှင် ပရမတ်ကို သိတဲ့ဉာဏ် မဝင်၊ ပရမတ်ဉာဏ် မပင်လို့ ကတော့ ဒုတိယ မုံရွေးဆရာတော်၏ မေတ္တာစာလို ဖြစ်ကုန်ဖွယ် ရှိတော့၏-

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

“ပရမတ်ဉာဏ်မဝင်၍၊ သူတော်စင် မဟုတ်ကြလျှင်၊ မြုပ်ရမည် စုန်းစုန်း၊ စိတ်ချတော့ ဒုန်းဒုန်း၊ သေမင်းကလဲ မြင်တိုင်း မုန်း” တဲ့၊ ပြီးတော့-

“နှလုံးက ကျွတ်ဆတ်ဆတ်၊ ဒိဋ္ဌိကိုလဲ

မခွာတတ်၊ အဝီစိမှာ အောက်ချိုး ကပ်” တဲ့၊ အဲဒီလို ဖြစ်ကုန်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့-

“ပရမတ်ကို ကြပ်ကြပ်ကြည့်၊ ချိန်ခွင်ကြီးလို မတ်မတ် တည့်၊ အရှုခံ-ရှုဉာဏ် ထပ်ထပ်မိ” တဲ့။

ဝ-မရှိပါက ဝိလည်းမဖြစ်နိုင်

- ၁။ ပရမတ်မသိ၊ (ဝ)မရှိ၊ (ဝိ)လည်းမဖြစ်နိုင်။
- ၂။ ဝိမဖြစ်ကာ အနတ္တ၊ မုချ ဉာဏ်မပိုင်။
- ၃။ ဉာဏ်မြင်မရ၊ သံသာရ၊ ဒုက္ခမဆုံးနိုင်။
- ၄။ ဒုက္ခဆုံးရန်၊ အလုပ်မှန်၊ ကျင့်ကြံခွဲခိုင်ခိုင်။

အခိပ္ပာယ်မှာ ပရမတ်သဘောကို ကောင်းစွာ မသိလျှင် (ဝ)ဆိုတဲ့ ပဝတ္ထာနုပိုင်းခြားနိုင်မှုမရှိ၊ “ဒါက ပညတ်၊ ဒါက ပရမတ်” ဟူ၍ ပိုင်းခြားနိုင်မှု မရှိ။

ပိုင်းခြားနိုင်မှုမရှိလျှင် (ဝိ)ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာလည်း မဖြစ်နိုင်၊ ပညတ်နဲ့ ပရမတ်ကို ပိုင်းခြားနိုင်မှု ခွဲခြားနိုင်မှု မရှိတော့ ဘယ်ဟာကို ရှုရမှန်းမသိ၊ စင်စစ် ပရမတ်ကို ရှုရမှာ ပညတ်ကြီးကို ရှုမိနေတဲ့အတွက် ဝိပဿနာ မဖြစ်နိုင်တော့ ဟုလို။

ဝိပဿနာမဖြစ်တော့ အနတ္တဉာဏ်လည်း မရ၊ အနတ္တဉာဏ်မရတော့ သံသာရမဆုံးနိုင် ဖြစ်ကြရတော့ သည်ဟု ဆိုလို၏။ သို့ဖြစ်၍ ပိုမိုပြီး ကွဲကွဲပြားပြား

ဖြစ်အောင် အမေး-အဖြေ ပြုလုပ်ပါအံ့။

မေး- ပညတ် ပရမတ်၊ ထိုနှစ်ရပ်တွင်၊ ဘယ်အရာကို ဝိပဿနာ ရှုရမည်နည်း။

ဖြေ- (ပညတ္တိ ဌပေတွာ)အရ ပညတ်ကို ခွာထားခဲ့၍၊ ပရမတ်သားသို့ ရောက်အောင် ဉာဏ်ဖြင့် ထောက်လျက်၊ ဖောက်ပြီး သိရမည်။

ပရမတ် တရားတို့၏ (အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ) ဖြစ်-ပျက် ဖောက်ပြန်မှုတွေကို မြင်အောင် ရှုရပါမည်။

မေး- ဘာကြောင့် ပညတ်တွေကို ခွာထားခဲ့ရပါသလဲ။

ဖြေ- ပညတ်ကို ဝိပဿနာ မရှုရ၊ ပညတ်သည် ဝိပဿနာ၏ အာရုံလည်း မဟုတ်၊ ပညတ်သည် ရှိလည်း မရှိ၊ မရှိသောအရာကို ရှုနေရန် မလို၊ ရှိသော ပရမတ်ကိုသာ ရှုရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မရှိဘဲလျက် ထင်စွဲနေခဲ့သောပညတ်ကို ခွာထားခဲ့ရမည်။

တရားတော်အသံ ဖမ်းယူကြမည်

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၅-ခု တပို့တွဲလ (ခရစ် ၁၉၅၄-ခု ဖေဖော်ဝါရီလ)တွင် ရင်းနှီးသော ဒကာများက စဉ်းစားတိုင်ပင်လာကြရတော့၏။

ဆရာတော် ဟောလာခဲ့တဲ့တရားပွဲပေါင်း မနည်းတော့ပြီ၊ ဟောပြီးသမျှ ပျောက် ပျောက်ကုန်ခဲ့ကြရသည်။

ဆရာတော်၏ တရားတို့ကလည်း သစ္စာတရားများ ဖြစ်ကြသဖြင့် အဆိတစ်ထပ်-အသားတစ်ထပ်။

ဤမျှ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော တရားတော်တို့သည် ဟောပြီးလျှင် ပျောက်သွား၊ နာပြီးလျှင် ပျောက်သွား မဖြစ်ထိုက်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ယခုအခါ အသံဖမ်းစက်များ အထိုက်အလျောက် ဝယ်ယူရရှိနိုင်ကြပြီ။ အသံဖမ်းစက်ဖြင့် တရားတော် များကို ဖမ်းယူထားရပါမူကား ခဏ ခဏ ဖွင့်၍လည်း နားထောင်နိုင်၏။

ဤတရားပွဲသို့ မရောက်လာနိုင်ကြသော အဘိုး အဘွားများ၊ ရပ်ဝေးပုဂ္ဂိုလ်များလည်း နာလို့ ရနိုင်၏။ ဘယ်အချိန်မဆို ဆရာတော်ရှိနေသလိုလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အဲဒါကြောင့် အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ဖမ်းယူထားနိုင်အောင် ကြိုးစားကြပါစို့...”

ဤသို့တိုင်ပင်ကြကာ ထိုအချိန်မှစတင်၍ ကြိုး စားကြတော့သည်။ စက်ဝယ်ယူရရှိရေး၊ ရရှိလာသော အခါ အသံဖမ်းယူတတ်ရေးတို့ပါ စီမံကြတော့၏။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုအချိန်က “အသံဖမ်းစက်” ဆိုသည်မှာ တိပ်ရိကော်ဒါကြီးများဖြစ်ကြသည်။ အသံ

ဖမ်း ကြိုးခွေကြီးများ အပိုင်းကြီးများ ဖြစ်၏။ တစ်ဘက် လျှင် (၁)နာရီ ကြာ၊ နှစ်ဘက်ဆိုတော့ (၂)နာရီ ကြာ အသုံးပြုနိုင်သည်။

အသံဖမ်းကြိုးမှာ အစပိုင်းက အလုံးဖြစ်သည် ဟူ၏။ နောက်မှ အပြား ဖြစ်လာသည်။ ဤသို့လျှင် အစပိုင်းတွင် မကျွမ်းကျင်၍ တိပ်ခွေများ ပျက်စီးကုန် ရသည်လည်း ရှိ၏။ ၁၉၅၅-ခုဘက်သို့ ကူးပြောင်းလာ ကာမှ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖြစ်လာကြသည်။

တစ်ခါတွင် အမရပူရမှ ဦးထွန်းတင်အား ဆရာ တော်က အမိန့်ရှိဖူးသည်ဆို၏။ “မောင်ထွန်းတင်ရေ... ယခုလို သိပ္ပံတွေ ထွန်းကားလာပြီးတော့ အသံတွေ ဖမ်းယူထားနိုင်တယ်ဆိုတာ သုံးတတ်ရင် နိဗ္ဗာန်အထိ ရောက်နိုင်တယ်ကွ၊ မသုံးတတ်ရင်လဲ ဒယ်အိုးထဲ သွားကြမှာပဲ” တဲ့။

ဓမ္မသုခရိပ်သာ ဓမ္မာရုံကြီး

အမရပူရမြို့၊ အိုးတော်ရပ်မှ ပိုးကုန်သည် ဦးထွန်းကြည်+ဇနီး ဒေါ်စောဦးတို့က ဓမ္မာရုံ ဆောက် လုပ် လှူဒါန်းရေး ကိစ္စကို စောစောကပင် ကြိုတင် လျှောက်ထားခဲ့ဖူး၏။

ထိုအစီအစဉ်အရ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းရာ ယခုအခါ ပြည့်စုံနေပြီ ဖြစ်လေ သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၁၃၁၆-ခုနှစ်သို့အကူး (၁၉၅၄-ခု ပြီးလယ်)တွင် [လက်ရှိ ဒေါ်ဒေါ်ဖုံကျောင်းကြီး၏ တောင်ဘက်က ကပ်လျက်] ဟုန်းဟောရာဌာန ဓမ္မာ ရုံကြီးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ကြတော့၏။

ယင်းဓမ္မာရုံကြီးကို “ဓမ္မသုခရိပ်သာ” ဟု အမည် ပေးထားလေသည်။ ဓမ္မာရုံကြီးသည် ကျယ်ဝန်းသန့်ရှင်း လှပေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ယင်းဓမ္မာရုံကြီးပေါ်သို့ ပရိသတ်များ ပြောင်းစေ၍ ဆရာတော်က ဟုန်းဟော ပေးတော်မူသည်။

နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ညနေပိုင်း၌ တရားပွဲ ရှိ၏။

ဝိပဿနာတရားပွဲ ဖြစ်သည်။ အချိန်နီးပြီဆိုလျှင် ဟိုက ဒီက ပရိသတ်တွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြတော့၏။ လူ တို့သည်လည်း ယခုအခါ အကြိုက်တစ်မျိုး ပြောင်းလာ သလို ဖြစ်ကြသည်။

ရှေးတုန်းက တရားပွဲ ဆိုလျှင် အသံ ကောင်း ကောင်း အပြော ကောင်းကောင်းနှင့် ဟောပြောသော ယပ်လဲ တရားများသာ ဖြစ်ကြ၏။ လူတို့ကလည်း ယပ်လဲတရားကိုမှ အကြိုက်များကြသည်။

ယခု မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးဝိမလ ဟောပြောနေ သည်ကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ အသံကောင်းကောင်းလည်း မဟုတ်၊ အပြောကောင်းကောင်းလည်း မဟုတ်၊ တုတ် ထိုးငုတ်ရိုက်၊ မဂိုက်မသွယ်၊ ပရိယာယ်မပါ၊ မှန်ရာကို တည့်တည့်ကြီး ပြောပြ ဟောပြောနေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုက် သစ္စာဆိုက်အောင် ဟောပြောခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ ဤသည်ကိုပင် လူတို့ကလည်း ကြိုက်နေကြပြန်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်းတွင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တရားပွဲတွေ တခြံခြံခြံ

နှင့် စည်ကားနေကော့၏။ ထိုစဉ်တုန်းကမူ ညနေဆည်းဆာတွင် “ဘယ်က ပြန်လာသလဲ” ဟု မေးပါက “ဆရာတော် ဦးဝိမလ တရားပွဲက ပြန်ခဲ့တယ်” ဟု ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွား ပြောဆိုကြပါသတတ်။

ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲ ခြိမ်ခြိမ်သဲ

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ပြန်လည် ထူထောင်ရေးတွေ ပြုပြင်ရေးတွေ လုပ်ကြရာတွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရက သာသနာတော်ကိုလည်း အားပေးခဲ့၏။ သာသနာတော်တွင် လိုအပ်နေသော ဆဋ္ဌ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီးကိုလည်း ကျင်းပပေးရန် ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။

သတ်မှတ်ထားသည်မှာ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၆-ခု ကဆုန်လပြည့်နေ့ (ခရစ် ၁၉၅၄ခု မေလ ၁၇-ရက်နေ့) တွင် စတင် ကျင်းပ၍ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၈-ခု ကဆုန်လပြည့်နေ့ (ခရစ် ၁၉၅၆-ခု မေလ ၂၄-ရက်နေ့) တွင် ပြီးစီးရန် ဖြစ်သည်။

ထိုပြီးစီးချိန်သည် သာသနာတော် ၂၅၀၀ပြည့် ချိန် (သာသနာတော် ၅၀၀၀၏ တစ်ဝက်လဲချိန်) နှင့် အံ့ကိုက်၍ ပြီးစီးအောင် စီမံကြခြင်း ဖြစ်၏။ (၂)နှစ် တိတိ ကြာလျှင် ပြီးရမည် ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်တွင်းရှိ ဆရာတော်ကြီးများ၊ သံဃာတော်များနှင့် ထေရဝါဒ(၅)နိုင်ငံမှ ပင့်ဖိတ်ထားသော ဆရာတော်ကြီးများသည် ဤဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာ (၆-ကြိမ်မြောက် သင်္ဂါယနာတင်)ပွဲကြီးကို အာရုံ စူးစိုက် နေတော်မူကြ၏။

အချိန်ရောက်သောအခါ ဆရာတော် သံဃာတော်များနှင့် ဒါယကာ ဒါယိကာမများသည် စည်းလုံးညီညွတ်ကြကာ ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေးကုန်းမြေ၊ မဟာပါသာဏလိုဏ်ဂူကြီးအတွင်း၌ “ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး” ကို ခြိမ်ခြိမ်သဲမျှ စတင် ကျင်းပနိုင်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလကား အမရပူရမြို့၌ နေ့စဉ်မပျက် ဝိပဿနာတရားပွဲတို့ဖြင့် ခြိမ်ခြိမ်သဲကျင်းပကာ သစ္စာတရားရေးမှီး သွန်းဖြိုးရွာချနေလေသည်။

“ဟာ”နေသော ကွက်လပ်ကြီး

ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၊ ထေရာထေရီ အဋ္ဌကထာ၊ ဇာတကအဋ္ဌကထာများ၊ ငါးရာငါးဆယ်ဝတ္ထု အကုန်လုံးကို လှန်လှောကြည့်လျှင် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၌ အမွမ်းတင်ထားကြသည့်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ လက်တွေ့တရားစခန်း လုပ်ငန်းခွင်အတွက် ပီပီပြင်ပြင် မပါချေ။

ဇာတ်အိမ်တစ်ခုကို သိုင်းသိုင်း ဝိုင်းဝိုင်း တည်ဆောက်ပြ၏။ ဝေဝေဆာဆာ ခြယ်မှုန်းထားသည်။

ရွှင်လန်းရမည့်နေရာ ရွှင်လန်းဖွယ်၊ လွမ်းဆွတ်ရမည့်နေရာ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်တွေ အပြည့်ပါ၏။

“နောက်ဆုံးတွင် တရားတော်ကို နာရ၍ သောတာပန် ဖြစ်လေသတည်း၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်လေသတည်း” ဟူ၍မျှသာ ပါရှိသည်။

“ဘယ်လို ကျင့်၍ ဘယ်လို အားထုတ်ရတယ်” ဆိုတာ ကျင့်စဉ်ကို မဖော်ပြ၊ လုပ်ငန်းခွင်ကို မထည့်

တစ်ဘဝသာသနာ

ကြ၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မပါပေ၊ “ဟာ”နေခဲ့သည်။

သူ့ခေတ်နှင့် သူ့ခါတော့လည်း မှန်ခဲ့၏။ ထို အဋ္ဌကထာများ ရေးကြစဉ်က ဆိုလျှင် လူတို့သည် သဒ္ဓါတရားလျော့ပါးလာကုန်ကြပြီ၊ သာသနာအပေါ်မှာ

လေးစားဖို့ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ဖို့က ပို၍ အရေးကြီးနေ၏။

ထို့ကြောင့် သဒ္ဓါတရားဖြစ်ဖို့ရာ ဝတ္ထု ဇာတ် ကြောင်းကို ဝေဝေဆာဆာ အသားပေးလာခဲ့ကြရသည်။ တရား လုပ်ငန်းခွင်အတွက် နေရာ မပေးနိုင်ခဲ့၊ သို့ အတွက်ကြောင့် “ဟာ”နေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လုပ်ငန်းခွင် ဦးစားပေး တရား

ယင်း“ဟာ”ကွက်ကို မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလက သိနေ၏။ ထိုဟာကွက်ကို ဖြည့်သိပ်ဖို့ရန် လည်း လိုအပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးက ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကို ဦးစားမပေး၊ သာမန်မျှသာ ဖော်ပြ၏။ အတွင်းသားလုပ်ငန်းပိုင်းကိုမှ ဦးစားပေး အကျယ်ချဲ့ ဟောပြောတော်မူသည်။

ရှေးအစဉ်အလာက ဟောပြောခဲ့ကြသောနည်း တို့မှာ အကြမ်းအားဖြင့် ၂-မျိုး ရှိသည်။ ယင်းတို့မှာ-

- ၁။ စာတွေ နှုတ်တက်အရကျက်ပြီး (ရိုးရိုး ကြီးအသံဖြင့်) အလွတ် ရွတ်ဆို ဟော ပြောရသော ယပ်ထောင်ဟောနည်း။
- ၂။ စာတွေ နှုတ်တက် အလွတ် မကျက် တော့ဘဲ အကြောင်းအရာမျှကိုသာ မှတ် သားပြီး (အသံနေ အသံထား၊ အနိမ့် အမြင့်၊ အပင့် အရှိက်တို့ဖြင့်) တင်ပြ သော ယပ်လှဲဟောနည်း-ဟူ၍ (၂)မျိုး ရှိသည်။

မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးက ယင်း၂-မျိုးတို့ကို ရှောင်လွှဲ၍ ဖယ်ထွက်ခြင်း ဖြစ်တော်မူသည်။ မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးက နည်းတစ်မျိုးဖြင့် ဝိမုတ္တိယုဂခေတ် နှင့် လိုက်အောင် လုပ်ငန်းခွင်ကို ဦးစားပေး ဟောပြော ခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့ အတွင်းပိုင်းလုပ်ငန်းခွင်ကို ပီပီပြင်ပြင် ဟောပြော လက်တွေ့ကျင့်သုံးရပုံကို နားလည်အောင် ထောက်ပြမှုသည် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ ဟောပြော မှုတွင် အဓိက အနှစ်သာရပိုင်း ဖြစ်သည်။ အများနှင့် မတူသော ဟောပြောနည်းမျိုး ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတွင်မှ “ဤကဲ့သို့ အလုပ် လုပ်သော ကြောင့် တရားထူးရလေသတည်း” ဤသို့ ဖော်ပြတော် မူလေ့ရှိသည်။

“အလုပ် လုပ်မှသာ တရားထူးရခြင်း” ဆိုတဲ့ အကျိုးအမြတ်ထွက်ပုံကို တင်ပြတော်မူလေ့ရှိ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝိပဿနာလေးပါ ထည့်ပြီး ဟောပါ-တဲ့

ယခုခေတ်တွင် လူပုဂ္ဂိုလ်တော်တော်များများက ဝိပဿနာကို စိတ်ဝင်စားလာကြပြီ။ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် လက်တွေ့ လုပ်ငန်းစဉ်တို့ကိုမှ လက်ခံချင်လာသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ လူများသာမက တောလက်ကျေးရွာများမှာ ရှိကြတဲ့လူတွေပါ ဝိပဿနာအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလာ ကြပြီ။

ဟောကြားပေးသောတရားတို့မှာ ယဉ်ကျေး ဖို့ရာ အတွက် သုတ္တန်တရားများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ဒါန အကြောင်း သီလအကြောင်းတို့လည်း ပါကြ၏။ ယဉ် ကျေးဖို့က အဓိက လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလော၊ ထို့ ကြောင့် သုတ္တန်တရားများကိုပင် ဖိ၍ ဟောပေးပါ သတတ်။

စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ ဓမ္မကထိက ဘုန်းတော် ကြီး တစ်ပါးက ပြောဖူး၏။ သူ့ကို တောလက်ကျေးရွာ များက ပင့်ကြသဖြင့် သူသည် နေရာအနှံ့ ရောက်ပါ သတဲ့။ တရားဓမ္မများကိုလဲ ဟောကြားပေးရပါသတဲ့။

သို့ရာတွင် ယခု နောက်ပိုင်း၌ကား ဒကာ ဒကာမတို့က တောင်းဆိုလာကြပါသတဲ့။ သူတို့ တောင်း ဆိုချက်ကား “အရှင်ဘုရား... ဝိပဿနာကလေးပါ ထည့်ပြီး ဟောပေးပါ” တဲ့။

လက်တွေ့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်လိုလာကြပြီ

ဤသို့တောင်းဆိုလာသောကြောင့် ပထမတွင် တရားတစ်ပွဲလုံး၏ ၃ပုံ ၁ပုံခန့်မျှ ဝိပဿနာ ထည့်ဟော ပေးသည်။ သူတို့ ကျေနပ်ကြသတဲ့။ နောက်ပိုင်းတွင် ထပ်မံ တောင်းဆိုလာကြပြန်သဖြင့် ယခုအခါ တစ်ဝက် ခန့်မျှ ဝိပဿနာကို ထည့်-ထည့်ပြီး ဟောပေးနေရပြီ ဟု ဆိုပါသည်။

ရှေးခေတ်ကလို ပုံပြင် သဘော ဝတ္ထု ဇာတ် ကြောင်းတွေကို ပြောပေးရုံမျှဖြင့် အား မရကြတော့၊ တင်းမတိမ်နိုင်ကြတော့၊ လက်တွေ့လုပ်ငန်းခွင် ဝင်လို လာကြပြီ။ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်သို့ တစ်ပတ်ပြန်၍ လည် လာပြီ မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့လျှင် လူအများစုက သဘာဝကျကျ ဟောပြောပေးသော ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် သစ္စာတရားများကို တောင်းတနေကြလေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ အသံကို ဦးစားပေးသော အဟောမျိုး၊ ဝတ္ထုကြောင်းဇာတ်လမ်းကို ရှေ့တန်းတင်သော အဟော မျိုး အပြောမျိုးကို လက်မခံလိုကြတော့ပြီ-ဟု သိနိုင် တော့၏။

* နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ၂၅၉

တစ်ဘဝသာသနာ

အစေလ ကဿပသုတ်

* မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဂြိုဟ်မြို့မှာ သီတင်းသုံးတော်မူနေခိုက်ဖြစ်၏။ တစ်နေ့သော နံနက်ပိုင်း၌ ရာဂြိုဟ်မြို့ထဲသို့ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွနေချိန် ဖြစ်သည်။ အဝတ်မဆီး ကိုယ်တည်းဗလာဖြစ်သော အစေလကဿပသည် ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ ပြီးလျှင်-

“အရှင်ဂေါတမ... မေးစရာကလေး နည်းနည်း ရှိလို့ မေးပါရစေ။”

“ကဿပ၊ ဒီအချိန်ဟာ မေးခွန်း ပုစ္ဆာ မေးဖို့ အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ဆွမ်းခံ ဝင်နေတုန်း ဖြစ်တယ်”

နှစ်ကြိမ်မြောက် မေးပါရစေ တောင်းပန်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက် ပယ်ချတော်မူ၏။ သုံးကြိမ်မြောက် မေးပါရစေ တောင်းပန်ပြန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ပယ်ချတော်မူပြန်၏။

သည်တော့ အစေလကဿပက ပြောသည်။ “အရှင် ဂေါတမရယ်... မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းပါ” ထိုအခါကျမှ မြတ်စွာဘုရားက “ကဲ... သည်လောက်မျှ မေးချင်လျှင်

မေးတော့” ဟု ခွင့်ပြုတော်မူသည်။

၁။ အရှင်ဂေါတမ... ဒုက္ခတွေ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် မိမိ ပြုတာလား။

“မဟုတ်ဘူး ကဿပ”

၂။ ဒါဖြင့် သူတစ်ပါးတွေ ပြုတာလား။

“သူတစ်ပါးတွေ ပြုတာလဲ မဟုတ်ဘူး ကဿပ”

၃။ ဒါဖြင့် မိမိရော သူတစ်ပါးရော နှစ်ဦးသား ပေါင်းပြီး ပြုတာလား။

“အဲဒါလဲ မဟုတ်ဘူး ကဿပ”

၄။ သည်လိုဆို အလိုလို ဖြစ်လာတာလား။

“အလိုလို ဖြစ်လာတာလဲ မဟုတ်ဘူး-ဟဲ့”

၅။ အို... အရှင်ဂေါတမ (ဘယ်လို မှတ်ရမှာလဲ) ဒုက္ခဆိုတာ မရှိဘူးလား။

“မရှိဘူးလဲ မဟုတ်၊ ရှိတယ်-ဟဲ့”

၆။ အဲဒီဒုက္ခကို အရှင်ဂေါတမက မသိဘူးလား မမြင်ဘူးလား။

“မသိဘူး မဟုတ်၊ သိတယ်-ဟဲ့၊

မမြင်ဘူး မဟုတ်၊ မြင်တယ်-ဟဲ့”

အကျယ် ဖြေရှင်းပြချက်များ

၁။ အို... အရှင်ဂေါတမ “ဒုက္ခကို မိမိပြုတာ လား” လို့ မေးတော့ အရှင်ဂေါတမက “မဟုတ်ဘူး ကဿပ” လို့ ဖြေတယ်။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ပြီး ဖြေတာ လဲ၊ မိန့်ပါဦး။

“ကဿပ... ယခု ဖြစ်ပေါ် တွေ့ကြုံနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို မိမိပဲ ပြုတယ်-ဆိုရင် “မိမိပြုခဲ့တဲ့ဒုက္ခ ကို မိမိပဲ ခံစားရတယ်” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရောက်တယ်။

ပြုသူလဲ ကိုယ်ပဲ၊ ယခု ခံစားရသူလဲ ကိုယ်ပဲ-ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရောက်နေတယ်။

အဲလို ရောက်နေတော့ “တစ်ယောက်တည်း” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်သွားတယ်။ (“ကိုယ်ပြု ကိုယ်ခံ၊ ကိုယ်ပြု ကိုယ်စံ” ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲ) ဒီအယူအဆဟာ မှားတာပဲ။ “ခိုင်တယ် မြဲတယ်” ဆိုတဲ့ သဿတဒိဋ္ဌိအယူ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် “မဟုတ်ဘူး” လို့ ဖြေခဲ့တာ။

* နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ၂၅၉

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၂။ အို... အရှင်ဂေါတမ၊ “ဒီဒုက္ခတွေဟာ သူ တစ်ပါးတွေက ပြုလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတာလား” လို့ မေး ပြန်တော့လဲ “မဟုတ်ဘူး” လို့ အရှင်ဂေါတမက ဖြေခဲ့ ပြန်တယ်။ အဲဒါကရော ဘယ်လို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ဖြေခဲ့တာလဲ။

“ကဿပ... ပြုလုပ်သူက တစ်ယောက်၊ ခံရ တော့ တစ်ယောက်” ဆိုပြန်တော့လဲ မဟုတ်သေးဘူး။

သူများက ပြုလုပ်ထားလို့ ကိုယ်က ခံရတယ် ဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူး-ဟဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ပြုလုပ်သူက ချုပ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီ၊ ပြတ်ခဲ့ပြီ။ ကုန်ခဲ့ပြီ။

သူလုပ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အကျိုးကို ကိုယ်က ခံစားရတယ် ဆိုတော့ ဒါက တခြားစီ ဖြစ်နေပြီ၊ ပြတ်နေပြီ၊ ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် ဒါလဲ မဟုတ်ဘူး-ဟဲ့။

ငါဘုရားက အဲဒီသဿတဒိဋ္ဌိ ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိ ၂- မျိုးတို့ကို ကွင်းရှောင်၍ အလယ်ကောင်က သွားနေ တယ်၊ မဇ္ဈိမာပဋိပဒါလမ်းစဉ်အတိုင်း တရားဟောပြနေ တယ်၊ ဘယ်လို ဟောသလဲဆိုတော့-

“အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊
သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊
။ပေ။ နိရောဓေါ ဟောတိတိ။

ဘာကြောင့် ဒိဋ္ဌိအယူတွေ ဝင်တာလဲ

* သာဝတ္ထိ ဇေတဝန်မှာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်း သုံးတော်မူခိုက်ဖြစ်၏။ ဝစ္စအနွယ် ပရိဗိုဇ်တစ်ဦး ရောက်လာပြီး မြတ်စွာဘုရားအား မေးလျှောက်သည်။

“အရှင်ဂေါတမ... လောကကြီးထဲမှာ ဒိဋ္ဌိအယူ တွေ အမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်နေပါတယ်၊

- (၁) လောကကြီးဟာ မြဲတယ်၊
- (၂) လောကကြီးဟာ မမြဲဘူး၊
- (၃) လောကကြီးဟာ အဆုံးရှိတယ်၊
- (၄) လောကကြီးဟာ အဆုံးမရှိဘူး၊
- (၅) အသက်နဲ့ကိုယ် အတူတူပဲ၊
- (၆) အသက်နဲ့ကိုယ် တခြားစီပဲ၊
- (၇) သတ္တဝါသေပြီးရင် ဖြစ်သေးတယ်၊
- (၈) သတ္တဝါသေပြီးရင် မဖြစ်တော့ဘူး၊
- (၉) သတ္တဝါ သေပြီးရင် တချို့ ဖြစ်သေး တယ်၊ တချို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊

(၁၀) သတ္တဝါသေပြီးရင် မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်။

အဲဒီ ဒိဋ္ဌိအယူတွေဟာ ဘာကြောင့် ဝင်တာလဲ အရှင် ဂေါတမ...

ဤသို့မေးလျှောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားတော်မူ၏ -

“ဝစ္စ... ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာ ဏ (ဆိုတဲ့ခန္ဓာငါးပါး)တို့ကို မသိခြင်းကြောင့်၊ ယင်းတို့၏အဖြစ်ကိုလည်း မသိခြင်းကြောင့်၊ ယင်းတို့၏အပျက်ကိုလည်း မသိခြင်းကြောင့်၊ ယင်းတို့ ချုပ်ကြောင်း အကျင့်ကောင်းကိုလည်း မသိခြင်းကြောင့် ဤဒိဋ္ဌိအယူများ ဝင်လာရ သည်။

* ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ၊ ၂၁၈၊ ၂၂၀

တစ်ဘဝသာသနာ

ကောကနဒ ပရိဗိုဇ်က မေး

*တစ်ခါတုန်းက ကောကနဒ ပရိဗိုဇ်က အရှင် အာနန္ဒာနှင့် တွေ့၍ မေးဖူး၏။ ဖော်ပြခဲ့ပြီး (၁၀)မျိုးကို ပြောပြပြီးလျှင် “အဲဒီအထဲက ဘယ်အယူ ယူပါသလဲ” ကဲ့၊ အရှင်အာနန္ဒာက “အဲဒါတွေ တစ်ခုမျှ မယူဘူး” လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

“ဒါဖြင့် သင်ဟာ ဒါတွေကို မသိဘူးလား မမြင်ဘူးလား” ဟု ပရိဗိုဇ်က ထပ်မေး၏။ “မသိမဟုတ်

မမြင်မဟုတ်၊ သိပါ၏ မြင်ပါ၏” ဟု အရှင်အာနန္ဒာက ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာပြုလို့ ဒီအယူတွေကို မယူတာလဲ” ဟု ထပ်ဆင့် မေးပြန်၏။ “ဒိဋ္ဌိအယူတွေ ဖြစ်နေလို့၊ ငါက အဲဒီဒိဋ္ဌိအမျိုးအစား (၆၂)ပါးကိုလဲ သိတယ်၊ အဲဒီဒိဋ္ဌိတွေ ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတရားတွေကိုလဲ သိထားတယ်” ဟု အရှင်အာနန္ဒာက ဖြေတော်မူသည်။

ဒိဋ္ဌိဖြစ်ခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်း (၈)ပါး

** ခန္ဓာ အဝိဇ္ဇာ ဖဿောစ၊
သညာ တက္ကော အယောနိသော။
ဒုမ္မိတ္တော ပရတော ယောသော၊
ဒိဋ္ဌိဋ္ဌာနာနိ အဋ္ဌဓာ။ ။

၁။ ခန္ဓာ၏ သဘောကို မသိခြင်းကြောင့် ဒိဋ္ဌိ ဝင်တယ်။ ခန္ဓာငါးပါးထဲက ဘယ်ဟာကိုပဲရူရူ၊ တစ်ခုခု ကို ရွေးရူပါ။ ဥပမာ ရုပ်ကို ရူတယ်ဆိုရင် ရုပ်ကလေး တွေ ပေါ်လာတာလဲ သိအောင်၊ ပျောက်သွားတာလဲ သိအောင် ရူပါ။ ပြောနေကျ စကားလုံးနဲ့ ပြောရရင် ဖြစ်လာတာလဲ သိအောင်၊ ပျက်သွားတာလဲ သိအောင် ရူပါ။ ရုပ်ကို တွေ့နေရုံနဲ့ မပြီးသေး။

အလားတူပဲ ဝေဒနာကို ရူတဲ့အခါမှာလဲ ဝေဒနာ ကို တွေ့နေရုံနဲ့ မပြီးသေး၊ ဝေဒနာရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့သည့်အထိ ရူပါ။

သညာ၊ သင်္ခါရ၊ စိတ်တို့ကို ရူတဲ့အခါမှာလဲ အဖြစ်အပျက် ကွေ့သည်အထိ ရူပါ။ ဖြစ်တိုင်း သိ

ပျက်တိုင်း သိအောင် ရူပါ။
အဲလိုသိလာရင် သိတိုင်း - သိတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ယောက်ျား မိန်းမ ပျောက်နေတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖြစ်တာ ပျက်တာက ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါမှ မဟုတ်ဘဲ၊ (မှန်ပါ) ဒုက္ခတွေဖြစ်၍ ဒုက္ခတွေ ပျက်နေတာပဲဟာ (မှန်ပါဘုရား) အဲလိုသိလာတော့ ဒိဋ္ဌိ ကွာတာပေါ့ (မှန်ပါ)

အဲသည်လို ခန္ဓာရဲ့ဖြစ်တာ ပျက်တာကို မမြင် ရင်၊ ခန္ဓာအကြောင်းကို မသိရင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ထင်နေမယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ထင်ရင် ဒိဋ္ဌိဝင်တာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

အချုပ်ပြောကြစို့ဆိုတော့ ခန္ဓာဖြစ်၍ ခန္ဓာပျက် တာကို မသိရင် ဒိဋ္ဌိဝင်တယ်၊ ဒိဋ္ဌိဝင်ခြင်းရဲ့အကြောင်း တစ်ခုပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

၂။ နောက်တစ်ခုက အဝိဇ္ဇာကြောင့်လည်း ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်တယ် (မှန်ပါ) ရုပ်ပေါ်တာ ရုပ်ပျက်တာ မသိ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ စိတ်တွေ ပေါ်တာ စိတ်တွေ ပျက်တာ မသိယင် ဒိဋ္ဌိ ဝင်တယ်။

* အင်္ဂုတ္တရပါဠိ၊ ဒသက၊ ၄၁၅
** အင်္ဂုတ္တရပါဠိ၊ ဒသက၊ ၄၂၃

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၃။ ဖဿကြောင့်လည်း ဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်၊ အခံဓာတ် + အတိုက်ဓာတ် + အပွင့်ဓာတ်တွေ ဆုံကြတာဟာ ဖဿပေါ့၊ အဲဒီဖဿဖြစ်တာ တွေ့ထိတာကိုပဲ ငါတွေ့ထိတယ်၊ သူတွေ့ထိတယ် လုပ်နေတော့ ဒိဋ္ဌိဝင်တာပေါ့ (မှန်ပါ) အမှန်က ဓာတ်တွေ ဆုံကြ ကြံကြခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

၄။ သညာမှား အမှတ်မှားလို့လဲ ဒိဋ္ဌိဖြစ်၊ ခန္ဓာတွေ ရုပ်နာမ်တွေကို သူပဲ ငါပဲ၊ ယောက်ျား မိန်းမပဲလို့ အမှတ်မှားသောကြောင့်လည်း ဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ် (မှန်ပါ)

၅။ ဝိတက်ကြောင့်လည်း ဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်၊ မျက်စိနား နှာ စတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို “ငါပိုင် ငါစိုး” ဟု ကြံစည်မှားသောကြောင့် ဒိဋ္ဌိဖြစ်ရတယ်။

၆။ (အယောနိသော) နှလုံးသွင်းမှားလို့လဲ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ရတယ်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်နဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေကိုပဲ ယောက်ျားလို့ နှလုံးသွင်း၊ မိန်းမလို့ နှလုံးသွင်း၊ သမီးလို့ သားလို့ စသည် နှလုံးသွင်းမှားသောကြောင့်လည်း ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ရတယ်။

၇။ (ဒုမ္မိတ္တ) မိတ်ဆွေမှားနဲ့ ပေါင်းသင်းမိလို့လဲ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ရတယ်၊ ခရစ်ယာန်နဲ့ ပေါင်းလို့ ခရစ်ယာန်ဖြစ်၊ မူဆလင်နဲ့ပေါင်းလို့ မူဆလင်ဖြစ်ရ (မှန်ပါ)

၈။ (ပရတော ယောသ) မှားတဲ့တရားကို နာမိလို့လဲ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ရ၊ သူတပါးထံမှ ဒိဋ္ဌိမကွာတဲ့တရားကို နာရလို့လဲ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ရတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဤနည်းအားဖြင့် ဒိဋ္ဌိ (မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ) ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်း (၈)ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောပြထားတော်မူတယ် (မှန်ပါဘုရား) [ဆောင်]

- ၁။ ခန္ဓာမသိ-အဝိဇ္ဇာရှိ၊ တွေ့ထိ-အမှတ်မှား။
- ၂။ ကြံစည်-နှလုံးသွင်း၊ မိတ်ပေါင်းသင်း၊ ပျက်ယွင်း နာတရား။
- ၃။ ဤရှစ်ပါးတွင်၊ တစ်အင်အင်ကြောင့်၊ အမြင်ယွင်းဖောက်၊ ဒိဋ္ဌိရောက်၊ တောက်လျှောက် အပါယ်သွား။ ။

ဤသို့အားဖြင့် ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရား (၈)ပါး ရှိကြောင်းကို အဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့်ဆိုပြလေသည်။

ဂဒ္ဒုလဗဒ္ဒသုတ်

[ဂဒ္ဒုလ=ခွေးကိုချည်သောကြိုး၊ (သားရေကြိုး)၊ ဗဒ္ဒ=ဖွဲ့ချည်အပ်။] ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဤသို့ ဟောတော်မူသည်-

“သံသရာကြီးက ရှည်လျားလှ၏၊ အစတောင်မထင်နိုင်အောင်ဖြစ်သည်၊ အဝိဇ္ဇာအပိတ်အကာနှင့် တဏှာသံယာဇဉ်တွေ ရှိပြီး သံသရာထဲ တဝဲလယ်လယ် နေကြရသူတို့အတွက် ဘယ်တုန်းက စခဲ့သည်ဟူ၍ပင် မမြင်နိုင်လောက်အောင် ရှည်လျားလှသည်”

* “သေယျထာပိ ဘိက္ခဝေ သာ ဂဒ္ဒုလဗဒ္ဒေါ ဒဠေ ဒီလေဝါ ထမ္ဘေဝါ ဥပနိဗဒ္ဒေါ၊ တမေဝ ဒီလံဝါ ထမ္ဘံဝါ အနုပရိဓာဝတိ အနုပရိဝတ္တတိ” ရဟန်းတို့... ဥပမာဖြင့် ပြောရလျှင် သားရေလွန်ကြိုးဖြင့် ဖွဲ့ချည်ထားအပ်သော ခွေးသည် ခိုင်မြဲသောငှက်၊ ခိုင်မြဲသောတိုင်၌ မြဲမြံစွာ ချည်နှောင်ထားအပ်သည် ရှိသော် (ထိုခွေးသည် နောင်ကြီးတည်း ထားသည်ဖြစ်၍ အဝေးသို့ မသွားနိုင်ဘဲ) ထိုငှက်၊ ထိုတိုင်သို့သာလျှင် လှည့်ပတ် ပြေးလွှား သွားလာနေရရာသကဲ့သို့-

* ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်-၁၂၁။

တစ်ဘဝသာသနာ

ထို့အတူပင် အကြားအမြင် ဗဟုသုတမရှိသော ပုထုဇဉ်သည်လည်း ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏတို့ကို (ဝါ) ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို အတ္တဟူ၍ ဒိဋ္ဌိ စွဲ-စွဲယူမှတ်သားထားနေအံ့။ ထိုရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏသို့ပင် (ဝါ) ခန္ဓာငါးပါးသို့ပင် လှည့်ပတ်ပြေးလွှား သွားလာရစ်ဝဲနေရာ၏။

ရစ်ဝဲနေရလျှင် ဇာတိ၊ ဇရာမရဏ၊ သောကာ၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသတို့မှ မလွတ်မြောက်နိုင်၊ ထိုအရာတို့မှ မလွတ်မြောက်နိုင်သေးလျှင် ဒုက္ခအပေါင်းမှလည်း မလွတ်မြောက်နိုင်သေး၊ ဤသို့ ဟောတော်မူသည်။

မှတ်ချက်။ ။ဤသုတ်တော်အရ ဆိုလျှင်

ခန္ဓာကို တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် စွဲသဖြင့် တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေ ရပုံကို သိရ၏။ ဘာဖြင့် စွဲသလဲ၊ ဒိဋ္ဌိဖြင့် စွဲ၏။ ဘာကြောင့် စွဲသလဲ၊ ငါ့လို ထင်မှတ်နေသောကြောင့်။

သို့ဖြစ်၍ ခန္ဓာက တိုင်ကြီး၊ တဏှာက ကြိုး၊ ဒိဋ္ဌိက လည်ပတ်၊ စွဲလမ်းနေသူ ပုထုဇဉ်က ခွေးနှင့် တူ၏-ဟု ဆိုလိုသည်။

[ခန္ဓဂဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော်မှာပင် နာ-၁၂၃၊ ဒုတိယ ဂဒ္ဒုလဗဒ္ဒသုတ်တွင်လည်း ခန္ဓာ ငါးပါးတို့အပေါ်၌ “ဧတံ မမ၊ ဧသောဟ မသ္မိ၊ ဧသော မေ အတ္တာ”ဟူ၍ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် ရှုပ် စွဲယူပုံမျှသာ ထူးသည်၊ အတူ တူပင် ဖြစ်၏။]

ခန္ဓာချည်တိုင်၊ တဏှာကြိုး၊ ဒိဋ္ဌိလည်ပတ်

[မိုးကုတ်(၇)နာ-၂၈မှဒုအထိ] ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ အထက်ပါ ဟောမိန့်ချက်ကို မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ပုံပေါ်လာအောင် ဤသို့ ဖော်၍ ဟောပြောတော်မူသည်။

“လူတွေဟာ သေခါနီးကျရင် ငါတော့ဖြင့် ခက်ပြီ၊ ငါ သေရတော့မယ်၊ ငါ့ခန္ဓာကြီးနဲ့ ခွဲရတော့မယ်-လို့ ညည်းပြီး သေတတ်ကြသတဲ့၊ အဲသည်လိုဆိုတော့ တဏှာ ဒိဋ္ဌိနဲ့ သေသွားကြတာပေါ့” (မှန်ပါဘုရား)

ဒုက္ခသစ္စာကြီးကို ငါ-ငါ့ဥစ္စာလုပ်ပြီး သေကြတာနော် (မှန်ပါဘုရား) ငါဆိုတာက ဒိဋ္ဌိ၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုတာက တဏှာ (မှန်ပါ) ဒါဖြင့် ဒကာကြွယ်... တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့နဲ့ သေသွားကြတယ်လို့ ပြောရင် မှားမလား (မမှားပါ ဘုရား)

ဒီခန္ဓာကြီးကို တဏှာ ဒိဋ္ဌိနဲ့ စွဲပြီး သေကြတယ် ဒကာသစ်ရ... (မှန်ပါဘုရား) ဒါဖြင့် ဒီခန္ဓာကြီးကို ဒိဋ္ဌိပါဒါန်-ကာမုပါဒါန်တို့ဖြင့် စွဲကြတယ် (မှန်ပါ) ငါဆိုတာက ဒိဋ္ဌိပါဒါန်၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုတာက ကာမုပါဒါန်၊ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဥပါဒါန်တန်းလန်းနဲ့ သေ

သွားတယ် ဆိုရင် ဥပါဒါနပစ္စယာ (ကမ္မဘဝေါ-ပါ ဘုရား) ကမ္မဘဝပစ္စယာ (ဇာတိပါဘုရား) ဇာတိပစ္စယာ (ဇရာမရဏပါ ဘုရား)

အဲ... သောကာ၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသတို့နဲ့ ဒကာကြွယ်ရေ... စုံလိုပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ) မကောင်းတာတွေဟူသရွေ့ စုံနေတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဒီလူ ခန္ဓာချည်တိုင်မှာ ခေါင်းစင်းပြီး သေသွားတယ် (မှန်ပါ) ခန္ဓာကို ငါထင်သွားတာကိုး (မှန်ပါ) ပြီးတော့ ငါ့ခန္ဓာကြီး စွန့်ရတော့မယ်ဆိုတော့ “ငါ့ဥစ္စာ” လို့ စွဲတဲ့အတွက် တဏှာ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဒီလို မှတ်တော့၊ ခန္ဓာက ချည်တိုင် (မှန်ပါ) ငါ့ဥစ္စာထင်တာက တဏှာကြိုးပဲ (မှန်ပါ) မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပုထုဇဉ် (မှန်ပါဘုရား) ဒိဋ္ဌိပါဒါန် ကာမုပါဒါန်ကို မသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပုထုဇဉ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီပုထုဇဉ်ဟာတဲ့ ခန္ဓာချည်တိုင်မှာ တဏှာ ကြိုးနဲ့ ချည်ထားခံရ (မှန်ပါ) ခွေးနဲ့တူတဲ့ ပုထုဇဉ်ကို (မှန်ပါဘုရား) ဘုရားဟောတာနော် (မှန်ပါဘုရား)

ဒီပုထုဇဉ်ကလဲ ဘာမှမသိ၊ ခန္ဓာကို ငါပဲ ထင်နေတာ (မှန်ပါ) ငါ့လို ထင်တဲ့ ဒိဋ္ဌိ (မှန်ပါ) အဲဒါက လည်ပတ်ပေါ့ဗျာ (မှန်ပါဘုရား)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လူ နတ် ဗြဟ္မာ ခန္ဓာချည်တိုင်တွေ

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ခင်မင်တတ်တဲ့ တဏှာကြီးနဲ့ ချည်ထားတယ်။ ဒါဖြင့် ဒိဋ္ဌိလည်ပတ်၊ တဏှာကြီးဖြင့် ခွေးနဲ့ တူတဲ့ ပုထုဇဉ်ကို ခန္ဓာတိုင်မှာ ချည်ထားတာ။ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီခန္ဓာကြီးကို ခင်ဗျားတို့က ငါပဲ ထင်နေတော့ ဒိဋ္ဌိကလဲ ပါနေတယ်။ (ပါ ပါတယ်ဘုရား) ငါ့ဥစ္စာလို့လဲ ထင်နေတော့ တဏှာကော (ပါ-ပါတယ်ဘုရား) ဘယ်သူက ထင်တာတုံး (ပုထုဇဉ်လူမိုက်ကပါဘုရား) ဘယ်အပေါ်မှာ ထင်တာတုံး (ခန္ဓာပေါ်မှာပါ)

ပုထုဇဉ်က ခန္ဓာငါးပါးအပေါ် ဘယ်လို ထင်တာ တုံး (ငါ-ငါ့ဥစ္စာ ထင်ပါတယ်ဘုရား) အေး... ငါ ငါ့ဥစ္စာ ၂-ချက် ထင်တယ်နော် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ခန္ဓာငါးပါးက ဘာနဲ့တူသတုံး၊ (ချည် တိုင်နဲ့ တူပါတယ်ဘုရား) ငါ့ဥစ္စာဆိုတာက တဏှာပဲ။ ဘာနဲ့တူတုံး (ကြိုးနဲ့ တူပါတယ်ဘုရား) ပုထုဇဉ်က ဘာနဲ့တူသတုံး (ခွေးနဲ့တူပါတယ်ဘုရား) ဒီခွေးကလဲ

သူ့ကိုယ်သူ ငါလို့ထင်နေတော့ ဒိဋ္ဌိ (မှန်ပါ) အဲဒါက လည်ပတ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့တစ်တွေမှာ ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေ တုံး ဆိုတော့ ခန္ဓာငါးပါးချည်တိုင်၌ တဏှာတည်း ဟူသောကြိုး၊ ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော လည်ပတ်နဲ့ ပုထုဇဉ် အမိုက်သည် ခွေးကဲ့သို့ လည်ပတ်နေတယ် (မှန်ပါ) တိုင်ကို လှည့်ပတ်ပြေးနေတယ်။ (မှန်ပါဘုရား)

လူ့ခန္ဓာတိုင်မှာ မချည်ရလို့ ရှိရင် နတ်ခန္ဓာ ဖြစ်ရပါလို့၏ဆိုတော့ ဟိုခန္ဓာသွားချည်တယ် (မှန်ပါ)၊ ဗြဟ္မာခန္ဓာဖြစ်ရပါလို့၏ဆိုတော့ ဗြဟ္မာခန္ဓာကို သွား ချည်တယ် (မှန်ပါ) ဗြဟ္မာခန္ဓာ၌ တဏှာကြိုးနဲ့ ဒိဋ္ဌိ လည်ပတ်နဲ့ သွားချည်နေတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဝိပဿနာမလုပ်တဲ့သူမှာဖြင့် ငါ-ငါ့ဥစ္စာ ပြုတ် ပါ့မလား (မပြုတ်ပါဘုရား) မပြုတ်တော့ကို ခန္ဓာချည် တိုင်မှာ မြဲနေမှာပဲ (မှန်ပါ) ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ ကြိုးကြီးကရော ပြုတ်ပါ့မလား (မပြုတ်ပါဘုရား) ငါဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိလည်ပတ် ကြီးကရော ပြုတ်ပါ့မလား (မပြုတ်ပါဘုရား)

တိုင်ကျိုး၊ ကြိုးပြုတ်၊ လည်ပတ်ပြုတ်

အဲဒါကြောင့် ဒီကနေ့ ဒီတိုင်၊ ဒီကြိုးနဲ့ ဒီလည် ပတ်ကို ဖြတ်ပေးပါ့မယ် (မှန်ပါဘုရား) ဖြတ်ပေးပြီးရင် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော လွတ်လပ်ရေးကို ရမယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဒီတိုင်ခြေက လွတ်သွားရင် သက္ကာယနယ်မှ လွတ်သွားမယ်။ သက္ကာယဆိုတာ ခန္ဓာငါးပါး (မှန်ပါ) သက္ကာယချုပ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ဆိုက်သွားမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဒီနေ့ တိုင်ရယ်၊ ကြိုးနဲ့ လည်ပတ်ရယ် ဖြတ်ကြစို့။ ခန္ဓာက ဘယ်နှစ်ပါးလဲ (ငါးပါးပါဘုရား) ဘယ်ဟာတွေလဲ (ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့ပါဘုရား)

အဲဒါတွေကို ဉာဏ်နဲ့ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါ။ ဟို နားက ယား၊ ဒီနားက နား၊ ဟိုနားက ကိုက်၊ ဒီနားက ခဲ၊ ဟိုနားက ကျင် - ဆိုတာတွေဟာ ဝေဒနာတွေပဲ (မှန်ပါ) ကြည့်လိုက်တော့ ပျောက် ပျောက် ကုန်

တစ်ဘဝသာသနာ

တယ် (မှန်ပါ) ဒါဖြင့် ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားတဲ့အနိစ္စပဲ၊ (မှန်ပါဘုရား) ဝေဒနာကလေးတွေက ဖြစ်-ပျက်ဆိုတော့ ငါ ဟုတ်သေးရဲ့လား (မဟုတ်တော့ပါ ဘုရား) အနိစ္စပဲဟာ (မှန်ပါ) အနိစ္စဖြစ်သွားတော့ ဒိဋ္ဌိလည်ပတ်ပြုတ်ပြီ (မှန်ပါဘုရား)

ငါ့ဥစ္စာကော ဟုတ်သေးရဲ့လား (မဟုတ်တော့ပါ ဘုရား) မဟုတ်ရင် တဏှာကြီးလဲပြတ်ပြီ (မှန်ပါ) ဒါဖြင့် ဒကာ ဒကာမတို့ ဖြစ်ပျက်ကလေး တစ်လုံးသည် လည်ပတ်နဲ့ ကြီးပြတ်တယ် (မှန်ပါ)

ဒါတွင် ဘယ်ကအုံးမလဲ ဖြစ်ပျက် တွေချည်း မြင်နေတော့ ခန္ဓာလဲ ပျောက်မနေဘူးလား (ပျောက်နေပါတယ် ဘုရား) ဒါဆိုရင် တိုင်လဲ ကျိုးတော့တာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ခွေးဘဝလက်စသိမ်းမယ် (မှန်ပါဘုရား) နို့မဟုတ်ရင် သံသရာထဲမှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ခွေးကြီး

ဘဝတွေ ခွေးငယ်ဘဝတွေ လုပ်နေရအုံးမယ်၊ (မှန်ပါ ဘုရား)

စိတ်ကလေးတွေ ရှုမယ်ဆိုရင်လဲ ရှုနိုင်ပါတယ် (မှန်ပါ) ဘယ်စိတ်လာလာ၊ ဖြစ်ပျက်သာရူချ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့အခါ ငါဟုတ်သေးလား (မဟုတ်ပါ) ငါမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတော့ လည်ပတ်ပြုတ်ပြီ၊ (မှန်ပါ) ငါ့ဥစ္စာကော ဟုတ်သေးလား (မဟုတ်တော့ပါ) ဒါဖြင့် ချည်တဲ့ကြိုးလဲ ပြတ်ပြီ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဒိဋ္ဌိလည်ပတ်နဲ့တဏှာကြီးပြတ်တော့ကို ပုထုဇဉ်ပဲ ဖြစ်နေသေးသလား၊ အရိယာဖြစ်သွားသလား (အရိယာဖြစ်သွားပါတယ်ဘုရား) ဒါဆို လွတ်လပ်ရေး ရပြီ။

ဒိဋ္ဌပါဒါန် ကာမပါဒါန်ဆိုတဲ့ ဥပါဒါန်ကြီးတွေ အကုန်ပြတ်ပြီးတော့ ဥပါဒါန်တို့၏ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်တော့တယ် (မှန်ပါဘုရား)

အထက်ဘဝဂ်၊ အောက်အဝီစိ

ဒီလိုသာ ဝိပဿနာ မရှုလိုကတော့ ဒိဋ္ဌိမပြုတ်၊ ဒိဋ္ဌိမပြုတ်ရင် (၃၁)ဘုံအတွင်းမှာ တပြောင်းပြန်ပြန်၊ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် အတည်မကျ ဘဝအမျိုးမျိုး ဖြစ်ရပေဦးမည်၊ ဤသဘောကို ဒုတိယ မုံရွေးဆရာတော်က မေတ္တာစာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း သတိပေးထားသည်။

“ဇမ္ဗူဒီ စိုးအုပ်၍၊ မင်းလုပ်သည့် အို ဘယ့်လူ၊ ထီးဖြူနှင့် တလျှပ်လျှပ်၊ မြွေကြောရှည် စပါးကြီးမှာ၊ အမြီးနှင့် တခတ်ခတ်...”

ဥဒ္ဒယာဝ ဘဝဂ္ဂါစ၊ အဓောယာဝ အဝီစိတော၊ တရီခေတ်လုံး၊ ဗရုန်းဗရင်း၊ ဆင်းသူဆင်း၊ တက်သူတက်၊ လူဖြစ်ချည် နတ်ဖြစ်ချည်၊ အတည်မဲ့မျိုး၊ အစိုးမရ။

ဂေါဏ ကုက္ကုရ ဥဏ္ဏနာဘိ သရဗူ၊ တက်တူအိမ်မြှောင်၊ အတောင်ပေါက် အမြီးရောက်၊ အမောက်နှင့် ဆောင်းဆောင်း။

ခြေနှစ်ချောင်း ခြေလေးချောင်း၊ သောင်းပြောင်း ရောရာ၊ ခြေမရှိပဲ အခါခါ၊ ခြေများစွာနှင့် အကြိမ်ကြိမ်။

တာဝတိံ ဘုံဖျားမှာ၊ သိကြားဖြစ်၍ သူထက်ကဲ၊ အောက်ငရဲမှာ သေနာနာ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်လို့ ပြောင်ပြောင်ဝင်း၊ ဝက်စားကျင်းမှာ တရှင်ရှုပ်...” တဲ့။

စာကလည်း ပြောင်မြောက်ပါ၊ သူ့အဓိပ္ပာယ်ကလည်း ရှင်းလှပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဆုကြီးပန်မှ မဟုတ်လျှင် ရတယ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက သူ့ထံသို့ တရားအား ထုတ်ရန် ချဉ်းကပ်လာသူတို့အား မေးလေ့မေးထရှိတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု ရှိသည်။ အဲဒါက “ခင်ဗျား... ဆုကြီး ပန်လား” တဲ့။

“တပည့်တော် ဆုကြီးပန် မဟုတ်ပါ ဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်ထားလျှင် တရားရနိုင်တဲ့ အင်္ဂါနှစ်ချက် ကို မိန့်တော်မူလေ့ရှိ၏။

“အေး... ဆုကြီးပန်မှ မဟုတ်လျှင် ပဉ္စာနန္ဒ ရိယကံသာ မထိုက်ခဲ့စေနဲ့၊ ရတယ်ဗျ။ “တရား ရတယ်” ဆိုတာ အင်္ဂါ ၂-ချက်ညီရင် ရတာပဲ။ ပေဋကောပဒေသမှာ ဆိုထားတယ်။ ဥပရိ ပဏ္ဍိသ ပါဠိတော်မှာလဲ ဟောထားတာပဲ။

နံပါတ်(၁) သစ္စာတရားကို နာကြားမှု၊ နံပါတ်(၂) ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ မှန်ကန်စွာ ဉာဏ် ဖြင့် နှလုံးသွင်းမှု၊ သည်နှစ်ချက်ပြည့်စုံရင် လုံလောက်ပြီ။ ဒါ သာဝက အင်္ဂါပဲ...”

ဤသို့လျှင် ရဲရဲကြီး မိန့်တော်မူလေ့ရှိ၏။ ဆရာ တော်ကလည်း အားကိုးသာခကရှိ၍ မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

* ဒုဝေ ဟေတူ ဒုဝေ ပစ္စယာ
သာဝကဿ သမ္မာဒိဋ္ဌိယာ ဥပ္ပါဒါယ၊
ပရတော စ ယောသော သစ္စာနုသန္နိ၊
အဇ္ဈတ္တဉ္စ ယောနိသော မနသိကာရော။

သူ့အဓိပ္ပာယ်က-

သာဝကအတွက် မှန်ကန်တဲ့ဉာဏ်အမြင်ရဖို့ရာ အကြောင်း(၂)မျိုးသာ ရှိ၏။ တစ်မျိုးမှာ သစ္စာနှင့် စပ် သောတရား သူတစ်ပါးထံမှ နာကြားရခြင်း၊ နောက်

တစ်မျိုးမှာ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ မှန်ကန်သော နှလုံး သွင်းမှု (တရားရှုမှတ်မှု) ရှိခြင်း၊ ဤ၂-မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ လိုရင်းကို ချုံး၍ ပြောရလျှင်-

- (၁) သစ္စာတရား နာကြားခြင်း၊
- (၂) ဉာဏ်က ခန္ဓာပေါ်သို့ လှည့်၍ နှလုံး သွင်းခြင်း၊ ဤနှစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။

သာဝကဿ-သာဝက၏၊ (ဝါ) သာဝက အ တွက်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိယာ-မှန်ကန်သော ဉာဏ်အမြင်၏၊ ဥပ္ပါဒါယ-ဖြစ်ပေါ်ခြင်းငှါ၊ (က) ပရတော-သူတစ်ပါး ထံမှ၊ သစ္စာနုသန္နိ-သစ္စာနှင့် စပ်သော၊ ယောသောစ- တရားသံလည်းကောင်း၊ (ခ) အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တွင်း သန္တာန်၌၊ (ဝါ) ခန္ဓာပေါ်၌၊ ယောနိသော-သင့်သော အကြောင်းအားဖြင့် (ဝါ) နည်းမှန်လမ်းမှန်၊ မနသိကာ ရောစ-နှလုံး သွင်းခြင်း (တရား ရှုမှတ်ခြင်း) လည်း ကောင်း၊ (ဣတိ-ဤသို့) ဟေတူ-အကြောင်းရင်းတို့ သည်၊ ဒုဝေ-နှစ်မျိုးတို့သာတည်း၊ ပစ္စယာ-အကြောင်း ဖျားတို့သည်၊ ဒုဝေ-နှစ်မျိုးတို့သာတည်း။

[ဆောင်]

- ၁။ သစ္စာနှင့်စပ်၊ တရားမြတ်၊ ချဉ်းကပ် သိအောင် နာ။
- ၂။ သစ္စာအသိ၊ ဉာဏ်နှင့်ညှိ၊ ရှုကြည့် ကိုယ်ခန္ဓာ။
- ၃။ အင်္ဂါ နှစ်တန်၊ ပြည့်စုံပြန်၊ ရရန် တရားသာ။
- ၄။ ပေဋကောပဒေသ၊ ပါဠိပြု၊ မိန့်ဟ ကျမ်းတော်လာ။

* ပေဋကောပဒေသပါဠိ၊ ၁၆၇

တစ်ဘဝသာသနာ

ပါရမီတွေ ပြည့်နေကြပြီ

“လူတွေက ပြောတတ်ကြတယ်။ “ပါရမီ” “ပါရမီ”နဲ့ ပါရမီပြည့်မှ တရားရမှာပေါ့”တဲ့။ တို့တော့ ပါရမီ လိုပါသေးတယ်။ တရားရမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး”တဲ့။ အလကား နားမလည်ဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောနေကြတာ”

ဤသို့လျှင် မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးက မိန့်တော်မူဖူးသည်။ နားမလည်သူများအတွက် သတိပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

“ပါရမီ” ဆိုတာ ဘုရား အတွက် လိုတယ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအတွက် လိုတယ်။ လက်ယာတော်ရုံ လက်ဝဲတော်ရုံအတွက် လိုတယ်။ အသိတိသာဝကတွေ အတွက်လဲ လိုတယ်။ ဒါတွေဟာ ဆုကြီးတွေပေါ့။

အဲ... အဲဒီဆုကြီးတွေကို မမက်ဘူး၊ အဲဒီ ဆုကြီးတွေကို မပန်ဘူး၊ ရိုးရိုးသာဝကအဖြစ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ယူမယ်ဆိုတဲ့သူတွေအတွက် ပါရမီတွေ နောက်ထပ် ဖြည့်ဖို့ မလိုဘူး၊ ပြည့်နေပြီ၊ အလုပ် လုပ်တော့” ဟူ၍ မိန့်တော်မူတတ်၏။

ဘုရားဖူးချင်သေးလို့-တဲ့

သီရိလင်္ကာ (သီဟိုဠ်ကျွန်း)၌ စူဠသံဃရက္ခိတ မထေရ်ကြီးတစ်ပါးရှိ၏။ သီလသမာဓိပညာဂုဏ်တို့ဖြင့် အရှိန်အဝါကြီးမားလှသည်။ အများက ကြည်ညိုကြ၏။ သက်တော်က ၈၀၊ သိက္ခာတော်က ၆၀ ရှိလာသောအခါ အိုပြီဖြစ်၍ သေရာညောင်စောင်းထက်၌ လျောင်းရင်း ညည်းတွားနေရလေပြီ။ အလုပ်အကျွေးရဟန်းငယ်တို့က မေးလျှောက်ကြ၏-

“အရှင်ဘုရား... အားကိုးစရာ တစ်စုံ တစ်ခု သော လောကုတ္တရာတရားများ ရရှိပါပြီလား ဘုရား”

“ဟင့်အင်- ငါ့မှာ လောကုတ္တရာတရား တစ်စုံ တစ်ခုမျှ မရှိ”

“အို... အရှင်ဘုရား၊ တက်ဝန်းကျင် ပတ်ပတ် လည် ၁၂-ယူနောခန့်မှစ၍ ဒကာ ဒကာမတွေက အရှင်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည်-ဆိုပြီး စုဝေးနေကြပါပြီ။

ဒီလိုဆိုရင် ပုထုဇဉ်ဘဝဖြင့် အရှင်ဘုရားက သေရတော့မယ်-ဆိုတော့ လူတွေအဖို့

အထင်ကြီးရသလောက် စိတ်မကောင်းစရာလဲ ဘုရား”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ကဲ-ကဲ- ကဲ... ဒါဖြင့် ငါ့ကို ထူပေးစမ်း၊ ခဏကလေး ငါ့ကို ထူပေးစမ်း”

ဤသို့ အမိန့် ရှိသဖြင့် ညောင်စောင်းထက်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ပေးလိုက်ကြလေသည်။

“ကဲ... အပြင်ထွက်ကြ” ဟု အမိန့် ရှိသဖြင့် အလုပ် အကျွေး ရဟန်းငယ်များ အပြင်သို့ ထွက်ကြရ၏။ အပြင်သို့ ရောက်ခါရှိသေး၊ မထေရ်ကြီးက လက်ဖျောက်တီး၍ ခေါ်တော့၏။ “ကိစ္စပြီးပြီ”-ဟု သိလိုက်ကြရသည်။

“အရှင်ဘုရား... ဤမျှ လျင်မြန်စွာ လောကုတ္တရာ တရားကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိစေနိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာပဲ ဘုရား...”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဤသို့ လျှောက်ထားကြသောအခါ မထေရ်ကြီးက-
“အိမ်... ငါက လာမည့် အရိမေတ္တေယျဘုရား
ကို ဖူးချင်သေးလို့ ဝိပဿနာ မလုပ်သေးဘဲ
ထားတာပါ။
နိဗ္ဗာန်ကို အခု လိုချင် အခု ရပါတယ်၊
အဲလို မြန်မြန်ရတာကလဲ သီလတွေ စင်စင်

ကြယ်ကြယ် နေခဲ့လို့”
ဤသို့ ပြန်လည် အမိန့်ရှိပါသည်။
မှတ်ချက်။ ။ဤမထေရ်ကြီးကား ဘုရား
ဖူးချင်၍ စောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဘုရားဖူးလိုသောဆန္ဒကို
ဒုက္ခတွေ တနင့်တပိုးကြီးနှင့်လဲ၍ ဖြည့်တင်းနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လာကြရတာ

ရှေးတုန်းက ပိဋကတ်ပါဠိအက္ခရာတွေကို ပေ
ရွက်တို့ဖြင့် ရေးသားလာခဲ့ကြ၏။ မူပွားသောအခါ
တွင်လည်း ပေရွက်၊ ကျမ်းပြုသောအခါတွင်လည်း
ပေရွက်တို့ဖြင့်ပင် ရေးသားကြရလေသည်။ ပေထုပ်
အဆုံး အဆုံး၌ ဆုတောင်းကလေးများလည်း ပါတတ်
၏။

“ဤကဲ့သို့ ရေးသားရသော ကောင်းမှုကြောင့်
ရက္ခစိုးကြီး ဖြစ်ရပါလိ၏” တဲ့။

ဤဆုတောင်းမျိုးလည်း တွေ့ရတတ်၏။ ရည်ရွယ်
ချက်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သောအခါ-
“ရက္ခစိုးတို့က လူတွေထက် အသက်ရှည်တယ်၊
သူတို့က စတုမဟာရာဇ်နတ်အမျိုးအစားထဲ
ကပဲ- တဲ့။
အထက်တာဝတိံသာနှင့် အောက် လူ့
ပြည်ကြားထဲမှာ နေကြတာ၊ အထက်နှင့်အောက်
ကူးလူးဆက်ဆံလို့ ရတယ်။
အဲ... နောင်အနာဂတ် လူ့ပြည်မှာ ဘုရားပွင့်ရင်

လွယ်လွယ်နဲ့ သိရပြီးတော့ ဘုရားဖူးရအောင်
လို့” တဲ့။

ကြံကြံဖန်ဖန် ဤသို့သောအလိုဆန္ဒများလည်း ရှိရသေး
သည်။ သတ္တဝါတို့ မည်သည်ကား မိမိတို့ ဆန္ဒအတိုင်းပင်
ဖြစ်နေကြရ၏။ အကျိုးတရားတို့ကလည်း သူ့တို့ဆန္ဒ
အတိုင်းပင် ဖြစ်ပေါ်ပေးရလေသည်။ ဤသဘောကို
မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း မိန့်မြွက်
တော်မူ၏။ ကောက်ချက်ချပြတော်မူ၏-

“ယသော်ဓရာသည်ပင် သူ့ဘာသာသူဆိုပါက
တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းမှာ ကျွတ်တမ်း
ဝင်ရမှာ၊ ပါရမီ လုံလောက်ပြီ။

ခုတော့ သူက မဟုတ်၊ “မောင်တော်နှင့်
မှ အတူ ကျွတ်တမ်းပင်မယ်” ဆိုတော့ မောင်
တော်လိုပဲ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းအထိ
ကြာသွားရတော့တာပေါ့၊ ဒါ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း
ဖြစ်ပေးရတာ” တဲ့။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဘုရားမဆုံး၊ နောက်မဆုံးသေး

မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးက ဆက်လက်၍ မိန့်တော်မူသေး၏။ “မင်းတို့ လိုချင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်၊ ခဏခဏ နိဗ္ဗာန်ရပါလို့၏-လို့ ဆုတောင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟာ ဒီဘုရားသာသနာမှာ ရနိုင်တယ်ကွ၊ အားထုတ်ရင် ရနိုင်တယ်။ ဒီဘုရားသာသနာက ပေးနိုင်ပါတယ် ဆိုရက်သားနဲ့ နောက်ဘုရားသာသနာကျမှ ယူမယ်-ဆိုတာကတော့ ဒီဘုရားကို စော်ကားရာကျတာပေါ့” တဲ့။

ဤနည်းအားဖြင့် ဒါန သီလကလေးတို့ကို ခပ်စိုစို ပြုလုပ်ကြပြီးလျှင် နောက်ဘုရား- နောက်သာသနာ နောက်အခါတွေကို ရွှေ့ရွှေ့ပြီးလာခဲ့ကြတာ

ကြာပြီ။ နောက်ဘုရားတွေလဲ မဆုံးသေး၊ နောက်-နောက်တွေလဲ မကုန်သေး၊ ဤသဘောကို လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ဤသို့ ရေးသားသတိပေးတော်မူသည်။

“ဒါန သီလ၊ လက်စ ဖွားဖွား၊ ပြုလုပ်ငြား၍၊ နောက်ဘုရားမှ၊ အများငါတို့၊ ပါကြစို့လား၊ ဘုရားမဆုံး၊ နောက်မဆုံးဘဲ၊ အနှုန်းရှည်ကြာ၊ သံသရာဝယ်...” တဲ့။

ငါတို့ဘုရားမှ အားမနာကြ

ဤနေရာတွင် စတုဂီရိဝိပဿနာကျမ်းကြီးကို ရေးသားတော်မူသော ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦးက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော တောင်လေးလုံးဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ဤသို့ မိန့်တော်မူဖူး၏။

“ဘဝအတန်တန်၊ အဖန်ဖန်အထပ်ထပ်၊

ပဋိသန္ဓေ မနေရစေကုန်လင့်” ဟူ၍

မြတ်စွာဘုရားက နည်းအမျိုးမျိုး၊ ပရိယာယ် အသွယ် သွယ်တို့ဖြင့် ဟောပြသတိပေးနေသည့်ကြားထဲက ကျူးကျော် စော်ကားပြီးလျှင် အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့က-

“အရိမေတ္တေယျဘုရားလက်ထက်တွင် ကျွတ်တမ်းဝင်ရပါလို့၏” ဟု ပတ္တနာဆု

ပြုကြကုန်သေး၏။ ထိုသူတို့သည် ငါတို့ဘုရားရှင်ကို အားနာခြင်းလည်း မရှိ၊ ထောက်ထားငဲ့ကွက်ခြင်းလည်း မပြုသူများသာ ဖြစ်ကြ၏”-တဲ့။

အတော်ခက်သောသူများပေတကား၊ အရှေ့အရပ်ကို ရောက်လိုပါလျက် အနောက် အရပ်သို့ မနေ မနား တစိုက်မတ်မတ် သွားနေသူကဲ့သို့ပါတကား၊ ပါးစပ်ကတော့လည်း “နိဗ္ဗာန်ကို မြန်မြန်ရပါလို့၏” ဆိုနေပြီးလျှင် လက်တွေ့ လုပ်ငန်းခွင်၌မူ နိဗ္ဗာန်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုချည်း လုပ်နေသူကဲ့သို့တည်း။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဂဗ္ဘသေယျက ကြောက်လို့တဲ့

“ရက္ခစိုး”ဆိုတာ [ရက္ခ=သစ်ပင်ကို+စိုး=စိုးပိုင်ရသူ။] သစ်ပင်စောင့်နတ်ပေါ့၊ သစ်ပင်မှာ နေထိုင်ကြရသော နတ်များ-လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

အဲဒီ“ရက္ခစိုးဆု”တောင်းသည်ကိုပင် အချို့က ဖာဖာထေးထေး ပြောဆို၍ ချီးမွမ်းကြသေး၏။ “လူ့ဘဝဆိုတာ ဂဗ္ဘသေယျက ပဋိသန္ဓေနေရတာ”တဲ့၊ “ရက္ခစိုး” ဆိုတာကတော့ ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့အတွက် သက်သာတာပေါ့”တဲ့။

အဲဒါကြောင့် ဂဗ္ဘသေယျကပဋိသန္ဓေကို ကြောက်လို့ ရက္ခစိုးဆုတောင်းတာ”တဲ့။

အံမယ်လေး... ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေရော ဘာသစ္စာတဲ့တဲ့၊ ဒုက္ခသစ္စာကြီး မဟုတ်လား၊ ဒုက္ခသစ္စာကြီးကို မေ့နေဟန်တူပါရဲ့-။

[ဂဗ္ဘသေယျက=အမိဝမ်း၌ဆယ်လကြာမျှ နေရသော ပဋိသန္ဓေ။ ။ဥပပတ္တိ=ခုန်ပျံကျလာသလို “ဘွား” ခနဲ ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်လာရသော ပဋိသန္ဓေ။]

စွဲလမ်း အားကြီးတဲ့နေရာ၌ ဖြစ်ရ

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ အဦးဆုံး ကျောင်းဒကာကြီး ဖြစ်၏။ ဘုရားနှင့်လည်း အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်သည်။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ဖြစ်၏။ ဘုရားမဖြစ်ခင် အလောင်းတော်ဘဝကပင် တွေ့ခဲ့ရ၍ လည်း ဘုရားအပေါ် ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကွယ်လွန်သောအခါ စတုမဟာရာဇ်ဘုံ၌ သာ ဖြစ်ရ၏။ နတ် ၆-ဘုံတွင် အနိမ့်ဆုံးဘုံဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ သဒ္ဓါတရား၊ အသိအလိမ္မာဉာဏ်ပညာ၊ အရည်အချင်း၊ သီလ သမာဓိ၊ သာသနာကို ကြည်ညိုမှုတို့အရဆိုလျှင်

တာဝတိံသာ- ယာမာ စသော အထက်နတ်ဘုံတို့၌ မော်မော်ကြွားကြွား ဖြစ်နိုင်စွမ်းရှိပါ၏။ သို့ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် အနိမ့်စားအောက်နတ်ဘုံမှာ ဖြစ်နေရပါသနည်း။

အဖြေမှာ မင်းကြီးကိုက ထိုဘုံ၌ ဖြစ်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်ရသည်။ ဘာကြောင့် ဖြစ်ချင်ရသနည်း၊ ရှေးတုန်းက ထိုစတုမဟာရာဇ်ဘုံ၌ (၇)ကြိမ်တိတိ ဖြစ်ခဲ့ဖူး နေခဲ့ဖူး၍ စွဲလမ်းခြင်းဖြစ်နေသောကြောင့် ဟူ၏။

ယနေ့အထိ ဇနီးမရသေး-တဲ့

ရှမ်းပြည်မှာ လူရွယ်တစ်ဦး တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ စီးပွားဥစ္စာ ပြည့်စုံတောင့်တင်းသည်၊ ရုပ်ရည်လည်း ဖြောင့်ပါ၏။ ခေတ်ပညာတတ်ဘွဲ့ရတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူက ဘုရားဖြစ်ချင်၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမှု

ကုသိုလ် ပြုလုပ်တိုင်း-
“ဣဒံ မေ ပုညံ သဗ္ဗညုတဉာဏဿ ပစ္စယော ဟောတု”
“ဤကောင်းမှုသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်

တစ်ဘဝသာသနာ

ရဖို့အကြောင်း ဖြစ်ပါစေ”
ဟူ၍ချည်း ဆုတောင်းလေ့ရှိ၏။ သူ့ဝါဒကို လူစုစု
ရှိတိုင်းလည်း ထုတ်ဖော်ဝင့်ကြွားတတ်သည်။ ထို့ပြင်
သူက အိမ်ထောင်ဖက် ဇနီးလည်း မရှိသေးသဖြင့်
အင်္ဂါရပ်တွေ သတ်မှတ်ပြီး ကြင်ဖက်ရွေးသတဲ့။ ယို
အင်္ဂါရပ်တွေထဲတွင်-

“ကျွန်ုပ်ပါရမီတွေ ဖြည့်နေသမျှ
ကာလပတ်လုံး ရေပူ-ရေချမ်း
နောက်က ကမ်းလှမ်းပြီး အမြဲတမ်း
လိုက်ပါရမည်”

ဟူသောအချက်ပါသည်။ အမျိုးသမီးငယ်များအုပ်စုက
သူတင်ပြထားသော အချက်အလက်တို့ကို ကြည့်ပြီး
စိန်ရွှေရတနာ၊ တိုက်တာ၊ မော်တော်ကား စတဲ့

ပစ္စည်းဥစ္စာများရမည်ကို သဘောကျကြပါ၏။ အားလုံး
ကို လက်ခံနိုင်ကြပါ၏-တဲ့၊ သို့သော်-

“ရေပူရေချမ်း နောက်က ကမ်းလှမ်းပြီး
အမြဲတမ်း လိုက်ပါရမည်”

ဆိုသည့်အချက်ကိုကား မည်သူမျှ မလိုက်ပါလိုကြပါ-
တဲ့၊ ဟော... ခက်ကပြီ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ၊ သူ့ဥစ္စာက
ယခုတစ်ဘဝအတွက်သာ ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ဘဲကိုး။

ဘဝ သံသရာကြီး တစ်လျှောက်လုံးအတွက်
“နောက်က လိုက်ပါရမည်” ဆိုတော့ မည်သူမျှ သံသရာ
မရှည်လိုကြပါ-တဲ့၊ နောက်က လိုက်ပါမနေလိုကြပါ-
တဲ့၊ ဟော... ပြောကုန်ပြီ။

ဤအချက်နှင့်ပင် လန်လန်ကုန်ကြရပါသတက်။
သို့ဖြစ်၍ ထိုလူရွယ်သည်လည်း ယနေ့အထိပင် ဇနီး
မရသေး-တဲ့။

အမောပြေတာ လူမမြင်နိုင်ဘူး

အိတ်လီလူမျိုး ဘုန်းကြီး ဦးလောကနာထသည်
မြန်မာပြည်တွင် အတော်ကြာကြာ နေထိုင်သွား၏။
မြန်မာပြည်အတွင်း အထက်-အောက် အနှံ့အပြား
လှည့်လည်သွားသည်။ ထင်ရှားသော ဆရာတော် ဘုရား
ကြီးများထံသို့ ဝင်၍ ဖူးမြော်၏။ တရားဓမ္မများကိုလည်း
မေးမြန်း လျှောက်ထားသည်။

ကျောက်ဆည် ဝေဘူ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အထံတော်သို့ ရောက်၍ တိုက်ရိုက်ပင် လျှောက်ထား
မေးမြန်းမိတော့၏ -

“အရှင်ဘုရား... ရဟန်းကိစ္စ
ပြီးပါပြီဟား ဘုရား...”

ထိုအခါ ဝေဘူ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကောက်ကာ

ငင်ကာ မတုံ့မဆိုင်း ဖြေတော့သည်-

“အေး- ဗျား... မောတော့
ရေသောက်ကြတယ်ဗျ၊
ရေသောက်တာကို လူမြင်တယ်၊
အမောပြေတာ လူမမြင်ဘူးဗျ...”

ဤမျှသာ ဖြေဆိုတော်မူ၏။ ဆိုလိုတာက တော
လျှို မြိုင်ကြားသွားပြီး တရားအားထုတ်တာကို မြင်နိုင်
ကြတယ်။ အတွင်းပိုင်း တရားရမှု နှလုံးသား ငြိမ်းအေးမှု
တို့ကိုကျတော့ လူမမြင်နိုင်ဘူး-ဟူ၍ ပရိယာယ်ဖြင့်
ဖြေတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်မတန် လှပ၍ ပြည့်ဝသော အဖြေပင် ဖြစ်
တော့၏။ ရုတ်တရက်ဉာဏ် အမြင်သန်ပါပေ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တယ်... သတ္တိကောင်းပါလား

တစ်ဖန် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးလောကနာထသည် မြင်းခြံမြို့ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးအထံတော်သို့ ရောက်ပြန်၏။ ဤအကြိမ်တွင်ကား ပါးသွားပြီ၊ တိုက်ရိုက် မလျှောက်တော့ချေ၊ ပရိယာယ်ဖြင့်သာ လျှောက်တော့သည်-

အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်က ဘုရားဆုပန်ထားပါတယ်၊ ဆုကြီးပန်ပါ၊ ဒီတော့ နောင်ဘဝတွေမှာ အရှင်ဘုရားနဲ့ တပည့်တော်နဲ့ တွေ့နိုင်ခွင့် ရှိပါသေးသလား”

ထိုအခါ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပြုံးယောင်ယောင်ဖြင့် ဖြေတော်မူပါသတဲ့၊ အဖြေကလည်း အလွန် သိမ်မွေ့ညက်ညောလှပါပေသည်။

“အင်း... ခင်ဗျားက တယ်... သတ္တိကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ ကြည်ညိုပါရဲ့၊ ကျုပ်တို့တော့ ခင်ဗျားလောက် သတ္တိ မကောင်းနိုင်ဘူးဗျား...”

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အဖြေမှာ ပြည့်စုံပါသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဖြေဆိုရာ၌ “ကျုပ်တို့တော့ ခင်ဗျားလောက် သတ္တိ မကောင်းနိုင်ဘူးဗျား” အဖြေထဲတွင် သိလိုသော အဓိပ္ပာယ်တွေ ပါဝင်သွားလေပြီ။

ထို့ပြင် ဦးလောကနာထ ဘုရားဆုပန်သည်ကို အပြစ်မဆိုဘဲ ချီးကျူးသလိုပင် မိန့်တော်မူလိုက်သေး၏ “ကြည်ညိုပါရဲ့” တဲ့။

သို့ရာတွင် “ခင်ဗျားက တယ် သတ္တိကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ” ဟူသော စကားလုံးကား ဘာလိုလိုနဲ့ ကလိလိုက်သလို ထင်ရသည်။

ဆိုလိုတာက ဘုရားဖြစ်ချင်၍ ဘုရားဆုပန်ထားလျှင် ဘုရားဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ပါရမီတွေ ဖြည့်ရပေဦးမည်။

ထိုသို့ ပါရမီတွေ ဖြည့်နေသည့်အတောအတွင်း ဘဝသံသရာထဲ၌ ဘဝအမျိုးမျိုးဖြင့် ဒုက္ခအထွေထွေကို တစ်နင့်တစ်ပိုးကြီး ခံယူရပေဦးမည်။

ခင်ဗျားက အဲဒီဒုက္ခတွေကို လှလှကြီး မြန်မြန် ရှက်ရှက်ကြီး ခံယူဦးမည့်သူဆိုတော့ သတ္တိကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် “ခင်ဗျားက တယ် သတ္တိကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ” လို့ မိန့်တော်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်သတတ်။

မှတ်ချက်။ ။ ဤအကြောင်းအရာများကို ရန်ကုန်မြို့၊ ငွေပန်းထိမ် ဒကာ ဦးညီလေးက ပြန်လည် ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သံသရာ၏အစ ဝေးလွန်းလှ

* အနမတဂေါယံ ဘိက္ခဝေ သံသာရော၊ ပုဗ္ဗာကောဋီ န ပညာယတိ အဝိဇ္ဇာ နိဝရဏာနံ သတ္တာနံ တဏှာသံယောဇနာနံ သန္တာဝတံ သံသရတံ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ အယံ သံသာရော-ဤ သံသရာကြီးသည်၊ အနမတဂေါ-မသိအပ်သောအစရှိ၏ (ဝါ) ဝေးလွန်းလို့အစကိုပင်မသိနိုင်၊ (ဝါ) သိဖို့မလွယ်။

အဝိဇ္ဇာနိဝရဏာနံ-အဝိဇ္ဇာ အဖုံးအကာ ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ (ဝါ) အဝိဇ္ဇာဖုံးနေကြကုန်သည်ဖြစ်၍။

တဏှာသံယောဇနာနံ-တဏှာ သံယောဇဉ် ရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍၊ [အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာ ၂-မျိုးပါပြီးလျှင် ဟူလို။]

သန္တာဝတံ-သံသရာထဲ၌ ပြေးသွားကြရကုန်သော၊ သံသရတံ-သံသရာထဲ၌ ကျင်လည်ကြရကုန်သော၊ သတ္တာနံ-သတ္တဝါတို့၏၊ ပုဗ္ဗာ ကောဋီ-ရှေ့အစွန်းအစကို၊ န ပညာယတိ-မသိအပ် မသိနိုင်၊ (ဝါ)-ဝေးလွန်းလို့ အစကို လိုက်နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရုံပဲ သိနေဖို့ပင် မလိုအပ်၊ (ဝါ) သိမနေချင်ပါနဲ့၊ အကျိုးမရှိ၊ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန် လုပ်ပါ ဟူလို။

* နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ၊ ၃၈၇

တစ်ဘဝသာသနာ

မြေကြီးတွေထက် ဘဝတွေက ပို၍များ

* သေယျထာပိ ဘိက္ခုဝေ ပုရိသော ဣမံ မဟာ ပထဝီ ကောလဋ္ဌိမတ္တံ ကောလဋ္ဌိမတ္တံ မတ္တိကာဂုဋ္ဌိကံ ကရိတွာ နိက္ခိပေယျ- “အယံ မေ ပိတာ၊ တဿ မေ ပိတု အယံ ပိတာ” တိ။

ရဟန်းတို့... ဥပမာအားဖြင့် ပြောရလျှင် လူတစ်ယောက်သည် ဤမဟာပထဝီမြေပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့မြေတွေကို ပေါက်ပြားဖြင့် ပေါက် စုရုံး၍၊ သမုဒ္ဒရာ ၄-စင်းထဲက ရေတွေဖြင့် ခပ်ထန်ထန်ဖျော်၊ [ကောလဋ္ဌိ (ကောလ+အဋ္ဌိ)မတ္တံ] ဆီးစေ့လောက် ဆီးစေ့လောက် လုံးပြီးလျှင် တစ်လုံးချင်း တစ်လုံးချင်း ပါးစပ်က ဆို၍ ချ...

“ဟောဒါက ယခုဘဝ ကျွန်တော့် အဖေ၊ ဟောဒီ အလုံးက ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဒုတိယ ဘဝအတွက် အဖေ၊ ဟောဒီ နောက်တစ်လုံးက လွန်ခဲ့တဲ့ တတိယ ဘဝ အတွက် အဖေ၊ ဟော လာပြန်ပြီ၊ ဒါက စတုတ္ထ ဘဝ အတွက် အဖေ၊ ပဉ္စမဘဝအတွက် အဖေ၊ ဆဋ္ဌမ၊ သတ္တမ၊ အဋ္ဌမ၊ နဝမ၊ ဒသမ ဘဝ အတွက် အဖေ-စသည်ဖြင့် ဆို၍ ချသွား၊

မြေကြီးတွေသာ ကုန်မယ်-တဲ့၊ အဖေဆက်က မကုန်သေး၊ ဟိုဘက်-ဟိုဘက်က စခဲ့တာ၊ အဲဒီလောက် ဘဝတွေ များခဲ့ပြီ။

ထို့အတူ အမေအတွက်လဲ ဒီအတိုင်း ချသွား၊ သားလဲ ဒီအတိုင်း၊ သမီးလဲ ဒီအတိုင်း၊ မြေးလဲ ဒီအတိုင်း၊ မြစ်လဲ ဒီအတိုင်း၊ တူ-တူမ စသည်လဲ ဒီအတိုင်း ချသွား၊ မြေကြီးတွေသာ ကုန်မယ်၊ ဆိုင်ရာ အဆက်က မကုန်သေး-တဲ့၊ အဲသည်လောက်ပင် ဘဝတွေက မြေကြီးတွေထက် များပါသတဲ့။

ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ၊ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ၊ ခဏ ခဏ ပဋိသန္ဓေနေရာ၊ တပေပေ တတေတေနှင့် ဒုက္ခညွှန်ထဲမှ မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရပုံကို ရှေးပညာရှိကြီးများက ဤသို့ သရုပ်ဖော်ထားကြသည်-

တသန္ဓေဓေ၊ တပေ လျဉ်းလျဉ်း
တညှင်းဆိုးဆိုး၊ တညှိုးလျလျ
တတ လွမ်းလွမ်း၊ တသမ်းဟယ်ဟယ်
တတွယ်တာတာ၊ တဟာလှိုက်လှိုက်
တရှိုက်ငင်ငင်၊ တပင်ပန်းပန်း
တဝမ်းလျားလျား...

နောက်တစ်ယောက်သာ ရှာပေတော့

တစ်နေရာတွင် ဘုရားလောင်း လမ်းစဉ်ကို ကြိုက်နေသော “ဦးသာဦး” က ပြောသည်- “လောကမှာ “ဘုရား” ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးက အင်မတန် နည်းပါးပါတယ်၊ ဘုရားတွေ ပွင့်ဖို့ အများကြီး လိုတယ်၊ ချွတ်ဖို့ သတ္တဝါတွေကလဲ အများကြီး မဟုတ်လား-တဲ့၊ ဒါ့ကြောင့် ဘုရားလောင်းသင်တန်းများ ဖွင့်ရင်တောင် ကောင်းမယ်” တဲ့။

သို့သော် သူ၏ဇနီး “ဒေါ်ချစ်ဥ” ကမူ မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတွေကို နာထားသူဖြစ်၍ ဘဝရှည်လျားမည်ကို မကြိုက်၊ “ယခု ပြတ်ရင် ယခု ကောင်းတာဘဲ” တဲ့၊ ဤသို့ ခံယူထား၏။

ဦးသာဦးက ဘုရားဆု ပန်ထားလည်၊ “သူ ပါရမီတွေ ဖြည့်နေသမျှကာလပတ်လုံး သူ့နောက်က ရေပူ-ရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပြီး လိုက်စမ်းပါ” ဟု ဇနီးအား

* နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ပါဠိ၊ ၃၈၇

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စည်းရုံးကြည့်၏။

ဒေါ်ချစ်ဥက “မလိုက်ချင်ပါဘူးတော်... သူ့လမ်းစဉ်ကြီးက အရှည်ကြီး” ဟု ဆိုသည်။ ပြောမရ၍ ဦးသာဦးက ရွာဦးကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနန္ဒိယကို အကူအညီ တောင်း၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း ဦးသာ

ဦးဘက်က ကူညီပြီး ဟောပေးရှာသည်။ သို့သော် မရ။

ထိုအခါ ရွာဦးကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးက “ဒကာကြီးရေ... ဟောမရဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်သာ ရှာပေတော့” ဟု မိန့်တော်မူရသတတ်။

ခင်ကြီးပေါက် စိတ်ပျက်သွားခြင်း

ရှေးခေတ်က ဘုန်းတော်ကြီးများကို “အရှင်ကြီး”၊ “သခင်ကြီး” ဟု ခေါ်ရာမှ အတိုကောက် “ခင်ကြီး” ဟု ခေါ်ကြသည်။ ပါဠိဘွဲ့မည်ပေးထားသော်လည်း လူနာမည်ပင် တွင်တတ်၏။ လူနာမည်၏ ရှေ့က “ခင်ကြီး” တပ်၍ ခေါ်တတ်ကြသည်။

ဥပမာ ဦးလုံးဆိုလျှင် “ခင်ကြီးလုံး”၊ ဦးခိုင်ဆိုလျှင် “ခင်ကြီးခိုင်”၊ ဦးမှတ်ဆိုလျှင် “ခင်ကြီးမှတ်” စသည် ခေါ်ကြ၏။ တောရွာတစ်ရွာတွင် “ခင်ကြီးပေါက်” ကျောင်းထိုင်လျက် နေသည်။ စာပေလည်း တတ်ကျွမ်း၏။ ဗဟုသုတလည်း ပြည့်စုံ၏။ သီလလည်း လုံခြုံသည်။ ဘုရားဆုပန်ကြီးတည်း။

ထန်းရည်မူးသမားတို့သည် ခင်ကြီးပေါက်၏ ကျောင်းနားမှ ဖြတ်သန်း၍ ထန်းတောသို့ သွားလေ့ပြန်လေ့ရှိကြ၏။ တစ်နေ့တွင် ထန်းရည်မူးသမား နှစ်ယောက်တို့က ထန်းတောမှ အပြန် မူးရူးလာကြပြီးလျှင် ကျောင်းနားမှ ဖြတ်သန်းသွားရင်း အသံကွဲကြီးများဖြင့် သံပြိုင်ဟစ်အော်ရွတ်ဆိုသွားကြသတတ်-

“နုမှာ ငါးရာ၊ ရင့်မာ တစ်ကျိပ်၊
နောင်လာရှစ်သောင်း-ဘုရားပေါင်း။
ဘုရားပေါင်းနောက်-
တို့နှစ်ယောက်။

တို့နှစ်ယောက်နောက်-
ခင်ကြီးပေါက်ဟ”

ဟူ၍ ဆိုသွားကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား- နောင်အနာဂတ်တွင် ပွင့်ကြမည့် ဘုရားလောင်းများမှာ ပါရမီနုသူများပင် ဦးရေ(၅၀၀)ငါးရာရှိလေသည်။

ပါရမီရင့်ပြီး ပွင့်လုခါနီး ဘုရားလောင်းတွေက တစ်ကျိပ်ရှိ၏။ (၁၀-ဦးရှိ၏။) ထို့ပြင် ဘုရားဆုပန်ကြ၍ ဘုရားလောင်း စာရင်းဝင်သူတို့လည်း ရှစ်သောင်းမျှ ရှိလေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြီးလျှင် ထန်းရည်မူးသမား နှစ်ယောက် ပွင့်ကြမည်၊ ပြီးမှ ခင်ကြီးပေါက် အလှည့်- ဟု ဆိုလို၏။ ထိုအခါတွင် ခင်ကြီးပေါက်က-

“ဪ... ငါ့နောင်တော်တွေတောင် ခုမှ မူးတုန်း-ရူးတုန်း၊ ပေတုန်း-တေတုန်း ရှိပါသေးကလား၊ ငါ့ဖြင့် ဘုရား မြန်မြန် ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ဒါနတွေ ပြု၊ သီလတွေ စောင့်နဲ့၊ ပါရမီတွေ ဖြည့်လိုက်ရတာ...”

ဟူ၍ မြည်တွန်ညည်းတွားကာ စိတ်ပျက်သွားမိပါသတတ်။ ဤသို့လျှင် နောင်အနာဂတ်ကို မျှော်သူတို့မှာ မပြီးနိုင်-မဆုံးနိုင်နှင့် မရေမရာ ရှိကြသည်တကား။

တစ်ဘဝသာသနာ

မြို့ရွာအနံ့ အဘိဓမ္မာတွေ ပြန်ပြီ

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၆-ခု သီတင်းကျွတ်လ (၁၉၅၄-ခု အောက်တိုဘာလ)တွင် ဆရာတော်မှာ သက်တော် ၅၅-နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၃၆-ဝါ ရရှိနေပြီ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီတုန်းက နယ်လေးရပ်က ရောက်လာကြတဲ့ သံဃာတော်များအား အဘိဓမ္မာညဝါတွေ ပို့ချပေးခဲ့၏။ ထိုစဉ်တုန်းကလည်း စာချကောင်း၍ နာမည်ကြီးခဲ့သည်။

ယခု ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အပြီး လူပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဝိပဿနာတရား ဟောကြားသောအခါတွင်လည်း ပရိသတ်တို့က အဆမတန် များသဖြင့် နာမည်ကြီး ပြန်၏။ ဤကဲ့သို့ ပရိသတ်-ပဋိပတ်(၂)မျိုးလုံးမှာပင်

ဆရာတော်က လှုပ်ချောက်ချားနိုင်သည်။

သို့သော်လည်း ယခုအခါ စဉ်းစားလာရ သုံးသပ် လာရတော့၏။ “လာမည့် အနာဂတ်တွင် မိမိအနေဖြင့် ပရိသတ်ကိုပဲ ဆက်လက် ကိုင်သွားရမည်လော၊ သို့မဟုတ် ပဋိပတ်ကိုပဲ ကိုင်သွားရမည်လော”

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီ ရှေးတုန်းက “အဘိဓမ္မာ ညဝါ တတ်ချင်လျှင် တောင်မြို့ကိုသွား” ဟူ၍ပင် ဆိုရိုး စကား ရှိခဲ့ဖူး၏။ ယခုခေတ်တွင်ကား ထိုသို့ မပုတ်တော့ချေ။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ် အဘိဓမ္မာတွေ ပြန်ကုန်ပြီ။ တောင်မြို့နည်းတွေ နဲ့ကုန်ပြီ။

ပရိသတ်မှ ပဋိပတ် သာသနာပြုဖြစ်လာ

တောင်မြို့က ရခဲသောနည်းကို အခြေခံလျက် နည်းသစ်များ ထွင်ကြ ကြံဆကြ၏။ ပို၍ လွယ်ကူလာ အောင် ပို၍ အချိန်တိုတိုနှင့် ပြီးအောင် ကြိုးစားတီထွင် လာကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ တောင်မြို့ထိအောင် သွားဖို့ မလိုတော့။

ရှေးခေတ်တုန်းက ပဋ္ဌာန်းကို ကုန်အောင် ၃-နှစ် သင်ရသည်ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် ၂နှစ်ခွဲ၊ ၂-နှစ်၊ ၁-နှစ်ခွဲ၊ ၁-နှစ် သင်ယူလာရာမှ တောင်မြို့ဆရာကြီး ဦးအုန်းတို့ခေတ်တွင် ၆-လနှင့်အပြီး သင်ပေးနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နာမည်ကြီးခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် တောင်မြို့နည်းကို အခြေခံ၍ ကြံဆတီထွင်လာကြရာ ၅လ၊ ၄လ၊ ၃လမှ ယခုအခါ

၄၅-ရက်ဖြင့် အပြီးသင်ပေးနေကြပြီဟု ဆိုကြသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စစ်ပြီးခေတ်၌ မင်္ဂလာတိုက်ထဲ တွင် လက်ရှိချုပ်ပေးနေကြသော အဘိဓမ္မာညဝါတို့သည် ခပ်ပါးပါး ဖြစ်လာကြ၏။ မိုးကုတ်မှအပြန် ဆရာတော် ဦးဝိမလ ကိုယ်တော်တိုင် ချုပ်ပေးသော ပဋ္ဌာန်းစာဝါ သည်ပင် ရှေးတုန်းကလောက် ပရိသတ်မများလှတော့ ပေ။

ဤကဲ့သို့ သုံးသပ်ပြီးလျှင် အဘိဓမ္မာညဝါချုပ်မှု တို့ကို တပည့်ကြီးများဖြစ်ကြသည့် ဘုန်းကြီး ဦးပဏ္ဍိတ၊ ဘုန်းကြီး ဦးဇောတိကကြီးတို့အား လွှဲအပ်လိုက်တော့၏။ မိမိကိုယ်တိုင်ကား ဝိပဿနာတရားသက်သက်ကိုသာ ဟောတော်မူတော့သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာ ပေါ်ပေါက်လာ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဦးဝိမလ တရားဟောပြု ဆိုလျှင် ရောက်လာကြသောပရိသတ်တို့မှာ ဝက်ဝက်ကွဲမျှ ဖြစ်ကြ၏။ အမရပူရမြို့မှသာမက အခြားသော စစ်ကိုင်း မုံရွာ၊ ရွှေဘို၊ မန္တလေး၊ မြစ်ငယ်၊ ကျောက်ဆည်၊ မိတ္ထီလာ၊ မြင်းခြံ စသည်တို့ကပါ ကားကြီးကားငယ် တို့ဖြင့် လာကြ၏။ ဤသည်ကား နေ့စဉ် နေ့တိုင်း လာနေကျ ကားတန်းကြီး ဖြစ်သည်။

အခြားမြို့များထားဘိဦး၊ မန္တလေးမြို့မှ ပရိသတ် သည်ပင် လွန်လွန်ကဲကဲဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေ ဘုန်းကြီး တစ်ပါးက ပြောပြဖူးသည်။ ထိုစဉ်က တစ်နေ့တွင် နေဝင်ရီတရောအချိန်၌ မန္တလေး တောင်ပြင် မဟာ မြတ်မုနိ ဘုရားကြီး အနောက်မုခ်သို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်သွားမိပါသတတ်။

မဆုံးနိုင်သော ကားတန်းကြီးကို တွေ့နေရသည် ဆို၏။ သို့ဖြစ်၍ “ဘယ်မှာ ဘာပွဲရှိသလဲ၊ ဘယ်က ပြန်လာတဲ့ ကားတန်းကြီးလဲ” ဟု မေးကြည့်ရာ “မိုးကုတ် ဆရာတော် ဦးဝိမလ၏ တရားပွဲက ပြန်လာကြတဲ့ ကားတန်းကြီး” ဟူ၍ အနီးအနားက လူတွေက ဖြေကြ ပါသတဲ့၊ ပရိသတ်တို့ကား ဤမျှပင် များပြားလှချေ သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ပရိသတ်တွေက များသည်ထက်

များ-များလာသောကြောင့် ဦးထွန်းကြည်+ဒေါ်စောဦး တို့၏ ဓမ္မာရုံကြီးပင် မဆုံးအောင် ဖြစ်လာရတော့သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည့်လျှင် တရားဟောရာ ဌာန ဒေါ်ဒေါ်ဖုံ၏ မိုးကုတ်ကျောင်းကြီးသည်လည်း ကောင်း၊ ဦးထွန်းကြည်+ဒေါ်စောဦးတို့၏ ဓမ္မာရုံကြီး သည်လည်းကောင်း မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း ကျောင်းတိုက် အတွင်း ဖြစ်နေကြ၍ သံဃာတော်တို့နှင့် ရောပြွမ်းနေ ကြ၏။ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် သံဃာတော်များ မရောဘဲ ဖြစ်နိုင်လျှင် ပို၍ ကောင်းမည်။ ထို့ကြောင့် သီးသန့် နေရာများ ရှိဖို့ လိုအပ်လာသည်။

သို့ဖြစ်၍ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၆-ခု တန်ဆောင်မုန်း လ (ခရစ် ၁၉၅၄ခု နိုဝင်ဘာလ)အတွင်းက မင်္ဂလာ တိုက်ဟောင်း၏ အနောက်မြောက်ဘက်၊ (မင်္ဂလာတိုက် သစ်၏ မြောက်ဘက်က) မြေကွက်လပ်ကို မန္တလေးမြို့ ရွှေမြင်းလက်ဖက်ခြောက် ဦးထွန်းလှိုင် စသော ဒါယကာ တို့က စုပေါင်း ဝယ်ယူပြီးလျှင် ဆရာတော်အား လှူ လိုက်ကြတော့သည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က ယင်းမြေကွက်ပေါ်မှာ (ပဋိပတ္တိသာသနာ) ဝိပဿနာသက်သက် အလုပ် လုပ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ “မင်္ဂလာ မဂ္ဂင်ရိပ်သာ” ဟု အမည်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ဝိပဿနာဆိုတာ အာစိတာမျိုးပဲ

မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးဝိမလသည် ယခုအခါ ဘုန်းကံကြီးမားတော်မူလှ၏။ နေ့စရာ ကျောင်းကန် အဆောက်အအုံလည်း မရှား၊ ဝတ်စရာ သင်္ကန်းဆို၍ လည်း ရိုးရိုးပိတ်သင်္ကန်း ဗောင်းတံဆိပ် ရွှေလိပ်ပြာ ဗန္ဓုလတို့ မဆိုထားဘိ၊ ထိုအချိန် ထိုအခါက ခေတ်စား

ခဲ့ကြသည့် ပိုးသင်္ကန်း၊ ဖဲသင်္ကန်း၊ ဗန်ကောက်သင်္ကန်း တို့ပင် အထပ်လိုက် အပုံလိုက် ရှိသည်။

ဆွမ်းပွဲကို ကြည့်လျှင်လည်း ဧရာမ စားပွဲဝိုင်း ကြီးနှင့် ဆွမ်းဟင်းချိုင့်တွေ၊ ဆွမ်းဟင်းခွက်တွေ အပြည့် အလျှံ၊ မုန့်ပဲသရေစာတွေဆို တင်စရာ နေရာ မရှိ၊

တစ်ဘဝသာသနာ

စားမကုန် သောက်မကုန် မောက်မောက်ဖြိုးဖြိုး၊ ဤသို့ အကျိုးပေးနေသည်ကို တစ်ပါးတည်း ဘုန်းပေးသည် တော့ မဟုတ်ချေ။ စာချဘုန်းကြီးများကို ခေါ်၍ ကျွေး တတ်၏။ ကိုက်တွင်းမှ အကြီးပိုင်း ဘုန်းတော်ကြီးများကို လည်း ပင့်၍ ကပ်တတ်သည်။

ဆရာတော်၏ တပည့်ကြီး (ဦးဇောကြီး-ခေါ်) ဦးဇောတိကသည် ဆရာတော်နှင့် ရင်းနှီး၏။ ဆရာ တော်၏ အနားကိုလည်း အချိန်မရွေး ကပ်ရဲသည်။ ငယ်စဉ်ကစ၍ ဆရာတော်၏ အနွံအတာကို ခံခဲ့သူ လည်း ဖြစ်၏။ ဆရာတော်အား ပြောရဲဆိုရဲလျှောက်ရဲသူ လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြည့်လှုံမောက်ဖြိုးနေသော ဆွမ်းပွဲကြီးကို ကြည့်ပြီးလျှင်-

“ဘုန်းကြီး...ဟိုတုန်းက တပည့်တော်တို့ ဘုန်း ကြီးတို့ ဆရာတပည့်တွေ စာချနေကြတုန်းက စားစရာဆိုလို့လဲ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိ၊ ဝတ်စရာ လဲ အနိုင်နိုင်ပါပဲ။ ကိုယ့်ဆွမ်း ကိုယ် ချက်စားလာ

ခဲ့ကြရတာ၊ ဟိုတုန်းက ပရိယတ်ကိုး။ အခုတော့ “ပဋိပတ်” ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးက ဝိပဿနာတွေ ဟောလာတော့ ပေါလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း၊ စားမကုန် သောက်မကုန်၊ ပြည့်ဖြိုး မောက်လျှံ၊ ဝိပဿနာဆိုတော့ “အာစို” လိုက် တာနော်...”

ဟူ၍ ရဲရဲတင်းတင်းပင် လျှောက်လိုက်တော့၏။ ဆရာ တော်ကိုလည်း လှမ်း၍ အကဲခတ်နေမိသည် ဟူ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်လာပြီးလျှင်-

“အင်း... ဝိပဿနာဆိုတာ အာစိုတာမျိုးပဲ” ဟူ၍ တစ်လုံးတည်း ပြန်၍ မိန့်သည်ဟူသတတ်။

မှတ်ချက်။ ။ဤ အကြောင်းအရာများကို သက်တော် (၈၀)ပြည့်နေပြီဖြစ်သော ဦးဇောကြီး ကိုယ်တိုင် ၁၃၅၀-ခုနှစ် က ပြန်လည် ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အာစိုခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းခံ

ဟုတ်ပါသည်။ “မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးဝိမလ ဘုန်းကံ ကြီးမားသည်၊ ဘုန်းကြီးသည်” ဆိုသော်လည်း ငယ်စဉ်က စ၍ တစ်သက်စလုံး ဘုန်းကြီးလာသည် မဟုတ်ပါ။ ပရိယတ်တွေကို ပို့ချနေစဉ်တုန်းက ထုံးစံ အတိုင်း သူများတွေလိုပဲ ငတ်ခဲ့ကြသည်သာ။ ကိုယ့်ဆွမ်း ကိုယ် ချက်စားပြီး စာချလာခဲ့ကြ၏။ စေတနာ သဒ္ဓါ တရား ကြီးမားလွန်း၍သာ အဆင်းရဲခံပြီး ပရိယတ် သာသနာတော်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ပရိယတ်”ဆိုတာ ရဟန်းလောကမှာ ကိုယ့် စာ ကိုယ် သင်အံ့ပို့ချနေကြတာ ဆိုတော့ လူတွေနဲ့ မဆက်စပ်ပါဘူး။ လူတွေမှာလဲ အရသာ မပေါ်ပါဘူး။ ထို့ကြောင့် လူတွေကလဲ ကျေးဇူးတင် မရှိပါဘူး။ ပရိယတ်ဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာလဲ

သူတို့ မသိကြပါဘူး။ ကုသိုလ် ရချင်လို့ လူတာ တန်းတာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

ဟော... “ပဋိပတ်”ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာအလုပ် ကျတော့ လူတွေက သူတို့ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံကြရတယ်။ ဒီတော့ အထိုက်အလျောက် စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှု ရကြတယ်။ အပူတွေ အေးဟယ်။ အိမ်တွင်းသောကမီးတွေကိုလဲ နိမ်နိုင်းတယ်။ အဲဒီက ကန်ဆင့် တချို့မှာ တရားထူးတွေ ရကြတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့နဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့မှု ရှိတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ကျေးဇူး တတင် ဖြစ်ကြတယ်။ ကျေးဇူးတင်တော့လဲ သူတို့ ရိုဟာ ဖဲပြီး လူကြ တန်းကြတော့တာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ဝိပဿနာတွေ အာစိုကြတာ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

“ယတ်”မနေနဲ့၊ “ပတ်”လိုက်ပေါ့

မိတ်ဆွေ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက စာသင်တိုက် ကလေးတစ်ခု တည်ထောင်ထားသည်။ သံဃာအပါး ၂၀ကျော်၊ ၃၀-ခန့်မျှဖြင့် စာချစာသင် ရိုးရိုးကလေး ရွက်ဆောင်နေပါ၏။ “ပရိယတ္တိ စာသင်တိုက်”ဆိုတာ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့။ စားဝတ်နေရေးကိစ္စ မျှတရုံပင် ရှိပါသည်။

သူ၏ပတ်ဝန်းကျင် လက်လှမ်းမီသမျှ လှမ်းမျှော် ကြည့်သောအခါ ဝိပဿနာရိပ်သာတွေကို တွေ့နေရ၏။ အကြောင်းအားလျော်စွာလည်း ရောက်ရှိသွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဆူဖြိုးမောက်လျှံနေသော ရိပ်သာတို့ကို တွေ့နေရသဖြင့် နှုတ်မှ ထုတ်ဖော် ဤသို့ မိန့်တော်မူ နေ၏ -

“တို့က ပရိယတ်၊ နေ့တစာစာ၊ ညတစာစာ ကျက်လိုက်ရ အန်လိုက်ရ ပြန်လိုက်ရတာ ရင်တွေကို ပူလို့၊ ဒါပေမယ့် စားသောက်ရေး ကျတော့ ဦးပုညစာလိုပဲ “ထမင်းရက်ချန် ရေရက်မှန်” နှင့်။

ဝတ်ရေးကျတော့လဲ လုံရုံပါပဲ၊ နေရေး တော့ကော “အင်ဖက်အမိုး၊ ကျူရီးတိုင်ထူ” ဦးပုညစာနဲ့ တို့နဲ့ကတော့ လိုက်ပါ-တဲ့။

သူတို့ဆွမ်းပွဲတွေများ ကြည့်လိုက်ရင် ပြည့်လို့ လျှံလို့ လန်လို့၊ တင်စရာ နေရာတောင် မရှိဘူး၊ ဝိ ပဿနာတွေ၊ ပဋိပတ်တွေ၊ တယ်... စားသာနေကြသကိုး။ အင်း... အပတ်တွေ အပတ်တွေ၊ သူတို့က အပတ်တွေ၊ တို့က အယတ်တွေ”

ဤသို့ ညည်းညည်းညူညူ မကျေမနပ် တရစပ် ပြော နေရှာ၏။ ထိုအခါ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်နေ

သဖြင့် ရဲရဲပင် ဝင်၍ သတိပေးရတော့သည်။

“အေး... ကိုယ်တော်က သူတို့ကို မနာလို ဖြစ်မနေနဲ့၊ သူတို့လို ဘုန်းကံကြီးမားချင်ရင် ကိုယ်တော်လဲ “ယတ်”မနေနဲ့၊ “ပတ်”လိုက် ပေါ့”

ဟူ၍ ပြောသောအခါ “ဟာ... ကျုပ်တို့က သာသနာ တော်ရဲ့ အခြေခံပဲ၊ ကန်ဘောင်ဆည်နေတာပဲ”တဲ့၊ သူ့စကားလည်း ဟုတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်သက် စလုံး ကန်ဘောင်ဆည်နေ၏။ ကန်ဘောင်ဆည်ရင်း ဖြင့် သေသွားသည်။ နောက်ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဆက်၍ ဆည်၏။ ဆည်ရင်း သေသွားပြန်သည်။

ကန်ထဲက ကြာစွယ်ကြာရိုး ကြာပွင့်ကြာဖူးတို့ ကို သုံးဆောင်ရတယ်လို့ကို မရှိဘူး၊ သူများအတွက် ချည်း လုပ်နေရသလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ် သင့်သည့်ကား ငယ်ရွယ်သည့် အပိုင်းနှင့်၊ အလယ် အလတ်ပိုင်းမှာ ပရိယတ်ကို ရွက်ဆောင်ကြ၍၊ အသက် အရွယ် ထောက်လာသည့်အခါ ပဋိပတ်အထိ ကိုယ်စီ ကိုယ်င တက်သင့်ကြတော့သည်။

နောက်တစ်နည်း စဉ်းစားစရာ တစ်ချက်လည်း ရှိသေး၏။ “ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက လေး သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး အနစ်နာခံပြီး ပါရမီဖြည့်၍ ဘုရားဖြစ်လာခြင်းသည် ပရိယတ်အတွက် သက်သက်မျှ မဟုတ်တန်ရာ၊ ပဋိပတ်အထိ သွားစေလို၍ ပွင့်တော်မူလာခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

ဆိုလိုသည်မှာ ပဋိပတ်အထိ သွားကြ၍၊ ကျင့်ကြံ ကြ၍ သတ္တဝါတွေ သံသရာဝင်မှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပွင့်တော်မူလာခြင်း ဖြစ်သည်-ဟု ဆိုလိုပါ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ရိုးရာချည်းလဲ မလုပ်စမ်းပါနဲ့

ဆရာတော်ကလေး ဦးဝိမလ အဘိဓမ္မာ ညဝါ
တွေ ပဲ့ချနေစဉ်တုန်းက နီးစပ်ရာ ဒကာ ဒကာမတွေ၊
ရဟန်းဒကာ ရဟန်းအမတွေက ဆွမ်းချိုင့်ပို့ကြပါ၏။
သို့သော် အခြားသော စာချဘုန်းကြီးတို့နှင့်အတူ မျှတ
ခွဲဝေ၍ ဘုဉ်းပေးကြရသည်ဆိုတော့ ပေါပေါများများကြီး
မဟုတ်လှပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဆွမ်း ဆွမ်းဟင်းများ ထပ်မံ၍
စီမံချက်ပြုတ်ကြရသေးသည် ဆို၏။

ဆွမ်းဟင်း စီမံသောအခါ ဦးဇောကြီးက စီမံပေး
ရသည်။ ဆွမ်းချက်သူ ကပ္ပိယကာရက တစ်ယောက်
ငှားထား၏။ ထိုစဉ်တုန်းက တစ်လ ၅-ကျပ် ပေးရ
သည်ဟူ၏။ တစ်နှစ်စာအတွက် မိုးကုတ်မြို့မှ ဒကာ
ဒကာမများက ဝတ္ထုငွေကြေး ထောက်ပံ့ကြသည်။

အောက်ပြည်အောက်ရွာ ညောင်လေးပင်မှ ငါးပိ
ငါးခြောက် ငံပြာရည်နှင့် ဆွမ်းဆန်ကို ပို့လေ့ရှိကြ၏။
ငရုတ် ကြက်သွန် မန်ကျည်းသီးမှည့်တို့ကား အညာ
ဒေသမှာပင် ရနိုင်၏။ အထူးအားဖြင့် ရမည်းသင်းက

ရသည်။ ရမည်းသင်းကား ငရုတ်သီးနီနီရဲရဲတွေ ပေါ
လှပါ၏။

အညာမန်ကျည်းသီးမှည့်နှင့် ညောင်လေးပင်မှ
ငါးခြောက်ကို ထုပြီး ခရမ်းချဉ်သီးမှည့်နီနီကို ဖျစ်ခြေ
ကာ ငါးပိ ငံပြာရည် ငရုတ်သီးစပ်စပ်ရောချက်၊ တစ်
ရက် နှစ်ရက် သုံးလေးငါးရက်အထိ “ကောင်းတယ်”
ဟု ပြောကြပါသတတ်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဤနည်းချည်း ဦးဇောကြီးက
စီစဉ်ပေးသောအခါ ရက်တွေ ကြာလာသဖြင့် ဆရာ
တော် ဦးဝိမလက ပြုံးစပ်စပ်ကြီး လုပ်ကာ-

“ဦးဇောတိကရဲ့... ရိုးရာချည်းလဲ မလုပ်စမ်း
ပါနဲ့၊ နည်းနည်း ပြင်စမ်းပါဦး”

ဟူ၍ မိန့်ပါတော့သတတ်။

မှတ်ချက်။ ။ဤအကြောင်းအရာများကို (ဦးဇောကြီး ခေါ်)
ဆရာတော်ကြီး ဦးဇောတိက ကိုယ်တိုင် ပြန်လည် ပြောပြ၍
သိရပါသည်။

ကျုပ်တို့က အလုပ်နဲ့ နေတာဗျ

တစ်ခါသော် ကျောက်ဆည်တောင်ပေါ်မှ ဝေဘူ
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရန်ကုန်မြို့၊ သိမ်ဖြူလမ်းသို့
အပူဇော်ခံ ကြွလာတော်မူသည်။ အိမ်တစ်အိမ်မှ ရွှေ
ဖလားဖြင့် သောက်တော်ရေ ဆက်ကပ်လှူဒါန်း၏။
ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း မည်သို့မျှ မမိန့် မတား
မြစ်၊ လက်ခံ၍ ကိုင်တွယ် သုံးစွဲတော်မူသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရ၍ နောက်က အမြဲ
ပါလေ့ရှိသော မီးရထားမင်းကြီး ဦးသိန်းညွန့်က ဘဝင်
မကျ ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာ တပည့်၂-ဦးတည်း
ရှိသောအခါ လျှောက်ထားတော့သည်။

“အရှင်ဘုရား... ရွှေခွက်ကြီးကို ကိုင်တွယ်
အသုံးပြုတယ်ဆိုတော့ အပြစ် မသင့်ဘူးလား
ဘုရား”

ထိုအခါ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပြန်လည်၍
အမိန့်ရှိပါသတတ်။ မိန့်ဆိုပုံမှာ-

“ကျုပ်တို့က အလုပ်နဲ့ နေတာဗျ”တဲ့။

မှတ်ချက်။ ။ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဆိုလို သည်မှာ
“အနာမရှိသောလက် အဆိပ်မတက်” ဆိုတဲ့ သဘောကို ပြလို
ဟန်တူသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
အနာမရှိသောလက် အဆိပ်မတက်

ကုက္ကုဒုမိတ္တမုဆိုးကြီး၏ ဇနီးသည် အိမ်ရှင်မ
ကောင်း ပီသ၏။ သောတာပန်တည်ပြီးသူလည်း ဖြစ်
သည်။ မုဆိုးကြီးက သားကောင် ငှက်ကောင်တို့ကို
ထောင်၍ ကျွေး၏။

မုဆိုးကြီး တောလည်ထွက်ခါနီးတွင် ဇနီးက
လေးယူပေးရ၊ မြားယူပေးရ၊ ဓားယူပေးရ၊ ကျော့ကွင်း
တွေ ယူပေးရ စတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

“ဤကိစ္စ၌ သောတာပန်မ အပြစ်မရှိဘူးလား”
ဟု စောဒက တက်ကြ၏။ အဖြေကတော့ “အပြစ်
မရှိပါ” တဲ့။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိမ်သူမတို့၏ ဝတ္တရား
အရ ပြုလုပ်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သားငှက်တိရစ္ဆာန်
တွေ သေစေလိုသော စိတ်ထား သူမမှာ မရှိပါ-တဲ့။
ဥပမာနဲ့ ပြောရလျှင် “အနာမရှိသောလက် အဆိပ်
မတက် သကဲ့သို့” ဖြစ်တော့သည်-တဲ့။

စိတ်သာ ပဓာနပါဗျာ-တဲ့

ဤသဘောမျိုးပင် တစ်ခါတွင်လည်း ကြုံဖူး၏။
အမရပူရမြို့၊ သင်ပန်းကုန်းရပ်မှ ဒကာကြွယ်သည်
ဗန်ကောက် အထည်စက် ပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ မိုးကုတ်
ဆရာတော်ကြီးအတွက် ရည်ရွယ်၍ ဗန်ကောက်
သင်္ကန်းတစ်စုံ ယူလာ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်အနီးတွင် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြင့်
ဝိုင်းထိုင်၍ စကားပြောနေကြသော ဒကာ လေးငါးဦး
ရှိကြသည်။ ထိုအထဲမှ ဒကာတစ်ယောက်က ဝင်၍
လျှောက်တော့၏ -

“ဒါမျိုးဆိုရင် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်
ဇနကာဘိဝံသတို့ကတော့ လက်မခံဘူး ဘုရား”
စမ်းလို၍ လျှောက်သလား မပြောတတ်၊ ထိုစကား
ဆုံးလျှင်ပင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက -

“ဒါက စိတ်သာ ပဓာနပါဗျာ...၊
ကဲ... ခြေစမ်း၊ ဒကာကြွယ်”
ဟု မိန့်တော့၏။ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကြီး ဖြစ်နေသော
ကြောင့် မာကျောကျော ဂေါက်ဂက်ကြီး ဖြစ်နေ၍
ခြေပေးရသည်။ ခြေပြီးသောအခါ ဆရာတော်ကြီး
ဦးဝိမလက ထတဲ့ပြီး လဲဝတ်တော့သည်။

မှတ်ချက်။ ။ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လျှင် ဆန်

ကျင်ဘက် “ရွဲ” သလို လုပ်သည်ဟု ထင်စရာ ရှိ၏။
သို့သော် မဟုတ်ချေ။ ဤနေရာတွင်လည်း မိုးကုတ်
ဆရာတော်ကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ “အနာမရှိသော
လက် အဆိပ်မတက်သလို” ဆိုတဲ့ သဘောကို ပြလိုချင်
ဟန် တူပါသည်။

ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ဆိုလိုရင်း
ကား ကျောင်းတိုက်တာကြီးတစ်ခုရဲ့ ဦးစီးဆရာတော်
ကြီးကိုယ်တိုင်က ဗန်ကောက်သင်္ကန်းကြီး တရွမ်းရွမ်း
နဲ့ ဝတ်နေလျှင် ကိုယ့်လက်အောက်က ကျောင်းဘုန်း
ကြီးတွေ၊ စာချဘုန်းကြီးတွေ၊ စာသင်သားတွေပါ
လိုက်ပြီး ဝတ်ကုန်ကြတော့မယ်။

အဲဒီအခါမှာ သူတို့ဆိုင်ရာ ဒကာ ဒကာမတွေက
ဗန်ကောက်သင်္ကန်း၊ ပိုးသင်္ကန်း၊ ဖဲသင်္ကန်းတွေ မရ
ရအောင် ဝယ်၍ လှူကြရတော့မယ်၊ သူများနည်းတူ
အောင် လိုက်ကြတော့မယ်၊ ဒါဟာ ကုန်သင့်တဲ့အတိုင်း
အဆထက် ပို၍ ကုန်သွားခြင်းပဲ။

ဒါဟာ တိုင်းပြည်အတွက် ငွေယိုပေါက်တွေပဲ၊
တိုင်းပြည်အတွက်ပါ နစ်နာတယ်-ဟု မိန့်လေ့ရှိ၏။
ဤသို့သော ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် လက်မခံခြင်း ဖြစ်
လေသည်။ သူ့နည်းနှင့်သူ မှန်ကြသည်ချည်းပင် ဖြစ်၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒုဗ္ဗလဝိပဿနာ ဖြစ်နေလျှင်

“ဝိပဿနာ- ဝိပဿနာ”နဲ့ လူပြောများလို့ “ကဲ... ငါလဲ စမ်းကြည့်အုံးမယ်” ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ထပြီး ကြိုးစားတိုင်း ထမြောက်အောင်မြင်သည်ကား မဟုတ်ချေ။ စနစ်ကျမှ အောင်မြင်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် စနစ်ကျအောင် မည်သို့ ရွက်ဆောင်ရမည်နည်း။

ဝိပဿနာအလုပ် မလုပ်ခင် ရှေ့ဘက်က အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက်တို့ကို ရှေးဦးစွာ ဖယ်ရှားရသေးသည်။ ဖယ်ရှားပါဦး။ “အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက်တို့” ဆိုသည်ကား ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာတို့ပင် ဖြစ်၏။

ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာတို့ကို ရှေးဦးစွာ အသိဉာဏ်ဖြင့် ခွာပါဦး။ [မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ပယ်ခွာသည်ကို မဆိုလို။ “ဉာတပရိညာ” ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်သဘောအားဖြင့် ခွာပါဦး-ဟု ဆိုလိုသည်။]

ထိုသို့ မခွာဘဲ အလုပ် လုပ်နေလျှင် ယင်းဝိပဿနာသည် ဒုဗ္ဗလဝိပဿနာဖြစ်နေ၏။ “အားနည်းတဲ့ ဝိပဿနာ၊ အင်အားချည့်နဲ့တဲ့ ဝိပဿနာဖြစ်နေ၏” ဟု ဆိုလိုသည်။ ဒုဗ္ဗလဝိပဿနာ ဖြစ်နေခဲ့လို့ရှိရင် ထမြောက်အောင်မြင်မှု မရနိုင်တော့ချေ။

ပရိညာ အမျိုးအစား ၃-ပါး

“ပရိညာ=ပိုင်းခြား၍ သိခြင်း” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ထိုပရိညာသည် ၃-မျိုးရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ-

- ၁။ ဉာတပရိညာ၊
- ၂။ တိရဏ ပရိညာ၊
- ၃။ ပဟာန ပရိညာ တို့ဖြစ်ကြသည်။

၁။ ဉာတပရိညာ=သိသင့်သိထိုက်တဲ့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မအပေါ် အခြေခံကျကျ လက္ခဏာ-ရသ-ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်တို့ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိခြင်း။

၂။ တိရဏပရိညာ=ရုပ်နာမ်ဓမ္မအပေါ် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လက္ခဏာရေး ၃-ပါး တင်ပြီး ဆင်ခြင် ကူးမြောက်မှု၌ ပိုင်းခြား၍ သိခြင်း။

၃။ ပဟာနပရိညာ=မဂ်၄တန်ဖြင့် ဆိုင်ရာကိလေသာတို့ကို ပယ်သတ်ခြင်း၌ ပိုင်းခြား၍ သိခြင်း။ [အကျယ်ကို နောက်ဆက်တွဲမှာ လေ့လာပါ။]

ထိုသုံးမျိုးတွင် ဤနေရာ၌ ဉာတပရိညာဖြင့် ခွာမှုကို ဆိုလို၏။ ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာတို့ကို ဉာတပရိညာ သဘော (အသိဉာဏ်သဘော)ဖြင့် ကွဲကွဲပြားပြား ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် သိမှုကို ဆိုလိုသည်။ ထိုသို့ ကွဲကွဲပြားပြား သိလျှင်ပင် ဒိဋ္ဌိအစွဲ ဒိဋ္ဌိအယူတွေ ထိုက်သလောက် တဒဂ်အနေ ကွာကျကုန်လေပြီ။

ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ယောက်ျား မိန်းမတွေ မဟုတ်၊ ရုပ်နာမ်အစုမျှသာပဲဟု ကွဲကွဲပြားပြား ဉာဏ်ဖြင့် သိလျှင်ပင် ဒိဋ္ဌိအစွဲတွေ ကွာကျကုန်နိုင်၏။

ထို့ပြင် “ဘာကြောင့် ဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဘာကြောင့် ဖြစ်တာပါလိမ့်” ဟူ၍ အကြောင်းတရားအပေါ်မှာ ဉာဏ်မရှင်းသောအခါ သံသယ ဝိစိကိစ္ဆာ ပေါ်ရသည်။

“ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်” ဟူ၍ တိတိကျကျ အကြောင်းတရားအပေါ်မှာ သိလာသောအခါ ဝိစိကိစ္ဆာ ကွာကျရလေသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဖွားဖက်တော်ဆန္ဒ ဖြစ်ထွေ

* အရှင်ဆန္ဒရဟန်းသည် ဘုရားရှိစဉ်တုန်းက ပြောမရ ဆိုမရ ကိုယ်တော်ဖြစ်၏။ ကိုယ်နှုတ် ကြမ်းတမ်း၏။ မည်သူ့အပြောမျှမခံ၊ ဘုရားလောင်းနှင့် တစ်နေ့ တည်း ဖွားတဲ့ ဖွားဖက်တော် ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော၊ ထို့ကြောင့်ပင် ဘုရားအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ကြီးသူ ဖြစ်ပြီး “ငါ့ဘုရား”၊ အဲဒီဘုရားက ဟောတဲ့တရားတွေလဲ “ငါ့တရား” လုပ်နေခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်က ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးသောအခါ “ဆန္ဒအပေါ် ဗြဟ္မဒဏ်ထားရစ်ကြ” ဟု မှာခဲ့၏။ ဗြဟ္မဒဏ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ရှင်းပြတော်မူခဲ့သည်။ [ဗြဟ္မဒဏ် = မြတ်သောဒဏ်ပေးခြင်း။]

ပထမသင်္ဂါယနာပွဲကြီး ပြီးသောအခါ ဘုရားရှင်၏ မှာထားခဲ့ချက်အရ အရှင်ဆန္ဒအပေါ် ဗြဟ္မဒဏ်

ထားကြောင်း ပြောဖို့ရာ တာဝန်အပ်နှင်းကြ၏။ ထိုတာဝန်အရ အရှင်အာနန္ဒာက အရှင်ဆန္ဒရှိရာ ကောသမ္မိသို့ သွားရသည်။

အရှင်ဆန္ဒထံ ရောက်သောအခါ

“ငါ့ရှင် ဆန္ဒ... ဘုရားရှင်၏ မှာထားခဲ့ချက်အရ သံဃာတော်များက သင့်အပေါ် ယခုအချိန်က စပြီး ဗြဟ္မဒဏ် ထားလိုက်ပြီ” ဟု မိန့်၏။

“ဗြဟ္မဒဏ်” ဆိုတာ ဘယ်လိုဒဏ်လဲ ဘုရား” ဟု အရှင်ဆန္ဒက ပြန်လည်မေးလျှောက်သည်။

“ဗြဟ္မဒဏ်” ဆိုတာ ငါ့ရှင် ပြောချင်တာပြော၊ ဆိုချင်တာဆို၊ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ သွားချင်တာသွား၊ အများ သီတင်းသုံးဖော်တို့က မပြောတော့ဘူး၊ မဆုံးမတော့ဘူး၊ ဝိုင်းပယ်ထားလိုက်ပြီ” ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။

ဗြဟ္မဒဏ် အခတ်ခံရလို့တဲ့

ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အရှင်ဆန္ဒ အားငယ်လာတော့၏။ ဝမ်းနည်းလာတော့၏။ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျလာတော့သည်။ မူးဝေလာရာမှ “မိုက်” ခနဲ ဖြစ်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ “ဘိုင်း” ခနဲ လဲကျသွားတော့၏။

နောက်မှ သတိရလာပြီး လူးလဲထ၍ မျက်စိထဲ မြင်ရာ ရဟန်းတစ်ပါးထံသို့ အပြေးကလေး သွားလိုက်၏။ ဟိုက စကားတစ်လုံးမျှ မပြောလိုက်၊ နောက်တစ်ပါးထံ ခပ်သွက်သွက်ကလေး သွားပြန်၏။ ထိုကိုယ်တော်ကလည်း သူ့ကို အဖက်မလုပ်၊ နောက်ထပ်တစ်ပါးထံ အားကိုးဟန်ဖြင့် ခပ်မြန်မြန် သွားမိပြန်သည်။ ထိုကိုယ်တော်ကလည်း အရေးမစိုက်၊ တစ်ကျောင်းတိုက်လုံးသာ နဲ့ရော၊ စကားဖက်၍ ပြောသူမရှိ၊ ဒဏ်ခတ်ထားပြီ မဟုတ်လော။

* စူဠဝါပါဠိ-၄၈၇။ ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ-၁၀၈။

ဘုရားအရှိန်ဖြင့် တစ်ချိန်က ကြမ်းတမ်းခဲ့သူကို ယခုအခါ ဗြဟ္မဒဏ်ဖြင့် ဝိုင်း၍ ဖိနေကြပြီ။ ထိုသို့ ဝိုင်းပယ်ခံရသောအခါ နေစရာ မရှိသလို ဖြစ်လာ၍ ဗာရာဏသီ မိဒဂါဝုန်သို့ ပြေးလေ၏။ မာန်မာနတွေလည်း ကျလာပြီ။ အားငယ်စွာဖြင့် မထေရ်ကြီးတွေထံ ချဉ်းကပ်၏။ တစ်ကျောင်းပြီး တစ်ကျောင်း လျှောက်သွား၍-

“တပည့်တော်ကို ဆုံးမတော်မူကြပါဘုရား၊ ကန့်မြစ်တော်မူကြပါဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ပစ်ထားကြပါနဲ့ဘုရား၊ တရားမြင်နိုင်လောက်အောင်လဲ ဟောပေးတော်မူကြပါဦး ဘုရား”

ဤသို့လျှင် သံဝေဂတွေရ- နောင်တတွေ ရပြီးလျှင် အားငယ်စွာဖြင့် လျှောက်ထားနေလေပြီ။ ထိုအခါ မထေရ်ကြီးတွေက ဤသို့ ဟောကြားပေးတော်မူကြ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဟောကြားပေးသောတရားများ

ရုပ် ခေါ် အာဂုဿော ဆန္ဒ အနိစ္စ၊
 ဝေဒနာ အနိစ္စ၊ သညာ အနိစ္စ၊ သင်္ခါရာ
 အနိစ္စ၊ ဝိညာဏ် အနိစ္စ၊
 ရုပ် အနတ္တာ၊ ဝေဒနာ အနတ္တာ၊
 သညာ အနတ္တာ၊ သင်္ခါရာ အနတ္တာ၊ ဝိညာဏ်
 အနတ္တာ။
 သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စ။
 သဗ္ဗေ ဓမ္မာ အနတ္တာ။
 အဓိပ္ပာယ်မှာ-
 “ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာဏ် ခန္ဓာ
 ငါးပါး အနိစ္စ၊
 ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာဏ် ခန္ဓာ
 ငါးပါး အနတ္တ။”
 “အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတွေ အနိစ္စ၊
 အလုံးစုံသော ဓမ္မတွေ အနတ္တ-ကွ”လို့
 ဟောပေးတော်မူကြ၏။

မှတ်ချက်။ ။မထေရ်ကြီးတွေက အရှင်ဆန္ဒ
 အား ဟောပေးတဲ့တရားတွေထဲမှာ ဒုက္ခမပါသည်ကို
 သတိပြုပါ။ အနိစ္စလက္ခဏာနှင့် အနတ္တလက္ခဏာ (၂)
 ပါးကိုသာ ဟောတော်မူကြ၏။
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မထေရ်ကြီး ကွေက
 စဉ်းစားမိပါသတတ်-
 “ဒီကိုယ်တော်က မလွယ်ဘူး၊ အင်မတန် ဝါဒ
 အစွဲကြီးတယ်၊ ဒုက္ခလက္ခဏာကို ထည့်ပြီး
 ဟောနေလျှင်-
 “ရုပ် ဒုက္ခ၊ ဝေဒနာ ဒုက္ခ၊ သညာ ဒုက္ခ၊
 သင်္ခါရာ ဒုက္ခ၊ ဝိညာဏလဲ ဒုက္ခ၊ မဂ်လဲ ဒုက္ခ၊
 ဖိုလ်လဲ ဒုက္ခ ဆိုတော့ ကိုယ်ဟော်တို့ဟာ
 ဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့ သူတွေပဲ”လို့ ယူစွဲနိုင်
 စရာ ရှိတယ်။
 အဲသည်လို မယူစွဲနိုင်လောက်အောင်
 လက္ခဏာ(၂)ပါးကိုသာ ကွက်ယူပြီး ဟောကြပါ
 တယ်”ဟူသတတ်။

ဖြစ်-ပျက်တော့ အမြင်သားပေါ့

ယင်းကဲ့သို့ မထေရ်ကြီးတွေက တရား ဟော
 သောအခါ အရှင်ဆန္ဒက ဤသို့ စဉ်းစားနေမိသည်
 ဟူ၏-
 “ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာဏ်-
 အနိစ္စ၊
 ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာဏ်-
 အနတ္တ၊
 သင်္ခါရတရားတွေအကုန်လုံး-အနိစ္စ၊
 ဓမ္မဆိုတဲ့တရားတွေအကုန်လုံး-အနတ္တ”လို့

* မယုံပီ ခေါ် ဧတံ ဧဝ ဟောတိ=ငါ့မှာလဲ
 အဲဒီလိုတော့ မြင်တာပါပဲ၊ (ငါ့မှာလဲပဲ ဖြစ်-ပျက်တွေ
 တော့ မြင်တာပါပဲ ဟူလို။)
 အထ စပန မေ သဗ္ဗသင်္ခါရသမထေ။ပေ။နိဗ္ဗာနေ
 စိတ္တံ နပက္ခန္ဓတိ၊ နပ္ပသီဒတိ၊ န သန္တိဋ္ဌတိ၊ နာမိ
 မုစ္စတိ။
 သို့ပေမယ့်လဲ ငါ့ရဲ့စိတ်တွေဟာ သင်္ခါရတရား
 တို့၏ ငြိမ်းအေးရာ၊ အလုံးစုံသော ဥပဓိတို့ကို စွန့်
 * ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ၊၁၀၈

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လွတ်ရာ၊ တဏှာကုန်ရာ၊ ကိလေသာတို့ဖြင့် တပ်မက်
ခြင်းကင်းရာ၊ ရုပ်နာမ်တို့ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ကား
မပြေးဝင်သေး၊ (နိဗ္ဗာန်ကိုတော့ မမြင်သေးဟူလို။)

ပရိတဿနာ ဥပါဒါနံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊
ပစ္စုဒါဝတ္တတိ မာနသံ၊ “အထ ကော
စရဟိ မေ အတ္တာ”တိ။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့် စွဲလမ်းခြင်း
တွေ ဖြစ်လာတယ်၊ စိတ်တွေလဲ တွန့်ဆုတ်လာ
တယ်၊ ဘယ်လို တွန့်ဆုတ်သလဲဆိုတော့-
“ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏတို့တွင်
တစ်ခုတလေမျှ အစိုးမရဘူး (မစိုးပိုင်ဘူး)

ဆိုလျှင် အဘယ်အရာသည် ငါ့အား စိုးပိုင်စရာ
ရှိတော့အံ့နည်း” ဤသို့ တွေး၍ တွန့်ဆုတ်မိ
သည်။

သစ္စာလေးပါးတရားကို မြင်သောသူမှာ
ဤသို့သော သဘောမျိုး မဟုတ်နိုင်၊ ငါ့အား
တရားရနိုင်လောက်အောင် ဘယ်သူများ ဟော
ပေးနိုင်မည်လဲ”

ဤသို့စဉ်းစားသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာကို အာရုံထဲ
မြင်ယောင်လာသည်၊ သို့ဖြစ်၍ အရှင်အာနန္ဒာရှိရာ
ကောသမ္မိသို့ အပြေးလာ၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
တင်ပြလျှောက်ထားနေရှာ၏။

အဋ္ဌကထာဆရာ၏ ဖွင့်ပြချက်

ဤနေရာတွင် ကြားဝင်၍ အဋ္ဌကထာဖွင့်ကို
တင်ပြပါဦးမည်။

*အယံ ကိရ ထေရော ပစ္စယေ
အပရိဂ္ဂဟေတွာ ဝိပဿနံ ပဋ္ဌပေသိ။
ဤဆန္ဒရဟန်းသည် အကြောင်းတရားတို့ကို မသိမ်း
ဆည်းဘဲနဲ့ ဝိပဿနာ ရှုနေခြင်း ဖြစ်သတတ်။
ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် မပါဘဲ ရှုနေသည်ဟု ဆိုလို၏၊
ထို့ကြောင့်-

သာ သု ဒုဗ္ဗလဝိပဿနာ အတ္တဂါဟံ
ပရိယာဒါတုံ အသက္ကုဏန္တိ-
ထိုဆန္ဒရဟန်း၏ ဝိပဿနာသည် အားနည်းသော
ဝိပဿနာ ဖြစ်နေ၏၊ (ဝါ) ဒုဗ္ဗလဝိပဿနာဖြစ်နေ၏၊
ထိုသို့ အားနည်းသော ဝိပဿနာဖြစ်နေသောကြောင့်
ပင် အတ္တအယူအစွဲကို ခွဲခွာခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်
နေ၏၊ သို့အတွက်-

သင်္ခါရေသု သုညတော ဥပ္ပဋ္ဌဟန္တေသု
“ဥစ္ဆိဇ္ဇိဿာမိ ဝိနဿိဿာမိ”တိ
ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိယာစေဝ ပရိတဿနာယစ

ပစ္စယော အဟောသိ။
ရုပ်နာမ် ဓမ္မ သင်္ခါရ တရားတွေဟာ သုညအားဖြင့်
(အထည်ခြပ်အနေနဲ့ ဘာမျှ မရှိသောအားဖြင့်) ဉာဏ်
ထဲမှာ ထင်လာကြတဲ့အခါ “ပြတ်စဲကုန်ကြတော့မှာပဲ”
“ပျက်စီးကြေမွကုန်ကြတော့မှာပဲ” ဆိုတဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနှင့်
တဖျတ်ဖျတ် တုန်လှုပ်ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၏
အကြောင်းတရား ဖြစ်လာတော့သည်။

သောစ အတ္တာနံ ပပါတေ
ပပတန္တံ ဝိယ ဒိသ္မာ ပရိတဿနာ
ဥပါဒါနံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ပစ္စုဒါဝတ္တတိ
မာနသံ “အထ ကောစရဟိ မေ
အတ္တာ”တိ အာဟာ။

ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် မိမိကိုယ်ကို ကမ်းပါးပြတ်ချောက်
ထဲ ကျသွားသလို ဉာဏ်ထဲမှာ မြင်နေရ၍လည်း တုန်
လှုပ်ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်
တွယ်တာစွဲလမ်းခြင်းများ ဖြစ်ရသည်။

ပြီးတော့ “ဒိလိုသာဆိုရင် ငါ့မှာ ဘယ်ဟာ
အားကိုးစရာ ရှိတော့မှာလဲ” လို့လဲ တွေး၍ စိတ်တွေ
ဆုတ်နစ်ရတယ်-ဟု လည်း ပြောပြနေသည်။

* ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်၌၊ ၃၊ ၂၉၂

တစ်ဘဝသာသနာ

ငါ့ရှင်လဲ တရားရထိုက်တဲ့သူပဲ

“အဲသည်လို ငါ့မှာ အခက်အခဲတွေ ကြုံနေရလို့ ငါ့ရှင်ကိုပဲ အားကိုးတကြီးနဲ့ လာခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ရှင် အာနန္ဒာက ကျွန်ုပ်ကို ဆုံးမပါ။ ကန့်မြစ်ပါ။ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်လောက်အောင် တရားကိုလဲ ဟောပေးပါ” ဟု အရှင်ဆန္ဒက အားကိုးတကြီးနဲ့ လာ၍ လျှောက်ထား နေပြီ။

“အေး... သည်မျှလောက်နဲ့ပဲ ငါ့ရှင်ဆန္ဒ အပေါ်မှာ ကျေနပ်နေပါပြီ။ ကဲ... ငါ့ရှင်ဆန္ဒ နား ထောင်ပေတော့၊ “ဘဗ္ဗောသိ ဓမ္မံ ဝိညာတုံ” “ငါ့ရှင်

လဲ တရားရထိုက်တဲ့သူပဲ”။

အရှင်ဆန္ဒမှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွားပြီးလျှင် ဆီထိဝှမ်း ပမာ ပီတိလျှမ်းဖြာဖြစ်ရပါသတဲ့။ “ငါ့ရှင်လဲ တရား ရထိုက်တဲ့သူပဲ”-တဲ့။ အားတက်သွားတော့သည်။

အရှင်အာနန္ဒာက အရှင်ဆန္ဒ၏စကားကို ကြား လိုက်ရုံမျှဖြင့် “ဘယ်လို ချွတ်ယွင်းနေပြီ၊ ဘယ်လို “ဟာ”ကွက် ဖြစ်နေပြီ-ဆိုတာကို “ကွက်”ခနဲ သိ လိုက်ပါသတဲ့။

သဿတဒိဋ္ဌိ လက္ခဏာတွေ

“တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်ခြင်းတွေ ဖြစ်တယ်။ စိတ်တွေလဲ တွန့်ဆုတ်ခြင်း ဖြစ်တယ်”ဆိုတာ သဿတ ဒိဋ္ဌိ ရှိနေလို့ပေါ့။

ပြီးတော့ရုပ်နာမ်ဓမ္မတွေက သုညအားဖြင့် ထင် လာကြတဲ့အခါ ကမ်းပါးပြတ်ချောက်ထဲ ကျသွားသလို “ဖို” ခနဲ “ဖို” ခနဲ ဖြစ်ပြီး ကြောက်တယ် လန့်တယ်။ ခန္ဓာပေါ်မှာ တွယ်တာတယ်ဆိုတော့ သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေတာ သေချာတာပေါ့။

ဒါ့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာက “ဘယ်တရားနဲ့ သူနဲ့ တော်ပါ့မလဲ” လို့ ဆင်ခြင်၍ ပိဋကတ်ထဲမှာ ရှာ ဖွေတဲ့အခါ ကစ္စာနန္ဒယရဟန်းအား မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့ (ကစ္စာနဂေါတ္တသုတ်)ကို သတိရလာ ပါသတဲ့။

ထိုသုတ်တော်ဟာဆိုလျှင် အစပိုင်းမှာ ဒိဋ္ဌိအထုံး အဖွဲ့အဖုအထစ်တွေ ခွာပြီးမှ နောက်ပိုင်းမှာ တရားသား တွေကို ဟော်တော်မူထားတဲ့ သုတ်တော်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုသုတ်တော်ကို ယူ၍ ဟောပြောတော်မူလိုက်ပါသတဲ့။

“ငါ့ရှင်ဆန္ဒ... ဒီသုတ်တော်ဟာ မြတ်စွာဘုရား

မျက်မှောက်တော်မှ နာယူ မှတ်သားထားတဲ့ သုတ် တော်ပါ။ ကစ္စာနန္ဒယဝင် ရဟန်းအား ဟောထားတဲ့ သုတ်တော် ဖြစ်ပါတယ်။ လေးလေးစားစားနဲ့ နားစိုက် ၍ မှတ်သားနာယူပါလော့”

*“ဒွယနိဿိတော ခွာယံ ကစ္စာန လောကော ယေဘုယျေန အတ္ထိတဉ္ဇေဝ နတ္ထိတဉ္ဇ”

စသည်ဖြင့် အပြည့်အစုံ ဟောပြောတော်မူသည်။ [အကျယ် ကို နောက်ဆက်တွဲမှာ ရှုပါ။] တရားတော်အဆုံးမှာ ဖွားဖက်တော် အရှင်ဆန္ဒ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက် သွားလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဤဖွားဖက်တော် အရှင်ဆန္ဒမှာ ဖြစ်-ပျက်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်မြင်ပါလျက် တရားသား မတက် နိုင်တာ ဒိဋ္ဌိတွေခံနေလို့ဟူ၍ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ကောက်ချက်ချပြသည်။

* ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ၊ ၁၁၀။ မူရင်း-နိဒါန၊ ၂၅၇။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သစ္စာနုလောမိက ဉာဏ်တောင်

ဟုတ်ပါသည်။ ဒိဋ္ဌိရှိနေလို့ကတော့ ဘယ်ဒိဋ္ဌိ ရှိရှိ၊ သဿတ-ဥစ္ဆေဒ-သက္ကာယ တစ်မျိုးမျိုး ရှိနေရင် မဂ် မဆိုထားနဲ့၊ မဂ်ရှေ့က အနုလောမဉာဏ်တောင် မပေါ်နိုင်ဘူး-တဲ့၊ ဤအကြောင်းအရာများကို အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားပါသည်။

*“သော ဝတ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ကဋ္ဌိ သင်္ခါရံ နိစ္စတော (သုခတော၊ အတ္တတော) သမနုပဿန္တော အနုလောမိကာယ ခန္တိယာ သမန္နာဂတော ဘဝိဿတိတိ နေတံ ဌာနံ ဝိဇ္ဇတိ”

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ သောဘိက္ခု-ထိုယောဂီ ရဟန်း သည်၊ ကဋ္ဌိ သင်္ခါရံ-တစ်စုံတစ်ခုသော သင်္ခါရကို၊ [ရုပ်ဖြစ်စေ-နာမ်ဖြစ်စေ သင်္ခါရတစ်မျိုးမျိုးကို ဟူလို] နိစ္စတော-နိစ္စအားဖြင့် (ဝါ) မြဲတယ်လို့၊ (သုခတော- သုခအားဖြင့်၊ အတ္တတော-အတ္တအားဖြင့်) သမနု ပဿန္တော-ရှုနေသည်ရှိသော် (ဝါ) ယူစွဲထားလို့ရှိလျှင်၊

အနုလောမိကာယ ခန္တိယာ-သစ္စာနုလောမိက ဉာဏ်နှင့်၊ သမန္နာဂတော-ပြည့်စုံသည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဧတံဌာနံ-ဤအကြောင်း သည်၊ န ဝိဇ္ဇတိ-မရှိ။

အဓိပ္ပာယ်အဖြောင့်ကတော့ ဘယ်သင်္ခါရပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ သင်္ခါရတစ်မျိုးမျိုးကို နိစ္စအားဖြင့် (ဝါ) မြဲတယ် လို့၊ သုခရယ်လို့၊ အတ္တရယ်လို့ စွဲယူနေလို့ ရှိရင် သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်တောင် မရနိုင်ဘူး။

နိဗ္ဗာန်ရဖို့ အသာထား၊ သစ္စာသိဖို့အသာထား၊ သစ္စာနဲ့လျော်တဲ့ ဉာဏ်တောင် မပေါ်နိုင်ဘူး-တဲ့၊ ဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဒိဋ္ဌိခံနေလို့၊ အကြောင်းက ဒါပဲ၊ ဒိဋ္ဌိခံနေလို့ (မှန်ပါဘုရား)

မဂ်ရဲ့ရှေ့က အနုလောမဉာဏ်မှ မပေါ်ဘဲနဲ့ “သမ္မတ္တနိယာမ” လို့ ခေါ်တဲ့ နောက်က လာမယ့် မဂ် ဉာဏ်အစစ်ကြီးကော ပေါ်နိုင်ပါ့မလား (မပေါ်နိုင်ပါ)

မဂ်စိတ်မှ မပေါ်လာနိုင်ဘဲ ဖိုလ်စိတ်ကော ပေါ်လာနိုင်ပါ့မလား (မပေါ်လာနိုင်ပါ) ဒါဆိုရင် သောတာပန် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး-လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ (မှန်ပါ ဘုရား)

သောတာပန်မှ ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင် သကဒါ ဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာတွေကော ဖြစ်လာနိုင်ဦးမလား (ဖြစ်မလာနိုင်ပါ ဘုရား) အေး... ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ဒိဋ္ဌိခွာဖို့ ပြောနေရတာ။

ညောင်လေးပင် တရားပွဲ

ဆရာတော်သည် ညောင်လေးပင်နှင့် ကင်းကွာ နေသည်မှာ ကြာပြီ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီတုန်းက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကြွ၍ တပေါင်းလဆန်း(၈)ရက်နေ့တိုင်း စတင်ဟောနေကျ၊ (၉)နှစ်ဆက်တိုက် ကြွ၍ ဟောခဲ့ သည်၊ စစ်ဖြစ်လာကြတော့မှ တရားပွဲမကျင်းပနိုင်၍ ပြတ်ခဲ့ရသည်။

* အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ဆက္က၊ ၃၈၄

ညောင်လေးပင်မြို့သူမြို့သားတို့သည် ရောင်း ဝယ် ဖောက်ကား၍ စီးပွားရေး ပြန်လည် ကောင်းမွန် လာကြ၏။ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေ ကြ၍ မြို့အနေ အထား ပြန်လည် စည်ကားလာကြပြီ၊ သို့ဖြစ်၍ “ယခု ၁၃၁၆-ခုနှစ်ကစပြီး ရှေးတုန်းကလို တရားဟော ဝေးပါရန် ပြန်လည်ပင့်ကြစို့” ဟူ၍ တိုင်ပင်ထားကြသည် ဟူ၏။ ဓာတ်ချင်း ထိခိုက်ကြလေသလား မသိ။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဆရာတော်ကလည်း ထိုနှစ်တွင်မှ စဉ်းစားနေမိ ပါသတတ်၊
“ညောင်လေးပင်ကို မကြွရသည်မှာ ကြာပြီ၊

ယခုနှစ်တော့ သူတို့မပင့်ပေမယ့် သွားပြီး တရားဟော ဦးမှပဲ”ဟု စဉ်းစားနေစဉ် ကြုံကြုံဆုံဆုံ ညောင်လေးပင် ဒကာများ ရောက်လာပင့်ကြတော့သတတ်။

တရားမွတ်သိပ် နေကြ၍လော

သို့ဖြစ်၍ ၁၃၁၆-ခု တပေါင်းလ (၁၉၅၅-ခု မတ်လ)ထဲတွင် ဆရာတော် ကြွရောက်လိုက်ပါပြီး တရားဟောပေးတော်မူ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆရာတော် ဘုရားကို မွတ်သိပ်ဆာလောင်ခဲ့ကြ၍လော မပြောတတ်၊ ယခုနှစ်တွင် ထူးထူးခြားခြား ပရိသတ်တွေ ပြည့်လှုံ နေအောင် စည်ကားနေတော့သည်။ ဆရာတော်က တရားပွဲ အစပျိုးနိဒါန်းတွင်-

“ခင်ဗျားတို့ ညောင်လေးပင်က ပင့်သည်ဖြစ်၍၊ မပင့်သည်ဖြစ်စေ ဘုန်းကြီးကတော့ လာပြီး တရားဟောရမှာပဲ။
ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့က

တရားအသိဉာဏ်တွေ ရင့်ပြီး တိုးတက်နေကြ တာကို သိရလို့ပါပဲ။

ဒီလိုအသိဉာဏ်တွေရင့်၊ သဒ္ဓါတရားတွေ ထက်သန်နေကြတော့ ဟောရတဲ့ ဘုန်းကြီးလဲ အားရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လဲ သဘောပေါက် လွယ်တယ်။

အရင်တုန်းက ဒီလို မဟုတ်ကြတဲ့အတွက် ဟောသူရော နာသူပါ ပင်ပန်းကြတာပေါ့!”

ဤသို့အစချီ၍ ဟောခဲ့ကြောင်း ဆရာတော်က ပြန် ပြောင်း အမိန့်ရှိဖူးသည်၊ ဆရာတော်က ညောင်လေးပင် အပေါ် သို့ကလောက်ပင် စေတနာထားတော်မူခဲ့၏။

ပဲခူး အစ်မလေး သီလရှင်ထံ

၁၃၁၆-ခု တပေါင်းလ (၁၉၅၅-ခု မတ်လ) ထဲတွင် ညောင်လေးပင်တရားပွဲအပြီး ပဲခူးသို့ ဆက်လက် ကြွတော်မူ၏။ ကိစ္စမှာ ပဲခူးမြို့၊ လိပ်ပြာကန်ရပ်တွင် ရှိသော အစ်မလေးသီလရှင်အား ကျေးဇူးဆပ်လို၍ ဟူ၏။

ဟုတ်ပါသည်။ အစ်မလေးသီလရှင် (ဒေါ်သုစာ ရီ ဒေါ်) ဒေါ်ကိတ္တိသည် ဆရာတော်အတွက် ကျေးဇူး များခဲ့၏။ ဆရာတော်လောင်းလျာ ကိုရင်ဝိမလလေး အမရပူရသို့ ရောက်လာရခြင်းသည် အစ်မလေး

သီလရှင် ရှိသောကြောင့်ဟု ဆိုပါက မှားမည်မဟုတ်ချေ။

ဤအခြေအနေသို့ ရောက်လာရခြင်းအကြောင်း တို့တွင် သည်အစ်မလေးလဲ တစ်စိတ် တစ်ပိုင်း ပါ သည်ဟု ဆရာတော် တွေးနေမိဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူး များလှသည်ဟု ဆိုခဲ့၏။

ထိုမှတစ်ပါး ပရိယတ် စာပေများတွင် ကျင် လည်နေသော အစ်မလေး ဖြစ်၍လည်း စာပေတွေ သင်၊ စာပေတွေကို ပြန်လည် ပို့ချနေခြင်းဖြင့်ချည်း အချိန်ကို အကုန်မခံစေလို၊ ထိုစာပေထဲမှ ရရှိသော

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အသိဉာဏ်ဖြင့် လက်တွေ့လည်း ကျင့်ကြံစေလိုသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အစ်မလေးထံသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အစ်မလေးသီလရှင်ကလည်း မောင်လေး (ဆရာတော်) ရောက်လာ၍ ဝမ်းသာအယ်လဲ သဘောကျနေ၏။ ရွှင်မြူးနေသည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို

ဆက်ကပ်ရန် စီမံနေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာတော်က-

“အစ်မလေးတို့... တရားလေး ဘာလေး များကော အားမထုတ်ကြဘူးလား”
 “ထုတ်ပါတယ် မောင်ပဉ္စင်းရဲ့”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏အစ်မတော် (ဒေါ်သုစာရီ ခေါ်) ဒေါ်ကိတ္တိ၊ သီလရှင်ဆရာကြီး၊ လိပ်ပြာကန်ရပ်၊ ပဲခူးမြို့။

သူတို့မောင်နှမ ပြောကြဆိုကြပုံ

မောင်နှမ ၂-ယောက် စကားပြောနေကြသည် မှာ ကြည်နူးစရာကောင်းလှ၏။ မောင်လေး ၁၄-နှစ် ရွယ်တုန်းက အမရပူရ (တောင်မြို့)ကို ကပ်ပါးတည်း

ထွက်လာစဉ်ကလည်း မောင်နှမ ၂-ယောက် တွေ့ကြုံသဖြင့် အားတက်ရ ကြည်နူးရ ဝမ်းသာခဲ့ရဖူးသည်။ ယခုလည်း မောင်နှမ ၂-ယောက် ပြန်လည် ဆုံတွေ့

တစ်ဘဝသာသနာ

ကြပြန်သဖြင့် ဝမ်.သာနေကြပြန်သည်။

မောင်ဖြစ်သူက အစ်မလေးအတွက် စိုးရိမ် တကြီးဖြင့် “တရား အားထုတ်ကြဘူးလား” ဟု မေးနေသည်။ အစ်မလေးကလည်း သွက်သွက် လက် လက်ပင် “ထုတ်ပါတယ် မောင်ပွင်းရဲ့” တဲ့။

အညာဒေသတို့အသုံး ထုံးစံအတိုင်း “မောင်” ဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ “ပွင်း” ဖြစ်၍တစ်ကြောင်း (၂)ခု ပေါင်းပြီးတော့ “မောင်ပွင်း” လို့ ရင်းရင်းနီးနီး ပြောနေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

အပြင်လောကမှာမူကား ဆရာတော်ဦးဝိမလ သည် ဂုဏ်သတင်းအရှိန်အဝါ လွန်စွာ ကြီးမားနေပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် “ဆရာတော်ကြီး” ဟူ၍ပင် ခေါ်နေကြပြီ။

သို့သော်လည်း အစ်မလေးစိတ်ထဲတွင်ကား “မောင်ကလေး” အဖြစ်ပင် မြင်နေဟန်တူ၏။ သို့ဖြစ်၍ လည်း “မောင်ပွင်း” ဟု သုံးနှုန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်ပွင်းဖြစ်သူက ဆက်၍ မေး၏-
“ဘာနည်းနဲ့ အားထုတ်တာလဲ”

“ကသစ်ပိုင်နည်းပေါ့ မောင်ပွင်းရဲ့ ဒီပဲခူးနယ် မှာ ကသစ်ပိုင်နည်းက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နဲ့ လက်ခံ အားလျှောက်နေကြတာပဲ”

“ဘယ်လိုရှုရသလဲ အစ်မလေးတို့...”

“ပေါ်-သိ-ပျက်၊ ပေါ်-သိ-ပျက်” လို့ ရှုရ တယ်”

“ဘာတဲ့-”

“ပေါ်-သိ-ပျက်၊ ပေါ်-သိ-ပျက်လို့ ရှုရတယ် မောင်ပွင်းရဲ့”

“ဪ... အဲ-အဲ... ကောင်းတယ်- ကောင်း တယ်၊ ဆက်ရှု-ဆက်ရှု”

ဟူ၍ တိုက်တွန်းတော်မူပါသတတ်။ ဆရာတော်ကား “ပျက်” တာကလေးတစ်လုံးပါတာနဲ့ကို သဘောကျနေ ပုံရသည်။ ထို့ပြင် “သိ” ကလေး တစ်လုံးလည်း ပါ သေး၏။ “ပေါ်” ဆိုတာကလဲ “ဖြစ်” တာပါဘဲ။ ပေါင်းလိုက်ရင် “ဖြစ်-ပျက်” ပါဘဲ။ ထို့ကြောင့် လက်ခံ တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဇွတ်ဟောရသော တရားပွဲ

အစ်မလေး သီလရှင် ဆရာကြီး (ဒေါ်သုစာရီ ခေါ်) ဒေါ်ကိတ္တိကား ကိုယ့်မောင်ကလေး ဘယ်လောက် ခရီးရောက်နေသည်ကို သိဟန် မတူချေ။ မောင်ဖြစ်သူက လည်း ပြောပြမည် မဟုတ်ချေ။ နောက်နေ့များတွင် ဆရာတော်က-

“လာ... အစ်မလေးတို့၊ တရားဟောမယ်” ဆိုပြီး ဇွတ်တရားဟောတော့၏။ တရားပွဲတွင် ပရိသတ် ကား ဆရာတော်၏အစ်မအရင်း သီလရှင် (ဒေါ်သုစာရီ ခေါ်) ဒေါ်ကိတ္တိနှင့် အခြားကျောင်းမှ သွား၍ ပင့်ထား ရသော သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ပုည၊ ပေါင်း(၂)ပါးမျှသာ ဖြစ်သည်။

ဤပရိသတ်ဦးရေ(၂)ပါးကိုပင် မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ်၊ တစ်နေ့ ၂-ကြိမ် မှန်မှန် ဟောပေးသည် ဆို၏။ ပရိသတ်က ၂-ပါးတည်း ဖြစ်သော်လည်း (ပရိသတ်အများကြီးကို ဟောပေးနေသလိုပင်) အားရ ပါးရ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ဟောပေးနေသည်ဟူ၏။

တပေါင်းလဖြစ်၍ အပြင်လောက၌ ရာသီဥတု ပူပြင်းလှသော်လည်း ဆရာတော်ရင်တွင်း၌ကား အေး မြနေပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား အစ်မလေး သီလ ရှင်ကို တရားရေအေးဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အားလုံး (၁၅)ရက် နေသွားပါသတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စာအံဖော်ရလို့ ဆုချသတဲ့

ထိုစဉ်က သီလရှင် ပေါက်စကလေးများ မကေ သီတို့၊ မလာဘတို့ကတော့ ကလေးတွေ ဖြစ်၍ တရားမနာကြပေ။ သင်္ကြိုဟ်ပါဠိကိုပင် ကျောင်းအောက် က အော်ကျက်နေသည်ဟူ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က သင်္ကြိုဟ်ကျက်ဖော်ရသည်ဆိုပြီး-

“ဟဲ့- မိကေတို့၊ မိလာဘတို့ လာကြ လာကြ၊ နင်တို့က စာအံဖော်ရတယ်၊ ကပ္ပိယဒကာကြီး သူတို့ကို ငါးကျပ်စီ ဆုချလိုက်စမ်း...” ဟူ၍ အမိန့်ရှိပါသတတ်၊ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်၏ ဝေယျာဝစ္စအကျိုးငှာ အမြဲလိုက်ပါပြုစုနေသော ကပ္ပိယ ကာရက ဒကာကြီးက ၅-ကျပ်စီ ထုတ်ပေးသည်ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် မကေတို့ မလ ဘတို့ ၅-ကျပ်စီ ရကြ သည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးက ဆက်လက် မှာ ကြားသေးသည်-

“သီလရှင်လေးတွေ မြို့ထဲ ဆွမ်းဆန်စိမ်းရပ်ဖို့ သွားတဲ့အခါ ရချင်တဲ့ လောဘစိတ်ကလေး တွေနဲ့ သွားကြတာပဲ။ အဲဒီလောဘစိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတယ်၊ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတယ်လို့ သိပြီး လှမ်းနေကြပေါ့ဟဲ့” တဲ့။ မိန့်တော်မူပါသတတ်၊ ကလေးတွေနဲ့ လိုက်အောင် ကလေးတွေ နားလည်ရုံ ကလေးတွေ သဘောပေါက်ရုံ မျှ မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် မကေတို့ မလာဘတို့ကား ထိုသို့ ဉာဏ်ဖြင့် မလိုက်မိသည့်အပြင်၊ ဆွမ်းဆန်ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကို ဟင်းသောက်ခွန်းကလေးဖြင့် အလှူရှင်က တစ်ပါး (၃)ခွန်းစီ ခပ်၍ ခပ်၍ လောင်းသည်ကို ပြည့်မပြည့် စိတ်ထဲက တိုးတိုးရေတွက်နေမိသည် ဆို၏။

အဲဒီတုန်းက ဆရာတော်ကြီး၏ အမူအရာ အနေအထားတို့ကို မေးမြန်းကြည့်ရာ သီလရှင် မကေ က-

“အံမယ်လေး... ဆရာတော်ကြီးက ကြမ်းပါ၊ ကိုယ်ကြမ်း- စိတ်ကြမ်းကြီးပဲ၊ လှေကားများ ဆင်းသွားလိုက်တာ၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ကြီး ကြီး၊ “ဝုန်း-ဝုန်း၊ ဝုန်း-ဝုန်း”နဲ့ နေတာပဲ” တဲ့။

ဤသို့ ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။ ပြီးတော့လည်း မကေက သူ့အမြင်ကို ဆက်လက် ပြောနေပြန်သေး၏-

“ဆရာတော်ကြီးက သင်္ကန်းကတော့ ကောင်းပါ ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဝတ်တာကြီးက ဖရိုဖရဲနဲ့၊ ဖြစ် သလိုကြီး ဝတ်တာ၊ အင်း... သူ့အဖို့တော့လဲ လှဖို့ မလိုဘူးပေါ့လေ...” တဲ့။

မှတ်ချက်။ ။ဤအကြောင်းအရာများကို ယခုအခါ ပဲခူးမြို့၊ လိပ်ပြာကန်မှ သီလရှင် မကေသိက ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

အရာရာတွင် ဆင်ခြင်နေသည့်ကြားက

ပဲခူးမှ အမရပူရသို့ ပြန်ရောက်လျှင် တရားပွဲ သဘင်များ ဆက်လက် ဆင်ယင်နေတော်မူ၏။ ကျန်းမာ ရေး ကောင်းလျှင် ကောင်းသလို ဆရာတော်က သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မညှာပေ။ သူ့ထံသို့ ရောက်လာတဲ့ ပရိသတ်ကို မပြတ်ပင် ဟောပြော သွန်သင်နေတော်မူ တတ်သည်။

သင်္ကြန်တွင်းရက်များကား ပရိသတ်တွေ အထူး ပိုမို များပြားလာကြ၏။ ဆရာတော် အနားမရအောင်

ဖြစ်ရသည်။ သို့တစေလည်း ဆရာတော်ကမူ အားနှင့် မာန်နှင့် အပြည့်ပင် ဟောပြောနေတတ်၏။

၁၃၁၆-ခုနှစ် ကုန်ဆုံး၍ ယခုအခါ ၁၃၁၇- ခုနှစ်သစ်သို့ပင် ကူးပြောင်းလာခဲ့ကြပြီ။ တရားဟောပြီးပြီ ဆိုလျှင် ညနေတိုင်းပင် လမ်းလျှောက်ထွက်တော်မူသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဂရုစိုက်နေရသည် မဟုတ်လော။ သက်တော်ကလည်း ၅၆ နှစ် တွင်းသို့ ဝင်လာပြီ။ ထို့ကြောင့် အစစအရာရာတွင် ပို၍ဆင်ခြင်နေရသည်။

လေငန်းရောဂါ စွဲကပ်လာခြင်း

ဟော... ပြော၍မှ မဆုံးသေးမီ မကျန်းမာ ဖြစ်လာတော့၏။ လေငန်းရောဂါ စွဲကပ်လာသည်။ စင်္ကြံ အမြဲ လျှောက်နေသည့်ကြားမှပင် လေငန်းက ဇွတ်ဝင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် တရားဟောမှုကို ခေတ္တ ရပ်နားထားရသည်။

ဆရာတော်၏ ကျန်းမာရေးကို အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းဂရုစိုက်ကြပါ၏။ မန္တလေးက “ကောင်ပေ” ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေကို ရွေးပင့်ပြီး၊ ယင်းဆရာဝန် ကြီးတို့ဖြင့် ကုသပေးသည်။ သို့သော် အမရပူရသို့ နေ့စဉ် လာကြရသည်မှာ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွေ တာဝန်က တစ်ဘက်နှင့် ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ မဖြစ်နိုင်ဘဲ အခက်အခဲ ကြုံနေကြရ၏။

ထို့ကြောင့် မန္တလေး၊ ဝါးမင်းစခန်းသာ ပွဲရုံ

ပိုင်ရှင် ဦးချစ်ဆွေ + ဒေါ်မမတို့က ဆရာတော်၏ မကျန်း မာမှုကို ဆရာဝန်ကြီးများဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ကြပ်မ၍ ကုသနိုင်ဖို့ရန် အမရပူရမှ မန္တလေးသို့ ပင့်ကြတော့ သည်။

ထို့နောက် သူတို့၏ နေအိမ်ဝင်းခြံရှိရာ နန်းမြို့ရိုး တောင်ဘက်က ရွှေလုံရပ်နေအိမ်သို့ ပင့်ကြတော့သည်။ အိမ်ဦးခန်းမှ ဆင်ဝင်ဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံး (အထက် ထပ်)ကို ကျောင်းအဖြစ် သီတင်းသုံးဖို့ရာ လူဒါန်းကြ တော့၏။

ညအိပ်ချိန်များတွင် (ဆရာတော်ကြီးအတွက် ဝိနည်းနှင့် မဆန့်ကျင်အောင်) အိမ်ရှင်ကိုက အိမ်ဝင်း ခြံကြီးဘေးတွင် ကပ်လျက် ဆောက်လုပ်ထားသော ဂိုထောင်တန်းလျှာ များသို့ သွား၍သွား၍ အိပ်ကြသည် ဟူ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
မန္တလေးတွင် နေ့စဉ်တရားပွဲကြီး

မန္တလေးမြို့ ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့၏ နေအိမ် ဌာန ခေတ္တသီတင်းသုံး၍ ဆရာဝန်ကြီးများ၏ ဆေးကုသမှုကို ခံယူလိုက်ရာ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၇-ခု နှစ်ဦးပိုင်းမှာပင် ကျန်းမာလန်းဆန်းလာတော့သည်။ အင်အားပြည့်ဝလာသောအခါ ဆရာတော်က “တရားဟောပေးမည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် နီးစပ်ရာတို့ကို အကြောင်းကြားလိုက်ရာ ပရိသတ်တွေ အများကြီး ဖြစ်လာတော့သည်။

နေ့ပိုင်းတွင် ကိုယ့်ဆိုင်ရာလုပ်ငန်းကိစ္စတို့ဖြင့် အားလပ်ကြမည်မဟုတ်၍ ညပိုင်းတွင် ဆရာတော်က ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ည၇-နာရီမှ ၈-နာရီဟူ၍ သတ်မှတ်ပေးတော်မူသည်။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပရိသတ်ကြီးက များ၍ များ၍ အံ့တစ်ပါး ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ဒကာ ဒကာမတို့က လျှောက်ကြတော့သည်-

“တပည့်တော်တို့ မန္တလေးမှာလဲ ဝေနေယျ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ငဲ့ပြီး (အမရပူရမြို့မှာလို့) နေ့စဉ် အမြဲ တရားပွဲများ ကျင်းပချီးမြှင့်ပေးတော်မူပါ ဘုရား”

ထိုသို့လျှောက်ထားချက်အရ ဟောပြောဖို့ အချိန်ကာလကို အောက်ပါအတိုင်း ခွဲဝေသတ်မှတ်ပေးတော်မူလိုက်၏။

- (က) မိုးတွင်း-ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်မှ စ၍ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့အထိ (ကထိန်ခေတ် ကုန်သည့်တိုင်အောင်) အမရပူရမြို့မှာ (၄)လ။
- (ခ) ဆောင်းတွင်း-တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁-ရက်မှစ၍ တပေါင်းလပြည့်နေ့အထိ မန္တလေးမြို့ ဦးချစ်ဆွေ + ဒေါ်မမတို့၏ နေအိမ်ဓမ္မာရုံမှာ (၄)လ။
- (ဂ) နွေပိုင်း-တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁-ရက်မှစ၍ ဝါဆိုလပြည့်နေ့အထိ မိုးကုတ်မြို့မှာ (၄)လ။

ဟူ၍ တရားဟောပေးဖို့ရန် အချိန်ကာလကို သတ်မှတ်ပေးတော်မူလိုက်၏။ သို့သော် ယခု ၁၃၁၇-ခုနှစ် တပေါင်းလတွင်ကား မန္တလေးမှာ အပြည့်ဟော၍ မပေးနိုင်သေး။ ကတိအတိုင်း ညောင်လေးပင်သို့ သွား၍ ဟောပေးရဦးမည်ဟု မိန့်သည်။

အမရပူရပမာ မိုးကုတ်တွင် မင်္ဂလာ

မိုးကုတ်မြို့ မြို့မရပ်မှ ဒေါ်ဒေါ်အံ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖုံ မိသားစုတို့သည် ဆရာတော် ဦးဝိမလ မိုးကုတ်မြို့ကို ရောက်စကပင် ဆရာတော်၏ ဟောပြောမှုတရားဓမ္မတို့ကို ကြည်ညိုခဲ့ကြ၏။ သီလ သမာဓိ ပညာတို့ အပေါ်၌လည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိသားစုတစ်ရပ်လုံး ဆွေမျိုး တစ်သိုက်လုံး ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်လာခဲ့ကြသည်။

ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုသည့်အလျောက် ဆရာတော် သီတင်းသုံးဖို့ လွန်ခဲ့သော ၁၂၉၇-ခုနှစ်က အမရပူရ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်းအတွင်း၌ ကျောင်းကြီး တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့၏။

ယခု တစ်ဖန် မိုးကုတ်မြို့သို့ ကြွလာသောအခါ တွင် ဆရာတော် ဦးဝိမလ သီတင်းသုံးဖို့ရန် ထင်းရှူး

တစ်ဘဝသာသနာ

ခြံရပ်၊ ဖောင်တော်ဦးဘုရားအနီး၌ တိုက်ကျောင်းကြီး တစ်ဆောင်ကိုလည်း ၁၃၁၆-ခုနှစ်ကပင် စတင်၍ ဆောက်လုပ်နေခဲ့ကြပြန်၏။ ဒေါ်ဒေါ်အံ့ ဒေါ်ဒေါ်ပုံတို့ မိသားစု၏ ကောင်းမှုများပင် ဖြစ်သည်။ နာမည်ကိုမူ “မိုးကုတ်မြို့၊ မင်္ဂလာတိုက်” ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ထားကြ၏။ ထို့ပြင် ထိုကျောင်းဆောင်ကြီး၏ အထက်ပိုင်း

တောင်ကမ်းပါးယံတွင် သိမ်တစ်လုံး ရှိ၏။ ဆရာတော် ဦးဝိမလ ကိုယ်တော်တိုင် ဦးစီးသမုတ်ခဲ့သော သိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ သိမ်ဒကာ ကုသိုလ်ရှင်တို့မှာ ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ယခု လက်ရှိ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်ကျော်နှင့် ဇနီး-ဒေါ်ဒေါ်စိန်တို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။

စက်နာရီပမာ ပုံမှန်ဆောင်ရွက်နေ

မိုးကုတ်မြို့တွင် ဆရာတော် ဦးဝိမလ စတင် တရားဟောတော်မူစဉ်က လျှပ်စစ်မီးအား သိပ်မကျေမလှ သေးပါ။ တစ်မြို့လုံး မှိန်မှိန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ တရား ဟောရာတွင်လည်း အားစိုက်၍ ဟောတော်မူနေရသည်။

၂။ ဝေယျာဝစ္စပြုသူတို့ကား ကိုမြင့်နှင့် အမရပူရမှ ပို့ လိုက်ပါလာတတ်သည့် ကိုအေးမောင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဆရာတော် စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစု တတ်ကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျောင်းအမကြီး အမေဖုံ၏ သား ဦးမြင့်၊ ဇနီး-ဒေါ်သန်းသန်းတို့က မီးစက်ကြီးတစ်လုံး နှင့် အသံချဲ့စက်တစ်လုံး ဝယ်၍ လှူသောအခါကျမှ ဆရာတော် သက်သာရာ ရတော့သည်။ အသံဖမ်းယူရာ တွင်လည်း လုံလောက်မှု ဖြစ်သွားတော့၏။

ဆရာတော်၏ နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်နေပုံမှာ စက်နာရီတစ်လုံး အချိန်မှန်ကန် တိကျစွာ သွားနေ သကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။ နံနက်အရက်တက်ချိန်မှစ၍ ညအိပ်ချိန်အထိ သူ့အကွက်နှင့်သူ မှန်မှန် ဆောင်ရွက် နေတော်မူ၏။

မိုးကုတ်၊ မန္တလေး၊ အမရပူရတို့၌ ဟောသမျှ တွင်လည်း ဤအသံချဲ့စက်ကိုပင် အသုံးပြုတော်မူ သဖြင့် ကျေးဇူးများလွှားပေတော့သည်။

ဆရာတော်က နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် ညနေ ၄ နာရီ ထိုးပြီဆိုလျှင် ကျန်းမာရေးအတွက် စင်္ကြံ ကြွ တော်မူလေ့ရှိသည်။ နောက်က တစ်ယောက်နှစ်ယောက် လိုက်ပါရတတ်၏။

မန္တလေးနှင့် အမရပူရတို့က နွေခါကျလျှင် ရာသီဥတု ပူပြင်းလှ၏။ မိုးကုတ်မြို့က ရာသီဥတုကား အေးမြပြီး နေလို့ ကောင်းလှသည်။ မန္တလေးမှာ တရားပွဲတွေ သိမ်းပြီး မိုးကုတ်သို့ တက်လာလျှင် မကြာခင် ဆရာတော်၏ ဥပဓိရုပ်မှာ ဝင်းစိုလာတတ်

တစ်ခါတလေ မိုးကုတ်မြို့ မင်္ဂလာတိုက်မှ အထက်တောင်ကုန်းကို ကျော်ဖြတ်၍ ၂-မိုင်ခန့် ရှိ သည့် ရေပူရွာနားအရောက် လျှောက်တတ်၏။ တစ်ခါ တလေတော့လည်း အုန်းကိုင်းရွာဘက်သို့ လျှောက် တတ်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မိုးကုတ်မြို့မှ ဆရာတော်တရားပွဲ

ကျောင်းသို့ပြန်၍ ရောက်ချိန်တွင်ကား တရား နာရန် လာကြသော ပရိသတ်တို့က အသင့်စောင့်မျှော် နေကြသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ ခေတ္တ ခဏ အမောဖြေ အနားယူပြီး ဆက်လက်တရားဟောတော်မူမြဲ ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်၏ တရားပွဲသို့ အမြဲလာတတ်ကြသူ များမှာ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်အုံ၊ ဒေါ်ဖုံတို့အပြင် လူကြီးပိုင်းမှ ဦးပေါ်၊ ဦးထွန်းလှိုင်၊ ဦးဘရှင်း၊ ဦးနိုင် တို့ ဖြစ်ကြ၏။ လူလတ်ပိုင်းမှာမူကား ကိုတင်မောင်၊ ကိုအောင်သိန်း၊ ကိုအောင်ကျော်၊ ကိုမြင့်၊ ကိုအောင်မြ

ကိုတင်၊ ကိုအောင်ချို၊ ကိုဖေရှင် စသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

တရားပွဲသို့ မိုးကုတ်မြို့တွင်းမှသာမက ကျပ် ပြင်၊ ဂေါင်းဦးဘာ၊ ပန်းမ၊ ကသည်းရပ်တို့အပြင် ရေပူ၊ အုန်းကိုင်း၊ သဖန်းပင်စုရွာများမှလည်း လက်ဆွဲ မီးအိမ်ကလေးများဖြင့် လာတတ်ကြ၏။ အားတက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

တရားပွဲ ပြီး၍ အပြန်တွင် လမ်းတစ်လျှောက် စကားတပြောပြောနှင့် တရားဆွေးနွေးသွားတတ်ကြ၏။ အလွန်ကြည်နူးဖွယ်ပင်တကား။

ဒါန-သီလ-သမထနဲ့ ကျေနပ်မနေကြနဲ့

မိုးကုတ်သူ မိုးကုတ်သားတို့သည် သဒ္ဓါတရား အရာ၌ စံတင်လောက်ကြပါပေသည်။ မြန်မာပြည် အနှံ့အပြား ဘုရားဖူးလျှောက်သွား၍ လှည့်လည်ကြည့် မည်ဆိုလျှင် မိုးကုတ်ကုသိုလ်ရှင်တွေကို တွေ့ကြရ၏။ ဖရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ဂူကျောင်းပြာသာဒ်တို့၌ မိုးကုတ် ကုသိုလ်ရှင် လွတ်သည့်နေရာ ရှားသည်။

အမြို့မြို့အနယ်နယ် ကျောင်းကန်ဘုရားစေတီ များနှင့် စာသင်တိုက်များတွင်လည်း မိုးကုတ်မှ ကောင်း မှုရှင်များ မလွတ်ကြပေ။ လှူဒါန်းရာ၌ မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံးတွင် ထိပ်ဆုံးက နေရာယူထားကြ၏။

သူတို့အဖို့မှာ သင့်တင့်မျှတရုံမျှ နေထိုင်ကြပြီး လျှင် သာသနာတော်အတွက်မူ အကောင်းဆုံး အမွန် ဆုံး အမြတ်ဆုံးတွေချည်း ရွေး၍ လှူတတ်ကြလေသည်။ သူတို့စေတနာတွေက သူတို့ကို ပြန်၍ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် အကျိုးပေးကြပေဦးမည်။ အထွတ်အထိပ် ဆုံး နေရာ ရောက်အောင် ပို့ကြပေဦးမည်။

မိုးကုတ်မြို့မှာ အလွန် မကျယ်လှသော်လည်း ကျောင်းကန် စေတီပုထိုး ရေတွင်းရေကန် စသည်တို့ ကား မနည်းလှချေ။ မြို့နှင့်စာသော် များသည်ဟုပင် ဆိုရချေမည်။

သူတို့သည် တစ်နှစ်ပေါက်လုံး လှူမယ် တန်း မယ်၊ သီလဆောက်တည်မယ်၊ သိမ်သမုတ် ကျောင်း ဆောက်၊ ရေစက်ချ၊ ဘုရားထီးတင်၊ ရဟန်းခံ ရှင်ပြု၊ ပဝါရဏာ ကထိန်ပွဲ၊ ဝါဝင် ဝါထွက် ဆွမ်းကျွေးပွဲ၊ ပရိတ်နာ စသည်ဖြင့် အလှူဒါနပွဲများ ပြတ်သည် မရှိ လှ။

သို့သော် ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလကမူ ဤကဲ့ သို့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိလောက်နဲ့ ကျေနပ်မနေကြ သည်ကို အားမရ၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်သမျှ “ကိုယ်လုပ် ကိုယ်ရ” ဆိုတဲ့ လူတိုင်း သိ သာသနာပ ဉာဏ်လောက်နဲ့ အားမရသေး။

ထို့ထက် ပိုမို၍ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ မဂ္ဂသမ္မာ ဒိဋ္ဌိတို့သို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးချင်၏။ ထို့ကြောင့် ပင် “ဒါနလေး- သီလလေး- သမထလေးလောက်နဲ့ ကျေနပ် မနေကြနဲ့” ဟူ၍ ခဏ ခဏ သတိပေးတတ် သည်။ သူဌေးတွေကြားမှာ ဤစကားမျိုး ပြောရဲတာ ဤတစ်ပါးသာ ရှိမည် ထင်၏။

“အဲဒါတွေက အရှိန်ရှိတုန်း ဟက်သွား၊ အထက် ကောင်းကင်ကို ပစ်လိုက်တဲ့ ခဲလုံးလို၊ ပီးတော့ အရှိန် ကုန်တော့ ပြန်ကျတာပဲ” ဟူ၍ မိန့်တတ်၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ တဝင်းဝင်းနဲ့ပေမယ့်

ဤသို့ ဆရာတော်ကြီးက မိန့်မြွက်နေသည်မှာ အကိုးသာခက မရှိဘဲ မိန့်မြွက်နေသည် မဟုတ်၊ ဓမ္မဟဒယဝိဘင်းပါဠိတော်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူတဲ့ အကိုးသာခကဖြင့် မိန့်မြွက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

* ဥက္ခိတ္တာ ပုညတေဇေန၊
ကာမရူပဂတိံ ဂတာ။
ဘဝဂ္ဂတမ္ပိ သမ္ပတ္တာ၊
ပုနာ ဂစ္ဆန္တိ ဒုဂ္ဂတိံ။ ။

ပုညတေဇေန-ကောင်းမှု ကုသိုလ် အရှိန်အဝါသည်၊ ဥက္ခိတ္တာ-အထက်သို့ လွင့်၍ ပင့်မြောက်အပ်ကုန်သည်၊ (သမာနာ-ဖြစ်ကုန်လတ်သော်) ကာမရူပဂတိံ-ကာမသုဂတိဘုံ ရူပဗြဟ္မာဘုံသို့၊ ဂတာ-ရောက်ကြရလေကုန်၏။

ဘဝဂ္ဂတံ-ဘုံတို့၏ ထိပ်ဆုံးအထက်“ဘဝဂ်”ဆိုတဲ့ နေဝသညာ နာသညာယတန ဗြဟ္မာဘုံသို့၊ သမ္ပတ္တာပိ-ရောက်ရကုန်သော်လည်း၊ ပုနာ-တစ်ဖန်၊ ဒုဂ္ဂတိံ-အပါယ်ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့၊ အာဂစ္ဆန္တိ-ပြန်လည်တုံ့ခေါက် ရောက်ကြရလေကုန်၏။ [ရောက်နိုင်ခွင့် ရှိသေး၏-ဟူလို။]

သစ္စာ မသိဘဲနဲ့ လုပ်တဲ့ကုသိုလ်တွေ၊ ဘုံဘဝ မငြီးငွေ့ဘဲနဲ့ ဘုံဘဝကို တောင့်တပြီး လုပ်တဲ့ ကုသိုလ်တွေ၊ ဒိဋ္ဌိတန်းလန်းနဲ့ လုပ်တဲ့ကုသိုလ်တွေ ကတော့ ဒိဋ္ဌိက ပြန်ဆွဲချတာပဲ။

အထက်ကောင်းကင်ပေါ် ပစ်လိုက်တဲ့ ခဲလုံးလိုပဲ အရှိန်ကုန်တော့ ပြန်ကျရတယ်၊ ကုသိုလ်အရှိန်ရှိတုန်း (ခဲလုံးလိုပဲ) တက်သွားတယ်၊ ကုသိုလ်အရှိန်ကုန်တော့ ပြန်ကျရတာပဲ၊ ဒိဋ္ဌိက ဆွဲချတာကိုး။

အထက် ကောင်းကင်ပေါ်တက်ပြီး ပျံဝဲနေတဲ့ စွန်ကို ကြိုးလွန်းတောင့်ဖြင့် ရစ်ပြီး အောက်မြေပြင်ကို ပြန်ဆွဲချလိုက်သလို ဒိဋ္ဌိက ပြန်ပြီး ဆွဲချတာပဲ။

ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ တဝင်းဝင်းနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့သူ၊ နောက်တော့ အရှိန်ကုန်လို့ ဒိဋ္ဌိက ဆွဲချတဲ့အတွက် အပါယ်ဘုံမှာ ဝက်မကလေးအထိ ဖြစ်ရရာတယ် မဟုတ်လား။

ဤစကားတို့ကား မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး မိန့်မြွက်နေကျဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီး ဆိုလိုသည်မှာ ဖြစ်ပျက်တွေ မြင်အောင် လုပ်မထားတဲ့အတွက်၊ ဒုက္ခသစ္စာတွေကို သိအောင် လုပ်မထားတဲ့အတွက် အပါယ်ကျရတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် “သစ္စာကို သိအောင် မြန်မြန် လုပ်ထားကြ” ဟု ဆိုလိုတော်မူ၏။

မင်္ဂလာရိပ်သာ တရားဓမ္မာရုံကြီး

မန္တလေးမြို့မှ ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့က ဆရာတော်ကို မိမိတို့အိမ်ဂေဟာသို့ ပင့်၍ ဆေးကုသပေးကြ၏။ ဆရာတော်၏ တရားတော်ကိုလည်း နာယူကြရ၏။ သို့အတွက် ကြည်ညိုမှု များစွာ တိုးကြရလေသည်။ ဆရာတော်နှင့် ရင်းနှီးမှုလည်း များစွာ ဖြစ်၍ လာ၏။ တစ်နေ့တွင် ဒေါ်မမက လျှောက်သည်-

“အမရပူရမြို့က ဆရာတော်ရဲ့ ဝိပဿနာ ရိပ်သာဝင်းထဲမှာ တရားဓမ္မာရုံရယ်လို့ ထယ်ထယ် ဖတ်ဖတ် ကြီးကြီးမားမား မရှိသေးဘူး၊ တပည့်တော်မဟိုက် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းချင်တယ်၊ အဲဒါ လက်ခံမလားဘုရား”
“အင်... ကောင်းသားပဲ”

* (ဓမ္မဟဒယဝိဘင်းပါဠိတော်)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဤသို့ ဆရာတော်က ခွန်းတုံ့ပြန် လက်ခံတော်မူသည်။ ၁၃၁၇-ခု နှစ်ထဲမှာပင် စတင်၍ အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာ
ဤသို့ လက်ခံတော် မူချက်အရ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၇-ခု နှစ်ထဲမှာပင် စတင်၍ အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာ
မဂ္ဂင် ရိပ်သာဝင်းထဲတွင် ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့က
တရား ဓမ္မာရုံကြီး ဆောက်လုပ်စေကြလေပြီ။

အမရပူရ မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာ သံဃဇနိယဌာန ဓမ္မာရုံကျောင်းဒကာကြီး ဦးချစ်ဆွေ နှင့် ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်မမ

တစ်ဘဝသာသနာ

ပြည်လုံးချမ်းသာစေတီဘုရားပွဲ

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၇-ခု တပေါင်းလ (၁၉၅၆-ခု မတ်လ)သို့ ရောက်သောအခါ မနှစ်က ကတိခံခဲ့သည့် အတိုင်း ညောင်လေးပင်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ဟောမြဲဌာန “ပြည်လုံးချမ်းသာစေတီရင်ပြင်တော်”နှင့် မြို့မ မီးသတ်ကွင်းကြီးထဲတွင် ၁၆-ရက်တိုင်တိုင် ဟောပြတော်မူခဲ့သည်။

ပရိသတ်တို့ကား ကွင်းပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး ပြည့်ညပ်မောက်လျှံသွားတော့သည်။ တရားတော်တို့ကလည်း ရှေးတုန်းကနှင့် မတူတော့ချေ။ ရှေးတုန်းကတော့ အဘိဓမ္မာတရားတွေ၊ သဘောသဘာဝတွေ၊ ယခုတော့ ဝိပဿနာတရားတွေ၊ လုပ်ငန်းခွင်တွေနဲ့ ပရိသတ်တွေက ပို၍ ကြိုက်နေကြသည်။

ဤအကြိမ်မှ နောက်ပိုင်းတွင် ညောင်လေးပင်သို့

ဆရာတော် မကြွဖြစ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် စစ်မဖြစ်မီက နှစ်စဉ် ဆက်တိုက် (၉)ကြိမ်နှင့် ယခု စစ်ပြီး(၂)ကြိမ်၊ ပေါင်း(၁၁)ကြိမ်တိတိ ညောင်လေးပင်တွင် တရားဟောပေးတော်မူခဲ့သည်။

ညောင်လေးပင်နှင့် ဆရာတော်မှာ ဤသို့လျှင် ရင်းနှီးခဲ့ကြ၏။ ဒကာ ဒကာမများက ဆရာတော်အပေါ် သံယောဇဉ်ထားကြ၍ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများသဖွယ်လည်း ဖြစ်ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ညောင်လေးပင်မြို့၌ (၁၁)နှစ်တိုင်တိုင် တရားဟောပေးခဲ့သော်လည်း တရားအသံတော်ကို ဖမ်းယူထားခြင်း မရှိခဲ့ကြ။ သို့ဖြစ်၍ တရားတိပ်ခွေ တစ်ခွေမျှ မရလိုက်ကြ။ တစ်ခွေမျှ မကျန်ရစ်ကြ။ နှမြောဖွယ်ကောင်းလှချေတကား။

မိုးကုတ်မြို့မှ မင်္ဂလာတိုက်

မိုးကုတ်မြို့တွင် ယမန်နှစ်က စကင်၍ ဆရာတော်အတွက် ရည်ရွယ်ကာ ဒေါ်ဒေါ်အံ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖိုတို့က ဓမ္မာရုံတိုက်ကျောင်းကြီးတစ်ခု ဆောက်လုပ်နေခဲ့သည်။ ထင်းရှူးခြံရပ်၊ ဖောင်တော်ဦးဘုရားအနီးတွင် ဖြစ်၏။ ယင်းဓမ္မာရုံတိုက်ကျောင်းကြီးသည် ယခု ၁၃၁၇-ခုနှစ်တွင် ပြီးစီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ညောင်လေးပင်တရားပွဲမှ အပြန်တွင် မိုးကုတ်သို့ တက်၍ ရေစက်ချလှူဒါန်းမှုကို ခံယူတော်

မူ၏။ ယင်းဓမ္မာရုံတိုက်ကျောင်းကြီးကို “မိုးကုတ်မြို့ မင်္ဂလာတိုက်”ဟူ၍ ကဗျည်းထိုးထားသည်။

ညစဉ်ညတိုင်း ၇-နာရီမှ ၈-နာရီအတွင်း တရားဓမ္မ ဟောပြပေးတော်မူ၏။ ဝိပဿနာတရားသာမက ရတနာသုံးပါးဂုဏ်နှင့် ကံ-ကံ၏ အကျိုးတရားများကိုလည်း ဟောကြားပြသပေးတော်မူသည်။

မိုးကုတ်မြို့မှာ သင်္ကြန်ကျ၍ ၁၃၁၇-ခုနှစ်မှ ၁၃၁၈-ခုနှစ်သို့ ကူးပြီးနောက်တွင်လည်း ဆက်လက် တရားဟောနေတော်မူ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာပွဲကြီး ပြီးစီး

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၈-ခု ကဆုန်လပြည့်နေ့ (ခရစ် ၁၉၅၆-ခု မေလ ၂၄-ရက်) ကြာသပတေးနေ့သည် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ပြီးစီးအောင်မြင်သည့်နေ့၊ သာသနာတော်နှစ်ပေါင်းငါးထောင်၏ တစ်ဝက် ပြည့်သောနေ့ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင် ထေရ်အရှင်တို့သည် ရန်ကုန်မြို့၌ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ပွဲကြီးပြီးစီးအောင် မြင်သော အထိမ်းအမှတ် ကျင်းပနေကြ၏။ မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးဝိမလကမူ မိုးကုတ်မြို့၌ ဝိပဿနာတရားပွဲတွေ တခြံမြံခြံ ဆင်နွဲ့ကျင်းပလျက်နေလေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးနောက် ယနေ့အထိ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-အတွင်း သင်္ဂါယနာ

၆-ကြိမ် တင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုတွင် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာနှင့် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာကို မြန်မာပြည်မှ တင်ခွင့်ရခဲ့ကြ၏။

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် နိုင်ငံတော်အစိုးရက မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ပရိယတ်ပဋိပတ် (၂)မျိုးလုံးကို အားပေးမည်-ဟု ဝန်ခံခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ပရိယတ်ကို အားပေးသောအားဖြင့် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး တင်ပေးခဲ့သည်။

တစ်ဖန် ပဋိပတ်ဘက်တွင်လည်း ဓမ္မရိပ်သာများ ထူထောင်ခွင့်ပေး၍ တရားဝင်ထောက်ပံ့မှုများ ပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည် အနှံ့အပြား ပဋိပတ်ကျင့်ကြံမှုများ ခေတ်စားလာခဲ့ကြရ၏။

မာရ်နတ်ကြီးလဲ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပဲ

*သာဝတ္ထိမှာ နေ့စဉ်တုန်းက ဖြစ်၏။ ရဟန္တာမအရှင်မြတ် ဝဇီရာထေရီ ဘိက္ခုနီမက နေ့လယ်ပိုင်းမှာ သမာပတ်ဝင်စားလျက် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေမည်ဟူ၍ ကြံစည်ကာ မြို့ပြင်ဘက်က အနွှဲဝန်တောအုပ်သို့ သွားပြီး ထိုင်နေ၏။ ထိုင်ကာရှိသေး၊ မာရ်နတ်ကြီး ရောက်လာပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးတော့သည်။ နည်းနည်းကလေးပဲ သမာဓိပျက်ပျက်-ဆိုတဲ့ အနေနဲ့ မေးခွန်းပြဿနာလာ၍ မေးနေ၏။

- ကေနာယံ ပကတော သတ္တော၊
- ကုဝံ သတ္တဿ ကာရကော။
- ကုဝံ သတ္တော သမုပ္ပန္နော၊
- ကုဝံ သတ္တော နိရုဇ္ဈတိ။

(အယျေ-အို... အရှင်မ) ကေန-အဘယ်သူသည်၊ အယံ သတ္တော-ဤသတ္တဝါကို၊ ပကတော-ပြုလုပ်အပ်

* သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ၁၃၆

ပါသနည်း၊ သတ္တဿ-သတ္တဝါကို၊ ကာရကော-ပြုလုပ်သူကား၊ ကုဝံ-အဘယ်နည်း၊ ကုဝံ-အဘယ်ကြောင့်၊ သတ္တော-သတ္တဝါသည်၊ သမုပ္ပန္နော-ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်း၊ ကုဝံ-အဘယ်ကြောင့်၊ သတ္တော-သတ္တဝါသည်၊ နိရုဇ္ဈတိ-ချုပ်ပျောက်သွားရပါသနည်း။

သူ့အဓိပ္ပာယ်က-
“အဘယ်သူသည် သတ္တဝါဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပါသနည်း၊ သတ္တဝါဖြစ်အောင် ပြုလုပ်သူကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် သတ္တဝါဖြစ်ပေါ်လာရသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် သတ္တဝါချုပ်ပျောက်သွားရပါသနည်း”

ဤစကားလုံးတို့ကား မာရ်နတ်ကြီးက လာ၍ မေးသော စကားလုံးတို့ ဖြစ်ကြ၏။ “သတ္တဝါ” “သတ္တဝါ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ချည်း လှိုင်လှိုင်သုံး၍ မေးနေသည်။ ဒိဋ္ဌိမစင်သော အပြောတို့သာ ဖြစ်နေကြ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

“သတ္တဝါ”လို့ ယူနေလျှင် အယူမှား

ဤနေရာတွင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ဤသို့ ရှင်းပြသည်။ “ဒကာ ဒကာမတို့... တရားတစ်ပွဲလုံးပဲ ဟောတဲ့သူရော နာတဲ့သူတွေရော ဘာသစ္စာတွေတုံး (ဒုက္ခသစ္စာတွေပါ ဘုရား) သတ္တဝါများ ပါသေးသလား၊ (မပါ ပါဘုရား)

အဲဒါကို “သတ္တဝါ” “သတ္တဝါ”နဲ့ချည်း လာမေး နေတယ် မာရ်နတ်ကြီးက (မှန်ပါ) ဟိုက ဝဇီရာထေရီ ဘိက္ခုနီမက ရဟန္တာမ အရှင်မြတ်ပဲ (မှန်ပါဘုရား) ငါ့ကို ဘယ်နာကြောင့် ဒိဋ္ဌိမစင်တဲ့စကားလုံး “သတ္တဝါ” ဆိုတဲ့ အသုံးတွေနဲ့ လာမေးနေပါလိမ့် (မှန်ပါ) ဒါနဲ့ ဘိက္ခုနီမက ပြန်ပြောတော့ တာပေါ့ (မှန်ပါ)-

- ကိန္နု သတ္တောတိ ပစ္စေသိ၊
- မာရ ဒိဋ္ဌိဂတံနု တေ။
- သုဒ္ဓသင်္ခါရပုဇ္ဇော ယံ၊
- န ယိမ သတ္တုပ လဗ္ဘတိ။ ။

မာရ-အို... မာရ်နတ်၊ ကိန္နု-အဘယ်ကြောင့်၊ သတ္တောတိ-သတ္တဝါဟူ၍၊ ပစ္စေသိ-ယုံကြည်ပြီးနေရ သလဲ၊ (အယံ-ဤသို့ ယုံကြည်နေခြင်းသည်) တေ- သင့်မှာ၊ ဒိဋ္ဌိဂတံနု-ဒိဋ္ဌိဖြစ်နေ၍လော၊

အယံ-ဤခန္ဓာငါးပါးသည်၊ သုဒ္ဓသင်္ခါရပုဇ္ဇော- သုခမရော ဒုက္ခသဘောသက်သက် သင်္ခါရတရားအစု ကြီးသာလျှင်၊ ဟောတိ-ဖြစ်ပေ၏၊ ဣမ-ဤလောက၌၊ သတ္တော-သတ္တဝါဟူ၍၊ န ဥပလဗ္ဘတိ-ခေါ်ဝေါ်စရာ မရအပ် မရနိုင်ပေ။

မာရ်နတ်ကြီးက “သတ္တဝါ” “သတ္တဝါ”နဲ့ ပြော-ပြောနေတယ်၊ ဒီမှာ “သတ္တဝါ”ဆိုတာ မရှိ၊ “သတ္တဝါ” လို့ ခေါ်စရာ မရှိ၊ ရှိတာက “ဒုက္ခသစ္စာ” သင်္ခါရတရားအစုသာလျှင် ရှိသည်၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး သင်္ခါရတရား အစုသာလျှင် ရှိသည်”လို့ ဘိက္ခုနီမက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒုက္ခသစ္စာ အစုကြီးမျှသာရှိ

မာရ်နတ်ကြီးက မေးနေဘာ “ဘယ်သူက သတ္တဝါဖြစ်အောင် ပြုလုပ်တည်ထောင်တာလဲ၊ သတ္တဝါ ဖြစ်အောင် တည်ထောင်တာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် သတ္တဝါရယ်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာရသလဲ၊ ဘာကြောင့် သတ္တဝါတွေ ချုပ်ပျောက်ကုန်ရသလဲ”ဟူ၍ “သတ္တဝါ” စကားလုံးတွေနဲ့ချည်း မေးခဲ့တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဘိက္ခုနီမက “သင်မေးတဲ့ အဲဒါတွေ တစ်ခုမျှ ပရှိဘူး၊ သတ္တဝါရယ်လို့ ခေါ်စရာ မရှိဘူး၊ ဒုက္ခသစ္စာတွေ သာ ရှိတယ်”လို့ အဓိပ္ပာယ် ပေါ်အောင် နောက်ထပ် မိန့်တော်မူပြန်တယ် (မှန်ပါ)

- ဒုက္ခမေဝ ဟိ သမ္ဘောတိ၊
- ဒုက္ခံ တိဋ္ဌတိ ဝေတိစ။

နာညတြ ဒုက္ခာ သမ္ဘောတိ၊
နာညံ ဒုက္ခာ နိရုဇ္ဈတိ။ ။

(မာရ-မာရ်နတ်) ဒုက္ခမေဝ-ဒုက္ခသစ္စာတရားသည်သာ လျှင်၊ သမ္ဘောတိ-ဖြစ် ဖြစ်နေ၏၊ [သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ် နေတာ မဟုတ်ဘူး-ဟု ဆိုလိုသည်။] ဒုက္ခံဝေ-ဒုက္ခ သစ္စာတရားသည်သာလျှင်၊ တိဋ္ဌတိစ-ခဏကလေးမျှ တည်လည်း တည်တဲ့၏၊ ဧတိစ-ချုပ်လည်း ချုပ်ပျောက် ၏၊ [ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေပဲ ပေါ်လာ၊ ဒုက္ခသစ္စာတရား တွေပဲ တည်တဲ့၊ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေပဲ ချုပ်ပျောက်ကုန် တာပဲ၊ တခြား ဘာမျှမရှိ-ဟု ဆိုလိုသည်။]

ဒုက္ခာ-ဒုက္ခသစ္စာတရားကို၊ အညတြ-ကြည့်ထား ၍၊ နသမ္ဘောတိ-ဖြစ်သည် မဟုတ်၊ (ပါ) ဖြစ်စရာမရှိ၊

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

[ဒုက္ခသစ္စာမှတစ်ပါး အခြားတရားဖြစ်စရာ မရှိဟူလို။] ဒုက္ခာ-ဒုက္ခသစ္စာတရားမှ၊ အည-အခြားသော တရားသည်၊ န နိရဇ္ဈတိ-ချုပ်သည်မဟုတ်၊ (ဝါ) ချုပ်စရာ မရှိ၊ [ဒုက္ခသစ္စာမှတစ်ပါး အခြားတရား ချုပ်စရာ မရှိ၊ ဒုက္ခသစ္စာပင်ချုပ်သည်-ဟု ဆိုလို၏။]

ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ `ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက (ဒုက္ခမေဝ ဥပ္ပဇ္ဇမာနံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊

ဒုက္ခံ နိရဇ္ဈမာနံ နိရဇ္ဈတိ။)ဟု မိန့်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇမာနံ- ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ဒုက္ခမေဝ-ဒုက္ခတရား ဒုက္ခသစ္စာသည် သာလျှင်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ-ဖြစ်၏၊ နိရဇ္ဈမာနံ-ချုပ်သည်ရှိသော်၊ (ဝါ) ချုပ်သောအခါတွင်လည်း၊ ဒုက္ခံ-ဒုက္ခသစ္စာတရား သည်သာလျှင်၊ နိရဇ္ဈတိ-ချုပ်ပျောက်၏။ [ဒုက္ခတွေပဲ ဖြစ်နေပြီး၊ ဒုက္ခတွေပဲ ပျက်နေကြ၏ဟူလို။]

(နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ၂၅၈)

ကဲ- ဝိပဿနာ အလုပ်ပေးပြီ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ဤဇာတ်ကြောင်းကို အခြေခံ၍ အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက် ဟောတော်မူ၏။ ဝိပဿနာ အလုပ် ပေးတော်မူ၏-

“ဒကာ ဒကာမတို့... ခုတိုင်းဆို သုခများ ပါသေးရဲ့လား၊ (မပါ-ပါဘုရား) ဒုက္ခသစ္စာ တရား ချည်းပဲ (မှန်ပါ)

ပေါ်တာလဲ သူပဲ၊ ခဏ တည်တဲ့တာလဲ သူပဲ၊ ချုပ်ပျောက်သွားတာလဲ သူပဲ (မှန်ပါ) ကဲ... ဒါဖြင့် ဝိပဿနာအလုပ်ပေးပြီ၊ ပေါ်ရာ သာ ရှုတော့ (မှန်ပါဘုရား)

ဘာပေါ်မလဲ (ဒုက္ခသစ္စာ ပေါ်ပါမယ်) အခြားတရား ပေါ်စရာ ရှိသေးသလား၊ (မရှိပါ ဘုရား)

ဟုတ်ပြီ၊ ဒုက္ခသစ္စာရှိလို့ ဒုက္ခသစ္စာ ပေါ်တာ၊ ဒုက္ခသစ္စာလို့ ရှု (မှန်ပါ) ပေါ်တာဟာ ဘာသစ္စာတဲ့ (ဒုက္ခသစ္စာပါ)

ခဏ တည်တဲ့တာကော (ဒုက္ခသစ္စာပဲ ဘုရား)

ချုပ်ပျောက်သွားတာကော (သူလဲ ဒုက္ခ သစ္စာပဲ ဘုရား)

ဒါဖြင့် ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တာ ဟူသရွေ့ ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာ) ပျက်တိုင်း ပျက်တိုင်း၊ ပျက်တာဟူသရွေ့ကော ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာပဲ ဘုရား)

ဟုတ်ပြီ၊ ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်းကို သိတာ က ဘာသစ္စာ (မဂ္ဂသစ္စာ) ပျက်တိုင်း ပျက်တိုင်း ကို သိတာရော ဘာသစ္စာ (မဂ္ဂသစ္စာပဲ ဘုရား)

အဲဒီအချိန်မှာ လောဘ ဒေါသ မောဟ တွေ ကိုယ့်ဝမ်းထဲ ဟဒယဝတ္ထုပေါ်မှာ မပေါ်လာ နိုင်ဘူး (မှန်ပါ) မပေါ်လာနိုင်ဘဲ အဲဒီတရားတွေ သေကုန်ရတာက ဘာသစ္စာ (သမုဒယသစ္စာ) နောင်ခန္ဓာ မလာတာက ဘာသစ္စာ (နိရောဓ သစ္စာပါ ဘုရား)

အေး... အလုပ်လုပ်ရင် အဲဒီလို သစ္စာ ၄-ချက် တစ်ပြိုင်နက် ဆိုက်သွားမယ် (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

အသက်ကလေး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ

* မြတ်စွာဘုရားက ရာဇဂြိုဟ်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူခိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့၏ မနိးမဝေး ဣသိဂိလိတောင်နံပါးတွင် ကျောက်ဖျာညိုကြီး ရှိရာ အရပ်၌ အရှင်ဂေါဓိက တရား အားထုတ်နေ၏။ လောကီဈာန်သမာပတ်များ ရရှိလာသည်။

အားထုတ်ရင်း အားထုတ်ယင်း ထိုသမာပတ်များ လျှော လျှောကျနေ၏။ ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးစားရာတွင်လည်း လျှောကျနေပြန်၏။ ကိုယ်တွင်း၌ ရောဂါတစ်ခု ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။ တတိယအကြိမ်၊ စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမ၊ ဆဋ္ဌမအကြိမ်တွင်လည်း လျှောကျနေသည်။

အရှင် ဂေါဓိက ရဟန်းက စဉ်းစား၏- “၆-ကြိမ် တိုင်အောင် လျှောကျနေသည်။ ယခု ၇-ကြိမ်မြောက်တွင် လျှော၍ မကျမီ ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ဓားနဲ့ လှီးလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်”။ ဤသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် သင်တန်းဓားကို အသင့်ကိုင်ထားသည်။

ဤအခြင်းအရာကို မာရ်နတ်ကြီးက မြင်လေ၍ ဘုရားကို ပြေးပြီး လျှောက်တော့၏ “အရှင်ဘုရားရဲ့ တပည့် တားပါဦး” တဲ့။ သို့သော် ဟိုမှာ ၇-ကြိမ်မြောက် လျှော၍ မကျမီ ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ် ဓားနဲ့ လှီးပြီး သွားလေပြီ။

ဘုရားကို လျှောက်ထားပြီးလျှင် မာရ်နတ်ကြီးသည် ချက်ချင်း လှည့်၍ ပြန်၏။ အရှင် ဂေါဓိကကို အိပ်ရာပေါ်၌ သွေးအိုင်ထဲ ပျံတော်မူလျက်နေသည်ကို

တွေ့ရတော့သည်။ ထိုအခါ မာရ်နတ်ကြီးက အရှင်ဂေါဓိကရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ကို လိုက်၍ ရှာတော့သည်။

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သံဃာတော်များနှင့် အတူ ကြွလာတော်မူ၏။ “ရဟန်းတို့... မြင်ကြရဲ့လားဟဲ့ ဟိုမှာ မီးခိုးတန်းကြီးတစ်ခု အရှေ့ အနောက်တောင် မြောက်၊ အထက် အောက် လှည့်ပတ်ဝေဝိုက် ပြေးသွားနေတာ၊ အထင်အရှား”

“မြင်ပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒါ ဘာပါတုန်း ဘုရား” “မာရ်နတ်ကြီးပေါ့ဟဲ့” “မာရ်နတ်ကြီးက ဘာလုပ်တာတုံးဘုရား” “ဂေါဓိကရဟန်းရဲ့အသက်ကို လိုက်ရှာတာတုံး၊ ဂေါဓိကရဟန်းကဖြင့် အဲဒီမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားပြီ” ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူပါသတဲ့။ ။

မှတ်ချက်။ ။ ဤနေရာ၌ မာရ်နတ်ကြီးက “အသက်ဝိညာဉ် ရှိတယ်” လို့ ယူဆနေ၍ လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘဝသို့ ကူးသွားသလဲသိချင်၍ လိုက်လံ ရှာခြင်း ဖြစ်၏။ သဿတဒိဋ္ဌိ အစွဲရှိသော မာရ်နတ်ကြီးပေါ့။ ။

အရှင်ဝက္ကလိတုန်းကလည်း ဤသို့ပင်လျှင် မာရ်နတ်ကြီးက အရှင်ဝက္ကလိ၏ အသက် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ- လိုက်လံရှာဖူး၏။

အားလုံး ဖြစ်ပျက်ပဲ ရှိတယ်

ဤအကြောင်းအရာများကို မိုးကုတ်ဝိပဿနာ အမှတ်စဉ်(၁၅) စာမျက်နှာ ၄၉၄-မှ ယူ၍ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဟောသည့်အတိုင်း မူရင်းမပျက် တင်ပြပါမည်။

“ဝဇီရာထေရီ ဘိက္ခုနီမက ပြောတယ်- “အို... မာရ်နတ်၊ “သတ္တဝါ” ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်နဲ့နာမ်တွေကလဲ ဖြစ်ပျက်နေကြတာ၊ ဖြစ်-ပျက်ပဲ ရှိတယ် (မှန်ပါ)

* သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ-၁၂၁၊ ၄-၁၆၈

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

.အဲဒီ ဖြစ်-ပျက်ကလဲ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတော့ “ဒုက္ခ သစ္စာပဲ” ရှိတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒုက္ခတွေဖြစ်ပြီး ဒုက္ခတွေ ပျက်နေတာပဲ ရှိတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ တခြားဘာမျှမရှိ၊ ဒုက္ခဖြစ်၍ ဒုက္ခပျက်တာပဲ ရှိတယ် (မှန်ပါ) အတိုချုပ် ပြောရရင် “ဖြစ်-ပျက်” ပဲ ရှိတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီဖြစ်-ပျက်တွေက ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခ သစ္စာ) အဲဒီဖြစ်-ပျက်တွေကို ဟောဒီအသိနဲ့ သိနေရင် သိတာက ဘာသစ္စာ (မဂ္ဂသစ္စာ) လောကီမဂ်ပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီ ဖြစ်-ပျက်တွေကို မုန်းလာအောင် ရှုတော့လဲ လောကီမဂ်ပဲ (မှန်ပါ) နိဗ္ဗိန္ဒညဏ် ဖြစ်တယ်။

အဲဒီ ဖြစ်-ပျက်တွေဟာ ဒုက္ခသစ္စာအစစ်

တွေပဲ (မှန်ပါ) ငါတော့ဖြင့် အဲဒါတွေကို ရကို မရချင်တော့ဘူး၊ လိုကို မလိုချင်တော့ဘူးဆိုရင် ဒုက္ခသစ္စာထဲ ခန္ဓာပါ ပျောက်ထွက်သွားတယ် (မှန်ပါ)

ခန္ဓာပျောက်တော့ ဒုက္ခပျောက်သွားတယ် (မှန်ပါ) ဒုက္ခပျောက်တော့ နိရောဓဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန် ဟာ ဒီနေရာမှာပဲ ပေါ်လာတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အင်း... ပျောက်သွားတာက ဒုက္ခသစ္စာ၊ ပေါ်လာတာက နိရောဓသစ္စာ (မှန်ပါ) အဲဒါ နိဗ္ဗာန်ပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီနေရာမှာ ဒုက္ခချုပ်သွားတော့ ဘာမျှ မရှိတော့ဘူး၊ (မှန်ပါ) ချမ်းသာလေးတစ်ခုပဲ သိတော့တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ချမ်းသာကလေးက နိရောဓသစ္စာ (မှန် ပါ) ချမ်းသာကလေးကို သိနေတာက မဂ္ဂသစ္စာ (မှန်ပါဘုရား)

ညဏ်က နိဗ္ဗာန်ဘက် လှည့်သွား

ပထမဦးစွာ ဖြစ်-ပျက်ကို မြင်အောင် ရှု (မှန် ပါ) ပီးတော့ မုန်းအောင် ရှု ဒကာကြွယ်ရ (မှန်ပါဘုရား) ဒီ ဖြစ်-ပျက်တွေက ဒုက္ခသစ္စာတွေ၊ ဒါ့ကြောင့်မို့လိုကို မလိုချင်ဘူး၊ (မှန်ပါ)

မလိုချင်တော့ဘူးဆိုရင် “ဖျတ်”ခနဲ ဒီဖြစ်- ပျက်တွေ ချုပ်ကုန်ရတယ်၊ (မှန်ပါ)

မလိုချင်တဲ့ ကိုယ့်ညဏ်ကလေးက နိဗ္ဗာန်ဘက် ကို လှည့်သွားတယ် (မှန်ပါဘုရား) ခန္ဓာဘက်ကို မလှည့်တော့ဘူး (မှန်ပါ)

ဒါဖြင့် ဒကာ ဒကာမတို့ ဖြစ်-ပျက်၊ ဖြစ်- ပျက်၊ ဖြစ်-ပျက်နဲ့ ရှုသာနေ၊ (မှန်ပါ) ရှုရင်း ရှုရင်းနဲ့ ဖြစ်-ပျက်တွေဟာ “ဖျတ်”ခနဲ ချုပ်ကုန်ကြပါလိမ့်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

ချုပ်သွားကုန်ကြသော်လဲ မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်နဲ့ (မှန်ပါ) ဖြစ်-ပျက်ဆိုတာ ဒုက္ခသစ္စာတွေ မဟုတ်လား (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား)

အဲဒီဒုက္ခသစ္စာတွေကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ “ဖျတ်”ဆို ပျောက်ကုန်မယ် (မှန်ပါ) ပျောက်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ဘာနဲ့ နေရစ်သတုံးဆိုရင် ခုနက်က ရှုတဲ့ ညဏ်ကလေးနဲ့ နေရစ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီ ညဏ်ကလေးနဲ့ ဒုက္ခပျောက်တဲ့ နေရာနဲ့ တည့်နေတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒုက္ခပျောက်တဲ့ နေရာက နိဗ္ဗာန်ပဲ (မှန်ပါ) ဒီ ညဏ်ကလေးက မဂ်ညဏ် (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

ရုပ်ရှင်ကြည့်ရသလိုပဲ မှတ်ပါ

* ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဝေးသလား- နီးသလား (နီးပါ တယ်) အေး... ဒုက္ခသစ္စာရဲ့အဆုံးမှာပဲ နိဗ္ဗာန်ရှိတယ် (မှန်ပါဘုရား) ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်တဲ့ ဖြစ်-ပျက်တွေရဲ့ အဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်ရှိတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒုက္ခဿန္တံ ကရိဿတိ-ဆိုတာလေ (မှန်ပါ) ဒုက္ခဿန္တံ-ဒုက္ခသစ္စာရဲ့အဆုံး (ဖြစ်-ပျက်တွေရဲ့အဆုံး) ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို၊ ကရိဿတိ (သစ္စကရိဿတိ) မျက်မှောက်ပြုရလတ္တံ့-ဆိုတာ ဒါပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) ရုပ်ရှင်ကြည့်တဲ့အခါ မျက်လုံးနဲ့ နောက်ခံဘက်

ဂရောင်း ပိတ်ကားပေါ်မှာ ကြည့်ရတာ မဟုတ်လား (မှန်ပါ) ရုပ်ရှင်သိမ်းသွားတော့လဲ နောက်ခံဘက်ဂရောင်း ပိတ်ကားပေါ်မှာပဲ မျက်လုံးက ရောက်နေတာပဲ မဟုတ် လား (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား)

အေး... ရုပ်ရှင်ပြနေတုန်းက ပိတ်ကားပေါ်မှာ အရပ်တွေ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတာ ဒုက္ခသစ္စာတွေနဲ့ တူတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ရုပ်ရှင်ပြီးသွားတဲ့အခါ ပိတ်ကားပေါ်မှာ အဖြူ ထည်ကိုပဲ တွေ့နေရတာက နိရောဓသစ္စာကို မြင်ရတာနဲ့ တူတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒုက္ခတွေ့ပြီးမှ နိရောဓတွေ့မှာ

ဒါဖြင့် ဒုက္ခတွေ့ပြီးမှ နိရောဓတွေ့ပါလိမ့်မယ် (မှန်ပါဘုရား) ဒုက္ခမတွေ့သေးရင် (နိရောဓ မတွေ့ နိုင်သေးပါဘုရား)

ဘိက္ခုနီမက ပြောတယ် “မာရ်နတ်ရေ... ခန္ဓာထဲမှာ ဒုက္ခဖြစ်၍ ဒုက္ခ ပျက်တာပဲ ရှိတယ်ဟဲ့၊ တခြား ဘာမျှမရှိဘူး (မှန်ပါ)

ဒီတော့ ဒုက္ခဖြစ်၍ ဒုက္ခပျက်တာက ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာ)

ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း သိ၊ ပျက်တိုင်း ပျက်ဟဲ့ပဲ သိတာက (မဂ္ဂသစ္စာပါ)

သေတာက ဘာသစ္စာ (သမုဒယသစ္စာ) နောင် ခန္ဓာ မလာတာက (နိရောဓသစ္စာပါဘုရား)

ဒါဆို အလုပ်လုပ်တတ်ပြီလား (လုပ်တတ်ပါ ပြီ ဘုရား) ကဲ... တော်ကြဦးစို့။ ။

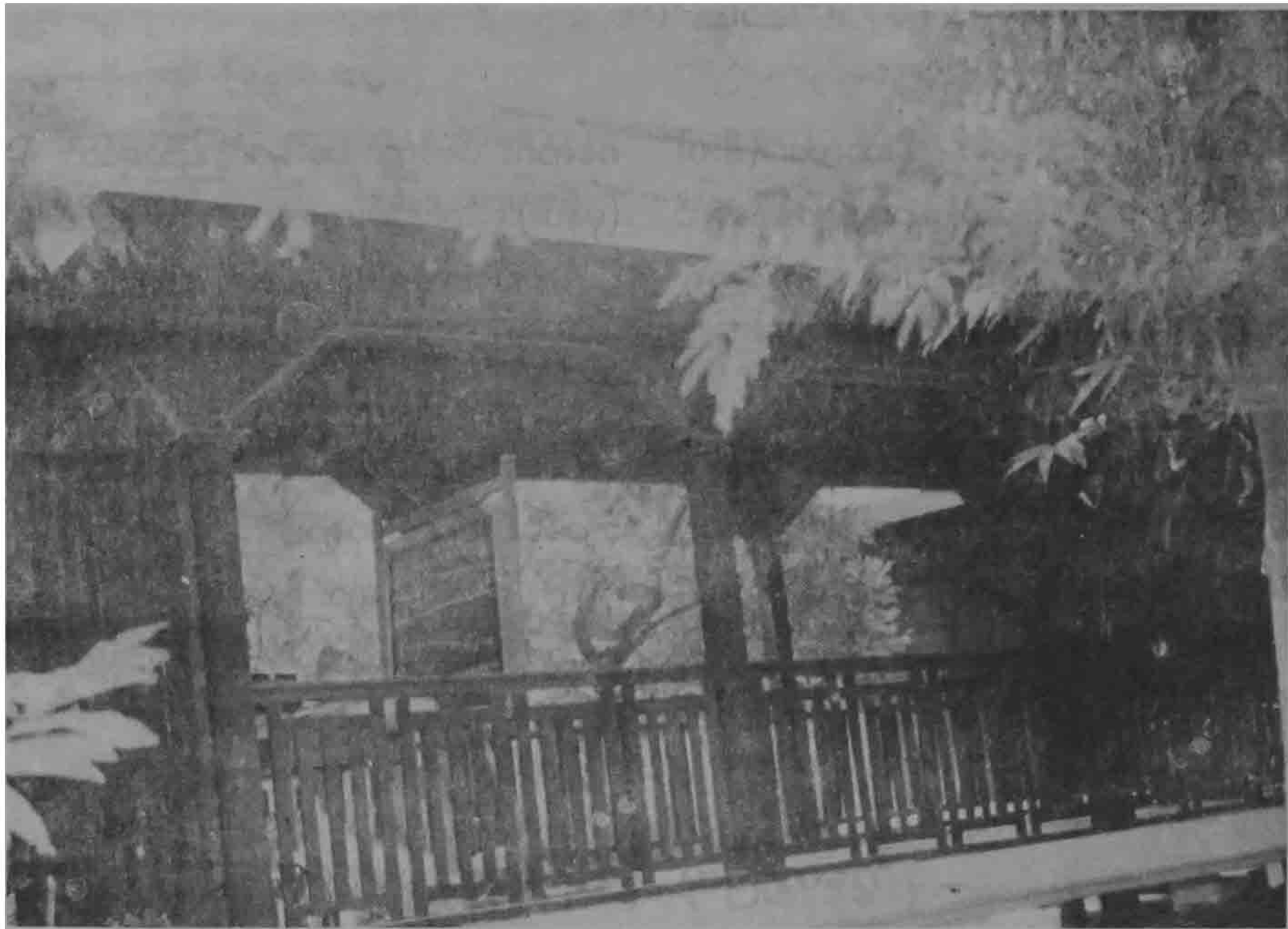
မင်္ဂလာတိုက်အတွင်း စင်္ကြံကျောင်း

၁၃၁၈-ခုနှစ်တွင် အမရပူရ၊ မင်္ဂလာတိုက် ဟောင်း ကျောင်းတိုက်ထဲ၌ စင်္ကြံကျောင်းဆောင် တစ်ခု ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြ၏။ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမများမှာ မန္တလေးမြို့၊ ကိုင်းတန်းရပ်မှ ဦးပေါက်ကျော်+ဒေါ်ဒေါ်စိတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဆရာတော်အတွက် အပြင်ကို ထွက်၍ ထွက်၍ အဝေးကို သွားသွားပြီး လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ အဆင် ပြေမှု နည်းပါးလှ၏။ ဖုန်တွေ မြူတွေ ကပ်ငြိခြင်း၊ အပြင်ပ လေအေး မိတတ်ခြင်း၊ မိုးတွင်းဆိုလျှင် ကွင်းပြင်ထွက်ဖို့ မလွယ်ကူခြင်း စသော အခက်အခဲ

* မိုး(၁၅)နှာ-၄၉၇။ မိုး(၁၀)နှာ-၃၂၆

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အမရပူရ၊ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်းအတွင်း၌ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဦးဝိမလအတွက် မန္တလေး၊ ကိုင်းတန်းရပ်မှ ဦးပေါက်ကျော်+ဒေါ်စိတို့လှူဒါန်းသော စင်္ကြံကျောင်း

ကလေးများ ရှိတတ်သည်။ ယင်းကိစ္စတို့ကို လွန်မြောက် နိုင်ရန် ရည်သန်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။
အလျားပေ(၁၀၀)၊ အနံပေ(၁၂)ရှည်လျား၏။

သွပ်မိုး ဝရန္တာအကာနှင့်၊ အလယ်ခေါင်တွင် နားခို စရာ၊ အပန်းဖြေစရာ အခန်းတစ်ခု ပါသေးသည်။
ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှ၏။

သီးနှံပေါတဲ့ ကမ္ဘာသန်ဂုံးပမာ

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာခေတ်၏ ရှေ့ပိုင်းနှင့် နောက်ပိုင်းကို ယှဉ်ကြည့်လျှင် မတူသည်တို့ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။ သင်္ဂါယနာ၏ ရှေ့ပိုင်းခေတ်က ပဋိပတ်အကျင့်ကို စိတ်ဝင်စားမှု နည်းခဲ့ကြသေးသည်။ နောက်ပိုင်းကျမှ လူတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ပဋိပတ်ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။

သင်္ဂါယနာ၏ နောက်ပိုင်းတွင် တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာဖြင့် လှိုင်းလုံးကြီး လှိုင်းမိုင်းလာသလို လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် ပဋိပတ်ကို အာရုံစူးစိုက်လာကြသည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံတွင်းမှသာမက အခြားသောနိုင်ငံတို့ကပါ ဤကိစ္စအတွက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာကြရသည်။ ဤမျှ အထိ မြန်မာနိုင်ငံက မျက်နှာပွင့်လင်းခဲ့ကြရ၏။ မဟာ

တစ်ဘဝသာသနာ

သတိပဋ္ဌာန်တရား ဟောကြားခဲ့ရာ ကမ္မာသနိဂုံးပမာ ဖြစ်တော့သည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက “မဟာ သတိ ပဋ္ဌာန်သုတ်တော်ကြီးကို ဟောတော့မယ်” ဆိုတော့ ဟော မည့်နေရာကို ရွေးပါသေးသတဲ့၊ ရွေးတဲ့အခါ ရေကောင်း မြေကောင်း မိုးလေဝသမှန်၍ အသီးအနှံတွေ ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး အောင်အောင်မာမာထွက်တဲ့ ကမ္မာသနိဂုံးကို ရွေးတော်မူ ပါသတဲ့။

အကြောင်းကတော့ အသီးအနှံ ဖွံ့ဖြိုးအောင်မာမှ အဆီဩဇာပြည့်၊ ဩဇာပြည့်တဲ့ အစားအစာကို

စားမှ ကျန်းမာ၊ ကျန်းမာမှ ဉာဏ်ကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းမှ တရားထူးရလွယ်မည်၊ ထို့ ကြောင့် ထိုနိဂုံးကို ရွေးတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါ သတတ်။

ယခုအခါ မြန်မာပြည်သည်လည်း ရေမြေ ကောင်း၊ မိုးလေမှန်၊ သီးနှံတွေ ရသဖြင့် ကမ္မာသနိဂုံးပမာ ဖြစ်တော့သည်။ သတိပဋ္ဌာန်တရားတို့လည်း ပြန့်ပွား လာကြ၏။ လူတို့လည်း စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ဝိမုတ္တိယုဂ ခေတ်သို့ တစ်ပတ်ပြန်၍ လည်လာသော ကြောင့်လေလော။

အခုဟာက ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်ပဲ

“ခေတ်” ဆိုတာ ခေတ္တဆိုတဲ့ ပါဠိက လာတာ၊ ခေတ္တဆိုတာက “အခိုက်အတန့်အချိန်တိုကလေး” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ အချိန်ကာလရှည်ကြီးတစ်ခုကို အချိန် တိုအခိုက်အတန့်ကလေး ၅-ခု၊ ခေတ်(၅)ခေတ်ဖြင့် ပိုင်းခြားပါသတတ်။ တစ်ခေတ် တစ်ခေတ်တွင်လည်း နှစ်ပေါင်း (၅၀၀)ရှိသည်ဆို၏။ ထိုခေတ်တို့ကား-

၁။ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်၊ နှစ်ပေါင်း	၅၀၀၊
၂။ သမာဓိယုဂခေတ် ။	၅၀၀၊
၃။ သီလယုဂခေတ် ။	၅၀၀၊
၄။ သုတယုဂခေတ် ။	၅၀၀၊
၅။ ဒါနယုဂခေတ် ။	၅၀၀၊
နှစ်ပေါင်း =	၂၅၀၀

ရှည်လျားသော အချိန်ကာလကြီးတစ်ခုကို ဤ ခေတ်(၅)ခေတ်တို့ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ လည်ပတ်နေသည် ဆို၏။ ဘုရားပွင့်ချိန်မှစပြီး နှစ်ပေါင်း (၅၀၀)အတွင်း ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်ဖြစ်သောကြောင့် ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တရား ထူးများ ဖြိုင်ဖြိုင်ရကြသည်။

ဒုတိယနှစ်ပေါင်း(၅၀၀)အတွင်း၌ကား သမာဓိ ယုဂခေတ်ဖြစ်သောကြောင့် သမာဓိတည်ရုံမျှသာ ဖြစ်၏။

တရားထူးရမှုများမပါ-ဟု ဆိုလိုဟန်တူသည်။

တတိယနှစ်ပေါင်း(၅၀၀)အတွင်း၌ သီလယုဂ ခေတ်ဖြစ်သောကြောင့် သီလကိုသာ ဦးစားပေး၊ သီလ စင်ကြယ်အောင် ထိန်းကြ၍ သီလမျှသာ ရှိကြ၏ဟု ဆိုလိုသည်။

စတုတ္ထနှစ်ပေါင်း(၅၀၀)အတွင်း၌လည်း သုတ ယုဂခေတ်ဖြစ်သောကြောင့် ဗဟုသုတကြွယ်ဝဖို့သာ ဦးစားပေးကြ၏။ ကျမ်းဂန်တတ်မြောက်ရေးအတွက်သာ အာရုံစိုက်ကြသည်။

ပဉ္စမနှစ်ပေါင်း(၅၀၀)အတွင်း၌မူ ဒါနယုဂခေတ် ဖြစ်သောကြောင့် ဒါန ပြုမှု အားသန်ကြ၏။ လှူကြ တန်းကြ၊ ပေးကြ ကမ်းကြ များ၏။ ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက် ပေါများသည်။

ထိုမှလွန်သော် ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်တွင်းသို့ ပြန် လှည့်ဝင်လာသည်ဟု ဆိုကြ၏။ သာသနာနှစ်(၂၅၀၀)၊ ကောဇာသက္ကရာဇ်(၁၃၁၈)ခုနှစ်ကစ၍ ဤဘက်တွင် ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်သို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်လာပြီဟု ကြွေးကြော်ကြ၏။

[ဖုဿထေရ-သံဝဏ္ဏနာမ]

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော်မှာ စုံစုံလင်လင် ဟောပြထားအပ်သော လောကီ
လောကုတ္တရာ ဉာဏ်စဉ် ၁၆-ပါး

- ၁။ “နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်=ဤကား နာမ်၊ ဤကား ရုပ်ဟု ခွဲခြားသိသောဉာဏ်။
- ၂။ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်=နာမ် ဖြစ် ပေါ်ခြင်း အကြောင်း တရား၊ ရုပ် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း အကြောင်း တရားတို့ကို သိမ်းကျုံး စုစည်း သိမြင်နိုင်သောဉာဏ်။
- ၃။ သမ္မသနဉာဏ်=ရုပ်သဘော နာမ်သဘောတို့ကို လေ့လာသုံးသပ်သောဉာဏ်။
- ၄။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်=ရုပ်နာမ် အဖြစ်အပျက်တို့ကို သိမြင်သောဉာဏ်။
- ၅။ ဘင်္ဂဉာဏ်=ရုပ်နာမ်တို့၏ (အဖြစ်ကို မမီ လိုက်ဘဲ) အပျက်ကိုသာ မိလိုက် သိမြင် လိုက်သော ဉာဏ်။
- ၆။ ဘယဉာဏ်=ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးတို့၏ အဖြစ်အပျက် ကို “ဘေး” ဟူ၍ ရှုမြင်သောဉာဏ်။
- ၇။ အာဒိနဝဉာဏ်=ထိုဘေးကို “အပြစ်” ဟူ၍ ရှုမြင် သော ဉာဏ်။
- ၈။ နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ်=ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးတို့၏ အဖြစ်အပျက် တွေအပေါ် ငြီးငွေ့လာသော ဉာဏ်၊ မလိုချင် မတွယ်တာ ဖြစ်လာသော ဉာဏ်။ မုန်းလာသောဉာဏ်။
- ၉။ မုစ္စိတုကမ္ပတာဉာဏ်=ဖြစ်ပျက် ဒုက္ခသစ္စာကြီး မှ လွတ်မြောက်လိုသောဉာဏ်။
- ၁၀။ ပဋိသင်္ခါဉာဏ်=ထိုဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းကို ဆင်ခြင်သော ဉာဏ်။

- ၁၁။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်=သင်္ခါရတရားတွေချည်း (အဖြစ်အပျက်တွေချည်း) ရှုမြင်နေသော ဉာဏ်။
- ၁၂။ အနုလောမဉာဏ်=မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်အား ရဖို့ အလျော် ဖြစ်သောဉာဏ်။
- ၁၃။ ဂေါတြဘူဉာဏ်=ပုထုဇဉ် အနွယ်ကို ဖြတ်၍ အရိယာ အနွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော ဉာဏ်။
- ၁၄။ မဂ်ဉာဏ်=နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သောဉာဏ်။
- ၁၅။ ဖိုလ်ဉာဏ်=နိဗ္ဗာန်ကိုပင် မြင်သောဉာဏ်။
- ၁၆။ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်=ရခဲပြီး တရား တို့ကို ပြန်လည် ဆင်ခြင်သောဉာဏ်” ဟူ၍ ဉာဏ်စဉ်(၁၆)ပါးရှိ၏။ လောကီ- လော ကုတ္တရာ ရော၍ နေသည်။

မှတ်ချက်။ ။
ထို၁၆-ပါးတွင် အမှတ်(၁) နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ်မှစ၍ အမှတ်(၁၂)အနုလောမဉာဏ်တိုင်အောင် လောကီပိုင်းဆိုင်ရာများ ဖြစ်ကြ၏။
အမှတ်(၁၃) ဂေါတြဘူဉာဏ်မှ အမှတ်(၁၄) မဂ်ဉာဏ်၊ အမှတ်(၁၅) ဖိုလ်ဉာဏ် အမှတ်(၁၆) ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်အထိတို့ကား လောကုတ္တရာပိုင်း ဆိုင်ရာတို့ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဝိပဿနာဉာဏ်(၁၀)ပါး

ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဉာဏ်စဉ် ၁၆-ပါးတွင် ဝိပဿနာ ရှုဉာဏ်သက်သက်ဆိုင်ရာများ ဉာဏ်(၁၀)ပါး ပါရှိ၏။ ယင်းတို့ကား-

- ၁။ သမ္မသနဉာဏ်
- ၂။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်
- ၃။ ဘင်္ဂဉာဏ်

- ၄။ ဘယဉာဏ်
- ၅။ အာဒိနဝဉာဏ်
- ၆။ နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ်
- ၇။ မုစ္ဆိတုကမျတာဉာဏ်
- ၈။ ပဋိသင်္ခါဉာဏ်
- ၉။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်
- ၁၀။ အနုလောမဉာဏ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

•
ဖြစ်ပျက်မြင်၊ ဖြစ်ပျက်မုန်း၊ ဖြစ်ပျက်ဆုံး

ဤသို့ ဉာဏ်စဉ်တွေ ရှိကြသော်လည်း မိုးကုတ် ဆရာကော်ကြီးကမူ ရှိသမျှ အကုန် ထုတ်ဖော် ဟော မိန့်လေ့ မရှိ၊ ယောဂီတို့ဉာဏ်မှာ ရှုပ်ထွေးကုန်မှာ စိုးသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် အရေးကြီးတဲ့ ဉာဏ် (၃)မျိုး သာလျှင် ထုတ်ဖော် ဟောမိန့်လေ့ရှိ၏။ ယင်းတို့ကား-

- ၁။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်=ရုပ်နာမ်တို့၏ အဖြစ် အပျက်ကို မြင်သော ဉာဏ်။
- ၂။ နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ်=အဖြစ်အပျက်တို့ အပေါ်မှာ မတွယ်တာ မုန်းလာသော ဉာဏ်။
- ၃။ မင်္ဂဉာဏ်=အဖြစ်အပျက်တို့ရဲ့အဆုံး (အဖြစ် အပျက်တွေ မရှိရာ နိဗ္ဗာန်)ကို မြင်သော ဉာဏ်

တို့ ဖြစ်သည်။ ဤမျှသာ ထုတ်ဖော်လေ့ ရှိ၏။ အစ အလယ် အဆုံးမျှသာ ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။

ဝိပဿနာဉာဏ်၏အစ (ဥဒယဗ္ဗယ) အဖြစ် အပျက် မြင်၊ အလယ်ပိုင်း (နိဗ္ဗိန္ဒ) ဖြစ်ပျက် မုန်း၊

အဆုံးပိုင်း (မင်္ဂဉာဏ်) ဖြစ်ပျက်အဆုံးကို မြင်၊ ဤမျှ သာ အရေးကြီးသောဉာဏ်တို့ကို ထုတ်ဖော်ဟောမိန့် လေ့ရှိ၏။ အတိုချုပ်အားဖြင့် ဖြစ်ပျက်မြင်၊ ဖြစ်ပျက်မုန်း၊ ဖြစ်ပျက်ဆုံးတို့ ဖြစ်သည်။ (မြင်-မုန်း-ဆုံး)ဟူလို။

မီးရထားကြီးသည် သံလမ်းဘေးတွင် ရှိသမျှ ဘူတာစဉ်တို့ကို ဖြတ်သန်းကျော်လွှားသွား၏။ မည်သူ ကိုမျှ ချန်မထားခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် သေးငယ်သော ဘူတာရုံကလေးတို့ကို အမှတ်မထားခဲ့၊ ကြီးမားထင်ရှား သော ဘူတာရုံကြီးတို့ကိုသာ အမှတ်ထားသကဲ့သို့-

ဤဥုံလည်း တရားအားထုတ်၍ တရားရသွား သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အသေးစားဉာဏ်ကလေး တို့ကို ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သော်လည်း အမှတ်မထားခဲ့၊ ကြီးမား ထင်ရှားသော ဖြစ်ပျက် မြင်၊ ဖြစ်ပျက် မုန်း၊ ဖြစ်ပျက် ဆုံး တို့ကိုသာ အမှတ်ထား ခဲ့သည် ဟူလို။ ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

“ငြီးငွေ့တယ်” ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ

ရူပသွံ့ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝေဒနာယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သညာယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သင်္ခါရေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝိညာဏသွံ့ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။

ရူပသွံ့ပိ-ရုပ်တရားအပေါ်၌လည်း၊ နိဗ္ဗိန္ဒတိ-ငြီးငွေ့၏။ ဝေဒနာယပိ-ဝေဒနာအပေါ်၌လည်း၊ နိဗ္ဗိန္ဒတိ-ငြီးငွေ့၏။ သညာအပေါ်၊ သင်္ခါရအပေါ်၊ ဝိညာဏအပေါ်၌လည်း၊ နိဗ္ဗိန္ဒတိ-ငြီးငွေ့၏။ အချုပ်အားဖြင့် ခန္ဓာငါးပါးအပေါ်၌ ငြီးငွေ့၏။ ထို “ငြီးငွေ့တယ်” ဆိုတာ ၂-မျိုး ရှိသည်။

၁။ သံဝေဂဉာဏ်နဲ့ ငြီးငွေ့တာ တစ်မျိုး။

၂။ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ငြီးငွေ့တာ တစ်မျိုး။

ထို့တွင် ဒီခန္ဓာကြီးမှာ ဟိုနားက နာ၊ သည်နားက အောင့်၊ ဟိုနားက ကျင်၊ သည်နားက ကိုက်နဲ့ မသက်သာလှဘူး၊ အခံခက်လှပါပြီ၊ အံမယ်လေ၊ အံမယ်လေး၊ မခံနိုင်ဘူး၊ တားလို့ဆီးလို့မရ၊ ငြိ ခွေ လှပါပြီ-ဆိုတဲ့ ဥစ္စာမျိုးက သံဝေဂဉာဏ်နဲ့ ငြီးငွေ့တာ၊ သည်ငြီးငွေ့နည်းမျိုးက မဂ်မရနိုင်။

ရူပက္ခန္ဓာရဲ့ အဖြစ်အပျက်၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာရဲ့ အဖြစ်အပျက်၊ သညာက္ခန္ဓာရဲ့ အဖြစ်အပျက်၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်။

အဲဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေချည်းမြင်ပြီး ငြီးငွေ့တာမျိုးမှ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ငြီးငွေ့တာ၊ “ဝိပဿနာ နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ်” -လို့ ခေါ်တယ်။ အရေးကြီးလို့ ထပ်မံပြီး ပြောဦးမယ်။

၁။ နာတယ်-ကျင်တယ်၊ ကိုက်တယ်-ခဲတယ် ဆိုတဲ့ ဝေဒနာတွေ နှိပ်စက်လို့ ငြီးငွေ့တာက သံဝေဂဉာဏ်လို့ မှတ်ပါ။

၂။ သုခ ဝေဒနာတွေ ပေါ်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ပျောက်သွားတယ်၊ ဒါဟာ “သုခဝေဒနာလေးတွေ မပျောက်ပါစေနဲ့” -လို့ တောင်းပန်လို့ မရခဲ့ဘူး။

ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ပေါ်လာပြီးနောက် ပျောက်ကုန်တယ်၊ “ဒုက္ခဝေဒနာတွေ မပေါ်ပါစေနဲ့” လို့ တားလို့လဲ မရဘူး၊ သူ့သဘာဝအတိုင်းပဲ ပေါ်ချိန် ပေါ်တယ်၊ ပျက်ချိန် ပျက်တယ်၊ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း မဖြစ်ဘူး။

ဒါတွေကို မုန်းလာမှ ဝိပဿနာဉာဏ်ပဲ၊ ဖြစ်ပျက် အနတ္တကို မုန်းလာမှ နိဗ္ဗိန္ဒ ဝိပဿနာ ဉာဏ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ငြီးငွေ့လာမှ မုန်းလာမှ အဖိုးတန်သည်၊ မဂ်ဉာဏ် ရနိုင်မည်။

နာတာ ကျင်တာ ကိုက်တာ ခဲတာကို မလိုချင်လို့ ငြီးငွေ့တာမျိုးက ထိတ်လန့်တဲ့ဉာဏ်ပဲ၊ ဒါလောက်နဲ့ မရသေးဘူး၊ မဂ်မရနိုင်သေးဘူး၊ ဒါမျိုးကတော့ ဘယ်သူ မဆို သိတာပေါ့၊ တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေတောင် သူတို့ကို ရိုက်ရင် အော်မြည်ပြီး ထွက်ပြေးမယ်၊ ရွံမယ်၊ မုန်းမယ်၊ ငြီးငွေ့မယ်၊ အဲဒါမျိုးကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။

ဖြစ်ပျက်တွေကို မြင်ပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ မုန်းတာမျိုးကိုမှ “နိဗ္ဗိန္ဒ=ငြီးငွေ့တယ်” လို့ ဆိုလိုတယ်။

နက်ဖြန် စောင့်မနေနဲ့၊ ဒီနေ့လုပ်ပါ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်များ တရားအားထုတ်ရေး၌ ဖင့်နေလေးတဲ့ နေကြသည်ကို မကြိုက်၊ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေကြသည်ကိုလည်း

အားမရ၊ အချိန်ဆွဲနေသည်ကိုလည်း သဘော မကျ။ နက်ဖြန်မှ သန်ဘက်မှ ဖိန်းနွဲ့မှ စသည်ဖြင့် အချိန်ရွှေ့နေသည်ကိုလည်း မနှစ်သက်။

တစ်ဘဝသာသနာ

“ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်မှာ ဘုရား ဟောသလို “အဇ္ဇေဝါ သုဝေဝါ ပရသုဝေဝါ”တဲ့၊ ယနေ့လား နက်ဖြန်လား၊ သန်ဘက်လား၊ ဘယ်နေ့ သေမယ်၊ ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ၊ အသေက မဦးခင် ဉာဏ်က ဦးအောင် အလုပ်လုပ်ပါ” ဤသို့လျှင် အရေးတကြီး တိုက်တွန်းတော်မူလေ့ရှိ၏။

“မစ္စုနာ သင်္ကရာဇေ နတ္ထိ” “သေမင်းနှင့် ချိန်း ချက်ထားမှုဆိုတာ မရှိ၊” ဘယ်တော့ကျမှ၊ ဘယ်အခါ ကျမှ၊ အသက် ဘယ်အရွယ် ရှိမှ လာခေါ်ပါ-ဟူ၍ သေမင်းနှင့် ညှိနှိုင်းထားမှု မရှိ၊ အချိန်မရွေး သေနိုင် သည်။

[“အသေကြီး”ကို ဆိုလိုရင်း ဖြစ်၏။ “အသေ ကလေး”ကိုကား စက္ကန့်မလပ် မိနစ်မလပ် တရစပ် သေနေကြသည်သာ။]

ရုပ်နာမ်ဓမ္မတွေ စက္ကန့်မလပ် မိနစ်မလပ် ကရ

စပ် ဖြစ်ပျက်နေကြသည်ကို အများက မသိ၍ မမြင်၍ မကြောက်ကြ၊ မျက်စိကန်း တစ္ဆေ မကြောက်သလို ဖြစ်ကြသည်။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကား သိနေ၍ မြင်နေ၍ အရေးကြီးနေခြင်း ဖြစ်၏။ “မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ အသေက ဦးသွားလိမ့်မယ်” ဟု နှိုးဆော်လေ့ရှိတော်မူ၏။

ကံကောင်းတုန်း ဉာဏ်ကောင်းတုန်း အားအင် ကလေးတွေရှိတုန်း ကျန်းမာနေတုန်း တရားရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကလေး ပေါ်နေတုန်း ကြိုးစားလိုက်ကြ၊ အခွင့်အလမ်းကောင်းတွေ လက်လွတ်မကုန်ကြစေနဲ့။

ဟိုအရေး ဒီအရေးတွေနဲ့ အချိန်ဆွဲမနေကြနဲ့၊ အခွင့်ကောင်းတွေဟာ အခု ကိုယ့်ရှေ့ရောက်နေကြပြီ၊ ဒါကြောင့် “နက်ဖြန် သန်ဘက်ဆိုတာတွေ အသာထား၊ ယနေ့ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေ အလုပ်လုပ်ကြ”

ဤကား မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ နှိုးဆော် တိုက်တွန်းချက်ဖြစ်သည်။

ကြံရိုးစုပ်တာတောင် အရင်းက စစုပ်

“ကြံရိုး စုပ်ရင် အရင်းက စပြီး စုပ်ရမယ်၊ ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ အဖျားကစပြီး စုပ်ရမယ်၊ အရင်းက စပြီးစုပ်ရမယ်၊ အဖျားကစပြီး စုပ်ရမယ်” ဤသို့ ငြင်းလေ့ ခံလေ့ရှိတတ်ကြ၏။ ကိုယ့်အမြင် နှင့် ကိုယ် ငြင်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြံရိုးကို အဖျားက စပြီး စုပ်ရမယ်”ဆိုတဲ့ သူကလည်း သူနည်းနှင့် သူ မှန်ပါ၏။ အဖျားပိုင်းသည် နသေး၍ သိပ်ပြီး မချိုသေး၊ အချိုပေါ့၏။ အရင်းဘက် သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ တိုး၍ စုပ်သွားမှ ပို၍ ပို၍ ချိုလာသည်ကို ကျွေ့ရမည်။ အချိုဖြင့် အဆုံးသတ်ပါ ဆိုလို၏။ ထို့ကြောင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြံရိုးကို အရင်းက စပြီး စုပ်ရမယ်”ဟု ဆို သော အယူအဆကား ဤသို့ ဖြစ်ပါသတတ်-။ ရုပ် နာမ် ဓမ္မ သင်္ခါရတို့သည် စက္ကန့်မလပ် မိနစ်မလပ် တရစပ် ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလွဲနေကြသည်။ အချိန်

သေနိုင်၏။ ကွေးသောလက်မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက် မကွေးမီ ဆိုသလို ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မသေခင် ချိုမြိန်တဲ့အရသာကို သုံးဆောင်သွားနိုင်ရန် ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုဂံခေတ်က ဤငြင်းခုံပွဲမျိုး ဖြစ်ဖူး၏။ ပညာ ရှိကြီးများထံ အဆုံးအဖြတ် ခံယူသောအခါ နောက် အယူအဆသည် တရားသဘောပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ “နောက်အယူအဆနိုင်စေ”ဟု ဆုံးဖြတ်သဖြင့် အနိုင် ရဖူးလေသတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကလည်း ဤသဘောပင် ဖြစ်၏။ “မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ အချိန်သိပ်မရှိကြတော့ဘူး၊ အသေမဦးခင် ဉာဏ်က ဦးအောင် လုပ်ကြ”ဟူ၍ ဘမ်းပင် အရေးတကြီး မိန့်ဖြုတ်နှိုး ဆော်တော်မူလေ သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရဟန်း(၈)ပါး ဖြေကြားကြရာ

* တစ်ခါသော် မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းငယ် တစ်စုကို “ချစ်သားတို့... မရဏဿတိဆိုတဲ့ သေခြင်း သဘော တရားကို နှလုံးသွင်းကြကုန်၏လော” ဤသို့ မေးတော်မူသည်ကို “သွင်းကြပါသည်ဘုရား” ဟူ၍ ခွန်းတုံ့ပြန်ကြ၏။

“အရေးတကြီးကော နှလုံး သွင်းကြကုန်၏လော” “မှန်ပါ သွင်းကြပါသည်ဘုရား” “ဘယ်လောက် အရေးတကြီး နှလုံး သွင်းကြသလဲ” ဟု ဆက်လက် မေးတော်မူသောအခါ-

၁။မှန်ပါ... အချိန်မရွေးသေနိုင်တာမို့ တပည့်တော်ဆိုလျှင် တစ်နေ့နှင့် တစ်ညည့်မျှ အသက်ရှင်ပါရစေ၊ နေ့ခွင့်ရပါရစေ၊ ဤအတွင်း ဘုရားအဆုံးအမအတိုင်း ဝိပဿနာအလုပ်တွေ အားထုတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ သို့ကလောက်ပင် အရေးတကြီး သေခြင်း သဘောတရား အပေါ် နှလုံးသွင်းပါသည်ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရားက “အခြားကိုယ်တော်များကရော” ဟု တစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးတော်မူလိုက်ရာ “တပည့်တော်လဲ အရေးတကြီး နှလုံးသွင်းပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၏။ “ဘယ်လောက်အရေးတကြီးလဲ” ဟု ဆက်လက် မေးတော်မူသောအခါ-

၂။တပည့်တော်ကဆိုလျှင် တစ်ညည့်တောင် မပါတော့ဘူး၊ တစ်နေ့မျှ အသက် ရှင်ပါရစေ၊ ဤအတွင်းမှာ ဘုရား အဆုံးအမအတိုင်း ဝိပဿနာ အလုပ်တွေ အားထုတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ အဲသည်လောက်ပင် အရေး တကြီး နှလုံး သွင်းပါသည်ဘုရား။

ဤနည်းအာ ဖြင့် တစ်ပါးပြီး တစ်ပါး ထ၍ ထ၍ လျှောက်ကြ၏။ တစ်ပါးထက် တစ်ပါး ကဲ၍ ကဲ၍သာ နေတော့သည်။

၃။တပည့်တော်ကတော့ တစ်နေ့လုံးတောင် မဟုတ်ပါဘုရား၊ နေ့ထွက်ချိန်မှ နံနက် ၁၂ နာရီအထိ နေ့တစ်ဝက် (၆-နာရီခန့်)မျှ အသက်ရှင်ခွင့် ရလျှင် တော်ပါပြီ၊ ဤအတွင်း မှာ တရားတွေ အားထုတ်ပစ်လိုက်မယ်။

၄။တပည့်တော်က နေ့တစ်ဝက်ခန့်မျှ မတောင့်တပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး ဆွမ်းထိုင်စားချိန် (၁-နာရီခန့်မျှ) အသက်ရှင်ခွင့်ရလျှင် တော်ပါပြီ။

၅။တပည့်တော်က ဆွမ်း တစ်ထိုင် စားချိန်၏ တစ်ဝက်မျှ (မိနစ်၃၀-ခန့်မျှ) အသက်ရှင်ခွင့် ရလျှင် တော်ပါပြီ။

၆။တပည့်တော်က ဆွမ်းလုတ်လေးငါးလုတ် ဝါး၍ မျိုချချိန် (၁၅-မိနစ်ခန့်)မျှ အသက်ရှင်ခွင့် ရလျှင် တော်ပါပြီ။

၇။တပည့်တော်ကတော့ ဆွမ်းတစ်လုတ်ဝါး၍ မျိုချချိန် (၃-မိနစ်ခန့်)မျှ အသက်ရှင်ခွင့် ရလျှင် တော်ပါပြီ။

၈။တပည့်တော်ကတော့ ဝင်သက် ရှိက်ယူ၍ “ဖူး” ခနဲ ထွက်သက်မှုတ်ထုတ်ချိန်တစ်စုံမျှ (၁-မိနစ်ခန့်မျှ) အသက်ရှင်ခွင့်ရလျှင် တော်ပါပြီ၊ ဤအတွင်းမှာ တရားတွေ အားထုတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ အဲသည်လောက်ကို အရေး တကြီး နှလုံးသွင်းပါသည်ဘုရား။

ဤသို့ အသီးသီး ဖြေကြားပြီးသောအခါ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက “အိမ်... ရဟန်း ၈-ပါးတွင်

• အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ၊ အဋ္ဌက၊ ၁၃၅

တစ်ဘဝသာသနာ

နောက်ဆုံး ၂-ပါးပဲ ငါဘုရားဖြင့် အားရကျေနပ်တော်မူ
တယ်၊ ရှေ့၆-ပါးကတော့ အာသဝေါကုန်ခန်းဖို့ အရေး
မှာ အေးအေးဆေးဆေး နဲ့နေးစွာ ကျင့်နေကြတာကိုး”
ဟူ၍ အပြစ်တင်တော်မူ၏။

[ဆောင်] နေ့ညဉ့်တစ်စုံ၊ တစ်နေ့ကုန်နှင့်၊
ဝက်တုံခွဲပိုင်၊ တစ်ထိုင်ဆွမ်းစား၊
တစ်ဝက်အားဖြင့်၊ လေးငါးလုတ်တွင်း၊

တစ်လုတ်တွင်းပါ၊ ဝင်ခါထွက်သက်၊
အသက်ရှင်ရ၊ ကောင်းလေစွဟု၊
တောင့်တရှစ်ပါး၊ ထိုအများတွင်၊
နောက်ပျားနှစ်ယောက်၊ ချီးမွမ်း
လောက်၏၊ ခြောက်ယောက်ရှေ့မှာ၊
နဲ့နေးစွာဟု၊ မိန့်မှာစကား၊ ဟော
မြွက်ကြားသည်... ဘုရားရှိစဉ်တုန်းက
တည်း။ ။

နက်ဖြန်ခါနှင့် နောက်ဘဝ

လူတိုင်းမှာ “သေခြင်း”ဆိုတဲ့ သဘောတရား
ဟာ စက္ကန့်အတွင်း မိနစ်အတွင်း၌ ဖြစ်ပွားနိုင်သည်ကို
အမြဲတမ်း သတိ ရှိနေကြရပါမည်။ ယင်းသတိကို
“မရဏသတိ”ဟု ခေါ်ပါသည်။ “အမြဲတမ်း ပွားများ
နေရမည်”ဟု မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူပါ၏။

မှန်ပါသည်။ သေခြင်းသဘောတရားမှာ အချိန်
မရွေး မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါ၏။ မျက်စိတစ်
မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်း
လွဲသွားနိုင်ပါသည်။

“နက်ဖြန်”ဆိုတာကမှ ဝေးသေး၏။ အခုအချိန်
ကစပြီး ညဉ့်မှောင်ရောက်၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်အရုဏ်
တက်မှ ဖြစ်လာမှာ။ “နောက်ဘဝ”ဆိုသည်ကား အနီး
ကလေး၊ ကွေးသောလက် မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက်
မကွေးမီ အချိန်အတွင်းမှာ တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်သွား

နိုင်၏။ မြန်လွန်းလှသည်။
ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက
အရေးတကြီး အပူတပြင်း မရဏသတိတရားကို
ပွားများအားထုတ်ဖို့ရန် မိန့်တော်မူနေခြင်း ဖြစ်သည်။

- “နက်ဖြန်”ဆိုတာ၊ တစ်နေ့တာသည်။
- သည်ကာလနောက်၊ ညဉ့်မှောင်ရောက်၍၊
နောက်နေ့နံနက်၊ အရုဏ်တက်မှ၊
ဆက်ဆက်ရောက်လာ၊ ခရီးကြာ၏။
သို့ပါသော်လဲ၊ မှန်မလွဲသည့်၊
 - ရောက်မြဲဌာန၊ “နောက်ဘဝ”ကား၊
ခဏခရီး၊ လျှပ်ပြက်စီးသို့၊
ကွေးပြီးသောလက် မဆန့်မီ၊
ဆန့်ပြီးသောလက် မကွေးမီ၊
မဝေးလှပါပြီတကား။ ။

ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်တွေက ပို၍ မြန်လွန်း

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သာဝတ္ထိမှာ
သီတင်းသုံးတော်မူခိုက် ဟောတော်မူသည်။ ဟောတော်
မူပုံမှာ-

* “ရဟန်းတို့... လေးသမားကျော် ၄ သောက်
၏ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ တစ်ဘက်စီ မျက်နှာ

• နိဒါနဝဂ္ဂသံပါ၊ ၄၅၊ ၄-၂၀၇။ (နေဂ္ဂကသုတ်)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မူလျက် တစ်ပြိုင်နက် အသီးအသီး ပစ်လွှင့်လိုက်သော မြားတို့ကို မြေသို့ မကျခင် လိုက်လံ၍ အကုန်ဖမ်းယူပြမည်” ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောအံ့၊ ထိုသူ့ကို “အလွန်လျင်မြန်သောသူ” ဟု ပြောဆိုနိုင်ပြီလော”

“မှန်ပါ လေးသမားတစ်ယောက်၏ မြားတစ်စင်းကို မြေသို့မကျခင် ဖမ်းယူပြနိုင်လျှင်ပင် “အလွန်လျင်မြန်သောသူ” ဟု ဆိုနိုင်ပါပြီဘုရား၊ ၄-ယောက်၏ မြားလေးစင်းကို ဖမ်းယူပြနိုင်လျှင်ကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာရှိတော့မည်လဲ ဘုရား” ဟူ၍ ရဟန်းတို့က လျှောက်ထားကြလေ၏။

၁။ အိမ်... အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်၏ အလွန်လျင်မြန်ခြင်း ထက် လနှင့်နေတို့၏ လျင်မြန်ခြင်းက ပိုသည်။

၂။ တစ်ဖန် လနှင့် နေတို့၏ လျင်မြန်ခြင်းထက် လနှင့်နေတို့၏ ရှေ့က ရှေ့က သွားနှင့်သော နတ်တို့၏ လျင်မြန်ခြင်းက ပိုပြန်သည်။

၃။ ထို့ပြင် တစ်ဖန် (ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတိုင်း၏) အာယုသင်္ခါရတို့က ထို့ထက် ထို့ထက်ပင်

ပို၍ လျင်မြန်စွာ ကုန်ခန်းနေကြပြန်သေး၏။
[တတော သီဃတရံ အာယုသင်္ခါရာ ခိယန္တိ။]
အဋ္ဌကထာဖွင့်။ ။ အာယုသင်္ခါရာတိ ရူပဇီဝိ တိန္ဒြိယံ သန္ဓာယ ဝုတ္တံ၊ တဦ တတော သီဃတရံ ခိယတိ၊ အရူပဓမ္မာနံ ပန ဘေဒေါ န သက္ကာ ပညာ ပေတုံ။ ။

မှတ်ချက်။ ။ ဤနေရာ၌ “အာယုသင်္ခါရ” ဆိုတာ ရုပ်ဇီဝိတိန္ဒြေ၊ ရုပ်ဇီဝိတ၊ “ရုပ်သက်” ကို ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

နာမ်တရားတို့၏ ပျက်ပြားမှု လျင်မြန်ပုံကား ပြော၍ပင် မဖြစ်ချေ၊ ဥပမာ ပြစရာပင် မရှိချေ။

ဆိုလိုသည်မှာ ကိုယ်စီကိုယ်စီ မိမိတို့မှာ ရှိကြတဲ့ ရုပ်ဓမ္မ နာမ်ဓမ္မတို့ဟာ အလွန်အလွန် လျင်မြန်သော နှုန်းတို့ဖြင့် ဖြစ်-ပျက်နေကြသည်တကား၊ အမြန်နှုန်းဖြင့် သေနေကြသည်တကား။

နာမ်တရားတို့က ရုပ်တရားတို့ထက်ပင် အဖြစ်အပျက် လျင်မြန်ကြသေးသည်၊ အသေ မြန်ကြသေးသည် ဟူလို။

ဤကား မြတ်စွာဘုရားက “ဇေနဟံသဇာတ်” ကို ရည်ညွှန်း၍ မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်လေသတတ်။

လူပျိုလှည့်ရာတွင်လည်း အသုံးချလိုရ

ဤဝိပဿနာသည် နိဗ္ဗာန်ရဖို့အတွက်သာ မကသေး၊ အပျို လူပျို လှည့်ရာတွင်လည်း အသုံးချလိုရ၏၊ သိကြားမင်းကြီးက လူသားဖြစ်တဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသမီးထံ လာ၍ လူပျိုလှည့်ရာတွင် အသုံးချသွားသည်။

“လူဟာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့၊ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် အို-အိုလာတော့ တန်ဖိုးလဲ လျော့လျော့လာတယ်” တဲ့၊ “အဲဒါကြောင့် မအိုခင် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်သင့်တယ်” တဲ့၊ ဟော... အသုံးချကုန်ပြီ။

* ငါးရာ ငါးဆယ် ဇာတ်တော်တွင် ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်ဆိုတာ ပါရှိ၏၊ ကာသိတိုင်းမှာ ကာသိမင်းကြီး၏ နန်းတော်၌ အဂ္ဂမဟေသီမိဖုရားကြီးမှ “ဥဒယဘဒ္ဒ” မင်းသားကလေး ဖွားမြင်လာသည်၊ ထို့နောက် အခြားမိဖုရားတစ်ဦးမှလည်း သမီးကလေးတစ်ယောက် ဖွားပြန်သည့် “ဥဒယဘဒ္ဒ” ဟုပင် နာမည်ပေးထားကြ၏။

* ဇာတကအဋ္ဌကထာ၊ စတုတ္ထ၊ ၁၀၅၊ ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်

တစ်ဘဝသာသနာ

အရွယ်ရောက်ကြသောအခါ ထိမ်းမြား၍ နန်း အပ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ ၂-ဦးလုံးက ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ လာကြသူများဖြစ်၍ လောကီအာရုံ မခံမင်ကြ။ ၂-ဦးလုံး နည်းပါးကြ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်နှမအရင်းလို နေကြကာ သီလမညှိုးအောင် စောင့်စည်းနေထိုင်ကြပါ သတတ်။

ထို့နောက် ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားက ဦးစွာ ပထမ စုတေ၍ တာဝတိံသာမှာ သိကြားမင်း ဖြစ်လေသည်။ နန်းတော်မှာ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသမီးတစ်ဦးတည်း အုပ်ချုပ် ၍ ကျန်ရစ်တော့၏။ နောက်ထပ် ရှင်ဘုရင် မတင် မြှောက်ကြ။ တစ်ပင်တိုင် မင်းသမီးဘဝလို ဖြစ်သွားရ တော့သည်။

စက္ကန့်တိုင်း တန်ဖိုး လျော့၍-လျော့၍ လာ

တစ်နေ့သောအခါတွင် သိကြားမင်းက အကဲ စမ်းလို၍ ဘုံ(၇)ဆင့်ပြာသာဒ်ထက်၌ စံနေသော ဥဒယ ဘဒ္ဒ မင်းသမီးထံ ရွှေလင်ပန်းဖြင့် ရွှေတွေ အပြည့် ထည့်ကာ လက်ဆောင်ပေးပြီး ချစ်ရေးဆိုကြည့်သည်။ မရ။ “ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်း ဥဒယဘဒ္ဒမှ လွဲလျှင် ဖွဲ့ဆန်ကွဲထင်သည်” ဟု ဆိုလွတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ငွေလင်ပန်းဖြင့် ရွှေတွေ အပြည့်ထည့်ကာ သွားပြန်၏။ “လက်ခံစကားပြောနေ လျှင် ဒီလူ ခဏ-ခဏ လာနေလိမ့်မည်” ဟု တွေးကာ မင်းသမီးက စကားမပြောဘဲ နေသည်။ သိကြားမင်းကြီး လက်ငေ ခိုခဲ့ရ၏။

နောက်ထပ် တတိယနေ့တွင် ကြေးလင်ပန်းဖြင့် ငွေတွေ အပြည့် ထည့်ကာ သွားပြန်၏။ ထိုအခါတွင် မင်းသမီးက ငေါ့တော့တော့ ပြောတော့သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲရှင်... လူပျို တစ်ယောက်က အပျိုတစ်ယောက်ထံ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့လာ၊ ပိုးကြေး-ပန်းကြေးပေးတယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ် ထက် တစ်ကြိမ် ပိုရစမြဲ မဟုတ်လား။

အခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဥစ္စာက ပြောင်းပြန်ကြီး...

ပထမနေ့က ရွှေလင်ပန်းနဲ့ ရွှေအပြည့်၊ ဒုတိယနေ့ကျတော့ ငွေလင်ပန်းနဲ့ ရွှေအပြည့်၊ တတိယနေ့ကျတော့ ကြေးလင်ပန်းနဲ့ ငွေအပြည့် ဆိုတော့ လျော့-လျော့လာနေပါကော...”

ဤသို့ ဆိုသောအခါ သိကြားမင်းက အကွက်ကျကျ ပြန်၍ ပြောတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ချစ်နမ... ချစ်နမရဲ့ သက် တမ်း၊ ချစ်နမရဲ့အလှ၊ ချစ်နမရဲ့ အဆင်းရူပါ တို့ဟာ တရိပ်ရိပ်နဲ့ တိုးလာတယ်ဆိုရင်တော့ လက်ဆောင်လဲ တိုးပေးရမှာပါပဲ”

“အခုတော့ ချစ်နမဟာ... အစစ အရာရာ စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်း အချိန်တိုင်း တရွေ့ရွေ့ ယုတ်လျော့နေပါတယ်။ သို့ဖြစ်၍ အပျို တန်ဖိုးလဲ လျော့-လျော့လာပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် လက်ဆောင်လဲ လျော့ လျော့လာ ရခြင်းပါ”

“သည်တော့ ပြုလုပ်သင့်တဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့ကို မအိုခင် မနာခင် မသေခင် အချိန်မီတုန်း ပြုလုပ်ပါ” လို့ သတိ ပေးသွား လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် “သူဟာ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသား ဖြစ် ကြောင်း၊ တာဝတိံသာမှာ သိကြားမင်းဖြစ်နေကြောင်း” တို့ကိုပါ ထုတ်ဖော်ပြောပြသွားလေသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ပါလို့

မှတ်ချက်။ ။ဤသို့လျှင် သိကြားမင်းကြီးက ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတရားတို့ဟာ စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်း မှာ ယုတ်လျော့ ပျက်ပြားနေပုံတို့ကို သတိရစေလို၍ လည်းကောင်း၊

မသေခင် အတွင်း- မနာခင် အတွင်း- မအိုခင် အတွင်း အချိန်ရှိခိုက်ကလေးမှာ သူတော်ကောင်းအလုပ် တို့ကို လုပ်စေလို၍လည်းကောင်း သတိပေးလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ သတိပေးချက်အရ မင်းသမီးသည်လည်း ထီးနန်းစည်းစိမ်တွေကို စွန့်၍ မင်းဥယျာဉ်သို့ ထွက်ကာ ရသေ့မကလေးဘဝဖြင့် တရားအားထုတ်နေလေတော့ သတတ်။

နောက်ဆုံးတွင် စုတေသောအခါ တာဝတိံသာ ထိုသိကြားမင်းကြီးထံသို့ပင် ရောက်သွားရလေတော့ သည်။

ဗျာ-ဗျာလို့ ဘာလို့ ပြောတာလဲ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလ တရားဟော တဲ့အခါမှာ “ဗျာ-ဗျာ” ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ၊ “ကျုပ် တို့” “ခင်ဗျားတို့” ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ ပါ-ပါနေ တယ်။ “အဲဒါဘယ်နှာကြောင့် ဒီလိုသုံးနှုန်းပြောဆို နေရတာလဲ”-တဲ့ မေးမြန်းစပ်စုတတ်ကြ၏။

မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း အညာဒေသ၏ ဓလေ့ ထုံးစံအရ ပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့ ဝေါဟာရလည်းဖြစ်၊ ပြီးတော့ တရားပွဲထဲမှာ ဆရာတော်ထက်ကြီးတဲ့ ဒကာ ကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေ၊ အဘိုးတွေ အဘွားတွေ ပါ နေတာလည်း ဖြစ်လို့ သုံးနှုန်းခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဝေဘူဆရာတော်ကြီးတို့ဆိုလျှင်လည်း သူ့ဓလေ့ အတိုင်း “ကောင်းပါ့ဗျား-ဟုတ်ပါ့ဗျား” စသည်ဖြင့်

မိန့် လေ့ရှိတတ်ပါ၏။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး၊ မိုးညှင်း ဆရာတော်ကြီးတို့လည်း သူ့ဝါသနာအတိုင်း မိန့်လေ့ ရှိတတ်ကြပါသည်။ မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးကဆိုလျှင် “ဟရီရဲ့” “ဟရီရဲ့”နဲ့ နားထောင်လို့ ကောင်းလှပါ၏။

ယခုလည်း မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးထက် ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပရိသတ်ထဲမှာ အနီးအနားမှာ ပါနေတော့ “ဟုတ်ဘူးလားဗျာ ဦးသန်းမောင်ကြီး” “ဘယ်နှယ်လဲ ဦးဘရှင်တို့၊ ဦးလှဘူးတို့၊ ဒကာကြီးလှိုင်” စသည်ဖြင့် မိန့်မြွက်နေ၏။ အသက်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နားခံသာ အောင်ရယ်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံမှုမျိုးဖြစ်အောင်ရယ် သုံးနှုန်းတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်-ဟု ယူဆရပါ သည်။

ဘုရားရှေ့မှာ မျက်စိလည်နေကြ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက လူတွေ လုပ်ပုံကိုပုံ သဘာဝကျပုံတို့ကို ကြည့်ပြီး မိန့်တော်မူဖူးသည်။

“ဒကာ ဒကာမတွေက ဆွမ်းတွေ ကွမ်းတွေနဲ့ ပန်းတွေ ရေချမ်းတွေနဲ့ ဘုရားရှေ့မှာ ပြင်ဆင်ပြီး

တစ်ဘဝသာသနာ

တော့ လူဒါန်း၊ ပီးတော့ ဆုတောင်းကြတယ်
(မှန်ပါ) သူတို့တွေရဲ့ ဆုတောင်းက-

“သည်ကောင်းမှုကြောင့် လူ့စည်းစိမ်၊
နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်တွေ ရ-ရပါလို့၏”
တဲ့။ (မှန်ပါ)

ဒါဟာ မသိလို့ တောင်းနေကြတာပဲ၊
(မှန်ပါ) ဒုက္ခသစ္စာတွေမှန်းမသိလို့ တောင်းနေ
ကြတာ (မှန်ပါဘုရား) ဒါဟာ ဘုရားရှေ့မှာ
လာပြီး မျက်စိလည်နေတာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)
ထုံးစံလို ဖြစ်နေကြတယ် သူတို့ဥစ္စာက၊ (မှန်ပါ) ဆု

တောင်းတယ် ဆိုရင် “လူ့စည်းစိမ် နတ်စည်းစိမ်
ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်တွေကိုပဲ တောင်းရမယ်” လို့ချည်း ထင်
နေကြတယ် (မှန်ပါ-ထင်ပါတယ်ဘုရား)

“နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရ-ရပါလို့၏” လို့ နှုတ်က
ဆိုပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်တာကတော့ “နိဗ္ဗာန်
ချမ်းသာ” ဆိုတာ ဘုံနန်းပြာသာဒ်တွေနဲ့၊ အခြေအရံတွေ
နဲ့ အပြည့်အလျှံ၊ မောက်မောက်ဖြိုးဖြိုး၊ (မှန်ပါ)

အဲလိုပဲ ထင်နေတတ်ကြတယ် (မှန်ပါ ထင်ပါ
တယ် ဘုရား) ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ “ဘုရားရှေ့မှာ
လာပြီး မျက်စိလည်နေကြတယ်” လို့ (မှန်ပါဘုရား)

နတ်ပြည်က မုန်းကြမယ်ထင်ရ

“အပေါင်းရွှေညီ၊ ဘုံကိုယ်စီဝယ်၊
ကျူသီမပြီး၊ ပျော်မငြီးဖို့၊ နတ်တီး
နတ်ငြိမ်၊ တခြံခြံခြံနှင့်၊ သိမ်သိမ်
သဲသဲ၊ ရှုမရဲအောင်၊ နတ်ပွဲသဘင်၊
အမြဲရွှင်၏...”

စသည်ဖြင့် နတ်စည်းစိမ်တို့ကို ဖွဲ့ဆိုကြသည်။ လူ့စည်း
စိမ်ထက် အဆအရာမက သာလေ၏။ မြက်ပင်ပေါ်က
ဆီးနှင်းပေါက်နှင့် သမုဒ္ဒရာထဲက ရေတွေလောက်
ကွာခြားလေသတတ်။ ဤသို့လျှင် နတ်စည်းစိမ်များကို
သွားရည်ကျလောက်အောင် ဖွဲ့ဆိုကြ- ရေးသားကြ
ပြောဆိုကြ ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ သို့သော်လည်း မိုးကုတ်
ဆရာတော်ဘုရားကြီးကမူ အများနှင့် မတူချေ။

“နတ်စည်းစိမ်ဆိုတာ အလကား၊
ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်ဆိုတာလဲ အလကား၊
လူ့စည်းစိမ်ဆိုတာများတော့ ထည့်
တောင် မပြောနဲ့၊ အလေး အမွှား
အလကား၊ ချမ်းသာယောင် ဆောင်တဲ့
အလိမ်အကောက်တွေ” ...

“သူတို့ နားမလည်လို့ ပြောနေကြတာ၊
ဒုက္ခသစ္စာတွေပဲ၊ ခွေးသေကောင်
ပုပ်ကို ငွင်းတတွေက အကောင်း
ထင်ကြသလို ထင်နေကြတာ”

ဤသို့လျှင် ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ပစ်ခါခါ
ဆိုတော်မူ၏။ “နတ်စည်းစိမ် ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်တွေကို
မကောင်းဘူး- အလကား” လို့ ပြောတာ ဒီ ဆရာ
တော်ကြီး တစ်ပါးသာ ရှိ၏။ အများက မပြောကြ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အများက အကောင်း
ထင်နေကြတာကို ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သွားမှာ စိုးကြ
ဟန်တူသည်။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကတော့ မည်သူ့
ကိုမျှ မငဲ့၊ ဟုတ်တဲ့အတိုင်း “တဲ့တဲ့ကြီး” ပြောထည့်
လိုက်တာပဲ။

ထို့ကြောင့် နတ်ပြည်က နတ်သမီးနတ်သားတွေ
က သည်ဆရာတော်ကြီးကို ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်ကြ
ပေမည်။ မဲ့ရဲ့ကောင်း မဲ့ရဲ့နေကြမည်လား မသိပေ။
“နတ်ပြည်မှာ နတ်ဦးရေ လျော့အောင် လုပ်သည်” ဟု
စွပ်စွဲကာ ဆရာတော်ကြီးကို မုန်းကြလိမ့်မည် ထင်ရ
သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ထိုးကွင်းတွေ ဘာလို့ မပျက်သလဲ

ရုပ်တရားတွေရော နာမ်တရားတွေရော ပေါ်လာကြပြီးနောက် သူ့အတိုင်းအတာအရ 'ခဏမျှ နေပြီး ပျက်ကုန်တယ်၊ ပြီးတော့ အလားတူတွေ ပေါ်လာပြန်တယ်၊ ရုပ်သစ် နာမ်သစ်တွေ အလားတူ ပေါ်တယ်၊ ဒါကို "အစားထိုးတယ်" လို့ သုံးစွဲကြပါတယ်။

ဤအသုံးများနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါဟာတုန်းက ဘုရားဒကာ မင်းသားကြီး ဂရိတ် ဦးဖိုးစိန်က အကြောင်းစပ်လာ၍ မေးဖူးပါသတတ်-

“အရှင်ဘုရားတို့ဥစ္စာက ရုပ်တွေဟာ ပျက်-ပျက်ကုန်တယ်၊ ပြီးတော့ အစားထိုးတယ်-လို့လဲ ဆိုတယ်။

ဒီလိုဆိုရင် ထိုးကွင်းမင်ကြောင်တွေ ငယ်ငယ်က ထိုးထားတာ၊ ပျက်-ပျက်ကုန်တဲ့ အထဲ ပါသွားဖို့ ကောင်းတယ်၊ မပါဘူးဘုရား၊ အသက်ကြီးလို့ သေသည်အထိ (အလောင်းကောင် အထိ) ထင်ကျန်ရစ်တာပဲ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလဲ”

မျိုးပါ-ပါနေလို့ မပျောက်တာ

ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဒကာကြီးရ... အမိဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေ စတည်ပြီး-ဆိုကတည်းက “ကလာပ်သုံးစည်း၊ ရုပ်သုံးဆယ်” ဆိုတာ ပါတယ်၊ အဲဒါတွေက-

- ၁။ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော။
ဝဏ္ဏ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ သြဇာ။
ဇီဝိတ၊ ကာယ။
- ၂။ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော။
ဝဏ္ဏ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ သြဇာ။
ဇီဝိတ၊ ဘာဝ။
- ၃။ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော။
ဝဏ္ဏ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ သြဇာ။
ဇီဝိတ၊ ဟဒယဝတ္ထု။

ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်မှာ- နံပါတ်(၁)အုပ်စုတွင် ရုပ်ပေါင်း(၁၀)မျိုးပါ၏၊ ကာယဖြင့် နိဂုံးသတ်၍ “ကာယဒသက” ဟု ခေါ်သည်။ နံပါတ်(၂)အုပ်စုတွင်လည်း ရုပ်ပေါင်း(၁၀)မျိုးပါ၏၊ ဘာဝရုပ်ဖြင့် နိဂုံးသတ်၍ “ဘာဝဒသက” ဟု ခေါ်သည်။

နံပါတ်(၃)အုပ်စုတွင်လည်း ရုပ်ပေါင်း(၁၀)မျိုးပါ၏၊ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်ဖြင့် နိဂုံးသတ်၍ “ဝတ္ထုဒသက” ဟု ခေါ်ရသည်။

ဤသို့လျှင် ကာယဒသက၊ ဘာဝဒသက၊ ဝတ္ထုဒသက ဟူ၍ ကလာပ်(၃)စည်း ဖြစ်၏၊ တစ်စည်းတစ်စည်းလျှင် ရုပ်ပေါင်း(၁၀)မျိုးစီ ပါသောကြောင့် ရုပ်ပေါင်း(၃၀) ဖြစ်ရလေသည်။

အေး... ဒီကလာပ်၃-စည်း၊ ရုပ်၃၀-ထဲမှာ တေဇောပါတယ်၊ အစည်းတိုင်းမှာ ပါတယ်၊ အဲဒီ တေဇောက ဥတုရေပုံကို ဆက်လက် ပေါက်ပွားစေတယ်၊ ဒီတော့ “မျိုး” ပါတာပေါ့၊ အဲဒီလို မျိုးပါ-ပါနေလို့ မပျောက်တာ ဒကာကြီးရ၊ ဒါကြောင့်- ကုလားက မွေးတော့ ကုလားကလေး၊ မည်းကြုတ်ကြုတ်ကလေး ဖြစ်။ တရုတ်က မွေးတော့ တရုတ်ကလေး၊ ဖြူဖြူ၊ ပွေ့ပွေ့ဖြစ်။ အင်္ဂလိပ်ကမွေးတော့ အင်္ဂလိပ်ကလေး၊ နီစပ်စပ်

တစ်ဘဝသာသနာ

ကလေး ဖြစ်ကြရတာ”ဟူ၍ ဖြေကြားပါသတတ်။ မှတ်ချက်။ ။ဤအကြောင်းအရာများကို မြန်အောင် မြို့၊ နန္ဒဝန်ကျောင်းတိုက်၊ ပဓာနနာယက၊ မိုးကုတ် ဝိပဿနာဓမ္မရိပ်သာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသာသန

မထေရ်မြတ်က ပြန်လည်ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ ထိုဆရာတော်ကြီး မရှိတော့ပြီ၊ သက်တော်- ၈၉၊ သိက္ခာတော်-၆၉ အရတွင် (၂၈-၁၂-၉၂)နေ့က ချုပ်ငြိမ်းတော်မူခဲ့ပြီ။

ပဋိပက္ခနာမ် စိတ္တစေတသိကာနံ

ဤနေရာတွင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ ဟော ပြောချက်ကိုလည်း ကောက်နုတ်တင်ပြပါဦးမည်။

* အနန္တရနိရုဒ္ဓါ စိတ္တစေတသိကာ ဓမ္မာ ပဋိပက္ခနာမ် စိတ္တစေတသိကာနံ ဓမ္မာနံ အနန္တရ ပစ္စယေန ပစ္စယော။

(ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်)

အနန္တရနိရုဒ္ဓါ-အခြားမဲ့ဖြစ်၍ ချုပ်ကုန်ပြီးသော။ စိတ္တစေတသိကာ-စိတ်စေတသိက်ဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာ- တရားတို့သည်တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ပဋိပက္ခနာမ် (ပဋိ+ပက္ခနာမ်)-အလားတူ ဖြစ်၍ ပေါ်ကုန်သော၊ စိတ္တစေတသိကာနံ- စိတ်စေတသိက် ဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာနံ-တရားတို့အား။

အနန္တရပစ္စယေန-အနန္တရပစ္စယသတ္တိဖြင့်၊ ပစ္စယော (ဥပကာရကော)-ကျေးဇူးပြုသည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏-တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

“အနန္တရ-အခြားမဲ့၌၊ နိရုဒ္ဓါ-ချုပ်ကုန်ပြီးသော” ဆိုတော့ ဖြစ်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ချုပ်သွားတာ၊ အကုန် ချုပ်သွားတာပဲ (မှန်ပါ) ဒီက တစ်တိုတစ်စမှ ဟိုဘက်ကို လိုက်ပါ မသွားပါဘူး (မှန်ပါဘုရား) နိရုဒ္ဓါပါနေပြီပဲ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ တန်းချုပ်တာပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဘယ်သူတွေ ချုပ်တာတဲ့ - ဆိုတော့ “စိတ် စေတသိက်တွေ”ပေါ့၊ ဒီဘက်က စိတ် စေတသိက် တွေက ဖြစ်ပြီးတော့ ချုပ်ကုန်တယ်၊ (မှန်ပါ)

အဲဒီလို ချုပ်ကုန်တာဟာ နောက်လူတွေအတွက် နေရာပေးဖို့ ချုပ်တာ (မှန်ပါ) နောက်စိတ် စေတသိက်

တွေ အတွက် နေရာပေးချင်လို့ ဒီက ချုပ်ပျောက်ပေးရ တာ (မှန်ပါဘုရား)

နောက်စိတ်စေတသိက်တွေကလဲ အသစ်ပေါ်ရ တာ ဖြစ်ပေမယ်လို့ အလားတူ ပေါ်တယ် (မှန်ပါ) ရှေ့ကချုပ်သွားကြတဲ့ စိတ် စေတသိက်တွေနဲ့ အလားတူ ပုံသဏ္ဍာန်တူ ပေါ်တယ်တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါကြောင့် “ပဋိပက္ခနာမ်=အလားတူ ဖြစ်၍ ပေါ်ကုန်သော”လို့ဆိုတာ (မှန်ပါဘုရား) အလားတူ ပေါ်လာကြတာပဲ (မှန်ပါ)

ဒီရှေ့ဘက်က ရုပ်နာမ်တွေ ချုပ်ပြီးတော့ ဒီ နောက်ဘက်မှာ အလားတူ ရုပ်နာမ်တွေ ပေါ်လာတယ် (မှန်ပါဘုရား) ဒါကို “အကျိုးပေးတယ်”လို့ ဆိုတာပဲ (မှန်ပါ)

ဒီရှေ့ဘက်မှာ နိရုဒ္ဓါတဲ့၊ အကုန်ချုပ်ပြီးပြီ၊ ဒီ နောက်ဘက်မှာ ရှေ့ဘက်နှင့် အလားတူ ပေါ်တယ် (မှန်ပါ) အဲသည်လို ယူမှ သဿတဒိဋ္ဌိက လွတ်မယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

မှတ်ချက်။ ။ထိုးကွင်း မင်ကြောင်တွေလည်း ဤသဘောပင် ဖြစ်ရမည်-ဟု ဆိုလို၏။ ရှေ့ဘက်က ထိုးကွင်းမင်ကြောင်တွေဟာ အခြားရုပ်တွေနှင့်ရောပြီး ချုပ်ပျောက်ကုန်သော်လည်း နောက်ပေါ်သည့်ရုပ် အစား ထိုးသည့်ရုပ်တွေဟာ ရှေ့ဘက်က ချုပ်ပျောက်ကုန်သော ရုပ်တို့နှင့် အလားတူ ပေါ်လာရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုးကွင်း မင်ကြောင်တို့ကိုလည်း ဆက်လက်ပြီး မြင်နေရခြင်း ဖြစ်သည် ဟူလို။

* မိုး(၂၆)နှာ-၂၂ ပဋ္ဌာန်းပစ္စယနိဒ္ဒေသပါဠိ၊ နှာ-၉။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကံတွေက အရိပ်လို နောက်ကလိုက်နေ

“မင်းလုပ် မင်းရတာပေါ့၊ မင်းလုပ်ထားတဲ့ကံ တွေက (ဆာယာဝ အနုပါယိနီ-)အရိပ်လို နောက်က လိုက်နေတာပဲ၊ (စက္ကံဝ ဝဟတော ပဒံ-) နွားခြေရာ နောက်သို့ လှည်းဘီး လိုက်နေသလို လိုက်နေတာပဲ၊ အဲသည်လို ယူလိုက်ရင် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သွားရော” (မှန်ပါဘုရား)

“အနို့ ဒီစကားတွေဟာ ဘုရားနှုတ်တော်ထွက် စကားတွေ မဟုတ်လား” ဆိုရင် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဓမ္မပဒ မှာ ပါ-ပါတယ်၊ အဲဒါက ဉာဏ်နုတဲ့သူတွေအတွက် မြင်လွယ်အောင်လို့ ဟောရတာ (မှန်ပါ) ဆောင်၍ သိရမယ့် နေယျတ္ထဒေသနာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါကို တိုက်ရိုက်နိတတ္ထဒေသနာလို သွားပြီး ယူလိုက်ရင် မှားကုန်မှာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) ကံတွေက မပျောက်ဘဲ နောက်က တကောက်ကောက် အရိပ်ပမာ လိုက်ပါ နေတယ်လို့ အတည်တကျ ယူလိုက်ရင် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဘယ်လိုယူရမလဲဆိုရင် အကြောင်းနဲ့ အကျိုး (မှန်ပါ) ဒီအကြောင်းကြောင့် ဒီအကျိုး ဖြစ် (မှန်ပါ) ဖြစ်တဲ့အခါ အလားတူဖြစ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲ... အကြောင်းတွေကတော့ အကုန် ချုပ် (မှန်ပါ) ရုပ်ရော နာမ်ရော ချုပ် (မှန်ပါ) ဟိုဘက်မှာ အကျိုးတွေက အလားတူ ပေါ် (မှန်ပါ) အဲလို ယူရမှာ (မှန်ပါဘုရား) ဒီအတိတ်ဘက်က ဟိုဘက်ကို တစ်တို တစ်စမှ လိုက်ပါမသွားဘူး၊ နိရဒ္ဒါလို့ ဆိုထားပြီပဲ (မှန်ပါ) နောက်ဘက်အကျိုးတွေက အလားတူပေါ်တာ (မှန်ပါ) အဲသည်လို ယူမှ သဿတကလဲ လွတ်၊

ဥစ္ဆေဒကလဲ လွတ်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒီလူ့ပြည်က စိတ် စေတသိက် ရုပ်တွေက ဒီမှာပဲ ချုပ်ခဲ့တယ်၊ အကုန်ချုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒီက အစွမ်း သတ္တိကြောင့် ဟို... နတ်ပြည်မှာ အလားတူ စိတ် စေတသိက်တွေ ရုပ်တွေ ပေါ်လာတာ (မှန်ပါဘုရား) “ပဋုပ္ပန္န”အလားတူတွေ ပေါ်လာတာ (မှန်ပါ) အဲဒီလို ယူရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

အဲသည်လို ယူလိုက်တော့ ဆက်နေတာ မဟုတ် တဲ့ အတွက် သဿတဒိဋ္ဌိလဲ လွတ်တယ်၊ (မှန်ပါ) တစ်ဖန် လုံးဝ ပြတ်တောက်နေတာလဲ မဟုတ်၊ ရှေ့ က နေရာ ဖယ်ပေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် နောက်က ရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်ခွင့်ရလာတယ်-ဆိုတော့ လုံးဝ ပြတ်နေတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကလဲ လွတ်သွားတယ် (မှန်ပါဘုရား) ဒါ လမ်းမှန်ပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)

မှတ်ချက်။ ။ဤပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်အရ ဒီဘက်ဘဝက ဓားခုတ်ရာကြီးအတိုင်း ဟိုဘက်ဘဝမှာ ပေါ်လာတာတို့၊ ဒီဘက်ဘဝက အမာရွတ်ကြီးအတိုင်း ဟိုဘက်ဘဝမှာလဲ ပါလာတတ်တာတို့အတွက် ဘဝင် ကျအောင် အဖြေရနိုင်တော့၏။

ထို့ပြင် ဒီဘက် ဘဝက ခြေပြတ် လက်ပြတ် အတိုင်း ဟိုဘက်ဘဝမှာ ပါလာခြင်းများ၊ ဒီဘက်ဘဝ က မင်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အိုးမဲဖြင့်ဖြစ်စေ မှတ်လွတ်လိုက်တဲ့ အတိုင်း ဟိုဘက်ဘဝမှာ ပါလာခြင်းများလည်း အတူတူ ပင် ဖြစ်၏၊ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်ကိုလည်း ဤသဘော အတိုင်း မှတ်မှ သင့်မြတ်ပေတော့မည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

မူးမူးရူးရူး ဦးကျော်သိန်းဘဝ

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၈-ခုနှစ် တော်သလင်းလထဲ၌ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် မန္တလေးမှ “ဦးကျော်သိန်း” ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် အလုပ်အားရက်နေ၌ စိတ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အမရပူရ တောင်သမန်အင်းစောင်း၊ အရိပ်ကောင်းသော မယ်ဇော်ပင်တန်းကြီးများသို့ လာပြီးလျှင် သောက်စား မူးရူးတွေဝေနေခဲ့သည်။

ညနေပိုင်း အပြန်တွင် မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း အနီးမှ ဖြတ်သန်း၍ ပြန်လာခဲ့၏။ များလွန်းလှသော

လူအုပ်ကြီးနှင့် အစီအရီ ရပ်ထားသော ကားတွေကို တွေ့နေရသည်။ “ဘာများ လုပ်နေကြတာပါလိမ့်” ဟု စူးစမ်းလိုသောစိတ်ဖြင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ရာ ဘုန်းကြီး တရားဟောသံကို ကြားနေရသည် ဟူ၏။

ပရိသတ်ကြီးသည် ငြိမ်သက်စူးစိုက်စွာ နာယူ နေကြသည်။ လေးလေးစားစား မှတ်သားနေကြ၏။ ဆရာတော်က မေးလျှင် စိတ်ဝင်တစား တစ်ပြိုင်နက် ဖြေလိုက်ကြသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ရှေးတုန်းက ဒီလို ဟောပြောမှုမျိုး မတွေ့ဖူးချေ။

အပူငြိမ်း၍ သောကသိမ်း

သို့နှင့် မိမိပါ အနီးသို့ တိုး၍ စူးစိုက်ပြီး နာ ကြည့်ရာ သန္တတိအမတ်ကြီးဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်း ဟော ပြနေသည်ကို သိရ၏။ အမတ်ကြီးသည် သောက်စား မူးယစ်နေသူ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာများပင် ပွရောင်းရောင်း ဖြစ်နေ၏။ မျက်လုံးမျက်ဖန်တွေ နီ၍ မိုနေအောင် ထုံထိုင်းတွေဝေနေသူ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သောကမီးတောက် အပူမီးရောက်မှု နှင့် ကြုံရတော့သည်။ ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဖြစ် ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားထံ ပြေးသောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားက ဆီးပြီး တရားပြသဖြင့် အပူသောကမီးတွေ အေးရပြီးလျှင် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးအထိ ဖြစ်၍ သွားလေသည်။ အပူငြိမ်း၍ သောကသိမ်းလေ၏။

ထိုအကြောင်းအရာကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကြက်သီးမွေးညှင်း တဖျင်းဖျင်း ထသွားလေသည်။ “အလိုလေး... မိမိဘဝ မိမိအဖြစ်နှင့် တူလှလေ ခြင်း၊ တူပုံမှာလည်း မူးရူးတွေဝေမှုသာ တူသည်။

ရဟန္တာ ဖြစ်သွားမှုကား မတူပါလေ...” ဤသို့တွေးပြီးလျှင် တရားပွဲကို ပြီးဆုံးအောင် ဆက်လက်နာယူသည်။ နောက်နေ့များတွင်လည်း လာ၍ နာယူ၏။ သဘောကျသည်။ နောက်နေ့-နောက်နေ့များ တွင်လည်း လာ၍ နာ၏။ ဤနည်းဖြင့် တရားကို စွဲ၍ သွားတော့သည်။

တရားကို သဘောကျ၍ ဆရာတော်ကို ကြည် ညိုသော်လည်း ဆရာတော်အနားကိုကား မကပ်ဝံ့သေး။ ရက်အတန်ကြာမှ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး အရဲစွန့်၍ ချဉ်းကပ်ကြည့်သည်။ ဆရာတော်က စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ “မင်း... ဘယ်ကလဲ” ဟု မေး၏။ “တပည့် တော် မန္တလေးကပါ ဘုရား” ဤသို့ ဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်က-

“အေး... တရားကိုလဲ နာပါ။ နာရုံနဲ့လဲ ကျေနပ် မနေပါနဲ့။ ဉာဏ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲလဲ စိုက်ပေးပါ။ မပေါ့ပါနဲ့...”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဤသို့ သတိပေးတော်မူ၏။ ဤမျှဆုံးမမှု ရသည်ကိုပင် ဦးကျော်သိန်းအဖို့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။ နောက်ရက်များတွင်လည်း ဆရာတော်ထံ ချဉ်းကပ်၏။ အနည်းငယ်ဆုံးမမှုကလေးများ ရသည်။ ဤနည်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ရဲလာ၏။ ပို၍လည်း စိတ်ချမ်းသာ

လာသည်။ အရသာ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ မိမိ ၁၀ အတွက် အဖေကြီး တစ်ယောက်- ကောက်ရသလိုလည်း ထင်နေမိသည် ဟူသတတ်၊ အမှန် စင်စစ်လည်း သူတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် အဖေ ကြီးပင် ဖြစ်လာပေတော့မည်။

ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမများ

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၈-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ် (ခရစ် ၁၉၅၆-ခု အောက်တိုဘာလ ကုန်)သောအခါ ဆရာ တော်၏ သက်တော်မှာ ၅၇-နှစ်၊ သိက္ခာတော်က (၃၈)ဝါ ရရှိလာလေပြီ။ တရားပွဲတို့ကား မပြတ်မစဲ အမြဲပင် နေ့တိုင်း ရှိနေ၏။ ပရိသတ်တို့ကလည်း အားကောင်းလွန်းလှသည်။

ဦးကျော်သိန်းသည် မန္တလေးမှ နေ့စဉ်မှန်မှန် တရားနာလာနေ၏။ တရားအပေါ် အတော် သက်ဝင် နေပြီ။ တရားကိုလည်း သဘောကျ၏။ ဆရာတော်ကြီး ကိုလည်း ငြဲ့ညံ့ညိုလှသည်။ “ဆရာတော်ကြီးအား ဘာများ လှူရပါ့မလဲ” ဟု စဉ်းစားနေမိပါသတတ်။ နောက်တော့မှ စိတ်ကူးထဲ ပေါ်လာသည်ဆို၏-

“ဆရာတော်အတွက် သီတင်းသုံးဖို့ သီးသန့် ကျောင်း မရှိသေး၊ ရေချိုးခန်း- ကုဋီခန်းနှင့်တကွ ချမ်းချမ်းသာသာ သီတင်းသုံးဖို့ ကျောင်း လို အပ်လိမ့်မည် ထင်သည်...”

ဤသို့စဉ်းစားပြီးလျှင် ဇနီး ဖြစ်သူ ဒေါ်တင်လှနှင့် တိုင်ပင်ကြပါသတတ်။ ဇနီးကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံခွင့်ပြုသည် ဆို၏။

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် မန္တလေးမြို့ကြီးတွင် “အောင်မြန်မာစက္ကူဆိုင်” ပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြ၏။ စီးပွားဥစ္စာ ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သားသမီးလည်း မရှိ၊ ပို လျှံသမျှ လှူဖို့တန်းဖို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထေရာသန စံကျောင်းတော်

ဇနီး မောင်နှံ တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် (၂)ထပ် တိုက်ကျောင်းပုံစံဆွဲ၍ ဆရာတော်ထံသွားပြီး ပြကြ၏။ “ဆရာတော် သီတင်းသုံးဖို့အတွက် ဆောက်လုပ် လှူ ဒါန်းပါရစေ” ဟု လျှောက်ထားကြသတတ်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က-

“ငါ... အသက်ကြီးခါကျမှ မင်းရဲ့ (၂)ထပ် ကျောင်းကြီးပေါ် ဆင်းလိုက်- တက်လိုက်နဲ့

အပင်ပန်း ခံရမလားကွ၊ အပင်ပန်း မခံနိုင် ပေါင်ဗျာ...”

ဟူ၍ မိန့်ပါသတတ်။ ထို့ကြောင့် တစ်ထပ်ပုံစံ နိမ့်နိမ့် ပြင်ဆွဲ၍ “တစ်ထပ်ကျောင်းဆောင် ဆောက်လုပ် လှူ ဒါန်းပါရစေ” ဟု လျှောက်ကြပြန်ပါသတတ်။

ထိုအခါတွင်မှ ဆရာတော်က လက်ခံသဖြင့် မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာအတွင်း၌ “ထေရာသန စံကျောင်း”

တစ်ဘဝသာသနာ

အမရပူရ၊ မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာအတွင်းဝယ် မိုးကုတ်ဆရာတော်တရားကြီးအတွက် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြသော ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်း၊ ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှ

(မထေရ်ကြီးတို့ သီတင်းသုံးရာကျောင်း)ကို ဆောက်လုပ်ကြတော့၏။ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၈-ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် စတင်ဆောက်လုပ်ကြသည်။

မန္တလေးမှ ဦးကျော်သိန်း+ဒေါ်တင်လှတို့သည် ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမများ ဖြစ်၍ သွားကြတော့၏။ ရတောင့်ရဲခဲသော အခွင့်အရေးကို ရလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၃၁၈-ခုနှစ်ဟောင်းကုန်၍ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၉-ခုနှစ်သစ်သို့ပင် ကူးပြောင်းလာခဲ့ပြီ။ ကျောင်းဒကာ

ဦးကျော်သိန်းက ဆရာတော်ကြီးအတွက် ထေရာသနကျောင်း ပြီးစီးရေးကိုပင် အာရုံစိုက်နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးက-

“မောင်ကျော်သိန်း... အဆောက်အအုံအတွက် မင်းဒါလောက် ကြောင့်ကြများမနေနဲ့၊ မင့်တရား မင်းအားထုတ်၊ သူ့ဟာသူ ပြီးချိန်တန်တော့ ပြီးလိမ့်မယ်။

တင်လှလဲ မပေါ့စေနဲ့၊ အင်အားရှိတုန်း ဉာဏ်ကောင်းတုန်းမှာ အားထုတ်ကြရတာ၊ အချိန်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကောင်း အခွင့်ကောင်းတွေကို လက်လွတ်
မကုန်ကြစေနဲ့။”

ဆရာတော်၏ ဝိပဿနာတရားပွဲကြီးကား နေ့
စဉ် အမြဲ ခြိမ်းခြိမ်းသဲလျက်ရှိသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၉-
ခု သီတင်းကျွတ် (ခရစ် ၁၉၅၇-ခု အောက်တိုဘာ)
အပြီးတွင် ဆရာတော်ကြီး၏ သက်တော်မှာ ၅၈နှစ်၊
သိက္ခာတော်က ၃၉ ရှိလေပြီ။

ဟူ၍ မိန့်တော်မူပါသတတ်၊ ဆရာတော်ကြီးကား
ဒကာ ဒကာမများအတွက် အမြဲ ငဲ့တော်မူ၏။

ဒုက္ခသစ္စာ သိအောင်လုပ်ပါဦး

ဆရာတော်၏ စေတနာကား လွန်ကဲပါဘိ၊
ရောက်လာသမျှ ပရိသတ်တို့ကို မသိ- သိအောင်၊
မရှင်း-ရှင်းအောင် အပင်ပန်းခံ၍ အပြန်ပြန် အထပ်ထပ်
ပြောပြပေးတော်မူ၏။ လက်တွေ့ ရှုမှတ်ပုံကိုလည်း
အမြဲ ညွှန်ပြတော်မူသည်။

ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်း၏ သူ့စိတ်ကြိုက်
စီမံ၍ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော (ထေရာသနစံကျောင်း)သည်
၁၃၁၉-ခုနှစ်ကုန်ခါနီး (ခရစ် ၁၉၅၈)တွင် လုံးဝ ပြီး
စီးသွားခဲ့၏။ သို့သော် ဆရာတော်က လက်မခံသေး၊
ရေစက်ချ မပေးသေး။

“မင်းတို့... မောင်ကျော်သိန်းရော၊ တင်လှရော
တရားကို ဖိဖိစီးစီး အားထုတ်ကြဦး၊ ကိုယ်တွင်း
ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေ (အဖြစ် အပျက်တွေ)ကို

ကိုယ်ပိုင်ညာဏ်နဲ့ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်အောင်၊
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိအောင် ရှုကြဦး။

ပီးတော့မှ အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာတရားတို့မှ
လွတ်မြောက်ရပါလို့၏။ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်
ကို မျက်မှောက်ပြုရပါလို့၏-ဆိုပြီး လှူဒါန်းကြ
ရမယ်...”

ဤသို့ ညွှန်ကြား၍ ကျောင်းကို လက်မခံသေး၊ ထို့
ကြောင့် ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမများက ကျောင်းကို
လှူဒါန်းခွင့် မရကြသေး၊ တရားကိုပင် သဲသဲမဲမဲ အား
ထုတ်နေကြရသေးသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ၁၃၁၉-ခုနှစ်ဟောင်းကုန်၍
သက္ကရာဇ် ၁၃၂၀-ခုနှစ်သစ်သို့ ကူးလာခဲ့တော့သည်။

“သစ္စာသိပြီးမှ လှူပါ”ဆိုတာ ဒါပဲ

ဆရာတော်၏ တရားပွဲကား နေ့စဉ် နေ့တိုင်း
ညနေ ၄-နာရီမှ ၅နာရီအတွင်း ဖြစ်၏။ ပရိသတ်တို့ကား
“ယခုမှ သစ္စာတရားကို နာတတ်သည်” ဟု ဆိုကာ
တိုး၍-တိုး၍သာ လာကြတော့သည်။

၁၃၂၀-ခုနှစ် ဝါတွင်းကာလ တစ်ခုလုံး (ခရစ်
၁၉၅၈ခု ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်၊ စက်တင်ဘာ၊ အောက်တိုဘာ
တိုင်အောင်) ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းနှင့် ကျောင်း

အမ ဒေါ်တင်လှတို့သည် အမရပူရ ရိပ်သာတွင်းသို့
လာ၍ တရားကို ဖိဖိစီးစီး အားထုတ်နေကြရ၏။
ဆရာတော်ကလည်း အထူးကြပ်မပေးနေသည်။

“သစ္စာတရားဆိုတာ တခြားကို သွားရှာနေ
ရမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ့်ခန္ဓာထဲမှာပဲ ရှိတယ်၊
ကိုယ့်ညာဏ်နဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာထဲ ကြည့်စမ်း၊ ရုပ်
ကြည့်ကြည့်၊ နာမ်ကြည့်ကြည့်၊ ကြိုက်ရာကြည့်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ခိုင်တာမြဲတာ တစ်ခုမှ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲတမ်း ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလွဲနေကြတာတွေ့မယ်၊ အကုန်လုံး ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်။

ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်တွေချည်း တွေ့နေရမှာပဲ၊ ပကတိမျက်စိနဲ့ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော-၊ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့သာ တွေ့ရမှာ၊ အဲဒါတွေဟာ ဒုက္ခသစ္စာတွေချည်းပဲပေါ့၊ ဘယ်မှာ အကောင်းဆိုလို့ရမလဲ။

အဲဒါတွေကို မမြင်ကြလို့ အကောင်းတွေ ထင်ပြီးတော့ အဲဒီရုပ်နာမ် ဘဝတွေကို တောင်းနေ ကြတာ၊ တောင်းတော့ ရရော၊ ရဟော့ ဒုက္ခထဲ ပြန်နစ်ကရော။

အခုလို ဒုက္ခသစ္စာတွေကို မြင်ထားတော့ “အကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး” ဆိုတာ သိရော၊

သိတော့ အဲဒီဒုက္ခသစ္စာတွေကို တောင်းဦးမလား၊ မတောင်းတော့ဘူး၊ မတောင်းတော့ မရတော့ဘူးပေါ့။

ဘာကို ပြောင်းပြီး တောင်းသလဲဆိုတော့ အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာတွေမှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ တောင့်တတော့တယ်။

အဲဒီလို ဖြစ်အောင်လို့ ဦးစွာ ပထမ “ဒုက္ခသစ္စာကို သိအောင် လုပ်ပါ၊ ပြီးမှ လှူပါ” လို့ ညွှန်ကြား ညွှန်ကြားနေရတာ။

ထိုအခါကျမှပင် ဦးကျော်သိန်းတို့မှာ “ဪ... သစ္စာ သိပြီးမှ လှူပါ-ဆိုတာ ဒါမျိုးကို” လို့ သဘောပေါက် ကြရပါတော့သတတ်။

အမှန်မှာ ဝဋ်ကို မတောင့်တမိအောင်၊ ရှေးဆရာ တော်ဘုရားကြီးများ ပြုပြင်ပေးကြသလို ဝိဝဋ္ဌဒါန ဖြစ်အောင် ညွှန်ကြားတော်မူခြင်းပင် ဖြစ်၏၊ အသစ် အဆန်း ထွင်သည် မဟုတ်ချေ။

အဝေးပရိသတ်များ ရောက်လာကြခြင်း

ဆရာတော်၏ ဂုဏ်သတင်းကား ထုံသင်းပျံ့ နဲ့နေချေပြီ၊ ဟောပြောသော သစ္စာတရားမိုးတို့ကိုလည်း သောက်ချိုး၍ မဝအောင် ရှိနေကြတော့သည်၊ နာကြား ရုံသာမက လက်တွေ့အားထုတ်သောအပိုင်းလည်း ပို၍ များလာသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၀-ခု သီတင်းကျွတ်ပြီးသောအခါ ဆရာတော်၏ သက်တော်မှာ ၅၉နှစ်၊ သိက္ခာတော်က ၄၀-ဝါပြည့်လာပြီ ဖြစ်သည်၊ ဤနှစ်ထဲတွင်ပင် ဟင်္သာတမှ ဆီစက်များနှင့် ဆန်စက်များ ပိုင်ရှင် ဦးမာဒင်နှင့်

ဟင်္သာတ ဦးမြတို့ ရောက်လာကြ၏။

ဆရာတော်ထံမှာ ရက်ရှည်လများ နေထိုင်ကြ ပြီး တရားအားထုတ်ရန် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်၊ စိတ် ထက်ထက်သန်သန်ဖြင့် အမှန်ကြိုးစားဖို့ အားခဲလာကြ ၏၊ တရားတော်အသံများကိုလည်း ဖမ်းယူထားမည်-ဟု အသံဖမ်းစက်များပါ-ပါလာကြသည်။

ထိုအဝေးမှလာသော ယောဂီများအတွက် ရည်ရွယ်၍ နေ့လယ်အခါတွင် (၁)နာရီမှ (၂)နာရီအတွင်း အထူးသီးသန့်ဟောပြောပေးတော်မူသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝိဟာရမဟာ=ကျောင်းလွတ်ပွဲ

ပုဂံခေတ်က ကျောက်စာများတွင် ကျောင်းဆောက်ပြီး၍ လှူဒါန်းသောပွဲကို “ကျောင်းလွတ်ပွဲ” ဟု ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ စွန့်လွတ်သည်၊ လှူဒါန်းသည်-ဟု ဆိုလို၏။ ယင်းသို့ လှူဒါန်းသည့်ပွဲကို ပါဠိကျမ်းဂန်တို့၌ “ဝိဟာရမဟာ” ဟု ဆိုသည်။ “ကျောင်းပူဇော်ပွဲ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

ယခုအခါတွင် ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမ ဦးကျော်သိန်း+ဒေါ်တင်လှတို့သည် တစ်ဝါတွင်းလုံး တရားအားထုတ်၍ ပြီးကြလေပြီ။ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ် ဖြစ်လောက်အောင် ဆရာတော်ကြီးက ညွှန်ကြား ပြသပေး၏။

ထို့နောက်တွင်မှ ၁၃၂၀-ခု ပြာသိုလဆန်း (၁၃)ရက်နေ့တွင် ယင်းစံကျောင်းတော်ကို လှူဒါန်းရေး အတွက် အကြိုတရားဟော အကြိုရေစက်ချ ပေးတော်မူ၏။

ပြီးမှ တစ်ဖန် ၁၃၂၀-ခု ပြာသိုလပြည့်နေ့ (ခရစ် ၁၉၅၉-ခု ဇန်နဝါရီလ ၂၃-ရက်)နေ့တွင် သံဃာတော် အပါး ၂၀၀အား လှူဒါန်းဖွယ်များနှင့် တကွ ဆွမ်းဆက်ကပ်သည်။ ပြီးလျှင် ရောက်လာသော ပရိသတ်တို့အား ဆရာတော်က တရား ဟော၍ ထေရာသန ကျောင်းဆောင် လှူဒါန်းခြင်းကိစ္စအတွက် ရေစက်ချပေးတော်မူသည်။

တရားနဲ့တွေ့ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီး

:

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ စကားလုံးတို့သည် အချို့နေရာတွင် အင်မတန် ထိမိလှ၏။ မိုးကြိုးပစ်သလို “ဒင်း” ခနဲ နေအောင် မှန်လှသည်။ နာကြားရသူတို့လည်း “လင်း” ခနဲနေအောင် လက်ခံသဘောကျသွားတတ်ကြ၏။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုလုပ်ပြီဆိုလျှင်-

“ဤကောင်းမှုကြောင့် နောင်လာမည့် အရိမေတ္တေယျဘုရားရှင်ကို ဆီမီးငါးတိုင် ကြာငါးခိုင်ဖြင့် လက်ဦး ဖူးတွေ့ရပါလို၏” တဲ့။ ဆုတောင်းတတ်ကြသည်။ သူကလည်း “လက်ဦး”၊ ကိုယ်ကလည်း “လက်ဦး”၊ နောက် တစ်ယောက်ကလည်း “လက်ဦး”၊ ဟို နောက်တစ်ယောက်ကလည်း

“လက်ဦး”၊ “လက်ဦး” ချည်းပဲ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ၊ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ဤသို့ မိန့်သည်-

“ဘုရားနဲ့တွေ့ဖို့ထက် တရားနဲ့ တွေ့ဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။ ဥပမာကြီးဟာ ဘုရားနဲ့ အရင်ဦးဆုံးတွေ့တာပဲကွ၊ တွေ့ပေမယ့် တွေ့တွေ့ပဲ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။

ဟော... ကာဠိအမျိုးသမီးတို့ကျတော့ ဘုရားနဲ့ မတွေ့ပါဘူး။ ဘုံ(၇)ဆင့်ပေါ်မှာ နေတာ၊ နတ်သား ၂-ဦး ပြောသွားတဲ့ တရားစကားနဲ့ တွေ့တော့ တစ်ခါတည်း သောတာပန် ဖြစ်သွားတာပဲ”

တစ်ဘဝသာသနာ

နောက်ခံ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်း

*ဟုတ်ပါသည်။ ရှင်တော် ဗုဒ္ဓပွင့်တော်မူစက “ဓမ္မစကြာ တရားဦးဟောမည်” ဆိုပြီး ဦးစွာ ပထမ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့ထံ ကြွတော်မူသည်။ ဥရုဝေလာတောမှနေပြီး ဗာရာဏသီ မိဂဒါဝန်တောသို့ ကြွရာ လမ်းခရီးတွင် တက္ကဒွန်းဥပကကြီးနှင့် စ၍ တွေ့၏။

တွေ့သော်လည်း ဥပကကြီးမှာ ဉာဏ်ရင့်ကျက်မှု မရှိသေး၍ တရားသဘောကို မသိနိုင်သေး။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က တရားဟောတော်မမူခဲ့ပါ။ တွေ့ရုံမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဆက်လက် ကြွ၍ ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောပြီးသောအခါ နတ်တို့လည်း အကျွတ်တရားရကြ၏။ ထိုတွင် နတ်သား (၂)ဦးက သူတို့နာကြားခဲ့ရသော တရားများအကြောင်းကို ကောင်းကင်မှ ပြောယင်း ပြန်လာကြသည်။

ထိုအချိန်၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှ သူဌေးသမီးကာဠိသည် ဘုံ(၇)ဆင့်ပေါ်တွင် ချမ်းချမ်းသာသာနေလျက် ရှိ၏။ နတ်သားတို့၏ စကားကို ကြား၍ ထိုအတိုင်း

မိမိသန္တာန်၌ နှလုံးသွင်းလိုက်ရာ သောတာပန် ဖြစ်၍ သွားတော့သည်။

ဤအမျိုးသမီးကား ဘုရားနှင့် မတွေ့ရသော်လည်း တရားနှင့် တွေ့၍သွားတော့၏။ ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုလိုရင်းမှာ နောက်ဘုရားကို စောင့်မနေပါနှင့်။ ယခု ဘုရားသာသနာ မကွယ်သေးပါဘူး။ ဒီဘုရားသာသနာကလည်း သင်လိုချင်တဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ပေးနိုင်ပါတယ်။ အခု ကျင့်ယင် အခု ရနိုင်ပါသေးတယ်။ “နောက်ဘုရားကျမှ လက်ဦး” လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ယခု ကျင့်စမ်းပါ-ဟူလို။

“ဒီဘုရားသာသနာက ပေးပါမယ်၊ ပေးနိုင်ပါမယ်” လို့ ပြောလျက်သားနဲ့ “နောက်ဘုရားသာသနာ ကျမှ ယူမယ်” -ဆိုတာကတော့ ဒီဘုရားကို စော်ကားရာ ရောက်တော့တာပဲ-တဲ့။

အခွင့်အခါကို စောင့်မနေနဲ့၊ လုပ်ယူပါ

အခုခေတ်တွင် အများအားဖြင့် ယူဆနေကြသည်မှာ ဘုရားနဲ့တွေ့လျှင် ဘုရားက တရားဟော၊ မိမိက နာယူ၊ (ဥဋ္ဌဒိတည၊ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလို) အားမစိုက်ရပဲ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ တရားသိသွားသောနည်းမျိုး။

ဒါမှမဟုတ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဟောပြီးလို့ တရားအဆုံးမှာ (ဝိပဉ္စိတည၊ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလို) အားမထုတ်ရပဲနဲ့၊ တရားသိသွားသော နည်းမျိုးကို မျှော်မှန်းတောင့်တ နေတတ်ကြသည်။

“အဲဒီအချိန် မရောက်ခင် ဒီအတွင်းမှာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေရာမှာတော့ ထည့်ပြီး မတွက်ကြဘူး” ဟူ၍ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက အပြစ်တင်တော်မူသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကမူ ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။

နေယျပုဂ္ဂိုလ်တို့လို ကျင့်ယူပါ။ လိုလားအပ်တဲ့အကျိုးကို အဖိုးအခပေး၍ ယူပါ။ ကိုယ့်မှာ ရရှိလာတဲ့အခြေအနေကို အသုံးချပါ။ လက်လွတ်မခံပါနဲ့။ “နောင်” ဆိုတဲ့ အနာဂတ်ဟာ မသေချာဘူး။

ဒါ့ကြောင့် ယခုပစ္စုပ္ပန်မှာ ယခု အခွင့်ကောင်း ကြုံခိုက်တွင် ယခုလုပ်ယူပါ။ ကျင့်ယူပါ။ အရင်းအနှီးပေး စိုက်ထုတ်ပါ။ အလုပ်လုပ်ပါ။ ထိုအခါ တရားနဲ့ တွေ့ပါလိမ့်မည်။ တရားနဲ့တွေ့ဖို့က အဓိကပါ-ဟု ဆိုလိုတော်မူသည်။ (ကမ္မ=အလုပ်၊ ကမ္မဖလ=လုပ်အားခ) အလုပ်လုပ်မှ လုပ်အားခ ရနိုင်မည်။ အလုပ်မလုပ်ပဲနဲ့ လုပ်အားခ မရနိုင် ဟူလို။

* ဝိ၊၃၊နာ-၁၁

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး ဥဒါန်းထိုး

မြတ်စွာဘုရား ဟောပြထားသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး အကြောင်းကို အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြပါဦးမည်။ ယင်းတို့မှာ-

- ၁။ ဥဒ္ဓါဒိတညူ ပုဂ္ဂိုလ်
- ၂။ ဝိပဉ္စိတညူ ပုဂ္ဂိုလ်
- ၃။ နေယျ ပုဂ္ဂိုလ်
- ၄။ ပဒပရမ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

(၁)ဥဒ္ဓါဒိတ=သဘော အဓိပ္ပာယ် အစ အန အနည်းငယ်ကို ခွာလှန်ပြရုံမျှဖြင့်၊ ညူ=“ဘွား”ခနဲ သိသွားသူ၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို “အကျဉ်းဖြင့် သိသူ”ဟု ဘာသာပြန်ကြသည်။

(၂)ဝိပဉ္စိတ=သဘောအဓိပ္ပာယ် အကျယ်ချဲ့၍ ပြကာမှ၊ ညူ=သိသွားသူ၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို “အကျယ် ချဲ့မှ သိသူ”ဟု ဆိုကြ၏။

(၃)နေယျပုဂ္ဂိုလ်ကား အကျဉ်း ဟောရုံမျှဖြင့် လည်း မသိ၊ အကျယ်ချဲ့၍ ဟောသော်လည်း မသိသေး၊ သို့သော် ဥဒ္ဓေသ ပရိပုစ္ဆာ စသည်တို့ဖြင့် ထပ်ပြန်

တလဲလဲ၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆောင်ပြအပ်သောအခါ အဓိပ္ပာယ်တွေ သိလာ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို “နေယျ ပုဂ္ဂိုလ်”ဟု ဆိုရသည်။

[ဥဒ္ဓေသာဒိဟိ နေတဗ္ဗောတိ နေယျော။ ဥဒ္ဓေ သာဒိဟိ-ဥဒ္ဓေသ ပရိပုစ္ဆာ အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ နေတဗ္ဗော ဆောင်ပြအပ်၏။ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ နေယျော-နေယျ ပုဂ္ဂိုလ်မည်၏။]

(၄)နောက်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကား ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ် ၏။ ရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုးတို့လို ယခုဘဝမှာ တရားမရနိုင်၊ စာပေသင်ကြား၍ ပုဒ်ပါဠိအက္ခရာရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို “ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်”ဟု ခေါ်ရသည်။

[ပဒံ ပရမံ ယဿာတိ ပဒပရမော။ ။ယဿ- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ပဒံ-ပုဒ်ပါဠိအက္ခရာဟူသော၊ ပရမံ- အတိုင်းအရှည်မျှသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ ပဒပရမော-ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်မည်၏။]

ဥဒ္ဓါဒိတညူ ပုဂ္ဂိုလ်

ဤနေရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးအကြောင်းကို သုတ်မဟာဝါပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ မဟာပဒါန သုတ်မှ ယူ၍ ဗဟုသုတအဖြစ် အကျယ်ဖော်ပြပါအံ့။ အဋ္ဌကထာဆရာက ဥပမာဖြင့် ရှင်းပြသည်။

- (၁)ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ကျော်၍ ပေါ်နေသော ကြာတစ်မျိုး၊
- (၂)ရေမျက်နှာပြင်နှင့်အညီ တည်ရှိနေသော ကြာ တစ်မျိုး၊
- (၃)နောက်ရက် ရောက်မှ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် ကျော်လျက် ပေါ်တက်လာမည့် ကြာ တစ်မျိုး၊
- (၄)ရေပေါ်သို့ မတက်လာတော့ဘဲ ရေအတွင်း၌

ပင် ငါး၊ လိပ်တို့၏အစာဖြစ်ကာ ပျက်စီး သွားရသည့် ကြာ တစ်မျိုး ဟူ၍ လေးမျိုး ရှိသည်။

ထိုတွင် နံပါတ်(၁)ကြာမျိုးသည် အရှေ့လောကဓာတ် မှ နေမင်းကြီး တက်လာသည်နှင့် အလင်းရောင် ရ၍ “ဘွား”ခနဲ ငွားငွားကြီး ပွင့်မည့် ကြာ ဖြစ်၏။

ထိုကြာမျိုးပမာ မြတ်စွာဘုရား၏ တရား အလင်းရောင် ရလိုက်သည်နှင့် “ဘွား”ခနဲပွင့်သလို ဉာဏ်ပွင့်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဥဒ္ဓါဒိတညူ ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ခေါ်သည်။ လက်ရှိ ငုံ့နေသော ဉာဏ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တန်းပြီး တရားသိသွား သူ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ဤသဘောကို “အကျဉ်းဟောရုံ

တစ်ဘဝသာသနာ

မျှဖြင့် တရားသိသူ”ဟု အဓိပ္ပာယ် ပြန်ကြသည်။
[ဆောင်] သစ္စာလေးဝ၊ မြတ်ဓမ္မကို၊ စ၍ဟောလင့်၊
ဉာဏ်ကိုဖွင့်ကာ၊ လွယ်လင့်ထုတ်ချောက်၊
တရားပေါက်မှု၊ ထိုသည့်သူ၊ တည၊၂၃၅၆။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်းအလျာ ဥပတိဿ
သည် အရှင်အဿဇိထံမှ ဂါထာ ၂-ပါးကို ကြားလိုက်
ရရှိမျှဖြင့် တန်းပြီး သဘောပေါက်ကာ သောတာပန်
ဖြစ်သကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တည်း။

ဝိပဇ္ဇိတည၊ ပုဂ္ဂိုလ်

နံပါတ်(၂)အမျိုးအစား ကြာသည် ရေပြင်နှင့်
တညီတည်း ဖြစ်နေ၏။ အလင်းရောင် လုံလောက်အောင်
မရသေး၊ နေမြင့်လာသောအခါမှ ကြာကလည်း ရေ
၂၂၂၂၂ ပေါ်တက်လာသဖြင့် အလင်းရောင် လုံလောက်
အောင် ရလာသည်။ ထိုအခါကျမှ ပွင့်ရတော့၏။
ထိုကြာမျိုးပမာ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရှိသေး၏။
တရားတော်ကို အကျဉ်း အကျယ် ဟောရာတွင်
အကျဉ်းဟောတုန်းက အဓိပ္ပာယ် အပြည့်အဝ မသိသေး၊
အကျယ်ချဲ့၍ ဟောလိုက်တော့မှ ဉာဏ်တွေ ပွင့်သွားပြီး

တရားထူးရသူများလည်း ရှိကြသေး၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို
ဝိပဇ္ဇိတည၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ခေါ်ရသည်။ “အကျယ် ချဲ့၍
ဟောမှ တရားသိသူ”ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

[ဆောင်] အကျဉ်းတရား၊ ဟောတုံငြားကာ၊
တရားထင်ထင်၊ မသိမြင်ဘဲ၊ ချဲ့ထွင်
ထပ်လျှောက်၊ အကျယ်ရောက်မှ၊
ထွင်းဖောက်သိမှု၊ ထိုသည့်သူ၊
တည၊ဝိပဇ္ဇိ။

နေယျပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာက

နံပါတ်(၃)အမျိုးအစား ကြာသည် နောက်ရက်
ရောက်မှ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် ကျော်လျက် ပေါ်တက်
လာမည့် ကြာမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ နေ
အလင်းရောင်အနုကိုလည်း မရ၊ အရင့်ကိုလည်း
မရသေးသဖြင့် မပွင့်နိုင်သေး။
ထိုကြာမျိုးပမာပင် တရားကို အကျဉ်းဟောပြု
ရုံနှင့်လည်း သဘောမပေါက်၊ အကျယ်ချဲ့၍ ဟောပြု
သော်လည်း အဓိပ္ပာယ် မသိသေး၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလည်း
ရှိသေး၏။
သို့သော် ဥဒ္ဒေသ ပရိပုစ္ဆာ စသည်တို့ဖြင့်

ဆောင်ပြလျှင်၊ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ်
ကြိုးစားလျှင် တရားရသွားနိုင်ပါသတဲ့၊ (ဥဒ္ဒေသာဒိဟိ
နေတဗ္ဗာတိ နေယျော-ဆိုတဲ့ ဝိဂြိုဟ်အရ) ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
ကို “နေယျပုဂ္ဂိုလ်”ဟု ခေါ်ရသည်။
[ဆောင်] ဘုရားဟောဖော်၊ တရားတော်ကို၊
သင်သော်မယွင်း၊ နာယူခြင်းနှင့်၊
ရှင်းလင်းအောင်မေး၊ မြဲဆွေးနွေးလျက်၊
ကြံတွေးစဉ်းစား၊ ဘာဝနာပွားမှ၊
တရားရမှု၊ ထိုသည့်သူ၊ ခေါ်ယူနေယျ
ပုဂ္ဂလ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နေယျအတွက် မျှော်လင့်ချက်များ

ဤနေယျပုဂ္ဂိုလ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်များ ရှိပါသေးသည်။ မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်နည်းဆိုလျှင်-
(က)ဥဒ္ဒေသ=ဆရာသမားက ကျကျနန ရွတ် ပြသောကြောင့် ဖြစ်စေ၊
(ခ)ပရိပုစ္ဆာ=အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အမှန်အတိုင်း သိအောင် ဆရာ အထံ၌ ဖြည်းဖြည်း အေးအေး မေးမြန်း၍ ဖြစ်စေ၊
(ဂ)ယောနိသော မနသိကာရ=ထိုသို့ မေးမြန်း ပြီးနောက် တရားအဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကာ စိတ်ထဲ၌ နှလုံးသွင်းထားရ၍

ဖြစ်စေ၊
(ဃ)ကလျာဏမိတ္တသေဝန=ကမ္မဋ္ဌာန်း အား ထုတ်နည်း၊ နှလုံးသွင်းနည်း၊ ရှုပွားနည်း တို့ကို သင်ပြပေးနိုင်သော မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း၊ ဆရာသမားကောင်းတို့ကို မှီခိုဆည်းကပ်ရ၍ ဖြစ်စေ၊
ဤအချက်များ ပြည့်စုံပြီးနောက် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ကြိုးစားအားထုတ်လျှင်၊ အထက်ပါ အချက်အလက် တို့ဖြင့် ဆောင်ပြုလျှင် တရားထူး ရသွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် “နေယျ”ဟု ဆိုသည်။

ပဒပရမ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့

နံပါတ်(၄)အမျိုးအစား ကြာကား ရေပေါ်သို့ မတက်လာတော့ဘဲ ရေအတွင်း၌ပင် ငါး-လိပ်တို့၏ အစာဖြစ်ကာ ပျက်စီးသွားရ၏။ ထို့ကြောင့် ရေပေါ်သို့ ပေါ်တက်၍ ကြာပွင့်အဖြစ် ပွင့်လာဖို့ရာ မျှော်လင့်ချက် မရှိ။

ဤအမျိုးအစား ကြာပမာပင် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ပါဠိအဋ္ဌကထာကျမ်းစာတို့ကို တတ်သိအောင် သင်ယူ ပြီးလျှင်၊ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ဆရာသမားတို့အထံ၌ အဖန်ဖန် မေးမြန်းပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် စာချ ဆရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ ဖြစ်၏။

သီလသိက္ခာ စင်ကြယ်စွာဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြိုးပမ်းအားထုတ်သည်။ သို့သော် ထိုဘဝ၌ တရားထူး မရ၊ နံပါတ်(၄)ကြာနှင့် တူ၏။

အဋ္ဌကထာ၌ ပြသည်မှာ- “ဗဟံပိ သုဏတော = ယခုခေတ် တရားနာသလို များစွာ နာယူပါသော် လည်း၊ ဗဟံပိ ဘဏတော=ယခုခေတ် တရား ဟော သလို များစွာ ဟောပါသော်လည်း၊ ဗဟံပိ ဂဏတော = များစွာ သင်ယူပါသော်လည်း၊ ဗဟံပိ ဓာရယတော = များစွာ ဆောင်ရွက် မှတ်သားပါသော်လည်း၊

ဗဟံပိ ဝါစယတော=များစွာ ပို့ချသော်လည်း၊ တာယ ဇာတိယာ=ထိုဘဝဖြင့် (ဝါ) ထိုဘဝ၌၊ န ဓမ္မာ ဘိသ မယော ဟောတိ=တရားထူး မရနိုင်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဤဘဝအတွက် အခွင့်ထူး အကျိုးရနိုင်မှုမှာ ဟောပြောပို့ချ၍ နားလည်ရသော ပုဒ်ပါဠိပဒအက္ခရာ စာပေတို့လောက်သာ ရရှိနိုင်၏။။ တရားထူးကား မရ နိုင်၊ ထို့ကြောင့် (ပဒံ+ပရမံ+ယဿာတိ ပဒပရမော- ဟူသော ဝိဂြိုဟ်အရ) “ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်” ဟူ၍ ခေါ်ဆိုရ လေသည်။

“ပုဒ်ပါဠိအက္ခရာ ကျမ်းစာတတ်ရုံမျှသာ အလွန် ဆုံး အတိုင်းအရှည်ရှိသူ”ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

[ဆောင်] ဘုရားဟောဖော်၊ တရားတော်ကို၊ သင် သော်မယွင်း၊ နာယူခြင်းနှင့်၊ ရှင်းလင်းအောင် မေး၊ မြဲဆွေးနွေးလျက်၊ ကြံတွေးပို့ချ၊ တရားပြ၍၊ သီလသိက္ခာ၊ စင်ကြယ်စွာဖြင့်၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း၊ လွန်ကြိုးပမ်းလည်း၊ ဉာဏ်စွမ်းမပြ၊ တရား မရဘဲ၊ ဘဝနောင်ခါ၊ အထုံပါဖို့၊ ကျမ်းစာပုဒ်ပါဠိ၊ တတ်ရုံသာထို၊ အကျိုးရှိ၊ ခေါ်ဘိ ပဒပရမ။

တစ်ဘဝသာသနာ

နောက်ဘဝတို့၌ အထုံဝါသနာ ပါဖို့ဖြစ်

ယခုခေတ်တွင် “ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်”ဆိုလျှင် ထုံထိုင်း ဖျင်းအ စာမတတ်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ ဤအဋ္ဌကထာဖွင့်အရဆိုပါလျှင် ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။

ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်သည် နေယျပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ပင် စာတတ်အောင် သင်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် နေယျပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ (တရားအားထုတ်သောအခါ) တရားမရနိုင်၊ ထို့ကြောင့်သာ ပဒပရမအဆင့်အတန်းသို့ လျှောက်ကျသွားရပါသည်။

ရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်၃-မျိုးသည် ဤဘဝ၌ တရားထူးရနိုင်၏။ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်ကား ဤဘဝ၌ တရားထူး

မရနိုင်၊ သို့သော် နောက်နောက်ဘဝတို့၌ကား- (ပဒပရမာနံ အနာဂတေ ဝါသနတ္ထာယ ဟောတိ) တရားထူးရဖို့ရန် အထုံဝါသနာ ဖြစ်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် “ဤဘဝ၌ အားထုတ်မှုသည် လုံးလုံး အကျိုး မရှိ”ဟု မဆိုနိုင်၊ အထုံဝါသနာဖြစ်စေခြင်း အကျိုးရှိသည်သာ၊ အထုံဝါသနာဖြစ်စေပြီးလျှင် နောက်နောက်ဘဝတို့၌ တိက္ခပည-ထက်မြက်သောဉာဏ်ရှိသူ၊ ခိပ္ပါဘိည-လျှင်မြန်စွာ တရားသိနိုင်သော ဉာဏ်ရှိသူများ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဥဋ္ဌဋီတည၊-ဝိပဇ္ဇိတည၊ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ အခြေခံ ဖြစ်သည်။ အကျိုး မယုတ်ပါ၊ အားထုတ်ပါ။

ဘုရားလောင်းဉာဏ်မှာ ပေါ်လာတဲ့ ဥပမာ

* ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး တရားအားထုတ်စက ဉာဏ်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ ဥပမာ (မှန်ပါ) ကိုပေါ်တို့ကိုဝတို့ မှတ်ကြရမယ် (မှန်ပါဘုရား) ရေသဖန်းသား အတုံး အစိုကြီး ရေထဲ မျောလာ၊ ဆယ်ယူပြီး မီးရှို့၊ မီးမစွဲဘူး (မှန်ပါ) ဘယ် စွဲမလဲ၊ အစိုလဲ အစိုကြီး၊ အစေးလဲ အစေးတွေနဲ့ကိုး (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဖန် ရေသဖန်းသား အတုံးအခြောက်ကြီး ရေထဲမျောလာ၊ ဆယ်ယူပြီး ခဏ အခြောက်ခံ၊ မီးရှို့၊ မီးစွဲတယ်၊ မီးတောက်တယ် (မှန်ပါ) တောက်မှာပေါ့၊ အခြောက်ကြီးကိုး (မှန်ပါဘုရား)

ဒီဥပမာအတိုင်းပဲ ဝိပဿနာနဲ့ ကိလေသာတွေ ခြောက်အောင် လုပ်ရဦးမယ် (မှန်ပါ) ပြီးမှ မဂ်မီးနဲ့ ရှို့ချ (မှန်ပါ) အကုန်ပြောင်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒီမှာ ဝိပဿနာမဂ်နဲ့ ကိလေသာတွေ ခြောက်အောင် လုပ်နေတုန်း ရှိသေး (မှန်ပါ) ဘာလို့များ မရ

တာလဲ လုပ်မနေနဲ့၊ အစိုကြီး ဖြစ်နေသေးလို့ (မှန်ပါ ဘုရား)

အင်း... ဝိပဿနာနဲ့ ရှုဖန်များ လာတော့ ကိလေသာအစေးတွေ ခြောက်ကုန်တယ် (မှန်ပါ) ခြောက်တဲ့အခါမှာ မဂ်မီးနဲ့ ရှို့လိုက်ရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ (အကုန်ပြောင်ပါမယ်ဘုရား) အေး...ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာဆိုတဲ့ ကိလေသာတွေပြောင်ကုန်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

အေး... ခြောက်မှ ရှို့ရင် ရတယ် (မှန်ပါ) အစိုရှိရင် (မရပါဘုရား) ငြော်... တို့ မရနိုင်တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်မတုံးဆိုတော့ စိုတုန်းရှိနေလို့ (မှန်ပါ) ခြောက်တဲ့အခါမှ ရှို့ရင် (ရမှာပါဘုရား) ရမှာပါ။

ကိုင်း... ဒါဖြင့် အားလျှော့စရာလား၊ မခြောက်သေးလို့လား (မခြောက်သေးလို့ပါဘုရား) အဲဒါကို ပါရမီကြောင့်လား-ဘာလားနဲ့ လုပ်မနေကြနဲ့ (မှန်ပါ) ပါရမီနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး (မှန်ပါဘုရား) မခြောက်သေးလို့ (မှန်ပါဘုရား)

* မိုး(၁၁)နှာ-၅၄၃

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ထောင်နိုင်တဲ့နားရှိရင် တိဟိတ်ပါပဲ

ဒကာကြီးလှိုင်ရေ... တချို့ကျတော့ ပါရမီ
တောင် မကတော့ဘူး၊ “ငါဟာ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ် ထင်
ပါရဲ့” ဆိုပြီး နောက်ဆုတ်သွားတတ်ကြတယ် (မှန်ပါ)
စိတ်ကို လျှော့ချပစ်တတ်ကြတယ် (မှန်ပါဘုရား)
မဟုတ်ပါဘူး-တဲ့၊ သစ္စာတရားကို ထောင်နိုင်
တဲ့နား ရှိလို့ ရှိရင် တိဟိတ်ပါပဲတဲ့ (မှန်ပါ)

သစ္စာတရားကို ဟောတဲ့အတိုင်း သေသေချာချာ
သဘောကျပြီး သိနိုင်ရင် တိဟိတ်ပါပဲတဲ့ (မှန်ပါ)
တိဟိတ်ဆိုရင် ဒီဘဝ တရားရရမှာပဲဗျ ကိုစောမောင်
တို့ရ (မှန်ပါဘုရား)

အဲ... ဘုရားလောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တိဟိတ်
ပေမယ့်လဲ ကိလေသာထူပြောနေတုန်း အစိုကို မီးရှို့နေ
သလို ဖြစ်လို့ စောစောက မရခဲ့ဘူး၊ (မှန်ပါ) နောက်
ခြောက်တဲ့အခါ ရှိမှ ရသွားတယ် (မှန်ပါဘုရား)
ဒါကြောင့် အစပိုင်းမှာ အစိုကို မီးရှို့တာပဲ ရှိ
သေး၊ ခြောက်လာတဲ့အခါ ရလိမ့်မယ်ပေါ့ (မှန်ပါ)
ဒကာကြီးလှိုင်... အသက်ကြီးပေမယ့် မလျှော့နဲ့၊
မာလုကျပုတ္တတို့လို မလျှော့တမ်းလုပ်တော့လဲ ရတာပဲ
(မှန်ပါဘုရား) “ငါဟာ-ပဒပရမလေလား” ဆိုတဲ့
အတွေးနဲ့ တွန့်ဆုတ်မနေနဲ့၊ သစ္စာတရားကိုနာနိုင်ရင်
တိဟိတ်ပါပဲလို့ ဆိုနေပြီပဲ (မှန်ပါဘုရား)။

အလုပ်လက်ရှိနဲ့ သေလျှင် ဧကန္တ

[သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ၃၀၊ အစ္စရာသုတ်၊ ၄၆၊ အဖွင့်။]

ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဘုရားသာသနာမှာ သီလ
လုံခြုံစွာဖြင့် တရားအားထုတ်နေ၏။ နေ့ညဉ့်မစဲ ဇွဲနှင့်
အားထုတ်နေသည်။ အစာအာဟာရ နည်းပါးသဖြင့်
လေနာရောဂါ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုလေသည် ဓားကဲ့သို့
ထက်လှသဖြင့် အသက်ဇီဝိန်ကိုပါ ခြွေလေ၏။ ဤသို့
ဖြစ်ရသောအခါ [ဓုရသ္မိံယေဝ ကာလ မကာသိ]
ဤရဟန်းသည် “ကမ္မဋ္ဌာန်းခွင်အတွင်း၌သာလျှင် ပျံ
တော်မူခြင်း ဖြစ်၏” ဟု ဆိုရသည်။

“ကမ္မဋ္ဌာန်းခွင်အတွင်း” ဆိုတာ စင်္ကြံသွား
လျက် တရားအားထုတ်ရင်းဖြစ်စေ၊ နောက်မှီ

တကဲကို မှီလျက် တရားအားထုတ်ရင်းဖြစ်စေ၊
စင်္ကြံလမ်းအစွန်းမှာ သင်္ကန်းခေါင်းပေါ် ဟင်
လျက် ထိုင်၍ ဖြစ်စေ၊ လဲလျောင်း၍ ဖြစ်စေ၊
ပရိသတ်အလယ် ဓမ္မာသနပလ္လင်ပေါ်၌ တရား
ဟောရင်းဖြစ်စေ စုတေအံ့...”

မှတ်ချက်။ ။ ဤအားလုံးသည် “လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း”
ဟူ၍ဆိုရ၏။ အလားတူ အားထုတ်နေဆဲ ဟူသမျှကို
လည်း “လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း” ဟူ၍ ပင် ဆိုရချေမည်။
လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း အလုပ်လက်ရှိနှင့် စုတေသူဟူသမျှ
ဧကန္တ သုဂတိဘဝ သေချာသည်။ အဆင်ပြေ၍
အကြောင်းညီညွတ်လျှင် လောကုတ္တရာမဂ် တွေပါ
တက်လာနိုင်၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

စစ်ဗိုလ် ဖြစ်မလားလို့၊ ရတော့ ရွာဆော်ဆု

ဤရဟန်းသည် စကြိုအတွင်းမှာ တရားအားထုတ်ရင်း ပျံတော်မူ၏။ တရားရဖို့ ဥပနိဿယ နဲ့နေးသောကြောင့် ရဟန္တာမဖြစ်ဘဲ တာဝတိံသာမှာ သွား၍ ဖြစ်သည်။ အိပ်သောယောက်ျား နိုးသောလားသို့ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ စုတေမှန်းမသိ၊ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကတော့ ရွှေတုရိုင်းတိုင်ကြီးပမာ လှပစွာ သုံးဂါဝုတ်မျှ ဖြစ်၍လာသတတ်။

တစ်ထောင်မျှလောက်သော နတ်သမီးတွေက “တို့... ဗိမာန်ရှင်နတ်သားကြီး ကြွလာပြီ၊ ဖျော်ဖြေကြစို့” ဟုဆို၍ တူရိယာတွေနဲ့ ဝိုင်းအုံလာကြလေသတတ်။

နတ်သားကြီးက သူ့ကိုယ်သူ သေမှန်းမသိသေး၊ ရဟန်းအမှတ်ဖြင့်ပင် စက္ခုမြေ့ချ၍ မျက်နှာ အောက်စိုက်ကာ တွေးနေမိပါသတတ်-

“ကျွန်စိ-ကျွန်စိ ဆူညံသံတွေနဲ့၊ ယနေ့ ဥပုသ်နေ့မို့ ငါ့ကျောင်းကို ဥပုသ်သည်တွေ လာကြတာ ထင်ပါရဲ့”

နတ်သမီးကလေးတွေက သူ့အမူအရာ မြင်ရုံနဲ့ သိကုန်ကြပြီ။ (သမဏ ဒေဝပုတ္တော အယံ=) “ဒါ ဘုန်းကြီး လူထွက်နတ်သားကြီးပဲ” တဲ့၊ “ဘယ်လို လူကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး” တဲ့၊ ဒီတွင် နတ်သမီးကလေးတွေက အော်ပြီး ပြောကြပြန်သတဲ့-

“အယျ ဒေဝပုတ္တ၊ ဒေဝလောကော နာမာယံ”
“အို... အရှင် နတ်သားကြီး၊ ဒါ နတ်ပြည်ရှင် နတ်ပြည် နတ်ပြည်”

“န သမဏ ဓမ္မဿ ကရဏောကာသော”
“ဒါ ရဟန်းတရား အားထုတ်ရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူး ရှင့်၊ သိရဲ့လား...”

နတ်သမီးတွေက ပြောပြောဆိုဆို တူရိယာတွေကို ဆူညံသွားအောင် တီးမှုတ်ပစ်လိုက်ကြ သတဲ့၊ သို့သော်လည်း နတ်သားကြီးကတော့ မော့၍မျှမကြည့်၊ စက္ခုမြေ့ကြီးချလျက်ပင်-

“ဘယ်နှယ်... ငါ့ကျောင်းထဲလာပြီ အတီးအမှုတ်တွေ လုပ်ကြပါလိမ့်မလဲ၊ ကျောင်းဝင်းထဲ အတီးအမှုတ် မလုပ်ရပါဘူး-လို့ ပညတ်ထားတဲ့ဥစ္စာ”

ဤသို့ တွေးနေမိပါသတတ်၊ ဒီတွင် နတ်သမီးတွေက စိတ်မရှည်နိုင်လို့ (သဗ္ဗကာယိကံ အာဒါသံ) ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးကို ယူလာပြီး သူ့ရှေ့မှာ ထောင် ပြကြသတဲ့။

ဒီတော့မှ သူ့ကိုသူ “သေပြီး နတ်ပြည်ရောက်လာတာကိုး” လို့ သိသွားသတဲ့၊ သိလျှင် သိချင်းပဲ “အို... ငါက ဒီနေရာ ရောက်ချင်လို့ တရားအားထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အရဟတ္တမဂ်ရချင်လို့ အားထုတ်ခဲ့တာပဲ”

“ဘယ်နှယ်... စစ်ဗိုလ်ဖြစ်မလားလို့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပါ၊ ပြန်လာတော့ “ရွာဆော်ဆု” ရသလို ဖြစ်ရပေါ့” လို့ ညည်းတွားပြီး ဘုရားထံ ပြေးလာသတဲ့။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝေဒနာနုပဿနာ အခြေခံ၍ ဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးဖြုတ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားချက်တို့မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်။

*အားလုံး ဒကာ ဒကာမတွေ... အခု တရားနာနေကြတာ ဝေဒနာနဲ့ တရားနာနေကြတာ ဖြစ်တယ်။ (မှန်ပါဘုရား)

ကျန်းမာလို့ တရားနာနိုင်တယ်ဆိုတော့ သုခဝေဒနာနဲ့နာတာ၊ ချောင်းတွေ ဘာတွေ ဆိုးလို့ ရင်တွေ ဘာတွေ ကျပ်ပြီး နာတော့ ဒုက္ခဝေဒနာနဲ့ နာတာ (မှန်ပါ ဘုရား)

နားက ကြားပြီး နာတယ်ဆိုတော့ ဥပေက္ခာဝေဒနာနဲ့ နာတာ (မှန်ပါ)

မကျင်မကိုက်ဘဲနဲ့ဆိုယင် သုခဝေဒနာနဲ့ နာတာ၊ ချောင်းတွေဆိုး-ရင်တွေကျပ်ဆိုရင်တော့ ဒုက္ခဝေဒနာနဲ့ နာတာ (မှန်ပါ)

ဆရာသမားကို လှမ်းကြည့်တယ်၊ အသံကြားတယ် နာတယ် ဆိုတာတွေက ဥပေက္ခာနဲ့ နာတာ (မှန်ပါ)

ဒီလိုဆိုတော့ ယောက်ျားမိန်းမတွေ နာတာလား၊ ဝေဒနာတွေ နာတာလား (ဝေဒနာတွေ နာတာပါဘုရား)

ငါတရားနာနေတယ်ဆိုရင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိဝင်ပြီ၊ ကျွန်မတို့ တရားနာနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တရားနာနေတယ်ဆိုရင်လဲ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဲ (မှန်ပါ)

အဲဒီလို မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ဝေဒနာတွေ အလှည့်နဲ့ ပြောင်းပြီး တရားနာနေကြတာ (မှန်ပါ) ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် ပြောနေတယ်လို့ မှတ်ကြပါ။ (မှန်ပါဘုရား)

လူတွေက များ၊ လူနဲ့တွေ့နဲ့ နာ နေတော့ ဥပေက္ခာဝေဒနာနဲ့ နာ၊ ကိုယ့်တံထွေး ကိုယ်မျိုရင်း နာတော့လဲ ဥပေက္ခာပဲ၊ ရှူရင်း ရှိုက်ရင်းနဲ့ နာနေတာလဲ ဥပေက္ခာဝေဒနာပဲ၊ ဒါတွေက ဥပေက္ခာဝေဒနာချည်း။ (မှန်ပါဘုရား)

[မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာအထိ ဥပေက္ခာဝေဒနာချည်း ဖြစ်သည်ကို ရည်ရွယ်၊ ယာနဝိညာဏံ၊ ဇိဝါဝိညာဏံကို ရည်ရွယ် မိန့်မြွက်နေ။]

အဲဒီလို ဉာဏ်ထဲ ရောက်သွားတော့ “ဪ... ယောက်ျားမိန်းမတွေ နာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝေဒနာကွဏ္ဍကြီး အလှည့်အပြောင်းနဲ့ နာနေတာ၊ (မှန်ပါဘုရား)

ဒိဋ္ဌိရှိနေလျှင် မဂ်ဖိုလ် မရနိုင်

ဝေဒနာပေါ်မှန်းသိတော့မှ ပျက်မှန်းလဲ သိတယ် (မှန်ပါ) ဝေဒနာပေါ်တာရော ပျောက်တာရော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်၊ ဝေဒနာကွဏ္ဍတွေသာ ဖြစ်တယ်။ (မှန်ပါ) အဲလို ဉာဏ်ရောက်သွားတော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြုတ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒုက္ခ ပျက်လိုက်၊ သုခ အစားထိုးလိုက်၊ သုခပျက်လိုက် ဥပေက္ခာအစားထိုးလိုက်ဆိုတာ သိလာရင် မခိုင်မြဲဘူးဆိုတာ ပေါ်လာတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဝေဒနာနဲ့ တရားနာ နေတယ်လို့ သိရင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြုတ်ပြီ (မှန်ပါ)

တစ်ခုသော ဝေဒနာကလေး ပျက်သွားတာ သိရင် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြုတ်တယ် (မှန်ပါ)

နောက်ဝေဒနာကလေး အစားထိုးတာ သိရင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဖြုတ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

သဿတရယ်၊ ဥစ္ဆေဒရယ်၊ သက္ကာယရယ် ဒီ၃-ခု မဖြုတ်ရင် မဂ်ဖိုလ် မရဘူး (မှန်ပါ) သူတို့က

* မိုး(၂၆)နှာ-၃၆၃

တစ်ဘဝသာသနာ

တားတယ် (မှန်ပါဘုရား)

- (က) သုခဝေဒနာကလေး ချုပ်သွားတာ မြင်လို့ ရှိရင် သဿတပြုတ်၊
- (ခ) ဒုက္ခဝေဒနာ အစားထိုးတာ မြင်လို့ ရှိရင် ဥစ္ဆေဒပြုတ် (မှန်ပါဘုရား)

ဝေဒနာကွန္ဓာကြီးနဲ့ တရားနာနေတယ် ဆိုတာ မသိတော့ “ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ” လာတယ် (မှန်ပါဘုရား)

တဏှာပစ္စယာ (ဥပါဒါနံပါ ဘုရား) ဥပါဒါနပစ္စယာ (ကမ္မဘဝေါပါ ဘုရား) အဲဒီလို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တွေ တန်းကုန်ရော (မှန်ပါဘုရား)

ဝေဒနာနုပဿနာ ရူပွားနည်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဟောပြောချက်တို့မှ ကောက်နုတ် ဖော်ပြပါမည်။

* ဒါက ရူပကွန္ဓာ၊ ဟိုဘက်က သညာကွန္ဓာ၊ သင်္ခါရကွန္ဓာ၊ ဝိညာဏကွန္ဓာ (မှန်ပါ) ဝေဒနာကွန္ဓာကို ချန်ထားတယ် (မှန်ပါ ဘာလို့ ချန်ထား) ဘာလို့ ချန်ထားတဲ့ ဆိုတော့ သူ့ကို ဦးစားပေးပြောချင်လို့ (မှန်ပါ) အဲဒီဝေဒနာကွန္ဓာဆိုတာက ကျန်တဲ့ခန္ဓာလေးပါး အပေါ်မှာ မှီပြီးမှ ပေါ်ရတာ (မှန်ပါ) သူက အမှီတရားပေါ့ (မှန်ပါ)

သူ့သက်တမ်းကလဲ တိုတိုကလေးရယ် (မှန်ပါ) (၁)ဆိုရင်ဖြစ်၊ (၂)ဆိုရင်ပျက် (မှန်ပါ) ဒါပဲ၊ ပေါ် ပြီး ပျောက်တာပဲ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပြီး ပျက်တာပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဝေဒနာက ၃မျိုး ရှိတယ်။ သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ-လို့ (မှန်ပါ) နေပူထဲ ရောက်တဲ့အခါ ပူတဲ့ဒုက္ခဝေဒနာဖြစ် (မှန်ပါ) နေရိပ်ထဲ

ဝင်လိုက်တော့ အေးတဲ့ သုခဝေဒနာသို့ ပြောင်းသွားရော (မှန်ပါ) သူဟာ ဧည့်သည်ပဲ (မှန်ပါ)

ဒီနေရာမှာပေါ် ဒီနေရာမှာပဲ ပျောက်၊ ဒီနေရာမွှေး ဒီနေရာ သေ၊ (မှန်ပါ) ကောင်းကင်မှာလျှပ်စီးလက် သလိုပေါ့၊ ဒီနေရာ လင်း ဒီနေရာပဲ ပျောက် (မှန်ပါ)

အိမ်သည် ခန္ဓာကြီးကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ သိပြီး သားပဲ၊ ဧည့်သည် ခန္ဓာပေါ်တာကို သိကြရဦးမယ် (မှန်ပါ) မသိလို့ရှိရင် ဝိပဿနာဝင်လို့ မရဘူး၊ ဧည့်သည်ခန္ဓာကို သိမှ ဝိပဿနာဝင်လို့ရမယ် (မှန်ပါ)

အဲ ဝေဒနာက ဘာခန္ဓာ ဆိုမလဲ၊ အိမ်သည် ခန္ဓာလား၊ ဧည့်သည်ခန္ဓာလား (ဧည့်သည်ခန္ဓာပါဘုရား) ပေါ်တဲ့အခါ ပေါ်လာ၊ ပျောက်တဲ့အခါ ပျောက်သွား- ဆိုတော့ ဧည့်သည်လိုပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

* မိုး(၂၄) နာ-၃၈၈

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ပေါ်လိုက်-ပျောက်လိုက်ကို ရှုရမှာ

ဒီခန္ဓာကြီးက လက်ရှိခန္ဓာကြီး (မှန်ပါ) ဟော...
နေပူလိုက်တယ်ဆိုရင် စပ်ဖျင်းဖျင်းနဲ့ အခဲခက်တဲ့
ဒုက္ခဝေဒနာပေါ်လာတယ် (မှန်ပါ) အခုမှ ပေါ်လာတယ်
ဆိုတော့ သူက ဧည့်သည်ပေါ့ (မှန်ပါ ဧည့်သည်ပါ
ဘုရား)

ဧည့်သည် သက်တမ်းဆိုတာ ခဏပဲ (မှန်ပါ)
ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတာပဲ၊ ဆိုလိုတာက ဒီနေရာမှာ
မွေးပြီး ဒီနေရာမှာပဲ သေသွားတယ် (မှန်ပါ)

ပူတဲ့ အိုက်တဲ့အခါ ယပ်ခတ်တယ်ဆိုပါတော့၊
အဲဒီအခါ ချမ်းသာတဲ့ သုခဝေဒနာကလေး ပေါ်တယ်
(မှန်ပါ)

ယပ်တောင်ကလေးခတ်တဲ့အခိုက် အေးယောင်
ကလေး သုခဝေဒနာ ပေါ်တယ် (မှန်ပါ) ယပ်တောင်
ကလေး ဟိုဘက် လွန်သွားတော့ အေးယောင်ကလေး
ပျောက်သွားပြန်ရော (မှန်ပါဘုရား)

နောက်တစ်ခါ ယပ်တောင်ကလေး ဒီဘက်
ရောက်လာပြန်တော့ အေးယောင်ကလေး သုခဝေဒနာ
ပေါ်တယ်၊ ယပ်တောင်ကလေး ဟိုဘက်ရောက်သွားပြန်
တော့ အေးယောင်ကလေး ပျောက်သွားပြန်ရော (မှန်ပါ)

ဒီတော့ သုခ ဝေဒနာကလေးဟာ ပေါ်လိုက်
ပျောက်လိုက်၊ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ မွေးလိုက်
သေလိုက်၊ မွေးလိုက် သေလိုက် ဖြစ်နေတာပဲ (မှန်ပါ)
အဲဒါကို မြင်အောင် ကြည့်ရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

သုခဝေဒနာကလေးဟာ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်
သွားလိုက်ဆိုတာ ဧည့်သည်ပေါ့ (မှန်ပါ) အမြဲရှိနေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီဧည့်သည်ကို သိရမှာ (မှန်ပါ)

“ဝိပဿနာ ရှုတယ်” ဆိုတာ ဘာကို ရှုရတာလဲ
အောက်မေ့တယ်၊ လက်စသတ်တော့ ပေါ်လာတဲ့ ဧည့်
သည် ခန္ဓာကို မြင်အောင် ရှုရတာကိုး (မှန်ပါဘုရား)

ဝေဒနာကို ဝေဒနာအတိုင်း မြင်စေ၊ ဒိဋ္ဌိ မဝင်စေနဲ့

ဒီနေရာမှာတော့ ဝေဒနက္ခန္ဓာက ဧည့်သည်၊
ကျန်ခန္ဓာငါးပါးက အိမ်သည် (မှန်ပါ) ဝေဒနာ ဧည့်သည်
ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲဆိုရင် ၃-ယောက် ရှိတယ်၊
သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ (မှန်ပါ
ဘုရား)

ခင်ဗျားတို့က လေအေးကလေးတိုက်လို့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ပေါ်မှာ ချမ်းသာလာရင် “ငါချမ်းသာတယ်” လို့
ငါလုပ်ပစ်လိုက်ပြီ (မှန်ပါ) ဒါ-ဒိဋ္ဌိဝင်တာပေါ့ (မှန်ပါ
ဘုရား)

ဒုက္ခကလေးကပ်လာပြန်တော့လဲ “တို့များ...
ဆင်းရဲလိုက်တာ” လို့ ဒိဋ္ဌိလုပ်ပစ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ (မှန်ပါ)

ဥပေက္ခာဝေဒနာပေါ်တဲ့အခါမှာလဲ ငါလုပ်ပစ်တတ်ကြ
တယ် (မှန်ပါ) ဒါတွေဟာ ဒိဋ္ဌိတွေပေါ့ကွ (မှန်ပါ)

ဧည့်သည်ဆိုတာ ခဏပဲနေတာ၊ ပြီးရင် ပျောက်
သွားတာပဲ (မှန်ပါ) ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိတာပေါ့
(မှန်ပါဘုရား) အဲဒီမရှိတာကို သိရမှာ (မှန်ပါ)

ဧည့်သည်တွေက ပေါ်လာပြီး ပျောက် ပျောက်
ကုန်တယ် (မှန်ပါ) အဲဒီပျောက် ပျောက်ကုန်တာ၊ မရှိ
တာကို သိအောင် လုပ်ကြရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

“ဖြစ်တယ်” ဆိုတာ ဧည့်သည်ပေါ်တာ၊ “ပျက်
တယ်” ဆိုတာ ဧည့်သည်မရှိတာ (မှန်ပါ) အဲဒီ ဖြစ်-
ပျက်ကို မိအောင် ကြည့်ရမှာ (မှန်ပါ)

တစ်ဘဝသာသနာ

အကယ်၍ “အဖြစ်”ကို မမိလိုက်ဘူး ဆိုရင် “အပျက်”ကိုတော့ မိအောင် ကြည့်၊ အဖြစ်ကို မမိလိုက်ယင် ရှိစေတော့၊ အပျက်ကိုတော့ဖြင့် (မိအောင် ကြည့်ရပါမယ် ဘုရား)

အေး... ဟုတ်တယ်၊ အပျက်ကို တော့ မိအောင် ကြည့်ရမယ် (မှန်ပါ) အဖြစ်နဲ့ အပျက် (၂) ခုတွင် တစ်ခုခုတော့ မိအောင် ဉာဏ်နဲ့ ဖမ်း၊ (မှန်ပါ ဘုရား)

အရှုခံပေါ်ခိုက် ရှုဉာဏ်မပေါ်နိုင်

“အဖြစ်”ကိုမမိလိုက်ရင် ရှိစေတော့၊ “အပျက်”ကို တော့ဖြင့် မိအောင် ရှုရပါမယ် (မှန်ပါ) ဘာဖြစ်လို့ တုံး ဆိုတော့-

“အဖြစ်ကို မမိချင် ရှိပါစေတော့”ဆိုတာ သူ (အရှုခံတရား) ဖြစ်ပေါ်နေတုန်းမှာ သူက (ရှုဉာဏ် တရားများ) ဖြစ်ခွင့် မရဘူး (မှန်ပါ)

ဝေဒနာအရှုခံတရားကလဲ နာမ်၊ မဂ္ဂင်ငါးပါး ရှုဉာဏ်များကလဲ နာမ်ဆိုတော့ နာမ်တရားတို့မည်သည် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်နက် ၂-ခုပြိုင်၍ ဖြစ်ရိုးမှ မရှိဘဲ (မှန်ပါ)

ဒါ့ကြောင့် သူက (အရှုခံတရားများက) ပျက် သွားလို့ မရှိတဲ့ အချိန်ကျမှ ဒီရှုဉာဏ်က ပေါ်လာတာ ကို (မှန်ပါ ဘုရား)

အရှုခံတရားဝေဒနာကလေးကဖြစ်ပြီး ပျက်သွား တော့မှ ရှုတဲ့ဉာဏ်က ပေါ်လာခွင့် ရတာကို (မှန်ပါ) ဒီတော့ မရှိတာကိုဘဲ တွေ့ရတော့မှာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ရှုဉာဏ်ပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ ဧည့်သည် ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာက မရှိဘူး (မှန်ပါ) အဲဒီ မရှိတာကိုဘဲ သိရမှာ (မှန်ပါ) အဲဒီ မရှိတာကို သိရင်ပဲ တော်ပြီ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဒါဖြင့် ဧည့်သည် မရှိတာက အနတ္တ၊ မရှိမှန်း သိတာက မဂ္ဂ၊ (မှန်ပါ) မဂ်ဆိုတာ ဒီလို ယူရမှာ၊ မရှိ တာကို သိမှ မဂ်ပေါ်တယ် (မှန်ပါ)

“မဂ်ဖိုလ်ကို ရက်တိုတိုနဲ့ ရရပါလို့၏”လို့ ဆု တောင်း မနေနဲ့၊ မရှိတာကို သိအောင် လုပ်ပါမှ မဂ် ရမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ရှေ့ပိုင်းက သိရုံမျှ၊ နောက်ပိုင်းကျမှ ဝိပဿနာ

* ဒကာ ဒကာမတို့... ဧည့်သည်လာတိုင်း ဧည့် သည် လာတိုင်း သိ-သိနေရမှာ (မှန်ပါ) မသိယင် မဂ် မဖြစ်ဘူး (မှန်ပါ) မဂ် မဖြစ်ယင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆက်လိမ့်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

သုခဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ၊ တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ၊ ဥပါဒါနပစ္စယာ ကမ္မဘဝေါ-လို့ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် တန်းသွားလိမ့်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဧည့်သည် ဝေဒနာကွနွာ လာတာကို မသိတဲ့

အတွက် ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ ဥပါဒါနံ ကံတွေ ဆိုပြီးတော့ အနာဂတ်အကြောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မယ် (မှန်ပါဘုရား) ဒါ့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက-

သုခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒယမာနော-

“သုခံ ဝေဒနံ ဝေဒယာမိ”တိ ပဇာနာတိ။

သုခဝေဒနာ ဧည့်သည် ပေါ်လာတဲ့အခိုက်မှာ “သုခ ဝေဒနာ ဧည့်သည်ကလေးပေါ်နေတယ်”လို့ သိပေးတဲ့၊ ပထမရှေ့ပိုင်းအနေနဲ့ သိရုံသိပေးပါ-တဲ့။

အလားတူပဲ-

* မိုး(၂၄)နှာ-၄၀၈

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒုက္ခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒယမာနော-
“ဒုက္ခံ ဝေဒနံ ဝေဒယာမိ”တိ ပဇာနာတိ။
ဒုက္ခဝေဒနာဧညံသည် ပေါ်လာတဲ့အခါမှာလဲ “ဒုက္ခ
ဝေဒနာ ဧညံသည်ကလေး ပေါ်နေတယ်”လို့ သိပေးတဲ့၊
ထို့အတူ-

ဥပေက္ခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒယမာနော-
“ဥပေက္ခံ ဝေဒနံ ဝေဒယာမိ”တိ ပဇာနာတိ။
ဥပေက္ခာဝေဒနာ ဧညံသည် ပေါ်တာကိုလဲ “ဥပေက္ခာ
ဝေဒနာ ဧညံသည်ကလေး ပေါ်တာ”လို့ သိပေးပါ-
တဲ့၊ ပထမပိုင်းအနေနဲ့ သိရုံပဲ သိပေးပါ (မှန်ပါ)

နောက်ပိုင်းကျတော့မှ-
သမုဒယဓမ္မာနုပဿီဝါ ဝေဒနာသု ဝိဟရတိ၊
ဝယဓမ္မာနုပဿီဝါ ဝေဒနာသု ဝိဟရတိ-တဲ့။

အဲဒီဧညံသည် ဝေဒနာကလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာ
တာ ပျောက်ပျက်ကုန်တာ၊ မွေးဖွားလာတာ သေသေ
ကုန်တာကိုပါ သိအောင် လုပ်ပြီး နေပါ-တဲ့။

အဲဒီကျမှ ဝိပဿနာ ဖြစ်တယ် (မှန်ပါ) သုခ
ဒုက္ခ-ဥပေက္ခာ-ဝေဒနာကို မတွေ့ရတော့ဘဲ အဖြစ်
အပျက်ကိုသာ တွေ့အောင် ရှုရမယ် (မှန်ပါ) အဲဒီကျမှ
ဝိပဿနာဖြစ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဖြစ်-အပျက်တွေကို တွေ့နေပြီဆိုရင် ဆက်
ရှု၊ ကြာတော့ မုန်းလာလိမ့်မယ် (မှန်ပါ) မုန်းလာလဲ
ဆက်ရှု၊ နောက်တော့ အဖြစ်အပျက်တွေ ဆုံးသွားတာ
ကို တွေ့ရလိမ့်မယ် (မှန်ပါ) အဲဒီကျမှပဲ တစ်ဆင့်
အောင်မြင်ပြီလို့ ဆိုရမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ကဲ... တော်ကြဦးစို့။

ဝေဒနာနိရောဓာ တဏှာနိရောဓော

* ဤနေရာတွင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဟောပြောချက်တို့မှ ကောက်နုတ်တင်ပြပါမည်။

ကဲ... ဒကာကြွယ်တို့၊ ဦးမာဒင်တို့၊ ဦးသန်း
မောင်ကြီးတို့က ပါဠိတော်ရွတ်လိုက်ကြစမ်းပါ။ ဝေဒနာ
ပစ္စယာ (တဏှာပါ ဘုရား) ဒါက ဝိပဿနာ မရှုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ပြောတာပါ (မှန်ပါ) *

ဝိပဿနာ မရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ဝေဒနာ
ပြီးရင် တဏှာလာနေကျ မဟုတ်လား (မှန်ပါ လာနေ
ကျပါ ဘုရား) ဟုတ်တယ်၊ လာနေကျ။

အဲ... ဝိပဿနာ ရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျတော့
ဝေဒနာကို ရှုလိုက်ရင် ဝေဒနာကို မတွေ့ရတော့ဘူး၊
ဝေဒနာတွေ ပျက်-ပျက်ကုန်တာကိုပဲ တွေ့ရတော့တယ်
(မှန်ပါ)

ဝေဒနာတွေ ပျက်ကုန်တယ်ဆိုတာ ချုပ်ကုန်တာ
ပေါ့ (မှန်ပါ) ချုပ်တာက ပါဠိလို နိရောဓပဲ (မှန်ပါ
ဘုရား) ဒီတော့ ဝေဒနာနိရောဓပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

“ဝေဒနာနိရောဓ=ဝေဒနာ ချုပ်တာကို တွေ့

တယ်” ဆိုတာ မဂ်က တွေ့တာ (မှန်ပါ) အဲဒီမဂ်နဲ့
ဝေဒနာတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ဝေဒနာတွေကို
မတွေ့ရတော့ဘူး၊ နိရောဓဖြစ်ကုန်တာကိုပဲ တွေ့ရတော့
တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဝေဒနာဆိုတာ နာမ်တရား၊
မဂ်ဉာဏ်ကလဲ နာမ်တရားပဲ (မှန်ပါ) နာမ်တရားကို
မည်သည် တစ်ချိန်တည်းမှာ ၂-ခု ပြိုင်၍ ဖြစ်ရီးထုံးစံ
မရှိ၊ (မှန်ပါ)

ဒီတော့ ဝေဒနာပေါ်နေခိုက် မဂ်ဉာဏ် မပေါ်
နိုင်ဘူး၊ (မှန်ပါ) ဝေဒနာ ချုပ်သွားမှပဲ မဂ်ဉာဏ်က
ပေါ်နိုင်တော့တယ် (မှန်ပါဘုရား) အဲဒါကြောင့် အဲဒီ
အခါမှာ ဝေဒနာကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ဝေဒနာနိရောဓကို
ပဲ တွေ့ရတော့တယ်လို့ဆိုတာ (မှန်ပါဘုရား)

ဘယ်သူက တွေ့တာလဲ (မဂ်က တွေ့တာပါ
ဘုရား) ဟုတ်တယ်၊ မဂ်က ဝေဒနာတွေ မရှိတာကို
တွေ့နေတာ (မှန်ပါ) ဝေဒနာအနိစ္စ ဖြစ်သွားတာကို
မဂ်က တွေ့နေတယ် (မှန်ပါဘုရား)

* မိုး(၂၆)နှာ-၄၈၃၄၄၉၅

တစ်ဘဝသာသနာ

တဏှာနိရောဓောတိ မဂ္ဂေါ

အဲဒီ ဝေဒနာချုပ်တဲ့နေရာမှာ မဂ်က ရောက်လာ တယ်။ (မှန်ပါ) ဒီအခါမှာ ဝေဒနာလဲ မရှိတော့ဘူး။ ဝေဒနာနဲ့ မဂ် နာမ် တရားတွေဟာ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချိန်တည်း ၂-ခုပြိုင်၍မှ ဖြစ်ရိုး မရှိဘဲ (မှန်ပါ)

အဲဒါကြောင့် ဝေဒနာချုပ်ခိုက်တွင် မဂ်ဉာဏ် ဝင်နေဆဲအခါမှာ တဏှာလဲ လာလို့ မရတော့ဘူး။ (မှန်ပါ) ဘာလို့လဲဆိုတော့ တဏှာလဲ နာမ်တရားပဲ မဟုတ်လား (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား) ၂-ခု ပြိုင်၍ ဖြစ်ရိုးမရှိဘူး (မှန်ပါ)

မဂ်ဉာဏ်က ဟဒယဝတ္ထုပေါ်မှာ ပေါ်နေကျ၊ ကဏှာလာရင်လဲ ဟဒယဝတ္ထုပေါ်မှာပဲ လာရမှာ (မှန်ပါ) ဒီတော့ တဏှာလာမယ့်နေရာမှာ မဂ်ဉာဏ်က အရင်ဝင်ပြီး ဦးနေနှင့်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါကြောင့် နေရာ မအားလပ်တဲ့အတွက် တဏှာလဲပေါ်လို့မရ၊ တဏှာနိရောဓ ဖြစ်သွားရတော့ တာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

တဏှာပေါ်ခွင့်မရဘဲ တဏှာနိရောဓ ဖြစ်သွားရ တယ်ဆိုတာ တဏှာလာမယ့်နေရာ မဂ်ရောက်နေလို့ (မှန်ပါ) ဒါဆိုရင် တဏှာနိရောဓနှင့် မဂ်ပေါ်နေတာနှင့် ညီမျှတာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) အဲဒါကြောင့် “တဏှာ နိရောဓောတိမဂ္ဂေါ” လို့ ဖွင့်ဆိုတာကိုး (မှန်ပါဘုရား)

ဒီအထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ စကား ၂-လုံးပါတယ်။ “ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ၊ သံသရာလည်လမ်း” နှင့်

“ဝေဒနာနိရောဓာ တဏှာနိရောဓော၊ သံသရာ ထွက် လမ်း” ဆိုတဲ့ စကား ၂-လုံး (မှန်ပါဘုရား)

အရေးကြီးလို့ ထပ်ပြောရဦးမယ်။ ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဝေဒနာနိရောဓာ (တဏှာနိရောဓောပါဘုရား) ဟော... တဏှာနိရောဓောဖြစ်တဲ့ မဂ်ပေါ်တယ် (မှန်ပါ)

မရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ဝေဒနာပစ္စယာ (တဏှာပါ ဘုရား) တဏှာ ဖြစ်လို့ ရှိရင် တဏှာ ဥပါဒါန် ကံ ဇာတိ ဇရာမရဏဆိုပြီးတော့ သံသရာတွေ ဆက်ကုန် ရော၊ ပတ်ကုန်ရော...။ သံသရာလည်လမ်းပေါ့ (မှန်ပါ ဘုရား)

ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ဝေဒနာနိရောဓာ (တဏှာ နိရောဓောပါဘုရား) တဏှာမလာရတဲ့အတွက် မဆက် ဘူး။ တဏှာချုပ်တယ် (မှန်ပါ)

တဏှာချုပ်တော့ ဥပါဒါန်ချုပ်၊ ကံချုပ်၊ ဇာတိ ချုပ်၊ ဇရာ မရဏတွေပါ ချုပ်ကုန်တယ်။ သံသရာ ထွက်လမ်း (မှန်ပါဘုရား)

အေး... ဒါတွေကို ဘယ်သူက ချုပ်စေတာလဲ၊ (မဂ်က ချုပ်စေတာပါ ဘုရား) တစ်မဂ်ပြီး တစ်မဂ်၊ ဆက်၍ ဆက်၍ ပေါ်နေတော့ သူတို့တွေ ပေါ်ခွင့်မရဘဲ ချုပ်ကုန်ရတော့တာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဆိုလိုတာက “တဏှာနိရောဓောတိ = တဏှာ ချုပ်နေတယ်” ဆိုတာ “မဂ္ဂေါ = မဂ်ပေါ်နေလို့” ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

ဖြစ်-ပျက် သူဆိုလေရောသလော့

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ အမရပူရ၊ မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာအတွင်း၌ အရိပ်ကောင်း သော မန်ကျည်းပင်ကြီးများ အစီအရီ ပေါက်လျက် ရှိကြသည်။ တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်လည်း အရိပ်ချင်း

ဆက်လျက် ရှိကြ၏။ ဝင်းခြံရိပ်သာကြီး တစ်ခုလုံးလိုလို အရိပ်တွေက မိုးနေသည်။

ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးများ အလွန်တွင် ဆရာတော် ၏ စံကျောင်း ဝန်ကျင်၌ စိမ်းရွှင်သော အုန်းပင်ကြီးများ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကွမ်းသီးပင်ကြီးများလည်း အစီအရီ ပေါက်လျက် ရှိကြပြန်၏။ ထိုဥယျာဉ်မြိုင်ရိပ်တကြောတွင် ပျော်စရာကောင်း၍လော မပြောတတ်၊ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ကူးသန်း ပြေးသွားဆော့ကစားနေကြသော ရှဉ့်နက်ကလေးများလည်း ရှိကြသည်။

သူတို့၏ပါးစပ်ဖျားက တစ်တက်-တစ်တက်နှင့် ကြွက်ကြွက်ညှပ်အောင် မြည်ကြရင်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေတတ်ကြ၏။ “ဖြစ်-ပျက်” “ဖြစ်-ပျက်” ဟူ၍ ဆိုကြလေသလား မပြောတတ်။

“ဥဒယ-အဖြစ်၊ ဝယ-အပျက်၊ ဥဒယဗ္ဗယ =

အဖြစ်အပျက်” ဆိုတာကို အခြေခံပြီး ဉာဏ်အဆင့်ဆင့် တက်မှ နိဗ္ဗာန်နန်းကို မြန်းနိုင်မယ်-လို့ သတိပေးသယောင်ယောင်လည်း ထင်ရသည်။

၁။ ရှဉ့်နက်ကလေးတို့က တစ်တက်-တစ်တက်နှင့် ဖြစ်-ပျက် သူဆိုလေရောသလော့ ဓမ္မချိုတေး။

၂။ ရှုမှတ်ရမှာက- ဥဒယဗ္ဗယ အခြေခံလို့မို့ နေရဗာန် နိဗ္ဗာန်နန်းကိုကွယ် (ဒကာကြွယ်တို့ရယ်) မြန်းဖို့ မနေ့။ ။

ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်စုံရပါလို၏-တဲ့

*“အလုပ်လဲ မလုပ်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားတို့က နိဗ္ဗာန်ရချင်၊ ဘုန်းကြီးရှေ့ သွားကန်တော့တယ်၊ သည်တော့ ဘုန်းကြီးက ဆုပေးတယ်-

“ဝဋ်ဘဝတိုတိုနဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရလွယ်ကြသည်ဖြစ်စေ”တဲ့၊

အဲလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ကလဲ အချောင်သမားတွေ၊ တရား အလုပ်တော့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဘာပြန်ပြောတဲ့ ဆို-

“ပေးတဲ့ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံရပါလို၏”တဲ့၊ ခက်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ အတော်ဆိုးတဲ့လူတွေ၊ ဘယ်ရမလဲဗျ၊ ပေးတဲ့ဘုန်းကြီးကလဲ ထုံးစံအတိုင်း ပေးဖာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလဲ အလကား လိုချင်တာဆိုတော့ ကိုက်နေတာပဲ။

ဤသို့လျှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက အချောင်ရချင်တဲ့သူတွေကို ခပ်ရွန်းရွန်း မိန့်၍ နှက်တော်မူ၏။ ။

ဘုရားပေးနိုင်တဲ့ဆု မဟုတ်ဘူး

တစ်ခါတလေ ဆရာတော်က ဒကာတွေအပေါ်မှာ အားမရနိုင်လို့ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ “အလုပ် လုပ်ပါ၊ ကြိုးစားပါ” လို့ သတိပေးနေတဲ့ကြားက ဘုရားရှေ့ သွားပြီး ကိုယ်လိုချင်တာတွေကို စုံအောင် ဆုတောင်းတတ်ကြ၏။ ဤသို့ ပြုမူကြသည်ကို ရည်ရွယ်၍

* မှတ်ချက်။ ။ သစ္စာအနက်(၁၆)ချက်၊ ပအုပ်၊ နာ-၂၁၇။

အောက်ပါအတိုင်း မိန့်တော်မူတော့သည်-

“ခင်ဗျားတို့က ဘုရားနား သွားပြီး ရှေ့ကနေ ပိတ်ထိုင်၊ ပီးတော့ ကျယ်လောင် ကျယ်လောင်နဲ့ ဘုရားရှိခိုးကြတယ်၊ (မှန်ပါ)

တစ်ဘဝသာသနာ

အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာက ကျက်
ထားတဲ့စာကို မေ့မှာစိုးလို့ ဘုရားရှေ့ သွား
ပြန်တာနဲ့ တူနေတယ် (မှန်ပါဘုရား)
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပါးစပ်ကသာ ဆိုနေ
တာ၊ စိတ်က ဘုရားဂုဏ်တော်ဆီကို ရောက်မှ
မရောက်ဘဲ (မှန်ပါ)
နှုတ်တက် ရနေလို့သာ ဆုံးသွားတာ
(မှန်ပါ) ဒီတော့ စာပြန်တာနဲ့ တူနေတာပေါ့
(မှန်ပါ ဘုရား)

ပီးတော့ ဆုတောင်းကြသေးတယ်။ “ဇာတိဇရာ
ဗျာဓိမရဏမှာ ပရိမုစ္စိဿာမိ” တဲ့၊ ဒီလိုဘုရားရှိခိုးရတဲ့
အတွက်ပေါ့လေ... ပဋိသန္ဓေ အို နာ သေ ဘေးမှ
လွတ်ရပါလို့ဧ်၊ လွတ်ပါရစေတဲ့ (မှန်ပါဘုရား)
ဘယ်... ဒီဆုမျိုးကို ဘုရားက ပေးလိမ့်မလဲ၊
ပေးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ (မှန်ပါဘုရား) ဒါကို ခင်ဗျား
တို့က ဇွတ်တောင်းနေကြတယ်၊ (မှန်ပါ) ဘုရားကို
နားပူနားဆာလုပ်ကြတယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)

တစာစာ တောင်းမနေနဲ့၊ လုပ်ယူကြ

ရုပ်တုတော်မဲ့လို့သာပေါ့ဗျာ... သက်တော် ထင်
ရှား ဘုရားသာ ဆိုလို့ရှိရင် “နားငြီးတယ်” ဆိုပြီး
ခြေထောက်နဲ့ ဆီးပြီး ကန်ချင်စရာ၊ (မှန်ပါ)
ခင်ဗျားတို့ဟာ တော်တော် အတောင်းအရမ်း
ထူတဲ့ လူတွေ (မှန်ပါဘုရား) အတောင်းအရမ်း ထူတဲ့
လူတွေဆိုတာ ဘယ်အမျိုးတုံး (သူတောင်းစားမျိုးပါ

ဘုရား) အေး... အဲဒီထဲက ဖြစ်နေပြီ ခင်ဗျားတို့
(မှန်ပါ ဘုရား)
ဒါမျိုးက ဆုတောင်းယူလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊
လုပ်ယူမှ ရတာ (မှန်ပါ) အဲဒါ လုပ်ယူကြ၊ တစာစာ
တောင်းမနေကြနဲ့၊ တန်ရာ တန်ကြေးလုပ်အားပေးပြီး
ယူကြ (မှန်ပါဘုရား)
[မိုး(၁)နာ-၃၀၄။]

ဘုန်းကြီးများရဲ့ သာဝကတွေပဲ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့
ဆရာရွေးရန် တွေဝေနေကြတဲ့ သူတို့အတွက်လည်း
ကောင်း၊ ပါရမီတွေကို ဖြည့်ရင်း နောက်ဘုရားကို
မျှော်နေသူတို့အတွက်လည်းကောင်း အောက်ပါအတိုင်း
ရဲရဲကြီး ဟောတော်မူသည်။
* “ခင်ဗျားတို့တွေဟာ ဂေါတမဘုရားနဲ့ ဘာမျှ
မဆိုင်ဘူး၊ ဂေါတမဘုရားရဲ့သာဝကတွေလဲ
မဟုတ်ဘူး (မှန်ပါ)
* (၁၄.၈.၅၈) ဟော တရား

ဂေါတမဘုရား သာဝက ဆိုတာ
ကောဏ္ဍညအစ သုဘဒ်အဆုံး၊ ဒါပဲ ရှိတယ်၊
သူ့သာဝကတွေ ကုန်ပြီ၊ ကုန်လို့ ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုသွားတာ (မှန်ပါ) ကျန်သေးရင် မပြုသေးဘူး
(မှန်ပါ ဘုရား)
ဂေါတမဘုရား တရား ဟောလို့
“၂၄-သင်္ချေ၊ ကုဋေ ရှစ်ဆယ်၊ ဗိုလ်ခြေ
တစ်သိန်း” ကျွတ်တမ်း ဝင်ကုန်ကြပြီ၊ အဲဒီထဲ
ကောဏ္ဍညအစ သုဘဒ်အဆုံး ပါသွားပြီ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကျန်တဲ့နောက်လူတွေက သူ့ဆရာနဲ့၊
သူ့သာဝကနဲ့ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြမှာ၊ ခင်ဗျားတို့
သည်ပင် ကျုပ် ချွတ်မှ ကျွတ်ကြမှာတွေ
(မှန်ပါ ဘုရား)

အဲဒါ-တွေဝေမနေကြနဲ့၊ အလုပ်လုပ်ကြ၊
အလကား အချောင်မရနိုင်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်မှ
လုပ်အားခ ရကြမယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)
အေး- ဒါပဲ၊ အလုပ်လုပ်ကြ (မှန်ပါ ဘုရား)

နောက်ဘုရားကို မျှော်မနေနဲ့

ယုံကြည်-ကျန်းမာ စသော အင်္ဂါငါးချက်နှင့်
ညီရင် တရားရတာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ဒါနဲ့တောင်
နောင်လာမယ့် မေတ္တေယျဘုရားကို စောင့်နေအုံးမယ်
ဆိုရင်တော့ ဒီဘုရားကို သပိတ်မှောက်ရာ ရောက်
တော့တာပေါ့ (မှန်ပါ)

မင်းတို့ လိုချင်တဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ဒီဘုရားက ပေးနိုင်ပါ
တယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ၊ အဲဒါ မင်းတို့တွေက နောက်ဘုရားကို
သွားမျှော်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီဘုရားကို ဇော်ကား
ရာလဲ ကျတယ်၊ အားမနာရာလဲ ရောက်တယ် (မှန်ပါ)
ဒီဘုရားရဲ့သတိပဋ္ဌာန်ကို သပိတ်မှောက်တဲ့သဘောလဲ
ဖြစ်ကုန်တော့တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ပါရမီတွေက ပြည့်နေပြီ၊ နောက်ထပ်ဖြည့်ဖို့ရန်
မလိုတော့ဘူး၊ အခုရ အခု နိဗ္ဗာန်ယူမယ်ဆိုတဲ့ သူ
တွေအဖို့ ပါရမီတွေက လုံလောက်နေပြီ၊ ကြိုးစားဖို့ပဲ
လိုတော့တယ်။ (မှန်ပါဘုရား)

သဗ္ဗညုဘုရားတို့-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အတွက် ပါရမီ
လိုတယ်၊ အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝက၊ အသိတိသာဝက
တို့အတွက်လဲ ပါရမီလိုတယ်၊ ရိုးရိုးပကတိသာဝက
အဖြစ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ယူမယ့် သူတွေအဖို့ ပါရမီ မလို
တော့ဘူး၊ ပြည့်နေပြီ၊ လုံလောက်နေပြီ။

အဲဒါကြောင့် “ပါရမီအလိုက် မဟုတ်ဘူး၊
ဉာဏ်အလိုက် တရားရလိမ့်မယ်” လို့ ဘုန်းကြီးတို့က
ပြောတယ် (မှန်ပါ)

တောက်တဲ့ကြီးက သာဓုခေါ်

မြတ်စွာဘုရားက ကျွတ်ထိုက်တဲ့ သတ္တဝါ
တွေကို အကုန်ချေချွတ်၍ သွားတော်မူခဲ့၏၊ ၂၄သင်္ချေ
ကုဋေရှစ်ဆယ် ဗိုလ်ခြေတစ်သိန်းမျှ ကျွတ်တမ်းဝင်ခဲ့
ကြသည်ဟု အဆို ရှိသည်။

အရှင်ကောဏ္ဍညအစ သုဘဒ်အဆုံး ရှိသော
ဝေနေယျတို့ကို အကုန် ချေချွတ်ပြီးမှ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြု
တော်မူသည်-ဟု ဆို၏။

နောက်နောက်ဝေနေယျတို့ကား နောက်နောက်
ဆရာ့ဘို့၏တရားကို နာကြားပြီး အားထုတ်ပြီး ကျွတ်
တမ်းဝင်ကြရမည်-ဟု ဆိုသည်၊ သူ့သာဝကနှင့် သူပင်
ဖြစ်၏ဟူသတတ်။

ထိုသဘောပင် ဖြစ်လေမည်လော မပြောကတ်၊
တောင်ငူမြို့တွင်၊ ရွှေဆံတော်ဘုရားကြီးအနီး မြောက်
ဘက်၌ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ ဓမ္မရိပ်သာအဖွဲ့ခွဲ ရှိ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ယင်းအဖွဲ့ခွဲ၌ “တောက်တဲ့ကြီး” တစ်ကောင်ရှိသည်။ မိုးကုတ်ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဓမ္မကထိက ဦးဃောသိတ လာရောက်၍ တရားဟောလျှင် အမြဲတမ်း ပင် သူက “တောက်တဲ့-တောက်တဲ့” ဟု မြည်ကာ သာဓု ခေါ်လေ့ရှိပါသတတ်။

ဦးဃောသိတ ပြန်သွား၍ ကျန်ရစ်တဲ့ တရား တိပ်ခွေ (ဦးဃောသိတ အသံပါတဲ့ တရားတိပ်ခွေ) ကို ဖွင့်လှောင်လည်း တောက်တဲ့ကြီးက သာဓုခေါ်သည် သာ၊ အခြားကိုယ်တော်များ လာ၍ တရားဟောလျှင် ယင်းတောက်တဲ့ကြီးက သာဓု မခေါ်ပေ၊ ငြိမ်၍သာ နေတတ်၏-တဲ့။

သက္ကရာဇ် ၁၃၅၄-ခု နှစ်သစ်ကူးစ တန်ခူးလ

(ခရစ် ၁၉၉၂-ခု ဧပြီလ)ထဲက တရားစခန်းပွဲဆိုလျှင် ဦးဃောသိတ တရားဟောနေချိန်၌ ယင်းတောက်တဲ့ ကြီးမှာ ဦးဃောသိတ၏ နောက်နားအထိ လာ၍ တရားနာတော့သည်။

ယင်း စခန်းပွဲ၌ ဦးဃောသိတ ဟောသမျှ အကြိမ်တိုင်း လိုလို ခေါ်မိုးပေါ်က ဆင်း-ဆင်းလာပြီး ဦးဃောသိတ၏ နောက်နားအထိလာ၍ တရားနာ တော့သည် ဟူသတတ်၊ အများပရိသတ်ပါ မြင်နေရ သည် ဟူ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဦးဃောသိတ၏ သာဝကဟုပင် ဆို ရချေတော့မည်။ သူ့သာဝကနှင့် သူ။

ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထိုးထွင်းထွင်း သိတာယူ

* ခန္ဓာငါးပါး တစ်ပါးပါးကို ဘာလုပ်ရမယ် (ဝိ ပဿနာ ရှုရပါမယ် ဘုရား) ခန္ဓာငါးပါး ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာပါ)

အို... ဒါက ဆရာပြောလို့ သိတာပဲ ရှိသေး တယ်၊ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထိုးထွင်းထွင်း မသိသေးပါဘူး၊ (မှန်ပါ) ဘယ်လို သိရမလဲ (ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထိုး ထွင်းထွင်း သိရပါမယ်)

အေး... လက်တွေ့ပြပါမယ်၊ ကိုယ့်လက်မောင်း ကို ကိုယ့်လက်သည်းနဲ့ ဆိတ်ကြည့် (မှန်ပါ) ကဲ... အခုပဲ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို တန်းလိုက် (မှန်ပါ) ညာဘက်လက်သည်းနဲ့ ဆိတ်ကြည့် (မှန်ပါ)

နာကျင်တဲ့ဝေဒနာ မပေါ်ဘူးလား (ပေါ်ပါတယ် ဘုရား) ဒုက္ခဝေဒနာပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ) မဆိတ်ခင်တုန်းက သုခဝေဒနာ (မှန်ပါ) ဆိတ်လိုက်တော့ (ဒုက္ခဝေဒနာ ပေါ်ပါတယ်ဘုရား)

သုခဝေဒနာလဲ ဖြစ်ပြီး ပျက်၊ ဒုက္ခဝေဒနာလဲ ဖြစ်ပြီး ပျက်ပဲ (မှန်ပါ) ဒီတော့ သူတို့ဟာ အသုဘ (မှန်ပါ) ခင်ဗျားတို့က ပုပ်ညှီနေမှ အသုဘလို့ ထင်ကြ တာ (မှန်ပါ)

ဒီလိုမယူလိုက်ပါနဲ့တဲ့ (မှန်ပါဘုရား) “အံ့မယ် လေး... နာလှချည့်ရဲ့” လို့ အော်နေရမှ ဒုက္ခလို့၊ ဒုက္ခ သစ္စာလို့၊ ဒီလို မယူလိုက်ပါနဲ့-တဲ့ (မှန်ပါ)

ဖြစ်ပျက်နေတာသည်ပင် ဒုက္ခ၊ သူတို့သည်ပင် မတင့်တယ်လို့ အသုဘ (မှန်ပါ) သုခဖြစ်ဖြစ်၊ ဒုက္ခ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဥပေက္ခာဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့တွေဟာ ဖြစ်ပျက် နေကြတယ်ဆိုရင် ဒုက္ခပေါ့ (မှန်ပါ) အဲဒီဒုက္ခဟာ အသုဘပေါ့ (မှန်ပါ) အဲဒီလို ယူပါ (မှန်ပါ ဘုရား) ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထိုးထွင်းထွင်း သိတာပဲ၊ (မှန်ပါဘုရား)

* မိုး(၅) နှာ-၅၂၂

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဖြစ်-ပျက်တွေက နှိပ်စက်နေပုံ

ယ ဒနိစ္စံ၊ တံ ဒုက္ခံ။ ။ယံ-အကြင်တရားသည်၊ အနိစ္စံ-မမြဲ၊ တံ-ထို မမြဲသော တရားသည်၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲပင် ဖြစ်၏။ အနိစ္စတရားသည်ပင် ဒုက္ခတရားဖြစ်၏။ နောက်ထပ်အသစ် အထူးမရှိဟူလို။

ဘာကြောင့် ဒုက္ခ တရားဟု ဆိုရပါသလဲ၊ ဥပ္ပါဒ ဝယ ပဋိပိဋနတာယ=ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းက ခဏမစဲ အမြဲ နှိပ်စက်အပ်သောကြောင့် ဒုက္ခတရားဟု ဆိုရသည်။ ဖြစ်-ပျက်နှစ်ရပ်က မပြတ် နှိပ်စက်အပ်သောကြောင့် “ဒုက္ခ” ဆိုရသည်ဟူလို။

ထိုတွင် “အပျက်က နှိပ်စက်တယ်” ဆိုတာ ထင်ရှားပါ၏။ ဖြစ်ဖြစ်လာသမျှတွေကို ဖျက်-ဖျက်ချနေသောအားဖြင့် အပျက်က နှိပ်စက်တယ်ဆိုတာ သိလွယ်ပါသည်။

“အဖြစ်က နှိပ်စက်တယ်” ဆိုတာကျတော့ ဘယ်လိုဟာလဲ-။ အေး... ဒါကို အဖြေပေးရပေမည်။ “အဖြစ်က နှိပ်စက်တယ်” ဆိုတာ ပျက်ဖို့အတွက် ဖြစ်-ဖြစ်ပေးနေလို့။

ဤကိစ္စအတွက် စာထဲမှာ ဥပမာပေးထားတာက သားသမီးအဖတ်မတင်တဲ့မိခင်လို-တဲ့၊ မိခင်တစ်

ယောက်မှာ ရင်သွေးသားကလေး မွေးဖွားလာ၏။ မကြာခင် သေသွားသည်။ မိခင် စိတ်ဆင်းရဲရ၏။ သောက ပရိဒေဝမီး တောက်ရသည်။

နောက်တစ်ခါ သားငယ်ကလေး ဖွားပြန်၏။ ဂရုစိုက်နေသည့်ကြားက သေသွားပြန်သည်။ မိခင် စိတ်ဆင်းရဲရပြန်၏။ သောက ပရိဒေဝမီး တောက်ရပြန်သည်။

ထို့နောက် တစ်ခါ သားငယ်ကလေး ရလာပြန်၏။ “သည်တစ်ခါ မသေအောင် ပြုစုမည်” ဟု အားခဲ၍ ကြိုးစားပြုစုနေသည့်ကြားက သေသွားပြန်သည်။ မိခင်ခမျာ အကြီးအကျယ် သောက ရောက်ရပြန်၏။ ပရိဒေဝမီး တောက်ရပြန်သည်။

ဤသို့ သားကလေး ဖြစ်ပေါ်-ဖြစ်ပေါ်နေသည်မှာ ပျက်ဖို့ ပျက်ဖို့အတွက် ဖြစ်ပေးနေသလို ဖြစ်နေ၏။ “သည်လိုဆိုလျှင် ပျက်မှာ အတူတူ အစကတည်းက မဖြစ်ဘဲနေရင် အကောင်းသား” (သေမှာဆိုရင် အစကတည်းက မမွေးဘဲနေရင် အကောင်းသား) ဟု ညည်းညူရတော့သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် “အဖြစ်” က နှိပ်စက်သည်ကို သိပါလေ။

ဝေဒနာခွာပြီး အနိစ္စတွေ့အောင်ရှု

ဤတရားတော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဟောထားသည့်မူရင်း မိုးကုတ်ဝိပဿနာစာအုပ် အမှတ်စဉ်(၂၇)နာ-၃၁၇မှယူ၍ ကောက်နုတ်တင်ပြပါမည်။

လူမမာမေးသွားတဲ့အခါ “ရောဂါ ဘယ်နှယ်နေသလဲ၊ သက်သာရဲ့လား” လို့မေးတော့ လူမမာက ဖြေတယ် “ဟာ... ဒီဝေဒနာ မသက်သာဘူး” တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဟာ ဝေဒနာနဲ့ အနိစ္စ မကွဲဘဲ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မသက်သာဘူး ဖြစ်နေတာ (မှန်ပါ) ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ကူညီပြီး နည်းပေးပါမယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

“ဝေဒနာကျော်ပြီး အနိစ္စတွေ့အောင် ရှာပါ” (မှန်ပါဘုရား) ဘာတဲ့ (ဝေဒနာကျော်ပြီး အနိစ္စတွေ့အောင် ရှာရမှာပါ ဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

ဥပမာ သစ်တုံးကြီးတစ်ခုကို ဘေးသားအကာ
တွေ ခွာလိုက်ရင် အတွင်းသားအနှစ်ပေါ်လာမှာပေါ့၊
(မှန်ပါ၊ ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား) အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒီမှာလဲ
ဝေဒနာတွေ ခွာလိုက်လို့ရှိရင် အနိစ္စကို တွေ့လာရမှာ
ပေါ့ (မှန်ပါ) ကြပ်ကြပ်သတိပြုပါ၊ အင်မတန် အရေး
ကြီးတဲ့တရား (မှန်ပါဘုရား)

ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာ ၂-ခုပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ အဲဒီထဲက
ဖြစ်တုန်းမှာ ဝေဒနာ၊ ပျက်သွားတော့ ဝေဒနာသဘော
ကို စွန့်ပြီး အနိစ္စရောက်သွားတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ထပ်ပြောဦးမယ်၊ ဖြစ်တုန်းမှာ (ဝေဒနာပါ
ဘုရား) ပျက်သွားတော့ (အနိစ္စပါဘုရား)

ဪ... ခင်ဗျားတို့သန္တာန်မှာ အပျက်ကလေး
တွေကို တွေ့ပြီဆိုရင်ဖြင့် နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ဝေဒနာ
ခွာ၍ အနိစ္စ တွေ့ပါပြီ (မှန်ပါဘုရား)

သာမည အရေးကြီးတယ်လို့များ မထင်လိုက်
ပါနဲ့ (မထင်ပါဘုရား) အလွန်အလွန် အရေးကြီးတယ်
နော် (မှန်ပါဘုရား)

ဝေဒနံ ဝိက္ခမ္ဘတ္တာ

အဲဒီတော့ ဒီဝေဒနာသည်ကား ဆိုလို့ရှိရင်
ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာပဲ ရှိတယ် (မှန်ပါ) ဖြစ်တုန်းက
ဝေဒနာ၊ ပျက်သွားတော့ (အနိစ္စပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဝေဒနာတုန်းကတော့ ဒုက္ခဝေဒနာက
နှိပ်စက်တယ်ထားပါတော့၊ ပျက်သွားတဲ့အခါကျတော့
သူတောင် ပျက်တဲ့ဓမ္မဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကိန်းရာပုဂ္ဂိုလ်
ကို နှိပ်စက်သေးရဲ့လား (မနှိပ်စက်ပါဘုရား)

ဝေဒနာကို မတွေ့ဘဲ အနိစ္စသာ တွေ့နေသော
ကြောင့်၊ အနိစ္စနောက်ကနေပြီး မဂ္ဂလိုက်နေသောကြောင့်
ဝေဒနာ အနှိပ်စက် မခံရ (မှန်ပါ) ဒါဟာ ဝေဒနာကို
ခွာထားနိုင်လို့ပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် အနိစ္စကလဲ နာတာ မဟုတ်၊ မဂ္ဂကလဲ
နာတာမဟုတ်၊ (မှန်ပါ) “နာတယ်” ဆိုတာ ဝေဒနာ
ကသာ နာတာ မဟုတ်လား (မှန်ပါ ဘုရား) အခု
မနာတဲ့သူတွေနဲ့ နေတာ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီ နာတဲ့ဝေဒနာကို ခွာထားပြီး အခု အနိစ္စကို
တွေ့အောင် ရှုထားတယ် (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်မြင်အောင်
ရှုထားတယ်ဆိုပါတော့ (မှန်ပါဘုရား)

အနိစ္စကလဲ နာတာမဟုတ်၊ (မှန်ပါ) မဂ္ဂကလဲ
နာတာမဟုတ် (မှန်ပါဘုရား) ဝေဒနာကို ခွာနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
က အဲဒီမနာတဲ့(၂)ချက်ကို ရနိုင်တယ် (မှန်ပါ)

ဝေဒနာပေါ်လာရင် ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်လိုက်ပါ၊
အနိစ္စရောက်သွားတဲ့ သဘောကလေးတွေ တွေ့မယ်၊
အပျက်ကလေးတွေကိုမြင်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီလိုမြင်ရင် အပျက်ကလေးက ဘာပါလိမ့်
(အနိစ္စပါဘုရား) မြင်တာက (မဂ္ဂပါဘုရား) နေရာကျ
လိုက်တာဗျာ-။

အပျက်ကလေးက ဘာတဲ့ (အနိစ္စပါ ဘုရား)
မြင်အောင် ကြည့်နိုင်တာလေးက (မဂ္ဂပါဘုရား)
တယ်လဲ အဖိုးတန်ပါလား (မှန်ပါ)

ဒါဟာ ဝေဒနာကို ခွာတာပဲ၊ “ဝေဒနံ
ဝိက္ခမ္ဘတ္တာ=ဝေဒနာကို ခွာ၍” ဆိုတာ ဒါပဲ၊ ဝေဒနာ-
ဝေဒနာကို၊ ဝိက္ခမ္ဘတ္တာ-ခွာထား၍၊ (မှန်ပါဘုရား)
ဝေဒနာ ကို ခွာထားတော့ မနာဘူးပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သေခါနီးမှာ မဂ္ဂသစ္စာနဲ့နေပါ

ဒါဖြင့်ရင် သေခါနီးမှာ ဝေဒနာရောက်လာမှာ ကတော့ သေချာတယ် (မှန်ပါ) အဲဒီဝေဒနာကို ဉာဏ်နဲ့ ခွာထားပြီး၊ ဝေဒနာကို ကျော်လွန်ပြီး၊ သေခါနီးမှာ ဝေဒနာ နောက်က မဂ္ဂလိုက်ပြီး နေပြပါ-လို့ ဘုန်းကြီးက မှာနေတယ် (မှန်ပါဘုရား)

တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ စကားနော် (မှန်ပါဘုရား) သာမညနားနဲ့ မထောင်ပါနဲ့လို့ လေးလေးနက်နက် သတိပေးပါတယ် (မှန်ပါဘုရား)

“ဒါက ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှ ရမတုံး ဘုရား” လို့ မေးရင် အခုကတည်းက အနိစ္စပိုင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှ ရမယ် (မှန်ပါ) မီးလောင်ခါမှ ရေရှာလို့ကတော့ (မရပါ ဘုရား)

မီးမလောင်ခင်က မဂ်တည်းဟူသော ရေစင် ရေအေးကို ရှာထားတဲ့ သူမှ ရမယ်နော (မှန်ပါ) အဲလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှ သေခါနီးမှာ မဂ္ဂသစ္စာ ဖြစ်ပြီး

သေလို့ ရမယ် (မှန်ပါ)

*သေနည်း သင်ပေးနေတယ်နော် (မှန်ပါ) မြတ်စွာဘုရားက အရှင်ဖဂ္ဂနုရဟန်းအား “သေနည်း သင်ပေးတဲ့တရား” လို့ မှတ်လိုက်ကြစမ်းပါ (မှန်ပါဘုရား) လေးလေးနက်နက် မှတ်ကြစမ်းပါ (မှန်ပါ)။

ဝေဒနာကို မတွေ့စေဘဲနဲ့ ဝေဒနာရဲ့ အဖြစ်-အပျက်တွေချည်း ဉာဏ်ထဲတွေ့နေပါစေ၊ (မှန်ပါဘုရား) ဆိုလိုရင်းက အဖြစ်အပျက်နှင့် ဉာဏ်နှင့် တည့်နေပါစေ၊ ဘယ်သူမှ ကြားမဝင်စေနဲ့၊ ဖြစ်ပျက်နဲ့ ဉာဏ်နဲ့ တွဲနေပါစေ (မှန်ပါ)

ဒါ-ဆိုရင် ဒုက္ခသစ္စာကို မဂ္ဂသစ္စာနဲ့ သိနေခြင်းပဲ၊ (မှန်ပါ) အဖန်ဖန် သိနေပါ၊ ကြာတော့ မုန်းလာမယ်၊ (မှန်ပါ) နောက်တော့ ဒုက္ခသစ္စာတွေ အဖြစ်အပျက်တွေ ဆုံးသွားတာကို မြင်ရပါလိမ့်မယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)

ဝေဒနာကို ကျော်အောင် ကြိုးစား

လူမိုက်များက ပြောတတ်ကြတယ် “သေတာများ အဆန်း လုပ်လို့၊ သင်နေရအုံးမှာလား” “သေတစ်နေ့၊ မွေး- တစ်နေ့ပဲဟာ” တဲ့၊ အဲဒီအပြောက လားရာဂတိကို ထည့်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ (မှန်ပါ)

အခုဟာကတော့ လားရာဂတိ ကောင်းတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ လားရာဂတိကို မရှိတဲ့အခြေအနေလဲ ရောက်ချင် ရောက်သွားမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဝေဒနာပေါ်တာကို ဝေဒနာကို ကျော်၍ အနိစ္စတွေ့အောင် ရှာရတဲ့နည်း။

သေခါနီးမှာ ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာကို “ဒါဟာ ဝေဒနာလား၊ အနိစ္စလား” လို့ ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဝေဒနာပျောက်သွားတာ တွေ့ရမယ် (မှန်ပါ) အဲဒါ အနိစ္စပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါကြောင့် နားလည်တဲ့သူတွေကျတော့ “ဖြစ်တာက ဝေဒနာ၊ ပျက်တာက အနိစ္စ” လို့ ခွဲခြားတတ်တယ် (မှန်ပါ) သစ္စာဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး အသေတတ်ကြတာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဉာဏ်နဲ့ကြည့်တဲ့အခါ ဝေဒနာတွေကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ဖြစ်ပျက်ကလေးတွေချည်း တွေ့နေတော့တာကို “ဝေဒနာ ကျော်တယ်” လို့ ပြောတာ (မှန်ပါ)

ဒီတော့ “ဝေဒနာ ကျော်တယ်” ဆိုတာ အနိစ္စကို တွေ့တာပဲ၊ အနိစ္စနဲ့ ဖြစ်ပျက်ကလဲ အတူတူပဲဆိုတော့ “ဝေဒနာ ကျော်တယ်” ဆိုတာ ဖြစ်ပျက် မြင်တာပဲ-လို့လဲ ပြောလို့ ရတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဝေဒနာကျော်လွန်အောင် ရှုထားနိုင်မှ စိတ်ချရတာမို့ ဤကိစ္စကို မပေါ့ကြနဲ့နော။ (မှန်ပါဘုရား)

* အင်္ဂုတ္တိုရ်၊ ဆက္ကနိပါတ်၊ ဖဂ္ဂနုသုတ်၊ ၂၃၃။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဝေဒနာလုပ်၍ ရှုသူများ

အပြင်းအထန် ဇွဲသန်သန်ဖြင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ဖူး၏။ သူက ပြောသည်။ သူ တရား ထိုင်သောအခါ ဝေဒနာ မပေါ်နိုင်လို့ ဝေဒနာပေါ်လွယ်အောင်ဆိုပြီး ခြေမကြီးကို ခေါက်၍-ခေါက်၍ ထိုင်လိုက်သည်ဟု ဆို၏။

*အလားတူပင် အမရပူရမှ ဦးထွန်းတင်နှင့် သူ၏မိတ်ဆွေ ဦးအောင်မြင့်တို့ကလည်း တရား အားထုတ်ပြီဆိုလျှင် ဒူးပဆစ်တုပ်၍ တတောင်ဖြင့်ထောက်ကာ ဒုက္ခကို လုပ်၍ ယူကြသည်ဟူ၏။ အကြောင်းမှာ ဆရာတော်ကြီးက-

“မင်းတို့... ဒုက္ခအကြီးဆုံး တွေ့တဲ့အခါ အဲဒီ ဒုက္ခကို လွန်မြောက်အောင် ရှုကြ။ လွန်မြောက်ရင် တရားတွေ့မယ်” ဆိုလိုတဲ့။

ဤသို့လျှင် အယူအဆလွဲမှား၊ အကောက်အယူတွေ တိမ်းပါးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ “ဒုက္ခအကြီးဆုံး” ဆိုတာ ဖြစ်ပျက်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်အမြင်ဆုံးကို ဆိုလိုတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဖြိုင်ဖြိုင်မြင်နေသောဖြစ်ပျက်တို့ကို မုန်းလာအောင်ရှု၊ အဲဒီနောက် လွန်မြောက်သွားအောင် ရှု-ဟု ဆိုလိုတော်မူ၏။ အဲဒီအဖြစ်အပျက် ဒုက္ခသစ္စာတွေ လွန်မြောက်သွားလျှင် အဖြစ်အပျက်မရှိတဲ့ နိရောဓသစ္စာကို ဧကန် တွေ့လာရမှာပဲ”ဟု ဆိုလိုတော်မူသည်။

ဒုက္ခအမျိုးအစား သုံးပါး

ဤနေရာ၌ နေတ္တိပါဠိတော်မှာလာသော ဒုက္ခအမျိုးအစားတို့ကို ခွဲခြား၍ သိထားသင့်သည်။ သို့မှသာ ဝိပဿနာရှုရာတွင် မည်သည့် ဒုက္ခကို ရှုရမည်-ဟု ပီပီပြင်ပြင် သိမြင်လာနိုင်ပေမည်။

- တိဿော ဒုက္ခတာ-ဒုက္ခဒုက္ခတာ၊
သင်္ခါရဒုက္ခတာ၊ ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခတာ။
(နေတ္တိပါဠိတော်-၁၂)

အဓိပ္ပာယ်မှာ ဒုက္ခသည် သုံးမျိုးသုံးစားရှိ၏။ ယင်းတို့ကား-

- ၁။ ဒုက္ခဒုက္ခ၊
၂။ သင်္ခါရဒုက္ခ၊
၃။ ဝိပရိဏာမဒုက္ခတို့ဖြစ်ကြသည်။

(၁) “ဒုက္ခဒုက္ခ” ဆိုတာ နဂိုရ်ကပင် ဒုက္ခသစ္စာကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာပေါ်မှာ နောက်ထပ်အပိုတိုးလာတဲ့ ဒုက္ခများဖြစ်ကြ၏။ ဥပမာ- ခေါင်းကိုက်၊ ဗိုက်နာ၊ ခါးအောင့်၊ ဧကံထိုး၊ ထုံကျင်၊ ကိုက်ခဲ၊ ညောင်းညာ၊ အနာပေါက်၊ ဓားထိ၊ ဆူးစူး၊ ပွေးဝဲနင်းခုတွေ ဖြစ်။

* ဦးထွန်းတင်ကိုယ်တိုင်က ပြန်လည်ပြောပြခြင်းဖြစ်၏။

အပြင်းဖျား စသည်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ နဂိုရ်ဒုက္ခသစ္စာခန္ဓာကြီးပေါ်တွင် အပိုဒုက္ခတွေ ထပ်မံတိုးလာသောကြောင့် “ဒုက္ခဒုက္ခ”ဟု ခေါ်သည်။

(၂) “သင်္ခါရဒုက္ခ” ဆိုသည်ကား ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါး တို့၏ စက္ကန့်မလပ် မိနစ်မလပ် တရစပ် ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလွဲနေတဲ့ ဒုက္ခများကို ခေါ်ဆိုသည်။

(၃) “ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခ” ဆိုတာ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲလာသော ဒုက္ခများ ဖြစ်ကြ၏။ ဥပမာ- အိုမင်း ယိုယွင်းလာခြင်း၊ ဆံဖြူ၊ သွားကျိုး၊ ခါးကိုင်း၊ နားထိုင်း၊ မျက်စိမှိုင်း၊ အသားအရေ တွန့်လိပ်ခြင်း၊ မှဲ့ခြောက်တွေ ဗလပျစ်ပေါ်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ကြ၍ နောက်ဆုံးတွင် သေကျေပျက်စီးခြင်းများအထိ ဖောက်ပြန်သော ဒုက္ခများကို “ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခများ”ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

ဤသို့ဒုက္ခသုံးမျိုးသုံးစား ရှိရာတွင် ဝိပဿနာရှုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သင်္ခါရဒုက္ခတစ်မျိုးကိုသာ ရှုရ၏။ ကျန်၂-မျိုးကို မရှုရ၊ မရှုကောင်း။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
သင်္ခါရဒုက္ခကိုသာ ရွေး၍ ရှုရမှာ

ယောဂီတို့ တရားထိုင်တဲ့အခါ တွေ့ကြတဲ့ ထုံကျဉ် ကိုက်ခဲ ညောင်းညာ အောင့်အင့်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေ ဘယ်ထဲ ထည့်ရမည်ဆိုတာ သိပြီလား။ ဒုက္ခဒုက္ခထဲသို့ ထည့်ကြရမည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ရှုကောင်းမည်လော၊ မရှုကောင်း။ ဘာကြောင့်နည်း။ ဒုက္ခ အစစ် မဟုတ်သောကြောင့်တည်း။ ဤသဘောကို မသိကြ၍ ဦးထွန်းတင်တို့ လူစု ဒုက္ခကို လုပ်၍ ရှုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ဆံဖြူ၊ သွားကျိုး၊ ခါးကိုင်း၊ နားထိုင်း၊ အိုမင်းယိုယွင်း စသော ဝိပရိဏာမဒုက္ခတို့ကိုရော ရှုကောင်းမည်လော၊ မရှုကောင်း။ ဘာကြောင့်နည်း။ ဒုက္ခအစစ် မဟုတ်သောကြောင့်တည်း။ [ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်များကို ရှုကြသည်ကား သဝေဂရရုံအတွက်သာ ဖြစ်၏။ မဂ် မရနိုင်။]

ရှင်းပြပါဦးမည်။ ဒုက္ခဒုက္ခသည် ပြင်းထန်ခံခက်

သော်လည်း ပြုပြင်၍ ရနိုင်၏။ ညောင်းညာကိုက်ခဲလာလျှင် အနင်းအနှိပ်သမားဖြင့် ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ဖျားနာလျှင် ဆေးစား ဆေးထိုးခြင်းဖြင့် ပြုပြင်၍ ရနိုင်သည်။

ဝိပရိဏာမဒုက္ခကိုလည်း ပြုပြင်၍ ရနိုင်၏။ ဆံဖြူလာသည်ကို ဆေးဆိုးနိုင်၏။ သွားကျိုးသည်ကို အစားထိုး၍ စိုက်နိုင်၏။ အသားအရေတွန့်သည်ကိုလည်း ပြုပြင်၍ ရနိုင်သည်။

သင်္ခါရဒုက္ခကိုကား ပြုပြင်၍မရ။ ဒုက္ခဝေဒနာကြီးမို့ မလာပါနဲ့-ဟု တား၍မရ။ သုခဝေဒနာကလေးမို့ မပျောက်ပါစေ-နဲ့ဟူ၍ တောင်းပန်မရ။ ဤဒုက္ခမျိုးကမှ ကိုယ်မပိုင်၊ ကိုယ်မနိုင်၍ 'ဒုက္ခအစစ်ကြီး ဖြစ်သည်။ "ဒုက္ခ မဿ မဟဗ္ဗယံ" "ဒုက္ခအစစ်ကြီး" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏။ ဤဒုက္ခကိုသာ ရှုကြရန် ဖြစ်သည်။

ဝေဒနာက တခြား၊ အနိစ္စက တခြားပဲ

ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ ဒကာမတွေ သေခါနီး ဝေဒနာလာရင် ရှေးဦးစွာ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ နံပါတ်(၁) ဉာဏ်နဲ့ ဝေဒနာကို ရှုပါ။ (မှန်ပါ) ရှုတဲ့အခါ ဝေဒနာတခြား၊ အနိစ္စတခြား မြင်ပါစေ (မှန်ပါ ဘုရား) ဒါဟာ ဝေဒနာခွာတာပဲ၊ ဝေဒနာဟာ ဝေဒနာပဲ၊ အနိစ္စက အနိစ္စပဲ (မှန်ပါ)

ဉာဏ်နဲ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ "ဒါဟာ ဝေဒနာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတဲ့ အနိစ္စကလေးတွေပဲ" လို့ တွေ့စေရမယ် (မှန်ပါဘုရား) ဝေဒနာကလေးတွေ

ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတဲ့ သဘောကို တွေ့အောင် ရှာရမယ် (မှန်ပါ) ဝေဒနာကို မတွေ့စေနဲ့ (မှန်ပါ)

ဒီတော့ "ဝေဒနာ ကလေးတွေက တခြား၊ ဖြစ်ပျက်က တခြား"ဆိုတာ ပေါ်လာမယ် (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်ဆိုတာနဲ့ အနိစ္စဆိုတာ အတူတူပဲ နော် (မှန်ပါ) ဒီတော့-

- (က)ဝေဒနာမတွေ့စေနဲ့၊ ဖြစ်ပျက်တွေ့ပစေ။
 - (ခ)ဝေဒနာမတွေ့စေနဲ့၊ အနိစ္စတွေ့ပစေ။
- အတူတူပဲ (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

“ဝေဒနာကျော်တယ်” ဆိုတာ

* ဒီအချိန်မှာ ဝေဒနာ ကျော်နေတာပဲ။ မဂ္ဂသစ္စာ ဖြစ်နေတာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ဝေဒနာကို မတွေ့တော့ဘဲ ဖြစ်ပျက် ကလေးတွေချည်း တွေ့နေတော့တာကို “ဝေဒနာ ကျော်တယ်” လို့ ခေါ်ရတယ် (မှန်ပါဘုရား) “ဖြစ်ပျက်ကလေးတွေ တွေ့နေတယ်” ဆိုတော့ အတွေ့ခံတာက အနိစ္စ၊ တွေ့တဲ့ဉာဏ်က မဂ္ဂ (မှန်ပါ) မဂ္ဂဆိုတော့ ဝေဒနာရှုရင်းနဲ့ မဂ္ဂင် ၅ပါးနဲ့လဲ သေနိုင်တယ် (မှန်ပါ) ဖဂ္ဂန ရဟန်း ကျတော့ သိပ် ကောင်းတယ်။ အနိစ္စတွေ့တဲ့အပြင် အနိစ္စကို မုန်းသေးတယ်။ (မှန်ပါ) ပီးတော့ အနိစ္စဆုံးသွားပါလေရော... (မှန်ပါဘုရား)

ဒီနည်းနဲ့ အနိစ္စမြင်၊ အနိစ္စမုန်း၊ အနိစ္စဆုံး (၃)ခါ ဆုံးတော့ အနာဂါမ် ဖြစ်သွားတာပေါ့ (မှန်ပါ) အောက်သံယောဇဉ် ၅-ပါးကို ဖယ်ရှားသွားနိုင်တဲ့ အတွက် ဖဂ္ဂနရဟန်း အနာဂါမ်ဖြစ်သွားတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ ဒကာမတွေ လဲ နံပါတ်(၁) အနိစ္စ မြင်၊ နံပါတ်(၂) အနိစ္စ မုန်း၊ နံပါတ်(၃) အနိစ္စ ဆုံးသွားတာကို မြင်အောင် ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ကြရမှာ (မှန်ပါ) ကြည့်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းပါ တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဣန္ဒြေတွေ ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့

ဖဂ္ဂနရဟန်း နေမကောင်း ဖြစ်နေခဲ့ရာဌာနသို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက် ချီးမြှောက်တော်မူပါရန် အရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာ ဘုရား ကြွလာ တရားဟောတော်မူခဲ့သည်။ ဝေဒနာ ခွာပုံခွာနည်းတို့ကို အတိအကျ ဟောပြောတော်မူခဲ့၏။

တရား ဟောပြီး၍ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လည် ကြွသွားသောအခါ ဖဂ္ဂန ရဟန်း ပျံတော်မူသည်။

အရှင်အာနန္ဒာက သွားရောက်ကြည့်ရှု၏။ (ဣန္ဒြေ ယာနိ ဝိပွသီဒန္တိ) ဣန္ဒြေတွေ ကြည်လင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားထံ သွား၍ လျှောက် တော့၏ -

“မြတ်စွာဘုရား... ဖဂ္ဂနရဟန်း ပျံတော်မူတာ အတော်ဆန်းတယ် ဘုရား၊ ဣန္ဒြေတွေ ကြည် လင်နေကြတယ်။ မျက်စိတွေကလဲ ခွက်ဝင်

မသွားကြဘူး၊ လူကောင်းပကတိ အိပ်နေသလိုပဲ ဘုရား...”

နားရွက်တွေကလဲ လန်မကုန်ဘူး၊ နှာ ခေါင်းကလဲ ပုဝင်မသွားဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလဲ စိုစိုပြည်ပြည်ပါပဲ။ ပီးတော့ ခြေလက်တွေလဲ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းပဲ ဘုရား... ညာဘက် ကိုလဲ ခေါင်းကလေး စောင်းနေတယ်ဘုရား။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက -

“ဣန္ဒြေတွေ မကြည်လင်ဘဲ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ ကွယ်၊ အခုနင်ကတုန်းက ငါဘုရားရဲ့ တရား တွေကို နာရပြီးတော့ နှလုံးသွင်းမှန်လို့ တရား ထူး ရသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲကွယ်...”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။ ထို့နောက် တရားဟောတော်မူ လို၍ “အာနန္ဒာ... ရဟန်းတွေကို စုရုံးလိုက်စမ်းကွယ်” ဟူ၍ အစုခိုင်းတော်မူ၏။

* မိုး(၂၇)နှာ-၃၂၃

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဖဂ္ဂနု သေနည်းသင်တရား

အရှင် ဖဂ္ဂနုရဟန်း ပျံတော်မူပြီးနောက် မျက်စိ နား နှာခေါင်း စသော ဣန္ဒြေများ ကြည်လင်နေကြကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားထံသွား၍ အရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက တရားဟောတော်မူသည်။

(၁)အာနန္ဒာ... ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းမှာ သြရမ္မာဂိယသံယောဇဉ် ငါးပါးကို မပယ်ရှားရသေး။ ထိုရဟန်းပျံတော်မူခါနီးတွင် ဘုရား ကြွလာ၍ တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားကို နာရပြီးလျှင် သြရမ္မာဂိယသံယောဇဉ်တို့မှ လွတ်မြောက်သွားနိုင်၏။ ဤကား ပထမ အကျိုး။

(၂)အာနန္ဒာ... ထိုရဟန်း ပျံတော်မူခါနီးတွင် ဘုရားကြွ၍မလာ၊ သို့သော် ဘုရားသာဝက ကြွလာ၍ တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားကို နာရပြီးလျှင် သြရမ္မာဂိယသံယောဇဉ်တို့မှ လွတ်မြောက်သွားနိုင်၏။ ဤကား ဒုတိယအကျိုး။

(၃)အာနန္ဒာ... ထိုရဟန်း ပျံတော်မူခါနီးတွင် ဘုရားလည်း ကြွ၍မလာ၊ ဘုရားသာဝကလည်း ကြွ၍မလာ၊ သို့သော်-

အပိစ ခေါ. ယထာသုတံ ယထာပရိယတ္တံ ဓမ္မစေတသာ အနုဝိတက္ကေတိ အနုဝိစာရေတိ

မနသာနုပေက္ခတိ။

တရားတော်ကို နာကြားဖူးသည့်အတိုင်း၊ သင်ယူ မှတ်သားထားသည့်အတိုင်း စိတ်ဖြင့် အစဉ် လျှောက်၍ ကြံစည်စဉ်းစား၏။ အစဉ် လျှောက်၍ သုံးသပ်၏။ ဉာဏ်ဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်၏။

ထိုသို့ ပြုလုပ်သည်ရှိသော် သြရမ္မာဂိယသံယောဇဉ်ငါးပါးတို့မှ လွတ်မြောက်သွားနိုင်၏။ ဤကား တတိယအကျိုး။

မှတ်ချက်။ ။ဤတတိယနည်းသည် မိမိဘာသာ စွမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်၏။ မည်သည့်အချိန် မည်သည့်နေရာမဆို ဖြစ်နိုင်၏။ အား အကိုးရ ဆုံးသော နည်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် နံပါတ်(၄)၊ နံပါတ်(၅)၊ နံပါတ်(၆) အထိ အကျိုးတရားတို့ကို ဟောပြထား၏။ ဘုရားကြွ၍ တရားဟောခြင်း၊ တပည့်သာဝကကြွ၍ တရားဟောခြင်း၊ မိမိဘာသာ ဆင်ခြင်၍ တရားသိခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ အောက်သံယောဇဉ် ကုန်ပြီးသားသူတို့ ဖြစ်ပါက အထက်သံယောဇဉ်များ ကုန်သွားနိုင်သည်-ဟု ဟောတော်မူ၏။ အထက်မဂ်တွေပါ ရနိုင်သည်ဟု ဆိုလို၏။

အောက်-အထက် သံယောဇဉ်တို့ဆိုတာ

သြရမ္မာဂိယသံယောဇနာနိ = အောက် သံယောဇဉ် များ ၅ပါး ရှိကြ၏။ အောက်သံသရာမှာ ကျင်လည်ကြ၏။ သူတို့ကို မဖြတ်နိုင်လျှင် အောက်ကာမ(၁၁)ဘုံ၌ ကျင်လည်နိုင်ကြသည်။ ထိုဘုံများနှင့် ဆက်သွယ်နေကြ၏။

ယင်းတို့ကား-

- * ၁။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
- ၂။ ဝိစိကိစ္ဆာ
- ၃။ သီလဗ္ဗတပရာမာသ
- ၄။ ကာမစ္ဆန္ဒ
- ၅။ ဗျာပါဒတို့ ဖြစ်ကြသည်။

* အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ၊ နဝက၊ ၂၅၂

တစ်ဘဝသာသနာ

ယင်းငါးပါးတို့တွင် ရှေ့သုံးပါးကို ပယ်နိုင်ပါက သောတာပန် ဖြစ်၏။ နောက်နှစ်ပါးကို ပယ်နိုင်ပါက အနာဂါမ် ဖြစ်သည်။ အနာဂါမ်ဖြစ်လျှင် အောက် ကာမသုဂတိဘုံများသို့ ပဋိသန္ဓေ နေသောအားဖြင့် မလာတော့ပြီ။ အောက်သံယောဇဉ်တွေ ပြတ်ပြီဟူလို။

ဥဒ္ဓဘာဂိယ သံယောဇနာနိ=အထက်သံယောဇဉ်များလည်း ၅ပါးရှိကြ၏။ သူတို့တွေက အထက်သံသရာမှာ ကျင်လည်ကြသည်။ သူတို့ကို မဖြတ်နိုင်သေးလျှင် အထက်ဗြဟ္မာ့ဘုံများ၌ ကျင်လည်နိုင်သေး၏။ ထိုဘုံများနှင့် ဆက်သွယ်နေကြသည်။ သူတို့ကိုဖြတ်နိုင်မှ ၄ မဂ်

၄ ပိုလ်ရ၍ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်မည်။ ယင်းတို့ကား-

- * ၁။ ရူပရာဂ
- ၂။ အရူပရာဂ
- ၃။ မာန
- ၄။ ဥဒ္ဓစ္စ
- ၅။ အဝိဇ္ဇာတို့ ဖြစ်ကြသည်။

အောက်သံယောဇဉ်များကို ပယ်ရှားပြီးရုံသာမက၊ ဤအထက်သံယောဇဉ်များကိုလည်း အကုန်ပယ်ရှားနိုင်မှ သံယောဇဉ်တွေ အကုန်ပြတ်သဖြင့် ရဟန္တာအရင်မြတ် ဖြစ်ပေတော့မည်။

ပြုံးသေ မဲ့သေ

**ဇာဏုသောနိပုဏ္ဏားကြီးက ဘုရားထံ လာ၍ လျှောက်ထား၏။ “အရှင်ဘုရား... လောကကြီးထဲမှာ သေရမှာ မကြောက်တဲ့သူရယ်လို့ မရှိဘူး၊ ကြောက်တဲ့သူချည်းပဲ ဘုရား” ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

“သည်လို တစ်ထစ်ချ မယူလိုက်ပါနှင့်၊ သေရမှာ ကြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်၊ မကြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိတယ်...”

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်။ အကျယ်ချဲ့၍လည်း ရှင်းပြတော်မူ၏။ ကြောက်သူ ၄-မျိုးနှင့် မကြောက်သူ ၄-မျိုး ရှိကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြတော်မူသည်။

၁။အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သားသမီးနဲ့ စီးပွားဥစ္စာငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၌ တွယ်တာမှု မကင်းသေး၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သန္တာန်မှာ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု ရောက်လာလျှင် “စည်းစိမ်တွေက ငါ့ကို စွန့်တော့မယ်၊ ငါကလဲ စည်းစိမ်တွေကို စွန့်ရတော့မယ်” ဟု တွေး၍ ပူဆွေး၏။ ငိုကြွေး၏။ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ရ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက သေရမှာ ကြောက်သည်။

၂။နောက်တစ်ယောက်မှာ မိမိခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ တွယ်တာမှု မကင်းသေး၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သန္တာန်မှာ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု ရောက်လာလျှင် “ချစ်လှစွာသော ခန္ဓာကိုယ်က ငါ့ကို စွန့်တော့မယ်၊ ငါကလဲ သူ့ကို စွန့်ရတော့မယ်” ဟု တွေး၍ ပူဆွေး၏။ ငိုကြွေး၏။ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ရ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကလည်း သေရမှာ ကြောက်သည်။

၃။နောက်တစ်ယောက်ကား ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မပြုရသေး၊ အကုသိုလ်တွေတော့ ပြုမိလျက်သား ဖြစ်နေပြီ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု ကပ်ရောက်လာလျှင် “ငါ့မှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုရယ်လို့ မရှိသေး၊ အကုသိုလ်တွေတော့ ပြုထားမိပေါ့” ဟု တွေး၍ ပူဆွေး၏။ ငိုကြွေး၏။ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကလည်း သေရမှာ ကြောက်သည်။

၄။နောက်တစ်ယောက်ကား (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကြောင်းကျိုးကို နားမလည်၍) ယုံမှားသံသယ

** အင်္ဂုတ္တရ၊စတုတ္ထပါဠိ၊၄၉၃

* အင်္ဂုတ္တရ၊ပါဠိ၊နဝက၊၂၅၂

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝိစိကိစ္ဆာတွေ ရှိနေ၏။ အကြောင်း ဖြစ်လို့ အကျိုးဖြစ်၊ အကြောင်းချုပ်လို့ အကျိုးချုပ်ရ သည်ကို နားမလည်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသန္တာန်မှာ ရောဂါ ဝေဒနာ တစ်ခုခု ရောက်လာလျှင် “ငါ့မှာ သံသယဝိစိကိစ္ဆာတွေ ရှိနေတယ်” ဟု တွေး၍ ပူဆွေး၏။ ငိုကြွေး၏။ ရင်ဘတ် စည်တီး ဖြစ်ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ကလည်း သေရမှာ ကြောက်သည်။

ဤသည်တို့ကား သေရမှာ ကြောက်သူ ပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုး ဖြစ်၏။

- ကြောက်သူ ၄-ဦးကို အကျဉ်းချုပ်၍ပြောရလျှင်-
 - ၁။ ငါးဖြာ အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို မစွန့်နိုင်သူ တစ်ယောက်။
 - ၂။ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခင်တွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ် ယောက်။
 - ၃။ အကုသိုလ်တွေ များနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ် ယောက်။
 - ၄။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အရ အကြောင်းဖြစ်လို့ အကျိုး ဖြစ်၊ အကြောင်းချုပ်လို့ အကျိုးချုပ်ဆိုတာကို မသိ၍ ဝိစိကိစ္ဆာရှိနေသူတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

သေရမှာ မကြောက်သူ ၄-ဦး

သေရမှာ မကြောက်သူလည်း ၄-ဦး ရှိ၏။ ဖော်ပြခဲ့ပြီး ကြောက်သူ ၄-မျိုး၏ ပြောင်းပြန်မှတ်ရုံ သာ ဖြစ်သည်။

- ၁။ ငါးဖြာအာရုံကာမဂုဏ်တို့၌ တွယ်တာမှုကင်း နေသူ ဖြစ်၏။ လက္ခဏာရေးသုံးပါး တင်၍ မြင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သန္တာန်သို့ ရောဂါဝေဒနာရောက်လာသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် တို့က သေရမှာ မကြောက်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို သော် သုဂတိ၊ သို့မဟုတ် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ထား သောကြောင့် ဖြစ်သည်။
- ၂။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ တွယ်တာမှု ကင်းနေသူ ဖြစ်၏။ လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်၍ မြင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသန္တာန်သို့ ရောဂါဝေဒနာ ရောက်လာသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့က သေရမှာ မကြောက်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သုဂတိ၊

- သို့မဟုတ် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
- ၃။ အကုသိုလ်တွေ နည်းပါး၍၊ ကုသိုလ်တွေ များ သူ ဖြစ်သည်။ လက္ခဏာရေးတင်၍ ဝိပဿနာ ဖြင့် နေသူလည်း ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့သန္တာန် သို့ ရောဂါဝေဒနာရောက်လာသော်လည်း ထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့က သေရမှာ မကြောက်။ အဘယ့် ကြောင့် ဆိုသော် သုဂတိ၊ သို့မဟုတ် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
- ၄။ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကြောင်းကျိုးဖြစ်ပုံကို သဘော ပေါက်ထား၍) သံသယ ဝိစိကိစ္ဆာမရှိ၊ ဝိပဿနာ ဖြင့် နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့ သန္တာန်သို့ ရောဂါဝေဒနာ ရောက်လာသော် လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့က သေရမှာ မကြောက်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သုဂတိ၊ သို့မဟုတ် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ညာစောင်းပြီး ပြုံးသေဆိုလျှင်

ဤသို့ ပုဂ္ဂိုလ်(၈)မျိုး ရှိရာတွင် ရှေ့-မျိုးက သေခါနီးမှာ အဆင်မပြေကြ၍ “မဲ့သေ”ဖြစ်ကြ၏။

နောက်ပုဂ္ဂိုလ်(၄)-မျိုးကတော့ သေလျှင် သုဂတိ ရမည်၊ သို့မဟုတ် အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ထား သူဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရမည်။ ဤသို့လျှင် အတတ်သိမြင် ထားသောကြောင့် သေရမှာကို မကြောက်ကြ၊ ပြုံး၍ပင် အသင့်စောင့်နေကြသေး၏။ ထို့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ သေလျှင် “ပြုံးသေ”ဖြစ်သည်။

ထိုမျှမက မျက်စိ၊ နား၊ နား၊ လျှာ၊ ကိုယ် ဣန္ဒြေတွေပါ ကြည်လင်နေတတ်ကြ၏။ ပျော့ပျောင်း နေတတ်ကြသည်။ အများအားဖြင့် ဦးခေါင်းကလည်း ညာဘက်သို့ စောင်း၍ နေတတ်၏။

သို့ဖြစ်၍ “ညာစောင်းပြီး ပြုံးသေ” သေနိုင် အောင် အစဉ်ထာဝရ ဝိပဿနာကို လက်ကိုင်ပြုကြရ ပေလိမ့်မည်။

အရိယာတို့သေလျှင် ညာစောင်း

[သံယုတ်အဋ္ဌကထာ၊ ဒု၊ ၂၈၈၊ ဝက္ကလိသုတ်အဖွင့်မှ]

ထေရော ကိရ ဥတ္တာနကော နိပဇ္ဇော သတ္တံ အာဟရိ၊ တဿ သရီရံ ယထာဋ္ဌိတမေဝ အဟောသိ၊ သီသံ ပန ဒက္ခိဏပဿေန ပရိဝတ္တိတွာ အဋ္ဌာသိ။

အရှင်ဝက္ကလိမထေရ်ဟာ ညောင်စောင်းပေါ်မှာ ပက်လက် လဲလျောင်းရင်း (သူ့ကိုယ်သူ လည်ပင်း) သင်တန်းဓားနဲ့ လှီးလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ နေမြဲတိုင်း ပက်လက်ပါပဲ၊ ဦးခေါင်းကတော့ လက်ယာ ဘက်ကို လည်၍ စောင်းနေသည်။

အရိယသာဝကာ ဟိ ယေဘုယျေန ဒက္ခိဏပဿနေဝ ကာလံ ကရောန္တိ၊ တေနဿ သရီရံ ယထာဋ္ဌိတံယေဝ အဟောသိ၊ သီသံ ပန ဒက္ခိဏပဿေန ပရိဝတ္တိတွာ ဋ္ဌိတံ။ ဟိ-မှန်ပါ၏။ အရိယသာဝကာ-အရိယာ သာဝကတို့သည်၊ ယေဘုယျေန-များသောအားဖြင့်၊

ဒက္ခိဏပဿနေဝ-လက်ယာနံပါးဖြင့်သာလျှင်၊ ကာလံ ကရောန္တိ-စုတေတတ်ကြလေကုန်၏။

တေန-ထို့ကြောင့်၊ အဿ-ထိုဝက္ကလိ၏၊ သရီရံ-ခန္ဓာကိုယ်သည်၊ ယထာဋ္ဌိတံယေဝ- တည်နေမြဲတိုင်းသာလျှင် (ဝါ) ထား ထားတဲ့အတိုင်း၊ အဟောသိ-ဖြစ်နေပြီ၊ သီသံပန -ဦးခေါင်းသည်ကား၊ ဒက္ခိဏပဿေန-လက်ျာနံပါးဖြင့်၊ (ဝါ) လက်ယာ ဘက် စောင်းလျက်၊ ပရိဝတ္တိတွာ-လည်၍၊ ဋ္ဌိတံ- တည်နေပြီ။

မှတ်ချက်။ ။ဤအဋ္ဌကထာဖွင့်အရ အရိယာ တို့ သေလျှင် ခေါင်းကလေး ညာဘက်စောင်းပြီး သေ တတ်ကြသည်-ဟု သိရ၏။ ထို့ပြင် လက်ခြေခန္ဓာကိုယ် တို့သည်လည်း ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဖြစ်နေတတ်ကြ သည်ဟူ၏။ အတွေ့အကြုံအရလည်း မိုးကုတ်ယောဂီ လောကတွင် ညာစောင်းကလေးများ၊ လက်ခြေ ပျော့ ပျောင်းကလေးများ ချုပ်ကြသည်ကို များစွာ တွေ့နေကြ ရသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အိပ်ပုံအိပ်နည်း လေးမျိုး

- ၁။ ပြိတ္တာတို့အိပ်ပုံအိပ်နည်း၊
- ၂။ ပျင်းတဲ့သူများအိပ်နည်း၊
- ၃။ ကာမဂုဏ်သားတို့အိပ်နည်း၊
- ၄။ သူတော်ကောင်းတို့အိပ်နည်း။

စောင်းလျက် အိပ်သည်” ဟု ဆိုကြ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ အမူအရာပင် ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် အောက်ထစ်ဆုံး သောတာပန်အရိယာတို့ သေလျှင်လည်း (ယေဘုယျေန) များသောအားဖြင့် လက်ယာဘက်သို့ စောင်းတတ်သည်ဟူ၏။

(၁) ပြိတ္တာကလေးများသည် (ပက်ကျိကောင်လို) အရိုး မရှိကြ၊ ထို့ကြောင့် ရပ်လျက် ထိုင်လျက် ကြာကြာ မနေနိုင်၊ သို့ဖြစ်၍ အိပ်သောအခါ ပက်လက်ကလေးများ အိပ်တတ်ကြ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး စောင်းသည် မဟုတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ထားမြဲအတိုင်း ရှိတတ်သည်၊ ဦးခေါင်းတစ်ခုသာလျှင် လက်ယာဘက်သို့ လည်လျက် စောင်းလျက် ဖြစ်-ဖြစ်သွားသည်ဟူ၏။

(၂) ပျင်းရိတဲ့သူများကား အိပ်ပြီဆိုလျှင် အပျင်းထူတဲ့ သူတို့ရဲ့ ပုံစံအတိုင်း မှောက်ခုံကြီးတွေ အိပ်တတ်ကြ၏။

မယုံကြည်၍ ဦးခေါင်းကို လက်ဝဲဘက်သို့ ပြန်၍ စောင်းပေးထား၊ မကြာခင် လက်ယာဘက်သို့ ပြန်လည် စောင်းလာသည်ဟူ၏။ သူ့သဘာဝပင် ဖြစ်၏။

(၃) ကာမဂုဏ်သား ယောက်ျားတို့ကတော့ လက်ဝဲဘက်သို့ စောင်းလျက် အိပ်တတ်ကြ၏။

ဟုတ်ပါသည်။ ယခုခေတ်တွင် မိုးကုတ်ယောဂီတော်တော်များများ “ညာစောင်းကလေးများ ချုပ်ကြသည်” ကို တွေ့-တွေ့နေရပါ၏။ စာဆိုနှင့် လက်တွေ့ကိုက်ညီ၍နေကြသည်ကို အားတက်ဖွယ်ရာ တွေ့ကြရပါသည်။

(၄) သူတော်ကောင်းတို့ အမူအရာကား လျောင်းပြီ ဆိုလျှင် (ကာမဂုဏ်သားတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်) လက်ယာဘက်သို့ စောင်း၍ အိပ်တတ်ကြ၏။

ဤသို့ ပြုမူသည်ကို “လက်ယာနံတောင်း

လှပုံလှနည်း ပြုပြင်ပေးတော်မူကြ

အမရပူရမြို့မှာ နေလိုလလို ထင်ရှားတော်မူကြသည့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၂-ပါး ရှိကြသည်။ တစ်ပါးက မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၊ တစ်ပါးကတော့ “မိုးကုတ်ဆရာတော်” လို့ ကျော်ကြားတဲ့ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်းက ဆရာတော် ဦးဝိမလတို့ပါပဲ။

လည်း လှပုံလှနည်းကို ပြုပြင်ပေး သင်ပေးတော်မူသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်မြတ် ၂-ပါး မတူတတ်ကြပေ။

ဒကာ ဒကာမများအပေါ် ကရုဏာသက်တော်မူကြလို့ ဆရာတော်အရှင်ဇနကာဘိဝံသက အလှူလှူကြရာ၌ လှပုံလှနည်းကို ပြုပြင်ပေး သင်ပေးတော် မူ၏။
အလားတူပင် မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးဝိမလက

ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသက အလှူ လှူကြရာ၌ မကုန်သင့်တာ မကုန်အောင်၊ အပို မယိုဖိတ်စေနဲ့၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှူတတ်ကြပစေ၊ ရဟန်းသံဃာတော်များနဲ့ အသုံးမတည့်ရာကို လှူလျှင် အပို ကုန်ကျခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကုန်ကျလျှင် ကုန်ကျသမျှဟာ နိုင်ငံမှာ ပစ္စည်းယိုဖိတ်ခြင်းပဲ၊ နိုင်ငံရဲ့ တိုးတက်မှုကို နှောင့်နှေးစေတယ်-တဲ့၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဝဋ်ကျွတ်စေတဲ့ အလှူမျိုး လှူ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကတော့ လှူတဲ့နေရာမှာ ဝဋ်ကျွတ်တဲ့ အလှူမျိုး ဖြစ်ပါစေတဲ့၊ အများအားဖြင့် အလှူ-လှူပြီဆိုရင် လှူစည်းစိမ် နတ်စည်းစိမ်တွေကို ဆုတောင်းတတ်ကြတယ်။ အဲဒါတွေက ဝဋ်ကျွတ်ဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝဋ်လယ်ဖို့တွေပဲ။

အဲဒီစည်းစိမ်တွေ ရတော့ ဝဋ်ထဲမှာ ပျော်နေကြ ရော၊ ရတဲ့ စည်းစိမ်တွေကလဲ ဒုက္ခသစ္စာတွေ၊ ဒုက္ခ ထဲကနေပြီး ဒုက္ခတွေကို ထပ်တောင်းတာ။ “ဒုက္ခနည်း သေးလို့ ဒုက္ခကြီးကြီး ပေးပါ” လို့ တောင်းတာနဲ့ တူတယ်-တဲ့။

ဒီတော့ လှူတဲ့အတွက် ပစ္စည်းလဲ ကုန်ရသေး၊ ဝဋ်လဲ မကျွတ်ဘူး-ဆိုတော့ နစ်နာတယ်-တဲ့။ အဲဒါ ကြောင့် ဝဋ်ကျွတ်တဲ့အလှူမျိုး လှူတတ်ပါစေ။ “ဝဋ်ကျွတ် ရပါလို့၏။ ဝဋ်ကျွတ်ရာနိဗ္ဗာန်ကိုသာ ရလိုပါ၏” လို့ ဦးတည်ဆုတောင်းပါ-တဲ့။ ဤသို့ ပြင်ပေးပုံချင်း ကွာခြား ကြပါသည်။

သူ့ရှုထောင့်နှင့်သူ မှန်ကြသည်ချည်းပင် ဖြစ်၏။ အရှင်နေကာဘိဝံသဆရာတော်က ဘဝအရှည်ကောင်းဖို့ အတွက် ရည်ရွယ်ဆုံးမသည်။ မိုးကုတ်ဆရာတော်က တော့ ဘဝအတိုကောင်းဖို့အတွက် မိန့်မြွက်ဆုံးမသည်။

ဒါနက သံသရာ မရှည်စေပါဘူး

အချို့က ပြောမိတတ်ကြ၏။ “ဝဋ်ဒုက္ခကြီးမှ မြန်မြန်ကျွတ်အောင် ဝိပဿနာကိုသာ အားထုတ်ကြ၊ ဒါနတွေနဲ့ ပျော်နေရင် သံသရာရှည်နေမယ်”။ ဤသို့ လွယ်လွယ်ပင် ပြောတတ်ကြ၏။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက် ၍ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ဤသို့ မိန့်သည်-

“သူတို့နားမလည်လို့ ပြောကြတာ၊ အမှန်မှာ ဒါနက သံသရာ မရှည်စေပါဘူး။ သူတို့တွေက ဒါနပြုပြီဆိုရင် “ဤကောင်းမှုကြောင့် လှူ စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ် အကြိမ် ကြိမ် ခံစားစံစားပြီးမှ နိဗ္ဗာန်ဝင်ရပါလို့၏” လို့ ဆုတောင်းတတ်ကြတာကိုး။

အဲလိုဆိုတော့ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း လှူဘုံ နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံတွေမှာ စုန်ဆန်သွားလာနေ ကြရော၊ ဒီတော့ ရှည်တာပေါ့။

အမှန်က “ခန္ဓာဝဋ်ဒုက္ခမှ ကျွတ်လွတ် လို့၍ လှူပါ၏” ဆိုရင် ဘယ်မှာ သံသရာ ရှည်လိမ့်မလဲ။ သူတို့ဟာက ဆုတောင်းလွဲလို့ ရှည်ကြတာ၊ ဆုတောင်းမတတ်လို့ ရှည်ကြတာ။

ဒီတော့ နည်းမှန် လမ်းမှန် ဆုတောင်းပြီးလှူရင် ဒါနက သံသရာ မရှည်စေပါဘူး”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူပါ၏။ ဤစကားသည် အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါ။ ရှေးအထက်ကျော်ကာလတို့က ဆရာဆရာ မထေရ်ကြီးများကလည်း ဤအတိုင်းပင် မိန့်လေ့ ရှိ တတ်ကြပါ၏ -

“ဝဋ်နိဗ္ဗာန်ဒါန၊ ဝိဝဋ်နိဗ္ဗာန်ဒါန-လို့ (၂)မျိုး ရှိတယ်။ အလှူလုပ်တဲ့အခါများမှာ ဝဋ်နိဗ္ဗာန် ဒါန (ဝဋ်ကိုမိတ္တယ်နေတဲ့ဒါန၊ ဝဋ်ဒုက္ခထဲမှာ လယ်နေရမယ့်ဒါန)မျိုး မဖြစ်စေကြနဲ့။

ဝိဝဋ်နိဗ္ဗာန်ဒါန (ဝဋ်ကို မမိတ္တယ်တဲ့ ဒါန၊ ဝဋ်ဒုက္ခကို မတောင့်တတဲ့ဒါန)မျိုး ဖြစ် ကြပစေ”

ဤသို့ မိန့်တော်မူလေ့ရှိတတ်ကြပါ၏။ ရှေးရှေးမထေရ် ကြီးတို့၏ စကားနှင့် ယခု မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ စကားသည် မကွာခြားဘဲ တသားတည်းပင် ဖြစ်တော့ သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝိပဿနာခြံရံပွဲ လှူတာ အမြတ်ဆုံး

- ၁။ အလှူဒါန၊ ပြုကုန်ကြ၊ ဉာဏစဉ်ကွပ်ကဲ၊
 - ၂။ ဉာဏ်မကွပ်လျှင်၊ တဏှာဝင်၊ ရလျှင် ဒုက္ခပဲ၊
 - ၃။ ပဋိသန္ဓေ၊ အိုနာသေ၊ ထွေထွေလွန်ဆင်းရဲ၊
 - ၄။ အလှူမတတ်၊ မမြင့်မြတ်၊ ရုံးဖတ်တင်မည့်ပွဲ၊
 - ၅။ လှူဆဲချိန်ခါ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ဉာဏ်ဝါစူးစိုက်စွဲ၊
 - ၆။ ကိုက်ခဲယားယံ၊ ကျင်နာပြန်၊ ဒုက္ခပြစမြ၊
 - ၇။ ခန္ဓာပြကွက်၊ ဒုက္ခစက်၊ ဖြစ်ပျက်ရှုဉာဏ်တွဲ၊
 - ၈။ ဒုက္ခဉာဏ်မြင်၊ လွတ်ကင်းချင်၊ စိတ်စဉ်ပြောင်း
ကာလွဲ၊
- ၉။ ဒုက္ခလွတ်ကြောင်း၊ ဉာဏ်ချင့်လောင်း၊ လွန်
ကောင်းမြတ်လှပွဲ။
 - (က) အင်္ဂုတ္တရာ၊ အဋ္ဌက၊ မိန့်ဟ ရှင်တော်မြတ်၊
 - (ခ) ရှစ်ခုမြောက်လာ၊ ဒါနသာ၊ ကောင်းစွာ
ပြုလုပ်အပ်၊
 - (ဂ) သမထ ဝိပဿနာ၊ ခြံရံကာ၊ လှူတာ
မြတ်ဆုံးမှတ်၊
 - (ဃ) အလှူတတ်မှ၊ သံသာရ၊ ဒုက္ခတိုမည်မှတ်။
[ဒုလ္လဒေသနာ၊ စတုတ္ထအုပ်မှ။]

အဓိပ္ပာယ်များ ရှင်းလင်းချက်

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကနိပါတ်၊ မျက်နှာ-
၇၂ကွင် ဒါနပြုလုပ်ပုံ (၈)မျိုးကို မြတ်စွာဘုရား ဟော
ပြထားတော်မူ၏။ ထိုတွင် နောက်ဆုံး (၈)ခုမြောက်
အမျိုးအစားမှာ ဝိပဿနာခြံရံပွဲ လှူသောအလှူဖြစ်၏။
ထိုအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဟု ဆိုထားသည်။ ယင်းနှင့်
ဆိုင်ရာ ဋီကာက-

“ဓယတော ဝယတော သမ္မသနံ
ပဋ္ဌပေတွာ ဒဒတော ဘာဝနာမယံ
ပုညကိရိယဝတ္ထု ဟောတိ”

ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုထား၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ဖြစ်ပျက်အားဖြင့်
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ သုံးသပ်မှုကို ဖြစ်စေ၍ လှူသောသူ၏
ဒါနသည် ဘာဝနာ ခြံရံပွဲ လှူသော ဒါန ဖြစ်၏”၊
အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်များလေလော၊ ဦးကျော်သိန်း+ဒေါ်
တင်လှတို့၏ (ထေရာသန စံကျောင်း)ကို မလှူမီ

ကျောင်းဒကာ-ကျောင်းအမ ၂-ဦးလုံးကို တစ်ဝါတွင်း
လုံး တရားအားထုတ်စေသေးသည်၊ ပြီးမှ ရေစက်ချပြီး
လှူဒါန်းစေ၏။

ဤအဓိပ္ပာယ်တို့ကို ရည်ရွယ်တော်မူပြီးလျှင်
မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက “အလှူဒါနပြုလုပ်ကြလျှင်
ဉာဏ်ပါ-ပါစေ”ဟု ဦးစွာ ပထမ ဆုံးမတော်မူ၏။
ထိုသို့ ဉာဏ်မပါလျှင်ကတော့ တဏှာဝင်ကုန်တော့မည်၊
လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံတို့ကို တဏှာနဲ့ တောင်းကုန်
ကြတော့မည်ဟူလို၊ တောင်းလိုရှိလျှင် ပဋိသန္ဓေ အိုနာ
သေတွေကိုပဲ ဒုက္ခသစ္စာတွေပဲ ရမှာပေါ့။

ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
မိန့်လေ့ရှိတာဖြင့်-“ဝိပဿနာမပါဘဲနဲ့၊ သစ္စာမသိဘဲနဲ့၊
လုပ်တဲ့ဒါန-သီလတွေကတော့ ဒုက္ခကလေးနဲ့ ဒုက္ခကြီး
ကို လဲယူကြတာပါပဲ” တဲ့။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ အလှူမတတ်လို့ မြင့်မြတ်မှု သို့ မရောက်တော့ဘဲ အရုံးသာအဖတ်တင်ပြီး ကျန်ရစ်တဲ့ ပွဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်တဲ့။

ထို့ကြောင့် လှူဆဲအချိန်အခါမှာ ကိုယ့်ခန္ဓာ အပေါ် ဉာဏ်စိုက်ပါ။ ကိုက်ခဲမှု ယားယံမှု နာကျင်မှု ကလေးတွေ ပြလာမယ်၊ အဲဒါဟာ သစ္စာ တွေပေါ့။

သူတို့လေးတွေ ပျောက်ကုန်တာ အစားထိုးလာတာကို မြင်အောင် ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ပါ။ အဲဒီကျမှ ဒုက္ခသစ္စာ တွေပေါ့။

“အဲဒီဒုက္ခသစ္စာတွေမှ လွတ်ချင်လို့ လှူဒါန်းပါ ၏” လို့ ဆိုပြီး လှူ၊ အဲဒါဟာ ဝိပဿနာ ခြံရံပြီး လှူ တာပဲ။ အဲလို လှူမှ သံသရာတိုမည်၊ လှူတတ်ကြပါစေ။ [သမထဝိပဿနာ၊ ခြံရံကာ၊ လှူတာ အမြတ်ဆုံး။]

ဒုက္ခသစ္စာမှ လွတ်မြောက်လို၍

ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးချန်ထွန်းက သူ့အတွေ့အကြုံ ကို ပြန်လည်ပြောပြပါ၏။ ဆရာတော်ကြီးနှင့် အဦးဆုံး တွေ့ရသောအကြိမ်ဟု ဆိုသည်။

“မိုးကုတ်ဆရာတော်ဦးဝိမလဆိုတာ အင်မတန် နာမည်ကြီးနေတယ်။ မိုးကုတ်ကို သွားစရာကိစ္စ လဲ ရှိနေတယ်။ ကြုံတုန်းကြုံခိုက်မှာ သင်္ကန်း လှူရမယ်”

ဤသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် မန္တလေးမြို့၊ ဗန္ဓုလသင်္ကန်း တိုက်မှ သင်္ကန်းတစ်စုံ ဝယ်ယူသွားခဲ့သည် ဟူ၏။ မိုး ကုတ်မြို့တွင် ဆရာတော်ကြီးအထံသို့ ချဉ်းကပ်သော အခါ နံနက် ၁၀-နာရီလောက် တစ်ယောက်တည်း ရောက်သွားသည် ဟူ၏။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သင်္ကန်းကို ထုတ်၍ ဆက်ကပ်သောအခါ-

- “မင့်သင်္ကန်း အသာချထားပါဦးကွာ၊ မင်း ဘယ်ကလဲ”
- “တပည့်တော် ရန်ကုန်ကပါ ဘုရား”
- “မင်း တရားထိုင်ဖူးသလား”
- “မထိုင်ဖူးပါ ဘုရား”

“အေး ဒါဆိုရင် မင်း တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၊ မျက်လွှာ ချထား၊ မင့်ဉာဏ်နဲ့ မင့်ခန္ဓာထဲ ကြည့်နေ”

ဤသို့ မိန့်မြွက်ပြီးလျှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ဆွမ်းစား ကျောင်းသို့ ကြွသွားပါသတတ်၊ နာရီဝက်ခန့် ကြာသော အခါ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲကွ၊ ဘာတွေ့သလဲဟေ့” ဟု ဆရာ တော်က မေးပါသတတ်၊ ထိုအခါ ဦးချန်ထွန်းက-

- “တပည့်တော်ဖြင့် ဘာမျှ မတွေ့ပါဘူး၊ ညောင်း တာ ကိုက်တာ ခဲတာတွေ၊ ထုံတာ ကျဉ်တာ နာတာတွေပဲ တွေ့နေတယ်ဘုရား”
- “အေး... ဟုတ်ပီ၊ အဲဒါတွေဟာ ချမ်းသာတွေ လား၊ ဆင်းရဲတွေလား”
- “ဆင်းရဲတွေပါ ဘုရား”
- “ဆင်းရဲ” ဆိုတော့ ဒုက္ခတွေပေါ့”
- “မှန်ပါဘုရား”
- “အဲဒါတွေက မတည်ငြိမ်ဘူး၊ ပြောင်းလွဲ နေတယ်”
- “မှန်ပါဘုရား”
- “ဒုက္ခသစ္စာ” ဆိုတာ ဒါတွေပဲ”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

“ဪ... မှန်ပါဘုရား”

“အဲဒီဒုက္ခသစ္စာတွေကို လိုချင်သလား၊ မလိုချင်ဘူးလား”

“မလိုချင်ပါ ဘုရား”

“ကဲ ဒါဆိုရင် အဲဒီလို ဒုက္ခသစ္စာမျိုးတွေကို မလိုချင် မရချင်လို့ ဒီသင်္ကန်းကို လှူပါတယ် ဘုရား” လို့ မင့်စိတ်ထဲက ဆုတောင်းပြီး လှူပါ”

ဤသို့ လှူပုံလှူနည်းကို သင်ပေး၍ ဤအတိုင်း လှူခဲ့ရကြောင်း ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

“သစ္စာသိပြီးမှ လှူ” ဆိုတာ အခုလို ဒုက္ခသစ္စာတွေကို သိအောင်လုပ်ပြီး အဲဒီဒုက္ခသစ္စာမျိုးကို မလိုချင် မရချင်လို့လှူပါသည်။” ဟု ရည်ရွယ်ပြီး လှူသော အလှူမျိုးကို ဆိုလိုပါသတတ်။

ဘယ်ဘာသာနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျင့်နိုင်ဖို့သာ ပဓာန

* မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းက တစ်နေ့တွင် ဘုရားထံမှောက်သို့ ရဟန်းညီအစ်ကို (၂)ပါး ရောက်လာကြ၏။ ခေတ်ပညာတတ်များပင် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က လျှောက်ကြ၏-

“မြတ်စွာဘုရား... အရှင်ဘုရား ဟောကြားတဲ့ တရားတော်တွေက အင်မတန် ကောင်းမွန်လှပါတယ်။ ဟိုအရပ် သည်အရပ်၊ ဟိုနယ် သည်နယ် ဘဝမှာ၊ ဟိုလူမျိုး သည်လူမျိုးတွေက သူတို့ ပြောဆိုသုံးနှုန်းနေကြတဲ့ ဘာသာစကားတွေနဲ့ အရှင်ဘုရားတရားတွေကို သင်ယူမှတ်သားနေကြပါတယ် ဘုရား။

ယခုခေတ်အခါမှာ သက္ကဋဘာသာ (ဆန်းဆက်ရစ်ဘာသာ) ဟာ အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံး တည်ငြိမ်၍ အမွန်မြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

အဲသည် သက္ကဋဘာသာ (ဆန်းဆက်ရစ်ဘာသာ) နဲ့သာ အရှင် ဘုရားရဲ့ တရားတွေကို ပြောင်းလွှဲတင်ထားပါ ဘုရား။

ဘာသာပြန် ပြောင်းလွှဲထားဖို့ ကိစ္စကတော့ တပည့်တော်တို့ ညီအစ်ကို (၂)ပါး တာဝန် ရှိပါစေ၊ တာဝန်ယူပါမယ်ဘုရား။

အရှင်ဘုရားရဲ့ မွန်မြတ်လှတဲ့ တရားတွေကို အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျတဲ့ အခြားဘာသာတွေနဲ့ သင်ယူမှတ်သားခွင့်မပြုပါနဲ့ဘုရား”

ဤသို့ လျှောက်ကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားက ချက်ချင်း လက်ကာ ပယ်မြစ်တော်မူ၏။ “ငါဘုရား၏ တရားတော်တွေကို ဘယ်ဘာသာနဲ့ သင်ယူ-သင်ယူ၊ အဓိပ္ပာယ်သိပြီး ကျင့်နိုင်ဖို့သာ ပဓာန” ဟု ဆိုလိုတော်မူ၏။ ပြီးလျှင် ဆက်လက်မိန့်တော်မူသေးသည်။

ဟန်တားခြင်းနှင့် ခွင့်ပြုခြင်း

* န ဘိက္ခုဝေ ဗုဒ္ဓဝစနံ ဆန္ဒသော အာရောပေတဗ္ဗံ၊ ယော အာရောပေယျ အာပတ္တိ ဒုက္ကဋဿ။

* စူဠဝါပါဠိတော်၊ နာ-၂၈၀

ရဟန်းတို့... ငါဘုရား၏ တရားတော်တွေကို ဆန်းဆက်ရစ်ဘာသာ (သက္ကဋဘာသာ) တစ်မျိုးတည်း ဖြင့်သာ ပြောင်းလွှဲ၍ တင်မထားရ၊ တင်ထားလျှင် ဒုက္ကဋအာပတ်သင့်စေ” ဟု ဟန်တားမိန့်မြှောက်တော်မူ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍-

“အနုဇာနာမိ ဘိက္ခဝေ သကာယ နိရတ္တိယာ ဗုဒ္ဓဝစနံ ပရိယာပုဏိတံ”

“ရဟန်းတို့... ငါဘုရား၏ တရားတော်တွေကို မိမိ- မိမိတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့် (ကြိုက်သလို) ပြောင်းလွှဲ သင်ယူလိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ကြသည်” ဟူ၍ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

“ငါဘုရား၏ တရားတော်တွေကို ဘယ်လူမျိုး၊ ဘယ်ဘာသာ၊ ဘယ်စကားနဲ့ပဲ ပြန်ယူယူ၊ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ဘာသာစကား၊ ဘာသာစာပေ နိမ့်တာ မြင့်တာက ပဓာနမဟုတ်၊ ငါဘုရား၏တရား

တွေကို အဓိပ္ပာယ် သိပြီး ကျင့်နိုင်ဖို့ကသာ ပဓာန”

ဤသို့ သဘောထားတော်မူ၏။ ဤကား မြတ်စွာ ဘုရား၏ အလိုဆန္ဒတော်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ထက်တော်ကစ၍ ဘုရားတရားတော်တွေကို မဂပေါဠိ ဘာသာဖြင့်သာမက၊ သက္ကဋဘာသာ၊ ဟိန္ဒူ၊ ဘင်္ဂါလီ၊ နာဂရီ စသည်တို့ဖြင့်ပါ သင်ယူနိုင်ခွင့် လေ့လာနိုင်ခွင့် မှတ်သားနိုင်ခွင့် ရှိခဲ့တော့သည်။

ယခုခေတ်တွင်ကား အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်၊ မြန်မာ၊ တရုတ် စသည်တို့ဖြင့်လည်း ကြိုက်သလို လေ့လာနိုင်ကြပြီ။

မြန်မာတွေကို မြန်မာလို ဟောလို

မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာပင် ဘုရားတရားတော်များ သည် ပါဠိဘာသာရပ်ဖြင့် တည်ရှိနေခဲ့ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ တရားသဘော တရားအရသာတို့ကို လူတိုင်း မခံစားနိုင်ကြပေ။ ပါဠိဘာသာ တတ်ကျွမ်းသော ရဟန်းတော်တို့သာ သိနိုင်ခွင့် ရခဲ့ကြသည်။ ပါဠိ မတတ်ကျွမ်းသော လူပုဂ္ဂိုလ်များ သိဖို့ အခွင့်အရေး မရခဲ့ကြပေ။

ဤသို့ ဖြစ်နေရာတွင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလက မြန်မာလူမျိုးတွေကို မြန်မာလို သက်သက်ဖြင့် ဟောလိုက်တော့၏။ ထိုအခါ ဆိုလိုသမျှ အဓိပ္ပာယ်တွေ အကုန်သိရသဖြင့် ပါဠိမတတ်ကျွမ်းသော်လည်း တရားအရသာတွေ ခံစားခွင့်ရသွားကြတော့သည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက “ငါဘုရား၏ တရားတော်တွေကို ဘယ်ဘာသာနဲ့ ဟောဟော၊ ဘယ်

ဘာသာနဲ့ ပြန်ယူယူ” ဟု ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့၍သာ ဤသို့ အခွင့်အရေး ရကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ “သက္ကဋဘာသာ (ဆန်းဆက် ရစ် ဘာသာ) တစ်မျိုးတည်းနဲ့သာ ဟောကြားရမည်။ သင်ယူမှတ်သားရမည်။ အခြားဘာသာတွေနဲ့ မဟောရ။ မသင်ယူရ-ဟူ၍ ပညတ်တော်မူပါ”

ဤသို့သော လျှောက်ထားချက်ကို ‘မြတ်စွာ ဘုရားက အကယ်၍များ လက်ခံတော်မူခဲ့ပါလျှင် တရားတော်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျယ်ပြန့်ခွင့် မရှိ၊ တရားလိုလားသူတို့လည်း အခက်အခဲနှင့် ကြုံရနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားက ပယ်ချတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ပယ်ချခဲ့၍လည်း ယခုအခါ မိမိတို့ဘာသာဖြင့် လွတ်လပ်လွယ်ကူစွာ လေ့လာနိုင်ခွင့် ရကြရလေသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စိတ္တာနုပဿနာ ရှုပုံရှုနည်းများ

ဤစိတ္တာနုပဿနာရှုပုံနှင့်ပတ်သက်၍ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဟောပြောချက်တို့မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်။ [မိုး(၃)နာ-၄၈၄မှ။]

“ဒကာ ဒကာမတို့ သန္တာန်မှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့စိတ်၊ ပေါ်နိုင်တဲ့စိတ်က သိပ်မများပါဘူး။ (၄၅)ပါးပဲ ရှိတယ် (မှန်ပါဘုရား) အဲဒါ သင့်တော်သလို တစ်ခုစီ လှည့်ပေါ်မှာပဲ (မှန်ပါ)

ကာမစိတ်၅၄-ပါးရှိတယ်။ ကာမဘုံမှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ စိတ်တွေ (မှန်ပါ) အဲဒီအထဲက ဘုရားရဟန္တာတို့ သန္တာန်မှာသာ ဖြစ်တဲ့ မဟာကြိယာစိတ် ၈-ခု၊ ဟသိတုပ္ပါဒ် စိတ်တစ်ခု၊ ပေါင်း ၉-ခု နုတ်။ (၄၅)ပါးသာ ကျန်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဟာ တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်မှ ၄၅-ပါးလာမှာ၊ ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလျှင် (ဉာဏသမ္ပယုတ် ၄-ပါး ထပ် နှုတ်) ၄၁-ပါးပဲ လာနိုင်မယ်။ (မှန်ပါဘုရား)

စိတ်တွေရှိတာကတော့ “စိတ်တစ်ခုယုတ် ကိုးဆယ်”တောင် ရှိတာ၊ ဒါကို အဖြောင့်ပြောရင် စိတ်ပေါင်း (၈၉)ပါးတောင် ရှိတာ။ (မှန်ပါ) ဒါပေမယ့် အကုန်လုံး ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ (မှန်ပါဘုရား)

ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တာက (၄၅)ပါးပဲ (မှန်ပါ) အဲဒီ၄၅-ပါးထဲက တစ်ခုခုလှည့်ပေါ်မှာပဲ (မှန်ပါဘုရား) အဲဒီလိုပေါ်တဲ့ စိတ်ကို ဉာဏ်နဲ့ အကဲခတ် (မှန်ပါဘုရား) ပျောက်သွားတာ တွေ့မယ် (မှန်ပါ) အဲဒါ စိတ်ကို ရှုတာပဲ။

အဲဒီတော့ “စိတ်ကို ရှုတယ်” ဆိုပေမယ့် စိတ်ကို မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ (မှန်ပါ) စိတ်ကလေးတွေ ပျောက်သွားတာကိုသာ တွေ့နိုင်ပါမယ် (မှန်ပါဘုရား) အဲဒါကို “စိတ္တာနုပဿနာ=စိတ်ကိုရှုတယ်” လို့ဆိုတာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

အေး... ယောဂီတို့သန္တာန်မှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ စိတ်ပေါင်း(၄၅)ပါးဆိုတာ-

- (က) အကုသိုလ်စိတ် ၁၂ပါး
 - (ခ) ဟံသိတုပ္ပါဒ်စိတ် ၆ပါး
 - ဖယ်ထား၍
 - ကျန်အဟိတ်စိတ် ၁၇ပါး
 - (ဂ) မဟာကုသိုလ်စိတ် ၈ပါး
 - (ဃ) မဟာဝိပါက်စိတ် ၈ပါး
-
- စုစုပေါင်း = ၄၅ပါး

ညွှန်သည်များနှင့် အိမ်သည်များ

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် ဟောထားသော ဟောပြောချက်တို့မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်။ [မိုး (၁၁) နာ-၃၃၆မှ။]

“ဒကာ ဒကာမတို့ သန္တာန်မှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့စိတ်တွေ ဘယ်နေရာတွေက ဖြစ်နိုင်သလဲဆိုရင် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့မှ ဖြစ်နိုင်တယ် (မှန်ပါ)

မျက်စိနဲ့ အဆင်းနဲ့ ဆုံတဲ့အခါ မြင်စိတ်ပေါ်

တယ် (မှန်ပါဘုရား) နားနဲ့ အသံနဲ့ ဆုံတဲ့အခါ ကြားစိတ် ပေါ်တယ် (မှန်ပါ) နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့နဲ့ ဆုံတဲ့အခါ နံစိတ် မွှေးစိတ် ပေါ်တယ် (မှန်ပါ)

လျှာနဲ့အရသာနဲ့ဆုံတဲ့အခါ စားစိတ်ပေါ်တယ်။ (မှန်ပါ) ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ တွေ့ထိစရာနဲ့ဆုံရင် တွေ့ထိစိတ် ယားနားကောင်းစိတ် ပေါ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒီ၅-မျိုးဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်မှ ပေါ်လာတတ်ကြတာဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှ

တစ်ဘဝသာသနာ

ပေါ်လာတတ်တဲ့ ဧည့်သည်လိုပဲ၊ ဒါကြောင့် “ဧည့်သည် စိတ် ၅-မျိုး” လို့ ခေါ်တယ် (မှန်ပါ)

ဒီဧည့်သည်တွေကလဲ ဝမ်းတွင်းမှာ ပေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပေါ်အပြင်ဘက်မှာ ပေါ်ကြတာ

(မှန်ပါ) ဒါကြောင့် “အပြင်ဧည့်သည်စိတ် ၅-မျိုး” လို့ ခေါ်တယ် (မှန်ပါဘုရား) မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်တို့မှာ ပေါ်တာဆိုတော့ အပြင်ဘက်ပေါ် (မှန်ပါဘုရား) အပြင်ဧည့်သည် ၅-ယောက်ဆိုပါတော့ (မှန်ပါ)

အတွင်းဧည့်သည် ၆-ယောက်

တစ်ခါ ဝမ်းထဲ ဟဒယဝတ္ထုပေါ်မှာ ပေါ်တဲ့စိတ် များလဲ ရှိသေးတယ် (မှန်ပါ) တစ်ခါတလေ လိုချင် မက်မောတဲ့ လောဘစိတ် ပေါ်တယ် (မှန်ပါ) တစ်ခါ တလေ အလိုမကျ ဒေါသဖြစ်တဲ့ စိတ်များလဲ ပေါ် တယ် (မှန်ပါ) တစ်ခါတလေ တွေဝေမိုက်မှောင်တဲ့ မောဟစိတ်လဲ ဖြစ်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား) ဒါက အကုသိုလ်ဘက်က ၃-ခု။

တစ်ခါတလေကျတော့ ပေးချင် ကမ်းချင်၊ လှူချင် တန်းချင်၊ ဝေချင် မျှချင်တဲ့ အလောဘစိတ် ကလေးများလဲ ပေါ်ဘတ်တယ် (မှန်ပါ)

တစ်ခါတလေကျတော့ မေတ္တာရှိတဲ့ အဒေါသ စိတ်လဲ ပေါ်ဘတ်တယ် (မှန်ပါ) တစ်ခါတလေ ကျ တော့ ကိုယ်ရဲ့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအပေါ် တွေးတော ကြံစည်တဲ့ စိတ်လဲ ဖြစ်တယ် (မှန်ပါဘုရား) ဒါက ကုသိုလ်ဘက်က ၃-ခု။

ဒီ၆-မျိုးဟာလဲ တစ်ခါတစ်ရံမှ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်မှ ပေါ်ကြတာဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှ ပေါ် လာတတ်တဲ့ ဧည့်သည်လိုပဲ၊ ဒီဧည့်သည်က အတွင်းမှာ ပေါ်သည့် ဧည့်သည်ပဲ၊ ၆-မျိုးရှိတယ်၊ “အတွင်း ဧည့် သည် ၆-ယောက်” ပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

အပြင်ဧည့်သည်စိတ် ၅-မျိုး၊ အတွင်းဧည့်သည် စိတ် ၆-မျိုး၊ ပေါင်း(၁၁)မျိုး၊ ဒီ(၁၁)မျိုးက ဧည့်သည် စိတ်တွေဆိုတော့ ဧည့်သည်ဟာ ပေါ်ချင်တဲ့အခါ ပေါ် လာသလို ဒီစိတ်တွေလဲ ပေါ်ချင်တဲ့အခါမှ ပေါ်တယ် (မှန်ပါ) အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တဲ့အခါမှ ပေါ်လာတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ပေါ်လာတဲ့အခါ ကြုံတဲ့အခါ ရှုလိုက်ဖို့ပဲ (မှန် ပါ) ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ မပေါ်လာတဲ့အခါ မကြုံတဲ့ အခါ ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

အိမ်သည်စိတ် (၂)မျိုးဆိုတာ

အို... သက်စောင့်ရှိပါသေးတယ်၊ သက်စောင့် ဆိုတာ လေကို ထုတ်သောစိတ်၊ လေကိုသွင်းသောစိတ်၊ ဒီစိတ်(၂)ခုက သတ္တဝါတွေ မသေအောင် စောင့်ပေးတဲ့ စိတ်၊ အမြဲရှိတယ် (မှန်ပါ) အမြဲရှိတယ်ဆိုတော့ အိမ် မှာ အမြဲနေတဲ့သူလိုပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို “အိမ်သည်

စိတ်” လို့ ခေါ်ရတယ် (မှန်ပါဘုရား) အဲ... သူ့ကိုရှု၊ ဧည့်သည်တွေ မပေါ်ရင် အိမ်သည်ကို ရှု (မှန်ပါ) ဒီတော့ အရှုခံစိတ်ဟာ အပြင် ဧည့်သည် ၅- မျိုး၊ အတွင်း ဧည့်သည် ၆-မျိုး၊ အိမ်သည် ၂-မျိုး ပေါင်း(၁၃)မျိုး ရှိတယ် (မှန်ပါဘုရား)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဧည့်သည်လာတဲ့အခါ ဧည့်သည်ကို ဦးစားပေး
လိုက်ပေါ့ (မှန်ပါ) ဧည့်သည်မလာတဲ့အခါ အိမ်သည်
ပဲ ရှိတာ။ သူ့ကို ရှု၊ (မှန်ပါဘုရား)

လေကို ဝင်အောင် လုပ်တဲ့စိတ်၊ လေကိုထွက်
အောင် လုပ်တဲ့စိတ်၊ သူတို့ ၂-ခုက အမြဲတမ်း
မျှင်မျှင်ကလေးတော့ ရှိနေတတ်တာပဲ (မှန်ပါ)

“စိတ်ကို ရှု” ဆိုတဲ့ နေရာမှာလဲ စိတ်ကို တွေ့
နေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကလေးတွေ ပြောင်းလွဲ
ပြောင်းလွဲသွားတာကို တွေ့ရမှာ (မှန်ပါ)

အဖြောင့်ဖြောင့်ရရင် စိတ်ကလေးတွေရဲ့ အပျက်
ကို တွေ့ရမှာ (မှန်ပါ) အဖြစ်ရော အပျက်ရော တွေ့
ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

နာမ်ရုပ်ကို ခွဲခြားသိတဲ့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒ

ကောင်းပြီ၊ အဲဒီ အရှုခံစိတ် (၁၃)မျိုးလုံးဟာ
နာမ်တရားတွေချည်းပဲ (မှန်ပါဘုရား) အဲဒီနာမ်တရား
စိတ်တွေဟာ ဘယ်ပေါ်မှာ ပေါ်တာလဲဆိုရင် ရုပ်ပေါ်
မှာ ပေါ်တာ (မှန်ပါ) ဒါဖြင့် စိတ်က နာမ်၊ အောက်ခံ
က ရုပ်၊ (မှန်ပါ) နာမ်နဲ့ရုပ်ပေါ့ (မှန်ပါ ဘုရား) နာမ်
နဲ့ ရုပ်ပေါ်တာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

မြင်စိတ်ဆိုလို့ရှိရင် မျက်လုံးရုပ်ပေါ်မှာ ပေါ်ရ
တာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ဒီတော့ နာမ်ရုပ်ပေါ်တာပဲပေါ့ဗျာ
(မှန်ပါဘုရား)

ကြားစိတ်ဆိုလို့ရှိရင်လဲ နားအကြည်ရုပ်ပေါ်
မှာ ပေါ်ရတာ (မှန်ပါ) ဒီတော့ နာမ်နှင့် ရုပ်ပဲပေါ့
(မှန်ပါ ဘုရား) အလားတူပဲ နံစိတ်၊ စားစိတ်၊ ယား
နာ ကောင်းစိတ်တို့ ပေါ်တဲ့အခါမှာလဲ ရုပ်ပေါ်မှာ
နာမ်ပေါ်ကြရတာပဲ (မှန်ပါ) ဒါ့ကြောင့် နာမ်နဲ့ ရုပ်
ပေါ်ခြင်းလို့ ဆိုရတာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဟာ “စိတ္တာနုပဿနာ” ဟောမယ်လို့ ရှေးဦး
စွာ နာမ်နဲ့ရုပ်ကို ဝေဖန်လိုက်တာ (မှန်ပါဘုရား)

အတွင်းဧည့်သည် ၆-ယောက်ဆိုတဲ့ နာမ်တရား
များ ပေါ်တဲ့အခါမှာလဲ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်ပေါ်မှာ ပေါ်ကြရ

တာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ဒီတော့ ရုပ်ပေါ်မှာ နာမ်ပေါ်ကြ
ရတာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ရုပ်နဲ့နာမ်ပေါ်တယ်ပေါ့ (မှန်ပါ
ဘုရား)

ပီးတော့ အိမ်သည်စိတ် ၂-ခု၊ လေကိုသွင်းသော
စိတ်၊ လေကို ထုတ်သောစိတ်၊ သူတို့ ၂-ခုလဲ ဟဒယ
ဝတ္ထုပေါ်မှာပဲ ပေါ်ကြရတာ (မှန်ပါဘုရား) ဪ...
ဒီလိုဆိုတော့ ရုပ်ပေါ်မှာ နာမ်ပေါ်ရတာပဲပေါ့ (မှန်ပါ
ဘုရား)

ဒါဖြင့် “ဘာပေါ်ပေါ်၊ ရုပ်ပေါ်မှာ နာမ်ပေါ်တာ
ပဲ” (မှန်ပါဘုရား) ရုပ်နဲ့နာမ်ပေါ်တာပဲ၊ ရုပ်နာမ်ပေါ်တာ
ပဲ (မှန်ပါ) ယောက်ျား မိန်းမ ပေါ်တာလား၊ ရုပ်နာမ်
ပေါ်တာလား (ရုပ်နာမ်ပေါ်တာပါဘုရား) ဟုတ်တယ်
ရုပ်နာမ်ပဲ ရှိတာ (မှန်ပါ)

ဒါဖြင့် မြင်တာလဲ ရုပ်နာမ်ပေါင်းစပ်မှ မြင်တာ
(မှန်ပါ) ကြားတာလဲ (ရုပ်နဲ့နာမ်ပေါင်းစပ်မှ ကြားရပါ
တယ် ဘုရား)

ဒါဖြင့် ရုပ်နဲ့နာမ်နောက်ထပ်ပြီး အထူးခွဲစရာ
မလိုဘူး (မှန်ပါ) ရှင်းသွားပြီနော် (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)
ဒါဆိုရင် “နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်” ရသွားပြီ၊ (မှန်ပါ)
နာမ်နဲ့ရုပ်ကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်လေ (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

အကြောင်းနဲ့အကျိုး ခွဲခြားစိတ်ဖြာ

ကိုင်း... ရုပ်နဲ့နာမ်ခွဲပြီးတော့ အကြောင်းနဲ့ အကျိုး ခွဲကြဦးစို့ (မှန်ပါ) ဒီမှာ မြင်စိတ်ကလေးဟာ မျက်စိအကြည်နဲ့ အဆင်းနဲ့ တိုက်လို့ ပေါ်လာတာ (မှန်ပါ ဘုရား) ဒွါရနဲ့ အာရုံတိုက်ဆုံလို့ ပေါ်လာတယ် ဆိုပါတော့ (မှန်ပါ ဘုရား) ဒီတော့ မျက်စိအကြည်နဲ့ အဆင်းက အကြောင်း၊ မြင်စိတ်ကလေးက အကျိုး။ (မှန်ပါ)

ကြားစိတ်ကလေး ပေါ်တဲ့နေရာမှာလဲ အတူတူပဲ၊ နားအကြည်ရုပ်နဲ့ အသံရုပ်က အကြောင်း၊ ကြားစိတ်က အကျိုး။ (မှန်ပါ)

နံစိတ် မွှေးစိတ်ပေါ်တဲ့နေရာမှာလဲ နှာခေါင်း အကြည်ရုပ်နဲ့ အနံ့ရုပ်က အကြောင်း၊ နံစိတ်မွှေးစိတ်က အကျိုး။ (မှန်ပါဘုရား)

စားစိတ်ကလေး ပေါ်တဲ့ နေရာမှာလဲ လျှာ အကြည်ရုပ်နဲ့ အရသာရုပ်တို့ကအကြောင်း၊ စားစိတ်

နာမ်ကလေးက အကျိုး။ (မှန်ပါ)

ယားနာကောင်းစိတ် ပေါ်တဲ့နေရာမှာလဲ ခန္ဓာ ကိုယ် အကြည်ရုပ်နဲ့ တွေ့ထိစရာရုပ်တို့က အကြောင်း၊ ယားနာကောင်းစိတ်က အကျိုး။ (မှန်ပါဘုရား)

တွေးတောကြံစည်စိတ် ဖြစ်ပေါ်တဲ့နေရာမှာလဲ မနောဒွါရနဲ့ ကြံတွေးစရာ အာရုံတို့က အကြောင်း၊ တွေးတောကြံစည်စိတ်က အကျိုး (မှန်ပါဘုရား)

ဒီတော့ တို့တစ်တွေ စိတ်ဖြစ်ခြင်းရဲ့ အကြောင်း ကို သိရပြီ၊ အာရုံနဲ့ဒွါရတိုက်ဆိုင်ကြလို့ ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ပဲ၊ (မှန်ပါ) သိကြား ဗြဟ္မာ၊ ဘုရားလာပြီး ထည့် သွင်းတဲ့ စိတ်မဟုတ်ဘူး (မှန်ပါ)

အဲလိုအကြောင်းရင်းကို သိလိုက်ရတဲ့အတွက် ဝိစိကိစ္ဆာသေတယ်၊ (မှန်ပါဘုရား) စောစောက ရုပ်နဲ့ နာမ်ကို ခွဲပြလို့ သိသွားရတဲ့အတွက် ဒိဋ္ဌိသေတယ်၊ (မှန်ပါဘုရား) ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာသေဖို့အရေးကြီးတယ်။

ဉာတပရိညာနဲ့ ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာကို သတ်

ယောက်ျား မိန်းမဆိုတာတွေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ တွေ မရှိဘူး၊ လူ နတ် ဗြဟ္မာဆိုတာတွေလဲ မရှိဘူး၊ ပေါ်လာသမျှ ရုပ်နဲ့ နာမ်ချည်းပဲလို့၊ ရုပ်နဲ့နာမ်သာ ရှိ တယ်လို့ဆိုတော့ ဒိဋ္ဌိမသေဘူးလား (သေပါတယ်)

ပီးတော့ စိတ်ဆိုတဲ့ နာမ်တရားတွေဟာ အလို လို့ ပေါ်လာတာလား၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ပေါ် လာတာလား (အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ပေါ်လာတာပါ ဘုရား)

အဲဒီလို အကြောင်းရင်းကို သိလာရတော့ “ဘယ် လို ဖြစ်ပြီး ဘယ်လို ပေါ်လာတာပါလိမ့်” ဆိုတဲ့

သံသယ ဝိစိကိစ္ဆာ ရှိသေးလား (မရှိတော့ပါ ဘုရား) ဒါဖြင့် အကြောင်းရင်းကို သိတဲ့အတွက် ဝိစိကိစ္ဆာ သေတယ် (မှန်ပါ)

ဒီအထိ (၂)ဉာဏ် ရသွားပြီ၊ နာမ်ရုပ်ကို ခွဲခြား သိတဲ့အတွက် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ရယ်၊ အကြောင်း ရင်း တရားကို သိမ်းဆည်းပြီး သိတဲ့အတွက် ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ရယ်၊ (၂)ဉာဏ်ရပြီ၊ (မှန်ပါ) ဒါ သိဉာဏ် ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပွားဉာဏ်မပါသေးဘူး (မှန်ပါဘုရား) ဉာတပရိညာနဲ့ ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ ခွာရုံပဲ ရှိသေးတယ် (မှန်ပါ)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စောင့်ပြီး ဉာဏ်နဲ့ဖမ်းယူပါ

ရှေ့ပိုင်းမှာ ဒိဋ္ဌိနဲ့ဝိစိကိစ္ဆာတို့ကို (ဉာတပရိညာ) အသိသဘောနဲ့ ခွာပြီးတဲ့နောက် ဖြစ်ပျက်ရှုတဲ့ သမ္မသန ဥဒယဗ္ဗယတို့ လာကြတော့မယ် (မှန်ပါဘုရား) လက်တွေ့ ရှုတဲ့အခန်းကို ရောက်လာပြီ (မှန်ပါဘုရား)

[ဤအခန်းမှာ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဟောပြောချက်တို့မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါအံ့။ မိုး(၁၁)နာ-၃၄၄မှ။]

လက်တွေ့ ရှုပုံရှုနည်းကို ဒီလို လုပ်ကြပါစို့။ မိလိန္ဒမင်းကြီးက မေးလို့၊ အရှင် နာဂသိန် ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်၏ ဖြေကြားပုံ ဖြေကြားနည်း၊ ရှုပုံရှုနည်းကို ပြောမယ် (မှန်ပါဘုရား)

မိလိန္ဒမင်းကြီးက “အရှင်ဘုရား... ဝိပဿနာ ရှုပုံရှုနည်းကလေး မိန့်ကြားပါ” တဲ့။ ဒီတော့ အရှင် နာဂသိန် မထေရ်က-

“ဒကာကြီး... တောအုပ်မြိုင်လျှိုတို့မှာ သစ်တွေ ကျားတွေ မရှိဘူးလား၊” (ရိုပါတယ် ဘုရား)

အဲဒီသစ်တွေ ကျားတွေက သူတို့ စားချင်တဲ့ သမင် ဒရယ် ဂျီငယ် စိုင် ဆတ် ကြောက်တတ်တဲ့ ယုန်ကလေးတို့ကို အပြေး လိုက်ဖမ်းသလား၊ ချုံထဲကနေ စောင့်ပြီး ချောင်းဖမ်းသလား။

(စောင့်ပြီး ချောင်းဖမ်းပါတယ် ဘုရား) ဟုတ်တယ်၊ လိုက်ဖမ်းနေလို့ ဘယ်မိလိမ့်မလဲ၊ သတ္တဝါကလေးတွေက အပြေး မြန်တာပဲ၊ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဒီမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ စောင့်ပြီး ဖမ်းပါ၊ ဉာဏ်နဲ့ဖမ်းပါ (မှန်ပါ) သမာဓိ ထူထောင်ပြီး တော့ တည်ငြိမ်စွာနဲ့ သမာဓိချုံ့ထဲကနေပြီးတော့ ဉာဏ်ကျားကြီးက စောင့်ဖမ်းပါ (မှန်ပါ)

သားကောင်နဲ့တူတဲ့ ဖြစ်-ပျက်ကလေးတွေ ပေါ်လာပြီ ဆိုရင် ဉာဏ် ကျားကြီးက “ဝုန်း” ခနဲ ခုန်ထွက်ပြီး အုပ်ဖမ်းပါ (မှန်ပါ) “ဒါဟာ ဝိပဿနာရှုတာပဲ” (မှန်ပါဘုရား)

စောင့်ပြီးဖမ်းတာ ဝိပဿနာ

ကဲ... ဒါဆိုရင် လုပ်တတ်ပြီ၊ သမာဓိတည်း ဟူသော ချုံကြီးထဲမှာ အောင်းပြီး ဉာဏ်တည်းဟူသော ကျားကြီးက ဖြစ်ပျက်တည်းဟူသော သားကောင်ကလေးများကို ဖမ်းရမယ် (မှန်ပါ) အဲဒါကို စာထဲမှာ-

“ယထာပိ ဒိပိကော နာမ၊
နိလိယိတွာ ဂဏှတိ မိဂေ”

လို့ ဆိုတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ “တောထဲက သစ်တွေ ကျားတွေဟာ ချုံထဲက အောင်း ချောင်းပြီးတော့ သားကောင်ကလေးတွေကို ဖမ်းသလို” ဟု ဆိုလိုပါ၏။

သမာဓိချုံ့ထဲက စောင့်နေပါ၊ ဉာဏ်ကျားကြီးက အသင့်ချောင်းနေပါ၊ မြင်စိတ်ကလေးပေါ်လာ ဖမ်းစားလိုက်၊ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက် ရှုလိုက်လို့ ပြောတာပါ၊ (မှန်ပါ)

ကြားစိတ်ကလေးပေါ်လာလဲ “ဖျတ်” ခနဲ ဖမ်းယူပြီး ဖြစ်ပျက်ရှု (မှန်ပါ) အခြားစိတ်တွေလဲ ဒီနည်းအတိုင်း ရှု (မှန်ပါ) ဒီတော့ ဖြစ်ပျက်နဲ့ မဂ်နဲ့ဟာ ကိုက်လျက်-ကိုက်လျက်ချည်း နေမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဟာ စောင့်ပြီး ဖမ်းတာပဲ၊ ဒါဟာ ဝိပဿနာ ရှုတာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ဒါ အရှင်နာဂသိန်နည်း။ (မှန်ပါ)

တစ်ဘဝသာသနာ

ဖမ်းတိုင်း အသေကလေးတွေချည်းမိ

ဒီလိုဖမ်းပါများတော့ အသေကလေးတွေချည်း မိမယ် (မှန်ပါ) အပျက်ကလေးတွေချည်း မိမယ်ပြော တာ (မှန်ပါဘုရား) အပျက်နဲ့ မဂ်နဲ့ ကိုက်-ကိုက် သွားလိမ့်မယ် (မှန်ပါ)

စောစောက ဒိဋ္ဌိကို ခွာထားပြီးပြီ၊ ဝိစိကိစ္ဆာကို လဲ သတ်ပြီးပြီ၊ အခုဟာက အနုပဿနာအခန်းကို ရောက်နေတယ် (မှန်ပါ) သမ္မသန ဥဒယဗ္ဗယအခန်း ကို ရောက်နေတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဖမ်းခံရတာက စိတ်၊ ဖမ်းတာက အနုပဿ နာ၊ ပေါင်းလိုက်တော့ “စိတ္တာနုပဿနာ” (မှန်ပါဘုရား)

ဘယ်စိတ်ပေါ်ပေါ်၊ ပေါ်လာတဲ့စိတ်ကို ဖမ်းပြီး ဖြစ်ပျက် ရှုပါ (မှန်ပါ) ရှုဖန်များလာတော့ အပျက် ကလေးတွေ များများ တွေ့မယ်၊ အသုဘကလေးတွေ များများ တွေ့မယ်၊ (မှန်ပါ)

အသုဘကလေးတွေ များများ တွေ့လာရင် မုန်းလာမှာပဲ (မှန်ပါ) မုန်းလဲ ဆက်ရှု ဆက်ရှု၊ ကြာ တော့ ဆုံးသွားတာကို တွေ့လိမ့်မယ် (မှန်ပါ) အဖြစ် အပျက်ကလေးတွေ ဆုံးသွားတာကို တွေ့မယ် (မှန်ပါ)

အဲဒါဟာ နိရောဓသစ္စာ (နိဗ္ဗာန်)ပဲ၊ (မှန်ပါ) အဲဒီရောက်သည်အထိ ရှုရမှာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ကဲ... တော်ကြဦးစို့။ ။

ဘာကြောင့် စိတ္တာနုပဿနာ အားသန်ရသလဲ

အချို့က မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ပေးလေ့ ရှိ တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအပေါ်မှာ စဉ်းစားကြ၏။ ဆရာတော်ကြီး က အများအားဖြင့် စိတ္တာနုပဿနာ (စိတ်ကို ရှုရတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း)ကို ဦးစားပေးပြီး ဟောလေ့ပြောလေ့ ရှိတော် မူသည်။

“လယ်တီ ဆရာတော်၊ သထုံဇေတဝန် ဆရာ တော် ဘုရားကြီး၊ မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ ရွှေတောင် ဦးတိက္ခိန္ဒိယ၊ ပြည် နိဗ္ဗိန္ဒဆရာတော် ဘုရားကြီး၊ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား၊ တောင် ပုလု ဆရာတော်ကြီး၊ ဝေဘူဆရာတော် စတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားတို့က ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အပေး များကြတယ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကျတော့ ဘာလို့ များ စိတ္တာနုပဿနာ (စိတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း) နာမ် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အပေးများပါလိမ့်” ဟူ၍ စဉ်းစား တတ်ကြ၏။

စဉ်းစား၍ ရသည်ကား-
(က)မိုးကုတ်ဆရာတော် ကြီးက နှစ်ပေါင်း(၃၀) ကျော် အဘိဓမ္မာညဝါတွေ ချ ပို့လာခဲ့၏။ အဘိဓမ္မာတွေ သန်နေခဲ့သည်။ မျက်စိဖြင့် မမြင်ရသော အဘိဓမ္မာ စိတ်-စေတသိက်တို့ကို သရုပ် ခွဲလာခဲ့ရမှုက အားသန်နေခဲ့ရသည်။ အလေ့အကျင့် များနေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ကြောင်း။

(ခ)ထို့ပြင် စိတ်တွေဟာ ရုပ်တွေထက် ပိုပြီး အဖြစ်အပျက် မြန်သည်။ အဲဒါတွေကို တွေ့ရင် ဒိဋ္ဌိ ကွာလွယ်မည်။ ဒိဋ္ဌိကွာရင် သောတာပန် ဖြစ်လွယ် နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ကြောင်း။

(ဂ)တစ်ဖန် လက်ယာတော်ရုံ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း “သူများစိတ်ကို အကဲ ခတ်ရတာထက် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အကဲခတ်ရတာက ပိုပြီး အမှန်တွေ့နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ စိတ်ကို ရှုကြ” ဟု မိန့်တော်မူထား၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ကြောင်း။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဤအကြောင်းတို့ကြောင့် မိုးကုတ် ဆရာတော် ကြီးက စိတ္တာနုပဿနာကို အပေးများခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့် မည်-ဟု တွက်ဆရသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရုပ်ကို

ရှုကြရာ၌ အယူအဆ ဝါဒကွဲများ ရှိကြ၏။ စိတ်ကို ရှုရာ၌ (နာမ်ကို ရှုရာ၌)ကား ဝါဒကွဲ မရှိ၊ ဤအကြောင်း လည်း ပါပေလိမ့်မည် ထင်ရသည်။

ဝိဇ္ဇာ-စရဏနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး

မိုးကုတ်မြို့သည် ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညို ကြ၏။ အိမ်တိုင်းလိုလိုပင် ဘုရားခန်းကို ကျကျနန ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ ဘုရားပန်း မညှိုးရ၊ ငါးပါးသီလ လုံခြုံရ၏။ ဘုရားဝတ်တက်လည်း မှန်ရသည်-ဟု ဆို၏။

သို့မှသာ ကျောက်သံပတ္တမြား တူးဖော်တဲ့နေရာ၊ ရောင်းဝယ်တဲ့နေရာမှာ အဆင်ပြေသည်။ စီးပွားတက် သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားကို မှန် မှန် ရှိခိုးကြသည်။ ယင်းသို့သော အခြေအနေတွင် ဆရာတော်က ဤသို့ တရားဟောတော်မူ၏-

“ဒီကနေ့ ဝိဇ္ဇာနဲ့ စရဏအကြောင်းကို ဟော မယ် (မှန်ပါ) ရတော့ ရနေကြတာပဲ။ သို့သော် လိုရင်းက မပါဘဲ ဖြစ်နေလို့ (မှန်ပါဘုရား)

“ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော၊ သုဂတော၊ လောက ဝိဒူ...” သန်းညွန့်တို့ ရွတ်နေတာပဲ။ အုန်းကြည်တို့လဲ ရွတ်နေတာပဲ (ရွတ်ပါတယ် ဘုရား)

ဘုရားရှေ့သွားတဲ့-သွားတဲ့ပြီး ရွတ်ကြ တယ် (မှန်ပါ) “အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရား ကတော့ ဝိဇ္ဇာနဲ့လဲ ပြည့်စုံပါပေတယ်။ စရဏနဲ့ လဲ ပြည့်စုံပါပေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော် က ရှိခိုးပါ၏။ ရိုသေပါ၏” ဆိုတော့ ခင်ဗျား တို့ဟာက- ဝိဇ္ဇာနဲ့ စရဏကို ရှိခိုးနေကြတယ်။ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဘာလုပ်နေကြတာတဲ့ (ဝိဇ္ဇာနဲ့ စရဏ ကို ရှိခိုးနေပါတယ် ဘုရား) ဪ... ဒကာ ဒကာမတွေကလဲ ဝိဇ္ဇာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ကိုယ်တော်ကြီး၊ စရဏနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးဆိုပြီး ရှိခိုးနေကြတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

ရှိမခိုးရဘူး-လို့တော့ ဆရာဘုန်းကြီး က မတားပါဘူး (မှန်ပါ)။ ဒါပေမယ့် ကျင့်ရ မည့်အလုပ် ဆိုတာကို သိစေချင်လို့ မှတ်စေ ချင်လို့ပါ (မှန်ပါဘုရား)

ရှိခိုးနေရုံနဲ့ မပြီးသေး၊ ကျင့်ရမှာ

ရှိခိုးတာလဲ ရှိခိုးသလောက်တော့ ကုသိုလ် ရ ပါတယ်။ သို့သော် လိုရင်းအကျဉ်းချုပ်က ကျင့်ရမှာ။ ကျင့်ရမယ့်အလုပ် (မှန်ပါ)

ရှိခိုးရမယ့်အလုပ်က ပဓာန မဟုတ်ဘူး။ ကျင့် ရမယ့် အလုပ်က ပဓာနပါ (မှန်ပါဘုရား)

ဦးအောင်ဇံဝေတို့ အသုံးချနေတာ ဘုရားရှေ့ သွားပြီး “ဝိဇ္ဇာစရဏနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးကို ရိုသေပါ၏။ ရှိခိုးပါ၏။ လေးစားပါ၏။ ကိုင်းညွတ်ပါ၏။ ကြည်ညိုပါ၏”

ဒါပဲ လုပ်နေကြတာ (မှန်ပါ) မောင်မြတို့လဲ

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒါပဲ လုပ်နေတာ (မှန်ပါဘုရား) ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဝိဇ္ဇာဖြစ်အောင်၊ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ စရဏ ဖြစ်အောင် တော့ မလုပ်ကြဘူး (မလုပ်မိကြပါဘုရား) လုပ်ရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

ဟိုဘက်က သံဃာတော်တွေလဲ နားကြီးကြီးနဲ့ နာကြပါ။

မှတ်ချက်။ ။ ဤကဲ့သို့သော အဟောအပြောမျိုးကို အချို့က ဘဝင်မကျ၊ တစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ် ယူကြ၏။

“ဦးဝိမလက ဘုရားကို ရိုမခိုးရဘူး-တဲ့” ဤသို့ သတင်းလွင့်ကြသတတ်။

တစ်စွန်းတစ်စကို ယူ၍ ကိုယ် လိုရာ ဆွဲပြီး ပြောခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ ဆရာတော်က “ဘုရားကို ရို မခိုးရဘူး” ဟု တားမြစ်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။

“ရိုခိုးနေမှုအလုပ်ထက် ဉာဏ်နဲ့ ခန္ဓာထဲ ကြည့် မှု အလုပ်က ပို၍ ပဓာနကျသည်။ ခရီးရောက်သည်” ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်၏။

သောက်ဆေး လိမ်းဆေး လုပ်နေကြ

ဝိဇ္ဇာက မျက်လုံးနဲ့ တူတယ်၊ စရဏက ခြေ ထောက်နဲ့ တူတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို သွားဖို့လေ (မှန်ပါ ဘုရား)

နိဗ္ဗာန်ကို သွားဖို့ရာ စရဏဆိုတဲ့ (အကျင့် ဆိုတဲ့) ခြေထောက်လဲပါရမှာ (မှန်ပါ) ပီးတော့ ဝိဇ္ဇာ ဆိုတဲ့ ဉာဏ်မျက်လုံးအမြင်လဲ ရှိရမှာ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဒါဖြင့် ဒီ(၂)ခုဟာ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်သွားရမှာ (မှန်ပါ) ကိုယ် ပြည့်စုံအောင် ကျင့် ရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါ... သူများသန္တာန်ရှိတာ သွားပြီး ရိုခိုးနေ တော့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကလေးလောက်ပဲ ဖြစ်တယ် (မှန်ပါ) ကိုယ်တိုင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး (မှန်ပါ ဘုရား)

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ ခြေထောက်လဲ မပါ၊ မျက်လုံးလဲ မပါ ဖြစ်နေတာကိုး (မှန်ပါ)

အင်း... ဒီနေ့တရားကို လှည့်နဲ့တို့ အုန်းကြည့်တို့ သေသေချာချာ မှတ်ကြနော် (မှန်ပါဘုရား)

သူများ ပြည့်စုံတဲ့ ဂုဏ်ကို ရိုခိုးနေရုံပဲလား၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခြေထောက်နဲ့ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး သွားရ မှာလား၊ ဘယ်နှယ်လဲ (ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မျက်လုံး ဖွင့် ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ သွားရမှာပါဘုရား)

ဦးအောင်ဇံဝေ၊ ဒါ... ဆရာသမားနဲ့ မတွေ့ရင် အခက်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတာတွေဟာ “သောက် ဆေးကို လိမ်းဆေးလုပ်နေတဲ့သဘော” မျိုးပဲ (မှန်ပါ)

သောက်ဆေးကို သောက်မှ ရောဂါပျောက်မှာ ပေါ့ (မှန်ပါ ဘုရား) အပေါ်ယံ လိမ်းဆေးလုပ်နေလို့ ပျောက်ပါ့မလား (မပျောက်နိုင်ပါဘုရား) အေး... တချို့လူတွေ လိမ်းဆေးနဲ့ပဲ သေသွားကုန်ကြတယ် (မှန်ပါဘုရား)

[မိုး(၁၀)နာ-၂၄၇]

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
 သေခါနီးက သေခါဝေးကို စိုးရိမ်

ဆရာတော်ကြီးမှာ မိမိထံမှောက်သို့ ရောက်လာသူ ဒကာ ဒကာမကြီးများကို အားမရနိုင်သလို ဖြစ်ဟန် တူ၏။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်မကြည့်နိုင်ဘူး၊ သားအတွက် သမီးအတွက် မြေးအတွက်တွေ လျှောက်ငဲ့နေသည်ကို တစ်ခါတွင် ဤသို့ ဆိုတော်မူ၏-

“မောင်နိုင်ရေး... သားကလေးအတွက် မလိမ္မာလို့ စိုးရိမ်ရ၊ သမီးကလေးအတွက် မလိမ္မာလို့ စိုးရိမ်ရတယ်ဆိုရင် ငါ မှားပြီဟေ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမ (မှန်ပါဘုရား)

လူကြီးဆိုတော့ ကိုဝ... သူပြောချင်တာ ပြောနေတတ်တာ (မှန်ပါ) ဘယ်သူက မလိမ္မာသေးဘူး၊ ဘယ်သူက ငယ်သေးတယ် ဆိုရင် အဲဒါ အလွဲ စိုးရိမ်နေတာ (မှန်ပါ ဘုရား)

ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိုးရိမ်ပါ (မှန်ပါ) ကိုယ်က ကြီးပြီ၊ သူတို့က ငယ်သေးတယ်၊ (မှန်ပါ) စိုးရိမ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သေခါနီး၊ အစိုးရိမ် ခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သေခါဝေး၊ (မှန်ပါ) မပြောထိုက်ဘူးလား (ပြောထိုက်ပါတယ် ဘုရား)

ဒါဖြင့် သေခါနီးက သေခါဝေးတွေကို စိုးရိမ်နေတာ (မှန်ပါဘုရား)

ခင်ဗျားတို့... ဒီလို ပြောတော့ မခံချင်ဘူး၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ မဟုတ်

ဘူးလား (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား)

ဒါဟာ... သားသမီးနဲ့ မိဘနဲ့ ရန်တိုက်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုဝရဲ့ (မှန်ပါဘုရား) ရန်တိုက်ပေးတာလား၊ အမှန်ပြောနေတာလား (အမှန်ပြောနေတာပါဘုရား)

ဘာကြောင့် ပြောရပါလိမ့်မလဲဆိုတော့ ဦးဘရှင်းရေး... သေခါနီးတွေက သေခါဝေးတွေအတွက် စိုးရိမ်နေကြလွန်းလို့ (မှန်ပါဘုရား)

မောင်နိုင်တို့ ကိုပေါ်တို့ ဆိုထိုက် မဆိုထိုက် (ဆိုထိုက်ပါတယ် ဘုရား)

ကိုယ်ကဖြင့် ရေထဲနစ်နေတာ မတ်တတ်ရပ်နေတာတောင် ပါးစပ်ရောက်နေပြီ (မှန်ပါ) မြုပ်တော့မယ် (မှန်ပါ)

အဲဒါ ကုန်းပေါ်ကလူ လှမ်းပြီး စိုးရိမ်နေသလို (မှန်ပါဘုရား) ဆိုထိုက် မဆိုထိုက် (ဆိုထိုက်ပါတယ် ဘုရား)

မှတ်ချက်။ ။ဤသို့လျှင် ဆရာတော်ကြီးက မိုးကုတ်မြို့မှာ မာမာပြင်းပြင်း၊ တင်းတင်းမိုးမိုး၊ ဇိုးဇိုးဇော်ဇော်၊ ပြတ်ပြတ်မှန်ရာ မိန့်နေတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာ၊ ဟုတ်တာကို ရဲရဲကြီး ဖွင့်ဟနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

[မိုး(၁၀)နှာ-၁၉၀။]

ဒီ-ဘုန်းကြီးမို့ ပေဟောနေတာ

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး လက်ထက်တော်တုန်းက အသက်တွေ ၁၂၀-စီရှိပြီဖြစ်တဲ့ ပုဏ္ဏားအိုကြီး ၂-ယောက် ဘုရားထံရောက်လာကြ၏။ “တပည့်တော်တို့ကို ကယ်တင်ပါ၊ တရားကို တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ လိုရင်း ဟောပေးပါ”တဲ့၊ လျှောက်ကြသည်။

အသက်တွေ ကြီးမှလည်း လာသေး၊ ပြီးတော့ “တိုတို ကျဉ်းကျဉ်း ဟောပေးပါ”တဲ့၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမည်လဲ၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိနိုင်ကြမည်လဲ။

အသက် အရွယ်တွေ ကောင်းတုန်းကတော့

တစ်ဘဝသာသနာ

တရားထဲ စိတ်မဝင်စားခဲ့ကြ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြသည်။ ယခုလို အိုကြီးချက်မ အရွယ်ကျမှ တရားကို အရေးတကြီး လိုချင်ကြသတဲ့၊ ကယ်တော်မူပါအုံး-တဲ့။

ဤသဘောမျိုးပင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးထံ သို့လည်း ရောက်လာတတ်ကြ၏။ အသက်တွေက ကြီးလာကြတော့ နားတွေလဲ ထိုင်း၊ ခါးတွေလဲ ကိုင်း၊ မျက်စိတွေလဲ မှိုင်းလာကုန်ကြပြီ၊ ဉာဏ်တွေလဲ ရှေးတုန်းကလို မဟုတ်ကြတော့၊ ထုံလာကုန်ကြပြီ။

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဟော၊ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပြော၊ ထပ်ပြန်တလဲလဲ သင်

ပြ၊ ထပ်ပြန်တလဲလဲ မေးရနှင့် မသက်သာလှအောင် ဖြစ်ရတော့၏။ ရှေ့က ဟောသွား၊ နောက်က မေ့လိုက်၊ ထပ်မံ၍ ပြန်သင်ရ၊ ဒါလဲ မေ့-မေ့သွား၊ ကြာတော့ ဆရာတော်ကြီးက ဤသို့ မိန့်တော်မူတော့သည်-

“ခင်ဗျားတို့ဟာက ကံကောင်းချိန်၊ ဉာဏ်ကောင်းချိန်တွေကိုတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ ထဲမှာ အသုံးချခဲ့ကြပြီ၊ အခုလို အိုကြီးချက်မ ထုံထိုင်းပြီး အချိန်တွေ လွန်ခါမှ ဘုန်းကြီးဆီ ပြေးလာ၊ ဟောချင်စရာတောင် မရှိဘူး၊ ဒီ-ဘုန်းကြီးမို့ ပေဟောနေတာ”တဲ့။ ။

ဝဋ်ဘဝတိုတိုနဲ့ မဂ်ဖိုလ်ကို ရပါရစေ

“ပီးတော့ လာသေးတယ်၊ သူတို့ ပါးစပ်က ဆုတောင်းကြတာ၊ အင်း... ဘာတဲ့ “ဝဋ်ဘဝတိုတိုနဲ့ မဂ်ဖိုလ်ကို ရပါရစေ”တဲ့၊ အံ့မယ်... ဝဋ်ဘဝတိုချင်ရင် ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ရှု၊ ပြီးတော့ မုန်းအောင် ရှု၊ ပြီးတော့ ဆုံးအောင် ရှု၊ ဒါဆို တိုတော့တာပဲ၊ သည့်ထက်တိုအောင်တော့ ဘုန်းကြီးက မဟောနိုင်တော့ဘူး”။

ဤသို့လျှင် ဆရာတော်ကြီးက ခပ်ဘောက်ဘောက် မိန့်နေသည်၊ လူတွေကလဲ လူတွေပဲ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ကိုယ်လုပ်တာနဲ့ကို မမျှဘူး၊ အလုပ် လုပ်တာက

နည်းနည်း၊ ရချင်တာက များများ၊ တောင်းလိုက်တဲ့ ဆုတွေကလဲ စုံနေတာပဲ၊ လိုချင်မှန်း လူသိရုံပဲ ရှိ၊ တကျော်ကျော်နဲ့ အော်ပြီး ရတဲ့ စာတွေ အကုန်ဆိုတော့တာ၊ ကြားလို့တောင် မကောင်းဘူး။

မဂ်ဖိုလ်ကို ရက်တိုတိုနဲ့ ရချင်တယ် ဆိုရင် ရနိုင်လောက်တဲ့ ဇွဲလုံ့လဝီရိယ၊ ရနိုင်လောက်တဲ့ သမာဓိ၊ ရနိုင်လောက်တဲ့ အသိဉာဏ်၊ ရနိုင်လောက်တဲ့ အားထုတ်မှု ရှိရမယ်၊ ကြိုးစားရမယ်၊ တန်ရာ တန်ကြေး အလုပ်နဲ့ ပေးပြီး ဝယ်ရမယ်၊ ဒါဆိုရင် “မရပါနဲ့” တားလို့တောင် မနေဘူး၊ ရကို ရတယ်၊ ဤသဘောမျိုးသာ ဆရာတော်ကြီးက မိန့်တော်မူပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဘယ်သူက အရင်လဲ

အမရပူရ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ မင်္ဂလာ မဂ္ဂင်ရိပ်သာ (ယခု သံဝေဇနိယဌာန)တွင်း၌ ဦးချစ်ဆွေ+ ဒေါ်မမတို့၏ တရားဟောဓမ္မာရုံကြီး ရှိ၏။ ဓမ္မာရုံကြီး၏ တောင်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်တွင်လည်း အရိပ်ကောင်းသော မန်ကျီးပင်ကြီးများ ရှိကြသည်။

ထိုအပင်ကြီးများအောက်တွင် ဝါးကွပ်ပျစ်များ တင်ထားသော သစ်သားခုတ်ကြီးများ စီတန်း ခင်းထားကြ၏။ ဆရာတော်ကြီး၏ တရားပွဲ ပြီးပြီဆိုလျှင် ယောဂီ ယောကျ်ားကြီးများ ဝိုင်းဖွဲ့၍ အနားယူရင်း ငြင်းခုံသော နေရာ ဌာနကြီးများ ဖြစ်တော့သည်။ ယနေ့လည်း ငြင်းခုံပွဲကို တစ်ယောက်က စ၍ အဆိုတင်လိုက်၏ -

“သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊
ဘယ်သူက အရင်ဖြစ်တာလဲ” တဲ့။

တချို့က သမ္မာဒိဋ္ဌိက အရင် ဖြစ်တယ်၊ တချို့က သမ္မာသင်္ကပ္ပအရင် ဖြစ်တယ်၊ သူ မှန်တယ်- ငါ မှန်တယ် ငြင်းနေကြသည်။ သူ မလျှော့၊ ကိုယ် မလျှော့၊ သို့ဖြစ်၍ ပြဿနာ အပြီးမသတ်။

ထိုအခါ လျှောက်နေကျဖြစ်တဲ့ ဦးမောင်တင့်က ဆရာတော်ကြီးထံ သွားတော့သည်။ ငြင်းခုံတဲ့ ပြဿနာကို တင်ပြ၏။ “အဲဒါ ဘယ်သူ မှန်သလဲ ဘုရား၊ အဖြေ ပေးတော်မူပါ...”

ဆရာတော်ကြီးက “နှစ်ဘက်လုံး မှန်တယ်ကွ” ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအဖြေကို မကျေနပ်၍ “ဘယ်လို လုပ် နှစ်ဘက်စလုံး မှန်တာလဲ ဘုရား” ဟု ထပ်ဆင့် မေးလျှောက်ပြန်၏။ ထိုအခါကျမှ ဆရာတော်က အကျယ် ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုကွ သမ္မာသင်္ကပ္ပ=ကောင်းသော အကြံအစည်၊ မှန်ကန်သော အကြံအစည်ရှိမှ သမ္မာဒိဋ္ဌိ=မှန်ကန်သော အမြင် ဖြစ်ရတယ်။ ဒါက ပုထုဇဉ်အနေနဲ့ မှန်တာ၊ ပုထုဇဉ်အနေနဲ့ဆိုရင် သမ္မာသင်္ကပ္ပက အရင် ဖြစ်တယ်ကွ။

အဲ... နောက်တော့၊ အရိယာပိုင်း ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိက အရင် ဖြစ်တယ်ကွ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ရှိတော့မှ သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဖြစ်တာ” ဟူ၍ အဖြေပေးလိုက်တော့သတတ်။

သမီးကလေးတစ်ယောက် ရချင်သတဲ့

စာရေးသူတို့မှာ မွေးချင်း (၇)ယောက်ရှိကြ၏။ ယောကျ်ား ၄-ယောက်၊ မိန်းကလေး ၃-ယောက်၊ ထိုတွင် အထက်ပိုင်း ၄-ယောက်က ယောကျ်ားကလေးတွေချည်း ဆက်တိုက် မွေးသည်။ နောက်မှ မိန်းကလေးတွေချည်း ၃-ယောက် ဆက်တိုက် မွေးပြန်သည်။

ယောကျ်ားကလေးတွေချည်း ၄-ယောက် ဆက်တိုက် မွေးနေသောအခါ တစ်နေ့တွင် စာရေးသူ၏ ဖခင်ကြီးက ပြောသတဲ့-

“တို့... သမီးကလေး တစ်ယောက်လောက် ရချင်လိုက်တာ” တဲ့။

စာရေးသူ၏ မိခင်ကြီးက “ဘာ လုပ်ချင်လို့လဲ” လို့ မေးတော့ “တို့သေတဲ့အခါ ငိုမယ့်သူ ရအောင်လို့” တဲ့၊ အို... ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ဖခင်ကြီးကလဲ တောင့်တပလေတယ်။

ထို့နောက် တကယ်ပါပဲ၊ ကံကောင်းထောက်မ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရလာတော့၏။ ဖခင်ကြီးက

တစ်ဘဝသာသနာ

ထ၍ က-ပါသတဲ့၊ “ဘာလို့ က-တာလဲ” မေးတော့ “တို့ သေရင် ငိုမယ့်သူ ရပြီ” တဲ့၊ “ဝမ်းသာလွန်းလို့” တဲ့၊ ငြော်... ဖခင်ကြီး။

ဤအကြောင်းအရာများကို တစ်ခါတုန်းက မိခင်ကြီးက ပြန်လည် ပြောပြဖူးပါသည်။

ဖခင်ကြီးက ငိုမည့်သူ ရချင်သတဲ့၊ တကယ်တော့ မငိုဘဲ နေနိုင်မှ ပိုပြီး ကောင်းတာ မဟုတ်ပါလား၊ ဒါမှ တရား ပြည့်တယ် ဆိုနိုင်တာ။

ငိုစေချင်တာဟာ အတ္တဒိဋ္ဌိပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး သာယာစိုပြည်ချင်တယ်၊ သေသည်အထိ လူတွေ

စည်စည်ကားကားနဲ့ ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ အတ္တဒိဋ္ဌိလွန်ကဲတာပေါ့။

ပတ်ဝန်းကျင်လောကကြီးကလဲ မသာမှာ ငိုမည့်သူ မရှိလျှင် မျက်နှာငယ်တယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်၊ ငိုသူတွေ များများနဲ့မှ စည်ကားတယ်-ဆွေတွေမျိုးတွေ ပေါတယ်-လို့ ဂုဏ်ယူချင်ကြတာကိုး။

စာရေးသူ၏ ဖခင်ကြီးသည်လည်း ဤအသိုင်းအဝန်းမျိုးကို တွေ့မြင်နေရ၍ တောင့်တခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မငိုဘဲနေနိုင်တဲ့ မိသားစု ၆-ဦး

*ဇာတ်တော်ထဲမှာ အံ့ဩဖွယ် မိသားစု တစ်ခုတွေ့ရ၏။ ဖခင်နှင့်သားကြီးတို့က ယာတောသို့ သွား၍ ထွန်တစ်စင်းစီဖြင့် ထွန်နေကြသည်။ တစ်နေရာတွင် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေကြီးက သားဖြစ်သူကို ကိုက်လိုက်ရာ နေရာတွင် “ဘိုင်း” ခနဲ လဲကျသွားရလေ၏။

ဖခင်က ပြေးလာ၍ ပွေ့ထူပြီး ပြုစုရှာပါသည်။ သို့သော် မရ၊ အဆိပ်ပြင်းလှသောကြောင့် ချက်ချင်းပင် သေသွားရရှာ၏။ အလောင်းကို သစ်ပင်ရိပ်သို့ ယူလာပြီး သစ်ကိုင်းတို့ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖခင်က မပြီးသေးသော ယာကွက်ကို ဆက်လက် ထွန်နေ၏။

ခဏကြာသောအခါ ယာတောအနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားသော လူကြုံ့ကို မှာလိုက်၏ - “ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ယနေ့တစ်ယောက်စာသာ ထမင်းပို့ပါ၊ ပီးတော့ လူကုန် လာခဲ့ကြ-လို့” ၊ လူကြုံ့က မှာ

လိုက်သည့်အတိုင်း ပြောသောအခါ မိခင်လုပ်သူက “အဲဒါ ဘယ်သူက မှာလိုက်တာလဲ” ဟု မေးမြန်းရတော့၏။ ဖခင်၏ နာမည်ကို ပြောသောအခါ “ငြော်... ငါ့သားကြီး မရှိတော့ဘူးကိုး” ဟု သိပါတော့သတတ်။

ထမင်းဟင်းများ ကျက်သောအခါ တစ်ယောက်စာ ယူခဲ့၍ မိခင်ကြီးက သမီး-ချွေးမ-အိမ်ဖော်မကလေးတို့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ယာတောသို့ အတူတကွ လာခဲ့ကြသည်။

ယာတောတွင် သစ်ပင်ရိပ်၌ သေသူ၏ ရုပ်အလောင်းကို တွေ့ကြရ၏။ ကိုယ်စီကိုယ်င မျက်နှာကလေးများ ညှိုးငယ်ကြရုံမှအပ မည်သူမျှ မငိုကြပေ။

ဖခင်လုပ်သူ ထမင်းစားပြီးသောအခါ သစ်ကိုင်းခြောက်တို့ကို စု၍ ရုပ်အလောင်းကို ဝိုင်းအံ့မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။ မမြဲခြင်းသဘောတရားတို့ကို နှလုံးသွင်း၍ မည်သူမျှ မငိုကြပေ။

* ဥရုဇာတက၊ပါ-၁၂၂၊၄-၁၅၀

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
သိကြားမင်း ဆင်း၍ မေးမြန်းရ

ဤသဘောတရားသည် လောက၌ ထူးဆန်းလွန်းနေ၏။ သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍိတဗုဒ္ဓိလောကအထိ သွား၍ တင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် သိကြားမင်း ကိုယ်တိုင် ဆင်းလာ စုံစမ်းရလေ၏။ မငိုဘဲ မီးရှို့နေကြသော မိသားစုကို သွား၍ တွေ့လေသည်။ အဘိုးအို ဟန်ဆောင်၍ မေးမြန်း၏-

- “အဲဒါ ဘာဇာပုံနေကြတာလဲဗျ”
- “သေသူကို မီးသင်္ဂြိုဟ်နေကြတာပါ”
- “ဟုတ်-မထင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ သမင်တို့ ဂျီတို့ ယုံတို့ကို ဖုတ်နေကြတာ ထင်ပါရဲ့”
- “မဟုတ်ပါဘူး၊ လူသားတစ်ယောက်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်နေကြတာပါ”
- “လူသားဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ငိုကြမှာပေါ့ဗျ၊ အခုတော့ တစ်ယောက်ကမှ မငိုကြဘဲဟာ၊ ဆွေမတော် မျိုးမတော်တဲ့ လူမို့လို့လား”
- “မဟုတ်ပါဘူး၊ တော်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟို့ သားပါ”
- “ဪ... မွေးစားသားလား၊ ဒါကြောင့် မငိုဘဲ နေနိုင်ကြတာ ထင်ပါရဲ့”
- “မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အဖေအရင်းပါ။

- ဟောဒါက အမေအရင်းပါ၊ ရင်နဲ့ လွယ်ပြီး မွေးထားတဲ့သားပါ”
- “နို့ ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ မငိုကြတာလဲ”
- “ကျွန်တော် ငိုလို့ ပြန်ပြီး အသက်ရှင်လာမယ် ဆိုရင်တော့လဲ အဟုတ်သားပေါ့ဗျ”
- “ဒါဖြင့် ဒီအမေလုပ်တဲ့သူကရော ဘာလို့ မငိုတာလဲ”
- “ကျွန်မဟာ ဒီသားကို “လာပါ”လို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မခေါ်ဘဲနဲ့ ကျွန်မရင်ထဲကို ရောက်လာတာ၊ အခုကျတော့လဲ “သွားပါ”လို့ ကျွန်မက နှင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မနှင်ဘဲနဲ့ သွားတာ၊ အဲဒါကြောင့်...”
- “ဪ ဒီဘက်ကသူငယ်မက ဘာတော်တဲ့”
- “နမကလေး အရင်းခေါက်ခေါက်ပါ”
- “နို့ သူကရော ဘာလို့ မငိုတာလဲ၊ မချစ်လို့လား”
- “မချစ်လို့ မဟုတ်ပါ၊ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်၊ ငိုနေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိပါ၊ ကျန်ရစ်တဲ့ သူတွေ နွမ်းရိရုံမျှသာ ဖြစ်ပါမယ်...”

နှိပ်စက်တဲ့ ခင်ပွန်းဆိုးကြီး မို့လား

- “ဪ... ဟိုဘက်က သူငယ်မကရော...”
- “အဲဒါက သေသူရဲ့ ဇနီးကလေးပါ...”
- “နို့ ဘာလို့ မငိုတာလဲ၊ ခင်ပွန်းက မင့်အပေါ် နိုင်ထက် စီးနင်း ဆက်ဆံလွန်းလို့လား၊ ခဏခဏ ရိုက်လို့လား၊ မချစ်လို့ မမြတ်နိုးလို့လား...”

- “အဲဒါတွေ တစ်ခုမျှ မဟုတ်ပါ၊ ကျွန်မခင်ပွန်းအပေါ် ကျွန်မက သိပ်ပြီး မြတ်နိုးပါတယ်၊ ခင်ပွန်းကလဲ ကျွန်မအပေါ် သိပ်ပြီး ကြင်နာပါတယ်၊ ငိုနေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိတဲ့အပြင် မနာလိုသူတို့အတွက် သဘောကျစရာတောင် ဖြစ်သွားနိုင်ပါသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မငိုတာပါ...”

တစ်ဘဝသာသနာ

“ဟိုဘက်က သူငယ်မကလေးကရော ဘာတော် သလဲ...”

“ဪ... အဲဒါလေးကလဲ အိမ်သားတစ်ဦး ပါပဲ၊ အိမ်မှာ အကူအညီ (မွေးချင်းအရင်းပမာ) အဖော်ကလေးပါ...”

“ဒီလိုဆို... မင်းကရော ဘာလို့ မငိုတာလဲ၊ မင့်အရှင်သခင်က မင့်ကို ခဏ ခဏ နှိပ်စက် လွန်းလို့လား၊ ရိုက်လွန်းလို့လား...”

“မဟုတ်ပါ၊ ကျွန်မရဲ့ အရှင်သခင်က သိပ်ပြီး သဘောကောင်းပါတယ်၊ စာနာတတ်ပါတယ်၊ ငဲ့ညှာတတ်ပါတယ်၊ သနားတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အရှင်သခင်ဟာ (မြွေရေလဲသလို) ဒီဘဝကနေ ဟိုဘက်ဘဝကို ပြောင်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်လို့ မငိုဘဲ နေတာပါ...”

မှတ်ချက်။ ။ “မြွေရေလဲသလို” ဆိုတာ သူငယ်မ ကလေးက သူထင်သလို သူသိသလို၊ သူ့ဆန္ဒအရ ပြောခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

ဒီအတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်သုံးကြပါ

ထိုအခါ လူအိုကြီးက “နေစမ်းပါအုံးဗျ၊ ခင်ဗျား တို့ မိသားစုတွေဟာ ဒီလိုမငိုဘဲ နေနိုင်တာ ဘယ်လို ကျင့်သုံးထားကြလို့လဲဗျ...” ဟူ၍ မေးပါတော့သတတ်၊ ထိုအခါ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖခင်လုပ်သူက ရှင်းပြရတော့ သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ၆-ဦးစလုံး (မရ ဣဿတီ)ဆိုတဲ့ သေခြင်းသဘောတရားကို အမြဲတမ်း နှလုံး သွင်းနေကြပါတယ်၊ အဲဒီအစွမ်း

ကြောင့် မငိုဘဲ နေနိုင်ကြတာပါ...”

ထိုအခါ လူအိုကြီးပုံ “ဖျတ်” ခနဲ ပျောက်သွား ပြီး ထိုနေရာတွင်ပင် “ထပ်” ခနဲ သိကြားမင်းကြီး အသွင် ပေါ်ပေါက်လာတော့၏၊ မိသားစုများလည်း အံ့အားသင့်သွားကြသည်၊ ထိုအချိန်တွင် သိကြားမင်း ကြီးက ထိုမိသားစုကို ချီးကျူးပြီးလျှင် “ဒီအတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်သုံးသွားကြပါ” လို့ တိုက်တွန်း မှာ ကြားသွားပါသတတ်-။

အကုန်လုံး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြပါသလား

* တစ်နေ့တွင် ဂဏကမောဂ္ဂလာနပုဏ္ဏားသည် ဘုရားထံ ရောက်လာ၏၊ အလ္လာပ သလ္လာပ စကား စမြည် ပြောပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကို မေးတော့သည်- မေး- “အရှင်ဂေါတမ... အရှင်ဂေါတမမှာ တပည့် ပရိသတ်တွေ အများကြီး၊ အဆုံးအမခံသူတွေ

* ဥပရိပဏ္ဍိသပါဠိ၅၂

မနည်းဘူး၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကုန်လုံး နိဗ္ဗာန်ကို ရကြပါသလား၊ ရောက်ကြပါသလား။

ဖြေ- အကုန်လုံး မရောက်ကြပါ၊ အချို့သာ ရောက် ကြသည်။

မေး- အို... ဘယ်နှယ်လဲ အရှင်ဂေါတမ၊ နိဗ္ဗာန် ကြီးကလဲ အထင်အရှားရှိတာပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကြောင်း လမ်းကောင်းအကျင့်တွေလဲ အပြည့် အစုံ ရှိတာပဲ၊ နည်းပေးလမ်းပြတတ်သူ အရှင် ဘုရားလဲ ရှိနေတာပဲ၊ သို့ပါလျက် ဘယ်နှာ ကြောင့် အချို့သာ ရောက်ပြီး အချို့ မရောက် ကြပါသလဲ။

ဖြေ- ပုဏ္ဏား... ဤကိစ္စအတွက် သင့်ကိုပင် ပြန်၍ မေးရပေဦးတော့မည်၊ သင် ကြိုက်သလို ဖြေ ပါ၊ “သင်ဟာ ရာဂြိုဟ်မြို့ကို သွားတဲ့လမ်း သိပါ၏လော”

“မှန်ပါ သိပါတယ် ဘုရား” ဟု ပုဏ္ဏား က ဖြေဆိုသည်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးက ဆက်လက်၍ မိန့်တော်မူ၏-

ခရီးသွားလူတစ်စုက သင့်ကို မေးမယ်၊ “ရာဂြိုဟ်မြို့ကိုဘယ်လမ်းကသွားရပါ သလဲ” လို့၊ အဲဒီအခါမှာ သင်က လမ်းညွှန်မယ်-

“ဟောဒီကနေပြီး အရှေ့အရပ်ကို တည့် တည့် သွား၊ တော်တော်လေး သွားမိတော့

လမ်းဆုံ တစ်ခု တွေ့မယ်၊ အဲဒီလမ်းဆုံကနေပြီး တော့ လက်ယာဘက်ကို ချိုးတဲ့လမ်း လိုက်၊ တန်းတန်းသာ လိုက်၊ ဘေးမတက်နဲ့။

အဲလိုနဲ့သွားတော့ ရှေ့နားခပ်လှမ်းလှမ်း မျက်စိတစ်ဆုံးလောက်မှာ သစ်ပင်ကလေးတွေ အုံ့အုံ့ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ ရွာနိဂုံးကလေးတစ်ခုကို ဈေး ကလေးနှင့်တကွ တွေ့လိမ့်မယ်၊ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားနေကြတဲ့လူတွေကိုလဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်။

အဲဒီရွာနိဂုံးကနေ တစ်ခါ အရှေ့ဘက် ကို တည့်တည့်သွား၊ ဘေးမတက်နဲ့၊ တော်တော် လေး သွားမိတော့ ကြာမျိုးငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဖူးပွင့်နေတဲ့ ရေကန်ကြီးတစ်ခု တွေ့လိမ့်မယ်၊ ဒါဆို နီးပြီ။

အဲဒီရေကန်ကြီးကနေ လက်ယာဘက်ကို ယွန်းတဲ့လမ်းကိုသာ လိုက်-လိုက်ရင် ရာဂြိုဟ် ကို လှမ်းမြင်နေရပြီ၊ အဲဒီအတိုင်းသာသွား”

ညွှန်သည့်အတိုင်းသွားမှ ရောက်မှာပေါ့

အဲသည်လို သင်က ညွှန်ကြားလိုက် တယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီသူတွေက သင် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာဘူး။

တစ်ယောက်က ရှေ့မတိုးဘဲ လမ်းပေါ် ရပ်နေတယ်၊ တစ်ယောက်က လမ်းဘေး ဖဲ့ ဆင်းပြီး ကခြား လမ်းကို လိုက်နေတယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ လမ်းအတိုင်း နောက်ကို ပြန်လာနေတယ်၊ ကျန်တစ်ယောက်သာလျှင် သင်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သွားလို့ ရာဂြိုဟ် ကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရောက်သွားတယ်။

ပုဏ္ဏား... ရာဂြိုဟ်လည်း အထင် အရှား၊ သွားရာလမ်းမကြီးလဲ အမှန်ရှိ၊ ညွှန်ပြ

တတ်သူ သင်လဲ အရှိပင်။

သို့ပါလျက် တစ်ယောက်သာလျှင် ရာဂြိုဟ်ကို ရောက်ပြီး၊ ကျန်တဲ့သူတွေ ရာဂြိုဟ် ကို မရောက်သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း” ဟု ဘုရားရှင်က မေးတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏား-ထိုအခါ ပုဏ္ဏားက “အရှင်ဂေါတမ... အကျွန်ုပ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်ုပ်က လမ်းပြရုံ လမ်း ညွှန်ရုံသာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြောဆို၏။

ဘုရားရှင်- “အိမ်... ဟုတ်တယ် ပုဏ္ဏား၊ နိဗ္ဗာန်လည်း အမှန်ရှိသည်ပင်၊ သွားရာလမ်းကြောင်း အကျင့် ကောင်းများလည်း အပြည့်အစုံ ရှိသည်ပင်၊

တစ်ဘဝသာသနာ

နည်းပေး လမ်းညွှန်တတ်သူ ငါဘုရားလည်း ရှိသည်ပင်။

သို့ပါလျက် အချို့သာ နိဗ္ဗာန်ကို ရကြ၏။ အချို့ကား မရကြ။ ဤအရာ၌ ငါ ဘုရားဘာတတ်နိုင်အံ့နည်း၊ ငါဘုရားကား နည်းပေးလမ်းညွှန်ရုံသာ ဖြစ်ပေသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားက သဘောကျသွား၏။ ဘုရားရှင်ကိုလည်း ကြည်ညိုသွားလေသည်။

“ဪ... ဒီလိုဆိုရင် လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း လိုက်နာမှု-မလိုက်နာမှုအပေါ် မူတည်တာပါကလား။

လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်အောင် သွားမှုကား ယောဂီအတွက် ယောဂီ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်လေသည်” ဟု သဘောပေါက်သွားလေ၏။

သစ္စာ ၄-ချက် ပေါ်လျက် ပေါ်လျက်

ဆရာတော်က သစ္စာ ပေါ်ပုံကို လက်တွေ့အဖြစ်အပျက်နှင့် အံ့ကိုက်၍ ရှင်းပြတော်မူသည်။ “မင်းတို့တွေက သစ္စာ-သစ္စာနဲ့ သစ္စာကို တခြားမှာ သွားရှာရမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ကိုယ့်ခန္ဓာထဲမှာပဲ ရှာရမှာ” ဟူ၍ မိန့်ကာ သစ္စာပေါ်ပုံကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြတော်မူ၏။

“ဥပမာ ထမင်း ဆာလာတယ် ဆိုကြပါစို့။ ဆာလာတာဟာ သုခလား၊ ဒုက္ခလား (ဒုက္ခပါဘုရား) အေး... ဆာလာတာ ဒုက္ခပေါ့၊ ဒုက္ခသစ္စာ ပြတာ (မှန်ပါ) ရုပ်ပါ ညှိုးလာတယ် (မှန်ပါ)

အဲဒီ ဆာတာကို “ဒုက္ခ သစ္စာပဲ” လို့ နောက်ကနေ ဉာဏ်လိုက်ပေး (မှန်ပါ) ဉာဏ်နဲ့ သိလိုက်ပါ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီတော့ ဆာတာက ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဆာလောင်တဲ့ သဘောကို (ဆာလောင်လို့ ဒုက္ခရောက်တဲ့ သဘောကို) ပြောတာနော်၊ (မှန်ပါ) ဒုက္ခသစ္စာပဲလို့ သိတာက မဂ္ဂသစ္စာ (မှန်ပါဘုရား)

ဆာတာက ဘာတဲ့ (ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား) သိတာက (မဂ္ဂသစ္စာပါ ဘုရား)

အေး... အဲလို ဆာလောင်မွတ်သိပ်တော့ “ကျွေးဦးမှပဲ” ဆိုတဲ့ ခန္ဓာကို ခင်တဲ့ သမုဒယ

သစ္စာ လာတယ် (မှန်ပါ) အဲဒါလဲ သိအောင် လုပ်ရမယ် (မှန်ပါဘုရား)

“ငါ့မှာ သမုဒယသစ္စာ လာနေပြီ” လို့ သိပေး၊ မဂ်ကသိပေး(မှန်ပါ) သမုဒယက သမုဒယသစ္စာ၊ သိတာက ဘာလဲ (မဂ်ပါ ဘုရား) အေး... အဲလို သိနေတဲ့အခိုက်အတန့် အချိန်ကလေးမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်တဲ့စိတ် ရှိသေးလား (မရှိတော့ပါ ဘုရား)

နာမ်တရားတို့ မည်သည် တစ်ချိန်တည်းမှာ ၂-ခုပြိုင်ဖြစ်ရိုး မရှိကြဘူး၊ တစ်ခုစီ ဖြစ်ကြရတာ (မှန်ပါ)

ဒါကြောင့် သိတဲ့နာမ်တရား ပေါ်တဲ့အခိုက်မှာ ဆာလောင်တဲ့စိတ်ကလေး ပျောက်ကွယ်ပေးရတာ (မှန်ပါ)

ဟာ... အဲဒီ ပျောက်ကွယ်တာလေးက ဘာပါလိမ့် (နိရောဓပါဘုရား) အေး... ဟုတ်တယ်၊ နိရောဓသစ္စာပေါ့ (မှန်ပါ)

အဲဒီနိရောဓသစ္စာကိုလဲ သိပေးရမှာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ချုပ်ပျောက်သွားတာက နိရောဓသစ္စာ၊ သိတာက (မဂ္ဂသစ္စာပါဘုရား)

အေး... မင်းတို့တွေ ဣရိယာပုထ်တစ်ခု ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း သိနေမယ်ဆိုလို့ရှိရင် သစ္စာ၄-ချက် ဖြစ်နေတော့တာပဲ (မှန်ပါဘုရား) [မိုး(၁၀)နှာ-၃၅၂-မှ]

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သစ္စာရယ်- သိတာရယ် ၂-မျိုး ကွဲပစေ

နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ပြောဦးမယ် (မှန်ပါ)
ခန္ဓာထဲအမူအရာ ပြောင်းတိုင်း သိပေး၊ အမူ
အရာ ပြောင်းတာက ဒုက္ခသစ္စာ၊ သိတာက ဘာလဲ
(မဂ္ဂသစ္စာပါဘုရား)

လောဘတဏှာပေါ်တိုင်းလဲ သိပေးပါ၊ လောဘ
တဏှာက သမုဒယသစ္စာ၊ သိတာက (မဂ္ဂသစ္စာပါ
ဘုရား)

ဒီလိုဆိုတော့ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ သမုဒယသစ္စာ ပေါ်
တိုင်း သိပေး-လို့ ဆိုရာရောက်တော့တာပေါ့ (မှန်ပါ)

ပီးတော့ ဒုက္ခချုပ်သွားတာ နိရောဓ၊ သမုဒယ
ချုပ်တာလဲ နိရောဓပဲ၊ သူတို့ (၂)ခု ချုပ်သွားတာဟာ
နိရောဓသစ္စာပဲ (မှန်ပါ) အဲဒါကိုလဲ သိပေး (မှန်ပါ
ဘုရား)

နိရောဓက နိရောဓသစ္စာ၊ သိပေးတာက (မဂ္ဂ
သစ္စာပါ ဘုရား)

ဒီတော့ သစ္စာ ၄-ချက် မစုံသေးဘူးလား၊ (စုံ
ပါပြီ ဘုရား) အဲဒီလို သိသိနေတာက ဘာတွေကို သိ
နေရတာလဲ (သစ္စာတွေကိုပါ ဘုရား)

သစ္စာဆိုတာ ခန္ဓာထဲမှာပဲ ရှိ

အေး... ဒါဟာ သစ္စာကို သိနေသောကြောင့်
ဘာညာဏ် ခေါ်မယ် (သစ္စညာဏ် ခေါ်ပါမယ်) ခန္ဓာထဲ
ပေါ်တာကို သိမှသာ သစ္စညာဏ် ဖြစ်မယ်နော (မှန်ပါ)
စာထဲ ရှိတာကို သိနေလို့ သစ္စညာဏ် မဖြစ်ဘူး
(မှန်ပါ ဘုရား)

၁။ ဒါဖြင့် စာထဲမှာ ဒုက္ခသစ္စာရှိသလား၊
(မရှိပါဘုရား)

၂။ စာထဲမှာ သမုဒယသစ္စာရှိသလား၊
(မရှိပါဘုရား)

၃။ စာထဲမှာ နိရောဓသစ္စာရှိသလား၊
(မရှိပါဘုရား)

၄။ စာထဲမှာ မဂ္ဂသစ္စာရှိသလား၊
(မရှိပါဘုရား)

မရှိပါဘူး၊ စာထဲမှာ မရှိပါဘူး၊ စာထဲမှာ ရှိတာက
မှတ်တမ်းပဲ ရှိတယ် (မှန်ပါ ဘုရား) ခန္ဓာထဲမှာ ဖြစ်
ပေါ်တာ ပျောက်ပျက်တာကို စာနဲ့ ရေးပြီး မှတ်တမ်း
တင်ထားတာ (မှန်ပါ)

သစ္စာ ၄-ပါး မှတ်တမ်းစာ

ဟုတ်ပါသည်၊ ကျမ်းစာတို့၌ ရေးသားထား
သော “သစ္စာလေးပါး” ဆိုသည်ကား မှတ်တမ်းစာမျှ
သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာသဘောတို့ကို သိနေလျှင်
မှတ်တမ်းကို သိနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်တကယ်

သစ္စာတရားတို့ကို သိခြင်း မဟုတ်သေး၊ ထိုမှတ်တမ်းစာ
များမှာ-

ဒုက္ခံ တေဘူမကံ ဝဋ်၊
တဏှာ သမုဒယော ဘဝေ။

တစ်ဘဝသာသနာ

နိရောဓော နာမ နိဗ္ဗာန်၊
မဂ္ဂေါ လောကုတ္တရာ မတော။ ။
တောဘူမကံ-ဘုံသုံးပါး၌ဖြစ်သော၊ ဝဋ်-ဝဋ်တရားသည်၊
ဒုက္ခ-ဒုက္ခသစ္စာ မည်၏။ တဏှာ-လိုချင်တတ်သော
လောဘတဏှာသည်၊ သမုဒယော-သမုဒယသစ္စာ မည်

သည်၊ ဘဝ-ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်-နိဗ္ဗာန်သည်၊ နိရောဓော
နာမ-နိရောဓသစ္စာ မည်၏။ လောကုတ္တရာ-လော
ကုတ္တရာ ဖြစ်သော၊ မဂ္ဂေါ-မဂ္ဂင်တရားကိုယ်ရှစ်ပါးကို၊
(မဂ္ဂေါ-မဂ္ဂသစ္စာဟူ၍) မတော-သိအပ်၏။
(အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ)

သစ္စာလေးပါး ရှင်းလင်းချက်

“ဒုက္ခံ တောဘူမကံ ဝဋ်=ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်တဲ့
ဝဋ်တရားသည် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏” ဟူရာဝယ် ကာမဘုံ
ရူပဘုံ အရူပဘုံသည် ဘုံသုံးပါးဖြစ်၏။ ကာမဘုံ၌ဖြစ်တဲ့
စိတ်-စေတသိက်သည် ကာမဘူမက၊ ရူပဘုံ၌ဖြစ်တဲ့
စိတ်-စေတသိက်သည် ရူပဘူမက၊ အရူပဘုံ၌ဖြစ်တဲ့
စိတ်-စေတသိက်သည် အရူပဘူမက။
ဤဘုံသုံးပါး၌ဖြစ်သောတရားသည် ဝဋ်ထဲမှာ
လည်း ပါရမည်၊ ဒုက္ခသစ္စာလည်း ဖြစ်ရမည်၊ ထို့ကြောင့်
လောကီ တရားများသာ ကောက်ယူရမည် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍-
(က) “လောကီစိတ်-၈၁ (လောဘ ကြံ
သော) စေတသိက်-၅၁၊ ရုပ် ၂၈-ပါး
သည် ဒုက္ခသစ္စာ မည်၏”
(ခ) “လောဘမူစိတ် ရှစ်ပါး၌ ယှဉ်သော
တဏှာ (လောဘ)သည် သမုဒယသစ္စာ
မည်၏”
(ဂ) “နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာ မည်၏”
ဟူ၍ မူသေ ကျက်မှတ်ခဲ့ကြရသည်။

မဂ္ဂေါ လောကုတ္တရာ မတော

“မဂ်စိတ်လေးခု၌ ရှိသော မဂ္ဂင်တရားကိုယ်
၈-ပါးသည် မဂ္ဂသစ္စာ မည်၏”
ဆိုလိုသည်မှာ မဂ်စိတ်လေးခု၌ စေတသိက် ၃၆-ပါး
ယှဉ်ကြ၏။ ယင်းတို့တွင် ပညာ-ဝိတက်၊ သမ္မာဝါစာ-
သမ္မာကမ္မန္တ -သမ္မာ အာဇီဝ၊ ဝီရိယ-သတိ သမာဓိတို့
လည်း ပါကြ၏။ ၎င်းတရားကိုယ်ရှစ်ပါးသည် မဂ္ဂသစ္စာ
မည်၏-ဟူလို။

မှတ်ချက်။ ။ ဖိုလ်စိတ်လေးခု၌လည်း မဂ္ဂင်
တရားကိုယ်များ ယှဉ်ကြပါ၏။ သို့သော် နိဗ္ဗာန်ရောက်
ဖို့ အကြောင်းများ မဟုတ်သောကြောင့် မဂ္ဂသစ္စာတွင်
မပါဝင်ရချေ။
ဤသို့လျှင် သစ္စာလေးပါးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျမ်း
ဂန်တို့၌ တရားကိုယ်အရကောက်တို့ကို တိတိကျကျ
ရေးသား မှတ်တမ်းတင်တော်မူခဲ့ကြသည်။ ဤကား
မှတ်တမ်းစာတို့သာ ဖြစ်ကြ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရုပ်နာမ်အပေါ် ဘယ်လိုမြင်ရမလဲ

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၀-ခု တပေါင်းလ (ခရစ် ၁၉၅၉-ခု မတ်လ)ထဲတွင် အမရပူရ၏ ရာသီဥတုက ပူပြင်းလှ၏။ သို့သော်လည်း အဝေးမှ ရောက်လာကြသော ယောဂီပရိသတ်တို့ကမူ သဲကြီးမဲကြီးနှင့် တရားနာကြ လက်တွေ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ၍ စိတ်ဓာတ်တွေ ထက်သန်လန်းဆန်းနေကြသည်။

ဆရာတော်ကြီးက “ရုပ်နာမ်အပေါ် ဘယ်လိုမြင်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုမြင်မှ အမြင်မှန်ခေါ်မလဲ”ဆိုတာတွေကို ဟောပြောတော်မူ၏။

* “မိမိတို့ အခု တရားနာနေကြတာ၊ ထိုင်နေကြတာ နာမ်က အထိုင်ခိုင်းလို့ ရုပ်က ထိုင်နေတယ်လို့ မှတ်ရမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဘယ်သူက အထိုင်ခိုင်းတာလဲ (နာမ်ကပါ ဘုရား) ဘယ်သူက ထိုင်ရတာလဲ (ရုပ်ကပါ ဘုရား) ဒါဖြင့် အခိုင်းသမားနဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ မှတ်ရမယ် (မှန်ပါဘုရား) အခိုင်းသမားက နာမ်၊ အလုပ်သမားက ရုပ် (မှန်ပါ)

ဪ... ဒါဖြင့် ထိုင်နေကြတာ ယောက်ျားတွေလား၊ မိန်းမတွေလား-လို့ အောက်မေ့တယ်၊ မဟုတ်ပါလား (မဟုတ်ပါဘုရား) ဘယ်သူတွေပါလိမ့် (အခိုင်းသမား နာမ်နဲ့ အလုပ်သမား ရုပ်ပါ ဘုရား) အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပဲ ရှိတယ်။

နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့ အမြင်မျိုးဆိုတာ

အဲဒီရုပ်နဲ့နာမ်၂-ခုကို ဉာဏ်တစ်ခုနဲ့ ကြည့်ရမယ် (မှန်ပါ) အဲဒီလို ကြည့်တဲ့အခါမှာ ရုပ်နဲ့နာမ်က ပြောပါလိမ့်မယ် (မှန်ပါ) ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောမလား၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောမလား-ဆိုတာ ယနေ့ဝေဖန်ရမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ရုပ်ကို အတုံးအခဲကြီး မြင်နေသေးလို့ ရှိရင် အဲဒါသည် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မြင်တာ (မှန်ပါ) အဲဒီအမြင်မျိုးက နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့ အမြင်မျိုး မဟုတ်သေးဘူး (မှန်ပါဘုရား) သဘောကျရဲ့လား (ကျပါတယ် ဘုရား)

ရုပ်အတိုင်း အတုံးအခဲကြီး- အစိုင်အခဲကြီး မြင်နေသေးလို့ရှိရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့အမြင်မျိုး မဟုတ်သေးဘူး (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့အမြင်မျိုးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ၊ အေး... ပျက်ပျက်သွားတာကလေးတွေ၊ ပျောက်ပျောက်သွားတာကလေးတွေ မြင်ရမှာ (မှန်ပါ) အဲဒီလို အမြင်မျိုးမှ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နိုင်တာ (မှန်ပါ ဘုရား)

ရုပ်ကို ကြည့်ရင်လဲ ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတာကလေးတွေကို မြင်အောင် ကြည့်ရမှာ (မှန်ပါ) နာမ်တရားတွေကို ကြည့်ရင်လဲ ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတာကလေးတွေကို မြင်အောင် ကြည့်ရမှာ (မှန်ပါ) အဲဒီလို သိမ်မွေ့တဲ့ဖြစ်မှုပျက်မှုကလေးတွေကို မြင်အောင် ကြည့်ရမှာ (မှန်ပါ)

ဘုန်းကြီးက သိမ်မွေ့ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့သဘောကကို သိမ်မွေ့နေတာ၊ (မှန်ပါဘုရား)

* မိုး(၂၉)နှာ-၅၀၃

တစ်ဘဝသာသနာ

ဉာဏ်နဲ့မြင်တဲ့ အမြင်မျိုးဖြစ်ပစေ

ဘယ်လို သိမ်မွေ့သလဲဆိုတော့ ရုပ်ကလေး တစ်ခု၊ ပူတဲ့ရုပ်ကလေးဆိုပါတော့၊ အခုနင်က ဒီနေရာ ပူတယ်၊ အခု မရှိတော့ဘူး၊ အေးတဲ့ ရုပ်ကလေးလဲ အခုနင်က ဒီနေရာ အေးတယ်၊ အခု မရှိတော့ဘူး (မှန်ပါ ဘုရား)

အဲဒီအတိုင်းပဲ အခုနင်က ဒီနေရာ စိတ်ကလေး ပေါ်တယ်၊ အခု မရှိတော့ဘူး၊ အခုနင်က ကောင်းတဲ့ စိတ်ကလေးပေါ်တယ်၊ အခု မရှိတော့ဘူး၊ အခုနင်က ဆိုးတဲ့စိတ်ကလေးပေါ်တယ်၊ အခု မရှိတော့ဘူး (မှန်ပါ ဘုရား) .

ရုပ်နာမ်အပေါ် အဲဒီလို မြင်မှသာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်တဲ့ အမြင်လို့ မှတ်ပါ (မှန်ပါ) အဲဒီလို “အခု

မရှိတော့ဘူး အခုမရှိတော့ဘူး” ဆိုတာကလေးတွေက သိမ်မွေ့နေတော့ ဉာဏ်မှပဲ ထိုးဖောက်သိနိုင်တယ် (မှန်ပါ) ဘာလို့တဲ့ ဆိုတော့ သိမ်မွေ့ နေတာကိုး (မှန်ပါ)

အဲဒီသိမ်မွေ့တဲ့ တရား၂-ခုကို ထိုးဖောက် သိ နိုင်စွမ်း ရှိတဲ့ ဉာဏ်တစ်ခုနဲ့သာလျှင် ကြည့်လို့ မြင် နိုင်မယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

မျက်လုံးနဲ့မြင်သလို မြင်မယ်၊ နားနဲ့ကြားသလို ကြားမယ်၊ နှာခေါင်းနဲ့ရှူလို့ ရှိုက်လို့ ရသလို ဒီလို မဟုတ်ဘူးနော (မှန်ပါဘုရား) အဲဒီအမြင်မျိုးက နိဗ္ဗာန် မရောက်နိုင်ဘူး၊ ဉာဏ်နဲ့ မြင်တဲ့ အမြင်မျိုးမှ နိဗ္ဗာန် ရောက်နိုင်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒီဉာဏ်ရရင် ဒီဘဝကိစ္စ ပြီးစီးနိုင်

ဒီတော့ ရုပ်က ပြုပြန်လဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ပေါ်ပြီး ပျောက်ပျောက်ပြမယ်၊ (မှန်ပါ) နာမ်ကပြုပြန် လဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ပေါ်ပြီး ပျောက်ပျောက်ပြမယ် (မှန်ပါ) အဲဒီလို သိမ်မွေ့နေတော့ ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်မှပဲ ဒီဥစ္စာပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ သိမှာပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)

ရုပ်မှာလဲ ပေါ်ပြီးပျက်၊ နာမ်မှာလဲ ပေါ်ပြီးပျက်၊ “ပေါ်ပြီး ပျက်” ဆိုတာ ဖြစ်ပြီး ပျက်ပါပဲ၊ ဖြစ်ပျက်ပါပဲ၊ (မှန်ပါ) အဲဒီ ဖြစ်ပျက်ကလေးတွေက သိမ်မွေ့တယ်၊ အဲဒီ သိမ်မွေ့တာကလေးတွေကို မှန်အောင်ပစ်နိုင်ဖို့ ဉာဏ်အရေးကြီးတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဪ... ဒါဖြင့် ရုပ်၏ ဖြစ်ပျက်မှုကလဲ သိမ် မွေ့ပါကလား၊ နာမ်၏ ဖြစ်ပျက်မှုကလဲ သိမ်မွေ့ပါက လား၊ ဉာဏ်နဲ့သာ မြင်နိုင်တဲ့အရာတွေပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီပြင် မျက်လုံးနဲ့၊ နားနဲ့၊ နှာခေါင်းနဲ့၊ လျှာနဲ့၊ ကိုယ်နဲ့ ကြည့်လို့ဖြင့် မမြင်နိုင်ပေဘူး ဦးခင်မောင်တို့ရ... (မှန်ပါဘုရား)

ထိုးထွင်းသိနိုင်တဲ့ ဉာဏ်ကလေးနဲ့ ကြည့်မှပဲ မြင်နိုင်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲလို မြင်လာပြီဆိုရင်ဖြင့် ဒကာ ဒကာမတို့ အမြင်မှန် ရပေါ့ (မှန်ပါ) ယထာဘူတဉာဏ် ရပေါ့လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ (မှန်ပါဘုရား) သိမ်မွေ့တဲ့ ဖြစ်ပျက် ကလေးတွေကို မြင်လာလို့ရှိရင်ဖြင့် ယထာဘူတဉာဏ် အမြင်မှန်ရပေါ့လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ (မှန်ပါဘုရား)

အမြင်မှန် ဆိုတာကို ပါဠိလို သုံးနှုန်းတော့ ယထာဘူတဉာဏ် (မှန်ပါ) သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိဆိုတဲ့ မဂ္ဂင် ငါးပါးနဲ့ မြင်တာ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီအမြင်မှန်ရအောင် မဂ္ဂင် ဘယ်နှစ်ပါး ပေါင်းရ သလဲ (ငါးပါး ပေါင်းရပါတယ် ဘုရား) အေး... ဒီ ဉာဏ်ရရင် ဒကာ ဒကာမတွေ... ဒီဘဝမှာပင် ကိစ္စ ပြီးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ မှတ်ပါ (မှန်ပါဘုရား)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သားမြီးဖျားကို မြားနဲ့ပစ်သလို

သုခုမံ တေ ပဋိဝိဇ္ဇန္တိ၊
ဝါလဂ္ဂံ ဥသုနာ ယထာ။
ယေ ပဉ္စကွန္ဓေ ပဿန္တိ၊
ပရတော နော စ အတ္တတော။ ။

ယေ-အကြင်ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ ပဉ္စကွန္ဓေ-ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို၊ ပရတော-သူစိမ်းပြင်ပ အနေမျိုးအားဖြင့်၊ ပဿန္တိ-ရှုမြင်နိုင်ကြလေကုန်၏၊ အတ္တတော-မပျက်စီးနိုင် မြဲခိုင်ကျစ်လျစ် အနှစ်သာရ အတ္တ ယူ၍ကား၊ နော စ ပဿန္တိ-မတွေးမရှုကြလေကုန်။

တေ-ဒိဋ္ဌိအတ္တ ကင်းစင်ပအောင် လုံ့လကြိုးစား ထိုယောဂီများတို့သည်၊ ဝါလဂ္ဂံ-ခရီးကွာဝေး အသေးအမွှား သားမြီးဖျားကို၊ ဥသုနာ-အသင့်ပြင်ထား ဖြောင့်မတ်သော မြားဖြင့်၊ ပဋိဝိဇ္ဇန္တိယထာ-ချက်တိုင်းမလွဲ

လက်တိုင်းစွဲသည့် လေးပွဲကျော်ကြား လေးတော်သားတို့ စူးဖျားချဉ်းသလောက်၊ အတွင်း ရောက်အောင်၊ ထွင်းဖောက်နိုင်ကြသကဲ့သို့၊ သုခုမံ-ကောက်ခက်ခဲ သိမ်မွေ့ နက်နဲတဲ့ ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်၊ သဘာဝအချက်ကို၊ ပဋိဝိဇ္ဇန္တိ-ဉာဏ်ရောင် ဝင်းသလောက် အတွင်း ရောက်အောင် ထွင်းဖောက် သိမြင်နိုင်ကြလေကုန်၏။

အဲဒီလို သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်ကလေးတွေကို ဉာဏ်နဲ့ “တပ်”ခနဲ “တပ်”ခနဲ မြင်တဲ့ အမြင်မျိုးမှ နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်တယ်တဲ့ (မှန်ပါဘုရား) သိမ်မွေ့သေးငယ်တဲ့ သားမြီးဖျားကို မြားနဲ့ မှန်အောင် ပစ်နိုင်သလို ချက်တိုင်းမလွဲ “တပ်”ခနဲ “တပ်”ခနဲ သိမ်မွေ့တဲ့ ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်ကလေးတွေကို မြင်အောင် ကြိုးစားပါ-တဲ့။ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီနေရာ ပေါ် ဒီနေရာပဲ ပျက်

ရုပ်တရားဟာ ခဏ ခဏ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးနေတယ် (မှန်ပါ) ဘယ်လို ဖောက်ပြန်ပျက်စီး ပြောင်းလွဲနေကြသတဲ့ ဆိုရင် အေးတဲ့ ရုပ်ဟာ အေးပြီးရင် ချုပ်တာပဲ၊ ပူတဲ့ရုပ် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး (မှန်ပါ)

ပူတဲ့ရုပ်ဟာလဲ ပူပြီးရင် ပူတဲ့နေရာမှာပဲ ချုပ်တယ်၊ အေးတဲ့ ရုပ် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး (မှန်ပါ) ဒါ သဘောပေါက်ရဲ့လား (ပေါက်ပါတယ် ဘုရား)

“အအေးက အပူဖြစ်လာတယ်၊ အပူက အအေးဖြစ်လာတယ်” ဆိုရင် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)

အေးတဲ့ရုပ်ဟာ အေးတဲ့နေရာမှာပင် ချုပ်တယ်၊ ပူတဲ့ဆီ နည်းနည်းမှ တစ်စက်မှ မကူးဘူး (မှန်ပါ) ဒီနေရာ ဖြစ် ဒီနေရာပဲ ချုပ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ပူတဲ့ရုပ်လဲ ထိုအတူပဲ၊ ဒီနေရာဖြစ်ရင် ဒီနေရာ

မှာပဲ ချုပ်တယ်၊ အေးတဲ့ဆီကို မကူးဘူး၊ (မှန်ပါဘုရား)

ထိုအတူ ဝေဒနာမှာလဲ မျက်လုံးထဲ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ ပေါ်၊ မျက်လုံးထဲမှာပဲ ပျက်၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာတို့မှာလဲ ပေါ်တဲ့ နေရာမှာပဲ ပျက်တယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)

ကိုယ်ပေါ်မှာလဲ သုခဝေဒနာ ပေါ်ရင် ပေါ်ကဲ့နေရာမှာပဲ ပျက်၊ ဘယ်မှ မရွေ့ဘူး (မှန်ပါ) ဒုက္ခဝေဒနာ ပေါ် ပေါ်တဲ့နေရာမှာပဲ ပျက်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒီထိအောင် ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာတို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြပြီး ချုပ်ပျောက်သွားကြပုံတို့ကို ပြောပြီးပြီ (မှန်ပါ)

သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့လည်း အတူတူပဲ (မှန်ပါ ဘုရား) ဝိညာဏက္ခန္ဓာအတွက် ဆက်လက် ပြောရဦးမယ် (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

မမြင်ရတဲ့နေရာမှ မမြင်ရတဲ့နေရာသို့

ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တဲ့ အခါ ပေါ်လာကြတယ်။ ပြီးရင် ပျောက်ကုန်တယ် (မှန်ပါ) မမြင်ရတဲ့နေရာက ပေါ်လာပြီးတော့ မမြင်ရတဲ့ နေရာကိုပဲ ရောက်ကုန်ကြတယ် (မှန်ပါဘုရား)

* “အဒဿနတော အာယန္တိ၊
ဘဂ္ဂါ ဂစ္ဆန္တျ ဒဿနံ။
ဝိဇ္ဇုပ္ပါဒေါ ဘာကာသေ၊
ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ ဝယန္တိ စ။...တဲ့”

(သင်္ခါရာ-ရုပ်နာမ် နှစ်ပါး သင်္ခါရတရားတို့ သည်။) အဒဿနတော-မမြင်ရရာအရပ်မှ၊ အာယန္တိ- အကြောင်း တိုက်ဆိုင်၍ ပေါ်လာကြကုန်၏။ ဘဂ္ဂါ- ဖြစ်ပြီး၍ ပျက်စီးချုပ်ပျောက်သွားကုန်သော ရုပ်နာမ် နှစ်ပါး သင်္ခါရတရားတို့သည်လည်း။ အဒဿန- မမြင်ရရာအရပ်သို့၊ ဂစ္ဆန္တိ-ရောက်သွားကြလေကုန်၏။ အာကာသေ-မိုးကောင်းကင်၌၊ ဝိဇ္ဇုပ္ပါဒေါ-“ပြီး” ခန့် “ပြန်”ခန့် လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ- ဖြစ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ ဝယန္တိ စ-ပျောက်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားကုန်၏-တဲ့။ (မှန်ပါဘုရား)

ပီးတော့ စိတ္တယမိုက်မှာ ဟောထားတာလဲ ရှိ သေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့-

“အကြင်စိတ်သည် ဖြစ်ဆဲ၊ ထိုစိတ်သည် ချုပ် ဆဲ မဟုတ်၊ ချုပ်ဆဲကလည်း ဖြစ်ဆဲမဟုတ်၊ ဖြစ်ချုပ်သွားသောအရာတို့သည် နောက်ထပ် ဖြစ်ချုပ်ဦးမည်လော၊ ဤသို့လည်း မဟုတ်”တဲ့။ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီဒေသနာတော်အရဆိုရင်လဲ ဒီနေရာတွင် ဖြစ်၊ ဒီနေရာတွင် ပျက်တဲ့တရားပဲ-လို့ သိနိုင်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

ဒါကို ခိုင်တယ်- မြဲတယ် ပြောလို့ ရမလား (မရပါ ဘုရား) ကူးသွားသေးတယ်၊ ဆက် သွားသေး တယ် လို့ကော ယူနိုင်ဦးမလား (မယူနိုင်ပါ ဘုရား) ယူရင် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေမှာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

အေး... ဝိညာဏက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ စိတ်တွေလဲ ဒီ အတိုင်းပဲ၊ ဒီနေရာပေါ် ဒီနေရာပျက်ပဲ (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ချိန်တည်းမှာ ၂-စိတ်မဖြစ်

** အညံ ဥပ္ပဇ္ဇတေ စိတ္တံ၊
အညံ စိတ္တံ နိရုဇ္ဈတိ။
အဝီစိ မနုဿဗ္ဗန္ဓော၊
နဒီသောတောဝ ဝတ္တတိ။ ။

လို့ ဟောထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ်ချိန်တည်းမှာ ၂-စိတ်ပြိုင်၍ ဖြစ်ရိုးမရှိပါ။ တစ်စိတ်ပြီးမှ တစ်စိတ်၊ တစ်စိတ်ချုပ်ပြီးမှ နောက်တစ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ရပါတယ်။

(ယဒါ-အကြင်အခါ၌) အညံ-အခြားသော၊ စိတ္တံ-ရှေ့စိတ်သည်၊ နိရုဇ္ဈတိ-ချုပ်ပျောက်သွား၏။ (တဒါ-ထိုအခါကျမှ) အညံ-အခြားသော၊ စိတ္တံ- နောက်စိတ်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတေ-ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ အဝီစိ မနုဿဗ္ဗန္ဓော-အကြားမလပ် ဆက်စပ် ကပ်လျက်၊ နဒီ သောတောဏှဝ-မြစ်ရေအလျဉ်ကဲ့သို့၊ ဝတ္တတိ-ဖြစ် ပျက် ဖြစ်ပျက်နေ၏။

* မဟာနိဒ္ဒေသပါဠိတော်-၃၃

** ဒိဃနိကာယ ၁၁၅၊ ၁၇၃

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ် ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်လာ

* ကိုယ်နဲ့လိုက်တဲ့ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရွေးရှုပါ။ (မှန်ပါ) ရုပ် ကြိုက်ရင် ရုပ် ရှု၊ ဝေဒနာ ကြိုက် ဝေဒနာ ရှု၊ သညာကြိုက် သညာရှု၊ သင်္ခါရကြိုက် သင်္ခါရရှု၊ စိတ် ကြိုက်ရင်လဲ စိတ်ကိုရှုပေါ့ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်မြင်လာ အောင်သာ ရှု (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်မြင်လာပြီ ဆိုရင် မှန်ကန်တဲ့လမ်းမပေါ် ခြေချမိပြီ (မှန်ပါဘုရား)

ရှေ့ဆက်ရှု ဆက်ရှု၊ ကြာတော့ မုန်းလာလိမ့် မယ် (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်တွေကို မုန်းလာလိမ့်မယ် (မှန် ပါ) “မုန်းလာမယ်” ဆိုတာ ဖြစ်ပျက်တွေကို မတွေ့ချင် တော့တာ၊ (မှန်ပါ) မလိုချင်တော့တာ၊ မရချင်တော့တာ (မှန်ပါ) ဒါဆိုရင် ခရီးတစ်ဝက် ရောက်နေပြီ (မှန်ပါ ဘုရား) ဝမ်းသာပါတော့၊ ဆက်ရှု- ဆက်ရှု- ဆက်ရှု (မှန်ပါ)

ဒီအစီအစဉ် အတိုင်း ဆက်ရှုလိုက်တဲ့ အခါ လောကီ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေဟာ ရင့်ကျက်လာမယ် (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်တွေကို မြင်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ မြင်တဲ့ ယထာဘူတဉာဏ်တွေဟာ ရင့်ကျက်လာမယ် (မှန်ပါ) အဲဒီလို ရင့်ကျက်လာတဲ့ အခါ-

- **၁။ ပရိပက္ခာ ကမေနေဝံ၊
ပရိဘာဝိတ ဘာဝနာ။
ပရိစ္စန္တိ သင်္ခါရေ၊
ပက္ခန္တိ အသင်္ခတေ။ ။
- ၂။ ဇနေတာ နုတ္တရံ မဂ္ဂ-
မာသေဝန ဝိသေသတော။
ကဋ္ဌသံဃဋ္ဌနာ ဇာတာ၊
အစို့ဓမာဝ ဘာသုရံ။ ။

ဒါဟာ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒကျမ်းမှာလာတာ (မှန်ပါ) သူ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့-

ဇဝ-ဤနည်းအားဖြင့်၊ ကမေနေ-အစဉ်အတိုင်း၊ ပရိဘာဝိတ ဘာဝနာ-ပွားများထားအပ်သော ဝိပဿနာ ဘာဝနာဉာဏ်သည် (ဝါ) လောကီမဂ္ဂင်ငါးပါးသည်၊

ပရိပက္ခာ-တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ရင့်ကျက်မြင့်တက် လာသည်၊ (သမာနာ-ဖြစ်လတ်သော်)

သင်္ခါရေ-သင်္ခါရတရားတို့ကို (ဝါ) ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့ သင်္ခါရတရားတို့ကို၊ ပရိစ္စန္တိ-စွန့်ခွာလျက်၊ [ရင့်ကျက်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ် တွေက စွန့်ခွာလျက်ဟု ဆိုလိုသည်။]

အသင်္ခတေ-အသင်္ခတနယ်ထဲ၌ (ဝါ) ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့ သင်္ခတတရားတွေ မရှိရာ အသင်္ခတနယ်ထဲ၌၊ ပက္ခန္တိ-ပြေးဝင်လျက်။ အာသေဝန ဝိသေသတော-အထူးအားဖြင့် ကြိမ်ဖန် များစွာ ထုံအပ် အားထုတ်အပ်သော သတ္တိ အစွမ်း ကြောင့်၊

အနုတ္တရံ မဂ္ဂ-အတု မရှိသော မဂ်ကို (ဝါ) လောကုတ္တရာမဂ်ကို (ဝါ) မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို၊ ဇနေတိ- ဖြစ်ပေါ်စေလေ၏-တဲ့။ (မှန်ပါဘုရား) လောကီမဂ်က လောကုတ္တရာမဂ်သို့ တစ်ဆင့် တက်လာ၏ဟု ဆိုလို တယ်၊ (မှန်ပါ) [ကိမိဝ-အဘယ်ကဲ့သို့နည်း။]

ကဋ္ဌသံဃဋ္ဌနာ-သစ်သားချောင်းအခြောက် ၂- ခုကို ပွတ်တိုက်ခြင်းကြောင့်၊ ဇာတာ-ဖြစ်ပေါ်လာသော၊ အစို့ဓမာ-မီးပွားကလေးသည်၊ ဘာသုရံ-အလင်းရောင် ကြီးကို၊ ဇနေတိဣဝ-ဖြစ်ပေါ်လာစေသကဲ့သို့တည်း- တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

သစ်သားချောင်းအခြောက် ၂-ခုကို ပွတ်တိုက် ဖန် များရင် ပူလာပြီး မီးပွားကလေးဖြစ်ရာမှ အလင်း ရောင်ကြီး ဖြစ်လာရသလို-

ဒီမှာလဲ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် လောကီ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ အဖြစ်-အပျက်တွေနဲ့ တိုက်ဖန်များပြီး ရင့်ကျက်လို့ တစ်ဆင့် တက်လာတဲ့အနေမျိုး လော ကုတ္တရာမဂ်အဖြစ်သို့ ရောက်လာတယ် (မှန်ပါ) လော ကီက လောကုတ္တရာ ဖြစ်စေတာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

အေး... လောကုတ္တရာ မဂ်ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ် လာတယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ (မှန်ပါဘုရား)

* မိုး(၅)နှာ-၃၁၆ ** နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒကျမ်း၊ ဂါထာအမှတ်-၁၇၇၇။

တစ်ဘဝသာသနာ

သစ္စာတရားမိုး သွန်ဖြိုးရွာစွေ

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၀-ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့်ကျော် သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း မိုးကုတ်မြို့သို့ ကြွတော်မူ၏။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အနားမယူ၊ တရားဟောတော်မူ သည်။ ပရိသတ်တို့ကလည်း နွေဦးပေါက်ကတည်းက ဆရာတော်ကို စောင့်မျှော် တောင့်တနေတတ်ကြမြဲ ဖြစ်၏။ လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်တော့သည်။

ဆရာတော်မှာလည်း ကျန်းမာရေးကို တစ်ဘက် က ကြည့်ရင်း အမရပူရ-မန္တလေး-မိုးကုတ်သို့ လှည့် ပတ် ကြွပေးတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်၏ ဓမ္မဒေသနာခရီးစဉ်မှာ တောင် ဘက် အစွန်းတွင် အမရပူရ၊ အလယ်တွင် မန္တလေး၊ မြောက်ဘက်အစွန်းတွင် မိုးကုတ်ဟူ၍ တောင်-မြောက် တန်းနေသော မြို့(၃)မြို့ဖြစ်၏။ အမရပူရ-မန္တလေး- မိုးကုတ်၊ အမရပူရ-မန္တလေး-မိုးကုတ်ဟူ၍ လှည့်ပတ် နေခဲ့သည်။

ဒကာ ဒကာမ သာဝကတို့သည်ကား ဟိုကို ကြွသော် သည်က မျှော်၍၊ သည်ကို ကြွသော် ဟိုက

မျှော်လျက်၊ ချိုမြိန်သော တရားအမြိုက်ရည်ကို သောက် သုံး၍ မဝသလို ဖြစ်ကြ၏။

ဘယ်မြို့အလှည့်ပဲ ရောက်ရောက်၊ သစ္စာတရား တို့ကို ဟောပြော၊ သစ္စာတရားမိုးတွေ သွန်ဖြိုးရွာချခဲ့သည် ချည်းသာ ဖြစ်၏။ တပေါင်းမှ တန်ခူးသို့ ပြောင်းပြီး နှစ်ဟောင်းကုန်၍ သက္ကရာဇ် ၁၃၂၁-ခုနှစ်သစ်ဦးသို့ ကူးလာခဲ့ပြီ၊ ဆရာတော်သည် မိုးကုတ်မြို့မှာပင် သင်္ကြန် ကျတော်မူခဲ့၏။

ဆရာတော်အဖို့မှာကား သင်္ကြန်အခါတော်ရက် ဖြစ်စေ၊ အခါမဟုတ်သည့်ရက် ဖြစ်စေ၊ နှစ်ဟောင်း ဖြစ်စေ၊ နှစ်သစ်ဖြစ်စေ အမှတ်မထားပေ၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဒကာ ကာမတို့အား တရား ပြ၍ တရားရစေဖို့သာ အာရုံ၌ ထားတော်မူသည်။

တန်ခူး၊ ကဆုန်၊ နယုန်၊ ဝါဆိုလပြည့်ခါနီး အထိ မိုးကုတ်မြို့၌ သီတင်းသုံး၍၊ တရားဓမ္မဟောပြု ကာ တရားအားထုတ်သူများကို ကြပ်မ စောင့်ရှောက် ပေးတော်မူရင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေတော်မူသည်။

ကမ္မဝါနဲ့ နှင်ထုတ်ခံရမယ်

မိုးကုတ်မြို့မှ ကျောင်းအမ ဒေါ်ဒေါ်အုံး၊ ဒေါ်ဒေါ် ဖုံတို့သည် ဆရာတော်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်ကြ၏။ ကျေးဇူးလည်း များကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆရာတော်က မကြာခဏ တရားအားထုတ်ဖို့ရန် တိုက်တွန်းတော်မူ သည်။ သို့သော်လည်း စီးပွားရေးက တစ်ဘက် ဖြစ် နေ၍ တရားအားထုတ်ရေးအတွက် အပြည့်အဝ အချိန် မပေးနိုင်ကြပါ။ ဤသို့ ဖြစ်နေရသည်ကိုပင် ဆရာတော် က အားမရနိုင် ဖြစ်နေရ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းသို့ တရားနာရန် ရောက် လာကြ၏။ စပ်မိစပ်ရာ ပြောဆိုကြရင်း ဒေါ်အုံးက ဆရာတော်အား လျှောက်မိသည်-

“ည-ညဆို တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး ဘုရား၊ သန်းခေါင်လောက်အထိ မျက်လုံး ကြောင်- ကြောင်နေတတ်တယ်...”

ထိုအခါ အကွက်ပေါ်လာ၍ ဆရာတော်က ကောက်ကော ငင်ကာ မိန့်တော်မူတော့၏-

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

“အေး... ခင်ဗျားတို့နော် ရိုးရိုးတစ္ဆေခြောက်တဲ့ အခါ ပရိတ်ရွတ်ရင် ပျောက်တယ်၊ သရဲခြောက်ရင်လဲ ကမ္မဝါဖတ်ရင် ပျောက်တာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ဟာက ပစ္စည်းတစ္ဆေခြောက်နေတာ၊ ပစ္စည်းတစ္ဆေ ခြောက်တာကျတော့ ပရိတ်ရွတ်လို့လဲ မရ၊ ကမ္မဝါဖတ်လို့လဲ မရ၊ ဒါ့ကြောင့် အိပ်မပျော်တာ...”

တရားကို ဖိဖိစီးစီး အားထုတ်စေချင်၍ မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတွင်လည်း ကျောင်းအမ ဒေါ်ဒေါ်ဖုံအား မှတ်မိလောက်အောင် ထိထိမိမိ ခပ်ရင့်ရင့် မိန့်ဆိုဖူးသည်-

မဖုံ... သတိထားပါ။ ပစ္စည်းတွေစွဲပြီး သေရင် တစ္ဆေဖြစ်မယ်၊ မကျွတ်ဘဲ ဖြစ်နေလို့ ခြောက်လှန့်နေရင် ခင်ဗျားသားသမီးတွေက ကျုပ်ကို လာပင့်မှာ၊ “ပရိတ်ရွတ်ပေးပါ” ဆိုရင် ရွတ်ရမှာ။

ဟာ... ပရိတ်က ပျော့သေးတယ်၊ ခပ်တင်းတင်း ခပ်ပြင်းပြင်းနဲ့ ကမ္မဝါဖတ်ပြီး နှင်ထုတ်ပေးပါ-ဆိုရင်လဲ ကျုပ်က ကမ္မဝါ ဖတ်ပေးရမှာ၊ အဲဒီလို ကမ္မဝါနဲ့ နှင်ထုတ်ခံရတဲ့ အထိ မရောက်ပါစေနဲ့၊ တရား အားထုတ်စမ်းပါ”

ဟူ၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အမိန့်ရှိပါသတတ်။

တရား အားထုတ်စေချင်လွန်းလို့ “ကရုဏာဒေါသော” ဆိုသလို အားမရနိုင်၍ ပြောခြင်း မိန့်ဆိုခြင်း အပြစ်တင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ ဤအချက်တို့ကို ထောက်ဆ၍ပင် ကျေးဇူးများလှသော ဒကာ ဒကာမတို့အပေါ်၌ ဆရာတော်၏ စေတနာကို ခန့်မှန်းနိုင်တော့သည်။

မှတ်ချက်။ ။ဤအကြောင်းအရာများကို ဒေါ်အုံး၊ ဒေါ်ဖုံတို့နှင့် အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်သော မိုးကုတ်မြို့မှ အဖွားငြိမ်းက ပြောပြပါသည်။

ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဒေါ်အုံ နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ဖုံ

တစ်ဘဝသာသနာ

ကြီး-ငယ်-ရွယ်လတ်၊ တရားအားထုတ်ရန်

ဆရာတော်က ကျောင်းအမကြီးတို့ကိုသာမက ကျောင်းအမကြီးတို့ရဲ့သား ကိုမြင့်၊ ကိုအောင်ကျော်တို့ကိုလည်း အလစ် မပေး၊ အခွင့်အရေး ရတိုင်း ဆုံးမတော်မူတတ်လေသည်။ တစ်နေ့သောအခါ၌ ဆရာတော်အား ဆွမ်းကပ်ပြီး၍ ပြန်ခါနီး ကန်တော့သောအခါ- ဆရာတော်က-

“မောင်မြင့်၊ မင့်လုပ်ငန်းကလေးများ အဆင်ပြေရဲ့လားကွ” [ကျောက်လုပ်ငန်းကို ရည်ရွယ်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။]

“ပြေပါတယ်ဘုရား၊ အခု ကံတွေ ကောင်းလာသလား မပြောတတ်ပါ၊ လုပ်သမျှ ဟန်ကျ၊ ပစ်တိုင်းတည့်၊ ချက်တိုင်းမှန် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား”

“အေး... ပစ်တိုင်းတည့်၊ ချက်တိုင်းမှန်” ဆိုတော့ မင်းက ဝမ်းသာမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေက လောဘ ဒေါသ မောဟတွေ ဦးစီးပြီးမှ ရတဲ့ပစ္စည်းတွေပါကွာ၊ အကျိုးပေး မဖြူစင်ဘူး၊ ဉာဏ် ဦးစီးပြီးလုပ်တဲ့ အလုပ်ကမှ အကျိုးပေး ဖြူစင်တယ်၊ အဲဒီဉာဏ်က တရားထိုင်လိုက်

ရင် ရတယ်၊ တကယ် ကြိုးစားထိုင်လိုက်ရင် တကယ် ရနိုင်တယ်၊ အားထုတ်မှ ရမှာနော်၊ တရားနာနေရုံနဲ့ မရဘူးကွ။

ဒီတော့ အဲဒီဉာဏ်ရအောင် ငါမပြန်ခင် အားထုတ်မလား၊ ဘယ်နှယ်လဲ-ဟင်”

“မှန်ပါ-အားထုတ်ပါမယ်ဘုရား”

ဤသို့ ဝန်ခံပြီးနောက် အိမ် ရောက်သောအခါတွင် မိခင်ကြီးအား ပြောပြမိကြ၏။ “ကောင်းတယ် ဟဲ့၊ ဒါ-အကောင်းဆုံးပဲ၊ မင်းတို့ မိတ်ဆွေတွေပါ ခေါ်သွားကြ၊ အားလုံး စုစုရုံးရုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့”

ဤသို့ မိခင်ကြီး၏ အားပေးမှုအရ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည့် ကိုအောင်မြ၊ ကိုတင်၊ ကိုဖေရှင်နှင့် အခြားမိတ်ဆွေတို့ပါ စုစည်းမိကြ၏။ ပြီးလျှင် ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားအဖြစ်နေပြီး အားထုတ်ကြရာ တစ်လ ကျော်ကျော်အထိ ဖြစ်သွားပါတော့သတတ်။

ဤသို့လျှင် လူလတ်ပိုင်းများကိုလည်း တရားအားထုတ်ချင်လာအောင် နားဝင်ပီယံပြော၍ ဆွဲဆောင်တော်မူတတ်၏။

ဈေးရောင်းရင်းလဲ ဖြစ်ပျက်ရှုနေပေါ့

“ဝိပဿနာ” ဆိုတာက နေရာ မရွေး၊ အချိန် မရွေး၊ ဣရိယာပုထ်မရွေး ရှုလိုရသည်၊ အလုပ်မပျက်၊ အကိုင် မပျက်၊ အထိုင် မပျက် ရှုလို ရသည်၊ ဆူဆူပွက်ပွက်အသံတွေကြားမှာနေလျက်လည်း ရှုလို ဖြစ်သည်၊ သမထကဲ့သို့ အဝေးသို့ သွား၍ တိတ်ဆိတ်အောင် ဖန်တီးနေဖို့ မလို။

ဤသဘောကို မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက မကြာခဏ ပြောတတ်၏။ တောထဲသို့ တကူးတက ထွက်ပြီး တရားအားထုတ်မှ ဝိပဿနာဖြစ်သည်-ဟု ထင်မှာစိုး၍

မိန့်နေတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ တစ်နေ့တွင်-

“မောင်အောင်ချိုတို့... မင်းတို့ကို ခဏ ခဏ သတိပေးနေရတယ်၊ လှည့်နဲ့ကိုလဲ ပြောနေရတာပဲ၊ တရားနဲ့အချိန်များများ နေဖြစ်ကြရဲ့လား-လို့”

“မှန်ပါ ဈေးရောင်းရတာကလဲ တစ်ဘက်ဆိုတော့ အချိန်ပြည့်တော့ မရဘူး ဘုရား”

“အို... ဈေးရောင်းရင်းလဲ တရားရှုလို ရတာပဲကွ၊ ဆိုင်ထိုင်နေရင်းလဲ ရှုနေပေါ့၊ အရောင်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဝယ် ပြောကြတော့လဲ ပြောတဲ့စကားသံတွေ
ပျောက်-ပျောက်ကုန်တာပဲ၊ အဲဒါကို ဖြစ်ပျက်
ရှုပေးကွ”တဲ့။

ရှိပါသည်။

ဤသို့လျှင် ဝိပဿနာကို အချိန်၊ နာရီ၊ နေရာ မရွေး၊
ဣရိယာပုထ်မရွေး ရှုနိုင်ကြောင်းကို မိန့်တော်မူလေ့

မှတ်ချက်။ ။ဤ အကြောင်းအရာများကို ယခုအခါ
ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ချုပ်ကြီး တွင်
ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဦးအောင်ချို ကိုယ်တိုင်က ပြန်လည်
ပြောပြ၍ သိရပါသည်။

ပြောသမျှ တရားတွေပဲကွ

တစ်ခါတွင်ကား ဦးအောင်ချိုက ရန်ကုန်မှ
ပြန်လာရာ မိုးကုတ်မြို့တွင် ဆရာတော်နှင့် ကြုံကြိုက်
ဖူးတွေ့ရ၏။ ဆရာတော်က-

“မောင်အောင်ချို... မင်း ရန်ကုန်က ပြန်လာ၊
တိတ်ရိကော်ဒါ မပါဘူးလား၊ ဘုန်းကြီးပြောတဲ့
စကားလုံးတွေဟာ တစ်လုံးပြောလဲ တရားပဲ၊
နှစ်လုံးပြောလဲ တရားပဲကွ၊ ကူးထားပါ”

ဟူ၍ မိန့်ပါသတတ်၊ ဆရာတော်က တရားတွေ ကျန်
ရစ်စေချင်ဟန် တူပါသည်။ ဟုတ်ပါ၏။ ဆရာတော်
ပြောသောစကားတို့မှာ တရားမလွတ်ပါ။ (စတုသစ္စဝိနိ
မုတ္တော ဓမ္မော နာမ နတ္ထိ) ဆိုသလို မိန့်မြွက်သမျှ

သစ္စာမှလွတ်သောစကားရယ်လို့ မရှိပါ။ အခြားသော
အကျိုးမဲ့စကားတို့ကိုလည်း အချိန်ကုန်ခံပြီး ပြောလေ့
မရှိပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ညပိုင်း-ညပိုင်း၌ အနှိပ်ခံရင်း
အချိုးအဖွဲ့ခံရင်း နာရီဝက်ခန့် နာရီဝက်ခန့် ပြောသော
တရားတို့ကိုပင် တိပ်ခွေဖြင့် အကူး ခိုင်းထားပါ
သတတ်၊ ထိုတရားတို့ကို ယခုအခါ ကျောင်းဒကာ
ဦးကျော်သိန်း ဒေါ်တင်လှတို့၏သား မောင်ကျော်စိန်က
(သု-အလုပ်ပေးတရား)ဟူသော ခေါင်းစီးဖြင့် စာအုပ်
ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက် ရှိပါသည်။

ဒေါ်သိန်းတင်၏ အတွေ့အကြုံ

မိုးကုတ်မြို့ မင်္ဂလာရိပ်သာမှာ ဖြစ်၏။ ဆရာ
တော်ကြီး ဦးဝိမလ မိုးကုတ်မြို့သို့ ကြွ-ကြွလာတိုင်း
ဝေယျာဝစ္စပြုသော ဒေါ်သိန်းတင် ဖြစ်သည်။ ဒကာမကြီး
ဒေါ်သိန်းတင်သည် ဆရာတော်ကြီးအတွက် နံနက်
စောစောတွင် ယာဂုကျိနေ၏။ နံနက်စော ၄-နာရီမထိုးမီ
ယာဂုကျက်နေသည်။ ကပ်ချိန် မရောက်သေး။ အချိန်တွေ
ပိုနေ၏။

ထို့ကြောင့် “တရားထိုင်လိုက်ဦးမယ်လေ”ဟု
စိတ်ကူးကာ မီးဖိုအနီးမှာပင် ထိုင်လိုက်ပါသတတ်၊
တိတ်ဆိတ်နေချိန်ဖြစ်၍ တရားနှလုံးသွင်းဖို့ အကောင်း
ဆုံး အချိန် ဖြစ်နေသည်ဟူ၏။ ခဏချင်းပင် စိတ်တွေ
ငြိမ်ကာ သမာဓိတည်၍ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်သွားမှန်းမသိ၊
တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတဲ့အဖြစ်မျိုးကြီးနဲ့ ကြုံလိုက်ရပါ
သတတ်၊ အေးငြိမ်းမှုကြီးတစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်ဟူ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ထိုအချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလက ရိပ်သာ ဓမ္မာရုံခန်းမကြီး အထက်ပိုင်း၌ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်နေပြီ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြပ်မ စောင့်ရှောက် နေသလို စောင့်ရှောက်နေသည့်အသွင်မျိုး ဖြစ်၏။

ထိုကျောင်းမှာရှိသော ခန်းနေဦးပဉ္စင်းက ယမန် နေ့ညကပင် စိတ်ကူးထားခဲ့၏။ သူ့စိတ်ကူးမှာ “နက်ဖြန် ကျရင် ဒေါ်သိန်းတင်အား ခြင်ထောင် အလျှော်ခိုင်း မည်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မနက်စောစော ခြင်ထောင်ကို ပွေ့ လျက် ဒေါ်သိန်းတင်ထံသို့ သွားနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင်

ဆရာတော်ကြီးက ဦးပဉ္စင်းအား လှမ်း၍ ပြောသည်-

“ဒေါ်သိန်းတင် မဂ်ကျပြီ ဆိုပါလားကွ...”

ထိုသို့ မိန့်ဆိုချက်အရ ဦးပဉ္စင်းကလည်း ဒေါ်သိန်းတင် ထံသို့ တောက်လျှောက်တန်းသွား၏။ အနီးရောက်သော အခါ တရားအထိုင်ပင် မဖျက်သေး။

“ဒကာမကြီး ဒေါ်သိန်းတင် ခင်ဗျား မဂ်ကျပြီ ဆို...”

ဦးပဉ္စင်းက သိချင်ဇောနဲ့ အလောတကြီး မေးသောအခါ ဒေါ်သိန်းတင်က “တပည့်တော်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ မပြောရသေးပါလား ဘုရား” ဟူ၍ ပြန်လည် လျှောက် ထားတော့သတတ်။

သိက္ခာပုဒ်နည်းတုန်းက ရဟန္တာတွေအဖြစ်များ

* တစ်နေ့တွင် ဓူတင်တေရသဆောင်တဲ့ အရှင် မဟာ ကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးက မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားမေးမြန်းသည်-

“အရှင်ဘုရား... ရှေ့ပိုင်းမှာ သိက္ခာပုဒ် နည်း တုန်းက ရဟန္တာတွေ အဖြစ် များကြတယ်။ ယခု နောက်ပိုင်းမှာ သိက္ခာပုဒ်တွေလဲ များလာ ရော၊ ရဟန္တာအဖြစ် နည်းသွားလိုက်ကြတာ လွန်ပါရော၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်ပါလဲ ဘုရား” ထိုအမေးကို မြတ်စွာဘုရားက ပြန်လည် ဖြေကြား တော်မူရ၏

“ဟုတ်တယ် ကဿပ... သတ္တဝါတွေ အကျင့် သိက္ခာ လျော့ပါးလာတဲ့အခါ သူတော်ကောင်း

တရားတွေ ကျဆင်းလာတဲ့အခါ သိက္ခာပုဒ်တွေ က များလာရတယ်။ ရဟန္တာအဖြစ်ကတော့ နည်းကုန်ရတယ်”

“ကဿပ... လောကကြီးအတွင်းမှာ တရား အတုတွေ မဝင်လာသေးသမျှ သူတော်ကောင်း တရား အစစ်တွေဟာ တည်မြဲနေတာပါပဲ”

ကဿပ... လောကကြီးအတွင်းမှာ တရား အတုတွေ ဝင်လာပြီ ဆိုရင်တော့ သူ တော်ကောင်း တရား အစစ်တွေဟာလဲ ကွယ် ပျောက်ကုန်ရစေမြဲပဲ”

“ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုရင် စိန်အဟုတွေ ပေါ်လာတဲ့အခါ စိန်အစစ်တွေ ကွယ်ပျောက် ကုန်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်”

* နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ၊ ၄၂၂

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
အတုတွေပေါ်၍ အစစ်တွေကွယ်ရ

*အဋ္ဌကထာအဖွင့်။ ။ ပွဲလမ်း သဘင်တွင်
ဝတ်ဆင်ရန် စိန်ရွှေတို့ကို ဈေးထဲသွား၍ ဝယ်သောအခါ
ဆိုင်ရှင်က ပြောပါသတဲ့၊

“ဒါတွေဟာ စိန်အတုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အစစ်
လိုပဲ၊ ရုတ်တရက် ခွဲလို့ မရဘူး၊ အရောင်အသွေး
လဲ ကောင်းတယ်၊ ဈေးလဲသက်သာတယ်၊ ပွဲ
လဲ ဝင်ပါတယ်၊ ပျောက်ရှာသွားလို့လဲ ကိစ္စမရှိ”

ဟူ၍ပြောသောအခါ “ဟုတ်သားပဲ” ဟု သဘောကျကာ
ဝယ်ပြီး ဝတ်ကြပါသတတ်၊ ထိုအခါ တကယ့်စိန်အစစ်
ရှိသူတို့က စိန်အတုတွေနဲ့ရောကုန်မည်စိုး၍ စိန်အစစ်
တွေကို မြေတွင် မြှုပ်ကြ သိမ်းဆည်းကြတော့သတတ်။

ဤနည်းအားဖြင့် အတု ပေါ်သောအခါ အစစ်
ကွယ်ပျောက်တတ်လေသည်။

မဂ်တု(၁၀)ပါး ဝင်လာတတ်

အလားတူပင် တရား အားထုတ်သော ယောဂီ
သူတော်စင်တို့မှာလဲ ဉာဏ် ကြည်လင်လာသောအခါ
သဒ္ဓမ္မဗုဒ္ဓိတိရူပကလို့ ခေါ်တဲ့ တရားအဟုတွေ (မဂ်တု
တွေ) ဝင်-ဝင်လာတတ်ကြကုန်၏။ မဂ်တုတွေ ဝင်လာ
ရင် မဂ်အစစ်တွေဟာ ကွယ်ရတော့တာပဲ၊ ထိုမဂ်တုများ
ကား (၁၀)ပါး ရှိ၏။ ယင်းတို့ကား-

- *၁။ သြဘာသေစေဝ ဉာဏေစ၊
ပီတိယာ စ ဝိကမ္မတိ။
ပဿဒ္ဓိယာ သုခေစေဝ၊
ယေဟိ စိတ္တံ ပဝေဓတိ။ ။
- ၂။ အဓိမောက္ခေ စ ပဂ္ဂါဟေ၊
ဥပဋ္ဌာနေ စ ကမ္မတိ။
ဥပေက္ခာဝဇ္ဇနာယ စေဝ၊
ဥပေက္ခာယ စ နိကန္တိယာ။ ။
- ၁။ သြဘာသ=အလင်းရောင်ကြီးများ၊
၂။ ဉာဏ=ဉာဏ်တွေ ထက်မြက်နေ၊
၃။ ပီတိ=ဝမ်းသာမှု လွန်ကဲနေခြင်း။

- ၄။ ပဿဒ္ဓိ=ကိုယ်စိတ်ငြိမ်းအေးနေမှု၊
၅။ သုခ=တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းသာမှု စိမ့်နေ၊
၆။ အဓိမောက္ခ=လွန်ကဲသော ယုံကြည်မှု
သဒ္ဓါ၊
၇။ ပဂ္ဂဟ=လုံ့လဝီရိယခွဲထက်သန်နေ၊
၈။ ဥပဋ္ဌာန=စွဲမြဲသော သတိတွေ ကောင်း
နေ၊
၉။ ဥပေက္ခာ=ဝိပဿနပေက္ခာနှင့် အာဝဇ္ဇ
နပေက္ခာတို့ ဖြစ်ခြင်း၊
၁၀။ နိကန္တိ=ရှေ့ပိုင်းကိုးမျိုးကို နှစ်သက်
တွယ်တာနေခြင်း။

ဝိပဿနာ အားထုတ်၍ ဉာဏ် ကြည်လင်သောအခါ
အဖြစ်အပျက်တွေကို မြင်လာနိုင်၏။ ထိုအခန်းတွင်
ဆိုခဲ့ပြီး(၁၀)မျိုးမှ တစ်မျိုးသော်လည်းကောင်း၊ နှစ်မျိုး
သော်လည်းကောင်း လာတတ်၏။

ဝိပဿနာမကျွမ်းကျင်သူတို့က “ဒါ-မဂ်ပဲ” လို့
ထင်တတ်၏။ “တော်ပြီ” ဆိုပြီး ရှေ့ဆက် အားမထုတ်
တော့၊ ဤနည်းဖြင့် တရားမတက်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်၏။

* သံယုတ်၊ ဋီ၊ ဒု၊ နိဒါန၊ ၁၀၈၆

တစ်ဘဝသာသနာ

မဂ်တုတွေ ဝင်လျှင် ဘယ်လို ဖြစ်သလဲ

ဖော်ပြခဲ့ပြီး(၁၀)ပါးကို “ဝိပဿနပက္ခိလေသ= ဝိပဿနာညစ်ညူးကြောင်းတရားများ” ဟု အများက ခေါ်ဆိုကြ၏။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကတော့ “မဂ်တု (၁၀)ပါး” ဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ်တော်မူသည်။

၁။ တရားအားထုတ်၍ ဉာဏ်အားကောင်းလာတဲ့ အခါ သွေးတွေ သန့်ရှင်းကြည်လင်လာ၏။ ဖြစ်ပျက် တွေကိုလည်း မြင်၏။ ထိုအခါ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ အလင်းရောင်ကြီး ပေါ်လာတတ်သည်။

ထိုသို့ ဖြစ်လာသည်ကို မကျွမ်းကျင်သော ယောဂီက “ငါ့မှာ မဂ်ရပြီ” ဆိုပြီး ထိုအလင်းရောင်ကို ပင် သာယာနေမိ၏။ အလင်းရောင်ကား အပြစ်မဟုတ်၊ နိကန္တိဖြင့် သာယာနေမိခြင်းက အပြစ်။

အလင်းရောင်ကို “မဂ်” ဟု ထင်နေ၏။ မဂ်ဟု ထင်ရသည့် အတု၊ မဂ်တု၊ တရားအတု ဖြစ်သည်။ အတုကို အစစ်ဟု ထင်ပြီး “တော်ပြီ” ဟု ကျေနပ်နေ၏။ ရှေ့ဆက် တရားသား မတက်တော့။

၂။ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အားကောင်းလာပြီး တော့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတရားတွေကို သုံးသပ်တဲ့အခါ

ကြည်ကြည်လင်လင် ထင်မြင်နေ၏။ ဉာဏ်တွေ သိပ် ထက်နေ၏။ ဖြစ်ပျက်တွေ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေ သည်။ ယခင်လိုပဲ “မဂ်ရပြီ” ဆိုပြီး သာယာနေမိ၏။ ရှေ့မတက်တော့။

၃။ တရားအားထုတ်ခိုက်မှာ ဝိပဿနာပီတိတွေ ဖြစ်နေ၏။ ပီတိ ငါးမျိုး ဖြစ်တတ်သည်။ သို့မဟုတ် အချို့အဝက် ဖြစ်တတ်သည်။ “မဂ်ရပြီ” ဆိုပြီး သာယာ နေမိ၏။

၄။ ခန္ဓာကိုယ်ငြိမ်းအေးနေတတ်သည်။ ထိုအခိုက် မှာဆိုလျှင် ကိုယ်ရော စိတ်ရော ပူလောင်မှု မရှိ၊ လေး ပင်မှု မရှိ၊ ကြမ်းတမ်းမှုလည်း မရှိ၊ မကျန်းမာမှုလည်း မရှိ၊ ကောက်ကျစ်မှုလည်း မရှိ၊ “မဂ်ရပြီ” ဆိုပြီး သာယာနေမိ၏။

၅။ ဝိပဿနာသုခဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး သုခချမ်းသာတွေ စိမ့်ပြီး စီးသွားနေသလို ဖြစ်၏။ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ ချမ်းသာတွေ ဖြစ်နေသည်။ “မဂ်ရပြီ” ဟု ဆိုပြီး သာယာနေမိ၏။ ရှေ့ကို တရား မတက်တော့။

မဂ်တုတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ပါ

၆။ “အဓိမောက္ခ” ဆိုတာ ဝိပဿနာ အခိုက် အတန်မှာ ဖြစ်တဲ့ သဒ္ဓါ (ယုံကြည်မှု) ကို ဆိုသည်။ ထိုအခိုက်မှာ စိတ်-စေတသိက်တွေက အလွန်အလွန် ကြည်လင်ပြီး အင်အားကောင်းတဲ့ သဒ္ဓါဖြစ်လာသည်။ ဒါကို “မဂ်” ဟု ထင်ပြီး သာယာနေမိတော့၏။

၇။ “ပဂ္ဂဟ” ဆိုသည်ကလည်း ဝိပဿနာနှင့် ယှဉ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယကို ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခိုက်မှာ လျော့လည်း မလျော့လွန်း၊ တင်းလည်း မတင်းလွန်းဘဲ ကောင်းစွာ မြောက်ကြွနေသော ဝီရိယမျိုး ဖြစ်နေ၏။

မကျွမ်းကျင်တော့ “ဒါ-မဂ်ပဲ” ဟု ထင်လိုက်ပြီး သာယာ နေမိ၏။

၈။ “ဥပဋ္ဌာန” ကား ဝိပဿနာနှင့် ယှဉ်သော သတိ ဖြစ်သည်။ တရားအားထုတ်ခိုက်မှာ ကောင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတိကိုဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ သိပ်ပြီး သတိ ကောင်းနေသည်ကိုပင် “မဂ်” ဟု ထင်နေမိ၏။ သာယာ နေတော့သည်။

၉။ ဥပေက္ခာသည် ဤနေရာ၌ ဝိပဿနပေက္ခာ၊ အာဝဇ္ဇနပေက္ခာဟူ၍ ၂-မျိုးရှိ၏။ ဝိပဿနာရှုတဲ့အခါ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သင်္ခါရတရားတို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် သိမ်းပိုက်ရာ၌ အလယ် အလတ်ဖြစ်သော ဝိပဿနပေက္ခာဟူ၍ ဆိုရသောဉာဏ် သည် အလွန် အားကောင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။ မနောဒွါရာဝဇ္ဇနပေက္ခာလည်း အလွန်အားကောင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။

၁၀။ “နိကန္တိ” သည် ဝိပဿနာနိကန္တိကို ဆိုလို ၏။ လောဘတဏှာဖြစ်သည်။ ဖော်ပြခဲ့ပြီး အလင်းရောင်၊ ဉာဏ်၊ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ သုခ စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း သူက နှစ်သက်တွယ်တာနေမိသည်။ အလွန်သိမ်မွေ့ စွာဖြင့် နှစ်သက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့ (၁၀)မျိုး ရှိရာတွင် ရှေ့၉-မျိုးကား အကုသိုလ် မဟုတ်၊ နောက်ဆုံး တစ်မျိုးသာလျှင်

အကုသိုလ် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး နိကန္တိဖြင့် နှစ် သက်ပြီး ရှေ့ဆက် အားမထုတ်သောကြောင့် တရား မတက်ခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် လာသမျှမဂ်တုတွေကို ဖြစ်ပျက် ရှုပြီး ဖယ်ရှားပစ်ပါ။ သို့မဟုတ် သူ့ကို ဂရမစိုက်နဲ့၊ ကိုယ့်ရှုမြဲဖြစ်ပျက်နဲ့ နေပါ-တဲ့။ မဂ်တုတွေ လာခြင်း ဟာ လမ်းဆုံး မဟုတ်သော်လည်း ကောင်းသော လက္ခဏာကား ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ မလာသေးရင်လဲ မမှန်သေးဘူး၊ လာကို လာရမယ်၊ လာတဲ့အခါ မဖယ်ရှားတတ်ရင်လဲ မမှန် သေးဘူး၊ ဖယ်ရှားကျော်လွှားတတ်ရမယ်။

သကဒါဂါမ် ဆရာဘကြီးကိစ္စ

တစ်ခါတွင် သကဒါဂါမ်ဆရာဘကြီးအကြောင်း နှင့်စပ်၍ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း ဦးအေးမောင်တို့ လူစုအား ပြန်လည် ပြောပြဖူးပါ သတတ်။ သကဒါဂါမ် ဆရာ ဘကြီးသည် နာမည် ကျော် ဓမ္မစေတီဆရာတော်၏ တပည့်၊ မုံရွာ လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏တပည့် ဖြစ်သည်။

ဆရာ ဘကြီးသည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ကို လှည့်ပတ် တရားဟောနေသူ ဖြစ်၏။ နာမည်လည်း ကြီး၏။ ထက်လည်း ထက်မြက်လှ၏။ ဟောတဲ့နေရာ တိုင်းမှာလိုလို ပြဿနာလည်း တက်တတ်၏။ ယခု မိုးကုတ်မြို့ကို ရောက်လာ၍ တရားဟောရန် ကြေညာ တော့၏။ သူ့ကြေညာဆိုင်းဘုတ်တွင်-

“စာတတ်ချင်ရင် စာသင်တိုက်ကို သွားကြ၊ သောတာပန် ဖြစ်ချင်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်ဆီကို လာ၍ တရားနာလှည့်ကြ၊ တရားပွဲအဆုံးမှာ သောတာပန် တည်စေရမည်”

ဤကြေညာချက်ကို မြို့ပေါ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်သံဃာ

များ၊ အချို့သော လူပုဂ္ဂိုလ်များက မကျေနပ်ကြ။ “ဒီ လူကြီးနယ်... ကြီးကျယ်လိုက်တာ” ဟူ၍လည်း ဆိုကြ လေသတတ်။ သို့နှင့် ဝိုင်း၍ ဖမ်းကြလေ၏။ ထို့နောက် စစ်ဆေးခံရမည်-ဟု ဆို၍ ယခု အစစ်အဆေး ခံရန် မြို့နယ်လုံးဆိုင်ရာ သံဃာစုံ လူကြီးများစုံရာ ရှေ့မှာ ဆရာဘကြီး ရောက်နေရလေပြီ။

“အဲဒီပွဲမှာ ငါ့ကိုလဲ လာပင့်ကြတယ်ကွ၊ ပီး တော့ ငါ့ကို သံဃာများက တာဝန်ပေးကြတယ်၊ ဒီပြဿနာ ဒီကိစ္စကို အရှင်ဘုရားပဲ စစ်မေး အရှင်ဘုရားပဲ ဖြေရှင်းပေးတော်မူပါဘုရား” တဲ့။

သကဒါဂါမ်ဆရာဘကြီး အကျပ်တွေ့နေရလေ ပြီ။ “မိုးကုတ်မြို့” ဆိုတာ တောင်ပေါ်မြို့၊ ယင်းတောင် ပေါ်သို့ ရောက်ရန်တက်ရာ၌ အကွေ့ပေါင်း(၉၉)ကွေ့ ကို ကွေ့ပတ်ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ ရောက်နိုင်၏။

သကဒါဂါမ် ဆရာဘကြီးသည် အကွေ့ပေါင်း (၉၉)ကွေ့ကို ကျော်ဖြတ် တက်လာနိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခု တွေ့နေရသည့် အကျပ်အတည်း ကွေ့ကိုကား မကျော်ဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

နှစ်ဘက်လှအောင် စစ်ဆေးပေးရ

“ဒါနဲ့ ငါက မေးလိုက်တယ်၊ သကဒါဂါမ် ဆရာဘကြီး၊ ဆရာကြီးရဲ့ ကြော်ငြာထဲမှာ “သောတာပန် ဖြစ်ချင်ရင် ကျွန်ုပ်ဆီကို လာ၍ တရားနာလှည့်ကြ၊ တရားပွဲအဆုံးမှာ သောတာပန် တည်စေရမည်” လို့ ရေးထားတာ မှန်ပါသလား (မှန်ပါ၊ ရေးထားတာ မှန်ပါတယ် ဘုရား)”

“အို... ဒါကတော့ ဆရာကြီး လွန်တာပေါ့၊ ဘုရားတောင်မှ ဒီလို အာမခံချက် မပေးပါဘူး၊ ကျွတ်ထိုက်တဲ့သူ ကျွတ်ကြပစေ၊ မကျွတ်ထိုက်တဲ့သူ ကျန်ရစ်ကြပစေ-ပဲ။”

“ဆရာကြီးက လူတိုင်း လူတိုင်း သောတာပန် ဖြစ်စေချင်တဲ့အနေနဲ့ ဒါဟာ စေတနာ လွန်ကဲသွားတယ် ထင်တယ်” လို့ ဆိုတော့ (မှန်ပါ၊ စေတနာ လွန်ကဲသွားမိပါတယ် ဘုရား)တဲ့ သူက ပြန်လျှောက်တယ်။

“အေး... နောက်ကို ဒါမျိုးလို စေတနာ မလွန်ကဲမိပါစေနဲ့၊ ဒါ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပါစေ” လို့ သတိပေးပြီးတော့ သံဃာတော်များဘက်ကို လှည့်၍-

“သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့ဘုရား... ဆရာဘကြီးက စေတနာ လွန်ကဲသွားမိတာပါ” လို့ ယခု လျှောက်ထားနေပါပြီ၊ အခုလို တစ်ကြိမ် တစ်ခါ လွန်ကဲသွားတာကို ခွင့်လွှတ်တော်မူ ကြပါဘုရား” လို့ သူ့ကိုယ်စား လျှောက်ပေးလိုက်တယ်။

“ကဲ-ကဲ... သံဃာတော်များကို အခုလို ကြံ့တုန်း ကြံ့ခိုက်မှာ ကန်တော့ရမယ်၊ ကန်တော့ကောင်းပါတယ်၊ ဆရာဘကြီး လက်အုပ်ချီဦးချပါ” လို့ဆိုတော့မှ သံဃာတွေကို ဦးချတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုလဲ ဦးချတယ်ကွ” တဲ့။ အစပိုင်းကဆိုရင် ငါ့ကိုလဲ ဦးမချဘူး၊ သံဃာတွေကိုလဲ ဦးမချဘူး၊ အခုမှ ဦးချတာ၊ အဲဒီလို နှစ်ဘက်လှအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ဖူးတယ်-လို့ မိန့်ပါသတတ်။

မှတ်ချက်။ ။ ဤအကြောင်းအရာများကို ဝမ်းတွင်း သဲတော မိုးကုတ်ရိပ်သာဘုန်းကြီး ဦးအဂ္ဂ (ဦးအေးမောင်)က ပြောပြ၍ သိရပါသည်။

သက်တော်-၆၀ အရောက်ဝယ်

မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးမှာ ယခုအခါ သက်တော် ၆၀-ပင် ပြည့်လာပြီ၊ အနှစ်(၁၀၀)သက်တမ်းနှင့် ကြည့်သော် ယခု တစ်ဝက်ပင် ကျော်လာခဲ့ချေပြီ၊ သို့သော် အနားမယူခဲ့သေး၊ ငယ်စဉ် ရွယ်စဉ်က သံဃာတော်များအား သာသနာအဆက်ရအောင် အဘိဓမ္မာညဝါတို့ကို ချပို့ပေးခဲ့၏။

ယခု နောက်ပိုင်းတွင်ကား ကိုယ်တော်တိုင် တရားတွေ အားထုတ်ပြီးနောက် ဓန္ဒာဉာဏ်ရောက် တရားတို့ကို ဒကာ ဒကာမတို့အား မနားတမ်း ဟောပေးခဲ့သည်၊ ရှေ့ပိုင်းတွင် ပရိယတ်သာသနာကို ထမ်းဆောင်ခဲ့၍၊ ယခု နောက်ပိုင်းတွင် ပဋိပတ်သာသနာကို ထမ်းဆောင်တော်မူနေသည်၊ နိုင်ရာတာဝန်ကို ထမ်းခြင်း

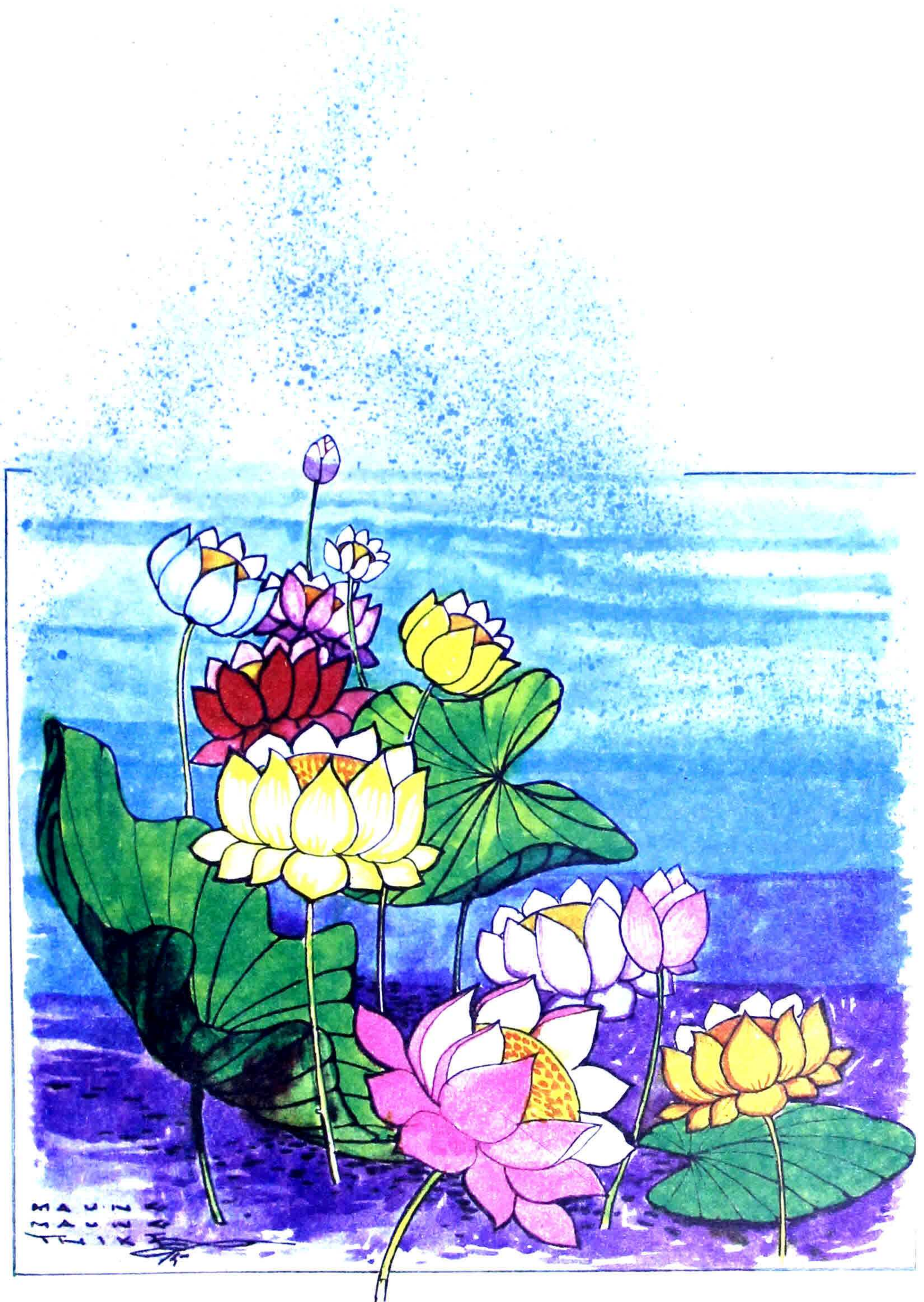
မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပင် ဖြစ်၏။ ကိုယ်စီကိုယ်င ထမ်းရမည်။
ဒကာ ဒကာမတို့အား နေရဗာန်ခရီးအတွက်
ဧကန်ပြီးရအောင် ကြီးစွာသော လုံ့လတို့ဖြင့် မမောနိုင်
မပန်းနိုင် တရားတွေကို ဖြိုင်ဖြိုင် ဟောပြပေးနေသည်။
ယခုအခါ၊ သာသနာဝယ်၊ နိုင်ရာဝန်ထမ်း၊
မပျက်လှမ်း၍၊ သက်တမ်းတွက်သော်၊
တစ်ဝက်ကျော်အောင်၊ သက်တော်ခြောက်ဆယ်၊

ပြည့်ဖြိုးကြွယ်ခဲ့၊ နားတယ် မရှိ၊ ချိန်လုံးပြည့်မျှ၊
အဓိဆန္ဒ၊ လုံ့လထန်ပြင်း၊ ဇွဲမာန်တင်းလျက်၊
မြိုက်ခင်းရေဆန်၊ နေရဗာန်သို့၊ ဧကန်ချောမော၊
ရောက်အောင် ပြောသည်... မမော မပန်း
မနားတည်း။ ။

x x

သက္ကမ ဆယ်စုနှစ်

သက်တော် ၆၀-နှစ်မှ ၆၃-နှစ်အတွင်း
(၁၃၂၁-၁၃၂၄)

အလုပ်တွေကို ဖိ၍ လုပ်ခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၁-ခုနှစ် နတ်တော်လဆုတ် (၁၁)ရက်၊ (ခရစ် ၁၉၅၉-ခု ဒီဇင်ဘာလ ၂၅-ရက် ရောက်)သောအခါ ဆရာတော်မှာ သက်တော်က ၆၀-နှစ် သိက္ခာတော်က (၄၁)ဝါ ရှိလာပြီ၊ ရောမ မထေရ်ကြီး ဖြစ်တော်မူလာ၏။ ဒကာ ဒကာမတို့ကလည်း အပြည့်အဝ လေးစားလာကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ “ဆရာတော်”ဟူသော ဝေါဟာရ နောက်က “ဘုရား” ထည့်ကာ “ဆရာတော်ဘုရား” ဟူ၍ သုံးနှုန်းလာကြတော့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်တက် ကာ “ဆရာတော်ဘုရားကြီး” ဟူ၍ အားရပါးရ လေးလေး စားစား သုံးနှုန်းလာကြတော့၏။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးကလည်း ဤအချိန် ဤကာလများတွင် သာဝကများအတွက် ဖိ၍ အလုပ်-လုပ်တော်မူသည်။ သစ္စာတရားတွေ များများ ဟောပေး တော်မူ၏။ “အချိန်က သိပ်ပြီး မကျန်တော့” ဟု သိ တော်မူနေ၍ပေလော။

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၁-ခု (၁၉၅၉/၆၀-ခု)နှစ်များ ဝန်းကျင်တွင် အချိန်ပို အချိန်အား အလကား မထားဘဲ တရားတွေကိုချည်း အတင်းတက်သုတ်ရိုက်၍ ဟောနေ တော်မူသည်။ အလွန် ပင်ပန်းတော်မူရှာပေလိမ့်မည်။ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို “အေး... အလုပ်-လုပ်ကြ၊ အလုပ် လုပ်ကြ၊ အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ အချိန်နည်းသွားပြီ” ဟူ၍သာ မိန့်တော်မူတတ်၏။

အထက်တန်းတွဲကြီးနဲ့ သွားနိုင်အောင်

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၁-ခု နှောင်းပိုင်း (၁၉၆၀-ခု) ဝန်းကျင်ကာလတွင်ကား မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ပို၍ အရေးကြီးလာသလို မိန့်နေတတ်၏။ “အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ကြ-” ဟူ၍လည်း မကြာခဏ မိန့်တတ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမူအရာများကပင် အရေးကြီး နေသလို ထင်ရသည်။

မန္တလေးက ပွဲစားကြီးတစ်ယောက် အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်သို့ လာ၍ ဒုလ္လဘ ရဟန်း ပတ်၏။ ဂန္ဓာရုံတိုက်တွင် နေ့စဉ် နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်၌ နံနက်ခင်း သြဝါဒပေးနေကျဖြစ်သည်။ သြဝါဒ တွေ နေ့စဉ်မှာယူလာရသောအခါ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခံယူချက်ကို ရိပ်စားမိလာ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ သဘောပေါက်သလို ဤသို့ ပြောလာ သည်-

“တပည့်တော်က သင်္ကန်းဝတ်တော့သာ ဒီဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်ကို လာဝတ်တာ၊ တရားနာတော့ မင်္ဂလာတိုက်က မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလထံ နာနေကျ၊ ဒီတော့ ဆရာတော်ဘုရား ကြီး ၂-ပါးရဲ့ ခံယူချက်ကို ရိပ်စားမိလာတယ်။

အခု နေ့စဉ် နံနက်ခင်းသြဝါဒတွေထဲမှာ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အမိန့်ရှိတယ်-

“ဘဝသံသရာကြီးက ဘယ်လောက် ရှည်ရှည် သွားရဦးမယ် မသိသေးဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ ဘဝ သံသရာထဲမှာ မျက်နှာ မငယ်ရအောင် ကောင်းကောင်း နေကြတဲ့၊ စိတ်ကောင်း နှလုံး ကောင်း ထားကြ၊ သီလ လုံခြုံအောင် နေကြ၊ ဝိနည်းကိုလဲ လေးစားကြ” တဲ့။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဘဝခရီးရှည်ကြီးအတွက်

ပီးတော့ ဥပမာ သေးသေးတယ်၊ မင်းတို့တစ်တွေ မန္တလေး-ရန်ကုန်ကို မီးရထားနဲ့ ခရီးသွားတယ် ဆို ကြပါစို့-တဲ့။

ရိုးရိုး တတိယတန်းကနေပြီးတော့ လူတွေ ပြည့်သိပ် ညပ်ကျပ်၊ ညစ်ပတ်နံ့စော်၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ခရီးသွားချင်သလား။

ဒါမှမဟုတ် အထက်တန်းတွဲကနေပြီး သန့်သန့် ရှင်းရှင်း ပြုပြုထွေးထွေးနဲ့၊ စားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်နဲ့ ပန် ကာနဲ့ ဖန်မီးချောင်းတွေနဲ့၊ အိမ်သာသန့်သန့်နဲ့၊ ရေမီး အပြည့်အစုံ၊ အစားအသောက်အပြည့်အစုံ၊ လူတွေကလဲ သန့်သန့်နဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ သွားချင်သလား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖေးကြည့်-တဲ့၊ ဘယ်လို ဖြေမလဲ၊ အထက်တန်း တွဲနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ သွားချင်တယ် ပြောမှာပဲ-တဲ့။

အေး... ရန်ကုန်-မန္တလေး ဒီလောက် ခရီးတို ကလေးတောင် ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သွားချင်တယ်ဆိုရင် ဒီထက်ရှည်တဲ့ ဘဝသံသရာခရီးကြီးအတွက် ချမ်းချမ်း သာသာ ပို၍ လိုအပ်မှာပေါ့-တဲ့။

အဲဒီအထက်တန်းတွဲတွေ စီးနိုင်ဖို့ဆိုတာ ပိုက်ဆံ များများ ပေးနိုင်မှ (တန်ရာတန်ကြေးပေးနိုင်မှ) စီးရတာ၊ ထို့အတူပဲ ဘဝသံသရာခရီးအတွက် ချမ်းချမ်းသာသာ သွားချင်တယ်ဆိုရင်လဲ အရင်းအနှီး တန်ရာတန်ကြေး များစွာ ပေးရမှာပဲ။

အဲဒီအရင်းအနှီး တန်ရာတန်ကြေးဆိုတာ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါန သီလ ဘာဝနာပါပဲ၊ ကောင်းကောင်း နေကြ၊ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ထားကြ၊ သီလ လုံခြုံကြပစေ-တဲ့၊ မိန့်တော်မူတယ်။

ရရာတွဲနဲ့သာ အမြန်လိုက်ကြ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝိမလကတော့ အဲလို မပြောဘူး၊ တစ်မျိုးပဲ-

“ဘဝသံသရာ ခရီးရှည်ကြီးကို ဖြည်းဖြည်း အေးအေး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ စိမ်ခတ်ပြီး သွားမနေကြနဲ့၊ မြန်မြန်ရောက် မြန်မြန် အေး တာပဲ” တဲ့။

“ဒီတော့ ရွေးမနေနဲ့၊ ရရာကလိုက်၊ တွဲကောင်း စောင့်မနေနဲ့၊ အထက်တန်းရ အထက်တန်းနဲ့ လိုက်၊ တတိယတန်း တွဲရ တတိယတန်းနဲ့ လိုက်၊ ကုန်တွဲရ ကုန်တွဲနဲ့လိုက်၊ နောက်ဆုံး ထုံးတွဲ မီးသွေးတွဲရလဲ ရရာတွဲနဲ့သာ လိုက်၊ မြန်မြန်ရောက်မှ အေးမယ်” တဲ့။

အဲသည်လို ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၂-ပါး ခံယူ ချက်ချင်း မတူတာကို တွေ့ရတယ်-တဲ့၊ အရှင် ဇန ကာဘိဝံသ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ “ဆုကြီးပန်” ကိုး၊ ဒါကြောင့် ဆုကြီးပန်သံ ထွက်တာ။

မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ ပြတ် ပြတ်ပဲ၊ စိတ်မြန် ကိုယ်မြန်၊ ခုချက်ချင်း မြန်မြန် ရောက်တာက ကောင်းတယ်၊ ဒုက္ခသက်ရှည်မနေချင် ကြနဲ့-တဲ့၊ သူ့အသံနဲ့သူ ထွက်ကြတာပါပဲ။

ဤသို့လျှင် ပွဲစားကြီးက ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၂-ပါး၏ အယူအဆ ခံယူချက်ကို မှတ်ချက်ချလေ သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ရွှေထက် တန်ဖိုးကြီးလိမ့်မယ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အရှိန်အဝါမှာ လွန်စွာ ကြီးမားလှ၏။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တရိပ်ရိပ်တက် နေသလို ဖြစ်သည်။ သစ္စာတရားတွေကို စဉ်ဆက်မပြတ် ဟော၍ လာခဲ့သောကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ တရား တော်တို့ကလည်း သစ္စာတရားတွေချည်းဖြစ်၍ မရိုးနိုင် အောင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဟောသမျှ ပြောသမျှ တရားအသံတွေကို ဖမ်းယူထားကြ၏။

ထိုအချိန်က တိပရိကော်ဒါ (အသံဖမ်းစက်)တို့ ကိုလည်း ပေါ်ပေါ်များများ အသုံးပြုလာကြချိန်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝိမလက အမရပူရမှ ဝေယျာဝစ္စပြုသူ ဦးထွန်းတင်အား-

“မောင်ထွန်းတင်ရေ... အခုလို သိပ္ပံပစ္စည်းတွေ ထွန်းကားလာပြီးတော့ အသံတွေ ဖမ်းယူနိုင်တာ ဟာ အသုံးချတတ်ရင် နိဗ္ဗာန် ရောက်ဖို့ပဲကွ။ အသုံးမချတတ်ရင်တော့လဲ အပါယ်ငရဲ ဇောက်

ထိုးဆင်းရဖို့ပဲ။ သတိရှိဖို့နော်...” ဤသို့ အမိန့်ရှိဖူးပါသတတ်။ ဟုတ်ပါသည်- ဖမ်းယူ ထားသော သစ္စာတရား တစ်ပုဒ်ကို နာရ၍ တစ်စုံ တစ်ယောက် သောတာပန်ဖြစ်သွားလျှင် အနှိုင်းအဆ မရှိ ကျေးဇူးများနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ တစ်ခါက အရင်းအနှီး ဆုံးဖြစ်သော မိုးကုတ်ကျောင်းအမကြီးဒေါ်ဖုံအား ဆရာ တော်ဘုရားကြီးက ဤသို့ အမိန့်ရှိဖူးပါသတတ်-

*“မပုံ... ကျုပ်ပြောတဲ့ ဟောတဲ့ တရားတွေကို တိပခွေနဲ့ အကုန်ဖမ်းယူထားပါ။ နောင်ကျရင် ရွှေထက် တန်ဖိုးကြီးလိမ့်မယ်”

*ဤအကြောင်းအရာများကို ရန်ကုန်မြို့၊ မိုး ကုတ် ဝိပဿနာအဖွဲ့ချုပ်၊ ယခု လက်ရှိ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်ကျော် (အဘွားဖုံ၏သမက်)က ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

တရားတွေကို ခပ်တွင်တွင် ဟောနေခဲ့

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၁-ခုနှစ်အတွင်းမှာ တရားပွဲတွေ အတော် စိပ်စိပ် ဟောလာသည်။ တပေါင်းလကုန်၍ တန်ခူးလသို့ ကူးကာ ၁၃၂၂-ခုနှစ်သို့သာ ရောက်လာ သည်။ တရားပွဲအရှိန်ကား မပျက်ခဲ့။ နေ့ဆက်ရက်ဆက် ဖြစ်၍ ပင်ပန်းတော်မူရှာပေမည်။ ကံ စိတ် ဥတု အာ ဟာရ တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်၍ အဘယ်မှာလျှင် မပင်ပန်းဘဲ နေချိမ့်မည်နည်း။

တရားဟောနေရင်း တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် သလိပ်တွေ ပွလာ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထွေးခံထဲသို့ ထွေးထည့်သံကြားလာရ၏။ ဆရာတော်ကား ဤမျှ

လောက် ကျန်းမာရေးကို အရေးမထား။ “သေချင် သေသွားပစေ”ဟူသော စေတနာတွေကသာ များစွာ လွန်ကဲ နေပုံ ရသည်။

ထုံးစံအတိုင်း မိုးတွင်း ၄လမှာ အမရပူရ၊ ဆောင်း ၄လမှာ မန္တလေး၊ နွေ ၄လမှာ မိုးကုတ်သို့ တက်၍ စက်ပတ်လည်ကာ ဟောပြောနေပါသည်။

ယခု ၁၃၂၂-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လ (၁၉၆၀- ခု အောက်တိုဘာလ)တွင် ဆရာတော်၏ သက်တော်က ၆၁၊ သိက္ခာတော်က ၄၂၊ ဝီရိယတော်ကား မဆုတ်နစ်၊ တရား အသစ် အသစ်တွေကိုသာ ခပ်တွင်တွင် ဟော ပြောနေတော်မူသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရန်ကုန်မှ ရောက်လာကြပြန်ခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၂-ခု တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၁၀-ရက် (ခရစ် ၁၉၆၀-ခု နိုဝင်ဘာ ၁၂-ရက်)နေ့တွင် ရန်ကုန်မှ ဦးသံဒိုင်နှင့် ဦးထွန်းရင်တို့ ရောက်လာကြပြန်၏။ စိတ်ထက်သန်စွာဖြင့် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယခင်ရောက်နှင့်သော သူတို့နှင့် ယောဂီချင်းချင်း ပေါင်းသင်းဆုံတွေ့ကြရ၏။

နောက်တစ်နေ့ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၁၁-ရက် (၁၃.၁၁.၆၀)နေ့တွင် ဆရာတော်ကြီးက ဦးသံဒိုင်နှင့် ဦးထွန်းရင်တို့ကို အမှုထမ်း၍ တရားဟောတော်မူတော့သည်။ ဦးသံဒိုင်နှင့် ဦးထွန်းရင်တို့သည် ယခု

စတင်၍ တရားနာနေကြပြီ။

တစ်ဖန် နောက်ထပ်၍ ရန်ကုန်မှ ဦးသန်းမောင် (ကျားပျံမကောက်ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်)၊ ဦးတင်၊ ဦးအောင် ဇံဝေ (ဝန်ကြီးဟောင်း)၊ သခင်ဝတင်၊ မုံရွာမှ ဦးဒွေး (ဂျစ်ကားတံဆိပ်ရက်ကန်းရုံပိုင်ရှင်) စသော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရောက်လာကြပြန်၏။

အဝေးမှ ရောက်လာကြသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ငဲ့သောအားဖြင့် ဆရာတော်ကြီးက နေ့ အထူးသီးသန့် တရားပွဲကို “အမြဲတမ်းတရားပွဲ” အဖြစ် တိုးကက် သတ်မှတ်၍ ဟောပြောပေးတော်မူသည်။

သမာဓိရလွယ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ

* ရဟန်းဖြစ်ပါက ကျောင်း၊ အိပ်ရာနေရာ၊ သပိတ်သင်္ကန်း၊ အသုံးအဆောင် စသည်တို့ စင်ကြယ် သန့်ရှင်းနေရမည်။ ခန္ဓာကိုယ်လည်း နံ့စော်ပြီး မနေစေနဲ့။ ရေမိုးတို့ဖြင့် သန့်ရှင်းအောင် ချိုးပေးရမည်။ ဆံပင်ကိုလည်း ငြီးစိစိကြီးနေအောင် အရှည်ကြီး မထားနှင့်။ မကြာ မကြာ ရိတ်ပေးပါ။ ပတ်ပန်းကျင်နေရာအရပ်ကိုလည်း တံမြက်ခတ်ပေးပါ။ ရှုပ်ပွမနေပါစေနဲ့။

ဤသို့လျှင် ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ၊ ပတ်ဝန်းကျင် တို့ပါ သန့်ရှင်းနေအောင် စိမ့်ထားကြလျှင် စိတ်ကြည်လင်၍ သမာဓိ ရလွယ်သည်။

အမျိုးသမီး အမျိုးသား ယောဂီများ ဖြစ်ကြလျှင်လည်း ကိုယ့်ဆိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်များကို သန့်ရှင်းအောင် ပြုပြင်ကြရမည်။ အသုံးအဆောင် အဝတ်အစားများနှင့်တကွ ကိုယ်ခန္ဓာပါ သန့်ရှင်းနေအောင် စိမ့်ကြရမည်။

ဤသို့ စိမ့်ထားပါလျှင် စိတ်ကြည်လင်၍ သမာဓိ ရလွယ်၏။ သမာဓိရမှလည်း တရားထူးသိမြင်နိုင်သော ဉာဏ်ပေါ်ပေါက်လာပေမည်။ ဤဉာဏ်ရဖို့အဓိက ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ပေါ်လာအောင် သမာဓိ ထူထောင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

* (ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ၁၁၂၅)

ဘုန်းကြီးနယ် ကြမ်းလိုက်တာ

ဆိုးတဲ့ နွားမကြီးရဲ့ နို့ရည်ကို သောက်ပြီး ကြီးပြင်းလာတဲ့နွားကလေးသည် ဆိုးချင်၏၊ ရိုင်းချင်၏၊ ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမရန် ခက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထို နွားကလေးကို ဖမ်းပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်ရသောအခါ များလည်း ရှိသေး၏။

ထို့အတူပင် ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ်နို့ရည်တို့ကို သောက်သုံးပြီး ကြီးပြင်းလာရသောလူတို့လည်း များစွာ ရှိကြ၏။ အာရုံက ကြမ်းခဲ့ကြ၍ လူတို့လည်း ခပ်ကြမ်း ကြမ်းပင် ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါ တစ်ခါ ဆရာတော်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်ထားသည် ကိုလည်း တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ နမူနာပြုရသော်-

“ဒီခန္ဓာ ဘယ်မှာ အဆုံးသတ်ပါလိမ့် ဆိုရင် မသာမှာ အဆုံးသတ်တယ်။ (မှန်ပါ) ပြောလိုက် ပါတော့ တိုတိုပဲ မသာမှာ လမ်းဆုံးတယ်။ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဒကာ ဒကာမတွေ တဏှာကြောင့် ဘာဖြစ်သလဲ (ခန္ဓာဖြစ်ပါတယ် ဘုရား) အဲဒီ ခန္ဓာ ဘယ်မှာ စခန်းသတ်ပါလိမ့်၊ (မသာမှာပါ ဘုရား) အားလုံး ဦးခင်မောင်တို့ ခန္ဓာရရင် မသာ ရတာပဲ (မှန်ပါ)

ဒါဖြင့် ဘယ်ခန္ဓာရ-ရပါလို့၏ဆိုရင် “ဘယ်မသာ ရ-ရပါလို့၏”၊ ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲ ဖြစ်နေတယ် (မှန်ပါ)

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ-ဒကာမ တွေ ဘယ်ခန္ဓာမှ မရချင်ကြပါနဲ့ (မှန်ပါဘုရား) ခန္ဓာရရင် ဘာကြမယ် (မသာ ရပါမယ်)

နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြားမှာဖြင့် “နတ်ခန္ဓာ ရရပါလို့၏” ဆိုရင် “နတ်မသာချရပါလို့၏” ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲ ရတယ် (မှန်ပါ)

“ဗြဟ္မာခန္ဓာ ရ-ရပါလို့၏” ဆိုရင်လဲ “ဗြဟ္မာမသာချရပါလို့၏” (မှန်ပါ) “လူ့ဘဝ ရ-ရပါလို့၏” ဆိုရင်ကော (လူ့မသာ ချရပါ လို့၏) အေး... ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲ ရောက်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

ဒီလိုဆိုတော့ (၃၁)ဘုံ မသာစုံ ဖြစ်ရပါ လို့၏ (မှန်ပါ) ဒါတွေ ဖြစ်အောင် ဘယ်သူက လုပ်တာလဲ (တဏှာက လုပ်တာပါ ဘုရား)

ဒါဖြင့် ဒီတဏှာ မသေသရွေ့ ခန္ဓာမရှိ ပြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး (မှန်ပါ) ပြတ်ပါ့မလား (မပြတ်ပါ ဘုရား)

ဒါ-ကြမ်းကြမ်း ဟောတာလား၊ အမှန် ပြောနေတာလား (အမှန်ပြောနေတာပါ ဘုရား)

ဒီ အသံ ကြားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက “ဪ... ဘုန်းကြီးနယ် ကြမ်းလိုက်တာ” လို့ ထင်ကောင်း ထင်မယ် (မှန်ပါ) ထင်ပေမယ့် ခန္ဓာက ဒါပဲ ပြမှာပဲ (မှန်ပါ)

ခင်ဗျားတို့က ကြမ်းတယ် ထင်ပေမယ့် ခန္ဓာက နုပြီး ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ (မှန် ပါ ဘုရား) ထွက်ပါ့မလား (မထွက်ပါဘုရား)

ဒါကြောင့် ဒီခန္ဓာ ဘယ်မှာ လမ်းဆုံး မလဲ (မသာမှာ လမ်းဆုံးပါမယ်ဘုရား) အေး... ဟုတ်တယ်။

* မိုး(၅) နာ-၃၄၀

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စက်တွေ မီးလောင်ကုန်ရင် ကောင်းမယ်

အမရပူရသို့ လာကြ၍ ဆရာတော်အနီးအနားတွင် ဆရာတော်အရိပ်ကို ခိုလှုံကြပြီးလျှင် ဟင်္သာတမှ ဦးမာဒင်တို့အုပ်စု၊ ရန်ကုန်မှ ဦးသံဒိုင်၊ ဦးထွန်းရင်၊ ကျားပျံ ဦးသန်းမောင်၊ ဝန်ကြီးဟောင်း ဦးအောင်ဇံဝေ တို့ အုပ်စု၊ မုံရွာမှ ဂျစ်ကားတံဆိပ် ရက်ကန်းပိုင်ရှင် ဦးဒွေးတို့အုပ်စုများ အကြိတ်အနယ် ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်နေကြပြီ။

အချိန်ကလေးရခိုက်အတွင်းမှာ ဝီရိယကို စက်ကုန်လွတ်ပြီး ကြိုးစားနေကြသည့်အတွင်း ဟင်္သာတမှ ခဏ ခဏ ကြေးနန်းစာ ရောက်နေ၏။ ဦးမာဒင်၏ သားသမီးများထံမှ ဖြစ်သည်။

ဦးမာဒင်က ဟင်္သာတမြို့ပေါ်တွင် ဆီစက်ကြီးများ (၅)လုံးကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်၏။ ဆီစက်ကြီးများ အချို့ကိုလည်း ပိုင်လိုက်သေးသည်။ ကြေးနန်းစာတွင်-

“အဖေ... မြန်မြန် ပြန်လာပါ။ အလုပ်သမားတွေက အရေးဆိုနေကြပြီ။ အကျပ်ကိုင်နေကြပြီ။ မည်သို့ ဖြေရှင်းပေးရမည်လဲ” ဟူသော စာမျိုး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးမာဒင်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းခွင်မှ ထွက်၍ ထွက်၍ “မည်သို့ ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါ။ မည်သို့ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ” ဟု ကြေးနန်းစာ ခဏ ခဏ ပြန်ပေးနေရသည်။ ယင်းကိစ္စကို ဆရာတော် သိသောအခါ ဤသို့ မိန့်တော်မူတော့၏-

“ဦးမာဒင်... ဟင်္သာတမှာ ရှိတဲ့ ခင်ဗျာဆီစက်တွေ၊ ဆီစက်တွေ အကုန်သိမ်းကျိုးမီးလောင်ကုန်ကြရင် ကောင်းမယ်” ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။ ထိုအခါ ဦးမာဒင်မှာ မျက်ရည်ကလေးများ စမ်းစမ်းစမ်းစမ်းနဲ့ ဖြစ်၍ နေရတော့သတတ်။ အကြောင်းကို မေးသောအခါ ဆရာတော်က ဆို၍ အပြစ်တင်၍ မျက်ရည်စမ်းရသည် မဟုတ်။

“ဪ... ဆရာတော်က ငါ့အပေါ်မှာ မေတ္တာကရဏာ ကြီးမားစွာဖြင့် တရားရစေချင်လွန်းလို့ ဤသို့ မိန့်တော်မူတာ။ ငါကလဲ ကိစ္စတွေများများ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ တရားကိစ္စအပေါ်မှာ နှစ်မထားနိုင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ အားမရနိုင်လွန်းလို့ပါ” ဟူ၍ ဖြေပါသတတ်။

ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကိုသာ ယူရမှာ

[ဝိပဿနာရူပိုရာ ဦးစွာ ပထမ ရှုစရာပစ္စည်းကို ရှာရပါမည်။ ရှုစရာပစ္စည်းက ခန္ဓာငါးပါး၊ ဘယ်လိုခန္ဓာမျိုးလဲ သိဖို့လိုအပ်ပါမည်။ ဤခန္ဓာရွေးပုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင် ဦးသံဒိုင်နှင့် ဦးထွန်းရင်တို့အား ဟောပြောထားချက်တို့မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်။

* “ဒီ-ခန္ဓာကြီးက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ခန္ဓာကြီး၊ ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်နေတဲ့ ခန္ဓာကြီးပဲ (မှန်ပါ) ကဲ... ပြောကြစို့၊ ခန္ဓာငါးပါး အခု ရှိနေတဲ့ ဦးသံဒိုင်

ယခု ထိုင်နေတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးဟာ ပစ္စုပ္ပန်၊ ဦးထွန်းရင် အခု ထိုင်နေတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးဟာ ပစ္စုပ္ပန် (မှန်ပါ) [မိုး(၁) နာ-၁၆]

ဒီခန္ဓာငါးပါးဟာ ပြောကြစို့...၊ အမေမွေးတဲ့ ခန္ဓာကို ဘုန်းကြီးက မလိုချင်ဘူး၊ ယခု မွေးစ ခန္ဓာငါးပါးကို လိုချင်တယ် (မှန်ပါ)

ကိုင်း... ဦးသံဒိုင်၊ အမေမွေးပေးတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကြီးကို မလိုချင်ပါဘူး-တဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒါက ချုပ်ပျောက်ခဲ့ပြီလေ (မှန်ပါ)

* မိုး(၁)နာ-၁၁

တစ်ဘဝသာသနာ

အမေမွေးပေးတဲ့ခန္ဓာကြီးကဖြစ်ခဲ့ပြီ- ချုပ်ခဲ့ပြီ၊
အခုအချိန်ထိအောင် ဘာတစ်တို-တစ်စမှ ပါမလာဘူး
(မှန်ပါ) ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ အခု တရားနာနေတဲ့ ခန္ဓာ
ငါးပါးကိုသာ လိုချင်တယ်၊ (မှန်ပါ) ပစ္စုပ္ပန်ကျကျ
ခန္ဓာကို လိုချင်တယ် (မှန်ပါဘုရား)
အဲဒီတော့ ယခုအချိန်မှာပေါ်တဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
ကို လိုချင်တယ်၊ ယခုအချိန်မှာပေါ်တဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို

ယခုဉာဏ်နဲ့ တိုက်ပေးရမယ် (မှန်ပါ)
“ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်”ဆိုတာ အကြောင်းကြောင့် -
အကျိုးဖြစ်တာကို ပြောတာ (မှန်ပါ)
ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာငါးပါးကို ပစ္စုပ္ပန်ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ပါ၊
(မှန်ပါ) ကိုင်း... ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ ပေါ်ပုံ ပြောတော့မယ်၊
[မိုး(၁)နာ- ၂၁]

ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာဆိုတာ ဒါပဲ

ဦးသံဒိုင် ကိုယ့်ဆိုင်ကို ရောက်သွားတဲ့အခါ
ဦးသံဒိုင်ရဲ့မျက်လုံးနဲ့ ဆိုင်က အထည်အလိပ်တွေနဲ့သွား
ပြီး တိုက်တဲ့အခါ မြင်စိတ် ပေါ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)
အဲဒီမြင်စိတ်က ဝိညာဏက္ခန္ဓာ (မှန်ပါ)
အဲဒီမြင်စိတ်ဟာ အိမ်က ပါလာတဲ့ မြင်စိတ်လား
(မဟုတ်ပါ) အခုမှ ပေါ်လာတဲ့ မြင်စိတ် (မှန်ပါ)
တစ်ခါ ဒီမျက်လုံးကရော အိမ်ကပါလာတဲ့ မျက်လုံး
ဟုတ်ပါရဲ့လား (မဟုတ်ပါ) အဲဒါက ချုပ်ခဲ့ ပျောက်ခဲ့ပြီ
(မှန်ပါ) [စက္ခုပသာဒ=မျက်စိအကြည်ရုပ်ကို ရည်ရွယ်၍
မိန့်တော်မူနေခြင်း ဖြစ်သည်။]
နောက်တစ်ခါ ဒီကုန်ပစ္စည်းတွေကလဲ မနေ့က
ထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မဟာဘုတ်
လေးပါး အဆက်ဆက်နဲ့ ပြောင်းလွဲနေခဲ့ပြီ (မှန်ပါ)
အခုဟာက၊ ခင်ဗျား မြင်နေရတာက ခင်ဗျား
ရှေ့မှောက်မှာ တွေ့ရတာက အဆက်ဆက် ပြောင်းလဲ
ပြီး ပေါ်ပေါက်လာရတဲ့ပစ္စည်း (မှန်ပါ)

ဒီတော့ ပစ္စည်းကလဲ ပစ္စုပ္ပန်၊ ခဏ ပစ္စုပ္ပန်၊
မျက်လုံးအကြည်ရုပ်ကလဲ ဒီကျမှ ပေါ်တာ၊ စိတ်ကလဲ
ခုမှ ပေါ်တာ (မှန်ပါ) ဒီတော့ မျက်လုံးလဲ အသစ်၊
ပစ္စည်းလဲ အသစ်၊ စိတ်လဲ အသစ် (မှန်ပါ)
အဲဒီလို ၃-ခု ဆုံပြီးတော့ ဖဿဖြစ်၊ ပီးတော့
အကောင်းအဆိုး ရွေးတဲ့ ဝေဒနာဖြစ်၊ မှတ်သားတဲ့
သညာဖြစ်၊ အသစ်ချည်းပဲ၊ အိမ်က ပါလာတာ တစ်ခု
မှ မရှိဘူး (မှန်ပါ)
ပီးတော့ ကြည့်လိုတဲ့ စေတနာကလဲ ခုမှ ပေါ်
တယ်၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ (မှန်ပါဘုရား) ဒီအထိ ခန္ဓာငါးပါး
ပြည့်သွားပြီ (မှန်ပါ) ဦးသံဒိုင် ခန္ဓာငါးပါး ပြည့်သွား
ပြီဗျ (မှန်ပါဘုရား)
[မြင်နေရတဲ့ ပစ္စည်းများနှင့် မျက်လုံး အကြည်ရုပ်ကို
ရူပက္ခန္ဓာဟု ဆိုလို၏။ ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကလေးတွေကို
ဝိညာဏက္ခန္ဓာဟု ဆိုလိုသည်။]

ဆန်အိတ် ပိုးလိုက်ချင်သေး

အံ့မယ်လေး... ခင်ဗျားတို့ကို ကယ်တင်ရတာ
လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်က ဆန်အိတ်ပိုးလိုက်

ချင်သေး (မှန်ပါ) ဆန်အိတ်ပိုးတာက ဒီကျောနဲ့ပိုးပြီး
ဟိုနေရာ ချလိုက်ရင် ပြီးသွားတာပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ခင်ဗျားတို့ ၂-ယောက် ပိုးရတာက မလွယ်ဘူး၊ လွယ်ပါ့မလား (မလွယ်ပါဘုရား) အေး... မလွယ်လှဘူး၊ သို့သော် ကယ်တော့ ကယ်တင်မှာပေါ့ဗျာ။ [မိုး (၁) နာ-၃၅။]

မှတ်ချက်။ ။အဘိဓမ္မာသဘောကို ရဟန်းသံဃာတော်များလို အခြေခံမှစ၍ သင်လာခဲ့သူများ မဟုတ်ကြ။ ဦးသံဒိုင် ဦးထွန်းရင်တို့က အဘိဓမ္မာနှင့် စိမ်းနေခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဤကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်

များအား အဘိဓမ္မာသဘော နားလည်အောင် ပြောရဖို့ မလွယ်ဘူး-ဟု ဆိုလိုတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် မြို့တကာမြို့၊ ဈေးထဲမှာ ဆန်အိတ် သယ်ပိုး၍ အလုပ်လုပ်သူများ၊ မြစ်ဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆန်အိတ်သယ်၍ချသူ ပိုးသူများကို လှမ်းမြင်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ “ဆန်အိတ်ပိုးလိုက်ချင်သေး၊ အဲဒါကမှ သက်သာလိမ့်ဦးမည်” ဟု ခက်ခဲပုံကို မြင်လာအောင် မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ အခုပေါ်တဲ့ခန္ဓာ

ကိုင်း... ဒါဖြင့် ခန္ဓာ ငါးပါးကို ခွဲပြမယ်၊ ဟောဒီ ကုန်ပစ္စည်းအဆင်းရပ်တွေနဲ့ ဟောဒီ ခင်ဗျားတို့ မျက်လုံးရပ်က အသစ်ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဒီဆိုင်ကျမှ ပေါ်လာတဲ့ အသစ်ရူပက္ခန္ဓာ (မှန်ပါ)

ဟောဒီ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ ၄ပါးတို့က နာမ်ခန္ဓာ ၄ပါး (မှန်ပါ) သူတို့လဲ ခုမှပဲ ပေါ်လာကြတာ (မှန်ပါဘုရား)

ခု ပေါ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးထဲကမှ “တိဏ္ဍံ သင်္ဂတိ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ” စာမှာ ဆိုတာ (မှန်ပါ) စာကတော့လဲ တစ်ခု ပြီးမှ တစ်ခု စဉ်တန်းပြီး ရေးရတာပေါ့ (မှန်ပါ) စဉ်တန်းပြီး မရေးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ (မဖြစ်ပါဘုရား)

ဒါပေမယ့် တကယ် ပေါ်ပြီဆိုတော့ နာမ်ခန္ဓာ ၄-ခုလုံး ပေါင်းပြီးပေါ်တာ (မှန်ပါ) ၄-ခုလုံး တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်တာ (မှန်ပါဘုရား) အဲဒီလို ဖြစ်စဉ်ကတော့ နာမက္ခန္ဓာလေးပါးဟာ တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်- တစ်ပြိုင်နက် ချုပ်တယ် (မှန်ပါ)

ရူပက္ခန္ဓာ ၂-ခု ပေါင်းမိလို့ နာမက္ခန္ဓာ ၄ပါး ဖြစ်တယ် (မှန်ပါ) “၂-ခုပေါင်းမိ” ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့

မျက်လုံး ပသာဒရုပ် ရူပက္ခန္ဓာရယ်၊ ဒီ-ဆိုင်ထဲက ပစ္စည်းတွေရဲ့အဆင်းရူပက္ခန္ဓာ၊ ဒီ၂-ခုပေါင်းပြီးတော့ နာမက္ခန္ဓာ၄ပါး ဖြစ်စေတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဟာ အတိတ် ခန္ဓာလား၊ ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာလား (ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာပါ ဘုရား) ဟုတ်တယ် ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ သက်သက်ပဲ (မှန်ပါ)

ဒါဖြင့် တို့အခုရနေတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးဟာဖြင့် အမေ မွေးပေးတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး မဟုတ်ပါဘူး (မဟုတ်ပါဘုရား) အဲဒီခန္ဓာက မရှိတော့ဘူး၊ ချုပ်ခဲ့ ပျောက်ခဲ့ပြီ (မှန်ပါ)

အခု ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကလဲ ဘယ်သူ ဖန်ဆင်းတာမှ မဟုတ်ဘူး၊ အာရုံနဲ့ ဒွါရ တိုက်ဆိုင်လို့ ပေါ်လာတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာငါးပါး၊ (မှန်ပါ) ဒါပဲ ရှိတယ်၊

ဒွါရနဲ့ အာရုံ တိုက်ဆုံကြလို့ နာမက္ခန္ဓာ၄ပါး ပေါ်လာတယ် (မှန်ပါ) ရုပ်ခန္ဓာတစ်ပါးနဲ့ နာမ်ခန္ဓာ ၄ပါး ပေါင်းလိုက်တော့ ခန္ဓာငါးပါး ဖြစ်လာတယ် (မှန်ပါ ဘုရား) “ခန္ဓာငါးပါး” ဆိုတာ-ဒါပဲ (မှန်ပါ)

တစ်ဘဝသာသနာ

“ဝိပဿနာရှုရမယ့် ခန္ဓာ” ပြောပြပါ

အခု ဝိပဿနာရှုရမယ့် ခန္ဓာကို ပြောနေတယ် နော် (မှန်ပါ) စာအတိုင်း ပြောနေလို့ရှိရင် မှားကုန်မယ်၊ (မှန်ပါ) ဒါဖြင့် အခု စာတွေက ဘုရားဟောတော်မူ ထားတာ မဟုတ်လားလို့ စောဒက မှာချင် တက်မယ် (တက်မယ် ဘုရား)

အို... ဘုရား ဟောတော်မူတာက ခန္ဓာကို ကြည့်ဟောတာပဲ (မှန်ပါ) စာက မှတ်တမ်း (မှန်ပါ) အခု အဲဒီစာကို ထိုးထွင်းသိတဲ့ ဆရာက ဟောနေတာ (မှန်ပါဘုရား)

စာမှာတော့ “မြင်စိတ်ကလေး” လို့ ဆိုပါတယ် (မှန်ပါ) တစ်ခုတည်း သီးသန့် နေသလိုလိုပဲ (မှန်ပါ) ဒါပေမယ့် “မြင်စိတ်ကလေး” ချည်း နေလို့ ရပါ့မလား (မရပါ ဘုရား)

ဘယ်ရမလဲ၊ နာမ်ခန္ဓာငါးပါးလုံးတွဲပြီး ပေါ်ရတာ ပေါ့ (မှန်ပါ) ခွဲနေလို့ ရရဲ့လား (မရပါ) ခွဲကော ခွဲ ကောင်းရဲ့လား (မခွဲကောင်းပါ ဘုရား) “မြင်စိတ် ကလေး” ချည်းနေလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဝေဒနာနဲ့ တွဲ၊ သညာနဲ့ တွဲ၊ သင်္ခါရနဲ့ တွဲရတယ်၊ နာမက္ခန္ဓာလေးပါးလုံး တွဲပြီး ပေါ်ရတာ (မှန်ပါ)

ပြန်ပြောဦးမည်၊ ဟောဒီ မျက်စိအကြည်ရုပ်နဲ့ မြင်စရာအဆင်းတို့က ရူပက္ခန္ဓာ (မှန်ပါ) သူတို့

၂-ခု ဆုံလို့ တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်ပြီး ပေါ်လာ ကြတာက နာမက္ခန္ဓာ ၄-ပါး၊ (မှန်ပါ) ရုပ်ခန္ဓာ တစ်ပါးနဲ့ နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါး၊ ပေါင်းလိုက်တော့ ခန္ဓာငါးပါး (မှန်ပါဘုရား)

ဒါ- ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာပဲ (မှန်ပါ) ဒါကို ဝိပဿနာ ရှုရမှာ (မှန်ပါဘုရား) ဝိပဿနာ ရှုရမယ့်ခန္ဓာဆိုတာ ဒါပဲ (မှန်ပါဘုရား)

[မိုး(၁)နာ-၂၈]

မနေ့တုန်းက ခန္ဓာကို ရှုလို့ မရဘူး၊ တမြန်နေ့က ခန္ဓာကိုလဲ ရှုလို့ မရတော့ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကုန်ခဲ့ ပျောက်ခဲ့ပြီကိုး (မှန်ပါ) လွန်ခဲ့ပြီ၊ အတိတ်ဖြစ် ခဲ့ပြီ (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ခါ နက်ဖြန် ခန္ဓာကိုလဲ ရှုချင်လို့ မရဘူး၊ သန်ဘက်ခါ ခန္ဓာကိုလဲ ရှုချင်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ (မှန် ပါ) ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ လာမှ လာသေးဘဲကိုး (မှန်ပါ ဘုရား) မရောက်လာသေး၊ အနာဂတ် ဖြစ်နေ သေးတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါကြောင့် “ယခု ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကိုသာ ရှုပါ” လို့ ပြော-ပြောနေရတာ၊ (မှန်ပါဘုရား) သဘောပါပြီ နော် (ပါ-ပါပြီဘုရား)

ဘဒ္ဒေက ရတ္တ သုတ်တော်

ဤနေရာတွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောတော်မူထားသော ဥပရိပဏ္ဍာသမှာ လာတဲ့ ဘဒ္ဒေက ရတ္တသုတ်ကို တင်ပြလိုပါသည်။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သာဝတ္ထိမှာ သီတင်းသုံးတော်မူခိုက် ဘဒ္ဒေက ရတ္တသုတ်ကို ဟော တော်မူပါသည်။ အကျဉ်းရော အကျယ်ပါ (၂)မျိုးလုံး ဟောရာတွင် ဤနေရာ၌ အကျဉ်းထဲမှ ဂါထာ(၂)ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

- * ၁။ အတိတ် နာန္တာဂမေယျ၊
နပ္ပဋိကဓိ အနာဂတံ။
ယ ဒတိတံ ပဟိနံ တံ၊
အပ္ပတ္တဉ္စ အနာဂတံ။ ။
- ၂။ ပစ္စုပ္ပန္နဉ္စ ယော ဓမ္မံ၊
တတ္ထ တတ္ထ ဝိပဿတိ။
အသံဟိရံ အသံကုပ္ပံ၊
တံ ဝိဒ္ဓါ မနုဗြူဟယေ။ ။

* ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော်၊ ၂၂၆

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဋ္ဌကထာဖွင့်နှင့်အညီ နိဿယအနက်

၁။အတိတ်-အတိတ်ဖြစ်သော၊ ယံ-အကြင်ခန္ဓာ
ငါးပါးသည်၊ (အတ္ထိ-ရှိ၏) တံ-ထိုအတိတ်ခန္ဓာငါးပါး
သည်၊ (ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်) ပဟိနံ-ချုပ်ပျောက်ခဲ့ပြီ၊
(တသ္မာ-ထို့ကြောင့်) အတိတ်-အတိတ်ဖြစ်သောခန္ဓာ
ငါးပါးသို့၊ နာ န္ဓာဂမေယျ (န + အန္ဓာဂမေယျ)-
တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မလိုက်ရာ။

အနာဂတံ-အနာဂတ်ဖြစ်သော၊ (ယံ-အကြင်
ခန္ဓာငါးပါးသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တဉ္စ-ထိုအနာဂတ်
ဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးသည်လည်း၊ (ယသ္မာ-အကြင်
ကြောင့်) အပ္ပတ္တံ-မရောက်လာသေး၊ မဖြစ်ပေါ်သေး၊
တသ္မာ-ထို့ကြောင့်) အနာဂတံ-အနာဂတ် ဖြစ်သော
ခန္ဓာငါးပါးကိုလည်း၊ နပုဋိကဓဲ-(တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့်
မမျှော်လင့်) မတောင့်တရာ။

၂။ယော ဝိဒ္ဓါ-အကြင် ယောဂီ ပညာရှိသည်၊
ပစ္စုပ္ပန်-ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော၊ ဓမ္မဉ္စ-ခန္ဓာငါးပါးတရားကို

သာလျှင်၊ တတ္ထ တတ္ထ-ထိုထိုခဏ ထိုထိုတရားအစဉ်
သာလျှင်၊ ဝိပဿတိ-ရှု၏၊ (ဝိပဿနာရှုရ၏။)

အသံဟိရံ-တဏှာဒိဋ္ဌိတို့သည် မဆွဲငင်အပ်
သော၊ အသံကပ္ပံ-တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ကြောင့် ပျက်စီးခြင်း
မရှိသော၊ တံ-ထိုဝိပဿနာဉာဏ်ကို၊ (သော ဝိဒ္ဓါ-
ထိုယောဂီပညာရှိသည်၊) အနုဗြူဟယေ-ပွားများအား
ထုတ်ရာ၏။

မှတ်ချက်။ ။မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ခန္ဓာ
ကိုယ်တွေ့နှင့် ဤဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်တော်ကို တိုက်ဆိုင်
ပြီးလျှင် ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အတိတ်ခန္ဓာကိုလည်း ရှုမနေနဲ့၊ မရှိတော့ဘူး၊
ချုပ်သွားပြီ၊ အနာဂတ်ခန္ဓာကိုလည်း၊ ရှုမနေနဲ့၊ မလာ
သေး၊ မဖြစ်ပေါ်သေး၊ ထို့ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကိုသာ
ရှု-ဟု မိန့်တော်မူခြင်းဖြစ်၏။

ဟောစဉ်နှင့် ဖြစ်စဉ်လို့ ၂-မျိုးရှိ

ဟောစဉ်ကတော့ စက္ခုစ ပဋိစ္စ ရူပေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ
စက္ခုဝိညာဏံ။ [စက္ခုစ-မျက်စိအကြည်ရပ်ကိုလည်း
ကောင်း၊ ရူပေစ-အဆင်းရပ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိစ္စ-
စွဲ၍၊ စက္ခုဝိညာဏံ-စက္ခုဝိညာဏ်စိတ်သည်၊ (ဝါ)
မြင်စိတ်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ-ဖြစ်၏။] လို့ ဟောရတာပဲ
(မှန်ပါ)

မျက်စိအကြည်ရပ်၊ အဆင်းရပ် ၂-ခု ပေါင်းမိ
လို့ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ နာမ်တရား ပေါ်လာ၊ (မှန်ပါ)
ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ မြင်စိတ်ပေါ်လာတဲ့အခါ သူ့ချည်းပေါ်
ကောင်းရဲ့လား၊ (မပေါ်ကောင်းပါ) ဒါဆိုရင် နာမက္ခန္ဓာ
၄ပါးလုံး ပေါ်လိမ့်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒီနေရာမှာ “မြင်စိတ်” ဆိုတဲ့ ဝိညာဏက္ခန္ဓာက
ခေါင်းဆောင်နေတော့ ကျန်တဲ့ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ သညာက္ခန္ဓာ
နာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့က လျှို့ဝှက်ပြီး လိုက်လာတယ် (မှန်ပါ)
သူတို့လဲ ပါတော့ ပါတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငဲ့လျှိုးပြီး လျှို့
လိုက်လာခဲ့ကြတယ် (မှန်ပါဘုရား) ဖြစ်စဉ်မှာတော့
အဲဒီလို တစ်ပေါင်းတည်း ပေါ်တယ် (မှန်ပါ)

ဥပမာနဲ့ ပြောရရင် “ဟင်းချိုရည်” ဆိုသလို
“ချဉ်ရည်ဟင်း” ဆိုသလိုပေါ့ (မှန်ပါ) “ဟင်းချို” ဆိုပေ
မယ့် အငန်ဓာတ်ဆားလဲ ပါ၊ အစပ်ကလေးလဲ နည်း
နည်းပါ၊ ခရမ်းချဉ်သီးတို့လဲ နည်းနည်းပါတာပဲ (မှန်ပါ)

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒါပေမယ့် ချိုရည်က ကဲနေလို့ “ဟင်းချို” လို့ ပြောရတာ (မှန်ပါ ဘုရား)

“ချဉ်ရည်ဟင်း” လဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ချဉ်ရည်ဆိုပေမယ့် အငန်ဓာတ်လဲ ပါ၊ အစပ်လဲ ပါ၊ လေးအောင် အချိုမှုန့်ကလေးများလဲ ပါတာပဲ၊ သို့သော် အချဉ်ကများပြီး ကဲနေလို့ “ချဉ်ရည်” ပြောရတာ (မှန်ပါဘုရား)

ကျန်တဲ့ဓာတ်တွေလဲငုံ့လျှိုးပြီးပါလာကြတာပဲ (မှန်ပါ)

ဒီအတိုင်းပဲ ဒီမှာလဲ ဝိညာဏက္ခန္ဓာက ခေါင်းဆောင်နေလို့သာ၊ “ဝိညာဏက္ခန္ဓာ” လို့ ပြောရတာ၊ ကျန်တဲ့ခန္ဓာတွေလဲ ငုံ့လျှိုးပြီးပါလာကြတာပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဒီအထိ ဝိပဿနာ မပြောသေးပါဘူး၊ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာကို သတ်ကြဉ်း

* ဒီ၂-ခုက (အာရုံနဲ့ ဒွါရက) ရုပ်တရားတွေဆိုတော့ ရူပက္ခန္ဓာ (မှန်ပါ) ဒီ၄-ခုကတော့ နာမ်တရားတွေမို့ နာမက္ခန္ဓာ (မှန်ပါ ဘုရား)

အာရုံနဲ့ ဒွါရ သူတို့ ၂-ခုက အကြောင်း၊ နာမက္ခန္ဓာ၄ပါး၊ သူတို့ ၄-ခုကတော့ အကျိုး (မှန်ပါ) အကြောင်း၂-မျိုးက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် (မှန်ပါ) အကျိုး ၄-မျိုးကတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္န (မှန်ပါ)

ဒီလိုဆိုတော့ ခန္ဓာငါးပါးဟာ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးပဲ ရှိတယ် (မှန်ပါ) အကြောင်းအကျိုးပဲ ရှိတယ် (မှန်ပါ) ဒီအထဲ ငါ မပါဘူး၊ သူ-မပါဘူး၊ ယောက်ျား မိန်းမ မပါဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မပါဘူး (မှန်ပါ) ပါရဲ့လား (မပါ-ပါဘုရား)

ဟောဒီ အကြောင်း ၂-ပါး၊ ဟောဒီ အကျိုး ၄-ပါး၊ ဒါပဲ ပါတယ် (မှန်ပါ) ဒီလိုဆိုရင် ဒီအထဲ ဒိဋ္ဌိဝင်နိုင်သေးသလား (မဝင်နိုင်ပါ)

ဒါက ရုပ်တရားဖြင့် ရုပ်တရား၊ ငါဝင်မရှုပ်နဲ့ (မှန်ပါ) ဒါက နာမ်တရားဖြင့် နာမ်တရား၊ ငါဝင်မရှုပ်နဲ့ (မှန်ပါဘုရား) ဒါဆို ဒိဋ္ဌိသေပြီ (မှန်ပါ) ဘယ် ဖန်ဆင်းရှင်ကမှ လာပြီး ဖန်ဆင်းတာ

မဟုတ်ဘူး၊ “အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တယ်” လို့ သိရင် ဝိစိကိစ္ဆာစင်တယ် (မှန်ပါ)

ဒါက ကံက ပေးတဲ့ စက္ခုပသာဒရုပ်၊ မျက်စိအကြည်၊ (မှန်ပါ) ဒါက ဥတုကဖြစ်စေတဲ့ အဆင်းရုပ်၊ အထည်အလိပ်တွေ (မှန်ပါ) ဒီကံနဲ့ ဥတုပေါင်းလိုက်လို့ သူတို့ကြောင့်-ဟောဒီ နာမက္ခန္ဓာ၄ပါး ပေါ်လာရတယ် (မှန်ပါ)

ဒီ၂-ခုက အကြောင်း၊ ဒီ၄-ခုက အကျိုး (မှန်ပါ) “အကြောင်းကြောင့် အကျိုး ဖြစ်တယ်” လို့ သိတော့ ဝိစိကိစ္ဆာသေ (မှန်ပါ) “ဒါဟာ ရုပ်နဲ့ နာမ်ပဲ ရှိတယ်” လို့ သိတော့ ဒိဋ္ဌိလဲ သေတယ် (မှန်ပါ ဘုရား) ဒါဖြင့် ဒိဋ္ဌိနဲ့ဝိစိကိစ္ဆာ ကွာနေပြီ (ကွာနေပါပြီ ဘုရား)

ဒါပေမယ့် ဒီမှာ သိက္ခာပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ (မှန်ပါ) ကွာပုံကွာနည်းက သိက္ခာ၊ ကျင့်ကွာ၊ ပယ်ကွာလို့ ၃-မျိုးရှိတယ် (မှန်ပါ) အခု သိက္ခာပဲ ရှိသေးတယ် (မှန်ပါ)

နောက်တော့ ကျင့်ကွာ၊ ကျင့်လို ကွာသွားတာ၊ (မှန်ပါ) အဲဒီနောက် “မလာနဲ့” ဆိုတဲ့အနေမျိုး အာဏာနဲ့ ပယ်ကွာရှိသေးတယ်၊ အားလုံး ၃-မျိုး (မှန်ပါဘုရား)

* မိုး(၁)နှာ-၃၃

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒိဋ္ဌိနိရောဓာ ဝိစိကိစ္ဆာ နုပုဇ္ဇတိ

လောကကြီးအတွင်းမှာ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် အကျဉ်းအားဖြင့် ရုပ်နှင့် နာမ်မျှသာ ရှိကြ၏။ အကျယ် ချဲ့လျှင် ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်ကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမပါ၊ သူငါမပါ၊ ယောက်ျားမိန်းမ မပါ၊ ဤသို့ သိလာသော အခါ ဒိဋ္ဌိကွာလေ၏။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကွာသွားသည်။

တစ်ဖန် ဤရုပ် ဤနာမ် ဤခန္ဓာတို့သည် အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာကြသလော၊ တန်ခိုးရှင်များက ဖန်ဆင်း၍ ပေါ်ပေါက်လာကြသလော၊ မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးအနေအားဖြင့် ဖြစ်ပွားနေခြင်း သာ ဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော တန်ခိုးရှင် ဖန်ဆင်းရှင် တို့က ဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်။

“အကြောင်းတရားကြောင့် အကျိုးတရား ဖြစ် ပေါ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။” ဤသို့လျှင် အကြောင်း ရင်း အပေါ်မှာ ဉာဏ်ရှင်းသောအခါ ဝိစိကိစ္ဆာလည်း ကွာရတော့၏။ ဤစကားစဉ်အရ အကြောင်းတရား

အပေါ်မှာ ဉာဏ်ရှင်းလျှင် ဝိစိကိစ္ဆာ စင်၏။ အကျိုး တရား အပေါ်မှာ ဉာဏ်ရှင်းလျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ စင်၏။

ဒိဋ္ဌိစင်ဖို့ အရေးကြီး၏။ ဒိဋ္ဌိစင်လျှင် ဝိစိကိစ္ဆာ လည်း စင်တော့သည်။ ဤသဘောကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း ဟောတော် မူ၏။

* ဒိဋ္ဌိနိရောဓာ ခေါ် ဘိက္ခု သုတဝတော အရိယသာဝကဿ ဝိစိကိစ္ဆာ နုပုဇ္ဇတိ။

ဘိက္ခု-ရဟန်း၊ သုတဝတော-ကြားနာအပ်ပြီးသော ဗဟုသုတ ရှိသော (ဝါ) ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသော၊ အရိယသာဝကဿ-အရိယာသာဝက၏။ ဒိဋ္ဌိနိရောဓာ- ဒိဋ္ဌိ ချုပ်ခြင်းကြောင့်၊ ဝိစိကိစ္ဆာ-ဝိစိကိစ္ဆာသည်လည်း၊ နုပုဇ္ဇတိ-(န+ဥပုဇ္ဇတိ) မဖြစ်ပေါ်တော့။ ဒိဋ္ဌိချုပ်လျှင် ဝိစိကိစ္ဆာပါ ရောပါသွားသည် ဟူလို။

ကဲ... ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကိုရှာကြစို့

* ဟောဒီ မျက်လုံးက ကံက ပေးတဲ့ မျက်လုံး၊ ကံက ခဏ ခဏ ထည့်ပေးတယ်၊ တစ်လုံး ပျက်ရင်း တစ်လုံး ထည့်ပေးတယ် (မှန်ပါ) ဒါက ဥတုကြောင့် ဖြစ်တဲ့ အထည်အလိပ်တွေ (မှန်ပါဘုရား)

ကံနဲ့ဥတု ရုပ်၂-ခု ပေါင်းလိုက်တော့ နာမ်ပေါ် လာတယ် (မှန်ပါ) စက္ခုစ ပဋိစ္စ ရူပေစ ဥပုဇ္ဇတိ စက္ခု ဝိညာဏံ ပေါ်တယ် (မှန်ပါ)

ဒါဖြင့် ရူပက္ခန္ဓာ ၂-ခု ထိခိုက်တာနဲ့ နာမက္ခန္ဓာ ၄-ခု ပေါ်လာတယ် (မှန်ပါ) လက်ခုပ်၂-ခု တီးတာနဲ့ အသံပေါ်လာသလိုပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) ဒါ-ခန္ဓာငါးပါး ပေါ်တာပဲ (မှန်ပါ)

အဲဒါကို မေးမယ်၊ အဲဒီခန္ဓာဟာ အတိတ်လား၊ အနာဂတ်လား၊ ပစ္စုပ္ပန်လား (ပစ္စုပ္ပန်ပါဘုရား) ဟာ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာတွေပြီ၊ (တွေ့ပြီ ဘုရား)

အလားတူပဲ နားနဲ့ အသံနဲ့တိုက်တော့လဲ ခန္ဓာငါးပါးပေါ်၊ နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့နဲ့ တိုက်တော့လဲ ငါးပါးပေါ်၊ လျှာနဲ့ အရသာနဲ့ တိုက်တော့လဲ ငါးပါးပေါ်၊ ကိုယ်နဲ့ တွေ့ထိစရာနဲ့ တိုက်တော့လဲ ငါးပါးပေါ်၊ မနောနဲ့ ကြံတွေးစရာနဲ့ တိုက်တော့လဲ ခန္ဓာငါးပါး ပေါ်တာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

* မိုး(၁)နှာ-၃၆

* အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ သတ္တက၊ ၄၄၆

တစ်ဘဝသာသနာ

ခွါရ ၆-ခုမှာ ခန္ဓာငါးပါး လှည့်ပေါ်တယ် (မှန်ပါ) မျက်လုံးပေါက်က ငါးပါးချုပ်ရင် နားပေါက်က ငါးပါးနဲ့ အသက်ရှင်နေတယ် (မှန်ပါ) နားပေါက်က ငါးပါး ချုပ်ရင် နှာခေါင်းပေါက်က ငါးပါးနဲ့ အသက်ရှင်တယ် (မှန်ပါ)

တစ်ခါတလေ နှာခေါင်းနဲ့ချည်း ထပ်ထပ်ပြီး တော့ ရှင်ချင်လဲ ရှင်မှာပေါ့ (မှန်ပါ) တစ်ခါတလေ လျှာချည်းလဲ ငါးပါးနဲ့ ရှင်ချင် ရှင်မှာပေါ့ (မှန်ပါ) တစ်ခါတလေ ကိုယ်ပေါက်က ငါးပါးပေါ်၊ တစ်ခါတလေ မနှောပေါက်က ငါးပါးပေါ် (မှန်ပါဘုရား)

ကိုယ့်မသာ ကိုယ် လိုက်ပို့ကြ

* အဲဒီခန္ဓာတွေကို ကျုပ်တို့က နောက်ကနေပြီး တစ်ညာဏ်-တစ်ညာဏ် လိုက်ရမယ်၊ ခန္ဓာတစ်ခုပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတာကို နောက်ကနေ တစ်ညာဏ် လိုက် (မှန်ပါ) မိနိုင်သရွေ့ပေါ့ (မှန်ပါ)

သူများ သေတာတော့ မသာလိုက် လိုက်ပို့ဖူးကြတယ် (မှန်ပါ) ကိုယ် သေတာကျတော့ မပို့ဖူးကြဘူး (မှန်ပါ) ညာဏ်နဲ့လိုက်ပို့ရမှာလေ (မှန်ပါဘုရား) အေး... ကိုယ့်မသာကိုယ် လိုက်ပို့ကြ၊ (မှန်ပါ)

အကုန်မိရမယ် မဆိုပါဘူး၊ ဘယ်မိနိုင်လိမ့်မလဲ၊ လက်ဖျောက်တစ်ချက်အတွင်း ရုပ်က ကုဋေငါးထောင်ကျော်၊ နာမ်က ကုဋေတစ်သိန်းကျော် ဖြစ်ပြီး ပျက်ကြတယ် ဆိုတာကို ဘယ်မိအောင် လိုက်နိုင်လိမ့်မလဲ (မှန်ပါ)

ကိုယ့်အသေ ကိုယ် လိုက်-လိုက်ကြည့်တာ၊ ညာဏ်နဲ့ ကြည့်တာ၊ ကိုယ့်အသေကို မြင်အောင် ကြည့်တာ ဝိပဿနာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) ဝိပဿနာ ဆိုတာ ဘာပါလိမ့် (ကိုယ့်အသေ ကိုယ် မြင်အောင် ကြည့်တာပါ ဘုရား)

အဲဒါက ဘုရားဖြစ်ပြီးမှ သဗ္ဗညုတာညာဏ်ကြီးနဲ့ မြင်တဲ့အမြင်ပါ၊ သဗ္ဗညုတာညာဏ်ကြီးနဲ့ မြင်တာကို ပြောတာ၊ မိအောင် လိုက်ရမယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး (မှန်ပါဘုရား)

အေး... မြင်ဖန်များရင် နောက်ထပ် ဒီအသေမျိုး မလိုချင်တော့ဘူး၊ (မှန်ပါ) မုန်းလာမယ် (မှန်ပါ) မုန်းလာလဲ ဆက်ရှု ဆက်ရှု (မှန်ပါ) ကြာတော့ ဆုံးသွားတာကို တွေ့လိမ့်မယ် (မှန်ပါ) အေး... အဲဒီအသေတွေ ဆုံးသည့်တိုင်အောင် ညာဏ်နဲ့ လိုက်ပါ (မှန်ပါ ဘုရား)

အဲဒီပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာတွေ ပေါ်ပြီး ပျောက်ကုန်တာကို နောက်ကနေ ညာဏ်နဲ့လိုက်၊ မိနိုင်သမျှ လိုက် (မှန်ပါ ဘုရား) ကိုယ့်ခန္ဓာတွေ သေတာ တွေ့မယ်၊ ကိုယ့်အသေ ကိုယ်မြင်မယ် (မှန်ပါ)

ကဲ... ဒီတွင် ရပ်ကြဦးစို့။

* မိုး(၁)နှာ-၃၈

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝိပဿနာ ရှုရမယ့်ခန္ဓာ ဆိုတာ

“ဝိပဿနာ ရှုရတဲ့ ခန္ဓာဆိုတာ ဒီခန္ဓာကြီး မဟုတ်ဘူး၊ အခု မြင်နေရတဲ့ ခန္ဓာကြီး မဟုတ်ဘူး၊ တလှုပ်လှုပ် သွားနေတဲ့ ခန္ဓာကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေတဲ့ ခန္ဓာကြီး မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောရင် မကြိုက်ချင်ကြဘူး၊ ဘဝင်လဲ မကျဘူး၊ မကျေနပ်တဲ့ မျက်နှာ၊ မအိသာတဲ့ အသံနဲ့ “ဒီခန္ဓာကြီး မရှုလို့ ဘယ်သူ့ကိုများ သွားရှုရဦးမှာတဲ့” လို့ ပြန်၍ စောဒက တက်တတ်ကြ၏။

အဖြေမှာ ယခုတွင်က ဖော်ပြပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ယခု

တွင်က ဖော်ပြပြီးခဲ့သည့်အတိုင်း (ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ် တော်နှင့် အညီ) ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာ၊ ချိန်သားကိုက် ခန္ဓာ၊ တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ ရှုဉာဏ်နဲ့တွေ့ရတဲ့ ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကိုသာ ဉာဏ်နဲ့ တွေ့အောင် ရှာ၍ ရှုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ထိုပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကို အဓိပ္ပာယ် ပေါ်လွင်အောင် ဥပမာ အမျိုးမျိုး ဆောင်၍ ဟောလေ့ရှိတတ်ပါသည်။

ခွေးဟောင်တဲ့ခန္ဓာကြီး မဟုတ်ဘူး

အခု မြင်နေရတဲ့ ခန္ဓာကြီးက အရပ်ရှည်တယ် ပုတယ်၊ ဝတယ် ပိန်တယ် ပြောလို့ ရတယ်၊ ဟို... ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာက အရပ်ရှည်တယ် ပုတယ်၊ ဝတယ် ပိန်တယ် ပြောလို့ မရဘူး။

အခု မြင်နေရတဲ့ ခန္ဓာကြီးက အသားဖြူတယ် အသားမည်းတယ်၊ လှတယ် မလှဘူး ပြောလို့ ရတယ်၊ ဟို... ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာက ပြောလို့ မရဘူး။

အခု မြင်နေရတဲ့ ခန္ဓာကြီးက ချိန်တွယ်ကြည့်ရင် လေးဆယ်၊ လေ့ဆယ့်ငါးပိဿာ ငါးဆယ်လောက်တော့ လေးတယ်၊ ဟို... ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာက အဲလို ချိန်တွယ်လို့ မရဘူး။

အခု မြင်နေရတဲ့ခန္ဓာကြီးက သေရင် သုဿာန် ကို ထမ်းပို့ရတယ်၊ ဟို... ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာက သေရင် အဲလိုထမ်းပို့နေရတာ မဟုတ်ဘူး။

အခု မြင်နေရတဲ့ ခန္ဓာကြီးက သေရင် မီးရှိ၊ ရတယ်၊ မြေမြှုပ်ရတယ်၊ ရေမျှောရတယ်၊ ဟို... ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာက အဲလို လုပ်ဖို့ မလိုဘူး။

အခု မြင်နေရတဲ့ ခန္ဓာကြီးက လုံးရပ်သဏ္ဍာန် ပုံဟန် နိမိတ် ရှိတယ်၊ ဟို... ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာက အဲလို မရှိဘူး။

အို... တိုတို ပြောကြစို့၊ အခု မြင်နေရတဲ့ ခန္ဓာကြီးက လမ်းထွက်သွားရင် ခွေးဟောင်တယ်၊ ခွေးအဟောင်ခံရတယ်၊ အဆင်မသင့်ရင် အကိုက်ခံရ ဦးမယ်၊ ဟို... ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကတော့ အဲလို မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် “ခွေးမဟောင်တဲ့ ခန္ဓာကွ-” တဲ့။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မိန့်ပါသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ကိုယ့်တရား ကိုယ် နာနိုင်အောင် ကြိုးစားကြ

“တရားနာတယ်” ဆိုတာ သစ္စာတရားတွေကို နာနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ “သစ္စာတရား” ဆိုတာက လည်း စာထဲကသစ္စာကို ပြောသည်မဟုတ်၊ ခန္ဓာထဲက သစ္စာကို ဆိုလိုသည်။

ခန္ဓာထဲမှာကလည်း ရုပ်နှင့် နာမ်သာ ရှိသည်။ ထိုရုပ်နာမ် ၂-ပါး၊ အကျယ်ချဲ့လျှင် ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် ဒုက္ခသစ္စာများ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုတရားတို့သည် တည်ငြိမ် နေကြသည် မဟုတ်။ စက္ကန့်မလပ်-မိနစ်မလပ် တရစပ် ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲနေကြသည်။ ရွေ့လျားနေကြသည်။ မတည် မငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်။ ဖောက်ပြန်နေကြသည်။ ယင်း တို့ အားလုံး ဒုက္ခသစ္စာများချည်း ဖြစ်ကြ၏။

သမာဓိ ထူထောင်၍ ဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည်။ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေသော ဒုက္ခသစ္စာ တရား တို့ကို မြင်နိုင်၏။ မြင်သော ဉာဏ်ကား မဂ္ဂသစ္စာ ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခသစ္စာကို မဂ္ဂသစ္စာဖြင့် မြင်နိုင်၏။

ဤသည်ကား ကိုယ့်ခန္ဓာရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ့်ဘာသာပြန်၍ မြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ခန္ဓာက ဟောတဲ့ တရားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နာယူနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမရပူရမြို့၌ ဟောကြားနေသော တရားပွဲ တစ်ခုတွင် (၁)နာရီစေ့၍ တိုက်ကပ်နာရီကြီးက “ဒင်- ဒင်-ဒင်-ဒင်” ဟူ၍ ထိုးသောအခါ ဒကာစိန်က ထ၍ လျှောက်တော့၏။ “ဒကာစိန်” ဆိုသည်မှာ အမရပူရသား ဖြစ်သည်။ အသားညိုညို ဝတုတ်တုတ် ကြီး ဖြစ်၏။ မှိုက်စုရပ်တွင် နေထိုင်သည်။ ဆရာတော် ကြီးနှင့် ရင်းနှီး၏။

ဆရာတော်ကြီးက တရားပွဲပြီးလျှင် မိုးကုတ် မြို့သို့ ကြွရန် စီစဉ်ထား၏။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အရှင်ဘုရား... အခု နာရီက စေ့သွားတော့ တရားပွဲ ပြီးမယ်၊ တရားပွဲ ပြီးရင် အရှင်ဘုရင်က ကြွတော့မှာ၊ တပည့်တော်တို့ ဘယ်သူ့တရားကို နာရမလဲ ဘုရား”

ဤသို့ ရဲရဲတင်းတင်း လျှောက်သောအခါ မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးက ဤသို့ ပြန်၍ မိန့်သည်-

“ဪ... ဒါလား၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်ကို အပ်ခဲ့မယ်၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကို ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်၊ ဖြစ်ပျက်တွေ မြင်လာမယ်၊ ဒါဟာ ခန္ဓာနဲ့ နာ ရတာ၊ ကိုယ့်တရား-ကိုယ်နာရတာပဲ၊ နာနိုင် အောင် ကြိုးစားရစ်ကြ” တဲ့။

ကွမ်းသီးလုံးကလေးများဖြင့်

ဆရာတော်ဘုရား စတင်၍ တရားဟောတော်မူ စဉ်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်းကြီးမပါသေးပါ။ အလွတ် ပင် ဟော၍ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြပေးတော်မူ၏။ ဟောသောအခါတွင်လည်း ထိုင်ရန် ပလ္လင်မရှိသေးပါ။ အိပ်ခုတင်ပေါ်ကနေ၍ ဟောပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ သည်။

ဘေးနားတွင် ကွမ်းအစ်ကြီးတစ်လုံးရှိ၏။ ယင်း ကွမ်းအစ်ကြီးထဲမှ ကွမ်းသီးလုံးကလေးများကို ထုတ် ယူပြီး ခုတင်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် စဉ်တန်းပြသည်။

“ဟောဒါက အဝိဇ္ဇာ၊ ဟောဒါက သင်္ခါရ၊ ဒါ ကတော့ ဝိညာဏ်လို့ သိလိုက်၊ ပြီးတော့

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒါက နာမ်ရုပ်၊ ဒါက သဗ္ဗာယတန၊ ဒါက
ဖဿ၊ ဒါက ဝေဒနာ-လို့ မှတ်ထားကြ။
ထို့အတူ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကမ္မဘဝနှင့် ဇာတိ ဇရာ
မရဏတို့အတွက်(၁၂)လုံးပြည့်အောင် စဉ်တန်းပြနေ၏။

ဆရာတော်၏ တောင်ငူမြို့နယ် ဘော်ပလိအရပ်
က ထွက်တဲ့ ရွေးကွမ်းသီးလုံးကလေးများသည် စားသုံး
ရာတွင်သာမက တရားပြရာတွင်လည်း သူတို့ပါ ပါဝင်
၍ အသုံးတော်ခံနေကြသည်တကား...။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒိုးလိုမွေ့၍

တရားနာ ပရိသတ်ထဲမှ ကျောင်းအမကြီး
အဘွား ဒေါ်သက်ရင်ကလည်း ဤသို့ စဉ်းစားနေမိပါ
သတတ်-

“ဪ... တို့အိမ်က ကွမ်းအစ်ထဲက ကွမ်းသီး
လုံးတွေက ကွမ်းဝါးရာတွင် အစားခံကြရုံသာ
အသုံးဝင်တယ်။

အခု ဆရာတော်ကွမ်းအစ်ထဲက ကွမ်း
သီးလုံးကလေးများကျတော့ ပရိသတ်များ
တရားရဖို့အတွက်ပါ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေ
ကြတာပါကလား...။

တကတည်း... ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား

ကလေးတွေ စိတ်တန်းပြီး အလုပ် လုပ်နေကြသလို၊
သူ့တာဝန်နဲ့ သူ။

နယ်နယ် မဟုတ်ကြဘူးနော၊ သူတို့
ကလေးတွေက ပုထုဇဉ်ဘဝမှ တစ်ဆင့်တက်၊
သောတာပန် သကဒါဂါမ် စတဲ့ဘဝတွေအတွက်
သူတို့အကူအညီ ပေးနေကြတာကလား...။”

ဤသို့ စဉ်းစားနေမိသည် ဆို၏။ ဤနည်းအား
ဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားက ကွမ်းသီးလုံးကလေးများ၏
အကူအညီကို ယူကာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ညက်အောင်
ကြေအောင် ဒိုးလိုမွေ့၍ သင်ပြပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ပလ္လင်နှင့် စားပွဲနှင့် ပန်တင်

ဤသို့အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူလာခဲ့ရာ
တရွေ့ တရွေ့နှင့် ပရိသတ်တွေ များ-များလာသည်။
အစဦးပိုင်းတွင်ကား တရားဟောသည့်ဟန်မျိုး မဟုတ်
ဘဲ မရှင်းလင်း၍ စာမေးလာသူတို့အား ရှင်းလင်းပြဟန်
မျိုးသာ ဖြစ်သေး၏။

ဤသို့ ရှင်းပြရသည်မှာ ဆရာတော်အဖို့ အဆန်း
မဟုတ်တော့ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အဘိဓမ္မာ
ညဝါများကို ချပို့စဉ်ကလည်း ဤသို့ပင်လျှင် မမြင်ရ
သော သဘောတရားများကို မြင်ရသလို နေအောင်

ရှင်းပြနေကျ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ထို့နောက်ပိုင်း
တွင်မှ ပရိသတ်ထဲက ဒကာများက-

“ဒီလို မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တရားဟောပလ္လင်
သီးသန့် ရှိရဦးမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကွမ်းသီးလုံး
ကလေးများ ချပြဖို့ရာ ရှေ့မှာ စားပွဲလဲ ထား
ပေးရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလာကြတော့၏။ ထို့နောက်မှ စီစဉ်ပေးကြသော
ကြောင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ငုတ်တုတ်ကုလားထိုင်
ပလ္လင်မျိုးနှင့် ရှေ့မှာ စားပွဲတစ်ခု ရောက်လာကြတော့

တစ်ဘဝသာသနာ

သည်။ ဤအခြေအနေသည် ယခင်ကထက် ပိုမို၍ ပန်တင့် အဆင်ပြေလာတော့၏။

“တရားဟောပလ္လင်” ဆိုသော်လည်း ရှေးအစဉ် အလာ သုံးစွဲလေ့ရှိသော နောက်မှီတက်နှင့် ဝဲယာနဂါး နှစ်ကောင်၊ ပန်းထောင်ပန်းခက်၊ ပန်းလက် ပန်းကြွတို့ နှင့် ရွှေချထားသော ပလ္လင်မျိုး မဟုတ်ပါချေ။ ထိုပလ္လင် မျိုး ဆိုလျှင်လည်း ရှေ့တွင် ကွမ်းသီးလုံးတင်၍ ပြရာ ဌ မမြင်သာနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်၍ရအောင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်၊ ငုတ်တုတ်ကုလားထိုင်မျိုးနှင့် ကွမ်း သီးလုံးတင်၍ ပြလိုရအောင် ရှေ့တွင် စားပွဲတစ်လုံးကို ချပေးကြခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ ဖြစ်လာသောအခါ တရားနာပရိသတ် တို့မှာ ပို၍ မြင်သာလာ၏။ တင်၍ပြသော ကွမ်းသီးလုံး ကလေးများကို အထင်းသား ပို၍ မြင်လာရတော့သည်။ ဤနည်းဖြင့် ကြာမြင့်စွာ ဟောပြောလာတော်မူခဲ့၏။

ကွမ်းသီးလုံးမှ ပလတ်စတစ်ဘဝသို့

ဤနည်းအားဖြင့် ဆရာတော်ဘုရား ဟောကြား တော်မူလာခဲ့ရာ သက္ကရာဇ် ၁၃၂၂-ခု တန်ဆောင်မုန်းလ (ခရစ် ၁၉၆၀-ခု နိုဝင်ဘာလ) ရန်ကုန်မြို့မှ ဦးသံခိုင်နှင့် ဦးထွန်းရင်တို့ ရောက်လာကြသည့် အချိန်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မှ လာသူများသည် ယောဂီအသစ်များ သက်သက် ဖြစ်ကြ၍ ဆရာတော်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အောက်ခြေမှ စပြီး နောက်တစ်ခေါက် အသေးစိတ် ရှင်းပြတော်မူပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကွမ်းသီးလုံး ကလေးများကပင် တာဝန်ထမ်းကြရ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို ဦးသံခိုင်နှင့်အတူ ပါလာသော ဦးထွန်းရင်က သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ နာယူနေ၏။ ဦးထွန်းရင်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ပန်းချီ ဘလောက် ဒီဇိုင်းလုပ်ငန်း ပိုင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီမျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှုနေခဲ့သည်။

ဆရာတော်ထံမှာ ရက်အတန်ကြာသောအခါ ဆရာတော်နှင့် ရင်းနှီးမှု ဖြစ်လာ၏။ ဆရာတော်အား လည်း မရှင်းလင်းသည်တို့ကို အနည်းအပါး လျှောက် ထား လျှောက်ထားကြည့်သည်။ ဆရာတော်က စိတ် ရှည်ရှည်နှင့် ရှင်းပြပေးတော်မူ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် အတော်ရင်းနှီးလာသောအခါ ဦးထွန်းရင်က လျှောက် ထား တောင်းပန်ကြည့်သည်-

“ဆရာတော်ဘုရား ယခု ဆရာတော် ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် ပြတဲ့အခါ ကွမ်းသီးလုံးကလေးတွေကို ချ-ချပြီး ပြပါတယ်။ ကွမ်းသီးလုံးအစား ပို၍ မြင်သာအောင် ပို၍ ကြီးတဲ့ အရာဝတ္ထုကလေး များ စီစဉ်ပေးရင် လက်ခံမလားဘုရား...”

“အို... ဒါက မြင်လွယ်အောင်၊ သဘော ပေါက်လွယ်အောင် ကိုယ်စားချပြတဲ့ပစ္စည်းပဲကွ။ တရား နာတဲ့ ပရိသတ် မြင်လွယ် ထင်လွယ် သဘောပေါက်လွယ်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဘာပစ္စည်း ဖြစ်ဖြစ် ရတယ်”

ဤသို့ မိန့်၍ လက်ခံသောအခါ ဦးထွန်းရင်သည် အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ ဈေးထဲသို့သွားကာ ပလတ်စတစ် ခွက်ငယ်ကလေးများကို ဝယ်ပြီး လှူတော့သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပြရာ၌ အထောက်အကူပြုပစ္စည်း ကွမ်းသီးဘဝမှ ပလတ်စတစ် ခွက်ငယ်ဘဝသို့ တက်လာရတော့သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ပလတ်စတစ် ခွက်ကလေးများ မှာ မျက်နှာဝ အချင်း တစ်လက်မခွဲခန့်၊ အမြင့် နှစ် လက်မခန့်စီ ရှိကြ၏။ အရောင်မျိုးစုံ ပြောင်ပြောင် လက်လက်နှင့် မျက်စိပသာပလည်း ရှိသည်။ ကိစ္စပြီး၍ ထပ်ထားလျှင် နေရာလည်း ကျဉ်း၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စက်ဝိုင်းကြီး ဖြစ်ပေါ်လာဖို့

ဆရာတော်သည် ပလတ်စတစ်ခွက်ကလေးများကို ချကာချကာဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကြောင်းကျိုးဖြစ်ပုံ၊ လယ်ပုံ၊ ပြတ်ပုံတို့ကို ပြသတော်မူ၏။ ရှေးကထက် ပို၍ ပရိသတ်တွေ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်သာလာသည်။ ကျေနပ်မှုတွေ ဖြစ်ကြရ၏။ နှစ်သက်မှုတွေ ဖြစ်ကြရ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ဦးထွန်းရင်သည် တစ်ဆင့် တက်၍ လျှောက်ပြန်၏-

“ဆရာတော်ဘုရား... ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဟောပြောချက်အရ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အကြောင်း- အကျိုး ဆက်နေပုံတွေကို တပည့်တော်တို့ နားလည်ရပါတယ်။

အကြောင်းကို မဖြတ်တတ်ရင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ချားရဟတ်လို လယ်ရပုံ ပတ်ရပုံကိုလဲ တပည့်တော်တို့ သဘောပေါက်ရပါတယ်။

ဒီတော့ ကြောင်းကျိုးဆက်နေပုံ၊ မဖြတ်

တတ်ရင် လယ်ရပုံ၊ ဖြတ်တတ်လို့ ရှိရင်လဲ ပြတ်သွားပုံတို့ကို ဆရာတော်ဘုရားက စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးပြစေချင်ပါတယ် ဘုရား...။

အဲဒါကို တပည့်တော်တို့က ပုံကြီးချဲ့ပြီး တော့ သုံးထပ်သားတို့လို အပေါ်မှာ ရေးမယ်၊ ရေးပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားမှာ ထောင်ပေးမယ်၊ အဲလိုဆိုရင် ဆရာတော် ရှင်းပြရတာ လွယ်မယ် ထင်တယ်ဘုရား၊ ပို၍လဲ သက်သာမယ် ထင်တယ် ဘုရား...”

ဤသို့ လျှောက်ထားသည်ကို ဆရာတော်ကြီးက “အေးကွ... ဒါဆိုရင် ဒကာ ဒကာမတွေ ပိုပြီး အမြင်ရှင်းမယ်၊ ပို၍လဲ သိလွယ်မယ်ကွ၊ ငါ စီစဉ်လိုက်အုံးမယ်” ဟု မိန့်တော်မူကာ လက်ခံတော်မူပါသတတ်။

စက်ဝိုင်းကြီး ဖြစ်ပေါ်၍လာ

နောက်တစ်နေ့တွင် စာရွက်ငယ်ပေါ်၌ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝိုင်းထားသော စက်ဝိုင်းကလေး၊ ယင်း၏ အတွင်း၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါ ၁၂-ပါး၊ သူ့နေရာနှင့်သူ အကန့်-အကန့်ခြား၍ ထည့်သွင်းပြထား၏။ သစ္စာအားဖြင့်လည်း ခွဲပြထားသည်။ အလွှာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကာလအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အစပ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဝဋ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အခြင်းအရာအားဖြင့်လည်းကောင်း ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ပြထား၏။

ထိုသို့ စီစဉ်ထားသော စက်ဝိုင်းကလေးကို ဦးထွန်းရင်တို့အား ပေးအပ်ချီးမြှင့်သည် ဆို၏။

ယင်းကိုမှ တစ်ဖန် ဦးထွန်းရင်တို့က သုံးထပ်သား အပြားကြီးပေါ်တွင် ပုံကြီးချဲ့ကာ စက်ဝိုင်းကြီး ရေးလိုက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် ယင်းစက်ဝိုင်းကြီးအတွင်း၌ (ဆရာတော် ညွှန်ပြထားသည့်အတိုင်း) သူ့နေရာနှင့်သူ စာသားတို့ကို သွင်း၍ ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ စ၍ ဆရာတော်၏ ဘေးနားတွင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်းကြီး ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။

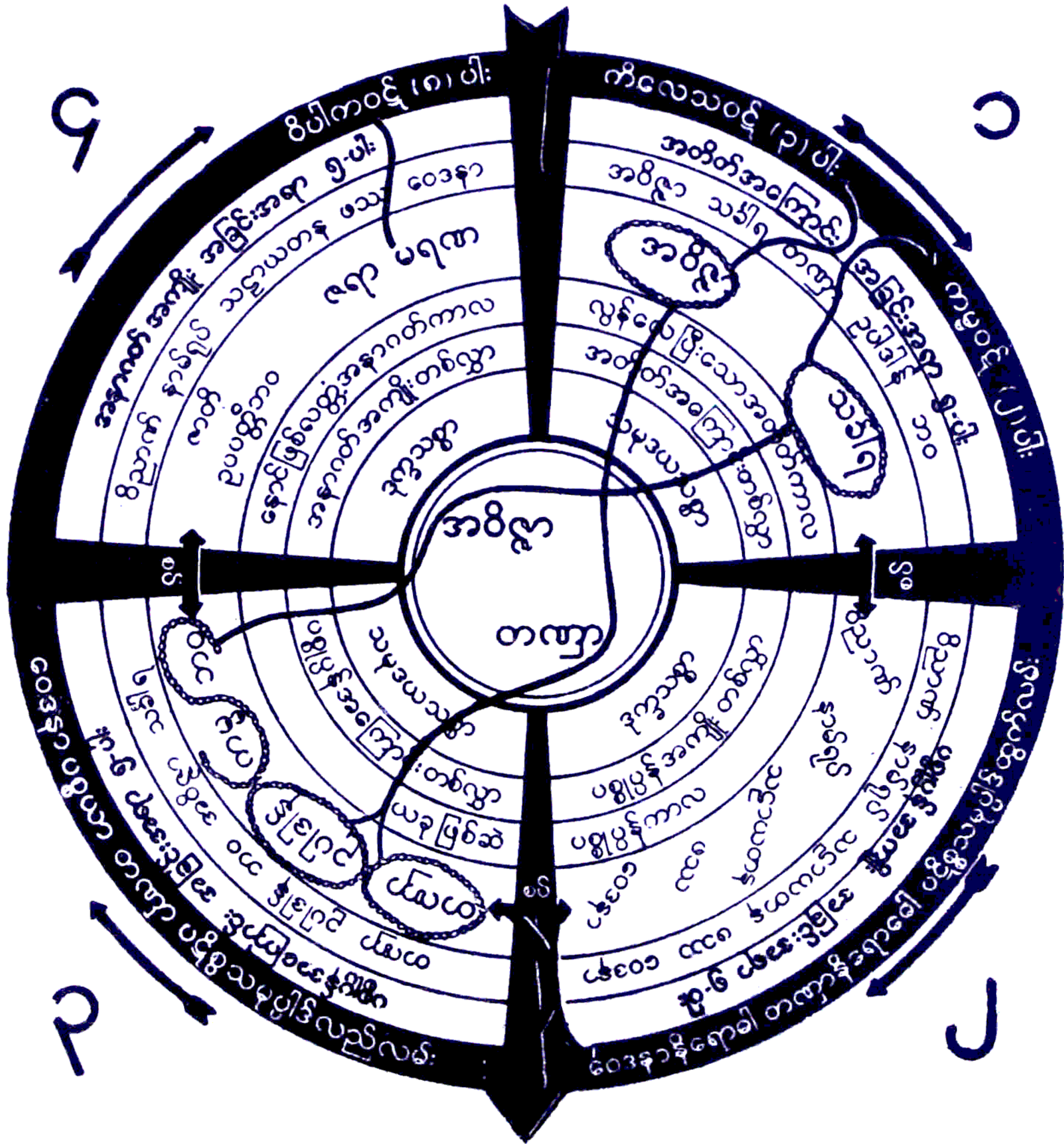
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းကြီးနှင့် ပြကာမှ ပို၍ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာကြသည်။ ပရိသတ်တို့က များ၍ များ၍ လာသောအခါ စက်ဝိုင်းကြီးအတွင်းက စာသားတို့ကို ဝေးတဲ့သူတို့က သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ကြရ။

တစ်ဘဝသာသနာ

ထို့ကြောင့်နောက်ပိုင်းတွင်ဝေးတဲ့သူများ မြင်ရအောင်ရယ်၊ နောက်တစ်နည်း ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်၍ လေ့လာနိုင်အောင်ရယ် ရည်ရွယ်၍

စက္ကူစက်ဝိုင်းအသေးစားကလေးတွေပါ စီစဉ် ရိုက်နှိပ် ဖြန့်ဝေပေးလေသည်။ ယခုအခါတွင်ကား လူတိုင်းအနံ့အိမ်တိုင်းအနံ့ မြို့ရွာအနံ့ ပြန့်၍နေတော့သည်။

ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်နေဟန်ပြ စက်ဝိုင်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဤစက်ဝိုင်းအတွင်း၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါ ၁၂-ပါးကို ကိုယ်ထည်အဖြစ် တည်ထား၍ အသွယ် ရှစ်သွယ်အားဖြင့် ဝေဖန်နိုင်သည်။

မူလအားဖြင့် နှစ်ဖြာ၊ သစ္စာအားဖြင့် နှစ်ခု၊ အလွှာအားဖြင့် လေးလွှာ ပါသည်။ အင်္ဂါအားဖြင့် တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး၊ ကိုယ်ထည်အဖြစ် ထား၍ ပါရှိ၏။ အစပ်အားဖြင့် သုံးစပ်၊ ဝဋ်အားဖြင့် သုံးသွယ်၊ ကာလအားဖြင့် သုံးဖြာ၊ အခြင်းအရာအားဖြင့် နှစ်ဆယ် ပါရှိသည်။ အားလုံး (၈)သွယ်ဖြစ်၏။

မှတ်ချက်။ ။ဤသို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်း စီစဉ်သည်ကို အချို့က အမြင်မကြည်ကြ၊ အသစ်အဆန်း ထွင်သည် ဟုအပြစ်ဆိုလိုကြ၏။ အသစ်အဆန်းထွင်သည် မဟုတ်ပေ။ ရှေးကပင် ရှိခဲ့၏။ မိုင်းကိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီစဉ်ထားသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်း ရှိသည်။

မန္တလေးမြို့တော်ကြီးတွင် မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက်က မင်း ကိုးကွယ်ခံ အကျော်အမော် (ပဏ္ဍိတဓဇ သီရိပဝရ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု) ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ မိုင်းကိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် (ဝိထိပုံ၊ ဘုံစဉ်၊ ဆန်းပုံ၊ သိမ်ပုံ) ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ရေးသား ထုတ်ဝေဖူးသည်။

အလျား ၁၂လက်မ၊ အနံ ၈လက်မခန့် ရှိစာအုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ မန္တလေးမြို့၊ ကျောက်သွေးတန်း၊ တမ္ပဒီပတိုင်း စာပုံနှိပ်တိုက်မှ သက္ကရာဇ် ၁၂၈၀-ခုနှစ်တွင် ရိုက်နှိပ်၏။ ယင်းစာအုပ်ကြီး စာမျက်နှာ(၆၈) တွင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်း ပါသည်။

မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အနီးတွင် ယင်းစာအုပ်ကြီး ရှိ၏။ သို့သော် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ယင်းစက်ဝိုင်းကို အကုန် ကူးယူသည် မဟုတ်၊ ပုံတူ ကူးချသည်ကား မဟုတ်၊ အခြေခံမျှသာ အမှီပြုဟန် ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အတွင်းစာသားချင်း ထားပုံ သို့ပုံချင်း မတူကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မှတ်ချက်။ ။၁၃၂၂-ခု တပေါင်းလဆန်း ၁၄-ရက် (ခရစ် ၁၉၆၁-ခု ဖေဖော်ဝါရီ ၂၇-ရက်)နေ့တွင် ဟောသောတရားပွဲ၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းကြီးကို ဆရာတော်ကြီး ထောက်ပြနေပြီ။ ထိုအချိန်မှစတင်၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်းကြီးကို အသုံးပြုနေလေပြီ။

[မိုး(၅) နှာ-၁၁၅။]

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင်ဟော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာ

(၁၇.၁၁.၆၁)

“ခါတိုင်းတော့ ဒီလိုအဝိုင်းကြီးနဲ့ မပြခဲ့ပါဘူး၊ ပုံတန်း-တန်းပြီး ပြနေခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ဖြင့် ကုသိုလ်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပါလာပြန်တော့ စာရွက်စက်ဝိုင်းတွေ ဝေကြ ကမ်းကြ၊ လှူကြ တန်းကြနဲ့၊ တစ်ခါ ပုံစံကြီးကိုလဲ မောင်ထွန်းရင်တို့က လုပ်ပြီးပေးပြန်တော့ သိဖို့အကြောင်းတွေ ဖြစ်လာတော့တယ်”

[မိုး(၆)နှာ-၉၇။]

ဤသို့အစချီပြီးလျှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကိုယ်တော်တိုင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်ကို

အခြေခံမှစပြီး ဟောပြောတော်မူထားပါသည်။

ယင်းဟောပြောချက်ဒေသနာတို့ကား မိုးကုတ်ဝိပဿနာစာအုပ်အမှတ်စဉ်(၆)တွင် စာမျက်နှာ(၉၀)မှစ၍-

(၁၇.၁၁.၆၁) (၁၈.၁၁.၆၁)

(၁၉.၁၁.၆၁) (၂၀.၁၁.၆၁)

(၂၁.၁၁.၆၁) နေ့စွဲတို့ဖြင့်

အပြည့်အစုံ ဟောပြောထားလျက် ရှိပါသည်။ အသစ်အသစ် ယောဂီများကို ငဲ့ညှာ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပြန်လည် ဟောပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်-တဲ့။

တစ်ဘဝသာသနာ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အခြေခံလျက်

ဆရာတော်ဘုရား၏ ဟောပြောပုံမှာ ကြုံရာ ကျပန်းဟောသည် မဟုတ်ပေ။ အမြဲတမ်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အခြေခံတော်မူ၏။ ပြီးမှ သစ္စာကို ပြတော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရား၏ တရားတော်များကို လေ့လာကြည့်လျှင် ရှေ့ပိုင်း၌ အကြောင်းအကျိုး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြတော်မူ၏။ ပြီးမှနောက်ပိုင်းတွင် သစ္စာဆိုက်အောင် ပြသည်ကို တွေ့ကြရပေမည်။

ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး တရားဟော ပြဆိုလျှင် ဘေးနားတွင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းကြီးကို တွေ့ကြရမည် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးက တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းကြီးကို ထောက်၍ ထောက်၍ ရှင်းပြနေသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ရှေ့နားက စားပွဲ မျက်နှာ ပြင်ပေါ်တွင် ပလတ်စတစ်ခွက်ကလေးများကို ချကာ ချကာဖြင့် ရှင်းပြနေသည်ကိုလည်း ဖူးတွေ့နိုင်ပြန်၏။ ဤသည်ကား အများနှင့် မတူသော ဟောဟန်ကလေးများ ဖြစ်တော့သည်။ [ရန်ကုန်မြို့၊ ဦးသံဒိုင်၏ တိုက်၌ ဟောစဉ်ကုန်းက ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်တွင် ဆရာတော်ကြီးက တုတ်ကြီးဖြင့် ထောက်ပြနေသည်ကို ဖူးတွေ့နိုင်၏။]

ရှေး အခါက နှုတ်တော် သက်သက်ဖြင့် ရိုးရိုးဟောပြုရှင်းလင်းခြင်းထက် ယခုလို စက်ဝိုင်းကြီးဖြင့် တစ်မျိုး၊ ခွက်ကလေးများဖြင့် တစ်ဖုံ၊ နည်းမျိုးစုံအောင် ရှင်းပြသောအခါ ပို၍ နားလည်လွယ်ကြသည် ဆို၏။ ပို၍ သဘောပေါက်လွယ်ကြသည် ဟူ၏။

လက်ချောင်းကလေးများ ချိုး၍-ချိုး၍

မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောတော်မူစဉ်တုန်းက ဖြစ်သည်။ ပဉ္စဝဂ္ဂီများ တရားနာရာ၌ ထင်လွယ် မြင်လွယ်အောင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက လက်ချောင်းကလေးများကို ချိုး၍ ချိုး၍ ပြကာ ဓမ္မဒေသနာများ ဟောကြားတော်မူခဲ့ဖူးပါသည်။

“ဒါက-ကာမဂုဏ်အာရုံဘက် နစ်မျောတဲ့ ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂလမ်း၊ ဒီဘက်ကတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လွန်လွန်ကဲကဲ ညှဉ်းဆဲတဲ့ အတ္တကိလမထာနုယောဂလမ်း။”

အဲဒီလမ်း၂-သွယ်ရဲ့ကြား အလယ်ကောင်က သွားတာကတော့ မဇ္ဈိမာပဋိပဒါလမ်း၊ ငါ ဘုရားသွားတဲ့လမ်း”

ဤသို့ ပြရာတွင် ထိုစဉ်က ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ လက်ချောင်းကလေးတို့သည် အထောက်အကူပြုပစ္စည်းကလေးများ ဖြစ်၍သွားကြတော့၏။

ဤသို့လျှင် အဘ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို အတုယူ၍ အထောက်အကူပြုပစ္စည်းကလေးများဖြင့် ဟောကြားလေသလော မပြောတတ်၊ ပို၍ သဘောပေါက်ကြသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကို ကြည်ညိုကြ လေးစားကြ ကျေးဇူးတင်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကဗျာဆရာ တစ်ဦးက ကြည်ကြည်နူးနူးဖြင့် တေးထပ်ကို ရေးစပ်လျက် အောက်ပါအတိုင်း မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးအား ပူဇော်ထားလေသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စက်ဝိုင်းပြပညာ၊ ယှဉ်စရာမြင်ဘူး တေးထပ်

- ၁။ ဆယ့်နှစ်တွေ ကွက်သိုင်းချ၊ တွက်နှိုင်းဆ သင်္ချာ၊
- ၂။ စက်ဝိုင်းပြ ပညာမှာ၊ ယှဉ်စရာ မြင်ဘူး။
- ၃။ လေးမဂ်ဆိုက် ခေမာဝင်အောင်၊ ဒေသနာစဉ်
ဟောတဲ့ထေရ်မူ။
- ၄။ ဖြစ်ပျက်တဲ့ ကျွန်သံသရာ၊ လွန်ရန်သာ ရည်စူး။
- ၅။ ဝန်ခန္ဓာ မကြည်နူးပါနှင့်၊ ဝစီကျူး မြွက်ရှာ။
- ၆။ ဒေသနာ ထုတ်ပြန်ပြ၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ ရှုကြခါခါ။
- ၇။ သမုဒယ တွယ်အာသာကို၊ အဆွယ်တဏှာ
ပယ်ကာချ၊
- ၈။ အလယ်ဓမ္မာအရ မဂ်လမ်းအဖြာဖြာ၊ တက်လှမ်း
ဘာဝနာ။
- ၉။ ဘဝဂ်လွမ်းတဲ့ အာသဝါကို၊ မသာယာ ရွံ့မုန်း
နိုင်မှလေး။ ။

ရှင်းလင်းဖော်ပြချက်။ ။မိုးကုတ် ဆရာတော်
ကြီးသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အင်္ဂါ(၁၂)ရပ်ကို စက်ဝိုင်းကြီး
ထဲမှာ အကန့်-ကန့်၍ အကွက်ချပြီးလျှင် သူ့နေရာနှင့်
သူ အင်္ဂါရပ်တွေကို သွင်းပြထားတော်မူ၏။ ဒေသနာစဉ်
ကိုလည်း လေးမဂ် လေးဖိုလ်ဆိုက်အောင် စီစဉ်ဟောပြ
တော်မူ၏။

ပထမ ဖြစ်ပျက်တွေ မြင်အောင်ရှုပါ။ ဖြစ်ပျက်
တွေ မြင်ပြီးနောက် ဖြစ်ပျက်ကို လွန်မြောက်အောင်
ရည်စူး၍ ခန္ဓာဝန်ကို မကြည်နူး မမက်မောပါနှင့်ဟု
ခဏ-ခဏ ဝစီမြွက်ပြီး မှာတော်မူသည်။

ထို့ပြင် သမုဒယတဏှာကို ပယ်နိုင်ဖို့ မဇ္ဈိမာ
ပဋိပဒါအလယ်လမ်းဖြင့် တက်လှမ်းပါ။ ပွားများပါ။
ဒါမှသာ ဘဝဂ်တိုင်အောင် လွမ်းတဲ့ အာသဝတရား
တွေကို မသာယာဘဲ ရွံ့မုန်းနိုင်လိမ့်မယ်၊ ရွံ့မုန်းနိုင်မှလဲ
ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ် ပြတ်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်-
ဟူလို။ ။

ဤသို့လျှင် ကဗျာဆရာက မိုးကုတ်ဆရာတော်
ကြီးအား ချီးကျူး ဂုဏ်ပြု ပူဇော်ထားသည်။ “ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့ အခုခေတ်မှာ
မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးဟာ အကျော်အမော်ကြီးပါပဲ။
ဒိုးလိုမွှေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပဲ-တဲ့၊ ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူ
တောင် မမြင်ဘူး”-တဲ့။ ဤသို့ ဂုဏ်ပြုထားသည်။
“ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒိုးလိုမွှေး၊
ခုခေတ်အနေ မိုးကုတ်ပါပဲ”

လူမိုက်ခေါင်းကို ခေါက်သလို

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်း
ကြီးကဖြင့် ဟည်းနေအောင် ခန့်ညားလှပါ၏။ ကွက်
ကွက် ကွင်းကွင်းနှင့် “ထင်း”ခနဲ နေအောင်လည်း
ရှင်းလှပါသည်။ တရားဟောနေတော်မူခိုက်တွင် ဘေး
နားက ဝိုင်းဝိုင်းကြီး ရပ်တည်ပြနေသည်မှာလည်း
လမင်းကြီးလို ကျက်သရေ ရှိလှပါသည်။

အကွက်ကြီး ၄-ကွက်တွင် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အင်္ဂါရပ်တွေ ထည့်သွင်း၍ လောက

သဘာဝနှင့် ဟပ်ပြီး ကျကျနန သရုပ်ခွဲပြလျှင် လှလှ
ပပ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပေါ်လာကြပါသည်။

လူမိုက်တွေ လူလိမ်လူကောက်တွေက ပရိယာယ်
ကြွယ်ကြွယ် သုံး၍ ကိုယ့်အကုသိုလ် ကိုယ့်အပြစ်ကို
ဖုံးကြသော်လည်း လုံးဝ မလုံ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြင့် စစ်
လိုက်လျှင် ဇာစ်မြစ်ပါ ဖော်လျက် ဘွား-ဘွားကြီး
ပေါ်လာတတ်ကြ၏။ လူမိုက်ခေါင်းကို “ဒေါင်”ခနဲ
နေအောင် ခေါက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒါန သီလ စတဲ့ ကုသိုလ်ကိစ္စတွေမှာ အဝိဇ္ဇာဖုံး၍ မသိလုံးထွားထွားဖြင့် ဝဋ်စည်းစိမ်တွေကို တောင့်တပြီး ပြုလုပ်တတ်ကြ၏။ အကောင်းတွေထင်၍ တောင့်တ မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါဟာ ဒုက္ခသစ္စာတွေဟဲ့” “ရလာမယ့်အကျိုး တွေဟာ ဒုက္ခ သစ္စာတွေဟဲ့”လို့ လူမိုက်ခေါင်းကို “ဒေါင်”ခနဲနေအောင် ခေါက်သလို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်က ထောက်ပြ၏။

တစ်ဖန် သန်းခေါင် လကွယ်၊ တောအုပ်လယ်မျှ အဝိဇ္ဇာမှောင်ထုကျ၍ ပြုလုပ်သမျှ အကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးသည်လည်း ဒုက္ခသစ္စာတွေပင် ဖြစ်သည်။ “နင် မသိဘူးလားဟဲ့”လို့ ဆိုဘိသကဲ့သို့ “ဒေါင်”ခနဲ နေ

အောင် ခေါက်လိုက်ပြန်၏။ “အံမယ်လေး... ကြောက် ပါပြီဗျ”ဟု လူမိုက်က ဆိုရသလို ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ရော၍ ပြုလုပ်သမျှ သည်လည်း ဒုက္ခတွေပင် ရော၍ နှော၍ အကျိုးကို ရ စေပြန်၏။ ဒုက္ခသစ္စာတွေပင် ဖြစ်သည်။ အခေါက်ခံရ ပြန်၏။ “အံမယ်လေးဗျ ကြောက်ပါပြီ၊ ဟိုတုန်းက မသိခဲ့လို့ပါ”ဟု ဆိုရလောက်အောင် ဖြစ်ပြန်သည်။

ဤသို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နှင့် တိုင်းကြည့် ထောက် ကြည့်လေကိုင် လူမိုက်တို့အဖို့ အခေါက် ခံရသလို ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤသို့ ဆိုကြသည်-

“ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တုတ်နဲ့ထောက်၊
လူမိုက်ခေါင်းကိုခေါက်-ဒေါက်၊
ဘာ-ခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ”

အောင်မြင်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတစ်ခု

အစဉ်အလာအားဖြင့် သိနေကြတာက “တရား ဟောတယ်ဆိုရင် အသံကောင်းကောင်းနဲ့ ဂါထာရွတ်၊ အနက်ပေး၊ အဓိပ္ပာယ်ပြော၊ ဝတ္ထုကြောင်း သာဓကတွေ နဲ့ လှလှပပ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်” ... သည်လိုပဲ ထင်ခဲ့ကြ ပါတယ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကား ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ ပါဠိကို နည်းနိုင်းသမျှ နည်းထားသည်။ မရွတ် မဖြစ်ပါမှ နည်းနည်းပါးပါး ရွတ်တတ်သည်။ ရွတ်ပြန်တော့လည်း တစ်ပုဒ်ချင်း အနက်ပေးနေသည် မဟုတ်၊ ထို ပါဠိ စာပိုဒ်စု၏

အဓိပ္ပာယ်ကို ငုံခြံပြီး ဘာသာ ပြန်လိုက်သည်။

သည်တော့ အားလုံးက နားလည်ကြတာပေါ့၊ နားလည်တော့ “ကောင်းတယ်”လို့ ပြောလာတော့တာ ပေါ့။ ဒါဟာ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့အကြောင်းရင်းတစ်ခုပါပဲ။

ဆရာတော်ကြီး ပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ ဝါကျ မှန်လှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စကားလုံးတွေ ကို လိုက်ပြီး စာနဲ့ ကူးကြည့်ရင် ပေါ်လာတယ်။ ဝါကျ မမှန်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စုလိုက် ပေါင်းလိုက်တော့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ အချက် အလက်တွေ ဖြစ်လာတယ်။

ခင်ဗျားတို့ လူပါးတွေပဲ

ဆရာတော်ကြီးက အဝေးမှ ရောက်လာကြတဲ့ ယောဂီတွေကို အထူးပို၍ သတိပေး၏။ တရားအလုပ် တွင် ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့်

တစ်နေ့တွင် တရားပွဲထဲ လူပုံအလယ်၌ ဦးသံဒိုင်နှင့် ဦးထွန်းရင်တို့ကို ဤသို့ ဆိုတော်မူ၏-
“ဦးသံဒိုင်တို့ ကိုထွန်းရင်တို့...”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ခင်ဗျားတို့က လူပါးတွေပဲ...”
ဤသို့ မိန့်လိုက်သောအခါ ဦးသံဒိုင်နှင့် ဦးထွန်းရင်
တို့သည် “ဒိန်း”ခနဲ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားကြ၏။
၂-ယောက်လုံးပင် လူပုံအလယ်မှာ ခေါင်းငုံ့ပုဝင်သွား
ကြတော့၏။ “ဘာများပါလိမ့်”ဟုလည်း နားစွင့်နေကြ
သည်။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဦးသံဒိုင်က အရောင်းအဝယ်
လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ဝင်ငွေတွေ ကောင်း
တယ်။ ကိုထွန်းရင်ကလဲ ဘလောက်လုပ်ငန်းတွေ
နဲ့ ဝင်ငွေတွေ ရှိတာပဲ။ ဒါတွေကို ချုပ်တည်း
ဖယ်ထားခဲ့ပြီးတော့ ဒီ(အမရပူရ)ကို ရောက်လာ
ကြတာ မဟုတ်လား (မှန်ပါ ဟုတ်ပါတယ်
ဘုရား)

ဒါကြောင့် “အတော်ပါးတဲ့လူတွေ”လို့
ဆိုရတာပဲ။ ဘာပါးတုံးဆိုတော့ “လူလယ်တွေ၊
လူနတ်တွေ၊ လူလိမ်တွေ”လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်

ဘူးကွ၊ ကိလေသာထုပါးလို့ ဒီရောက်လာကြ
တာ။ ဒါကြောင့် “လူပါးတွေ”လို့ ပြောတာ
(မှန်ပါ ဘုရား)

စာလိုတော့ “အပ္ပ ရဇက္ခ”လို့ ခေါ်တာ
ပေါ့။ “အပ္ပ ရဇက္ခ”ဆိုတာ “ကိလေသာမြူ
နည်းပါးသူ”လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ကွ (မှန်ပါ
ဘုရား)

အေး... ဒါကြောင့် လူပါးတွေပီပီ ထိ
ထိ ရောက်ရောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ကြစမ်းကွာ
(မှန်ပါဘုရား)

ထိုအခါကျမှ ဦးသံဒိုင်တို့ ဦးထွန်းရင်တို့ဟာ အသက်
ရှုလာနိုင်ကြတော့၏။ စောစောကမူ ထိတ်လန့်မွန်းကျပ်
သွားတော့သည်။ အခုမှပဲ ခေါင်းထောင်လာနိုင်တော့၏။
တော်ပါသေးရဲ့။

မှတ်ချက်။ ။စာအုပ်အမှတ်စဉ်(၁)နာ-၄၅၃။

အများအတွက် ခန္ဓာကိုယ်ပြုပြင်နေရ

ကုန်ခဲ့တဲ့နှစ်က စပြီး ယခုနှစ်အထိ တရားပွဲတွေ
က ပို၍ စိပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်ပန်းမှုဒဏ်က
များလွန်းလာ၍လော မပြောတတ်။ ယခု ၁၃၂၂-ခု
ဆောင်းတွင်းပိုင်း တပို့တွဲလဆန်း ၄-ရက်နေ့မှာ
မန္တလေးမြို့ ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့ နေအိမ်စံကျောင်း
တွင် ဆရာဝန်ကြီးတို့ဖြင့် ကြပ်မကုသနေပြန်၏။

ကျန်းမာရေးအတွက် အထူး ဂရုစိုက်နေကြရ
သည်။ ဆရာဝန်တို့ဖြင့် ဆေးထိုး၊ ဆေးစား၊ မြန်မာ
အနိပ်သမား၊ အကြောပြင်ဆရာတို့ဖြင့်လည်း ပြုပြင်နေရ
သည်။

ညနေခင်းအချိန်များတွင် စင်္ကြံကြွတော်မူတတ်
၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မန္တလေး အောင်ပင်လယ် ကန်တော်
ကြီးအထိ လမ်းလျှောက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း
ရန်ကင်းတောင်ခြေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ မန္တလေး တောင်ခြေ
တို့ကို ကားဖြင့် ကြွ၍၊ ထိုအနီးရောက်မှ ခြေကျင်စင်္ကြံ
ကြွတတ်သည်။ နောက်က ဒကာ တစ်ယောက်စ နှစ်
ယောက်စ လိုက်ရတတ်၏။

စဉ်ဆက်မပြတ် ပျက်စီးနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
မှန်းကား သိပါ၏။ ထိုသို့ သိသော်လည်း အများအတွက်
တရားဟောစရာတွေက များစွာ ကျန်သေးသောကြောင့်
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပြုပြင်ပေးနေရသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

အမည်းအဖြူ မရောတွဲကံ အားကိုး

ဒကာ ဒကာမတို့... ကံ ၄-မျိုးရှိတယ် (မှန်ပါ) နံပါတ်(၁)က အမည်းကံ၊ နံပါတ်(၂)က အဖြူကံ၊ နံပါတ် (၃)က အမည်းအဖြူရောတွဲကံ၊ နံပါတ်(၄)က အမည်းအဖြူ မရောတွဲကံ (မှန်ပါဘုရား) မှတ်မိပြီလား၊ (မှတ်မိပါပြီ ဘုရား)

- ၁။ အမည်းကံ
- ၂။ အဖြူကံ
- ၃။ အမည်း+အဖြူရောတွဲကံ
- ၄။ အမည်း+အဖြူမရောတွဲကံ

ဒါတွေဟာ မဇ္ဈိမပဏ္ဍိတ ကုက္ကုရဝတီသုတ်မှာ လာတယ် (မှန်ပါ) အဲဒီမှာ အမည်းကံ ဆိုတာက ကာယကံ သုံးပါး၊ ဝစီကံလေးပါး၊ မနောကံသုံးပါး ပေါင်း(၁၀)ပါး။ အဲဒါတွေ ပျက်ပြားနေပြီ။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မှာ အဲဒီ(၁၀)ပါး မကောင်း ဘူးဆိုရင် ဒုစရိုက်(၁၀)ပါးတွေ လုပ်မိနေပြီ၊ အကုသိုလ် တွေ လုပ်မိနေပြီ၊ အကုသလကမ္မပထ(၁၀)ပါး လုပ်မိ နေပြီ၊ အဲဒါတွေဟာ အမည်းကံတွေပဲ (မှန်ပါ) အကျိုး ပေးရင် အမည်းကိုပဲ အကျိုး ပေးမှာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မှာ ဆိုခဲ့ပြီး(၁၀)ပါး ကောင်း နေတယ်ဆိုရင် သုစရိုက်(၁၀)ပါး ဖြစ်နေပြီ၊ ကုသိုလ် တွေ လုပ်မိနေပြီ၊ ကုသလကမ္မပထ(၁၀)ပါး ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါတွေဟာ အဖြူကံတွေပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) အကျိုး ပေးရင် အဖြူကိုပဲ အကျိုးပေးမယ် (မှန်ပါ)

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မှာတော့ အမည်းရော+အဖြူ ရော ရှိနေယင် အမည်း+အဖြူရောတွဲကံ ဖြစ်နေပြီ၊ (မှန်ပါ) အကျိုးပေးရင် အမည်း+အဖြူရောလျက် အကျိုးပေးမှာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

* နံပါတ်(၄)ကတော့ အမည်း+အဖြူမရောတွဲ ကံ (မှန်ပါ) “အမည်းအဖြူမရောတွဲကံ”ဆိုတာ မဂ် လေးပါး၌ ယှဉ်တဲ့ စေတနာကံကို ပြောတာ (မှန်ပါ ဘုရား) အကျိုးပေးရင် အမည်းအဖြူမရောတာကို အကျိုးပေးမှာပဲ (မှန်ပါ) “အမည်း+အဖြူမရော”ဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ကို အကျိုး ပေးမှာ (မှန်ပါဘုရား) ဒါ့ကြောင့် နံပါတ်(၄)ကံဖြစ်အောင် လုပ်ကြ (မှန်ပါဘုရား)

* အကဏှံ အသုက္ကန္တိ ကမ္မက္ခယကရံ စတုမဂ္ဂစေတနာကမ္မံ အဓိပ္ပေတံ။

ဆိုင်ရာကိုယ်စီ အကျိုးပေးကြခြင်း

အဲဒီလေးမျိုးတွင် အမည်းကံက အပါယ်လေးပါး ကို အကျိုးပေးမယ်၊ အပါယ်ကို ပို့မယ် (မှန်ပါ) အဖြူကံက လူ့ပြည် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည် အကျိုးပေးမယ် (မှန်ပါ)

အမည်း+အဖြူ ရောတွဲကံက သုခ-ဒုက္ခ ရောပြီး အကျိုးပေးမယ် (မှန်ပါ) ဥပမာ အကုသိုလ်ကံက တိရစ္ဆာန်ဘုံသို့ ပို့လိုက်တယ် (မှန်ပါ) ဘုရင့်နန်းတော် မှာ မင်္ဂလာဆင်ကြီး သွားဖြစ်တယ် (မှန်ပါ) ချမ်းချမ်း

သာသာ နေရစားရပေမယ့် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နေရတယ် (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ခါ ကုသိုလ်ကြောင့် ဘုရင့်နန်းတော်မှာ မင်းသားသွား၍ ဖြစ်ရသော်လည်း လူစဉ်မမီသူ ဆွံ့အ- နေသူ ဖြစ်နေပြန်ရင်လဲ ဒါရောနေတာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

အဲ... နောက်ဆုံး အမည်း+အဖြူမရောတွဲကံက တော့ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အားအကိုးရဆုံးပဲ၊ (မှန်ပါ) ဒီကံကို ပေါက်မြောက်အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ရင် အားအကိုးရဆုံးပဲ (မှန်ပါဘုရား)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အား အကိုးရဆုံး နံပါတ်(၄)ကံ

ကိုယ့်ကိုယ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ကြ၊ ငါ့ဘဝမှာ
 ကုသိုလ်များသလား အကုသိုလ်များသလားလို့ (မှန်ပါ)
 အကုသိုလ်များရင်တော့ အပါယ်ကို သွားရမှာပဲ (မှန်ပါ)
 ကုသိုလ်များရင်တော့ သုဂတိဘဝတွေပေါ့ (မှန်
 ပါ) အကုသိုလ်+ကုသိုလ် (အမည်း+အဖြူ) ရောနေပြန်
 လဲ မကောင်းဘူး၊ (မှန်ပါ) ဒါတွေဟာ အမည်းအဖြူ
 ရောတဲ့ အကျိုးတွေနဲ့ သံသရာထဲမှာ မျောနေကြတာပဲ
 (မှန်ပါ) ကောင်းပါ့မလား (မကောင်းပါဘုရား)
 အေး... ကိုယ့်ကိုယ်ကို စစ်ဆေးကြည့်လို့

အမည်းကံတွေ တွေ့တာနဲ့ ထိုင်ပြီး ညည်းမနေနဲ့
 (မှန်ပါ) စိတ်အားငယ်မနေနဲ့ (မှန်ပါ) ဟောဒီ
 နံပါတ်(၄)ကံကိုသာ ပေါက်မြောက်အောင် ဇွဲကင်းလိုက်
 (မှန်ပါ) လွတ်မြောက်သွားနိုင်တယ် (မှန်ပါဘုရား)
 ကုက္ကုဋမိတ္တမုဆိုးကြီးတို့၊ မိလကမုဆိုးကြီးတို့
 ဟာ ပေါက်မြောက်အောင် ကြိုးစားလိုက်ကြတော့
 အပါယ်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ကုန်ကြတယ် မဟုတ်လား
 (မှန်ပါဘုရား) အေး... ဒီနံပါတ်(၄)ကံအားကိုးကြပါလို့
 တိုက်တွန်းလိုက်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

မန္တလေးမြို့ တရားသဘင်ကြီး

ဆရာတော်၏ ကျန်းမာရေးမှာ အတော်ကောင်း
 လာပြီ။ သက္ကရာဇ် ၁၃၂၂-ခု တပို့တွဲလပြည့်နေ့
 (၁၉၆၁-ခု ဇန်နဝါရီလ ၃၀-ရက်နေ့)မှစ၍ မန္တလေးမြို့
 ကြီးအတွက် တရားသဘင်ကြီး ကျင်းပတော်မူသည်။
 ညစဉ် ညတိုင်း ၇-နာရီမှ ၈-နာရီအထိ တရားဓမ္မ
 ဟောပြောပေးတော်မူ၏။ တရားတစ်ပွဲလျှင် (၁)နာရီမျှသာ
 ဟောပေးတော်မူလေ့ရှိသည်။

ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့၏ ကျယ်ဝန်းလှသော
 ခြံဝင်းကြီးသည်ပင် ပရိသတ်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှံကုန်၍
 လမ်းမကြီးများပေါ်သို့ ပြန်ကျဲကုန်ကြသည်။ ကြာသော်
 ဝန်းကျင်ပတ်ချာ လေးဘက်လေးတန် လမ်းမကြီးများ
 ကားအသွားအလာပိတ်ဆို့ကုန်ရတော့၏။ ပရိသတ်တွေ
 များပြားလွန်း၍ ယာဉ်ထိန်းရဲများက လာရောက်အကူ
 အညီ ပေးကြရတော့သည်။

ပရိသတ်တို့သည် မန္တလေးမြို့ပေါ်ကသာမက၊
 စစ်ကိုင်း တံတားဦး မြစ်ငယ် ကျောက်ဆည် စဉ်ကိုင်
 စသည်တို့ကပါ ကားများဖြင့်၊ ရထားများဖြင့်လာကြ၍
 နာကြသည်။ တစ်ည တစ်ညလျှင် ပရိသတ် (၅၀၀၀)
 ငါးထောင်ကျော် (၆၀၀၀) ခြောက်ထောင်ခန့်မျှ ရှိသည်။

တရားကို ကြည်ညို၍ လာသောအခါ တရားနာ
 ပရိသတ်တို့ကိုပါ ကြည်ညိုလာကြဟန် တူသည်။
 “တရား နာ၍ အပြန် ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကားများဖြင့်
 အခမဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါမည်” ဟု ပရိသတ်အတွင်းမှ ဆို
 လာကြသည်။ ဤသို့သော သဒ္ဓါတရားများပါပေ။

တစ်ဘဝသာသနာ

နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ ပို့ကြသူများ

ဤနည်းအားဖြင့် အခမဲ့ နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ ကားများ ဖြင့် ပို့ပေးကြသည်။ အချို့က ကိုယ်ပိုင်ကားကလေးများ ဖြင့် ဆံ့သမျှ တင်ဆောင်ခေါ်သွားကြ၏။ အချို့ကမူ သက်သက် ကုသိုလ်ယူလို၍ ဘတ်စ်ကားကြီးများကို ငှားရမ်းခေါ်ဆောင်လာကြသည်။

တရားပွဲ ကွင်းပြင်ကြီး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လမ်းမကြီးများပေါ်၌ တရားနာလာကြသော ကိုယ်ပိုင် ကားကလေးများ၊ နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ ပို့ကြမည့် ကားကြီး ကားငယ်များ ပြည့်ကျပ်နေအောင် နေရာလပ် မရှိ စောင့်ကြိုနေကြသည်။

တရားပွဲပြီး၍ ပရိသတ်ကြီးအုံကြွ ထ၍ ပြန်မည် ပြုသောအခါ “ဘယ်ကို သွားကြမလဲခင်ဗျ၊ ဘယ်ကို လိုက်ပို့ရမလဲ ခင်ဗျ၊ အခမဲ့ ပို့ပေးပါမယ် ခင်ဗျ” ဟူ၍ ဆိုကာ ကြိုဆိုကြလေ၏။ ပြီးလျှင် တူရာ တူရာတို့ကို ပေါင်း၍ အိမ်တိုင်ယာရောက်လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြ ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ကုသိုလ်ယူကြလေသည်။

ဤသို့လျှင် ဘဝယာဉ်ခရီးအတွက် ယူတတ် သော သူများ ရကြလေ၏။ မန္တလေးမြို့သူ မြို့သားတို့ ကား ဤမျှလောက်ပင် စံတင်ရလောက်အောင် သဒ္ဓါ တရား ထက်သန်ကြလေသည်။

ပရိသတ်တွေများလွန်း၍ အရေအတွက်ကို သိ ချင်သောကြောင့် ထေရာသနစံကျောင်း ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှက “မည်သို့ တွက်ရပါမည်နည်း” ဟု စဉ်းစားနေမိပါသတတ်။ နောက်မှ အကြံပေါ်လာသည် “ယပ်တောင်တစ်ခုစီ ကမ်းကြည့်မည်”။

ထိုအကြံအစည်အတိုင်း သူ၏ မွေးနေ့ဖြစ်သော တပေါင်းလပြည့်ကျော်(၇)ရက်နေ့တွင် ကြွလာသော ပရိသတ်ကြီးကို ယပ်တောင်တစ်ခုစီ ကမ်းလှမ်းလှူဒါန်း ကြည့်၏။ ယပ်တောင် (၆၀၀၀) ခြောက်ထောင် မလောက်အောင် ဖြစ်တော့သည် ဟူ၏။

နိဗ္ဗာန်ဆိပ်ဦးပမာ အခွင့်သာ

မန္တလေးမြို့၊ ရွှေလုံရပ်၊ ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့ ၏ ဝင်းခြံနေအိမ်ကြီးသည် ယခုအခါ မိုးကုတ် ဆရာ တော် ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးတော်မူသည့်အပြင် သစ္စာ တရားတို့ကို ဟောပြောဌာနကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်၍ နေချေပြီ။

နယ်လေးရပ်မှ ပရိသတ်တို့ ဝိုင်းအုံရောက်လာ ကြ၍ တရားမမ္မတို့ကို နာကြားကြသဖြင့် “နိဗ္ဗာန်ဆိပ် ဦးကြီး” သဖွယ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ အခွင့်အလမ်းသာ ကြ၏။

အိမ်သူ အိမ်သားတို့ကလည်း ဆရာတော်ဘုရား ကြီးအပေါ်၌ ဖခင်ကြီးသဖွယ် သံယောဇဉ် တွယ်၍ နေကြလေပြီ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ဖခင်ကြီး ပမာ အရာရာ၌ ဆုံးမတော်မူ၏-

“ဟဲ့... မောင်ချစ်ဆွေ+မမ...၊ နင်တို့က

ဓမ္မာရုံ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမများ ဖြစ်ကြ တယ်။ ဒါနတော့ လုပ်ကြပါရဲ့၊ ဘာဝနာဘက်က နည်းနေကြအုံးမယ်”

သူများတွေက ဒီအိမ် ဒီဝင်းခြံကြီးကို လာ-လာပြီး တရားနာကြတယ်။ ပီးတော့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် တရားအားထုတ်ကြတယ်။

ကိုယ့်အိမ်ဝင်းခြံကို အမှီပြုပြီး သူများ တွေ အကျိုးဖြစ်ကြသလောက် ကိုယ်က အကျိုး မဖြစ်ဘဲ နေကြအုံးမယ်...”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မကြာ မကြာ သတိပေးတော် မူ၏။ သို့သော်လည်း ကျောင်းအမ ဒေါ်မမကမူ အသက် ၄၀-ဝန်းကျင် အရွယ်ဖြစ်၍ စီးပွားရေးနယ်ပယ် က မထွက်နိုင်သေး၊ သို့ဖြစ်၍ ဝိပဿနာလုပ်ငန်းခွင် အတွက်လည်း အချိန်များများ မပေးသေး။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာ အမဲရိုးနဲ့တူ

ကျောင်းဒကာ ဦးချစ်ဆွေက ဆရာတော်ကြီး သတိပေးသည်ကို သဘောပေါက်၏။ ဆရာတော်ကြီးက “အသေ မဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင် အားထုတ်ကြနော့၊ ကံကောင်းတုန်း၊ ဉာဏ်ကောင်းတုန်း၊ အရွယ်ရှိတုန်း၊ အင်အားပြည့်တုန်း အားထုတ်ကြ” ဟူ၍ ခဏ ခဏ သတိပေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားလုပ်ငန်းခွင်တွင် အချိန် များများ ဝင်နေလေပြီ။

ကျောင်းအမ ဒေါ်မမကမူ မနက်လင်းလာ၊ စားသောက်ဖွယ်တို့ကို စိမ့်ပြီးလျှင် ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် မြို့တွင်းက မိမိတို့ပိုင် “စခန်းသာပွဲရုံ” သို့ သွားမြဲ ဖြစ်လေ၏။ ညနေတိုင်မှ ပွဲရုံသိမ်း၍ ဂျစ်ကားဖြင့် ပြန်လာ၊ အိမ်ဝင်းခြံဝရောက်သောအခါ “ပေါ်-ပေါ်” ဟူ၍ ဟွန်းတီးတတ်လေသည်။

ဤသို့ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ပြုလုပ်နေသည်ကို တစ်နေ့တွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရက်ရက်စက်စက် မညှာမတာ ဆိုတော့၏။

“ဟယ်... ဟွန်းတီးသံကြားလို့ ငါက ပြတင်းပေါက် လှုပ်ကြည့်မိတယ်၊ ခွေးမကြီး တစ်ကောင် အမဲရိုးကြီး ကိုက်ချီပြီး ပြန်လာတာ တွေ့သဟဲ့”

ဤသို့ တူးတူးခါးခါး ပစ်ပစ်ခါခါ ဆိုသော်လည်း ဒေါ်မမက မနာတတ်၊ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေတတ်သည်။ “ဆရာတော်ကြီးက ဒီလို ဆိုတာ မနာဘူးလား” ဟု ဘေးက မေးကြသောအခါ “မနာပေါင်” တဲ့၊ “အဖေကြီးက ဆိုတဲ့ဥစ္စာ၊ ပန်းပွင့်နဲ့ ပေါက်တာလိုပဲ၊ မနာပေါင်” တဲ့၊ ဤသို့လျှင် ဒေါ်မမအတွက် အပြောရခက်နေသည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှာ (အဋ္ဌိကင်္ဂလူပမာ ကာမာ) “စီးပွားဥစ္စာ စတဲ့ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့သည် အမဲရိုးနှင့် တူကြကုန်၏” ဟူ၍ ဘုရားဟောဒေသနာတော်အရ ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

အဓိပ္ပာယ်မှာ အသား မပါ အညှီနဲ့ကလေး ယဲ့ယဲ့သာ ရှိသော အမဲရိုးတစ်ခုကို ခွေးပိန်ကလေး တစ်ကောင်က ရရှိသွားသတဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကံကောင်းလို့ ရတယ်-ဟု ထင်မှတ်နေသတဲ့။

ဒါနဲ့ တခြား ခွေးတွေ မမြင်ရလောက်တဲ့ ချောင်ကျကျနေရာကို သွားပြီး ဝါးနေသတဲ့၊ ဝါးရင်း ဝါးရင်း အာခံတွင်းက တံထွေးတို့ဖြင့် စိုလာတဲ့အခါ ပို၍ အရသာရှိမလိုလို၊ အသားတွေပဲ ထွက်လာမလိုလို အောက်မေ့ရသတဲ့။

အဲဒါလို “ကလပ်-ကလပ်”နဲ့ ဆက်လက် ဝါးနေသော်လည်း အားရတယ် မရှိ၊ ဝ-တယ်လို့လဲ မရှိ၊ သူများကိုလည်း မပေးနိုင်၊ လွတ်လည်း မလွတ်နိုင် ဖြစ်ရသတဲ့။

ဤဥပမာအတိုင်းပင် ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ်တို့ သည်လည်း ဝ-တယ်လို့မရှိ၊ ဝ-နီးနီးဖြင့်သာ နောက်ဆုံးတွင် လက်လွတ်လိုက်ရမြဲဖြစ်လေသတဲ့၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက အမဲရိုးနှင့် ဥပမာနှိုင်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

သူတို့အပေါ် ဆရာတော်၏ စေတနာ

ကျောင်းအမ ဒေါ်မမသည် ဆရာတော်ကြီး၏ ဆူပူမှုကို ခဏ ခဏ ခံရ၏။ သူ့အဖို့ မထူးဆန်းတော့ချေ။ ဆရာတော်ကြီးကလည်း သူတို့၏ ဆေးကုသမှုကို ခံယူ၊ သူတို့အိမ်မှာ သွားနေ၊ သူတို့ဆွမ်းကို စားနေပါလျက် အညှာမပေး၊ ဆူစရာရှိလျှင် ဆူလိုက်သေး၏။ သူတို့မိသားစုအပေါ် စေတနာထား၍ ဆူခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်မမမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အားလပ်သော နေ့များတွင် အိမ်အောက်ထပ်၌ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရင်း ပန်းပန်မိရာ အငယ်ဆုံး သားကလေးက အော်၍ တိုင်တတ်သည်။

“ဟောဒီမယ် ဘဘ ဘုန်းဘုန်း ဘုရား... မေမေ ခေါင်းမှာ ပန်းတွေ ပန်နေတယ်...”
ဟဲ့ ကောင်ကလေး၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ ဘဘဘုန်း ကြားသွားမယ်...”
ဤသို့လျှင် ဆရာတော်ကြီးနှင့် အိမ်သူ အိမ်သားတို့၏ ဆက်ဆံရေး လေးစားမှုကိုလည်း တစေတစောင်း အကဲခတ်နိုင် သိရှိ ကြည်ညိုရနိုင်လေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ဤ အကြောင်းအရာများကို ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့ ကိုယ်တိုင်က ပြန်လည် ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

တရားတွေ ကျန်ရစ်စေချင်လို့

မန္တလေးမြို့၊ ရွှေလုံရပ်၊ ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့ အိမ်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်က ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း ည၇-နာရီမှ ၈-နာရီအထိ တရားတစ်ပွဲ ဟောကြား၍ ပြီးပြီ၊ ပရိသတ်တို့လည်း ပြန်ကုန်ကြလေပြီ။

ဓမ္မာရုံ ကျောင်းအမ အိမ်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မမသည် လည်း ဆရာတော်ဘုရား တရားဟောပြီးပြီ ဖြစ်၍ ဖျော်ရည်တစ်ခွက်သွား၍ ဆက်ကပ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်အနားတွင် (၁)ဦးထွန်းအောင် (ရှမ်း+မြန်မာရောင်းဝယ်ရေးပွဲရုံ) (၂)ခရစ်ယာန် ပြဿနာ မေးသော ဦးဖေဝင်း (၃)ဓမ္မာရုံ ကျောင်းအမ အိမ်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မမ၊ ဤသုံးဦးမျှသာ ရှိကြ၏။

* စပ်မိစပ်ရာ စကားအနည်းငယ် ဆက်လက် ပြောဆိုနေကြရာ ည၉-နာရီခန့်လောက် ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ဆရာတော်က မိန့်တော်မူတော့၏ - “ဟေ့ ... မောင်ထွန်းအောင်၊ အသံဖမ်းဖို့ တိပ်ရီကော်ဒါ ယူခဲ့၊ ပြင်စမ်းကွာ-၊ တရားဟောမယ်၊ တရားတွေ ပေါ်လာတယ်”
ဤသို့ မိန့်နေ၍ ခါတိုင်းကဲ့သို့ တိပ်ရီကော်ဒါ

ကို အနီးသို့ ယူလာ၊ မိုက်ကရိုဖုန်းကို ရှေ့မှာ ချ၍ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ရတော့၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က တရားတစ်ပွဲ ဟောနေပြန်ပါဟော့သည်။ အနီးတွင်ရှိသော (၃)ယောက်က နာကြရတော့၏။

ပရိသတ်က (၃)ယောက်မျှသာ ရှိသော်လည်း ဟောသောအခါတွင်ကား လူပေါင်းအမြောက်အမြားကို ဟောနေသလို အော်၍ဟောနေ၏။ အသံကို မြင့်၍တင်၍ အားရပါးရ ဟောနေတော်မူသည်ဆို၏။ တိပ်ခွေတစ်ခွေစာ တစ်နာရီအပြည့်ပင် ဟောပေးတော်မူပါသတတ်။

မှတ်ချက်။ ။ဆရာတော်က သူ့ကိုယ် သူ “အသက်တမ်းက သိပ်မကျန်တော့ဘူး”ဟူ၍ သိနေ၍ လော မပြောတတ်၊ ရသမျှ အချိန်ကလေးအတွင်း တက်သုတ်ရိုက်၍ ဟောပေးနေသလို ဖြစ်၏။ ပေါ်လာသမျှ တရားတွေလည်း ပျောက်ပျက်မသွားစေချင်လို့၊ ကျန်ရစ်စေချင်လို့ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

* ဤအကြောင်းအရာများကို တရားနာ (၃) ယောက်တွင် ပါဝင်ခဲ့သော ဦးထွန်းအောင် (ယခုအခါ ရှမ်းပြည်၊ တောင်ကြီးမြို့၊ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ အဖွဲ့ခွဲ ၃က္ကဋ္ဌ)က ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
အများအတွက် အကျိုးဖြစ်ပါစေ

ကျမ်းပြုအကျော် ဆရာတော် အရှင် ဇနကာ ဘိဝံသသည် ညမှောင်မှောင် သူ့ကျောင်းကလေးပေါ်၌ လှည့်ပတ်၍ စကြိုကြွနေရင်းမှ ရုတ်တရက် ရပ်တန့် သွားတတ်၏။ ပြီးလျှင် ခဲတံနှင့် စာရွက် ရှိရာသွားပြီး ညမှောင်မည်းမည်းတွင် ခပ်ကျဲကျဲစမ်း၍ ပေါ်လာသမျှ အတွေးတို့ကို အကြမ်းစား ရေးမှတ်-တို့ထားတတ် သည်။

ထိုအတူပင် ကျမ်းပေါင်းများစွာတို့ကို ပြုစု တော်မူခဲ့သော လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် လည်း အတွေးကောင်းတစ်ခု၊ အကြံကောင်းတစ်ခု ပေါ်လာပြီဆိုလျှင် ချက်ချင်း ကောက်၍ ပျောက်မသွား အောင် ရေးတတ်သည်ဟူ၏။

တစ်ခါသော် ရေချိုးနေရာမှ “ဘွား” ခနဲ ထလာ ပြီးလျှင် သင်းပိုင်ရေစိုကြီးဖြင့် ခပ်သွက်သွက်လာကာ ခဲတံနှင့် စာရွက်ကို အတင်းတောင်း၍ ရေးမှတ်တော့ သည် ဟူ၏။

အတွေးကောင်း အယူအဆကောင်း အချက် အလက်ကောင်းကလေးတို့သည် ပေါ်-ပေါ်လာတတ်ကြ သော်လည်း အရေးထဲကျလျှင် ပျောက်-ပျောက်ကုန် တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ပျောက်ပျက်မကုန်ခင် ဤသို့ မှတ်တမ်းတင်တော်မူကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအတူ ယခုအခါ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား ကြီး ဦးဝိမလမှာလည်း သူ့ခန္ဓာထဲ၌ တရားတွေ ပေါ် နေပါလိမ့်မည်၊ ပေါ်နေသော တရားတို့ကို သူ့ဉာဏ်ဖြင့် မြင်နေပါလိမ့်မည်၊ ဤအစဉ်တို့ကို ပျောက်ပျက်မကုန်ခင် ဟောပြုလိုခြင်း ပြောပြလိုခြင်းတို့ကြောင့် ရုတ်တရက် တရားပွဲစီမံစေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် ဟောသမျှ ပြောသမျှတို့လည်း နောက် ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ကျန်ရစ်စေလိုဟန်တူ၏။ “အများ အတွက် အကျိုးဖြစ်ပါစေ၊ တရားရလိုသူတို့အတွက် ရပါစေ” ဤစေတနာတို့ကြောင့် အသံဖမ်းယူထားဖို့ပါ သတိပေးခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

လေငန်းရောဂါ စွဲကပ်လာခြင်း

ထိုသို့ နေ့စဉ်မှန်မှန် ည၇-နာရီမှ ၈-နာရီအထိ တရားတွေ ဟောပြောလာခဲ့ရာ ၁၃၂၂-ခု တန်ခူးလပြည့် ကျော် ၂-ရက် [၁၉၆၁-ခု ဧပြီလ ၁-ရက်]နေ့တွင်ကား တရားဟောယင်း အပြင်ပလေအေးမိသဖြင့် ဆရာတော် လေငန်းရောဂါစွဲတော့၏။ ထို့ကြောင့် တရားဟောခြင်း ကို ခေတ္တရပ်နားထားရတော့သည်။

ဆရာတော်က တရားဟောပြုဆိုလျှင် အပြင် လောကကို အာရုံပြုတော့ဟန် မတူ၊ ထိုမျှမက မိမိ

ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ မညှာတော့ပေ၊ တရားကိုသာလျှင် တစ်ခုတည်း အာရုံပြုထားဟန် တူသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါ တစ်ခါတွင် အပြင်ပလေအေး မိတတ်ခြင်း၊ ပန်ကာလေမိတတ်ခြင်းများ ဖြစ်ရတတ်၏။ ယခုလည်း ထိုသဘောမျိုးဖြစ်၍ အနည်းငယ် ကျန်းမာ ရေး ချွတ်ယွင်းထိခိုက်လာရလေသည်။

ယင်းသို့ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာသောအခါ ရန်ကုန်မှ ဦးအောင်ဇံဝေ၊ ဦးသံဒိုင်တို့သည် မန္တလေးမှ

တစ်ဘဝသာသနာ

ဦးချစ်ဆွေတို့နှင့် တိုင်ပင်ကြပြီး ဒေါက်တာ ဆိုနီကို ပင့်ကြ၏။ ဆေးထိုးဆေးစားနည်းဖြင့် ကုသကြသည်။

မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်အနေဖြင့်လည်း (အမရ ပူရမြို့၏ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် ရှိသော) ရှမ်း ကလေးကျွန်းရွာမှ နာမည်ကျော် လက်နှိပ်ဆရာကြီး

ဦးထူးကို ပင့်၍ နှိပ်စေကြပါသေးသည်။

သင်္ကြန်အကြိုဦးတွင် ရောဂါက ဝင်ရောက်လာ လေရာ တရားဟောကို ခေတ္တရပ်ထားရင်းဖြင့် သင်္ကြန် တွင်းသို့ ရောက်လာလေ၏။ သင်္ကြန်တွင်း၌ မဟောနိုင် ခဲ့ပေ။ ဤနည်းအားဖြင့် သင်္ကြန်လွန်ကာ ၁၃၂၃-ခု နှစ်သစ်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့တော့သည်။

သွေးကြောထဲ သွေးခဲကလေးတွေ ပိတ်

ထို့နောက် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ သာလှကို လည်း ပင့်ကြသေး၏။ သို့သော် အကြောင်းမညီညွတ်၍ လိုက်ပါမလာနိုင်ပါ။ အကြံဉာဏ်ပေးရုံသာ ပေးလိုက်နိုင် ပါသည်။

“ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ လေငန်းရောဂါက သွေးကြောထဲမှာ သွေးခဲကလေးတွေ ပိတ်ဆို့ နေတာပါ။ ဆီးချိုနဲ့ သွေးတိုးမှာ မယုတ်မလွန် မျှတနေရင် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။”

အခုခေတ်မှာက ခေတ်မီ အင်္ဂလိပ် စား ဆေး၊ ထိုးဆေးကောင်းတွေလဲ ရှိနေပြီပဲ။ ပီးတော့ မြန်မာလက်နှိပ်သယ်ကိုလဲ လက်မလွှတ်ပါနဲ့။ အနှိပ်ခံပါ”

ဟူ၍ အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်သည် ဆိုပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဆရာဝန်ကြီးများနှင့်ရော၊ မြန်မာလက်နှိပ်သယ်နှင့်ပါ ကုသလိုက်ရာ သိပ်မကြာခင် ကျန်းမာရေး ပြန်လည် ကောင်းမွန်လာတော့သည်။

တရားဟောမှုကိုတော့ မတားပါနဲ့

ဆရာဝန်ကြီးများက “တရားဟောမှုကို ခေတ္တ ရပ်ထားပါဦးဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်ထားပိတ်ပင်ကြ၏။ သို့သော် ထိုစကားကို ဆရာတော်ဘုရားက လက်မခံ ချင်ပေ။ “အချိန် သိပ်မကျန်တော့ဘူး” ဟူ၍ မမိန့်ရုံ တမည်သာ ရှိတော့သည်။ ခပ်မဆိတ်နေရင်းက တရား ပွဲတွေ ဆက်လက် ကျင်းပဟောပြုနေတော့သည်သာ။

ဤနေရာတွင် ဆရာတော်အရှင်ဇနကာဘိဝံသ နှင့် တူသွားပြန်၏။ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသက လည်း အတော်အတန် နေမကောင်းသဖြင့် “စာပို့ချမှု ကိစ္စ ခေတ္တနားထားပါဦး” ဟု ဆရာဝန်ကြီးများက လျှောက်လျှင် ပြုံးပြီး နေတတ်၏။ ပြီးလျှင် နားမထောင်၊ စာချမြဲ ချသည်သာ။

ထို့နောက် ကျန်သမျှ ရက်ပိုင်းတွင် မိုးကုတ်သို့ တက်ကာ ထုံးစံအတိုင်း တရားဓမ္မဟောပြုတော်မူ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝိမလ (သူတို့မိုးကုတ်အခေါ် ဆရာတော်ဦးဝိမလ) ရောက်လာပြီဆိုလျှင် တရားနာ ကြမည့် ပရိသတ်တို့ကား တစ်သိုက်တစ်မြုံကြီး လှိမ့်၍ ရောက်လာတတ်ကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဟောပြုချက်တို့ကား သစ္စာတရားများ ဖြစ်၍ ဖြစ်စဉ်ကို ဖြစ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရိုး၍မသွား၊ နာ၍ မဝ၊ ကြား၍ မတင်းတိမ် ဖြစ်ကြရသည်။ အသိဉာဏ်လည်း တိုးပွား ကြရ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နာ၍ မဝနိုင် မရိုးနိုင်သော တရား

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ ဟောပြောချက်တို့က မှန်ကန်လွန်းလှ၍ သစ္စာတရားတွေ ဖြစ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရိုး၍ မသွား၊ နာကြား၍ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရန်ကုန် မြို့၊ သမိုင်းရပ်၊ အောင်သိဒ္ဓိလမ်းမှ မိုးကုတ်ယောဂီ ဦးမင်းဆွေ (နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ပထမဆင့်)က ပြောပြဖူး၏ -

“မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာ သစ္စာလေးပါး တရားစာအုပ်တွေကို နံပါတ်(၁)ကစပြီး နံပါတ်(၁၀)အထိ စဉ်တန်း ဖတ်တာ (၁၃)ခေါက်ပေါက်တယ်” တဲ့။

“ဒါပေမယ့် ရိုးမသွားဘူး၊ တစ်ခေါက် ထက် တစ်ခေါက် အသိဉာဏ်တွေ တိုး-တိုး သာ လာတော့တယ်” တဲ့။

အသိဉာဏ် တိုးတော့ သဘောပေါက်၊ သဘောပေါက်တော့ ဖတ်လို့ ပို၍ ပို၍ ကောင်း နေတော့တာပေါ့” တဲ့။

ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း၊ မိုးနဲမြို့၊ ဓမ္မစေတီကျောင်းတိုက် အတွင်းက မိုးကုတ် ဝိပဿနာ အဖွဲ့ခွဲ(၈၃)ကလည်း ဤသဘောအတိုင်းပင် ပြောကြပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့- သူတို့အဖွဲ့ဝင်များက လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တရားစာအုပ် (၃၃)အုပ်၊ သစ္စာအနက် ၁၆-ချက် စာအုပ် ၂-အုပ်၊ ဒုလ္လဘ ဒေသနာ(၇)အုပ် တို့ကို အစဉ်အတိုင်း ဖတ်ကြပါသတဲ့။

နေ့စဉ် နေ့တိုင်း တရားနာရမည့်အချိန်ကို သတ်မှတ် ထားကြပါသည်။ အချိန်ကျလျှင် အဖွဲ့ဝင် အကုန်လုံး လာကြရ၏။

အသံ ပီပီသသနှင့် အာရင်း လျှာရင်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဖတ်ပြရသည်။ ကျန်အဖွဲ့ဝင် အားလုံးက ငြိမ်သက်စွာ နာကြရ၏။ တစ်နေ့လျှင် တစ်ပုဒ် ဖတ်၍ နာကြသည်။ ပြီးလျှင် မှတ်ထား၍ ရပ်နားကြ၏။ ထို့နောက် တရားထိုင်ကြသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ကျင့်သုံးလာကြရာ ထိုစာအုပ် များ (၄၂) အုပ်ကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ ပေါက် မြောက်ကြပါသတတ်။ သို့သော်လည်း ဆရာတော်ဘုရား ကြီးရဲ့ တရားတို့က ရိုး၍မသွား၊ နာကြား၍မဝ၊ တင်းမတိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရပါသတတ်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့တွေက ဤကဲ့သို့လျှင် ဂုဏ်တင်၍ ပြောတတ်ကြပါသည်-

“တရားတော်တွေက မှန်ကန်လွန်း၍ အစမ်း သပ်ခံနိုင်တယ်။ ပီးတော့ အကြိမ်ကြိမ်နာလို့လဲ မဝဘူး၊ အနာခံနိုင်တယ်။ တစ်ခေါက်ထက် တစ်ခေါက် ဖတ်တိုင်းနာတိုင်းလဲ ဉာဏ်တွေ တိုး-တိုးလာတယ်” တဲ့။ ဘာလို့ ဒါလောက် ကောင်းရတာလဲ ဆိုတော့-ငြင်းမရအောင် မှန် လွန်းလို့” တဲ့။

တစ်ဘဝသာသနာ

ခန္ဓာကိုယ်တွေ့ တရားများဟော

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက “တရားဟောတော့ မယ်” ဆိုလျှင် တန်းပြီး မဟောသေးပါ။ မဟောမိ နာရီဝက်ခန့် (သို့မဟုတ်) တစ်နာရီခန့် တရားထိုင်ပါ သေးသည်။

တရားဟောချိန် နီးကပ်လာသောအခါ မည်သူ့ အားမျှ ဧည့်ခံစကားမပြောတော့ပါ။ မည်သူ့အားမျှလည်း တွေ့ခွင့်မပေးတော့ပါ။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍သွားတော့ သည်။ ချောင်းကြည့်လျှင် တရားထိုင်နေသည်ကို တွေ့ ကြရတော့၏။

တရားဟောချိန်ရောက်၍ တရားဟောဓမ္မာရုံမှ ကြေးမောင်း ထိုးပြီး အချက်ပေးသောအခါကျမှသာ အခန်းတွင်းက ထွက်လာပြီး ပလ္လင်ပေါ် တက်တော့ သည်။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဆရာတော်ကြီး ဟောပြောသော တရားတို့ကို လေ့လာကြည့်ပါက ကျက်

တရားများ မဟုတ်သည်ကို တွေ့ကြရမည် ဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင် တရားထိုင်၍ ကိုယ်တိုင် ခန္ဓာကိုယ်၌ တွေ့သော တရားတို့ကို ပြန်လည် ထုတ်ဖော်ဟောပြခြင်း မျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာတို့ကို မကြည့်မဟုတ်ပါ။ ကြည့်ရှုပါသည်။ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ထိုပါဠိတော်၊ ထိုအဋ္ဌ ကထာတို့၌ လာသော အကြောင်းအရာတို့ကို နောက်ခံ ထား၏။ စံအဖြစ် မဏ္ဍိုင်ထူထားသည်။ ပြီးလျှင် ယခု လုပ်ငန်းခွင်၌ ကိုယ်တိုင် တွေ့ရသော အဖြစ်အပျက် များနှင့် ဟပ်ပြီး တပ်တပ်အပ်အပ် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ရှင်းပြပေး၏။ ဤသို့သော အဟောအပြောမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီး၏ ဟောပြောချက်ဒေသနာတို့မှာ လက်တွေ့ ဆန်ခြင်း၊ သဘာဝကျခြင်းတို့ ဖြစ်ကြရလေသည်။

လျှာရှည်လို့ သံသရာရှည်ရတာ

ဆရာတော်ကြီးကား တရားဟောပြဆိုလျှင် ဒိုးဒိုး ဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြောတတ်သည်။ သူ့ဝါသနာ သူ့ဓလေ့ပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပြတ်ပြတ် ဟောတတ်သည်ကို မှန်လွန်း၍ မခံနိုင်ကြသည်လည်း ရှိကြ၏။။ ဥပမာ-

“ဘုရားရှေ့မှာ သွားပြီး ရှာရှည်မနေကြနဲ့၊ ရှာ ရှည်လို့ သံသရာ ရှည်ရတာ၊

“ဤကောင်းမှုကြောင့် နောင် အရိမေတ္တေယျ ဘုရား ပွင့်တဲ့အခါ ဆီမီးငါးတိုင်ကြာငါးခိုင်နဲ့ လက်ဦး ဖူးတွေ့ရပါလိမ့်”

ဘာ-ညာဆိုတာတွေဟာ ရှာရှည်တာပေါ့၊ နောက်ဘုရား ကျမှ-ဆိုတော့ ဒီအတွင်းတစ်ခုလုံး သံသရာရှည်သွားရ တော့တာပေါ့။

အခု ဂေါတမဘုရား ပေးတာ မလိုချင်ဘူး၊ နောက်မေတ္တေယျဘုရားပေးတာကျမှ ယူမယ်-ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရောက်နေတယ်။ နောက်ဘုရား စောင့်အံ့ မယ်-ဆိုတဲ့သဘော။

“အခု ဘုရားက နိဗ္ဗာန်ကို ပေးနိုင်ပါလျက်နဲ့ နောက်ဘုရားကျမှ” ဆိုတဲ့ ဥစ္စာဟာ သက်သက် အကြောင်တိုက်-မြောင်တိုက် ရွဲတာပဲ၊ ဒါ-တော်ပု မလား။

ဒီဘုရားရှေ့ထားပြီးတော့ နောက်ဘုရားကို မျှော် တာ အားနာစရာကြီး၊ ခင်ဗျားတို့မို့ အားမနာတယ်။”

ဤသို့သောအပြောမျိုး အဟောမျိုးကလေးများ ကြောင့် အောင့်သက်သက် ဖြစ်ကြ၏။ မှန်လွန်းနေ၍ အောင့်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မည်သူ့ကိုမျှ ရည်ရွယ်၍ ကွက်၍ ပြောသည် မဟုတ်၊ အားလုံးဖြစ်နေတဲ့အနေအထားကို ပြင်နိုင်ဖို့ သတိရအောင် ပြောခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြာလာသည့်အခါ အစိုင်းအခဲ ဖြစ်

လာကြပြီးလျှင် တိတိလင်းလင်း ဆန့်ကျင်လာကြတော့ ၏။ “ဒီကိုယ်တော်ကို အသိုင်းအဝိုင်းမှ ကြဉ်မယ်” ဟူ၍ ဖြစ်လာကြတော့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မုန်းတာ ကြာပြီ

လောကကြီးက အခက်သားပဲ၊ လူတိုင်းကြိုက် အောင်တော့ ဘယ်ပြောနိုင်လိမ့်မလဲ၊ ဘုရားတောင် လူတိုင်း မကြိုက်ဘူး၊ ဆရာတော် ဦးဝိမလကိုကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း၊ မပြောဘဲ နေလိုလဲ မဖြစ်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာတော့လဲ ပြောရမှာပဲ၊ ပြုပြင်ချင် တဲ့သူကိုး။

- * နိန္ဒန္တိ တုဏှိမာသိနံ၊
- နိန္ဒန္တိ ဗဟုဘာဏိနံ။
- မိတဘာဏိမ္မိ နိန္ဒန္တိ၊
- နတ္ထိ လောကေ အနိန္ဒိတော။

အဓိပ္ပာယ်က-

- ၁။ စကားမပြောဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး နေတဲ့ သူကိုလဲ ကဲ့ရဲ့တာပဲ။
- ၂။ စကားတွေ သိပ်များတဲ့သူကိုလဲ ကဲ့ရဲ့ တာပဲ။
- ၃။ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ပြောတဲ့သူကိုလဲ ကဲ့ရဲ့ တာပဲ။
- ၄။ လောကမှာ ကဲ့ရဲ့လွတ်သူ မရှိပါဘူး၊ [လောကေ-လောကကြီးအတွင်း၌၊ အနိန္ဒိတော- ကဲ့ရဲ့လွတ်သောသူသည်၊ နိတ္ထိ-မရှိချေ။]

စစ်ပြီးခေတ်တွင် စစ်အတွင်းက ယိုယွင်းခဲ့သော အရာကိုကို နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်တို့က နေရာတိုင်းမှာ အသီးသီး ပြုပြင်နေကြ၏။ ထို့အတူ ဘာသာရေးဘက် တွင်လည်း ယိုယွင်း တိမ်းချော်နေသော အယူအဆ

အပြောအဆို အပြုအမူတို့ကို ပြုပြင်နိုင်ရန် မိုးကုတ် ဆရာတော် ဦးဝိမလက ထောက်ပြနေသည်။

“ဤသည်တို့ကို မကြိုက်” ဟု ဆိုသောအခါ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း၊ ရင်းနှီးသူ ဒကာများက လာ၍ လျှောက်ကြ၏။ “အရှင်ဘုရားကို ကြဉ်ကြမလို့-တဲ့၊ သတိပြုတော်မူပါ” ဟု ဆိုသောအခါ ဆရာတော် ဦးဝိမလက “သူတို့က ခုမှ ကျုပ်ကို ကြဉ်ကြတာ၊ ကျုပ်က ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ် ကြဉ်ထားတာ ကြာလှပြီ” ဟု မိန့်ပါသတတ်၊ နည်းနည်းကလေးမှ မျက်နှာ မပျက်၊ အေးအေးဆေးဆေးပင် မိန့်နေသည်ဟူ၏။

အရင်းနှီးဆုံး ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဖုံကလည်း ဆရာတော်ထံသို့ ရောက်လာလျှောက်ထား၏-

- “အရှင်ဘုရားကို မုန်းကြတယ်”
- “ဪ... ကျုပ်ကို မုန်းကြသတဲ့လား”
- “တင်ပါဘုရား၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ ပြောပုံ-ဆိုပုံ တို့ကို မကြိုက်လို့ မုန်းကြသတဲ့ ဘုရား”
- “သူတို့က ခုမှ မုန်းကြတာပါ၊ ကျုပ်က ကျုပ် ကိုယ် ကျုပ် မုန်းနေတာ ကြာပြီ”

ဤသို့ပင် ဆရာတော်က အေးအေးဆေးဆေး ပြန်၍ မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

မှတ်ချက်။ ။ဆရာတော်၏ စကားလုံးများ တွင် “ကျုပ်က ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကြဉ်ထားတာ ကြာ လှပြီ” ဟူသော စကား၊ “ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မုန်းနေတာ ကြာလှပြီ” ဟူသော စကားလုံးတို့မှာ စဉ်းစားစရာဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သူမျှ မစဉ်းစားမိခဲ့ကြ။

* ဓမ္မပဒ၊ ၅၊ ၃၊ ၂၁၀

တစ်ဘဝသာသနာ

မိုးကုတ်ကျောက်တစ်လုံး ဖြစ်၍လာခဲ့

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၃-ခုနှစ် ဝါကျွတ်ပြီးသောအခါ ဆရာတော်ဘုရား၏ သက်တော်မှာ ၆၂-နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၄၃-ဝါ ရှိလာပြီ။ ထိုအချိန်တွင် မိုးကုတ်မြို့မှ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ် နေမကောင်း ဖြစ်၍ လာရောက်ပင့်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၇)ရက်နေ့တွင် ကြွရောက်လိုက်ပါသွားရသည်။

ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ်သည် ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလကို မိုးကုတ်မြို့သို့ ရောက်အောင် ပထမ ဦးဆုံး တာဝန်ခံ၍ ပင့်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် သူ့အိမ်မှာ တရားပွဲတွေ ကျင်းပသည်။ စစ်ကြိုခေတ်က ၉-နှစ်၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ၄-နှစ် ဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်း (၁၃)နှစ်မျှ တိုင်လေ၏။ တရားလိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ကျေးဇူးများကြရသည်။

မိုးကုတ်သာ ဦးလယ်သည် ကျောက်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း နားလည်၏။ အပြင်ပန်းကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ကျောက်၏ အတွင်းက အရည်အသွေးကို အကဲခတ်နိုင်သည်။ ထိုအတူ ဆရာတော်လေး ဦးဝိမလကိုလည်း အပြင်ပန်း မြင်ရုံမျှဖြင့် အတွင်းက အရည်အသွေးကို အကဲခတ်နိုင်လေသည်။

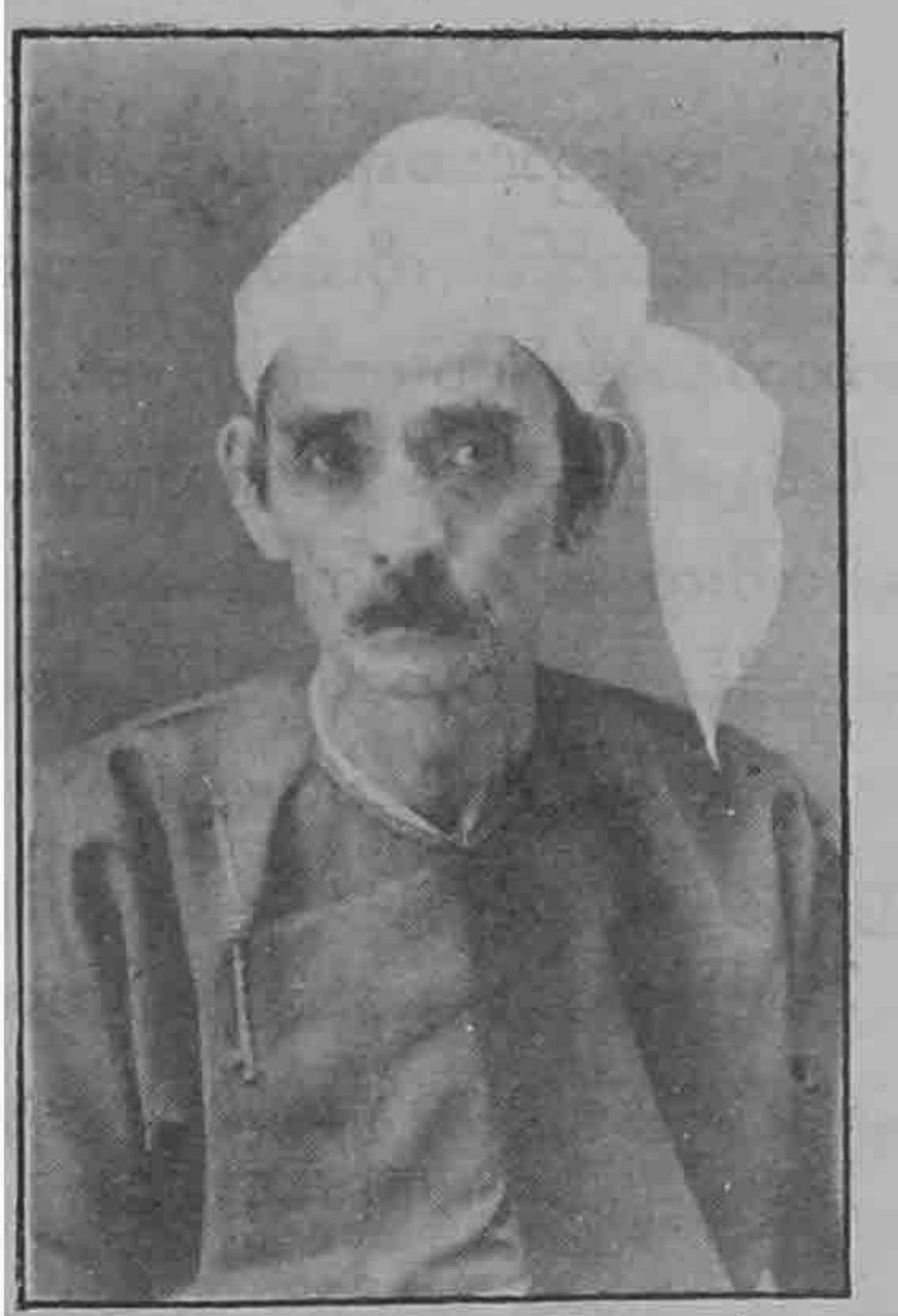
ထို့ကြောင့် အရအမီ မိုးကုတ်မြို့သို့ ပင့်ခဲ့၏။ အနီးကပ် ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်။ ဆရာတော်လေး၏ ပါရမီကိုလည်း ကူညီဖြည့်စွမ်း၏။ ဆရာတော်လေးက မိုးကုတ်တောင်တန်း ဘော်ပတန်းတွင် ခိုအောင်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း (တောင်ထွက်ကျောက်တစ်လုံးကဲ့သို့) တန်ဖိုးဖြတ်၍မဆုံး မိုးကုတ်ကျောက်တစ်လုံး ဖြစ်၍လာခဲ့သည်။

ဒကာရင်းအား ဟောကြားတဲ့တရား

ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ်သည် ဆရာတော်အတွက်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ ပရိသတ်အတွက်လည်း ကျေးဇူး များသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒကာ ဦးလယ်အား ဆရာတော်က ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် သစ္စာတရားတို့ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ယခုလည်း ထပ်မံ ဟောကြားပေးဦးမည်-

“ခန္ဓာရှိတဲ့သူတိုင်း ဝေဒနာရှိရတာပဲ ဒကာကြီးရဲ့။ အဲဒီဝေဒနာကို ကြပ်ကြပ် သတိပြုပါ။ (မှန်ပါ) ဝေဒနာသိရုံတွင် ရပ်ထားပါနဲ့။ ဝေဒနာရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုပါ သိတဲ့အထိ ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ပါ။ (မှန်ပါ)

ဝေဒနာသိရုံတွင် ရပ်ထားရင် နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ပဲ ရှိသေး၊ (မှန်ပါ) ဝေဒနာရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုသိမှ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် (မှန်ပါ)

ကျောင်းဒါယကာကြီး ဦးလယ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒီကျမှ ဝိပဿနာအဆင့်ကို ရောက်တာ (မှန်ပါ ဘုရား)

အဲဒါကြောင့် ရှုသာနေပါ။ အစပိုင်းတော့ ဝေဒနာကိုပဲ တွေ့နေရမှာပါပဲ။

ကြာလာတော့ ဝေဒနာကိုတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဝေဒနာရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုသာ တွေ့ရတော့မယ်။ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီလို ဝေဒနာရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ချည်း သိလာတဲ့အဆင့် ရောက်မှ “ဝေဒနာ ကျော်တယ်” လို့ ဆိုရတယ်။ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီလို ဝေဒနာ ကျော်တဲ့ အဆင့်ကို ရောက်လဲ ဆက်ရှု၊ မရပ်နဲ့၊ ဆက်ရှု-ဆက်ရှု၊ မှန်းလာလိမ့်မယ်။ (မှန်ပါ)

အဲဒီလို မှန်းလာလဲ ရပ်မနေနဲ့၊ ဆက်ရှု ဆက်ရှု-ဆက်ရှု၊ မီးပွတ်သော ယောက်ျားကဲ့သို့ ဆက်သွား၊ မရပ်နားနဲ့၊ ဆက်ရှု-ဆက်ရှု (မှန် ပါ ဘုရား)

နောက်တော့ ဖြစ်-ပျက်တွေ ဆုံးသွား တာကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ (မှန်ပါ ဘုရား) ဖြစ်- ပျက်တွေ ဆုံးသွားပြီး၊ ဖြစ်-ပျက်တွေ မရှိတာ ကို တွေ့လိမ့်မယ် (မှန်ပါ) အဲဒီလို တွေ့သည် တိုင်အောင် ကြိုးစားပါ (မှန်ပါဘုရား)

ဤသို့ မိန့်ပါသတဲ့၊ ဤနည်းအားဖြင့် (၅)ရက်တိုင်တိုင် သစ္စာတရားတွေချည်း ဟောကြားပေးပါသတတ်၊ အနီး ကပ်လည်း တရားရှုမှတ်ရာတွင် ကြပ်မတ်၍ မလွတ် အောင် ညွှန်ကြားပေးနေပါသတတ်။

ထို့နောက် ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလယ်သည် သူ၏ အသက်(၇၉)နှစ်မြောက်မွေးနေ့အဖြစ် သံဃာ တော်တို့ကို ပင့်ပြီး လှူဖွယ်ပစ္စည်းတို့ကို လှူဒါန်းသည်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝိမလသည်လည်း ကျေနပ် လောက်အောင် တရားပြပြီးပြီဖြစ်၍ ၁၃၂၃-ခု သီတင်း ကျွတ်လပြည့်ကျော်(၁၂)ရက်နေ့တွင် အမရပူရသို့ ပြန် လည် ကြွလာတော်မူ၏။

နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုတာ ဘယ်လိုလဲ

ဤ အကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဟောပြောချက် တို့မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်။ [မိုး(၅)နှာ-၃၇၂မှ။]

မိလိန္ဒမင်းကြီးက အရှင်နာဂသိန်ကို မေးတယ်၊ မိလိန္ဒမင်းကြီးက ဗဟုသုတကြွယ်ဝတာကိုး (မှန်ပါ) အရှင်နာဂသိန်က သူ့ထက်တောင် ကြွယ်ဝသေး၊ ဒါ တွင်မက ရဟန္တာလဲ ဖြစ်သေးတယ် (မှန်ပါ ဘုရား) တွေ့ကြတော့ မေးတာပဲ-

“အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားတို့ကတော့ ကိစ္စ တွေပြီးလို့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တပည့်တော်လဲ နိဗ္ဗာန်ကို ရချင်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဘယ်လိုရှုပြီး ဘယ်လိုနိဗ္ဗာန် ဘက် ကူးသွားတယ်-ဆိုတာလေး အမိန့်ရှိပါ

ဦး”တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

“ပီးတော့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု တယ် - ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ၊ သိပါရစေ ဘုရား” တဲ့ (မှန်ပါ)

ဒီတော့ အရှင်နာဂသိန် ရဟန္တာမြတ်ကြီးက ဖြေပါတယ် (မှန်ပါ)

“ဒကာကြီး... ဦးစွာ ပထမ ကိုယ်နဲ့ လိုက်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခုခုကို ရွေးပြီး ရှုပါ၊ ဖြစ်ပျက်တွေ မြင် လာအောင် ရှုပါ” တဲ့၊ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဖြစ်ပျက်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်မြင်လာပြီဆိုရင် ဝမ်းသာ ပါတော့ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်-မဂ်၊ ဖြစ်ပျက်-မဂ်နဲ့သာ မိအောင် ရှုနေ၊ (မှန်ပါ) ကြာတော့ မှန်းလာလိမ့်မယ် (မှန်ပါ)

တစ်ဘဝသာသနာ

နိဗ္ဗာန်ဘက်သို့ ရှုဉာဏ်ကူးသွားပုံ

မှန်းလာလဲ ဆက်ရှု ဆက်ရှု၊ (မှန်ပါ) “မှန်းတယ်” ဆိုတာ ဖြစ်ပျက်တွေကို မလိုချင် မရချင်ဘဲ ဖြစ်လာတာ (မှန်ပါ) အဲလို ဖြစ်လာလဲ ဆက်သာရှု (မှန်ပါ) အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ-

* “တဿ တံ စိတ္တံ အပရာပရံ
မနသိကရောတော ဥပ္ပါဒံ အတိက္ကမိတွာ
အနုပ္ပါဒံ ဩက္ကမတိ၊ ဧဝံ ခေါ
မဟာရာဇ သမ္မာ ပဋိပန္နော နိဗ္ဗာန်
သစ္စိကရောတိ” တိ။

လို့ အရှင်နာဂသိန်က မိန့်လိုက်တယ် (မှန်ပါဘုရား) သူ့အဓိပ္ပာယ်က ဒီလို-

အပရာပရံ-တပြောင်းပြန်ပြန် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ်၊ မနသိကရောတော-အရှုခံတရားအပေါ်မှာ နှလုံးသွင်းသော၊ တဿ-ထိုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏၊ တံ စိတ္တံ-ထိုစိတ်သည်၊ (ဝါ) ထိုစိတ်နှင့် ယှဉ်သော လောကီဝိပဿနာဉာဏ်သည်။

ဥပ္ပါဒံ အတိက္ကမိတွာ-အဖြစ်ကို ကျော်လွန်၍၊ အနုပ္ပါဒံ ဩက္ကမတိ-မဖြစ်တဲ့နယ်ထဲသို့ သက်ရောက်သွားတော့၏ (မှန်ပါ)

ဆိုလိုတာက အစပထမတော့ လောကီဝိပဿနာဉာဏ်ဟာ ဖြစ်ပျက်တွေကို မြင်နေတယ် (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်တွေဘက်မှာပဲ ရှိတယ် (မှန်ပါ)

ဒီရှုတဲ့ဉာဏ်ဟာ ပထမတော့ ဘယ်ဘက်ကို လှည့်နေတုန်း (ဖြစ်ပျက်တွေဘက် လှည့်နေပါတယ်) လောကီကိုး (မှန်ပါ) အဲလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာတော့ တစ်ဆင့်တက် လောကုတ္တရာ မဂ်ဖြစ်ပြီး-

အနုပ္ပါဒံ ဩက္ကမတိ-မဖြစ်တဲ့ဘက်သို့ လှည့်သွားတယ် (မှန်ပါ) အဖြစ်အပျက်မရှိတဲ့ နယ်ထဲသို့ သက်ဝင်သွားတယ်-တဲ့ (မှန်ပါ) လောကုတ်ဖြစ်သွားတာကိုး (မှန်ပါဘုရား)

ဧဝံ ခေါ မဟာရာဇ သမ္မာ ပဋိပန္နော နိဗ္ဗာန်သစ္စိကရောတိတိ=ဒါပဲ... မင်းကြီး၊ နည်းမှန်လမ်းမှန် ကျင့်ကြံတဲ့သူ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုတယ်ဆိုတာ (မှန်ပါဘုရား)

အဲသည်လို အရှင်နာဂသိန်က ပြန်လည် ဖြေကြားပါသတဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဘုရားအကြိုက်ဆုံး ပူဇော်နည်း

၁၇.၆.၆၂
(မိုးကုတ်မြို့မှာ ဟောသောတရား)

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော့မယ် ဆိုတော့ အင်ကြင်းပင်တွေကလဲ အခါမဟုတ်ဘဲ ပွင့်ပေးကြတယ်၊ ပူဇော်ကြတယ်၊ စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာက နတ်တွေကလဲ လာကြပြီးတော့ ပန်းတွေ ကြဲကြ၊ ဗြဟ္မာတွေကလဲ အင်မတန် မွှေးကြိုင်လှတဲ့ နံ့သာမှုန့်တွေ လာပြီး ကြဲကြတယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)

ပီးတော့ ကောင်းကင်မှနေပြီး နတ်တွေက ငြိမ်ညောင်းတဲ့ တူရိယာသံတွေနဲ့ ပူဇော်ကြတယ်၊ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ အနေအထားတွေ၊ အခြေအနေတွေ၊ အခမ်းအနားတွေ ဖြစ်လာကြတယ် (မှန်ပါ)

အဲဒါတွေကို အရှင်အာနန္ဒာက အံ့အားသင့်မိတဲ့ အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်မိတယ် “မြတ်စွာဘုရားကို ဝိုင်းဝန်းပူဇော်ကြတဲ့ ပူဇော်ပွဲကြီးကဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပါတယ် ဘုရား”တဲ့၊ ဒီတော့

* မိလိန္ဒပဉ္စပါဠိ၊ ၃၁၁

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မြတ်စွာဘုရားက-

“ဒီပူဇော်နည်းတွေက ကုသိုလ်တော့ ရပါတယ် ကွာ- ဒါပေမယ့် ငါဘုရား အကြိုက်တော့ မဟုတ်သေးဘူး”တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

“ငါဘုရားရဲ့အကြိုက်က ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပန္န = တရားရအောင် ကျင့်တဲ့အကျင့်၊ (မှန်ပါဘုရား) ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာထဲက ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မြင်အောင် ကြည့်နေတဲ့ အလုပ် (မှန်ပါ) အဲဒီအလုပ်-လုပ်နေရင် ငါ ဘုရားကို ပူဇော်နေတာပဲ၊ ငါ ဘုရားရဲ့ အကြိုက်ဆုံး ပူဇော်နည်းပဲ” (မှန်ပါဘုရား) တရားနဲ့ ပူဇော်တာ ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ကိုပေါ်တို့

ကိုဝတို့ ကိုစံမြဲတို့ မောင်နိုင်တို့က ရွတ်နေတာတွေ သွားမယူနဲ့ (မှန်ပါဘုရား) “ဣတိပိ သော ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ” စသည်ဖြင့် ရွတ်နေတာတွေကို သွားမယူလိုက်ကြနဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါတွေက ကုသိုလ်တော့ ရပါတယ်၊ ဘုရား အကြိုက်တော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ (မှန်ပါ) ဘုရားအကြိုက်က ဘာတဲ့တဲ့ (တရားကျင့်ပြီး ပူဇော်တာပါ ဘုရား) အေး... မှန်တယ်၊ ဘုရား ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ဘဝသံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်အောင် တရားကျင့်နေရင် ဘုရားကို ပူဇော်ရာရောက်တယ်၊ အဲဒါ ဘုရား အကြိုက်ဆုံး ပူဇော်နည်းပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ဘုရားက သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက “နောက် ၃-လလွန်ရင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော့မယ်” ဆိုတော့ ဟိုနယ် ဒီနယ်က ကြားကြားသမျှ ကိုယ်တော်တွေ ရောက်လာကြတယ် (မှန်ပါ) ဘုရားနား ဝိုင်းနေကြတာပေါ့၊ (မှန်ပါ) ကိုယ်တော်တစ်ပါးကတော့ မလာဘူး၊ ချုံထဲက ထွက်တယ်လို့ မရှိဘူး၊ တရားအားထုတ်နေတာ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီကိုယ်တော်လုပ်ပုံကို အများသံဃာတွေက မကျေနပ်ကြဘူး၊ ဒါနဲ့ ဘုရားကို တိုင်ကြတာပေါ့လေ (မှန်ပါ) ဘုရားက အဲဒီကိုယ်တော်ကို အခေါ်ခိုင်းတယ်၊ “ငါဘုရားအမိန့်၊ လာခဲ့”တဲ့၊ (မှန်ပါ)

အခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ ဘေးက ကိုယ်တော်တွေက အတော်သဘောကျနေပြီ၊ ဘယ်လိုများ လုပ်မလဲ၊ ဒဏ်ပေးမလား၊ သာသနာထဲက နှင်ထုတ်မလား (မှန်ပါ)

ရောက်လည်း လာရော ဘုရား ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးက မေးတော့တာပဲ “ဘာ ပြုလို့ ငါဘုရား အနားလာပြီး သူများတွေလို ဝေယျာဝစ္စ မပြုသလဲ”

“မှန်လှပါ၊ တပည့်တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘုရားသက်တော် ထင်ရှားရှိစဉ်မှာပင် အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ ဘုရားကို တရားနဲ့ပူဇော်မယ် ဆိုပြီး အချိန်ပြည့်အားထုတ်နေလို့ မလာဖြစ်တာပါဘုရား...”

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “သာဓု သာဓု သာဓု” လို့ ၃-ကြိမ်ခေါ်တော်မူပါသတဲ့၊ ထို့ပြင်လဲ အခြားရဟန်းတို့ဘက်ကို လှည့်ပြီး မြတ်စွာဘုရားက-

“သင်တို့တစ်တွေလဲ ဤရဟန်းကဲ့သို့ ငါဘုရားကို တရားနဲ့ ပူဇော်ကြ”လို့

မိန့်တော်မူပါသတဲ့ (မှန်ပါဘုရား) ဤအခြေအနေကို ထင်ပေါ်လာစေလို၍လည်း မြတ်စွာဘုရားက ထိုရဟန်းကလေးကို ခေါ်၍ မေးတော်မူခြင်း၊ စစ်တော်မူခြင်း၊ သာဓုခေါ်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသတတ် (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

ရန်ကုန်သို့ သွားစရာရှိနေ၍

ဆရာတော်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ဆောင်းတွင်းပိုင်း၌ မန္တလေးမှာ တရားဟော၍၊ နွေရောက်သောအခါ မိုးကုတ်သို့ တက်ပြီး တရားဟောရသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဤသို့ပင် စက်ပတ်လည်နေခဲ့သည်။

ယခုနှစ်တွင်လည်း နွေပေါက်စကပင် မိုးကုတ်သို့

ရောက်၍ မိုးကုတ်မှာပင် သင်္ကြန်ကျကာ ၁၃၂၄-ခု နှစ်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့သည်။

ယခုနှစ် ရန်ကုန်သို့ သွားစရာကိစ္စရှိနေ၍ မိုးကုတ်မြို့မှာ တန်ခူး၊ ကဆုန်၊ နယုန် လကုန်သည် အထိသာ နေတော်မူမည်။

ကောသမ္ဗိသုတ် (မဟာပစ္စဝေက္ခဏာ ၇-ချက်)

သောတာပန်စိတ်ထား အင်္ဂါ ၇-ပါး

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝိမလက ဤကောသမ္ဗိ သုတ်ကို မိုးကုတ်မြို့မှာ သက္ကရာဇ် ၁၃၂၄-ခုနှစ် နယုန်လပြည့်ကျော် ၁၄-ရက် (လကွယ်)နေ့၊ (ခရစ် ၁၉၆၂-ခု ဇူလိုင်လ ၁-ရက်နေ့)တွင် ဟောတော်မူခဲ့၏။

ဤကောသမ္ဗိသုတ်ကို ဟောရာ၌ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌ ကထာ ပထမအုပ်နှင့် မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်တို့တွင် ပါသော အကြောင်းအရာတို့ကို ပေါင်းစပ်၍ ဟောပြ ထားတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားအလုပ် လက်တွေ့ အားထုတ်ကြသော ဒကာ ဒကာမတို့အတွက် မိမိတို့ အခြေအနေကို မိမိ တို့ ချိန်ဆတတ်အောင် တိုင်းတာစရာ ပေတံ ပေးတော် မူခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ခါသော် ကောသမ္ဗိပြည်၌ ရဟန်းတွေ ၂- ပက္ခ ကွဲဖူးကြသည်။ ယောသိတာရုံကျောင်းတိုက်ကြီး၌ ဖြစ်၏။ တစ်ဘက်တွင် ဝိနည်းဓိရ်ပုဂ္ဂိုလ်က ခေါင်း ဆောင်၊ အခြားတစ်ဘက်တွင် သုတ္တန်ဆောင် ဓမ္မ ကထိကပုဂ္ဂိုလ်က ခေါင်းဆောင်၊ တစ်ဘက် တစ်ဘက် လျှင် သံဃာ(၅၀၀)ငါးရာခန့်စီ ရှိကြသည်။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ၂-ဘက် ခေါင်းဆောင်များကို ခေါ်၍ ဖျန်ဖြေရေးတရား ဟော တော်မူ၏။ မရ၊ သို့ဖြစ်၍ ကိုယ်တော်တစ်ပါးတည်း ပလလဲတောသို့ ကြွသွားတော်မူသည်။

ပလလဲတောတွင် ဝါကပ်တော်မူ၏။ တစ်ဝါ တွင်းလုံး ဆင်ကြီးက အလုပ်အကျွေးပြုသည်။ ဝါကျွတ် သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာအမှူးရှိသော ရဟန်း (၅၀၀) ငါးရာတို့က ပြန်ပင့်ကြသဖြင့် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိတော်မူပြီ။

ထိုအခါ ကောသမ္ဗိ ပဋိပက္ခပွဲကြီးတွင် ပါဝင် ကြသော ၂-ဘက်သော ကိုယ်တော်များ ဘုရားထံသို့ လာ၍ တောင်းပန်ကန်တော့ကြ၏။ ဤပွဲတွင် ဘုရားရှင် က ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပုထုဇဉ်တို့ စိတ်ထားနှင့် အရိယာတို့ စိတ်ထား မတူကြဘူး၊ အောက်ဆုံး အရိယာဖြစ်တဲ့ သော တာပန်နဲ့ ပုထုဇဉ်တောင် မတူကြဘူး” ဟူ၍ အစချီကာ “သောတာပန် စိတ်ထား အင်္ဂါ ၇-ပါး” ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သောတာပန်စိတ်ထား အင်္ဂါ(၇)ပါး

၁။ အရိယာအဆင့်သို့ ရောက်သော်လည်း မပယ်
ရသေးသော ကိလေသာများကြောင့် လွန်ကျူး
မိတတ်၏။ လွန်ကျူးမိလျှင် ဉာဏ်ဖြင့် ချက်ချင်း
ရပ်နိုင်သဖြင့်-
(က)သောတာပန်က ဖြစ်ကြောတို့၏။
(ခ)ပုထုဇဉ်က ဖြစ်ကြောရှည်သည်။

၂။ မပယ်ရသေးသောကိလေသာများကို ငြိမ်းအေး
အောင် လုပ်မယ်လို့-
(က)သောတာပန်က အမြဲတမ်း စိတ်ထားရှိ၊
(ခ)ပုထုဇဉ်က ထိုစိတ်မျိုးမထား။

၃။ ဤဘုရားသာသနာမှာသာလျှင် သောတာပန်
သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာများအဖြစ်ဖြင့်
ထွက်ရပ်လမ်း ရှိသည်။ အခြား တိတ္ထိတွေ့ရဲ့
သာသနာမှာ မရှိဟူ၍-
(က)သောတာပန်က ယုံကြည်သည်။
(ခ)ပုထုဇဉ်က အခြားသာသနာမှာလည်း ရှိလိမ့်
ဦးမည်ဟု ယူဆ။

၄။ အပြစ်သင့်သွားလျှင် အချိန်ဆွဲ၍မထား၊ နံနက်
သင့်လျှင် နံနက်၊ ညနေ သင့်လျှင် ညနေ
ချက်ချင်း-
(က)သောတာပန်က ကုသ၊
(ခ)ပုထုဇဉ်က ထိုသို့ မကုသ။

၅။ (က)သောတာပန်က အပြစ်သင့်မှာ စိုးရွံ့၊
သီလပျက်မှာ ကြောက်သည်။
(ခ)ပုထုဇဉ်က ထိုသို့ မစိုးရွံ့၊ သီလပျက်မှာ
လည်း အမှုမထား။

၆။ သစ္စာတရားတွေ၊ အမှန်တရားတွေကို ဟောပြော
ဆိုလျှင်-
(က)သောတာပန်က စိတ်စိုက်၍ နာနေနိုင်၏။
(ခ)ပုထုဇဉ်က ထိုတရားတွေ နားထဲ မရောက်။

၇။ သစ္စာတရားတွေကို နာယူပြီးပြီဆိုလျှင်လည်း
ပြော၍မပြီး၊ ချီးကျူး၍မဆုံး၊ ကြည်နူးမှုတွေ
ဖုံးပြီးလျှင်-
(က)သောတာပန်က တပြုံးပြုံးနှင့် ကျေနပ်
နေ၏။
(ခ)ပုထုဇဉ်က ထိုသို့ ခံစားမှု မရနိုင်။

ဤသို့လျှင် မတူကြကြောင်းကို ဟောထားသော တရား
တော်ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ လက်တွေ့ အားထုတ်နေကြ
သော ဒကာ ဒကာမများ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချိန်ဆ
တိုင်းတာနိုင်ရန် ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

“ဣမေဟိ ခေါ ဘိက္ခဝေ သတ္တင်္ဂေဟိ သမန္နာ
ဂတော သောတာပန္နောနာမ ဟောတိ”

ဤအင်္ဂါရပ် (၇)ပါးနှင့် ညီညွတ်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်ပြီ “သောတာပန်” လို့၊ အင်္ဂါရပ်
(၇)ပါး မပြည့်သေးလျှင်လည်း ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားဖို့
သတိပေးတရားလည်း ဖြစ်သည်။

[ဆောင်] ဖြစ်ကြောတို့၊ ငြိမ်းလိုစိတ်၊
ထွက်ရိပ်ကင်း၊ ချက်ချင်းကု၊
ပျက်မှုစိုး၊ တိုး၍စိုက်၊
လှိုက်လှိုက်ဖို့၊ ကြည်ညိုခုနစ်တန်၊
သောတာပန်။ ။

တစ်ဘဝသာသနာ

အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ကြ-တဲ့

“တရားအားထုတ်တဲ့ ကိစ္စကို အသက်ကြီးမှ အားထုတ်ရတယ်” လို့ တချို့က စွဲထင်နေတတ်ကြ သည်။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကမူ ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။

“ကံကောင်းတုန်း၊ ဉာဏ်ကောင်းတုန်း အား ထုတ်ထားကြ၊ အသက်အရွယ်ရှိတုန်း၊ အားအင် တွေ ပြည့်တုန်း ကြိုးစားထားကြ၊ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ကြ...” တဲ့။

ဤသို့ ခဏ ခဏ သတိပေးတော်မူတတ်၏။ ဟုတ်ပါ သည်။ ကျမ်းဂန်တို့ကလည်း (ဗြဟ္မစာရီ ယုဝါ သိယာ) တဲ့။ “သူတော်ကောင်းအလုပ် အားထုတ်တော့မည့်သူ ဆိုတာ ငယ်ရွယ်နုပျိုသူ ဖြစ်ပါစေ” တဲ့။

အသက်ကြီးခါမှဆိုလျှင် လိုအင်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းလာတတ်၏။ ဘုရားလက်ထက်တုန်းက အသက်(၁၂၀)တစ်ရာနှစ်ဆယ်စီ ရှိကြတဲ့ ပုဏ္ဏားအိုကြီး ၂-ယောက် ဘုရားထံကို ရောက်လာပြီး တုန်တုန်

ယင်ယင်နဲ့ လျှောက်ကြ အကူအညီ တောင်းကြ၏။ “တပည့်တော်တို့ကို ကယ်တင်တော်မူပါအုံး...” တဲ့။ ဟော... သည် အခြေအနေကြီးတွေ ရောက်ကာမှ ဘယ်လိုလုပ် ကယ်တော့မလဲ။

ကိုယ့်မှာရှိခဲ့တဲ့ အားတွေ အင်တွေ၊ အစွမ်းသတ္တိ တွေ၊ အသက်အရွယ်တွေကိုတော့ ကာမဂုဏ်နယ်ထဲမှာ အကုန်အသုံးချပစ်ခဲ့ပြီ။ အခု အရွယ်နှောင်းကာမှ အကူ အညီ တောင်းဖို့ သတိရလာသတဲ့။

အိုဒဏ် နာဒဏ်တွေက ဖိလာပြီ၊ တယိယိနဲ့ မသက်သာ၊ နားထိုင်း ခါကိုင်းတွေကလဲ ပေါ်လာ၊ သွားကျိုး ပါးကျိုးနဲ့ နံရိုးကျဲကျဲ ဆံပင်ဖြူမွဲမွဲနဲ့၊ ခွဲ ကလေး ကပ်ကပ်၊ ချောင်းကလေးက တဟက်ဟက်၊ အနေခက်တဲ့ဘဝ ရောက်လာရင် ဘာမျှ မကောင်း တော့ဘူး။

ဘဝဆည်းဆာ မိုးချုပ်၍လာ

- ၁။ အများ မုန်းစရာပ၊
ခါးကုန်းလို့ ဆံကေဖြူ။
- ၂။ အသက်ကြီးပြန်တော့
ပျက်စီး ကိုယ်ခန္ဓာက
အိုဒဏ်နာ ရန်ရှာချက်ကယ်ကြောင့်
ခွေယိုင်ကာ နေထိုင်ခက်လှတယ်
နှောက်ယှက်ဘေးထူ။
- ၃။ မကြားပါ နားမှာလေးတဲ့ပြင်
အားမပါ သွားလာနေပါဘိ
ဝါးတောင်ဝေး ဖေးတွယ်ကူ
ရှေးငယ်မှုနှင့် လွန်ကွာဝေး။

- ၄။ အရိုးပဒေသာ... အဘိုးဝေဒနာက
လေအလာ ကြွေကာ သက်ရှာမယ့်
နွေအခါ ရွှေဝါရွက်လိုပ
မြေအလွှာ ခွေကာ စက်တော့မည်ထင့်
ချောင်းတဟက်ဟက်ကယ်နှင့်
အပြောင်းခက်ပါဘိ၊
(အိုကွယ်...) စောင်းလျက်မှိတ်မေး။ ။

ဤသို့လျှင် အဘိုးအိုတစ်ဦးရဲ့ပုံကို ထင်မြင်လာ အောင် ကဗျာဆရာ လှသိန်းဝင်း (ကနီ)က ခြယ်မှုန်းပြ ထားလေသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အယောဃရ မင်းသားလေး

*ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်ထဲတွင် အယောဃရဇာတ်ဆိုတာ ပါရှိ၏။ [အယောဃရ=သံလှောင်ချိုင့်၊ သံလှောင်အိမ်ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။] ဇာတ်တော် အကျဉ်းချုပ်မှာ နန်းတော်၌ မိဖုရားကြီး၏ ယခင် မွေးသော သားကလေး ၂-ယောက်တို့ကို ဘီလူးမက အတင်း တရကြမ်း လာ-လာ လှ၍-လှ၍ စားစား သွားခြင်း ခံရသည်။

ယခု တတိယသားကလေး ဖွားခါနီးတွင် ရှင် ဘုရင်ကြီးက အမတ်ကြီးတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ ကြီးမားလှစွာသော သံလှောင်ချိုင့် သံလှောင်အိမ်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ကြလေ၏။ ထိုအတွင်း၌ မိဖုရားကြီးကို သွင်း၍ ကိုယ်ဝန်ကို စောင့်ရှောက်ကြလေသည်။

အချိန်စေ့သောအခါ ဘုန်းလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်းသားတော်ကလေး ဖွားမြင်လာ၏။ “အယောဃရကုမာရ=သံလှောင်အိမ်မင်းသားကလေး” ဟု နာမည်တွင်သည်။

ထိုသံလှောင်အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ ကစားကွင်း ပန်းခြံ ဥယျာဉ် အတတ်ပညာ သင်ရာဌာနတို့ကို အစုံအလင် စီမံထား၏။ မင်းသားကလေးအား ထိုအတွင်းမှာ ပင် ဆရာတွေကို ခေါ်၍ အတတ်ပညာတွေ သင်ပေးသည်။

အသက် ၁၆-နှစ် အရွယ် ရောက်သောအခါ အတတ်ပညာတွေ စုံလင်၍ ခွန်အားဗလနှင့်လည်း ပြည့်စုံလာ၏။ သူရသတ္တိရဲရင့်မှုအပြည့်လည်း ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ “ထီးနန်း အပ်နှင်းမည်” ဟု ဖခမည်းတော်ကြီးက စီမံ၍ ၁၂-ယူနောပတ်လည် ကျယ်ဝန်းသော ဗာရာဏသီမြို့တော်ကြီးကို အလှအပ တန်ဆာဆင်စေ၏။

ထို့နောက် “မင်္ဂလာဆင်တော်ကြီးပေါ်တွင် တင်၍ မြို့တော်ကို လက်ယာရစ်လှည့်ပြီးမှ နန်းတော်သို့ ဆောင်ယူခဲ့ကြ” ဟု အမိန့်တော်မှတ်သည်။

ဘီလူးမဘေးမှ လွတ်သော်လည်း

အမတ်ကြီးတို့လည်း ဘုရင်ကြီး စီမံသည့် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရ၏။ မြို့တော်ကြီးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း မင်းသားကလေးက စဉ်းစားနေမိပါသတတ်။ သူ၏ စဉ်းစားခန်းမှာ-

“ဤမျှလောက် လှပတင့်တယ် ကြီးကျယ်တဲ့ မြို့တော်ကြီးကို ဖခမည်းတော်ကြီးက ယခုလောက် ကြာအောင် ကြည့်ရှုခွင့် မပေးတာ ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်ရှိလို့လား”

ဤသို့ အမတ်ကြီးတို့အား စဉ်းစားမိသည့်အတိုင်း မေးမြန်းစုံစမ်းတော့၏။ အမတ်ကြီးတို့က ဟုတ်တိုင်း

မှန်ရာ သံတော်ဦးတင်ကြရလေသည်-
“အရှင့်သားမှာ အပြစ်ရှိလို့ မဟုတ်ပါ။ အရှင့်သားရဲ့ အစ်ကိုတော် ၂-ယောက်ကို ဘီလူးမက စား-စားသွား၍ အရှင့်သားကိုကျတော့ ယခုလို သံလှောင်အိမ်ကြီးနဲ့ စောင့်ရှောက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်ဘက်ကို ထွက်ခွင့် မပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

ထိုသို့ သံတော်ဦးတင်သံကို ကြားရသောအခါ ထပ်မံ၍ စဉ်းစားခန်း ဝင်မိပြန်ပါသတတ်-

“ငါသည် ဆယ်လပတ်လုံး အမိဝမ်းထဲမှာ

တစ်ဘဝသာသနာ

လောဟကုမ္ဘီငရဲကဲ့သို့၊ ကျင်ကြီးပြင် ဝန်းရံလျက် နေခဲ့ရတယ်။

အမိဝမ်းပြင်ဘက် ရောက်ပြန်တော့လဲ ၁၆-နှစ်တိုင်တိုင် သံလှောင်အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ မလွတ်မလပ်နေခဲ့ရပြန်ရော၊ အပြင်လောကကြီး ကိုတောင် ကြည့်ခွင့်မရခဲ့၊ ဥဿဒငရဲထဲ ပစ်ချခံရ သလိုပဲ။

ယခုလို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြလို့ ဘီလူးမ လက်က လွတ်သော်လဲ တကယ်တော့ အိုဘေး

နာဘေး သေဘေးတို့လက်ကတော့ မလွတ်နိုင် သေးပါဘူး။

အိုနာသေဘေးတို့မှ လွတ်ဖို့အရေး ကျန် ပါသေးတယ်၊ လွတ်အောင် ကြိုးစားရဦးမယ်။

တော်ပြီ၊ မင်းစည်းစိမ်ကို အလိုမရှိတော့၊ ခမည်းတော်ကို တောင်းပန်၍ ယနေ့ပင် တော ထွက်၊ ရသေ့ရဟန်းပြုတော့အံ့”

နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဤအတိုင်းပင် ဖခမည်း တော်ကြီးကို တောင်းပန်၍ တောထွက်သွားလေတော့ သည်။ ။

တောင်ခုနစ်ထွေ ရေခုနစ်ထပ်

ဟုတ်ပါသည်၊ သားတော်၏ အသက်ဘေးမှ ကာကွယ်လို၍၊ သေဘေးကို ရှောင်ကွင်းလို၍ ဖခင် ဘုရင်ကြီးက သံလှောင်အိမ်ကြီး စီမံထားသည်။ ထို သံလှောင်အိမ်ကြီးဖြင့် စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ၏၊ ခေတ္တမျှ ဘီလူးမဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် အိုဘေး နာဘေး သေဘေးတို့မှ လွတ်အောင်ကား သံလှောင်အိမ်ကြီးဖြင့်လည်း မရ၊ ကောင်းကင် မြေလျှိုး ရေဝယ်တိုး၍၊ ပုန်းလျှိုးနေခိုသော် လည်း မလွတ်နိုင်ပုံကို အောက်ပါအတိုင်း ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဟောပြထားတော်မူသည်။

- န အန္တလိက္ခေ န သမုဒ္ဒမဇ္ဈေ၊
 - န ပဗ္ဗတာနံ ဝိဝရံ ပဝိဿ။
 - န ဝိဇ္ဇတိ သော ဇဂတိပ္ပဒေသော၊
 - ယတ္ထဋ္ဌိတံ နပ္ပသဟေယျ မစ္စ။ ။
- (ဓမ္မပဒ၊ ၄၊ ၁၂၉)

အဓိပ္ပာယ်မှာ-

“သေမင်း မနှိပ်စက်တဲ့နေရာ မရှိ၊ ကောင်းကင် တက်နေ၍လည်း မလွတ်၊ ယုဇနာပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်နက်တဲ့ မဟာသမုဒ္ဒရာရေထဲ ဆင်းငံ့နေ၍

လည်း မရ၊ မည်သူမျှ မသိအောင် တောင်ခေါင်းထဲ ဝင်၍ ပုန်းအောင်းနေလို့လည်း မဖြစ်”ဟု ဆိုလိုသည်။

“ဇရာ မရဏ၊ ဒုက္ခဝဋ်တွင်း၊ အိုရခြင်းနှင့်၊ သေမင်းလွတ်အောင်၊ ဘယ်သို့ ရှောင်အံ့၊ တောင်ခုနစ် ထွေ၊ ရေခုနစ်ထပ်၊ လေးကျွန်းရပ်ခွင်၊ ကောင်းကင် သမုဒ္ဒရာ၊ စကြဝဠာမြေထဲ၊ ပုန်းခိုလွှဲလည်း၊ အမြဲမချွတ်၊ သေဘေးဝဋ်မှာ၊ မလွတ်တို့သာ၊ မလွဲရာတည့်” ။ ။

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံအတွင်း ရောက်လာကြတဲ့ သတ္တဝါဟူသမျှကို သေမင်းက အလွတ်မပေး၊ အိုဘေး နာဘေးများလည်း ပါသေး၏၊ မည်သူ့ကိုမျှ ချန်၍ မထား။

ကောင်းကင်တက်နေ၍လည်း မလွတ်၊ သမုဒ္ဒရာ ထဲ ငုံ့ဆင်းနေ၍လည်း မရ၊ တောင်ခေါင်းထဲ ပုန်းအောင်း နေလို့လည်း မလွတ်၊ သီတာခုနစ်တန်၊ တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်၊ အကြားရပ်တို့၌ ပုန်းနေ၍လည်း မရဟု ဆိုလိုပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တစ်ကိုယ်လုံး အသုံးမကျတော့ချေ

ဇီယန္တိ ဇီယုတော ကေသာ၊
ဒန္တာ ဇီယန္တိ ဇီယုတော။
ဇီယုတော စက္ခုသောတာစ၊
တဏှောကာ တရုဏါယတေ။ ။

ဇီယုတော (ဇီယုန္တ သာ)-လူအိုကြီး၏၊
ကေသာ-ဆံပင်တို့သည်၊ ဇီယန္တိ-ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့်
အိုသွေး ပေါက်ကြလေကုန်၏-တဲ့။

ဇီယုတော (ဇီယုန္တ သာ)-လူအိုကြီး၏၊ ဒန္တာ-
သွားတို့သည်၊ ဇီယန္တိ-ယိမ်းယိုင်ရွတ်ခွေ နဲ့ကြနဲ့ကြလေ
ကုန်၏။

ဇီယုတော (ဇီယုန္တ သာ)-လူအိုကြီး၏၊ စက္ခု
သောတာစ-မျက်စိနှင့် နားတို့သည်လည်း၊ ဇီယန္တိ-
သဲသဲကွဲကွဲ မကြား၊ မည်းမည်း မည်းမည်းနှင့် သွား
သလို၊ မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

(ဧဝံ တထာပိ- သို့ကလို ရွတ်တွ ယွင်းယို
တအိုတည်း အိုကြပါကုန်သော်လည်း) ဧကာတဏှာ-
တစ်ခုတည်းသောအရာ မက်မော တွယ်တာတတ်တဲ့
“တဏှာ”သည်ကား၊ တရုဏာယတေ-ဘယ်အခါမျှ
မအို ပျိုသည်ထက်ပျို စိုသည်ထက်စိုရွမ်းလျက် အမြဲတမ်း
လန်းဆန်း၍ နေတတ်လေသည်တကား။ ။

[ပဉ္စတန္တ ရမှ အဆိုအမိန့်ဖြစ်၏။]

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အိုမင်း ယိုယွင်း ရွတ်တွ၍
ရောဂါဘယအဖုံဖုံ၊ သေရခြင်း မျိုးစုံတို့သည် သစ္စာနဲ့
ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခသစ္စာတွေချည်းပဲ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီဒုက္ခတွေ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးတဲ့ တဏှာက
တော့ သမုဒယသစ္စာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) သူကတော့
မအိုပဲ အမြဲတမ်း လန်းနေသတဲ့ (မှန်ပါဘုရား) အို...
သည်လိုဆိုရင် အညံ့သစ္စာ ၂-ပါးနဲ့ အမြဲနေတာကိုး
(မှန်ပါဘုရား)

ရွံ့မှန်းစရာကြီး ဖြစ်ချေပေါ့

ဆံပင်တွေ ဖြူ နားတွေ အူ၊ အသားရေ ညှိုး
သွားတွေ ကျိုးလို့၊ မျက်စိတွေ မှိုင်း ခါးတွေ ကိုင်းတဲ့
အပြင် တစ်ကိုယ်လုံး ရွတ်တွ ယွင်းယို၊ လူအိုကြီး
ဖြစ်လာလေပြီ၊ လက်တွေ တုန်- ခြေတွေ တုန်၊
ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာပြီ။

အားအင်တွေ ခန်းခြောက်၊ ပျိုတဲ့ ရုပ်တွေ
ပျောက်ပြီးတော့၊ အိုတဲ့ရုပ်တွေ ရောက်လာကုန်ကြပြီ။

ရင်အုံတွေ ချိုင့်- ပါးတွေ ချိုင့်လို့၊ မျက်တွင်း
ဟောက်ပက် ချောင်းကလေးက တဟက်ဟက်။

တောင်ရိုးလက်ကိုင်ကချော်ကချဲ့နဲ့၊ အဖော်မဲ့လို့
လာချေပြီ၊ ပွဲလယ်သဘင် သုံးမဝင်၍၊ ပွဲပြင်တွင်လည်း
သုံးမကျ၊ မှန်းစရာလူကြီး ဖြစ်ချေပေါ့။

တစ်ဘဝလုံး အသုံးမကျ၊ အရှုံးနဲ့သာ နေခဲ့ရ၊
မညာမတာ တဏှာခိုင်းသမျှ ဆောင်ရွက်ရ၊ ကိုယ့်တွက်
ကိုယ့်တာ မကျန်တော့။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဆံဖြူကြီးနဲ့ သုံးမဝင်ပြီ

- ၁။ ရွတ်တွယွင်းယို ခွေယိုင်နဲ့လို့၊
တွေ့မိုင်သနဲ့ လက်ခြေတုန်၊
နေထိုင်မတဲ့ ရက်တွေကုန်ပြီ၊
သက်မသေရုံ ကျန်ပါတော့။
- ၂။ အရိုးခေါက်ခက် မှိန်တိမ်တိမ်ငယ်၊
ပိန်တလိန်လိန် အိုမင်းချေပေါ့နေ့။
- ၃။ ရှုံ့တီး ရှုံ့တွ သားအရေ၊
သွားကြော အားတွေ မသန်ပျော့။
- ၄။ စားလေ ဝါးလေ အန်တအော့နဲ့၊
တန်ပေါ့ မာန်လျှော့ ဇရာကောင်။

- ၅။ တောင်ဝှေး လက်ကိုင် အဖော်နဲ့နဲ့၊
ကချော်ကချဲ့ ယောင်တီး ယောင်တောင်တောင်။
- ၆။ နတီး နတ ပိန်ချောင်ချောင်ငယ်၊
မှိန်တမှောင်မှောင် အမြင်မှေးလို့၊
ဘဝင်သွေးက ခုန်ဆွခုန်ဆွနေ၊
ကြံ့မှ ကြံ့ရပလေ။
- ၇။ ရင်အံ့ချိုင့်လို့ ခါးကိုင်းချေပြီ၊
နားထိုင်းဝေတေ ယောင်ငေးမှိုင်လို့လေး။
- ၈။ ဆံဖြူကြီးနဲ့ သုံးမဝင်တယ်၊
မုန်းချင်စဖွယ် လွန်ကောင်းပါဘိလေး။ ။
(လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး)

အိပ်မနေကြနဲ့၊ အချိန်နည်းသွားပြီ

သာကီယမျိုး ဘဒ္ဒိယမင်း၏ စစ်သူကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ
သောဏသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်လာ၏။ စစ်သား
ဘဝက လာခဲ့သည် ဖြစ်၍ စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း
ရှိလှသည်။ အများသူငါကို အားကျ၍ ရဟန်းပြုလာ
သော်လည်း ရဟန်းတရားကိုကား ဟုတ်တိပတ်တိ
အားမထုတ်။

စားကာ အိပ်ကာဖြင့် အချိန်ကုန်၏။ တစ်ညလုံး
အိပ် တစ်နေ့လုံးအိပ်ဆိုသလို ထုံထိုင်းသုန်မှုန်နေသည်။
ဤသို့သော အခြေအနေကို သတိရစေခြင်းငှာ မြတ်စွာ
ဘုရားက ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏-
န တာဝ သုပိတုံ ဟောတိ၊
ရတ္တိ နက္ခတ္တမာလိနီ။
ပဋိဇေဂ္ဂိတု မေဝေသာ၊
ရတ္တိ ဟောတိ ဝိဇာနတံ။ ။
(အပဒါန်ပါဠိတော်)

နက္ခတ္တမာလိနီ-နက္ခတ်ပန်းတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်
လှပေသော၊ ရတ္တိ-ညဉ့်သည်၊ သုပိတုံ-အိပ်နေဖို့ရာ၊
န တာဝ ဟောတိ-ဖြစ်လာသည် မဟုတ်၊ (နက္ခတ္တ
မာလိနီ-နက္ခတ်ပန်းတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်လှပေသော)၊
သော ရတ္တိ-ဤညဉ့်သည်၊ ဝိဇာနတံ-ရှေ့ရေး နောက်
ရေး ထောက်တွေးသိတတ်ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့အတွက်၊ ပဋိ
ဇေဂ္ဂိ တုံ ဧဝ-နီးနီးကြားကြားတရားအားထုတ်ဖို့ အလို့ငှာ
သာလျှင်၊ ဟောတိ-ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
သူ့အဓိပ္ပာယ် ရှင်းလှပါသည်-
“ကောင်းကင်တစ်ခွင် နက္ခတ်ပန်းတို့ဖြင့် ဆန်း
ကြယ်လှစွာ ဖြူဖွေးတောက်ပနေသော ညသည် တမှိန်း
မှိန်း တဖိန်းဖိန်းဖြင့် ဘယ်ယိမ်း-ညာတွန့် လူးလွန်ကာ
အိပ်နေဖို့ မဟုတ်။
ဤကဲ့သို့ သာယာအေးမြ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်း
လှသော ညသည် ရှေ့ရေး နောက်ရေး ထောက်တွေး

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သိတတ်ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့အတွက် နိုးနိုးကြားကြားနဲ့ တရား
အလုပ် အားထုတ်ဖို့အတွက်သာ ဖြစ်သည်” ဟုလို။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဤကိစ္စများနှင့်
ပတ်သက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း တစ်နေရာတွင် မိန့်
ထားသည်-

“ယောဂီတွေထဲမှာ ဖျင်းတာရယ်-ပျင်းတာရယ်

(၂)မျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီထဲက ဖျင်းတဲ့သူကို နား
လည်အောင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဘုန်းကြီး ပြောပေး
နိုင်ပါတယ်။

အဲ... ပျင်းတဲ့ သူကိုတော့ ဘုန်းကြီး
ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါက ခက်တယ်”
တဲ့။

တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ချက်

ဥဋ္ဌဟထ နိဿိဒထ၊
ကော အတ္ထော သုပိတေန ဝေါ။
အာတုရာနဉ္စိ ကာ နိဒ္ဒါ၊
သလ္လဝိဒ္ဓါန ရပုတံ။ ။

(ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့) ဥဋ္ဌဟထ-အိပ်ရာမှထကြကုန်
လော့၊ နိဿိဒထ-ဝိပဿနာစခန်း ကြိုးပမ်းဖို့ရာ ထိုင်ကြ
ကုန်လော့၊ ဝေါ-သင်တို့အား၊ သုပိတေန-အိပ်နေခြင်း
ဖြင့်၊ ကော အတ္ထော-အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။

ဟိ-တိုက်တွန်းသင့်၏။ အာတုရာန-ကိလေသာ
ဒဏ်ချက်ဖြင့် အခဲခက်ကြကုန်သော၊ သလ္လဝိဒ္ဓါန-
ငြောင့်ငါးစင်းတို့ ရင်တွင်းထုတ်ခတ် စူးဝင်အပ်ကုန်
သော၊ ရပုတံ-လောကခံကြောင့် ဖောက်ပြန်တုန်လှုပ်ကြ
ကုန်သော၊ (တုမှာကံ-သင်တို့၏) နိဒ္ဒါ-အိပ်ပျော်ငိုက်
မျဉ်းနေခြင်းသည်၊ ကာ-အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။

ဤသို့လျှင် နှိုးဆော် တိုက်တွန်းထားတော်မူ
သည်။

ဟောဒီ ၃-မျိုးက ရယ်ကြသတဲ့

အလင်္ကာကျမ်းက ရယ်ခြင်း ၆-မျိုး ရှိသည်ဟု
ပြ၏။ သို့သော်လည်း ယခုခေတ်တွင် အများအပြား
ပြောနေတတ်ကြသည်မှာ ရယ်ခြင်း ၃-မျိုးရှိ၏-တဲ့။
ဤ ၃-မျိုးက ရယ်နေကြသည်-တဲ့။

- ၁။ မြေပြင်ကြီးက ရယ်ခြင်း၊
- ၂။ ကျောင်းကြီးက ရယ်ခြင်း၊
- ၃။ စိန်ရွှေရတနာတွေက ရယ်ခြင်းတို့ ဖြစ်
ကြပါသတတ်။

(၁)တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သော ရှင်ဘုရင်ကို ဂုဏ်
တင်သောအားဖြင့် “ရေမြေသေဋ္ဌ်နင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်း”
“ရေမြေကို အစိုးရတော်မူသော အရှင်မင်းမြတ်ကြီး”

ဟူ၍ အမတ်ကြီးတို့က လျှောက်တင်တတ်ကြသည်။
ထိုအခါ ရေပြင် မြေပြင်တို့က-

“အလို... အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေး၊ မွဲ
ဘေး၊ ကွဲဘေး အစရှိတဲ့ ဘေးတွေထဲကနေပြီး
ဒီကောင်ကလေးက ငါတို့ကို တကယ် အစိုးရ
တယ်များ ထင်နေရောလား။”

ဟု ပြော၍ လက်ခုပ် လက်ဝါး တီးပြီး၊ တဟီးဟီး
တဟားဟားနှင့် ရယ်မောနေတတ်ကြသတဲ့။ အလား
တူပင် လယ်မြေယာမြေတွေ များစွာကို ပိုင်ဆိုင်သော
တောသူဌေးတို့ကို “လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး” “မြေပိုင်ရှင်
ကြီး” ဟု ဂုဏ်ပြုခေါ်ဝေါ်သောအခါတွင်လည်း လယ်

တစ်ဘဝသာသနာ

မြေ-ယာမြေတို့က ရယ်မောကြသတတ်။

(၂)တစ်ဖန် ဘုန်းတော်ကြီးတို့ကလည်း “ဒါဟာ ငါ့ကျောင်းဟဲ့၊ ငါ့ကန်ဟဲ့၊ ငါ့သပိတ်၊ ငါ့ပရိက္ခရာဟဲ့၊ ငါ့ပိုင် ငါ့စိုး၊ ငါ့ကျောင်းနား မသိကြနဲ့ဟဲ့” ဟူ၍ မိန့်ကြသောအခါ ကျောင်းကန်သပိတ်ပရိက္ခရာတို့က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်တို့ပြီး ရယ်နေတတ်ကြသတဲ့။

“အံ့မယ်လေး... တို့ကို သူက ပိုင်သတဲ့၊ သူကဖြင့် မကြာခင် ပျံတော်မူတော့မှာ၊ ဒီတော့ တို့တစ်တွေဟာ ထိုက်ရာ ဘုန်းကြီးရဲ့ လက်ထဲ ရောက်ကြရမယ်ဆိုတာ သူ မစဉ်းစားမိဘူးတဲ့လား။”

ဟုပြောရင်း တသောသောနှင့် ရယ်မောနေတတ်ကြသတဲ့။

(၃)ထို့အတူ လူတွေကလည်း “ငါ့အိုး ငါ့အိမ်၊ ငါ့စိန် ငါ့ရွှေ၊ ငါ့ငွေ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ရတနာတွေ” လို့ ဆိုကြတဲ့အခါ စိန်ရွှေရတနာတို့က ရယ်ကြပြန်တာပဲတဲ့- “အလိုလေး... တို့ကဖြင့် ဟိုလူ့အသုံးအဆောင် ဖြစ်လိုက်ရ၊ ဒီလူ့အသုံးအဆောင် ဖြစ်လိုက်ရနဲ့ နားရတယ်လို့ကို မရှိဘူး၊ အိုးအိမ် ခြံမြေ စိန်ရွှေရတနာဆိုတာ အဆင့်ဆင့် လက်တွေ ပြောင်းနေတာပဲ၊ ကံကောင်းသူထံမှာ နားကြရတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကိုများ တို့ကို ပိုင်စိုးကြသတဲ့ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

ဟူ၍ သရော်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေကြသတတ်၊ ဤသို့လျှင် ငါ့ပိုင် ငါ့စိုး ငါ့တန်ခိုးဟု မာနတွေနဲ့ လွမ်းမိုး၊ တဏှာတွေနဲ့ ရစ်ပတ် ဒိဋ္ဌိတွေနဲ့ သိမ်းပိုက်ထားရင်းပင် ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာတို့က ထိုသူ့ကို စွန့်ခွာသွားကြမြဲဖြစ်သတည်း။

ရှစ်ရှားသီးပိုင်းမျှသာ ပိုင်ပါတော့ကလား

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း အားလုံး သိနေကြတဲ့ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် ဘုန်းမီးနေလတောက်ပခဲ့၏၊ မင်းကြီး၏ အရှိန်အဝါအာဏာသည် မြေအောက်တစ်ယူဇနာ၊ ကောင်းကင် တစ်ယူဇနာ ပြန့်နှံ့သည်။ ကြိမ်စကြာဖြင့် ရိုက်ခေါ်လျှင် ကာလနဂါးကြီးပင် မနေနိုင်၊ လာရောက်ရသည်ဟူ၏။

အလှူဒါနဘက်မှာလည်း စံတင်ရလောက်အောင် ဖြစ်၏၊ ရေတွင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ရေကန်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ကျောင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။

“သာသနာတော်မှာ ငွေအသပြာ ကုဋေ (၁၀၀) တစ်ရာ လှူဒါန်းမည်” ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြီးလျှင် လှူဒါန်းခဲ့၏၊ သို့သော် မပြည့်တတ်၊ ၉၆-ကုဋေ လှူပြီးချိန်မှာ

မကျန်းမမာ ဖြစ်လာသည်၊ အိပ်ရာထက်တွင် အားပျော့နေပြီ။

“ကုဋေ (၁၀၀) ပြည့်အောင် လှူပါ” ဟု လေသံ ပျော့ပျော့ဖြင့် မှာကြားနေသော်လည်း နောက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့က မလှူချင်ကြ၊ အာဏာတန်ခိုး အရှိန်အဝါတို့က လျော့လာပြီ မဟုတ်ပါလော။

တစ်ချိန်က ဇမ္ဗူဒိပ်တစ်မြေပြင်လုံးကို အစိုးရခဲ့သော ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် ယခု နောက်ဆုံးအချိန်၌ ဆေးဆရာက ရောဂါအတွက် ပေးထားသော ရှစ်ရှားသီးပိုင်းကလေး တစ်ခြမ်းမျှကို သာလျှင် ပိုင်တော့၏၊ ထို့ကြောင့် ဤသို့ ညည်းရှာသည်-
သကလံ မေဒနိံ ဘုတ္တာ၊
ဒတ္တာ ကောဋိသတံ သုခိ။
အဒ္ဓါ မလက မတ္တဿ၊

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အန္တေ ဣဿရတ် ဂတော။ ။
သကလံ မေဒနိံ - ဣန္ဒြိယတစ်ကျွန်း မြေပြင်အဝန်းတစ်ခု
လုံးကို၊ ဘုတ္တာ-စည်းစိမ်အဖြစ်ဖြင့် ခံစားစံစားပြီး၍၊
ကောဋိသတံ-ကုဋေတစ်ရာကုန်အောင်၊ ဒတ္တာ-စွန့်ကြဲ
ပေးကမ်း လှူဒါန်းပြီး၍၊ သုခိ-အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာ
သူ ဖြစ်ပါလျက်။

အန္တေ - သေခါနီးရာ နောက်ဆုံးအချိန်အခါ၌၊

အဒ္ဓါ မလက မတ္တဿ-ဆေးဆရာပေးထားတဲ့ ရှစ်ရှား
သီးကလေး တစ်ခြမ်းမျှကိုသာလျှင်၊ ဣဿရတ်-စိုး
ပိုင်သူ၏အဖြစ်သို့၊ ဂတော-ရောက်ရပါပေါ့ကလား။

မှတ်ချက်။ ။ ယခု မသေသေးလို့ ရှစ်ရှားသီး

ကလေး တစ်ခြမ်းကို ပိုင်သေးတာ၊ သေပြီဆိုရင် ရှစ်ရှား
သီးကလေး တစ်ခြမ်းတောင် ပိုင်တော့မှာ မဟုတ်
တော့ဘူး၊ သတိထားဖွယ် သံဝေဂ ယူဖွယ်ပေတကား။

သစ္စာမသိတာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး

၂၆.၆.၆၁

(မိုးကုတ်မြို့မှာ ဟောသောတရား)

ဒကာ ဒကာမတို့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
အမြင်နဲ့ ပြောတာ၊ “သစ္စာ မသိတာ ကြောက်စရာ
အကောင်းဆုံးပဲ” တဲ့၊ (မှန်ပါ)

ဦးဘရှင်းရေး... အခု ဒီဘဝကနေပြီး နောက်ဘဝ
လူပြန်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်
(မှန်ပါဘုရား) လူပြန်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတော့ မောင်နိုင်
လူ၏အစ ဇာတိက လာမှာ (မှန်ပါ)

ဇာတိ ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား) ဪ...
လူပြန်ဖြစ်ချင်တဲ့သူဟာ သစ္စာသိလို့လား မသိလို့လား
(မသိလို့ပါဘုရား)

လူပြန်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတော့ ပဋိသန္ဓေနေချင်
သေးလို့ (မှန်ပါ) အိုလဲ အိုချင်သေးလို့ (မှန်ပါ) နာလဲ
နာချင်သေးလို့ (မှန်ပါ) ပီးတော့ သေလဲ (သေချင်သေး
လို့ပါ ဘုရား) အဲဒါတွေဟာ ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာတွေ
ပါ ဘုရား)

မောင်နိုင် အဲဒါ အကဲခတ်စမ်း၊ အဲဒါတွေ လို
ချင်တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့် (သစ္စာမသိလို့ပါ ဘုရား)
ကြောက်စရာကောင်းလိုက်ပါဘိ (မှန်ပါ) ဒါကြောင့်
သံသရာရှည်ရတာ (မှန်ပါဘုရား)

ဦးဘရှင်းရေး... အခု ဘုန်းကြီး ပြောနေတဲ့
ဟိုဘဝ ဒီဘဝ ဆုတောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ခင်ဗျားတို့

ရှေ့မှာပဲ ကြားနေရတွေ့နေရပါတယ် (မှန်ပါ) ဘုရား
ဖူးသွားကြပြီးတော့ ဘုရားရှေ့မှာ ဆုတောင်းလိုက်ကြ
တာ (မှန်ပါ) တန်ခိုးကြီးတဲ့ဘုရားတွေရှေ့မှာဆိုရင်
ပိုပြီး ပေါတာပေါ့ကွ မောင်နိုင်ရ (မှန်ပါဘုရား)

သစ္စာမသိတဲ့သူတွေဟာ သုခကို တောင်းယူနေ
သလား၊ ဒုက္ခကို တောင်းယူနေသလား၊ အကဲခတ်ကြ
စမ်း (ဒုက္ခကို တောင်းယူနေကြပါတယ်ဘုရား) ကိုဝ
ကြောက်စရာကြီးပါလား (မှန်ပါ ဘုရား)

ဇာတိကို ဒုက္ခသစ္စာလို့ မသိတော့ လူဖြစ်ရပါ
လို၏၊ နတ် ဖြစ်ရပါလို၏၊ ဗြဟ္မာ ဖြစ်ရပါလို၏၊
အကြိမ်ကြိမ်များ ဖြစ်ရပါလို၏-ဆိုတော့ ဪ...
ဒုက္ခ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ရပါလို၏ ဆုတောင်းတာနဲ့
မတူပေဘူးလား၊ (တူပါတယ် ဘုရား)

ဒုက္ခကို မရ-အရ တောင်းယူနေကြတာနော်
(မှန်ပါ) ပိုက်ဆံကြေးငွေ အကုန်ကျခံပြီးတော့ကို
တောင်းတာ (မှန်ပါ) စက်ရှင်မင်းကြီးထံ ငွေထိုးပြီးတော့
သေမိန့်ချပေးပါလို့ တောင်းပန်တာနဲ့ တူနေတယ်
(တူပါတယ်ဘုရား)

အေး... အဲဒါကြောင့် ပြောနေတာ “သစ္စာ
မသိတာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါတယ်” လို့ (မှန်ပါ
ဘုရား) ဟုတ်ဘူးလား (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ ဆက်ကပ်ခံရခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလဆန်း ၁-ရက် (၂.၇.၆၂)နေ့တွင် မိုးကုတ်မြို့မှ အမရပူရသို့ ယခုနှစ် စောစော ပြန်လည်ကြွခဲ့၏။ အကြောင်းမှာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွ၍ တော်လှန်ရေးအစိုးရက ဆက်ကပ်သော အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ကို လက်ခံရန် ကိစ္စရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။

ဤအဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ် လက်ခံရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော်အား ကြိမ်ဖန်များစွာ အတန်တန် လျှောက်ထားကြရ၏။ ဝိုင်းဝန်း၍ တောင်းပန်ကြရသည်။ ဆရာတော်က “မယူလို လက်မခံလို” ဟု ဆိုကာ ပယ်-ပယ်ချနေခဲ့သည်။

“ဘုန်းကြီး ယခုလို သာသနာတော်အတွက် အလုပ်-လုပ်နေတာဟာ (ပရိယတ်-ပဋိပတ် နှစ်ရပ်လုံး ဆောင်ရွက်လာခဲ့တာဟာ) အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ရအောင် လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟူ၍လည်း မိန့်မြွက်ကာ ငြင်းဆန်နေတော်မူပါသတတ်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဆရာတော်အတွက်တော့ မလိုအပ်ဘူး-ဟူ၍ ပြောနိုင်ပါ၏။ ပို၍ ဂုဏ်တက်မလာနိုင်ပါ။ သို့

ရာတွင် တပည့် ဒကာ ဒကာမတို့အတွက် လိုအပ်လှပါသည်။ အမှန် လိုအပ်လှပါ၏။

သို့ဖြစ်၍ မန္တလေးမြို့၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးစံရီ၊ ဝန်ကြီးဟောင်း ဦးအောင်ဇံဝေ၊ ဝန်ကြီးဟောင်း မြန်အောင် ဦးတင်တို့ ဦးဆောင်ကြ၍ မိုးမိုးမားမား ဒကာများ စုပေါင်းကြပြီး တောင်းပန်လျှောက်ထားကြပြန်၏-

“မှန်ပါ ဆရာတော်အတွက်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ရခြင်းကြောင့် ထူးပြီး ဂုဏ်တက်မလာနိုင်ပါဘူး။ မလိုအပ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်များအတွက်တော့ လိုအပ်ပါတယ် ဘုရား...”

နောင်အနာဂတ်အတွက် ဆရာတော်ရဲ့ လက်ငုတ်ကို ဆက်လက်ပြီး အလုပ်-လုပ်ကြတဲ့အခါ တပည့်တော်တို့မျက်နှာမငယ်ရအောင် ချီးမြှောက်တော်မူပါဘုရား”

ဤသို့ ဇွတ်လျှောက်ထားတောင်းပန်ကြတော့မှ နောင်လာနောက်သားတို့ကို ငဲ့သောအားဖြင့် ဆက်လက်ပြီး မငြင်းဆန်ဘဲ နေတော့သည်ဟူသတတ်။ ။

မန္တလေးမှ မီးရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့

ဤသို့ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပြီးလျှင် သက္ကရာဇ် ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလဆန်း ၅-ရက် (၁၉၆၂-ခု ဇူလိုင်လ ၆-ရက်)နေ့ ညနေတွင် မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ မီးရထား သီးသန့်တွဲလုံးဖြင့် ကြွလာတော်မူသည်။

ကြည့်ညှိကြသော ဒကာ ဒကာမတို့က သီးသန့်တွဲအဖြစ် မီးရထားဌာနမှ ကစ်တွဲလုံးငှားကြခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြစ်အောင် စိမ့်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် ယင်းတွဲဖြင့် ဒကာ ဒကာမတို့လည်း ဝေယျာဝစ္စပြုရန် လိုက်ပါလာကြ၏။

ဤသို့ မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီး ကြွမည့် အကြောင်းကို တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် သိကုန်ကြပြီးလျှင် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် မြို့တိုင်းလိုလို၊ ဘူတာတိုင်းလိုလိုပင် လာရောက်ကြည့်ညှိကြ၏။ ဆရာတော်ကြီးအား ဖူးမြော်ကန်တော့ကြသည်။ အံ့မခန်းပင် ဖြစ်ကြရ၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း တဖျင်းဖျင်း ထလောက်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်၊ ဟောကြားပေးသော သစ္စာတရားတော်တို့၏ တန်ခိုးတော် ပေ တကား...။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ညောင်လေးပင် ဘူတာတွင်

ခရီးစဉ်အတိုင်း မီးရထား သီးသန့်တွဲလုံးဖြင့် ကြွတော်မူလာရာ ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလဆန်း ၆-ရက်နေ့ နံနက်(၁၀)နာရီခန့်တွင် ညောင်လေးပင်မြို့ဘူတာသို့ ဆိုက်လေ၏။ ဆရာတော်ကို ဖူးရန် ထွက်လာကြသော ပရိသတ်ကြီးကား “မြို့လုံးကျွတ်ထွက်လာလေသလား” ထင်မှားရလောက်အောင် များပြားလွန်းလှသည်။

ဘူတာရုံကွင်းကြီး အပြည့်မျှ ကြိတ်ကြိတ်တိုး ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ ညောင်လေးပင်မြို့သို့ ဆရာ တော် ကြွမလာသည်မှာလည်း အတော်ကြာသွားပြီဖြစ်၍ လွမ်းဆွတ်သလို ဖြစ်ကြသလော မပြောတတ်။ ဆရာ တော်ကြီးကို မမြင်ရ မြင်ရအောင် လှယ်တိုးခွေ၍ ဖူးမြော်ကြ ပူဇော်ကြတော့သည်။

အချို့က လှူဖွယ်တန်းဖွယ် စားသောက်ဖွယ် ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ရထားပေါ်သို့ တက်လာကြပြီး လျှင် ဆရာတော်ကြီးအား ကပ်လှူကြ၏။ ရထားပေါ်တွင် “နေ့ဆွမ်း” ဆက်ကပ်ကြရာ ၂၅-မိနစ်ခန့်မျှ ကြာသည်။

ဆွမ်းကိစ္စပြီးသောအခါ ပရိသတ်တို့အား ဆုံးမ ဩဝါဒ အနည်းငယ်မျှ ပေးပါသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ မီး ရထား ဆိုင်ရာ အရာရှိတို့ကလည်း လေးစားကြည်ညိုကြ သဖြင့် (ဩဝါဒပြီးအောင်) ခါတိုင်းထက် နာရီဝက် ကျော်ကျော် ပို၍ ရပ်နားပေးပါသည်။

အားလုံး ကိစ္စပြီးကြသောအခါ ညောင်လေးပင် ဘူတာမှ မီးရထားကြီး တရွေ့ရွေ့ ဆက်လက် ထွက် ခွာလာပြီ။ သို့သော်လည်း အချို့သော ဒကာရင်း ဒကာမရင်းတို့က မဆင်းကြ၊ ရထားပေါ်တွင် ဆက်လက် လိုက်ပါလာကြသည်။ ထို့နောက်-

“ဆရာတော်ဘုရား... ညောင်လေးပင်မြို့ကို ရှေးတုန်းကလိုပင် နှစ်စဉ် ကြွရောက် တရား ဟောပေးတော်မူပါဦး ဘုရား”

ဤသို့ လျှောက်ကြ၏။ အငမ်းမရ မဝနိုင်သော ဖူး မြော်ခြင်းမျိုး၊ လျှောက်ထားခြင်းမျိုးဖြင့် လျှောက်ထားကြ ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က-

“အေး... ငါ့ရပ်နာမ်ခန္ဓာကြီး မပြိုကွဲသေးလို့ အကြောင်းညီညွတ်ရင် မင်းတို့မြို့ကို လာပြီး တရားဟောရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒကာ ဒကာမတို့ကလဲ တရားကို အမြန်ဆုံးရအောင် ကြိုးစားကြ။

ငါ့ခန္ဓာကြီးကဖြင့် ဟေ့... သေဘက်ကို ဒုန်းစိုင်းပြေးနေတော့တာပဲ”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဒကာ ဒကာမတို့လည်း ဆရာတော် သတိပေးသမျှ၊ ဆုံးမသမျှ ဩဝါဒကို နာခံရင်း ညောင်လေးပင်မှနေ ဒိုက်ဦးမြို့အထိ လိုက်ပါလာကြ၏။ ပြီးမှ ဆင်း၍ လက်အုပ်ကလေးများ ချီပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ တော့သည်။

ပဲခူးဘူတာကြီးတွင်လည်း

ပဲခူးဘူတာကြီးသို့ မီးရထားကြီး ဝင်လေပြီ။ ဤဘူတာကြီးတွင်လည်း ပြည့်ကျပ်နေသော ပရိသတ် ကြီးကို တွေ့ရပြန်၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဖူးမြော် လို၍ အငမ်းမရ စောင့်နေကြသော ပရိသတ်ကြီး ဖြစ်

ပါသတဲ့။ ဤမြို့ကား ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အစ်မ အရင်း သီလရှင် (ဒေါ်သုစာရီ-ခေါ်) ဒေါ်ကိတ္တိနေထိုင် သောမြို့ ဖြစ်သည်။

ဤပဲခူးဘူတာကြီးတွင်လည်း ညောင်လေးပင်

တစ်ဘဝသာသနာ

ဘူတာနှင့် မခြား များပြားလှသော ပရိသတ်ကြီးကို တွေ့ရပြန်၏။ “ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဖူးပါရစေ” တဲ့၊ ပရိသတ်ထဲက အော်၍ ကျစ်တိုးနေသည်။ ဘူတာကွင်းကြီး အပြည့်အညပ်မျှပင် ဖြစ်၏။ အစ်မလေး သီလရှင် ဦးဆောင်သော သီလရှင် ပရိသတ်ကြီးကလည်း တစ်ကွင်းလုံး “ဝါထိန်” သွားအောင် များလှပါဘိတောင်း။

ဒကာ ဒကာမတို့က ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ကြည်ညိုကြလွန်း၍၊ သစ္စာတရားတွေကို ဟောပေးသည့်

အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြလွန်း၍ သူတို့ ကြည်ညိုချင်သလို ကြည်ညိုနေကြတော့သည်။

ကြည်ညိုကြပုံမှာ မန္တလေးမှ ထွက်လာပြီးနောက် ဘူတာခပ်ကြီးကြီးတွေ ရောက်တိုင်း ခပ်ဖျောက်ဖျောက် လာရောက်ကြည်ညိုနေကြပြီ။ အချို့က စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ဖြင့်၊ အချို့က ဖယောင်းတိုင်တို့ဖြင့်၊ အချို့က ပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်သွားကြ ဖြန့်ကြဲသွားကြ၏။

ကြည့်လို့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား

ဤနည်းအားဖြင့် ပန်းတွေ ပူဇော်လာခဲ့ကြရာ ညောင်လေးပင်ဘူတာသို့ ရောက်သောအခါတွင်ကား အလွန်အကျွံ ဖြစ်ကုန်ကြတော့၏။ ဆွမ်းဘောဇဉ် မုန့်ခဲဖွယ်တို့အပြင် ပန်းခိုင် ပန်းခက် ပန်းစည်း ပန်းကုံးတွေက တပုံတပင်ကြီး ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးအနီးတွင် ပန်းပွင့်တွေ ဖြန့်ကြဲကြ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး သွားသော လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ပန်းပွင့်ဝတ်မှုန်တို့ဖြင့် ဖြူးထားကြသည်။ အပ်ချည်ဖြင့် သီထားသော ပန်းပွင့်တို့ကိုကား ရထားတွဲအတွင်း၌ အသွယ်-အသွယ်တန်းလိုက်ကြ

တော့၏။ အချို့ပန်းခိုင်တွေကို ရထားတွဲ၏ အပြင်ဘက်တွင် ဝေနေအောင် စိုက်ထိုးထားကြသဖြင့် “ပန်းရထားကြီး” ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အစ်မလေး ဦးဆောင်သော သီလရှင်အဖွဲ့က ရထားတွဲအနီးသို့ ကျစ်တိုးဝင်လာ၍ စကားပြောသောအခါ ဆရာတော်ကြီးက-

“ကဲ... ငါလာတာ ကြည့်လို့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား-ဟဲ့” တဲ့ မိန့်တော်မူတော့သည်။ ပန်းတွေ ဝေနေအောင် ရထားတွဲကြီးကို ချိတ်ဆွဲခြယ်သထားကြသည်ကို ရည်ရွယ်၍ မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

တရားရထိုက်တဲ့သူတွေ ရပါစေ

“အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ တံဆိပ်ခံယူရန် ရန်ကုန်သို့ ကြွလာသည်” ဟု ဆိုသော်လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မနောအာရုံထဲမှာကား အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ တံဆိပ်မရှိပေ။ ဒါက အဓိက မဟုတ်ချေ။

ကျွတ်ထိုက်တဲ့သူများ ကျွတ်ပါစေ၊ တရား ရထိုက်တဲ့သူများ ရပါစေ၊ သိထိုက်တဲ့သူများ သိပါစေ။

ဤစေတနာတွေသာ ဖုံးလွှမ်းနေတော်မူခဲ့သည်။

“ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ရက်တိုတိုကလေးအတွင်းမှာ တရားတွေ အများကြီး သိသွားရအောင် ပွဲခပ်များများ ဟောပေးမှ ဖြစ်မယ်” ဤသို့ တွေးနေရာမှ ဒကာတစ်ဦးက အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စပ်မိစပ်ရာ ပြောရင်း လျှောက်ထားရင်းက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့အကြောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဤသို့ မိန့်တော်မူတော့၏ -

“ငါ အခုလိုလာတာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက အဓိက မဟုတ်ပါ

ဘူး။ ရန်ကုန်က တရားရထိုက်တဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ တရားရပါစေတော့-လို့ ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာတာပါ”

ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ ဤ အဂ္ဂ မဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ လက်ခံတော်မူပါရန်ကိုပင် ဒကာများက အတန်တန် လျှောက်ထား၍ ယူရသည် မဟုတ်ပါလော။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ် လက်ခံရန်ကြံစဉ်က ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၌ ရထားပေါ်မှအဆင်း

ဆရာတော် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့သော မီးရထားကြီးသည် ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလဆန်း ၆-ရက် (၇.၇.၆၂)နေ့ မွန်းလွဲ ၂-နာရီခန့်တွင် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ဝင်လေပြီ။ စောင့်စားမျှော်လင့်ကြိုဆိုနေကြသော ပရိသတ်ကြီးကို အံ့မခန်း မြင်ကြရတော့၏။ ရန်ကုန်ဆိုမှ တကယ့်ရန်ကုန်ပါပေ။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဘုန်းကံအရှိန်အဝါကား ကြီးမားလှဘိခြင်း။

ရန်ကုန်မြို့ မျက်နှာဖုံးလူကြီးများဖြစ်ကြသည့် ဦးဘိုးငြိမ်းကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးသံဒိုင်၊ ကျားပျံမကောက်ဆေးလိပ်ရုံ ပိုင်ရှင် ဦးသန်းမောင်၊ ဝန်ကြီးဟောင်း ဦးအောင်ဇံဝေ၊ ဝန်ကြီးဟောင်း (မြန်အောင်) ဦးတင်၊ မြန်အောင် ဦးချန်ထွန်း။

ဘလောက်နှင့် ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းရင်၊ (ဆန်း) ဦးညွန့်၊ (ဟံဇား) ဦးညွန့်၊ ဦးဘသောင်း၊ ဟင်္သာတမြို့ စက်ပိုင်ရှင် ဦးမြ၊ စက်ပိုင်ရှင် ဦးမာဒင် စသော လူကြီးလူကောင်းများ ဦးဆောင်ကြိုဆိုကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ကြိုဆိုငံ့လင့်နေကြသော ပရိသတ်ကြီးကား အစီအစဉ်တကျ ရှိလှပါသဖြင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထကြရပါတော့သည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးဝင်းအတွင်းနှင့် အပြင် ပလက်ဖောင်းတို့အပေါ်မှာပါ ၅၀၀၀-ကျော် ၆၀၀၀-မက (ငါးထောင်ကျော် ခြောက်ထောင်မက) ရှိမည်ဟု ထင်ရ၏။ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ဖြစ်ကြရတော့သည်။

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ် လက်ခံရန်ကြွစဉ်က ရန်ကုန်ဘူတာကြီးအတွင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ကြိုဆိုကြပုံ

ကြည်ညိုဖွယ် မြင်ကွင်းကြီး

ကျားပျံမကောက် ဦးသန်းမောင်က သူ့စိတ်ကူးဖြင့် စီစဉ်ထားပုံမှာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ရှိသမျှ သူတို့ပိုင်ဆေးလိပ်ခုံပေါင်းစုံတို့မှ ထောင်ပေါင်း များစွာသော ဆေးလိပ်သမ အမျိုးသမီးတွေ အကုန်လုံးကို သိမ်းကျူးခေါ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် လူတစ်ဦးလျှင် ဗန်းမော်တဘက် အမွေစုတ် အကောင်းစားကြီးတွေ တစ်ထည်စီ ဝေငှထား၏။

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြွလာလျှင် ဆင်းသည့်နေရာမှစ၍ အမွေစုတ်တဘက်ကြီးတွေကို ဆက်၍ ဆက်၍ အုတ်သမံတလင်းပေါ်မှာ ခင်းကြရမည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ခြေ- မြေပေါ်မှာ မကျစေရ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး သွားမည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း အမွေစုတ် တဘက်တွေ ဆက်၍ ဆက်၍ ခင်းပါ။ ဘူတာကြီး၏

အပြင်ဘက် ထွက်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီးမည့်ကားသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် တဘက်တွေ ဆက်၍ ဆက်၍ ခင်းထားပါ။

ပီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး နင်း၍ နင်း၍ ကြွသွားပြီးလျှင် ပြီးချင်း ကိုယ့်တဘက်ကိုယ် နောက်က လိုက်ရပ်သိမ်းပါ။ ပြီးလျှင် အပိုင်ယူကြ...”

ဤသို့လည်း ပြောထားသည်။ ဆေးလိပ်သမတို့လည်း ပြောသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ရှည်လျား ဝေးကွာသော လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်လုံး အမွေစုတ် တဘက် အကောင်းစားကြီးတွေ ဆက်၍ ဆက်၍ ခင်းထားကြရာ အံ့ဩဖွယ်ကြီး ဖြစ်တော့၏။ ကြည်ညိုဖွယ် မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်တော့သည်။ အံ့ဩဘနန်း ကြက်သီးဖြန်းမျှ၊ ထုံမွမ်းကြည်ညို၊ လူထိုထို...။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဦးသံဒိုင်၏တိုက် ယာယီစံကျောင်းသို့

ထို့နောက် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှတစ်ဆင့် ဆင်း ၁၀၈လမ်း၊ အမှတ်-၃၃၊ ဦးသံဒိုင်+ဒေါ်တင်တင်တို့၏ တိုက်အိမ် (ယာယီစံကျောင်း)သို့ ကားကြီး ကားငယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြလေသည်။ များပြားစွာသော ကားတန်းကြီးမှာ မဆုံးနိုင်အောင် ရှည်လျားလှသဖြင့် လက်ဖျားခါရအောင် အံ့ဩရလေ၏။

ကျားပျံမကောက် ဦးသန်းမောင်က “ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရန်ကုန်ကို ကြွလာလျှင် စီးဖို့” ဆိုပြီး ထိုခေတ်က အကောင်းဆုံး အမျိုးအစား- ဈေး အများဆုံး ပေးရသော မော်တော်ကားကြီးတစ်စီး ဝယ်ထားသည်။ “မည်သူမျှ မစီးရ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို အဦးဆုံး

စီးစေမည်၊ အဦးဆုံး အသုံးပြုစေမည်၊ ဒါမှ မင်္ဂလာယူရာလဲ ရောက်တယ်” ဟု ဆိုထား၏။

ယင်းကားကြီးဖြင့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ဦးသံဒိုင်၏ အိမ်သို့ ပင့်ကြသည်။ ကားကြီးပေါ်အရောက်တွင် ဆရာတော်ကြီးက ကောက်ကာငင်ကာ မိန့်တော်မူတော့၏-

“အေး... မင့်ထမ်းစင်ကြီးနဲ့ ငါ့အလောင်းကောင်ကြီးနဲ့ကတော့ တယ်...လိုက်သကွာ...”

ဤသို့ အမိန့်ရှိလိုက်ရာ ဦးသန်းမောင်ကြီးတို့ လူစုမှာ သူ့ကိုယ်ကြည့်၊ ကိုယ့်သူကြည့်နဲ့ မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ဆရာတော်ကတော့ မှန်မှန်ပင် ဖြစ်၏။ တရားသဘောနှင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားပွဲသဘင် နေ့တိုင်းယင်

ဤနည်းအားဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဦးသံဒိုင်+ဒေါ်တင်တင်တို့၏ တိုက်အိမ် (ယာယီစံကျောင်း)သို့ ရောက်တော်မူလာ၏။ ခရီးပန်းလာမှုကိုပင် ပမာဏ မထားဘဲ “တရားဟောမည်” ဟု မိန့်တော်မူတော့သည်။ “တစ်နေ့လျှင် ၂-ကြိမ် ဟောပေးမည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလဆန်း ၇-ရက် (၈.၇.၆၂) တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်မှစတင်၍ တစ်နေ့လျှင် ၂-ကြိမ်-

“နံနက်ပိုင်း ၇နာရီမှ ၈-နာရီထိ တစ်ကြိမ်၊ ညပိုင်းတွင်လည်း ၇-နာရီမှ ၈-နာရီအထိ တစ်ကြိမ် တရားဟောတော်မူပါလိမ့်မည်”

ဟူ၍ ကြေညာပေးကြရလေသည်။ ရက်တိုတိုကလေး

အတွင်းမှာ တရားဓမ္မတွေကို အရေးတကြီး ဖိပြီး ဟောရမှာမို့ ဖြစ်လေသလော မပြောတတ်။

ထိုနေ့နံနက်က တစ်ကြိမ်ဟောပြီးလျှင် နေ့လယ်ပိုင်း၌ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပရာဖြစ်တဲ့ ကုက္ကိုင်း၊ ဟာမစ်တစ်လမ်း၊ မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာသို့ ကြွတော်မူသည်။

ညပိုင်းတွင် ဦးသံဒိုင်+ဒေါ်တင်တင်တို့၏ တိုက်၌ ၇-နာရီမှ ၈-နာရီအထိ တရားတစ်ပွဲ ဟောပေးတော်မူပြန်၏။ ထိုစဉ်က မြင်ကွင်းကျယ်ရပ်ရှင် ရိုက်ကူးထားခဲ့ကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားက တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ပိတ်ကားစက်ဝိုင်းကြီးပေါ် ထောက်ကာ ထောက်ကာဖြင့် ရှင်းလင်းဟောပြု ပေးတော်မူပါသတတ်။

တစ်ဘဝသာသနာ

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ ဆက်ကပ်ပွဲ

နိုင်ငံတော် တော်လှန်ရေးအစိုးရက နိုင်ငံအတွင်း မှာ ပူဇော်သင့် ပူဇော်ထိုက်သော ဆရာတော်ကြီးတို့ကို ရွေးချယ်၍ ဘွဲ့တံဆိပ်တို့ဖြင့် ဆက်ကပ်ကာ ပူဇော်မှုပြု နေကျ ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်က အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ် ခံယူရသော ဆရာတော်ပေါင်း(၂၈)ပါး ရှိတော်မူသည်။

ယခု “မိုးကုတ်ဆရာတော်”ဟူ၍ အများက ခေါ်ဝေါ်ကြသော ဆရာတော် ဦးဝိမလကိုလည်း “ပူဇော် ထိုက်၍ ပူဇော်သည်”ဟု သူတို့ ဆိုကြသည်။ ထိုမှ တစ်ပါး-

“ပိဋကတ်စာပေချပို့ရာ၌ ကျော်ဇောခြင်း၊ ကျမ်း ပြုတော်မူခြင်း၊ သတ္တဝါဝေနေယျတို့အား တရား

ဓမ္မ ဟောပြတော်မူခြင်း၊ ယင်းသို့လျှင် ပိဋ ကတ္တယဆေက၊ အဘိဓမ္မာပါကဋ၊ ဂန္ထကာရက စသော ဂုဏ်ထူးဝိသေသရှိတော်မူသည်”

ဟု ဂုဏ်ပြုရေးသားထားကြ၏။ ယင်းဂုဏ်တို့ကြောင့် ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလဆန်း ၇-ရက် (၈.၇.၆၂) တနင်္ဂနွေနေ့၊ မွန်းလွဲ ၁-နာရီအချိန်တွင်-

ရန်ကုန်မြို့၊ ကုက္ကိုင်းရပ်၊ ဟာမစ်တစ်၊ သာသနာ့ ရိပ်သာ၊ ဖလံယဉ်ဓမ္မာရုံကြီး၌၊ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၊ တော်လှန်ရေးအစိုးရ၊ သာသနာရေးဌာနမှ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဝိမလအား (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့) တံဆိပ်တော် ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ပူဇော်ကြလေသည်။

ထိုနှစ်က အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ်ခြင်း ခံယူတော်မူရသော ဆရာတော်ကြီးများ

၁။	ဖြူးမြို့၊ မြို့ထောင့်ကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဇေန၊ သက်တော် ၈၇၊ သိက္ခာတော် ၆၇။	၆။	စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ဣစ္ဆာသယချောင်၊ လောက မှန်ကူတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ပညာ၊ သက် တော် ၈၀၊ သိက္ခာတော် ၆၀။
၂။	အင်းစိန်ခရိုင်၊ တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ ဦးတိုရွာ၊ လမ်းသစ်ကျောင်း၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဝိသုဒ္ဓ၊ သက်တော် ၈၅၊ သိက္ခာတော် ၆၅။	၇။	ပြည်မြို့၊ ပွင့်လှသိမ်ကုန်းကျောင်းတိုက်၊ ဆရာ တော် ဘဒ္ဒန္တ တိက္ခ၊ သက်တော် ၈၀၊ သိက္ခာ တော် ၆၀။
၃။	ယိုးဒယားပြည်၊ လန်းပန်မြို့၊ ဝပ်တမအိုး ကျောင်း၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ နေမိန္ဒ၊ သက်တော် ၈၄၊ သိက္ခာတော် ၆၄။	၈။	ပဲခူးခရိုင်၊ ပြန်တန်ဆာမြို့၊ သာသနသောဘဏိ ကာရုံကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဉာဏိန္ဒ၊ သက်တော် ၇၉၊ သိက္ခာတော် ၆၀။
၄။	စဉ့်ကူးမြို့နယ်၊ ဆည်သည်ရွာ၊ မော်လမြိုင် ကျောင်း၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ကုသလာဘိဝံသ၊ သက်တော် ၈၃၊ သိက္ခာတော် ၆၄။	၉။	မအူပင်မြို့၊ မြို့လယ်ကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ အာစိက္ခဏ၊ သက်တော် ၇၈၊ သိက္ခာ တော် ၅၈။
၅။	ကချင်ပြည်နယ်၊ ဟိုပင်မြို့၊ အရှေ့ကျောင်းကြီး၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ကုဝေရ၊ သက်တော် ၈၁၊ သိက္ခာတော် ၆၂။	၁၀။	ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ် တောရ ကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ရေဝတ၊ သက်တော် ၇၇၊ သိက္ခာတော် ၅၈။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

- ၁၁။ ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ဇေယျဝတီကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဥက္ကံသ၊ သက်တော် ၇၄၊ သိက္ခာတော် ၅၄။
- ၁၂။ အမရပူရမြို့၊ ဗားကရာတိုက်၊ မြသိန်းတန် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဉာဏုတ္တရ၊ သက်တော် ၇၃၊ သိက္ခာတော် ၅၃။
- ၁၃။ စစ်တွေမြို့၊ ငြိမ်ဘက်ကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ သောဘိတ၊ သက်တော် ၇၁၊ သိက္ခာတော် ၅၂။
- ၁၄။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ပညာဝံသ၊ သက်တော် ၆၉၊ သိက္ခာတော် ၄၉။
- ၁၅။ သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ ကိုလံဘိုမြို့၊ မာလိဂါဝတ္တသုဓမ္မာရာမကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ထုဒ္ဒာဝေ အရိယဝံသ၊ သက်တော် ၆၇၊ သိက္ခာတော် ၄၈။
- ၁၆။ ဝန်းသိုမြို့၊ ခန္တီး စာသင်တိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ သုဇန၊ သက်တော် ၆၇၊ သိက္ခာတော် ၄၈။
- ၁၇။ မန္တလေးတိုင်း၊ မင်းကွန်း ရတနာ ဂူချောင်း၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဣန္ဒာသနီ၊ သက်တော် ၆၆၊ သိက္ခာတော် ၄၆။
- ၁၈။ ပုသိမ်မြို့၊ မြောင်းမြကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဓမ္မာနန္ဒ၊ သက်တော် ၆၄၊ သိက္ခာတော် ၄၄။
- ၁၉။ မုံရွာခရိုင်၊ မုံရွေး မဟာဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဥတ္တမဗုဒ္ဓိ၊ သက်တော် ၆၄၊ သိက္ခာတော် ၄၄။

- ၂၀။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ရွှေစေတီသာသနာရိပ်သာ၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ သုန္ဒရာဘိဝံသ၊ သက်တော် ၆၃၊ သိက္ခာတော် ၄၂။
- ၂၁။ အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဝိမလ၊ သက်တော် ၆၃၊ သိက္ခာတော် ၄၂။
- ၂၂။ မြောင်းမြမြို့၊ ဇေယျမေဒနီကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ပဏ္ဍိတ၊ သက်တော် ၆၂၊ သိက္ခာတော် ၄၂။
- ၂၃။ သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ ကိုလံဘိုမြို့၊ ဝိဇ္ဇောဒယကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဝိမလ၊ သက်တော် ၆၂၊ သိက္ခာတော် ၄၂။
- ၂၄။ ဓနုဖြူမြို့၊ သဒ္ဓမ္မ ဇောတိကာရာမ ပါဠိတက္ကသိုလ်၊ တောင်ပေါ်ကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ စန္ဒရံသီ၊ သက်တော် ၆၂၊ သိက္ခာတော် ၄၂။
- ၂၅။ ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးညှင်းဝိပဿနာတိုက်သစ်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဣန္ဒြိယ၊ သက်တော် ၅၈၊ သိက္ခာတော် ၃၈။
- ၂၆။ မန္တလေးမြို့၊ အရှေ့ပြင်၊ ရွှေဂူပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဣန္ဒြိယ၊ သက်တော် ၅၇၊ သိက္ခာတော် ၃၇။
- ၂၇။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗားကရာတိုက်၊ တိလောကာရုံကျောင်း၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ တိလောကာဘိဝံသ၊ သက်တော် ၅၆၊ သိက္ခာတော် ၃၇။
- ၂၈။ ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ဥယျာတိုက်၊ စံဝတီကျောင်း၊ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ သုဇာတာလင်္ကာရ၊ သက်တော် ၅၄၊ သိက္ခာတော် ၃၄။

ရန်ကုန်မြို့တွင် တရားသဘင်များ

ဆရာတော်သည် အမရပူရ၊ မန္တလေး၊ ညောင်လေးပင်၊ မိုးကုတ်တို့၌သာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် တရားဓမ္မ ဟောပြောတော်မူခဲ့သည်။ ဤရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင်ကား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တရားဓမ္မ ဟောပြောခြင်း မရှိခဲ့သေး

ပေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်သို့ ခေတ္တရောက်နေခိုက်တွင် “တရားဓမ္မ ဟောပြောပေးမည်” ဟု မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ သာမန်အားဖြင့် နံနက်ပိုင်းတစ်ပွဲ၊ ညပိုင်းတစ်ပွဲ

တစ်ဘဝသာသနာ

သတ်မှတ်ထား၏။ သို့သော် မရပါပေ။ ဒကာရင်း ဒကာမရင်းများနှင့် တရားနာပရိသတ်တို့က နံနက်ပိုင်း မှစ၍ ည-ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ ရောက်-ရောက်လာတတ်ကြ၏။ ဆရာတော် မနားရ တော့ပေ။ တရားမေးကြ၏။

ရောက်လာသမျှ ဒကာ ဒကာမတို့အား ထိုက် တန်သမျှ ဆုံးမဩဝါဒပေးရ၏။ တရားရှုမှတ်နည်းကို ညွှန်ပြရသည်။ ဒကာ ဒကာမတို့က လျှောက်ကြ၏-

“ဆရာတော်ဘုရား... နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တပည့် တော်တို့ ရန်ကုန်ကိုလဲ ကြွရောက်ပြီး တရား ချီးမြှင့်ပေးတော်မူပါ ဘုရား”

“အေး... ငါ့ခန္ဓာကြီးက ပြောပါလိမ့်မယ်” ဤမျှသာ ပြန်လည် မိန့်ကြားပါသတတ်။ ဒကာ ဒကာမတို့ကား ဤစကားကို နားမလည်ကြပေ။ ရန်ကုန်

ကို နှစ်စဉ် ကြွလာဖို့လောက်သာ စိတ်ရောက်နေကြတော့ သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရောက်ခိုက်-ဆိုပြီးတော့ အချို့ကလည်း သူတို့ မသိသော အခဲအကတ်ကလေး များကို ကပ်၍ မေးကြ၏။ လျှောက်ကြ၏။ “အခွင့် ကောင်း အခါကောင်းပဲ” ဟု သဘောထားကာ ဆရာ တော် ဘုရားကြီးကို အားနာ မနေနိုင်ကြတော့ပေ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း အားလုံးကိုပင် ကျေနပ်မှု ရအောင် စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ဖြေကြားပေးတော်မူသည်။

ထိုအထဲတွင် “ခရစ်ယာန် ဦးဖေဝင်း” မေး လျှောက်၍ ဆရာတော်ကြီး ဖြေကြားထားသောအချက် များ၊ အမြတ်တော်မင်းကြီး ဦးလွန်းဖေ မေး၍ ဆရာ တော်ကြီး ဖြေထားသော အချက်အလက်များ ပါရှိသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်၌ မိန့်ကြားသော ဩဝါဒ

“မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရောက်လာသည်မှာ အင်မတန် ကြံတောင့်ကြံခဲကြီးဖြစ်၏။ မိမိအတွက် ဆရာသမား လည်း တော်ဖူးသည်။ သို့ဖြစ်၍ အခွင့်ကောင်းကြုံခိုက် မှာ ပင့်ဖိတ်ပြီး သံဃာတော်များနှင့်တကွ ဩဝါဒခံယူ မည်...”

ဤသို့လျှင် ရန်ကုန်မြို့၊ ၆-ထပ်ကြီး၊ ဘုရားကြီး ကျောင်းတိုက်မှ ပဓာနနာယက တိုက်ပိုင်ရှင်ဆရာတော် ကြီး ဦးကောဏ္ဍညက သတိရ စဉ်းစားနေမိပါသတတ်။ ဤစဉ်းစားချက်အရ လာရောက် ပင့်ဖိတ်ကြသဖြင့် ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလဆန်း(၈)ရက် (၉.၇.၆၂)နေ့ ညနေတွင် လိုက်ပါကြွရောက်ဩဝါဒပေးတော်မူသည်။

“ဒီ၆-ထပ်ကြီး ဘုရားကြီးကျောင်းဟိုက်ဟာ ထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်

ကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ သာသနာတော်မှာ ပရိယတ္တိ စာပေသင်ကြားပို့ချမှုဆိုတာ ရေကန် ကြီး တစ်ခု အတွက် ကန်ဘောင်ကြီး ဆည်တာ ဖို့တာနဲ့ တူတယ်။

“ပဋိပတ်”ဆိုတဲ့ လက်တွေ့ ကျင့်ကြံအားထုတ် မှုကတော့ ကန်အတွင်း၌ ရေတွေ တည်ရှိလာတာနဲ့ တူတယ်။

“ပဋိဝေဓ”ဆိုတဲ့ တရားထူးသိမြင်မှု ရမှုကတော့ ရေကန်အတွင်းက ကြာပင်တွေ ဖူးကြ ပွင့်ကြ၊ ဆွတ်ချူ၍ လှပစွာ ပန်ဆင်ရခြင်းတို့နဲ့ တူတယ်။

ဒီစကားတွေဟာ အဋ္ဌကထာမှာ လာတဲ့စကား တွေပါပဲ။ ပါဠိတွေ ရွတ်မနေပါဘူး။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကြာပွင့်ဖို့ ရေရှိ၊ ရေရှိဖို့ ဘောင်ဆည်ပါ

ဒီစကားတွေ အားလုံးကို ချုပ်လိုက်တော့-
 (က)ပရိယတ်က ကန်ဘောင်နဲ့ တူတယ်၊
 (ခ)ပဋိပတ်က ရေတွေနဲ့ တူတယ်၊
 (ဂ)ပဋိဝေဓကတော့ ကြာဖူး ကြာပွင့်တွေနဲ့ တူတယ်။

ဒါကို နောက်ပြန်ပြောရင် ကြာဖူး ကြာပွင့်တွေ ရဖို့၊ ကြာပင်တွေ ပေါက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ရေရှိမှ ပေါက်နိုင်တာပဲ။ အဲဒီရေတွေကလဲ ကန်ဘောင်ကန်သင်း ရှိမှ တည်နိုင်ကြတာပဲ။

ဒါ့ကြောင့် ကန်ဘောင်ကန်သင်းနဲ့ တူတဲ့ ချပို့ သင်ကြားမှု ပရိယတ်လုပ်ငန်းဟာ အရေးကြီး အဓိက

ကျတဲ့ လုပ်ငန်း-လို့ မှတ်ယူတော်မူကြပါ။

ယခု အရှင်ဘုရားတို့ ချပို့သင်ကြားနေတယ် ဆိုတဲ့ ပရိယတ်လုပ်ငန်းဟာ “သာသနာမှာ အခြေအမြစ် ကျတဲ့လုပ်ငန်းပဲ။ ဒီလုပ်ငန်းကို ငါတို့ လုပ်နေတာ ပါလား”လို့ အောက်မေ့လိုက်ကြစမ်းပါ။

တပည့်တော်လဲ နှစ်ပေါင်း(၃၀)လောက် စာချ လာခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့ကို စာ(၂)ဝါ ချပါတယ်။ စာ တစ်ဝါ တစ်ဝါမှာ သံဃာ ၂၀၀-ကျော် ၃၀၀-ခန့်မျှ ရှိပါတယ်။ အဲသည်လို စာတွေ ချလာပြီးမှ တက်လာတဲ့ ဓမ္မကထိကပါ။

ပရိယတ်မှ ပဋိပတ်အထိ တက်ပါ

အဲဒီလို စွမ်းနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သာသနာ တော်မှာ အရေးကြီးပြီး အဓိကကျတဲ့ ပရိယတ်ကို ချပို့ပေးတော်မူကြပါ။ ပြီးတော့ ငယ်ရွယ်ကြသေးတဲ့ သာသနာ့ အညွန့်အညှောက်ကလေးများကလဲ နောင် အနာဂတ်အတွက် ဆက်လက်ပြီး သာသနာတော်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ရာ လေးလေးစားစားနဲ့ တတ်မြောက်အောင် သင်ယူကြပါ။ အဲဒီလို သာသနာတော်မှာ အရေးကြီးတဲ့အဆင့်တွေ-

နံပါတ်(၁)က ပရိယတ်၊

နံပါတ်(၂)က ပဋိပတ်၊

နံပါတ်(၃)က ပဋိဝေဓ၊

လို့ ရှိကြရာမှာ ယခု အရှင်ဘုရားတို့က နံပါတ်(၁) အခြေခံကျတဲ့ ပရိယတ်လုပ်ငန်းကို ရွက်ဆောင်နေကြတာ မှန်ပါတယ်။ အဓိကကျတဲ့လုပ်ငန်းကို ထိန်းကိုင်ထားကြတာ ဟုတ်ပါတယ်။

“သို့သော်... ဒီပရိယတ်လုပ်ငန်းနဲ့ချည်း တစ်သက်စလုံး အချိန် မကုန်ကြပါစေနဲ့။ ပဋိပတ်ကိုလဲ ရောက်အောင် သွားကြပါဦး။ ဒါကို လေးလေးနက်နက် သတိပေးပါတယ်”

ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ပရိယတ်တွေ မကွယ်မပျောက်အောင် သင်အံ ပို့ချ စောင့်ရှောက်ကြတယ် ဆိုတာ နွားတွေ မပျောက်အောင် အငှားကျောင်းတဲ့ နွားကျောင်းသားနဲ့ တူတယ်။ အချိန်တန် သူ့ခြံ သွား သွင်းလိုက်ရတာပဲ။ ကိုယ် မပိုင်ဘူး၊ နွားနို့အရသာလဲ မခံစားရဘူး။

ပဋိဝေဓကတော့ နွားပိုင်ရှင်ကြီး နွားနို့သောက်ရတာနဲ့ တူတယ်။ ပိုင်ပြီကိုး၊ ဒါ့ကြောင့် နွားနို့တွေ သောက်ရအောင် နို့ညှစ်ခြင်းနှင့်တူတဲ့ ကျင့်ကြံမှု ပဋိပတ်ကိုလဲ လုပ်ကြပါဦး”ဟု တိုက်တွန်းပြီးလျှင် သလ္လေခ သုတ်နှင့်တွဲကာ ဩဝါဒပေးတော်မူသွားပါသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ပရိယတ်သမားနှင့် ပဋိပတ်သမား

* သာဝတ္ထိမြို့မှာ သူငယ်ချင်း ၂-ယောက် ဘုရားတော်ကို နာရ၍ သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက် လာကြ၏။ တစ်ပါးက တောထဲသို့ ဝင်၍ ဝိပဿနာ အားထုတ်တော့သည်။

ကျန်တစ်ပါးကမူ “စာပေသင်ကြား ပို့ချမှုဆိုတဲ့ ပရိယတ်သည် သာသနာတော်၏ အခြေခံ အုတ်မြစ် ဖြစ်၏။ သူမရှိလျှင် သာသနာကွယ်မည်။ အရင်းအမြစ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂန္ဓဗူရဆိုတဲ့ ပရိယတ်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်မည်” ဟု ဆိုကာ ပိဋကတ်တွေကို သင်ယူ သည်။

အစဉ်အတိုင်း သင်ယူ လေ့ကျက်လာခဲ့ရာ တိပိဋကဓရ (ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင်) ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအထိ ဖြစ်လာ၏။ ရံဖန်ရံခါ ဓမ္မကထိကလည်း လုပ်သည်။ ရဟန်းတပည့် (၅၀၀) ငါးရာခန့်အား စာပေချပို့၍ နေ၏။

တောထဲသို့ ဝင်၍ ဝိပဿနာရုဆိုတဲ့ ပဋိပတ် အလုပ်ကို အားထုတ်သော ရဟန်းသည် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

နောက်ထပ် နောက်ထပ် တောထဲသို့ ရောက် လာကြသော ရဟန်းတို့လည်း ရဟန်းကိစ္စပြီးကြ၏။ ထို့နောက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဘုရားဖူးရန် ပြန်ကြသောအခါ မှာလိုက်သည်။

“မြတ်စွာဘုရားကိုလဲ ဖူးကြ၊ အသိတိသာဝက တို့ကိုလဲ ဖူးကြ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကြီးကိုလဲ ငါက ရှိခိုးလိုက်ပါတယ်-လို့ လျှောက်ကြ”

မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြသောအခါ “တပည့်တော်တို့ဆရာက အရှင်ဘုရားကို ရှိခိုးလိုက်ပါ တယ်” ဟု တစ်ပါးပြီး တစ်ပါး လျှောက်ကြသည်။

ထိုစကားရပ်တွင် “တပည့်တော်တို့ဆရာ တပည့် တော်တို့ဆရာ” ဆိုသော စကားလုံးကို သူ နားကြားပြင်း ကတ်၏။

“ဘာဆရာတဲ့လဲ၊ ဘာတတ်လို့လဲ၊ ဘာပို့ချနိုင် လို့လဲ၊ နိကာယ် ငါးရပ်ထဲက ဘယ်နိကာယ် ဘယ်သုတ်တော်ကို သူ ရသတဲ့လဲ၊ ပိဋကတ် သုံးပုံထဲကရော ဘယ်အပုံ နားလည်လို့လဲ၊ စာ ၄-ကြောင်းမျှသာ ရှိတဲ့ ဂါထာကလေး တစ် ပုဒ်ကိုတောင် နားမလည်တဲ့သူ၊ အလကား”

ဟူ၍ စိတ်ထဲက ရေရွတ်နေမိပါသတဲ့။

ထိုပြင်လည်း “ရဟန်းဖြစ်ပြီးကတည်းက တော ထဲ ဝင်၊ ပံသုကူသင်္ကန်း အနွမ်းအစုတ်ကြီးနဲ့ သပိတ်ဟောင်းကြီး လွယ်နေတဲ့သူ၊ ဘာသင်ချိန် ရှိလို့လဲ၊ ဒီအထဲက တပည့်ပရိသတ်တွေ မွေး သေးတယ်၊ ထို့... တွေ့တဲ့အခါကျမှ ပိဋကတ် တွေ မေး-မေးပြီး နှိပ်စက်လိုက်ရအုံးမယ်” ဟု တေးထားပါသတဲ့။

မင်းက သညာတတ်၊ သူကမှ ပညာတတ်

ထို့နောက် မကြာခင်ပင် တောနေရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အသိတိသာဝကတို့ ကို ဖူးပြီးနောက် သူငယ်ချင်းကြီးရှိသော ကျောင်းသို့ တည်းခိုရန် သွားလေသည်။

သူငယ်ချင်းကြီးက “ကဲ... အခွင့်ကောင်းတော့ ဆိုက်လာပြီ၊ ပိဋကတ်အမေးပုစ္ဆာတွေနဲ့ မေး-မေးပြီး တော့ နှိပ်စက်လိုက်အုံးမယ်” ဟု ကြံကာ အသင့်ဟန်ပြင် နေပါလေသတဲ့။

ထိုအခြေအနေကို မြတ်စွာဘုရားက သိတော်မူ၍

* ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၊ ပ။ ၂၉၉။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ချက်ချင်း ရောက်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားကပင် စတင်ပြီး မြို့နေ ပရိယတ်ကိုယ်တော်အား ပထမဈာန်နှင့်ပတ် သက်၍ မေး၏။ မဖြေနိုင်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်တို့၌လည်း မဖြေနိုင်၊ ဤနည်းအားဖြင့် သမာပတ်ရစ်ပါးလုံးတို့၌ပင် မဖြေနိုင်။

ထို့နောက် တောနေ ပဋိပတ်ကိုယ်တော်အား လှည့်၍ မေးတော်မူ၏။ မေးတိုင်း မေးတိုင်း ဖြေဆိုနိုင် လေသည်။

တစ်ဖန် မြို့နေ ပရိယတ် ကိုယ်တော်အား သောတာပတ္တိမဂ်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးပြန်၏။ မဖြေနိုင်၊ သကဒါဂါမိမဂ်၊ အနာဂါမိမဂ်၊ အရဟတ္တမဂ်တို့၌လည်း မဖြေနိုင်။

ထို့နောက် တောနေရဟန်းကို လှည့်၍ မေးသော အခါတွင်ကား မေးတိုင်း မေးတိုင်း ဖြေဆိုနိုင်လေသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “သာဓု သာဓု သာဓု” ဟူ၍ သုံးကြိမ်ခေါ်ကာ ကောင်းချီးပေးလေသည်။

ဤသို့ ပြုလုပ်သည်ကို မြို့နေ ကိုယ်တော်၏ တပည့်များစွာက ဘုရားကို မကျေနပ်ကြ၊ ကဲ့ရဲ့ကြ မဲ့ရွဲ့ကြသည်။

“ဘယ့်နှယ်... မြတ်စွာဘုရားကလဲ ဘယ်လို ကြီး လုပ်တာတုံး၊ ပိဋကတ်ဆိုလို့ ဘာတစ်လုံး တလေမှ နားမလည်တဲ့ (သင်္ကန်း နွမ်းနွမ်း၊ ဟောင်းဟောင်းကြီးနဲ့) တောကျောင်းကိုယ်တော် ကြီးကို ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေတယ်။

တကယ်ဆိုတော့ တို့ဆရာတော်ကြီးကမှ ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင်၊ စာတတ်ပေတတ်၊ ရဟန်း (၅၀၀)တို့ရဲ့ ပါမောက္ခ၊ ဒါကျတော့ နည်းနည်း ကလေးမျှ ချီးမွမ်းဖော် မရဘူး”

ဟု ကဲ့ရဲ့ကြ အပြစ်တင်ကြပါသတတ်၊ ဤသည်ကား တပည့်ရဟန်းတို့၏ မကျေနပ်ချက်များ ဖြစ်ကြသည်။ အကယ်၍များ မြို့နေကိုယ်တော်က ဘုရားကို အပြစ် တင်လျှင်လည်း “မင့်ဟာက သညာတတ်၊ သူကမှ ပညာတတ်” ဟု မိန့်မြွက်တော်မူမည်သာ။

နွားကျောင်းသားနဲ့ နွားပိုင်ရှင်

ဤသို့ အခြေအနေ ဖြစ်လာသောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားက-

“တုမှာကံ အာစရိယော မမ သာသနေ ဘတိယာ ဂါဝေါ ရက္ခဏသဒိသော၊ မယံ ပန ပုတ္တော ယထာရစိယာ ပဉ္စ ဂေါရသေ ပရိဘုဉ္ဇနက သာမိသဒိသော”

“အေး... သင်တို့ဆရာက ငါဘုရားရဲ့သာသနာ မှာ အခစားအငှားနွားကျောင်းသားနဲ့ တူတယ်၊ ဟောဒီ တောနေ ရဟန်း ငါ့သားတော်ကြီးက တော့ ကိုယ်ကြိုက်သလို နွားနို့အရသာငါးမျိုးတို့ ကို စားသုံးနိုင်သော နွားပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ တူတယ်” ဟူ၍ မိန့်တော်မူလိုက်တော့သတည်း။

[ဓမ္မပဒ-၅၊ ပ၊ ၉၉၊ ၉၅ သဟာယက။]

မှတ်ချက်။ ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ၏ အာဘောဂအလိုဆန္ဒတော်မှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသတတ်၊ ရဟန်းကိစ္စ ပြီးစီးနေသော တောနေ ရဟန်းကို ပုထုဇဉ်မျှသာ ဖြစ်သေးတဲ့ မြို့နေရဟန်းက မေးခွန်း ပုစ္ဆာတွေ မေး-မေးပြီး နှိပ်စက်နေလျှင် သူသည်ပင် အဝီစိဆင်းရေပေလိမ့်မည်၊ ထိုသို့ မဆင်းရေအောင် သူ့ ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ဤသို့ ကြားဝင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၏။

ထို့ပြင် မြို့နေရဟန်းက ပိဋကတ် သုံးသွယ်၊ နိကာယ်ငါးရပ် တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်ကျွမ်းနေ သည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ “ပညာတတ်” ဟု ထင်နေမိ၏။ အမှန်မှာ သညာဖြင့် မှတ်သားထားခြင်းဖြစ်၍ “သညာ တတ်” မျှသာ ရှိသေးသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

တောနေရဟန်းကား ထိုးဖောက်သိနိုင်စွမ်းသော ဝိပဿနာပညာ မဂ်ပညာတို့ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အပြည့်အဝ အစုံအလင် သိထားပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် “ပညာတတ်” ဖြစ်သည်။ ဤသို့လည်း ခွဲခြားနားလည် စေလိုသည် ဟူ၏။

တစ်ဖန် “ပိဋကတ်သုံးသွယ် နိကာယ်ငါးရပ်တို့ ကို မတတ်ရ မသင်ရ မဆောင်ရ” ဟု မဆိုလို၊ တတ်

မြောက်အောင် သင်ကြားပါ။ မှတ်သားပါ။ ဆောင်ရွက် ပါ။ ပျောက်ပျက်မကုန်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ပါ။”

“သို့ရာတွင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေသော နွားကျောင်းသားဘဝဖြင့်ချည်း ကျေနပ်မနေပါနဲ့။ နွားနို့ သောက်ရသည့် ပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်သည်အထိ တက်လှမ်း ပါဦး” ဟု ဆိုလိုတော်မူပါသတတ်။ ။

စာဆားနှင့် အိုးထဲကဆား

နောက်တစ်နည်းအားဖြင့် “ပိဋကတ်သုံးသွယ်၊ နိကာယ်ငါးရပ်” တို့သည် မှတ်တမ်းများသာ ဖြစ်ကြ၍ ဘောသင်ပုန်းတွင် ရေးထားသော ဆားနှင့် တူ၏။ ဘောသင်ပုန်းတွင် ဆား ၃ပိဿာ၊ ဆား ၅ပိဿာ စသည်ဖြင့် ရေးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုရေးထားသောဆားကို လက်နဲ့ တို့ပြီး လျက် ကြည့်၊ မငန်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တကယ့်ဆား မဟုတ်၊ အကွရာဆား၊ စာဆား ဖြစ်နေသောကြောင့် တည်း။

အိုးထဲ၌ ထည့်ထားသောဆားကိုကား လက်နဲ့ တို့ လျက်ကြည့်၊ ငန်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တကယ့်ဆားဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထို့အတူပင် မိမိတို့ သင်အံ့လေ့ကျက်ဆောင်ရွက် ၍ တတ်မြောက်ထားသော စာပေတို့သည်လည်း မှတ် တမ်းများသာ ဖြစ်ကြ၍ အကွရာဆားနှင့် တူကြကုန်၏။

တကယ် မငန်ပါ။ မှတ်တမ်းသညာမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုစာပေတို့ ညွှန်ကြားချက်အရ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဝိပဿနာညာဏ်ဖြင့် ကြည့်၍ မြင်ထားသော အမြင်တို့ ကသာ အိုးထဲက ဆားနှင့် တူကြကုန်၏။ တကယ် ငန်ကြကုန်၏။ တကယ်သိသောပညာ ဖြစ်သည်။

ဆိုလိုသည်မှာ အကွရာဆားဖြင့်သာ ကျေနပ် မနေကြပါနှင့်။ တကယ့်ဆား အိုးထဲကဆားဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြပါလို့ ဆိုလိုသည်။ ဤသဘောဖြင့် ရှေးပညာ ရှင်ကြီးများ အဆက်ဆက်တို့က အောက်ပါအတိုင်း သတိပေးတိုက်တွန်းထားကြပါသည်။

- ၁။ အကွရာဆား၊ ဆလိန်ဆားကို၊ လျက်ငြားမငန်၊ ပုံသဏ္ဍာန်လို့၊ စာထဲက တရား၊ စာတရားကို၊ သိငြားတတ်ပြန်၊ သညာမှန်၏။
- ၂။ အိုးထဲကဆား၊ တကယ့်ဆားကို၊ လျက်ငြား အမှန်၊ အဟုတ်ငန်သလို၊ ခန္ဓာတရား၊ အရို တရားကို၊ သိငြားတတ်ပြန်၊ ပညာမှန်၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဖောင်စီးနေကြတုန်းလား

တစ်နည်းအားဖြင့်တော့လည်း “ပရိယတ်စာပေ တွေ” ဆိုတာ “ဖောင်” နှင့် တူ၏။ သစ်ဖောင် ဝါးဖောင် တို့ကို ဆိုလိုသည်။ သစ်ဖောင် ဝါးဖောင်တို့ ဆိုတာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် ကူးဖို့ ပစ္စည်းဖြစ်၏။ လက်ထဲ ဖောင်ရပြီဆိုလျှင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက် အောင် ကူးမြောက်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် မကူးဘဲနဲ့ ရေထဲတွင် လှည့်ပတ်ပြီး မျှောနေမယ်။ သို့မဟုတ် အထက်ဆန်ကြည့်လိုက်၊ အောက်စုန်ဆင်းလိုက် လုပ် နေမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော်ပါ့မလဲ။ ရေထဲတွင်ပဲ ဖောင်

စီးနေမယ်ဆိုရင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဘယ်ရောက်နိုင် တော့မည်လဲ။ ကူးဖို့ပစ္စည်းရလျှင် ကူးကြတော့။

ဖောင်စီးနေကြတုန်းလား၊ ဖောင်မရခင် ဖောင် တည်ဆောက်၊ ဖောင်ရပြီ ဆိုရင်တော့ အချိန်ဖြုန်း မနေကြနဲ့၊ ကူးကြတော့ဟု ဆိုလိုသည်။

ဖြစ်သင့်သည်ကား- အသက်အရွယ် အငယ်၊ အလတ်ပိုင်းတို့၌ ပရိယတ်ကို ရွက်ဆောင်၊ အရွယ် ထောက်၍ အကြီးပိုင်းသို့ ရောက်လာလျှင်ကား ပဋိပတ် အထိ ဧကန် မုချ တက်ပါမှ ဘုရား ကျေနပ်တော်မူမည် ထင်သည်။

အမြတ်တော်မင်းကြီး အမေး

၁၀.၇.၆၂နေ့ နံနက်ပိုင်းက ဖြစ်၏။ ဦးသံဒိုင် တိုက်သို့ အမြတ်တော်မင်းကြီး ဦးလွန်းဖေ ရောက်လာ သည်။ နာမည်ကြီးလှသော မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရား ကြီး ကြွလာသည်-ဟု ကြား၍ မေးခွန်းပုစ္ဆာမေးရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

မနက်ပိုင်း တရား တစ်ပွဲ ဟောပြီး၍ ခေတ္တ အနားယူချိန်အတွင်း ဦးလွန်းဖေက ခွင့်ပန်သည်။ “မရှင်းလင်းသည့် အချက်ကလေးများကို မေးမြန်းပါရ စေ”တဲ့။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်က “နာရီဝက်ပဲ အချိန် ပေးနိုင်မယ်နော...”ဟု ပြောကာ မေးခွင့်ပေးလေသည်။

ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ ရှုနိုင်မလား

မေး။ ။ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ သိရမယ် ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓ ယောသကလဲ ဒီလိုပဲ ဆိုထားပါတယ်။

လက်တွေ့ လုပ်ကြည့်တော့လဲ ဒီအတိုင်း ပဲ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...

ဝီထိကို လေ့လာထားတဲ့သူတွေအနေနဲ့ ဒါဟာ ကပ်လို့ စပ်လို့ မရအောင် (လက်တွေ့အနေနဲ့ လုပ်ငန်း

ခွင် မဝင်နိုင်အောင်) ဖြစ်နေပါတယ်။

စိတ်အစဉ်တို့မည်သည်မှာ အလွန်လျင်မြန်စွာနဲ့ ဖြစ်ပျက်နေကြတာ၊ သွားနေကြတာ၊ ဇောစိတ်တွေနဲ့ တစ်ဝီထိပြီး တစ်ဝီထိ၊ ဒီလောက် များနေတဲ့ ဥစ္စာ။

အဲဒီမှာ ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ ရှုလို့ မဖြစ် နိုင်လောက်ဘူး၊ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် မဖြစ်နိုင်လောက် ဘူး-လို့ ဒီလို နားလည်ရပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒါ...

တစ်ဘဝသာသနာ

အဖြေ။။ ဘုန်းကြီး ဖြေပါမယ်၊ ဘုန်းကြီး ရှင်းပြပါမယ်၊ ဒါ- ရှေ့စိတ် ပါပဲတဲ့ မနာယတန ဆိုတာ။ [ပလတ်စတစ်ခွက်ကလေးတစ်လုံးကို ရှေ့က စားပွဲပေါ် တွင် တင်ပြသည်။]

ရှေ့စိတ် ၃၇-ပါး၊ ပုထုဇဉ် မှန်သမျှ သန္တာန်မှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ စိတ်တွေ (မှန်ပါ) အဲဒီ စိတ်ကလေးတွေ ပျက်တဲ့အခါကျလို့ရှိရင်တဲ့ နောက်စိတ်နဲ့ ရှု-ဆိုတာ “မဂ်”ကို ဆိုလိုပါတယ်၊ (မှန်ပါ) ဝိပဿနာမဂ်ကို ဆိုလိုပါတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲတော့... သူက တစ်ဝီထိပါ၊ သူက တစ်ဝီထိပါ။ [ပလတ်စတစ်ခွက်ကလေး နောက်ထပ် တစ်လုံး တိုး၍ စားပွဲပေါ်တွင် ၂-လုံး တင်ပြသည်။]

ဒီကြားထဲမှာ ဘဝင်တွေ ခြားပါတယ်၊ အများ

ကြီး ခြားပါတယ်၊ ခြားပင် ခြားငြားသော်လဲ ကိလေသာ ခြားတာ မဟုတ်သည့်အတွက်ကြောင့် မြင်နိုင်ပါတယ် (မှန်ပါ)

ကိလေသာ အခြားမရှိဘူး၊ တစ်ပါးသော ဝီထိ အခြား မရှိဘူး၊ ဘဝင်တွေသာ ခြားတယ်၊ (မှန်ပါ) တစ်ပါးသော ဝီထိတွေ ခြားတယ် ထင်ရင်လဲ ကိလေသာဝီထိ မပါရင် ပြီးတာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

အဲတော့... ရှေ့စိတ်က မနာယတန၊ နောက်စိတ်ကလဲ မနာယတနပါပဲ၊ (မှန်ပါ) မနာယတန မနာယတနချင်း အာရုံပြုတယ်လို့ မှတ်ပါ (မှန်ပါ)

ဒါဖြင့် ရှေ့မနာယတနက ဖြစ်ပျက်၊ နောက်ဝီထိ မနာယတနကလဲ ဖြစ်ပျက်ပါပဲ၊ (မှန်ပါ)

ရှေ့ဝီထိကို နောက်ဝီထိနဲ့ ရှုတယ်၊ အလယ်မှာ ဘဝင်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ခြားခြား၊ (မှန်ပါဘုရား)

ကိလေသာ မခြားလျှင် ပြီးတာပဲ

ကိုယ့်သန္တာန်ဖြစ်တဲ့ ဘဝင်က အာရုံတစ်ခုကို ကိုယ်ယူတာ ကိုယ်မသိပါဘူး (မှန်ပါ) ကိုယ်ယူတာ ကိုယ်မသိတဲ့အတွက်တဲ့ ကိုယ်ယူထားတဲ့အာရုံကိုပဲ မဂ်ကနေပြီးတော့ စူးစိုက်တဲ့အတွက် ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ ရှုလို့ ရတယ် (မှန်ပါဘုရား)

“နောက်”ဆိုတာ အဝေးကြီးလို့ မှတ်လိုက်ပါ၊ ကိလေသာ မခြားရင် ဘယ်လောက် ဝေးဝေး ရှုနိုင်ပါတယ် (မှန်ပါ) ပေါ်ပလား (ပေါ်ပါပြီဘုရား) ကိလေသာ မခြားရင် ပြီးတာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ဘဝင်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ခြားခြား (မှန်ပါ) ဥပမာ ဘဝင်တွေက မျက်စိတစ်မှိတ်ကာလမှာ ကုဋေတစ်သိန်း ထား၊ (မှန်ပါ)

ခြားပေမယ့် ခင်ဗျားတို့မှာ အပြစ် မရှိဘူး၊ (မှန်ပါ) ဘဝင်ဆိုတာ အိပ်နေတုန်းလဲ ဖြစ်နေတာပဲ၊ (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ဝီထိနဲ့ တစ်ဝီထိအကြားမှာ သူမပါဘဲနဲ့လဲ မပြီးဘူး၊ အဲဒီတော့ အဲဒီအကြားကို သူတို့ကလဲ နောက်စိတ် ခေါ်နိုင်တာပဲ (မှန်ပါ)

ခေါ်နိုင်ပေမယ့် သူတို့က အတိတ်က အာရုံတွေကိုပဲ ယူတယ် (မှန်ပါ)

အဲဒါကြောင့် ဝီထိတစ်ခု မခြားဘူးလို့ ယူလိုက်ပါ (မှန်ပါ) ဘဝင်ကတော့ များစွာ ခြားတယ်လို့ ယူပါ၊ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါပေမယ့် “ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ ရှု” ဆိုတာ ဒီကြားထဲမှာ ဘာပဲခြားခြား၊ ကိလေသာ မခြားတာကို ဆိုသည် (မှန်ပါ)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ကိလေသာ မှောင်ကွယ်လျှင်တော့

ကိလေသာ မခြားလို့ ရှိရင်ဖြင့် ရှေ့စိတ်ရဲ့ အပျက်ကို နောက်စိတ်နဲ့ မြင်နိုင်တယ် (မှန်ပါဘုရား) ကိလေသာ ခြားလို့ ရှိရင်တော့ ကိလေသာ မှောင်ကွယ်တဲ့ အတွက် ရှေ့စိတ်ရဲ့အပျက်ကို မမြင်နိုင်ဘူး (မှန်ပါ)

ဒါဖြင့် “ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ ရှု” ဆိုတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်က ရေးရေး၊

သရာဂံ ဝါ စိတ္တံ “သရာဂံ စိတ္တံ” န္တိ ပဇာနာတိ လို့ သတိပဋ္ဌာန်က ဆိုဆို၊

ဒါက သရာဂစိတ်ထားပါတော့ (မှန်ပါ) ဒါက ပဇာနာတိ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား (ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဘုရား) [စားပွဲပေါ် ရှိပြီး ပလတ်စတစ်ခွက်ကလေး ၂-လုံးကို ပင် လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြနေသည်။]

ဒါဖြင့် “ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ ရှု” ဆိုတာနဲ့ သရာဂံဝါစိတ္တံ “သရာဂံ စိတ္တံ” န္တိ ပဇာနာတိဆိုတာနဲ့ ကော မကိုက်ဘူးလား (ကိုက်ပါတယ် ဘုရား)

ဒီပါဠိကို အကိုးအကားထားပြီးတော့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်က “ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ ရှု” လို့ ဆိုတာပါ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဘဝင်စိတ်တွေကို ခြားတယ် မယူနဲ့

ဒီကြားထဲ စိတ်တွေ ဘယ်လောက် ရှိတုံး၊ မသိနိုင်ပါဘူး၊ ကြားထဲ စိတ်တွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြစ်တာကို ကိုယ် မသိနိုင်ပါဘူး (မှန်ပါ)

ကိုယ့်ဟာကိုယ် မသိတဲ့စိတ်တွေ (ဘဝင်စိတ်တွေ) ခြားသောကြောင့် “ခြားတယ်” လို့ မယူပါနဲ့ တော့ (မှန်ပါ)

ခြားခဲ့သော် ကိလေသာ ခြားရင်လဲ ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ မမြင်ပါဘူး (မှန်ပါ) အဖြေပေးလိုက်တယ် (မှန်ပါ)

ရှေ့စိတ် ချုပ်သွားတာကို နောက်စိတ်က မြင်တယ် ဆိုရင်လဲ ကြားမှာ ကိလေသာ မခြားလို့သာ မြင်ခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ပါ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ကြားထဲမှာ ဘဝင်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်း ခြား (မှန်ပါ) ကိလေသာ မဟုတ်တဲ့အတွက် (မှန်ပါ)

ဘဝင်ကလဲ သိမ်မွေ့တဲ့ အာရုံကို ယူတယ်၊ ကံ-ကမ္မနိမိတ်-ဂတိနိမိတ် သုံးပါး၊ အတိတ်က အာရုံတွေ ယူနေတဲ့အတွက်တဲ့၊ သူနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာမျှ မဆိုင် (မှန်ပါ) ဘာမျှ အနှောင့်အယှက် မရှိ၊ (မှန်ပါ)

သူဟာ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ သက်စောင့်သာ ဖြစ်တယ်၊ မသေအောင် စောင့်တာသာ ဖြစ်တယ် (မှန်ပါ) အာရုံကို ကန့်ကွက်တဲ့သဘောနဲ့ သူ့ကို မယူနဲ့ (မှန်ပါ) သူက မကန့်ကွက်ဘူး (မှန်ပါ)

ဒါဖြင့် “ဖြစ်ပျက်-မဂ်” ဆိုတာ သဘောကျသွား ပြီလား (ကျပါပြီဘုရား) ဒီလိုဆို ပထမ အမေး ပြေပြီ နော် (ပြေပါပြီ ဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

ဘုရားမြတ်ခင် အမြင်မျိုးလိုက်

ကဲ... ဒါဖြင့် ဒုတိယမေးခွန်း မေး (မှန်ပါ)
 မေး။ ။ကိလေသာ တကယ်လို့များ ခြားသွားရင်
 ဇောတွေ ပါသွားမှာဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်...
 ဖြေ။ ။မမြင်နိုင်ဘူး၊ ကိလေသာ မှောင်သွားသော
 ကြောင့် မမြင်နိုင်ဘူး၊ ကြားထဲ မှောင်ဝင်သွား
 လို့ (မှန်ပါဘုရား)
 အကယ်၍ ကြားထဲ သူတို့ ဝင်လာရင်
 လဲ သူတို့ကို ရှေ့စိတ်လုပ်ပြီး ရှုလိုက်ပါ။ (မှန်
 ပါ။ သဘောကျသွားပြီ ဘုရား)
 မေး။ ။ပီးတော့ အရှင်ဘုရား... သူတို့ကို အနန္တရ-
 သမနန္တရ အနေနဲ့ကော ယူလို့...
 ဖြေ။ ။ဟာ... မယူနဲ့တော့၊ အနန္တရ-သမနန္တရဆိုတာ
 ဘုရားဖြစ်ပြီးမှ မြင်တဲ့အမြင် (မှန်ပါ) ခင်ဗျားတို့
 ကျုပ်တို့ မြင်တဲ့ အမြင်မျိုး မဟုတ်ဘူး (မှန်ပါ)
 ဘုရားဖြစ်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်မှာ “ရှေ့စိတ်
 ကို နောက်စိတ်နဲ့ ရှု”လို့ ပြောတာ (မှန်ပါ)

ဘုရားဖြစ်ပြီးမှ ရှေ့စိတ် နောက်စိတ်
 ဆိုတဲ့ အမြင်မျိုး၊ ဘုရားဖြစ်ပြီးမှ အကုန်သိပြီး
 မှ မြင်တဲ့အမြင်မျိုး (မှန်ပါ) သည်အမြင်မျိုးကို
 မလိုက်နဲ့ (မှန်ပါ)
 ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာ မူလဘူတအမြင်မျိုးကို
 သာ လိုက်ပါ (မှန်ပါ) အမြင်က ၂-မျိုး ရှိ
 တယ်လေ (မှန်ပါ)
 (က)ဘုရား ဖြစ်ပြီးမှ မြင်တဲ့အမြင်ကို
 ပုထုဇဉ်က မရှုနိုင်ဘူး (မှန်ပါ)
 (ခ)ဘုရား ဖြစ်ကြောင်း သူ လုပ်နေတဲ့
 အမြင်ကိုတော့ ခြေရာခံလိုက်နိုင်
 တယ် (မှန်ပါဘုရား)
 ကဲ... မေးတဲ့အမေးများ ပြေပြီလား၊ (ပြေပါပြီ
 ဘုရား) ကဲ... တော်ကြဦးစို့ (မှန်ပါ ဘုရား)
 မှတ်ချက်။ ။ဤအမေးအဖြေများကို ဖမ်းယူထား
 သော တိပ်ခွေမှ ကူးယူတင်ပြပါသည်။

အလုပ်သာ မှန်မှန်လုပ်နေပါ

ထမင်းအိုးကို ရဲနေတဲ့မီးကျိုးစုပေါ် တင်ထား၊
 “နပ်ပါစေ- နပ်ပါစေ”လို့ ဆုတောင်းရသေးလား
 (မတောင်းရပါ ဘုရား) တောင်းနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ မီး
 ကျိုးတွေ အေးမကုန်အောင် ယပ်သာခတ်ပေး (မှန်ပါ)
 မီးထိုးပေးနေရုံပဲ (မှန်ပါဘုရား)
 အချိန်ကျရင် ထမင်းဟာ နပ်လာမှာပဲ (မှန်ပါ)
 ဆုတောင်းလို့ နပ်တာလား (မဟုတ်ပါ ဘုရား) ဆု
 တောင်းလို့ နပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး-တဲ့၊ မီးအပူရှိန်
 လျော့မသွားအောင်၊ ရဲနေအောင် ယပ်ခတ်ပေးနေလို့ပါ
 (မှန်ပါဘုရား)
 ဒီမှာလဲ ထို့အတူပဲတဲ့၊ အရှင်တစ်ခုခုအပေါ်မှာ

ဝိပဿနာရှုဉာဏ်နဲ့သာ ရှုပေးနေပါ။ (မှန်ပါ) ကြိမ်ဖန်
 များစွာသာ ရှုပေးနေပါ (မှန်ပါ) ရှုဖန်များလာတော့
 ဖြစ်-ပျက်တွေ မြင်လာလိမ့်မယ် (မှန်ပါဘုရား)
 ဒီလို ဖြစ်-ပျက်တွေ မြင်လာတာဟာ ဆုတောင်း
 လို့ မြင်လာတာလား၊ အလုပ်-လုပ်လို့ မြင်လာတာလား
 (အလုပ်လုပ်လို့ မြင်လာတာပါ ဘုရား) ဟုတ်တယ်၊
 အလုပ်သာ လုပ်နေပါ (မှန်ပါ)
 ကြာတော့ ဖြစ်-ပျက်တွေကို မုန်းလာလိမ့်မယ်
 (မှန်ပါ) မုန်းလာလဲ မလျော့နဲ့၊ ဆက်သာ ရှုနေ၊ (မှန်
 ပါ) ဒီမှာ အရေးကြီးလာပြီ၊ မလျော့နဲ့ (မှန်ပါ)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နောက်တော့ လောကီဝိပဿနာဉာဏ်ငါးပါး ဟာ
ရင့်လာတဲ့အခါကျတော့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်လာ (မှန်ပါ)
ဖြစ်လာပြီးတော့ ဖြစ်ပျက်တွေ မရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန် ဘက်ကို
သူ့ဟာသူ ကူးသွားလိမ့်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဖြစ်ပျက်တွေ မရှိတာက နိရောဓသစ္စာပေါ့ဗျာ
(မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်တွေကတော့ ဘာသစ္စာလဲ (ဒုက္ခသစ္စာ
ပါ ဘုရား)

ဉာဏ်တွေဟာ မရင့်သေးခင် ဖြစ်ပျက်ဒုက္ခသစ္စာ
တွေဘက်မှာ ရှိနေမယ် (မှန်ပါ) ရင့်လာတဲ့အခါကျတော့
ဖြစ်ပျက်တွေ မရှိတဲ့ နိရောဓသစ္စာဘက်၊ နိဗ္ဗာန်ဘက်ကို
ပြေးဝင်သွားလိမ့်မယ်။ (မှန်ပါဘုရား)

[မိုး(၅)နှာ- ၃၂၄မှ]

ဦးဖေဝင်း၏ သံသယများကို ဆရာတော်ဘုရား ဖြေရှင်းပေးရ (၁၃.၇.၆၂)နေ့

ဦးဖေဝင်းသည် ရှမ်းပြည်နယ် (တောင်ပိုင်း)
မိုးနဲမြို့သား ဖြစ်၏။ ခေတ်ပညာတတ် ဖြစ်သည်။
ခရစ်ယာန်ဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်၏။ ကူးသန်း
ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းဖြင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များ
သို့လည်း အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ဖူးသူ ဖြစ်သည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီး ရန်ကုန်သို့ ကြွလာစဉ်
ဦးဖေဝင်းသည် ရန်ကုန်၌ ရှိနေ၏။ (ရှမ်း-ဗမာကူးသန်း
ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီ)တွင် မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာ
ဖြစ်သည်။ ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏သံသယ
များကို ဖြေရှင်းပေးပါရန် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံသို့
ရောက်လာ၏။

ဦးဖေဝင်း။ ။ တပည့်တော်ဟာ ခရစ်ယာန် ဘာသာ
ဝင် တစ်ယောက်ပါ ဘုရား။

ဆရာတော်။ ။ အေး...

ဦးဖေဝင်း။ ။ တပည့်တော်၏ သံသယများကို
လျှောက်ပါရစေ ဘုရား။

ဆရာတော်။ ။ အင်း... လျှောက်တာပေါ့။

ဦးဖေဝင်း။ ။ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တွေက ပြော
တယ် ဘုရား၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းဖြင့်
နိဗ္ဗာန်ကို မရောက်နိုင်ဘူး-တဲ့ ဘုရား၊
ယုံကြည်မှုဖြင့်သာ ရောက်နိုင်တယ်တဲ့
ဘုရား။ အဲဒါ ရှင်းပေးပါဘုရား...။

ဆရာတော်။ ။ အင်း... ယုံကြည်တာက (၂)မျိုး ရှိ
တယ်၊ (က)သူတစ်ပါးအပေါ် ယုံကြည်

တာ တစ်မျိုး၊ (ခ)ကိုယ့်အပေါ် ကိုယ်
ယုံကြည်တာ တစ်မျိုး။

ဦးဖေဝင်း။ ။ မှန်ပါဘုရား။

ဆရာတော်။ ။ သူတစ်ပါးအပေါ် ယုံကြည်တော့ သူ
များ ပါးစပ်မှာ လမ်းဆုံးတယ်၊ ဥပမာ
ထာဝရဘုရားဆိုရင် ထာဝရဘုရားမှာ
ပဲ လမ်းဆုံးနေတယ်၊ ကောင်းကောင်း
ဆိုးဆိုး သူ လက်ခံတယ်၊ သည်တော့
ကိုယ့်ဉာဏ် မပါတော့ဘူးပေါ့။

ဦးဖေဝင်း။ ။ ဟုတ်တယ် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား ပြော
သလိုပဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် မပါတော့ဘူး၊
သူတို့ဘုရားက ပြောတာဖြင့် “ငါ့ကို
အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကြ”တဲ့။

ဆရာတော်။ ။ အင်း... ပြောပါအုံး။

ဦးဖေဝင်း။ ။ အဲလို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ရင် ငါ
မင်းတို့ကို ကယ်တင်မယ်-တဲ့။

ဆရာတော်။ ။ ဒါဟာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိတာ ဆို
မလား၊ သူ့ဆီက တစ်ဆင့်ကြား အသိ
လို့ ဆိုမလား။

ဦးဖေဝင်း။ ။ တစ်ဆင့်ကြား အသိပါ ဘုရား။

ဆရာတော်။ ။ ဒါဖြင့် သူများပါးစပ်မှာ လမ်းဆုံးနေ
တယ်

ဦးဖေဝင်း။ ။ မှန်ပါ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုမှ မှန်ပါမလဲ
ဘုရား။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဆရာတော်။ ။ခင်ဗျားဉာဏ်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကြည့်ပါ။ ဘာတွေ တွေ့လာမလဲ၊ ခန္ဓာ က ပြလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါတွေကို ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကြည့် သိပြီးမှ ဒါ... ဟုတ်တယ်- မဟုတ်ဘူး ဆုံးဖြတ်ချက် ချပါ။ ဒါကျတော့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိတာ၊ ကိုယ့်အပေါ် ကိုယ် ယုံကြည် တယ် ဆိုရမှာပေါ့။

ဦးဖေဝင်း။ ။မှန်ပါဘုရား၊ ဒီလိုဆိုရင် ဆရာ မကူဘဲ ကော ဖြစ်မလား ဘုရား။

ဆရာတော်။ ။အေး... ဆရာကလဲ ၂-မျိုး ရှိတယ်။ ဆရာမှား- ဆရာမှန်လို့။ ဆရာမှားက

ပြောတာကိုလဲ စိစစ်၊ ဆရာမှန်က ပြောတာကိုလဲ စိစစ်ရမှာပဲ။ ကိုယ့်ခန္ဓာ ကို ချိန်ခွင်ထားပြီး တိုက်ကြည့် စစ် ကြည့်ရမှာပဲ။

ဤနည်းအားဖြင့် ဦးဖေဝင်းကလည်း အကြောင်း အရာ များစွာ လျှောက်ထား၏။ ဆရာတော်ကလည်း ဥပမာအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြေရှင်းပြတော်မူသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဦးဖေဝင်းသည် ကျေနပ် နှစ် သက်မှု ရ၍ ဆရာတော်ကြီးအနားက မခွာဘဲ နေတော့ သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောပြသလို ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ တရားအားထုတ်တော့၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ လည်း သက်ဝင်ယုံကြည်လာတော့သည်။ ။

ရန်ကုန်မှ အမရပူရသို့ ပြန်လည်ကြွခြင်း

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ် ခံယူပွဲ ကို အကြောင်းပြု၍ ရန်ကုန်မြို့မှ ဒကာ ဒကာမများ ထူးခြားစွာ အကျိုးရလိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးကလည်း အမိန့်ရှိ၏ -

“အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့က အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ဘုန်းကြီး လုပ်ဆောင်နေတာလဲ အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတဘွဲ့ရအောင် လုပ်နေတာ မဟုတ်၊ ကိုယ် ဟုတ်မှ- ဟုတ်တာ”

ဤသို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်ပါသည်။ ပီပီသသ ခံယူချက်ကို မိန့်ဟနေပါ၏ “ကိုယ်ဟုတ်မှ- ဟုတ်တာ” တဲ့၊ အင်း... မိန့်ဟပုံကဖြင့် ထိလှမိလှပါ၏။ “ကိုယ် ဟုတ်မှ- ဟုတ်တာ” တဲ့။

ဤသို့လျှင် ရန်ကုန်မြို့၌ တစ်ပတ်ကြာမျှ သီတင်းသုံးတော်မူပြီး ရသမျှ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ အလှအယက် တရားပွဲများ ကျင်းပ၊ သစ္စာတရားများ ဟောပြော မနားရအောင် ဖြစ်တော့သည်။ နံနက်မှ ညဉ့် နက် သန်းခေါင်အထိ ဟောပြောပေးတော်မူ၏။

ဝါကပ်ရန်လည်း အချိန် နီးလာပြီ၊ သို့ဖြစ်၍ ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလဆန်း ၁၃-ရက် (၁၄.၇.၆၂)နေ့ နံနက် ပိုင်းတွင် တရားတစ်ပွဲ ဟောပေးလိုက်သေး၏။ ရသမျှ အချိန်ကို ဖြစ်နိုင်သမျှ ဖွဲ့ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဟောကြားပြီးနောက် ထိုနေ့ ညနေပိုင်း တွင် ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ အထူးသီးသန့် မီးရထား တွဲလုံးဖြင့် ပြန်လည် ကြွတော်မူသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တရားမိုးကြီး ၇-ရက်တိုင်တိုင်စွေ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ၆.၇.၆၂နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်တော်မူလာ၏။ ၁၄.၇.၆၂နေ့တွင် အမရပူရသို့ ပြန်လည် ကြွတော်မူသည်။ ဤကြားကာလတွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌ သစ္စာတရား ဒေသနာမိုးကြီး သွန်ဖြို၍ (၇)ရက်တိုင်တိုင် စွေပေးခဲ့သည်။

သစ္စာတရားများနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန်နှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း မရွံ့မကြောက် ခြင်္သေ့ဟောက်သို့ ရဲရဲတောက်ကြီး မိန့်မြွက်တော်မူခဲ့သည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နံနက်ပိုင်း၌ တစ်ကြိမ်၊ ညပိုင်း၌ တစ်ကြိမ်၊ တစ်နေ့လျှင် (၂)ကြိမ် ဟောပြောပေးတော်မူခဲ့၏။ ပွဲတိုင်း ပွဲတိုင်းပင် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ မညာမတာ

တင်းတင်းကြီးတွေ မိန့်မြွက်သွားတော်မူခဲ့သည်။ တစ်နေရာ၌ ဆိုလျှင် တရားဟောပြောရာဌာန ဦးသံဒိုင်၏ တိုက်ကြီးကို ညွှန်ပြပြီးလျှင်-

“သည်တိုက်ကြီးက ဆေးရုံကြီးကွ၊ အထည်အလိပ် အဝတ်အစားတွေက ပတ်တီးတွေ၊ ဆီဆန် ဆား ငါးပိ ငရုတ် ကြက်သွန်တွေက ဆေးတွေ၊ မင်းတို့တွေက လူမမာတွေ၊ တခြားတိုက်တွေ လူတွေကိုလဲ သည်အတိုင်းပဲ မှတ်ကြ”

ဤသို့မိန့်လိုက်ရာ ပရိသတ်ကြီးမှာ အောင့်သွားအောင် ခံစားလိုက်ရမည် ဖြစ်၏။ ပြည့်ပြည့်ဝဝ နှင့် နှင့် သီးသီးကြီး မိန့်ဆိုလိုက်တာကိုး၊ မကြားဖူးသော တရားမျိုးဖြစ်၍လည်း အံ့အားသင့်နေကြရတော့၏။

ထစ်ချုန်းရွာချသော မိုးကြီးပမာ

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ မေးနေပြန်သည် “ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူချမ်းသာတွေလို့ ထင်နေကြသလား” (မထင်ပါ ဘုရား) လူချမ်းသာတွေလား၊ လူမွဲတွေလား၊ (လူမွဲတွေပါ ဘုရား) အေး... မွဲမှန်းသိရင် တော်ပြီ” ဟူ၍ တိတိပြတ်ပြတ်ကြီး၊ တင်းတင်းမာမာကြီး မိန့်မြွက်နေတော့သည်။

မော်မော်ကြွားကြွား မောက်မောက်မာမာတွေများသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးဖြစ်၍လည်း ဤသို့ မိန့်ဆိုနေလေသလား မပြောတတ်။ ။

တောသုံးထောင်ကို အစိုးရသော ခြင်္သေ့မင်းကြီးသည် ဘာကိုမျှ မထီ၊ ဘာကိုမျှ ရွံ့ခြင်း လန့်ခြင်း မရှိဘဲ မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် တောကြီးတစ်ခုလုံး

သိမ့်သိမ့်တုန်ခါ မြည်ဟည်းသွားအောင် ဟိန်းဟောက်လိုက်သကဲ့သို့-

ထို့အတူ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်လည်း ရန်ကုန်မြို့ ရောက်ခိုက်တွင် နိဗ္ဗာန်နှင့် ပတ်သက်၍ မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်ဘဲ ထစ်ချုန်းရွာချသော မိုးကြီးပမာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး မာမာတင်းတင်းကြီး မိန့်မြွက်ဟောပြောသွားလေသည်။

[တရားတို့မှာ မိုးကုတ် အမှတ်(၂) စာအုပ်တွင် ပါရှိ၏။ စာကို ဖတ်ရသည်ထက် တရားတိပိဋေကို နာရသည်က ပို၍ အရသာ အပြည့်အဝ ရှိသည်။]

တစ်ဘဝသာသနာ

အသွားခရီးနှင့် အပြန်ခရီး

အပြန်ခရီးတွင်လည်း အသွားခရီးတုန်းကလိုပင် ဘူတာစဉ်တစ်လျှောက် ဒကာ ဒကာမများ လာရောက် ဝိုင်းအံ့ ဖူးမြော်ကန်တော့ကြ၏။ လေးစားရိုသေကြ၏။ ကြည်ညိုကြသည်။

“အဘယ့်ကြောင့်များ ဤမျှအထိ ဆရာတော်ဘုရားကြီးပေါ်၌ လေးစားကြည်ညို ရိုသေနေကြပါလိမ့်မည်နည်း၊ နာမည်ကြီး၍ ဝိုင်းအံ့နေကြခြင်းလော၊ ဒါမှမဟုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟောပြောသော သစ္စာတရားတို့ကို နာယူမှတ်သားရ ကျင့်သုံးရလို့ ကျေးဇူးတွေ တင်၍လော” ဤနည်းအားဖြင့် ပြန်လည် ကြွရောက်လာရာ နောက်တစ်နေ့ ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလဆန်း ၁၄-ရက် (၁၅.၇.၆၂) နေ့လယ်တွင် မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ ရထားကြီး ဝင်လေ၏။

စောစောကပင် ကြိုတင်၍ ဒကာရင်း ဒကာမရင်း များစွာတို့က စောင့်စား ငဲ့လင့်နေနှင့်ကြသည်။ ဆီးကြို ပူဇော်ကြ၏။ ကန်တော့ကြ၏။ ပြီးလျှင် ကားကြီး ကားငယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် အမရပူရသို့ ပင့်ဆောင်သွားကြလေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကား ရက်အား အနားမယူတော့ပါ။ ခရီးပန်းလာခဲ့သည်ကိုပင် အမှု မထား၊ နောက်တစ်နေ့ ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလပြည့် (၁၆.၇.၆၂)နေ့ပင် စတင်၍ (ယခင်တုန်းကလိုပင်) နေ့စဉ် တရားပွဲများ ကျင်းပ ဟောပြောတော်မူလေသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၄-ခု ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၁) ရက် (၁၇.၇.၆၂)နေ့တွင် အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာတိုက်၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။

သံဝေဂနှင့် လာ၍ အားထုတ်သူ

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ် ကပ်လှူသည်ကို ခံယူတော်မူပြီးနောက် အမရပူရသို့ ပြန်လည်၍ ဝါကပ်တော်မူ၏။ ဝါတွင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်းပင် နံနက် တစ်ပွဲ၊ ညနေ တစ်ပွဲ တစ်နေ့လျှင် တရား(၂)ပွဲ ဟောပေးတော်မူသည်။

ဝါဆိုပြီးစ သာသာလောက်ကပင် စတင်၍ ကုဋ္ဌနူနာရောဂါသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး တရားနာချိန် ရောက်လျှင် ပေါက်-ပေါက်လာတတ်၏။ အဖော်လည်း မပါ။ တစ်ဦးတည်းပင် ရောက်-ရောက်လာတတ်သည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင် နီးနားရပ်ကွက်တွင် ဤအမျိုးသမီးကို မမြင်ဖူးကြချေ။

ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့၏ ဓမ္မာရုံကြီးပေါ်၌ အများနှင့် ခပ်ဝေးဝေး ထောင့်တစ်နေရာတွင် နေကာ

တရားနာ တရားအားထုတ်သည်။ ကုဋ္ဌနူနာ ကိုယ်ရေပြား ရောဂါသည် ဖြစ်၍ သူ့ထံမှ ညှိစိုစို အနံ့လည်း လွင့်လာတတ်၏။ ယင်ကောင်ကလေးများပင် သူ့ကို ဝိုင်းအံ့ရစ်သန်းနေတတ်ကြသည်။

အခုအတိုင်းဆိုပါက ကြာလျှင် အများပရိသတ်က သူ့အပေါ် မနှစ်မြို့ ဖြစ်လာမှာ စိုးရ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်အား သွား၍ လျှောက်ကြသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က-

“အဲဒီဒကာမဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကံနာ ဝဋ်နာကြီးအတွက် သံဝေဂ ရလို့ လာ-လာပြီး တရားနာနေတာကွ၊ ပြီးတော့ တရားလဲ အားထုတ်ပါတယ်။

အဆင့်မြင့်နေပြီ၊ မရှင်းသေးတာ ရှိနေလို့ လာ-လာနေတာပါကွ၊ ရှင်းသွားပြီဆိုရင် သူ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ...”
ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ ဆရာတော်အဘော်ဆိုလိုသည်မှာ
“သူ့ကို မောင်းနှင်မထုတ်ကြပါနဲ့ကွာ” လို့ ဆိုလိုရာ
ရောက်တော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ အားလုံးကပင် ခွင့်လွှတ်ထားကြရသည်
ဟူ၏။ ထို့နောက် သုံးလေးရက် ဆက်လက် နာယူပြီး
သောအခါ လုံးဝ မလာတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့
သည် ဆို၏။

ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်တော်မူခြင်း

ဆရာတော်ကြီးသည် ကျန်းမာရေးကို အလေး
ထားတော်မူ၏။ ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာ ရောက်ရောက်
လမ်းလျှောက်လေ့ စင်ကြယ်လေ့ရှိသည်။ အမရပူရမြို့
တွင် လမ်းလျှောက်ရာ၌ လေကောင်းလေသန့် ရရန်
တစ်ခါတစ်ရံ မြို့၏ ပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ လျှောက်
တတ်၏။

ယင်းကိစ္စအတွက် အမရပူရမြို့၊ အိုးတော်ရပ်၊
ရက်ကန်းပိုင်ရှင် ဦးဘတုတ်+ဒေါ်ခင်ငြိမ်းတို့က ကား
ကလေး ဟစ်စီး ဝယ်ပြီး ဆရာတော်အား အပိုင်
လှူလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ဆရာတော်က လက်မခံဘဲ
ပြန်၍ စွန့်လိုက်၏။ လိုအပ်သောအခါတွင်မှ ခေါ်၍
သုံးတတ်သည်။

ယင်းကားကလေးဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ မင်္ဂလာ
တိုက်မှ စစ်ကိုင်းတံတားကြီးနားအထိ သွားပြီး ကား
ကလေးကို ရပ်ထားခဲ့၏။ ပြီးမှ လူရှင်းသော ကားလမ်းမ
ကြီးအပေါ် လျှောက်တတ်သည်။ ညနေ နေဝင်ဖျိုးဖျ
အချိန်မျိုးမှာ ဖြစ်တတ်၏။ ဒကာ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ
နောက်က ပါတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အမရပူရမြို့၏ တောင်ဘက်
က အရိပ်ကောင်း၍ အပင်ပေါင်း(၁၀၀)ကျော် ရှိသည့်
ဧရာမ မယ်ဇယ်ပင်တန်းကြီးများကို ဖြတ်၍ ဦးပိန်
တံတားကြီးအပေါ် လျှောက်တတ်သည်။ ဦးပိန်တံတား
ကြီးကလည်း တိုင်ပေါင်း (၁၀၀၀)တစ်ထောင်ကျော်
ရှိ၍ $\frac{၃}{၄}$ မိုင် ရှည်လျားသည်။

အမရပူရမြို့၏ အလှကျက်သရေ အပင်(၁၀၀)ကျော်ခန့်ရှိသော မယ်ဇယ်ပင်တန်းကြီး

တစ်ဘဝသာသနာ

အမရပူရမြို့၏အမှတ်အသား ဦးပိန်တံတားကြီး (သို့မဟုတ်) တောင်သမန်တံတားကြီး
အမရပူရမြို့နှင့် တောင်သမန်ရွာသို့ကူးသော ထိုတံတားကြီးသည် အရှည်တစ်မိုင်နီးပါးခန့်ရှိပြီး
ယနေ့တွေ့မြင်ရစဉ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မိမိသည်ပင် ဧည့်သည်အာဂန္တု

တစ်ခါတစ်ရံတွင်ကား အမရပူရမြောက်ဖျားက နာမည်ကျော် ပုထိုးတော်ဘုရားကြီးဘက်သို့လည်း ကြွ၍ လျှောက်တတ်၏။ ဆရာတော်ကြီး ကြွလာသည့်အခါ တချို့က လမ်းမပေါ်တွင် အဝတ်များ ခင်းပေးခြင်း၊ တဘက်စ လက်ကိုင်ပဝါ စသည်များ ခင်းပေးခြင်း၊ ဆံပင် ဖြန့်ခင်းခြင်း၊ တချို့က ကလေးငယ်များ အန္တရာယ် ကင်းအောင် လမ်းမပေါ်မှာ ချပေးထားပြီး ကျော်လွှားသွားပါရန် လျှောက်ထားခြင်းများ ပြုလုပ် တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးက ဘယ်နေရာကို

မှ အတည်တကျ အမြဲတမ်း ကြွလေ့ မရှိပါ။ နေရာ ပြောင်း-ပြောင်းပြီး ကြွတတ်သည်။ အလားတူပင် မည်သည့်မြို့ မည်သည့်ရွာ မည်သည့်နေရာ မည်သည့် ကျောင်းဟူ၍ စိတ်ထဲ၌ သတ်မှတ်ထားတော် မမူပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဟူ၍လည်း သိမ်းပိုက်ထားတော်မမူတော့ပါ။ မိမိကိုယ်သည်ပင် ဧည့်သည်အာဂန္တုသဖွယ် သဘော ထားပြီး သီတင်းသုံးသွားတော်မူလေ့ရှိသည်။

မှန်ပါသည်။ မိမိသည်ပင် ဤလောကအတွင်း ၌ ခေတ္တခဏမျှ ရောက်လာ၊ ပေါ်ပေါက်လာသော ဧည့်သည် အာဂန္တု မဟုတ်ပါလော။

တွယ်တာ ကပ်ငြိမှု မထား

ဆရာတော်ကြီးသည် ဘုန်းကံ ကြီးမားလှ၏။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ခေတ်စားခဲ့သော ပိုးသင်္ကန်း ဖဲ သင်္ကန်း ဘန်ကောက် သင်္ကန်းနှင့် ကမ္မလာ ခြံထည် စသည်တို့မှာ ဆရာတော်အနားတွင် အလျှံပယ် ပေါများ ၏။ လှူဒါန်းသူများကို ငဲ့ညှာပြီး လက်ခံ သုံးစွဲတော်မူ တတ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ထို အဖိုးတန် ပစ္စည်းများအပေါ်၌ တွယ်တာကပ်ငြိမှုကား လုံးဝ မရှိ။ အလှူခံသူ ရဟန်း တစ်ပါးပါး လာလျှင် လှူတတ် စွန့်တတ်၏။ တစ်စုံသာ အလိုရှိလျှင် တစ်စုံ၊ တိစိဝရိကံသုံးထည်လုံး အလိုရှိပါ သည် ဆိုလျှင်လည်း သုံးထည်လုံး စိတ်ကျေနပ်မှု ရ အောင် လှူတတ်သည်။

အလှူခံသူမလာလျှင်လည်း ဝါဆိုဦး ဝါကပ်ချိန် တွင် တစ်ကြိမ်၊ ဝါကျွတ်တွင် တစ်ကြိမ် ကျောင်းတိုက် သံဃာတော်များအား မဲချ၍ လှူပစ်တတ်သည်။ ထို

ကြောင့်လော မပြောတတ်။ ဆရာတော်အား ထပ်၍ ထပ်၍သာ လှူသူတွေ ပေါများနေတော့သည်။

ဆရာတော်၏အလေ့မှာ ဝါပကာလတွင် လာ ရောက် လှူကြသော အဖိုးတန် သင်္ကန်း ထီး ဖိနပ် ယပ် စသည်တို့ကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဝါဆိုဦးဝါကပ်ချိန် တွင် မင်္ဂလာတိုက်သံဃာတော်များနှင့် အခြားကျောင်း တိုက်မှ လေးစားဖွယ်ထေရ်ကြီးဝါကြီး၊ အရှင်မြတ်တို့ အား တစ်ခုမကျန် အကုန် မဲချ၍ လှူဒါန်းပစ်တတ် သည်။

ထို့နောက် တစ်ဖန် ဝါတွင်းကာလ၌ လာရောက် လှူဒါန်းကြသော အဖိုးတန် သင်္ကန်း ထီး ဖိနပ် ယပ် စသည်တို့ကို ဝါကျွတ်ကထိန်ပွဲတွင် အထက်ပါအတိုင်း တစ်ခု မကျန် မဲချ၍ လှူပစ်တတ်သည်။ ဤသို့လျှင် ပစ္စည်း ပစ္စယနှင့် ကျောင်းကန် အဆောက်အအုံတို့ အပေါ်၌ တွယ်တာကပ်ငြိမှု လုံးဝ မထားတော့ပေ။

သူတို့ ထွေးပြီးသားကို ကိုယ်က မျိုသလို

တစ်ခုသော ဝါကျွတ် ကထိန်ပွဲတွင် ဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း မဲချဝေဖို့ရန် တစ်ဝါတွင်းလုံး ရသမျှ သင်္ကန်း ထီး ဖိနပ် ယပ်တို့ကို စုပုံလိုက်ကြ၏။ သံဃာဦးရေကိုလည်း စာရင်း ပြုစုလိုက်သည်။ ပစ္စည်း တွေကများလွန်းနေ၏။ သံဃာဦးရေထက်များနေသည်။

ထို့ကြောင့် စီမံ ခန့်ခွဲပေးရသူ ဆရာတော်၏ တပည့်ရင်း ဦးကုဏ္ဍလက ပိုး သင်္ကန်း ဘန်ကောက် သင်္ကန်း သက္ကလပ်ခြံထည်တချို့ကို ဖယ်ထားလိုက် ၏။ ဆရာတော် သိသွားသဖြင့် “ချန်မထားပါနဲ့၊ အကုန် ဝေပစ်ပါ” ဟု ဆိုသောကြောင့် ဝေလိုက်ရ တော့သည်။

နောက်တော့မှ ဆရာတော်အား “အဘယ့် ကြောင့် ချန်မထားရပါသလဲ” ဟု လျှောက်ထားကြည့် ရာ ဆရာတော်က မိန့်တော်မူသည်-

“ဒကာ ဒကာမတွေက တွယ်တာ ကပ်ငြိတဲ့ တဏှာကို ဖြတ်တောက်ပြီး လှူဒါန်းထားတဲ့ ဥစ္စာတွေပဲကွာ...။ ဒါကို မင်းတို့ ငါတို့က တဏှာနဲ့ တွယ်တာနေမယ်- ကပ်ငြိနေမယ် ဆို ရင် တော်ပါ့မလား။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူတို့ ထွေးအန်ပြီး သားတွေကို တို့က ကောက်-ကောက် မျိုသလို ဖြစ်တော့မှာပေါ့” တဲ့။

ဆရာတော်၏ စကားလုံးတို့မှာ ကြက်သီး မွေးညင်း တဖြင်းဖြင်း ထသွားလောက်အောင် ခံစားရတော့သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့ စွန့်လွှတ်ပြီးသားတွေကို ကိုယ်က ကပ်ငြိတွယ်တာနေလျှင် “ထွေးပြီးသား တံထွေး အန် ဖတ်တွေကို ကောက်မျိုသလို” ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ရန်ကုန်ကလူတွေ အရောက်နောက်ကျ

ဆရာတော်က ထိုနှစ်ဝါတွင်းမှာ ခန္ဓာဝန်ချမည့် အရိပ်အမြှက်ကလေးများ တစ်ခါ တစ်ခါ မိန့်တတ်၏။ သို့သော် အများက နားမလည်ကြ။ မိုးလေသာသော တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် ဖြစ်၏။

ဦးဘတုတ်၏ ကားကလေးဖြင့် မန္တလေး-စစ် ကိုင်း သွား ကားလမ်းမကြီးပေါ်သို့ လမ်းလျှောက်ရန် ရောက်လာကြသည်။ လူရှင်းသော ရွှေကြက်ယက် ရွှေ ကြက်ကျဘုရားအနီး စစ်ကိုင်းတံတားကြီးနှင့် မနီးမဝေး အထိ ရောက်သွားကြသည်။

ဆရာတော် ဘည့် လူငယ်များပမာ သွက်လက် စွာဖြင့် လူရှင်းသော ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခပ် သွက်သွက် လျှောက်နေ၏။ နောက်တော်မှ လိုက်ပါလေ့ ရှိသော (စန်းကဖေး) ဦးစောမောင်က-

“မနှစ်တုန်းက အရှင်ဘုရား လေငန်းရောဂါစွဲ၊

မကျန်းမမာ ဖြစ်လိုက်ရ၊ အတော်ခံလိုက်ရတယ်၊ ဆေးဝါးတွေနဲ့ ကုလို့ အခုလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကြွနေတာ မြင်ရတော့ တပည့်တော် ဝမ်းသာ တယ် ဘုရား”

ဟူ၍ လျှောက်မိ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က နောက် ပြန် လှည့်မကြည့်ဘဲ မိန့်သည်။

“မောင်စောမောင်... ဆေးဝါးဆိုတာ အခိုက် အတန်ပဲကွ”

ဤမျှသာ မိန့်မြွက်ပြီး ဆက်လက်ကြွနေပြန်၏။ ခဏ ကြာတော့မှ မိန့်ပြန်သည်။

“ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကတော့ အမြဲ ဖောက်ပြန်နေ တာပဲ ဆိုတာ မင်း လေးလေးနက်နက် မှတ် ထားနော်၊ ကြားလား”

ဤသို့ မိန့်တော်မူပြီးနောက် ဆက်လက် လျှောက်နေ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပြန်သည်။ ဦးစောမောင်က (မှန်ပါ ဘုရား) ဟူ၍သာ လိုက်နေမိသည်။ အခြားဘာမျှ ပြန်လည်၍ မလျှောက် ထားဖြစ်။ ထို့နောက် မိန့်ပြန်သည်။

“မောင်စောမောင်... သူတော်ကောင်းများ ပြောတဲ့ စကားကို လေးလေးနက်နက် မှတ်၊ အကြောင်းမဲ့ မပြောဘူး”

ဤသို့လျှင် တိုတိုပြတ်ပြတ် အရိပ်အမြွက်ကိုကား မိန့်ပါ၏။ သို့သော် အမှတ်မထားခဲ့၊ ခဏကြာသောအခါ မိန့်ပြန်သည်။

“ရန်ကုန်က ဒကာ ဒကာမတွေ ငါ့ဆီ အရောက် နောက်ကျသကွာ...”

“မှန်ပါဘုရား... ဒီတော့ လာမယ့်နှစ် အရှင် ဘုရား... ရန်ကုန်ကို ကြွဦးမလား ဘုရား...”

“ဒါကတော့ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က ပြောပါလိမ့်မယ် ကွာ”

ဟူ၍မျှသာ မိန့်တော်မူ၏။ ရှေ့ဆက်လက်၍ မိန့်တော် မမူပါ။ ဝါဆိုဦးတုန်းက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကို ရောက်စဉ် ဆရာတော်ထံ ချဉ်းကပ်လာကြ သော ဒကာ ဒကာမများကို ရည်ရွယ်မိန့်မြွက်ဟန် တူ သည်။ ဤသည်တို့ကား အရိပ်အမြွက်မျှ မိန့်တော်မူနေ ခြင်းတို့ပေတည်း။

ဘယ်နေ့သေမယ်၊ သိနိုင်သလား

ဝါဆို ဝါခေါင်လများတွင် အမရပူရ၌ လေပြင်း ထန်ထန် တိုက်ခတ်တတ်၏။ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း၏ အရှေ့တောင်ဘက်က တောင်သမန်အင်းရေပြင်ကြီး ဆိုလျှင် လှိုင်းတွေ လေတွေ တဝုန်းဝုန်း ဆူပွက်လျက် ဒေါသတွေ ထွက်နေတတ်၏။

ထို့ကြောင့် မန္တလေး-စစ်ကိုင်းကားလမ်းမပေါ် မလျှောက်တော့ဘဲ လေကွယ်ရာ မြို့ မြောက်ဖျားက ပုထိုးတော်ကြီးဘုရားဘက်သို့ ပြောင်း၍ လျှောက်ကြ၏။ ဆရာတော်က စ၍ အမိန့်ရှိသည်-

“မောင်စောမောင်ရေ... ဒို့ရန်ကုန်မှာတုန်းက စကြံ လျှောက်တော့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲကို သွားလျှောက်ကြတယ်ကွ” (မှန်ပါဘုရား)

“ဟင်္သာတ ဦးမြလဲ ပါတယ်၊ တို့ နှစ် ယောက် အတူတူ လျှောက်ကြတာပေါ့” (မှန်ပါ ဘုရား)

ငါက တရားကို ကြိုးစားဖို့ ပြောတယ်။ “အသေ မဦးခင် ဉာဏ်က ဦးအောင် အလုပ်

လုပ်ပါ” လို့ ပြောတော့ သူက ဘာပြောတယ် မှတ်တုံး”

“တပည့်တော်က ပန်းနာသည် ဘုရား” တဲ့၊ ပန်းနာသည်ဆိုတာ ပိန်ပိန်ညှော်ညှော်နဲ့ သေခဲ တယ်၊ အသက်ပြင်းတယ်” တဲ့၊ (မှန်ပါ ဘုရား)

“ဟော... ပြောလိုသာ ပြောနေတာ၊ တို့ ရန်ကုန်က ပြန်လာလို့ တစ်လလောက်ပဲ ရှိသေး၊ အခု ဦးမြ တစ်ယောက် သေပြီ-တဲ့” (မှန်ပါ ဘုရား)

“ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို တရားအားထုတ် ဖို့ ငါ ခဏ ခဏ သတိပေးနေရတာ၊ ဘယ်နေ့ သေမယ် သိနိုင်သလားလို့” (မသိနိုင်ပါ ဘုရား)

“အေး... ဒါကြောင့် တိုက်တွန်းနေရတာပေါ့” (မှန်ပါ ဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

မြင်းလေးမျိုး ဥပမာ

- * ၁။ ကျောပေါ်တွင် ကြိမ်ကလေး ဝင့်ပြရုံနှင့် ပြေးသော မြင်းတစ်မျိုး။
- ၂။ ကြိမ်ဝင့်ပြရုံဖြင့် မပြေးသေး၊ သို့သော် အမွှေးပေါ် ကြိမ်ဖြင့် ထိကပ် ပွတ်သပ် သတိပေးမှ ပြေးသော မြင်းတစ်မျိုး။
- ၃။ ကြိမ်ဝင့်ရုံဖြင့် မပြေး၊ အမွှေးသပ်ရုံနှင့် လည်း မရ၊ သံချွန်ဖြင့် အရေပါးဖောက် ၍ သွေးစို့အောင် ထိုးမှ ပြေးသောမြင်း တစ်မျိုး။
- ၄။ ကြိမ်ဝင့်ရုံဖြင့် မပြေး၊ အမွှေးသပ်ရုံနှင့် လည်း မရ၊ သံချွန်ဖြင့် သွေးစို့အောင် ထိုးသော်လည်း မလှုပ်၊ အရိုးကို ဒုတ် ဒုတ်ထိအောင် သံချွန်ဖြင့် ဆောင့်၍ ထိုးမှ ပြေးသော မြင်းတစ်မျိုး။

(၁)ဤလေးမျိုးဥပမာအတိုင်းပင် ပုဂ္ဂိုလ်လည်း လေးမျိုး ရှိကြ၏။ “ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာ ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်သူ တော့ဖြင့် ဒုက္ခရောက်၍ သေရှာပေါ့တဲ့” ဤကဲ့သို့သော သတင်းကို သူတစ်ပါးထံမှ တစ်ဆင့် ကြားရရုံမျှဖြင့် ထိတ်လန့်သံဝေဂ ရသွားပြီးလျှင် တရားအားထုတ်တော့ ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် ကြိမ်ရိပ်ပြရုံမျှဖြင့် ပြေးသော ပထမမြင်းမျိုးနှင့် တူသည်။

(၂)“ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာ ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်သူ တော့ဖြင့် ဒုက္ခရောက်၍ သေရှာပေါ့တဲ့” ဤကဲ့သို့သော သတင်းမျိုးကို တစ်ဆင့်ကြားရရုံမျှဖြင့် သံဝေဂ မဖြစ် သေး၊ သို့သော် ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်တွေ့လာသောအခါ

တွင်ကား သံဝေဂတွေ ဖြစ်ပွား၍ တရားအားထုတ်လေ တော့၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် ဒုတိယမြင်းမျိုးနှင့် တူ သည်။

(၃)“ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာ ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်သူ တော့ဖြင့် ဒုက္ခရောက်၍ သေရှာပေါ့တဲ့” ဤသတင်း မျိုးကို တစ်ဆင့်စကား သတင်းကြားဖြင့် သံဝေဂမရ၊ ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်ကြုံ၍လည်း သံဝေဂ မဖြစ်၊ သို့ သော် သွေးသားတော်စပ်တဲ့ ကိုယ့်ဆွေမျိုးထံမှ တစ်စုံ တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်၍ သေဘေးတွေ့သောအခါမှ သံဝေဂ ဖြစ်၏။ ချက်ချင်း ထ၍ တရားအားထုတ်တော့ သည်။ တတိယမြင်းမျိုးနှင့် တူသည်။

(၄)“ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာ ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်သူ တော့ဖြင့် ဒုက္ခရောက်၍ သေရှာပေါ့တဲ့” ဤသတင်း မျိုးကို တစ်ဆင့်ကြားဖြင့်လည်း သံဝေဂ မဖြစ်၊ ကိုယ် တွေ့ မျက်မြင်ကြုံ၍လည်း သံဝေဂ မဖြစ်၊ ကိုယ့်သွေး ကိုယ့်သား ကိုယ့်ဆွေမျိုးထံမှ ဒုက္ခတွေ့၍လည်း သံဝေဂ မဖြစ်၊ သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင် ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရ သောအခါတွင်ကား သံဝေဂတွေ ဖြစ်ပွား၏။ ထိုအခါ တွင်မှ ချက်ချင်း ထ၍ တရား အားထုတ်တော့သည်။ အချိန်နှောင်း၍ အားပျော့နေပြီ၊ စတုတ္ထမြင်းမျိုးနှင့် တူသည်။

မှတ်ချက်။ ။ “အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်” ဟု သော စကားပုံအတိုင်း စတုတ္ထအမျိုးအစားထိအောင် မဆိုင်းသင့်၊ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ အမျိုးအစား ကတည်းက အားထုတ်သင့်တော့သည်။

* အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ စတုတ္ထ၊ ၄၂၉၊ ပတောဒသုတ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သမီးငယ်လေး စန်းစန်းရင်

၁၃၂၄-ခု ဝါခေါင်လ (၁၉၆၂-ခု သြဂုတ်လ) ထဲက ဖြစ်၏။ တစ်နေ့သော ညနေခင်းတွင် ဆရာတော်ကြီးသည် ဦးပေါက်ကျော်+ဒေါ်စိတို့၏ စင်္ကြံကျောင်းပေါ် ရောက်နေ၏။ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် စင်္ကြံကြွပြီးပြီဖြစ်၍ ခေတ္တ အပန်းဖြေနေစဉ် ရဟန်းတော် ၂-ပါးလည်း ပြဿနာမေးရန် ရောက်လာကြသည်။

ထို့နောက် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်လိုပင် အမရပူရ မြို့ (ဆောင်းဒါးရက်ကန်းကျောင်းကြီး တောင်ဘက်) ရေတွင်းညီနောင် ရပ်ကွက်မှ ဦးချစ်အေး+ဒေါ်သန်းတင် နှင့် သမီးလေး စန်းစန်းရင်တို့လည်း ရောက်လာကြ၏။

ထိုသားအမိ သားအဖ ၃-ဦးတို့သည် (ရှောက်ပန်းသီးခေါ်) ကျွဲကော်သီးကြီး တစ်လုံးကို ယူလာ၍ ဆရာတော်ရှေ့မှာ ချပြီး လှူဒါန်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဦးချစ်လိုက်ကြသည်။ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးကာရှိသေး၊ ဆရာတော်က “ကဲ- ပြီး၊ ပြန်ကြတော့” ဟူ၍ နှင်တော့သည်။

ပြဿနာမေးရန် စောင့်နေသော ရဟန်းတော်(၂)ပါး အတွက် ငဲ့ပြီး နှင်ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။

ထိုအခါ ဖခင်လုပ်သူ ဦးချစ်အေးက နှောင့်နှေးမနေဘဲ ချက်ချင်း လျှောက်တော့၏-

“အရှင်ဘုရား... ဒီကလေးအကြောင်းကို သိစေချင်လို့ပါ ဘုရား”

ဤသို့ စကား စ-လိုက်သည်။ ဆရာတော်ကြီးက ကလေးကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး “ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးတော့၏။

“အခု ဒီကလေးဟာ ၂-နှစ်နဲ့ လေးလပဲ ရှိပါသေးတယ်။ စကားတွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောလွန်းနေလို့ပါ ဘုရား။ အဲဒါ အရှင်ဘုရား မေးချင်တာ မေး၊ စစ်ဆေးပေးတော်မူပါ ဘုရား”

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက “ငါ့ကိုယ်စား မင်းပဲ မေးစမ်းကွာ...” ဟူ၍ ခွင့်ပြုပါသတတ်၊ သို့ဖြစ်၍ ဖခင် ဦးချစ်အေးက မေးရပါတော့သည်။

အမေးနှင့် အဖြေများ

ဖခင်- “ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး တည်တံ့ဖို့အကြောင်းတရား ဘယ်နှစ်ပါးရှိသလဲ”

သမီး- “လေးပါးရှိပါတယ် ဘုရား”
[ဆရာတော်ကြီးအား ဖြေကြားသည့်အနေဖြင့် ရည်ရွယ်၍ အဖြေတွင် “ဘုရား” ဟု ထည့်ဟန် တူသည်။]

ဖခင်- “ဘယ်ဟာတွေလဲ”

သမီး- “ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရတွေပါ”

ဖခင်- “အဲဒီလေးပါးဟာ မြဲသလား၊ မမြဲဘူးလား”

သမီး- “မမြဲပါဘူး ဘုရား”
[ကလေးငယ်၏ အသံကလေးသည် စာစာ-

စာစာနှင့် ဖျတ်လတ်၏။ သွက်လက်၏။ တုံ့ဆိုင်းနေခြင်း မရှိဘဲ ဖြေနေသည်။]

ဖခင်- အဲဒီမမြဲတာတွေကို “ငါ၊ ငါ့ဟာ၊ ငါ့ဥစ္စာ” ဟူ၍ စွဲယူသိမ်းပိုက်ထားလို့ တော်မလား၊ မတော်ဘူးလား။

သမီး- “မတော်ပါဘူး ဘုရား”

ဖခင်- “ဒါဖြင့် သမီးလေး စန်းစန်းရင်က ဘယ်လို ထင်သလဲ”

သမီး- “သမီးလေး စန်းစန်းရင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုပ်နာမ် ကလေးပါ...”

တစ်ဘဝသာသနာ

[မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးနှင့် အနီးမှ ကိုယ်တော်
၂-ပါးတို့လည်း ပြုံးလာတော်မူကြ၏။]

ဖခင်- “အော်... အဲ... ဟုတ်ပီ၊ အဲဒီရုပ်နာမ်ကလေး
မြဲသလား၊ မမြဲဘူးလား။”

သမီး- “မမြဲပါဘူး ဘုရား...”
[ဖခင်ဖြစ်သူပင်လျှင် အနည်းငယ် ကြောင်သွား
ရ၏။ ကလေးငယ်၏အသံကလေးသည် ချစ်စ
ဖွယ် ဖြစ်သည်။ ဖခင်က ဆက်လက် မေးပြန်
၏။]

ဖခင်- “ဘာပြုလို့ မမြဲပါဘူး ပြောနိုင်တာတုံး”

သမီး- “မြင်တာလေးတွေ၊ ကြားတာလေးတွေ၊ နံတာ
လေးတွေ ပျက်-ပျက်ကုန်တယ်၊ ရှုတာလေးတွေ
လဲ ပျက်-ပျက်ကုန်တာပဲ၊ အဲတာသိလို့ မမြဲဘူး
ပြောတာပါ”

ဖခင်- “အဲဒီမမြဲတဲ့တရားတွေဟာ ဘာသစ္စာလဲ”

သမီး- “ဒုက္ခသစ္စာပါ ဘုရား”

ဖခင်- “ဒါဖြင့် နောက်ထပ် ဒီခန္ဓာမျိုး လိုချင်သေး
သလား”

သမီး- “မလိုချင်တော့ပါဘူး ဘုရား”

ဖခင်- “ဘာလို့ မလိုချင်တာလဲ”

သမီး- “ဒုက္ခကို မြင်မြင်နေလို့ပါ”

ဖခင်- “ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်းသိတာ ဘာသစ္စာလဲ”

သမီး- “မဂ္ဂသစ္စာပါ ဘုရား”

ဤသို့လျှင် သမီးလေး စန်းစန်းရင်က မပီကလာ
ပီကလာ ချစ်စဖွယ် အသံကလေးဖြင့် ဖြေနေသည်။
ထိုအခါ ဆရာတော်က အနားမှာ ရှိသော ကိုယ်တော်
(၂)ပါးဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးယောင်ယောင် မျက်နှာ
တော်ဖြင့် “ဘယ်နှယ်တုံး ကိုယ်တော်တို့...”ဟူ၍
မေးတော်မူလိုက်၏။

ထို၂-ပါးတွင် တစ်ပါးက ဖြေသည်။ “မှန်ပါ၊
ဒုက္ခသစ္စာကို တပည့်တော်တို့ ဒီကလေးလောက်တောင်
မသိသေးဘူး ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား”တဲ့။

ဆရာတော်က ဆက်လက် ပြုံးနေတော်မူသည်။
ကလေးငယ်၏ ဖြေပုံကို ကျေနပ်နေတော်မူဟန် ရှိ၏။

ဒီကလေးကို ကြည့်ထားလိုက်ကြစမ်း

ကလေး၏ သွက်လက် ချက်ချာမှု၊ တုံ့ဆိုင်း
ဖင့်နွဲနေခြင်း မရှိဘဲ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြေနေမှုကို
ကျေနပ်နေတော်မူဟန် ရှိသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်
ကြီးက ကလေးတို့ သားအဖတစ်တွေဘက်ကို လှည့်၍
မေးတော်မူ၏ -

ဆရာတော်- “မင်းတို့ ဘယ်ကလဲ၊ မင်းတို့ကို ငါ
မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ကလေးဖခင်- “ပွဲတော်ရပ်က ဦးလှိုင်ရဲ့မြေးပါ ဘုရား”

ဆရာတော်- “အော် အော်... အဲလိုဆိုရင် ငါ သိ
ပီ၊ ငါ စာချရင် လာလာပြီး စာနာတဲ့
ဒကာကြီးပဲ”

ကလေးဖခင်- “တပည့်တော်များ ပြန်ပါဦးမယ်
ဘုရား”

ဆရာတော်- “အေး အေး၊ ကလေးကို ဂရုစိုက်ကြ”

ဤသို့ လျှောက်ထား၍ မိသားစု ပြန်သွားပြီး
မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဆရာတော်ထံသို့ ပြန်ကြားရေး
ဌာနမှ အရာရှိ ဦးတင်အောင် ရောက်လာသည်။ ဆရာ
တော်က ယခုတွင်က အတွေ့အကြုံကလေးကို ပြန်လည်
ပြောပြပြီး-

“ဒီကလေးကို ကြည့်ထားလိုက်ကြစမ်းကွာ၊
ငါတော့ မမိတော့ဘူး”
ဟု မိန့်မှာတော်မူပါသတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဖြစ်-ပျက်ရှု စားမယ်တဲ့

ဤသမီးကလေး စန်းစန်းရင်၏ အဖြစ်အပျက်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ၂နှစ်နှင့် ၄လ သမီးကလေးက ဤမျှ မြင့်မားရင့်ကျက်သော တရားစကားလုံးတွေကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောဆိုနေနိုင်ပါသနည်း။ မည်သည့်အရာဖြင့် မည်သို့ တိုင်းတာကြမည်နည်း။ ဤအရွယ် ဤပမာဏမှာ သင်ပြထား၍မျှပင် မဖြစ်နိုင်သော အရာပါပေ။

သမီးကလေး၏ မိခင်ဖခင်တို့က ပြောပြပါ၏။ တရားစကားလုံးတွေ စတင်ပြောလာပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသတတ်။ တစ်နေ့တွင် သူတို့အိမ်မှာ ကုလားပဲခြမ်းနှင့် ဝက်သားကို ရောပြီး နှပ်ချက် ချက်ကြသည်။ ဖခင်လုပ်သူ ဦးချစ်အေးက စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့်-

“ဟေ့... ဝက်သားနဲ့ ချက်တဲ့ ပဲဟင်းကို ကလေး မကျွေးပါနဲ့ကွာ...။ ကလေး ဝမ်းပျက်နေပါအုံးမယ်”

ဟူ၍ မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေသော ကလေးမိခင် ဒေါ်သန်းတင်အား လှမ်းအော်၍ သတိပေးပါသတဲ့။ ထိုအချိန်မှာ အိမ်နောက်ဖေးတွင် ကစားနေသော ကလေးငယ်က ပြေးထွက်လာတဲ့ ပြီး-

“ဝမ်းမပျက်အောင် စားမှာပေါ့”တဲ့၊ ပြောတော့သည်။

“ဟဲ့- ဝမ်းမပျက်အောင် ဘယ်လိုလုပ် စားမလဲ” လို့မေးတော့-

“ဖြစ်ပျက်ရူပီး စားလိုက်မှာပေါ့”တဲ့။

မိဘနှစ်ဦးလုံးရော၊ အနီးအနားမှ ကြားတဲ့သူတွေရော ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ ကိုယ်စီကိုယ်ငဲ့အံ့အားသင့်ကုန်ကြရပါတော့သတတ်။ သို့နှင့် ဆက်၍ မေးကြပါသတဲ့။

“ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်ရူပီး စားမှာလဲ-လို့”

ဒီတော့ သူက ဖြေသတဲ့-

“စားတာလေးကို သိပြီး ပျက်သွားတယ်၊ သိပြီး ပျက်သွားတယ်”လို့ ရူပီး စားမယ်”တဲ့။

ထိုအချိန်ကစပြီး တရားနှင့် ပတ်သက်တဲ့ စကားလုံးကလေးများ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ပြော-ပြောလာတော့သတတ်။ မိဘတွေက သင်ပေးထားသည် မဟုတ်၊ သူ့ဘာသာသူ အလိုလို ပြောလာတော့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုအခြေခံ ရှိသလဲ

ဤကလေးငယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ဖြစ်လို့ သူ့မိခင်ကို မေးကြည့်သည်။ “ဘယ်လို အခြေခံ ရှိသလဲ၊ ဘာတွေ အကြောင်းရင်း ရှိလို့ အခုလို တရားစကားတွေကို ပြောနိုင်နေရသလဲ” ဤသို့ မေးသောအခါ-

“တပည့်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ၂-ဦးစလုံး တရားနာလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒီ မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ တရားပွဲကို လာနေကျ နာနေကျပါ။ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရှုပ်

ရှုပ်၊ တရားနာချိန် ရောက်ရင် ၂-ဦးစလုံး သွားပြီး တရားနာလိုက်ကြတာပဲ။ ဒါဆို စိတ်ချမ်းသာသွားတော့တာပဲ။

အဲဒီလို နေလာရာက ဒီသမီးလေး ဖွားလာ၊ ဖွားခါစသာသာကပင် သူ အိပ်ခါနီးမှာ ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းဆိုသိပ်ရင် သိပ်မကြိုက်ချင်ဘူး သူက။

အဲ... သမ္မုဒ္ဒေတို့လို၊ ဒီဝါတပတိအာဒိစ္စောတို့လို၊ ဣတိပိသောဘဂဝါ စတဲ့ ဂုဏ်တော်

တစ်ဘဝသာသနာ

တို့လိုတွေကို ဆိုပြီး သိပ်မှ သူက ကြိုက်တာ၊
အခြား အခြား တရားစာတို့ကို ဆိုသိပ်ရင်လဲ
သူကြိုက်ပါသေးတယ်။ အဲလို သမီးကလေး...။
စကားပြောတဲ့အရွယ် ရောက်လာတော့
ကြီးတဲ့သူတွေ သင်ပေးတဲ့အတိုင်း “မေမေ”
“ဖေဖေ”နဲ့ မပိကလာ ပိကလာ ပြောလာတယ်။

အဲဒီကနေ တစ်ဆင့် တက်လာပြီး တခြား
စကားလုံးကလေးတွေကိုပါ သင်လို့ ရလာ
တယ်။
အဲ... လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းတွေကျတော့
“ဖြစ်ပျက်ဖွေ၊ ရုပ်နာမ်တွေ”နဲ့ လုပ်လာတော့
တာပဲ။

ရုပ်နာမ် အစုကလေးပါ-တဲ့

အဲလိုနဲ့ ဆရာတော်ကြီးဆီကိုလဲ ရောက်ပြီးပြီ၊
သူ ဖြေတာတွေလဲ ဆရာတော်ကြီး ကြားပြီးပြီ၊ သူ
စကား မပြောတတ်ခင်က စပြီးတော့ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးရဲ့ တရားပွဲတွေမှာ သူ့ကို ခေါ်-ခေါ်သွားပါ
တယ်။ စကားပြောတတ်တဲ့ အရွယ်ကျလာပြန်တော့လဲ
သူ ပါမြဲပဲ။ အဲလိုနဲ့ တစ်ခါဟာတော့ သူ ဘာတွေ
ပြောလာတုံးဆိုတော့- ကျောင်းကို တရားနာသွားခါ
နီးမှာ သူ့ဖေဖေက ပြောတယ်-

“ကဲ... သမီး၊ ကျောင်းကို တရားနာသွားကြ
မယ်။ ရှူးရှူးပေါက်လိုက်အုံး၊ ပီးတော့ လာခဲ့၊
သမီးကို ဖေဖေ ချီမယ်”တဲ့။

ဒီတော့ ဘာပြောတယ် မှတ်တုံး သူ့သမီးက-
“သမီး- သမီးနဲ့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့” တဲ့၊
ခပ်ဆတ်ဆတ်ပဲ ပြောတယ်။ သူ့ဖေဖေက မျက်စိပျက်
မျက်နှာပျက်နဲ့ပေါ့လေ၊ ပြန်မေးတယ်-
“ဒါ ဖေဖေသမီးပဲ မဟုတ်လား၊ သမီးမို့လို့
သမီးခေါ်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”
အဲဒီတော့မှ သမီးချောက ပြောတယ်လေ...။

“သမီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုပ်နာမ်ကလေးပါ၊ ရုပ်နာမ်
အစုကလေး-လို့ မှတ်လိုက်ပါ” တဲ့။

ဟော... သားအဖ ၂-ယောက် ဒုက္ခတော့ ရောက်ကုန်
ပြီ၊ ဒီကော့မှပဲ သူ့ဖေဖေကလဲ ရယ်နိုင် မောနိုင်လာတော့
တယ်။ သူ့သမီးက သူ့ဖေဖေထက် တရားအသိ ပိုပြီး
ရင့်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သမီးချောက ဆက်
ပြောသေးတယ်။

“ဘာ ဘုန်းဘုန်းကြီးက ပြောတယ် အနိစ္စ
ဆိုတာ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပြောတာ၊ ဒုက္ခ
ဆိုတာလဲ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပြောတာ၊ ဖြစ်ပြီး
ပျက်သွားတာပဲ”တဲ့။

ဘေးက ကြားရတဲ့သူတွေက “ဒီကလေးနယ်... စကား
ကြီး စကားကျယ်တွေနဲ့ စကားများလိုက်တာ”လို့
ပြောချင်ကောင်း ပြောချင်ကြပေမည်၊ သို့သော် မပြော
ကြပါ-တဲ့၊ တရားစကားတွေ ဖြစ်နေ၍ အံ့အားပင်
သင့်နေကြပါသကတည်း။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သမီးလေးနဲ့ သီလရှင် ဆရာကြီး ဒေါ်ဥတ္တရာ

သမီးလေး စန်းစန်းရင်အကြောင်းကို “တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာ” ဆိုသလို ပြောလာကြရာက ယခု လူသိများနေကြပြီ။ ငယ်ငယ်နှင့် တရားစကားတွေ ပြောတတ်လို့ လူချစ်လူခင်တွေလည်း ပေါလာတော့သည်။

အမရပူရ မင်္ဂလာတိုက် သီလရှင် ဇရပ်များမှ သီလရှင်ဆရာကြီး ဆရာလေးတို့သည် အဖိတ်နေ့တိုင်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆွမ်းဆန်ရပ်သွားလေ့ရှိကြ၏။ စန်းစန်းရင်တို့ အိမ်ကိုလည်း ရောက်ကြသည်။

အဖိတ်နေ့တစ်ခုတွင် ဆွမ်းဆန်ရပ်ရင်း သီလရှင် ၆ပါး ၇ပါးခန့်တို့သည် စန်းစန်းရင်တို့အိမ်ကို ရောက်သွားကြ၏။ သမီးလေးကို ချစ်စနိုးအနေနဲ့ စလို၍ သီလရှင်ဆရာကြီး (ဒေါ်ဥတ္တရာ)က မေးတော့သည်-

“အနိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ အေ့”

သမီးကလေးက ကစားနေရာမှ ကစားစရာပစ္စည်းတို့ကို ကိုင်တွယ်ရင်းပင် ဖြေသည်။

“အနိစ္စဆိုတာ မမြဲပါဘူး”

“ညည်းကသာ မမြဲဘူး ပြောနေ၊ မြဲတာလဲ ရှိသေးတယ်အေ့...”

သီလရှင်ဆရာကြီးက ကလေးကို ခန့်နေသည်။ ကလေးငယ်က-

“မမြဲပါဘူး၊ အားလုံး မမြဲပါဘူး”

ဟု ငြင်းဆိုနေသည်။ သီလရှင် ဆရာကြီးက-

“အေး... ညည်းမမြဲတာ အသာထား၊ ငါ မြဲတာကို ပြောပြမယ်၊ ညည်း နားထောင်...”

တို့ဟာလေ... အဖိတ်နေ့တိုင်း အဖိတ်နေ့တိုင်း ဒီအိမ်ကို ရောက်နေကျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အဖိတ်နေ့ကလဲ ရောက်ခဲ့တာပဲ၊ အခု အဖိတ်နေ့လဲ ရောက်နေပြီပဲ၊ ညည်း အသိနော်၊ နောက်အဖိတ်နေ့တွေမှာလဲ လာအုံးမှာပဲ၊ အဲတော့ ငါတို့ မြဲတာပေါ့၊ ကဲ... ဘယ်နှယ်လဲ...”

သီလရှင်ဆရာကြီးက အပိုင်ပေါက် ပြောချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကလေးကို အကဲခတ်နေ၏။ သမီးငယ်က ပြောပါတော့သည်-

“အခု ဘွားဘွားဆရာကြီး ပါးစပ်က တစ်ခွန်းပြီး တစ်ခွန်း ပြောတဲ့စကားလုံးတွေဟာ ပျောက်-ပျောက်ကုန်ပါတယ်၊ တခြားအရာတွေလဲ ဒီလိုပဲ ပျောက်-ပျောက်ကုန်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ မမြဲပါဘူး”

ထိုအခါ သီလရှင်ဆရာကြီး ဒေါ်ဥတ္တရာက-

“အလိုလေးတော်... ညည်းကို ငါ စကား နိုင်အောင် မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ အရုံးပေးပါတယ် အေ...”

ဟု ဆိုကာ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ပြန်ဖို့ ပြင်တော့သည် ဟူ၏။ အခြား သီလရှင်ဆရာလေးတို့ကလည်း ရယ်မောနေကြရင်း-

“ဒီအကြောင်းအရာတွေ သိတော့ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကလေးလောက် မပြောတတ်ဘူး”

ဟု ထောက်ခံပြောဆိုပြန်သွားကြပါသတဲ့-။

မှတ်ချက်။ ။ ဤအဖြစ်အပျက်ကလေးများကို ကြားသိထား၍ အမရပူရတွင် စာရေးသူက စုံစမ်းကြည့်မိသည်။ ၁၃၄၈-ခု သင်္ကြန်ဦးက ဖြစ်၏။ ဖခင်ဦးချစ်အေးနှင့် သမီးလေး စန်းစန်းရင်တို့ ကိုယ်တိုင်နှင့် တွေ့၍ မေးမြန်းခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

“သမီးလေး စန်းစန်းရင်ရဲ့ မွေးခုနှစ်က ၁၃၂၁-ခု တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၆-ရက် အင်္ဂါနေ့” ဆိုတော့ ဆရာတော်ကြီးထံ ရောက်တုန်းက ၂နှစ်နှင့် ၄လ ဆိုတာ ဟုတ်တာပေါ့၊ ယခု အသက် ၂၇-နှစ် ပြည့်တော့မယ်”

ငယ်ငယ်ဟုန်းက တရား အသိဉာဏ်နှင့် ယခု အသိဉာဏ် ကွာခြား မကွာခြားတို့ကိုလည်း မေးမြန်းခွင့်ရ၏။ မန္တလေးမြို့ပေါ်က ရုံးကြီးတစ်ရုံး၌ အလုပ်လုပ်သည်။ အိမ်ထောင် မပြုသေးဘဲ မိဘတို့နှင့် အတူနေသည်ဟု ဆိုပါသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဘာမြေမျိုးလဲ! သိရဲ့လား

ဆရာတော်မှာ ယခင်က သွေးတိုးနှင့် ဆီးချို ရောဂါ ရှိဖူးသည်။ အမြဲကုသပေးသော ဆရာဝန်ကြီး များက (၇)ရက် တစ်ကြိမ် ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးပေး နေကျ ဖြစ်၏။ ယခု ရက်ပိုင်း၌မူ ဆရာတော်မှာ ယင်းရောဂါများ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသလောက် အခြေ အနေ ရှိကြောင်း ဆရာဝန်ကြီးများက ပြောနေကြ၏။ ဆရာတော်၏ ရုပ်လက္ခဏာတို့လည်း လန်းဆန်းနေ တော်မူကြသည်။

ဆရာတော်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ လေစိမ်းတိုက်၍ အအေးမိလျှင် အခိုးငုပ်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် “မိုးကုတ် အခိုးပွင့်ဆေး”ကို ဘုဉ်းပေးလိုက်ရုံသာ ဖြစ်၏။ ထိုဆေးကိုလည်း ဆရာတော်က အမြဲ ဆောင် ထားသည်။

တစ်ညတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဒကာများ၏ ဝတ် ဖြည့်ခြင်း (နှိပ်နယ်ပေးခြင်း)ကို ခံယူနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ထေရာသနစံကျောင်းတော် အိပ်ခန်း၏ မြောက်ဘက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သင်ဖြူးတစ်ချပ် ခင်း၊ အပေါ်က အိပ်ရာဖုံးအခင်းထပ်လွှမ်း၊ ယင်းအပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ ဒကာများ၏ ဝိုင်းဝန်းနှိပ်နယ်ပေးခြင်းကို ခံယူနေခိုက် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က ရုတ်တရက် မိန့်တော်မူ၏-

“မောင်လှဘူး၊ ငါ့အိပ်ခန်းတံခါးမှာ မြေ တစ် ကောင် ရှိတယ်ကွ။ မင်းသွားဖမ်း၊ ဘေးကင်းရာ ကို သွားလွှတ်ချေစမ်း။”

ဦးလှဘူးသည် ဖမ်းရန် သွား၏။ မြေကို ရှာမတွေ့။

လှည့်ပတ်ရှာနေသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က-

“မင်း ဒီမြေမှ မမြင်ဘူးလားကွာ၊ အဲဒီ တံခါး လက်ကိုင်ကွင်းမှာ ရှိတယ်ကွ”

ဟု အနှိပ်ခံရင်းမှ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ လှမ်းပြော သည်။ ထိုအခါမှ ဦးလှဘူးသည် တံခါးလက်ကိုင်ကွင်း၌ မာန်ဖိနေသော မြေကလေးသေးသေး (နီနီရဲရဲကလေး)ကို မြင်ရသည် ဆို၏။

ဦးလှဘူးသည် မြေကလေးကို မီးညှပ်ဖြင့် ညှပ်၍ အိုးတစ်လုံးထဲ ထည့်ပိတ်ပြီး ဝေးရာသို့ သွားလွှတ်ခဲ့သည် ဟူ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဦးလှဘူး၏ ပြောပြချက်အရ မြေကလေးမှာ ကစ်ကိုယ်လုံး နီရဲနေသော မြေပဒါး ဖြစ်သည် ဆို၏။ အလွန်ရှားပါးသည်။ အဆိပ်ပြင်းထန် သော မြေမျိုး ဖြစ်၏။

ဝတ်ဖြည့်ပေးနေသူ ဒကာ(၅)ဦးအနက် ဦးလှဘူး ကိုမှ ရွေးပြီး မြေကို အဖမ်းခိုင်းသည်မှာ အကြောင်း ရှိ၏။ ဦးလှဘူးသည် နဂို ဗီဇကပင် အဆိပ် ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို နိုင်နင်းသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရွေးပြီး ခိုင်းတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် ဆရာတော်၏ အနီးတွင် ဦးလှဘူး နှစ် ယောက် ရှိ၏။ ဦးလှဘူးကြီးနှင့် ဦးလှဘူးငယ်တို့ ဖြစ် ကြသည်။ ဆရာတော်က အကြီးကို “ဦးလှဘူး” ဟူ၍ “ဦး”တပ်ခေါ်၏။ အငယ်ကိုမူ “မောင်လှဘူး”ဟု “မောင်”တပ်ခေါ်လေ့ရှိပါသတတ်။

မြေနဂါး ၄-မျိုးရှိ

သဠာယတနသံယုတ်ပါဠိတော်၊ အာသီဝိသဝဂ် ၌ (စတ္တာရော အာသီဝိသာ)ဟူ၍ အဆိပ်ပြင်းထန်သော မြေနဂါး ၄-မျိုးရှိကြောင်း မြတ်စွာဘုရားက ဟောမိန့် ထား၏။ ယင်း၏ အဋ္ဌကထာက-

“စတ္တာရော အာသီဝိသာတိ ကဋ္ဌမုခေါ ပူတိ မုခေါ အဂ္ဂိမုခေါ သတ္တမုခေါ” ဟူ၍ သရုပ်ဖော် ကာ ဖြန့်ပြထား၏။ အဓိပ္ပာယ်လည်း ဖွင့်ပြထား သည်။ ထိုတွင်-

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၁။ကမ္မမုခမြွေနဂါး။ ။ထိုသတ္တဝါ အကိုက် ခံရလျှင်
ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တစ်ခုလုံး ထင်းချောင်းကဲ့သို့
တောင့်တင်းသွားသည် ဟူ၏။

၂။ပူတိမုခမြွေနဂါး။ ။ထိုသတ္တဝါ အကိုက် ခံရလျှင်
ပိန္နဲသီးအမှည့်လွန်၍ ပုပ်သကဲ့သို့ ယိရော် ဆွေး
မြည့်ပြီး ပြည်ပုပ်တွေ ဒလဟော ကျဆင်းသည်
ဟူ၏။

၃။အဂ္ဂိမုခ မြွေနဂါး။ ။ထိုသတ္တဝါ အကိုက်ခံ ရပြီ
ဆိုလျှင် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်
ကျွမ်းသွား၍ ပြာဆုပ် ဖွဲဆုပ်ကဲ့သို့ ပြန့်ကျဲသွား
ရသည် ဟူ၏။

လက်ယာတော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏
ညီတော် အရှင် ဥပသေနမှာ ဤမြွေနဂါးမျိုး
အကိုက်ခံရ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားရသည်။

၄။သတ္တမုခမြွေနဂါး။ ။ထိုသတ္တဝါ အကိုက် ခံရလျှင်
မိုးကြိုးသွား အထိခံရသကဲ့သို့ နုတ်နုတ်ရွှေ
ကြေမွသွားရသည် ဟူ၏။

ယခု ဆရာတော်၏ တံခါးလက်ကိုင်ကွင်းမှာ
ရောက်နေသော မြွေကလေးကရော ဘယ်အမျိုးအစားထဲ
ကလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီနေရာ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာရ
သလဲ၊ ဒါ ဘာလဲ...။

သည်မြွေက ဘယ်လို ဆက်စပ်တာလဲ

ဤမြွေနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးအေကျော်ကလည်း
သူ့အတွေ့အကြုံကို ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

၁၉၆၂-ခုနှစ်ထဲ နွေပိုင်းကာလ တစ်ခုသောနေ့
တွင် ဖြစ်၏။ မန္တလေးမှ လဝက ဝန်ထောက်
ဦးကျော်ညွန့်သည် မိုးကုတ်မြို့သို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့်
ရောက်လာ၏။ ဦးကျော်ညွန့်သည် ရောက်တုန်း ရောက်
ခိုက်တွင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ထံ ကန်တော့ရန် သွား၏။
သို့ဖြစ်၍ မိုးကုတ်မြို့မှ လဝက ဦးအေကျော်လည်း
လိုက်ပါသွားရသည်။

ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူရာ တရား
ဓမ္မာရုံကြီးပေါ်သို့ အတက်တွင် “မြွေရှိတယ်၊ မဝင်လာ

ကြနဲ့အုံး” ဟူသော အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

သို့ဖြစ်၍ ရုတ်တရက် တန်ရပ်လိုက်ပြီး သတိ
ထားကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးကျယ်သွားရ၏။ တံခါးရွက်
လက်ကိုင် ကိုင်းပေါ်မှ လျှောဆင်းသွားသော မြွေငယ်
တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ဤသို့လျှင် သည်မြွေများက ဆရာတော်ကြီးနှင့်
ဘယ်လို ဆက်စပ်ကြတာလဲ။

မှတ်ချက်။ ။ ဤ အကြောင်းအရာများကို
ဦးအေကျော် (လဝက အငြိမ်းစား) ငွေတိုက်စိုးခြံ၊
၁၆-ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့က ကိုယ်တိုင်
တွေ့ခဲ့ရပုံကို ပြန်လည် ပြောပြ၍ သိရပါသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဦးဘတုပ်အား မှာကြားခြင်း

တော်သလင်းလဆန်းပိုင်းက ဖြစ်၏။ ဝေယျာဝစ္စ ပြုလုပ်နေကျ ဦးဘတုပ်ကို ခေါ်တော်မူသည်။ မှာကြား လိုသောကိစ္စတစ်ခု ရှိ၍ ဖြစ်၏။

ဆရာတော် ပြုလုပ်ထားသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်ခု ရှိသည်။ အမရပူရမြို့ တောင်ဘက် အထွက်၊ စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ချိုး၍ ကွေ့သော အကွေ့မှစ၍ မင်္ဂလာတိုက်ဘက်သို့ လည်ပြန် လှည့်၍ လာသော လမ်းသွယ်ကို ပြုပြင်ထားသည်။

မင်္ဂလာတိုက်ဘက်သို့ လာ၍ မင်္ဂလာတိုက် ဟောင်း တိုက်သစ် ၂-ခု ကြားမှ မြောက်သို့လာပြီး လျှင် မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာအရှေ့ဘက်မှ သီသွား၏။ မြောက်နား ဈေးအရှေ့ဘက်ဆီအထိ ကျောက်အမာခံ၍ ကတ္တရာ ခင်းထားသည်။

ယခုအခါ တချို့နေရာ၌ ချွတ်ယွင်းပျက်စီးလာ ပြီ။ မော်တော်ကားများသာမက မြင်းလှည်းများ နွား လှည်းများပါ သွားကြသောကြောင့် လမ်းတွေ ပေါက် ကုန်ပြီး ခဲတွေပါ လန်ကုန်ကြသည်။ ဆရာတော်က မိန့်၏ -

“မောင်ဘတုပ် ဒီလမ်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်အောင် ထပ်ပြင်ကွာ၊ ဂရုစိုက်ပြီး မြန်မြန် ပြီးအောင် လုပ်၊ ငါ မြင်သွားချင်ကယ်”

ဟူ၍ မိန့်၏။ ဦးဘတုပ်က “ဆရာတော်ဘုရား ဝါ ကျွတ်ရင် ရန်ကုန်ကို တရားဟောကြွမည်ထင်သည်။ ဒါကြောင့် လမ်းကို အမြန်ပြီးအောင် အလုပ် ခိုင်းနေ သည်”ဟု အောက်မေ့ပါသတတ်။

ထို့နောက် ဦးဘတုပ်နှင့် ဦးစောမောင်တို့ တိုင် ပင်ကြ၍ တာဝန်ယူပြီး ပြုပြင်ကြသည် ဟူ၏။ ဆရာ တော်၏ အနေအထား ရုပ်လက္ခဏာတို့မှာမူ ယခင် နှစ်တွေကထက်ပင် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်း နေပုံကို မြင်နေရသည်။

ထိုရက်ပိုင်းက ဝန်ကြီးဟောင်း (မြန်အောင်) ဦးတင်၊ (ကျားပျံမကောက်ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်) ဦးသန်း မောင်၊ ဦးပိန်ဟောက်နှင့် မိုးကုတ်မြို့မှ ဦးအောင်ကျော် တို့လည်း ရှိနေကြ၏။ အဝေးမြို့များမှ အခြားယောဂီ တို့လည်း ရှိနေကြသည်။

အရိပ်အမြွက်များ မိန့်ကြားခြင်း

၁၃၂၄-ခု တော်သလင်းလကုန်လောက်တွင် ဖြစ်၏။ ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းကို အခေါ်ခိုင်း သဖြင့် မန္တလေးမှ အမရပူရသို့ ရောက်လာရသည်။ ဤကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမများသည် ဆရာတော် အပေါ်၌ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကြ၏။ ကြည်ညိုကြ၏။ သားသမီးများက မိဘအပေါ် ယုံကြည်သလို ဖြစ်ကြ သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်က -

“မောင်ကျော်သိန်း... မင်းလဲ ဒီမှာ လာနေအုံး၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေ အသာထား၊ ဒီမှာ

အရေးကြီးတယ်၊ (မှန်ပါ ဘုရား) ကဲ- လာ၊ မောင်ကျော်သိန်း၊ ဒီရိပ်သာ ထဲ ဆောက်နေတဲ့ အဆောက်အအုံတွေ လျှောက် ကြည့်ရအောင်”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီး၊ သီတင်းသုံးမြဲ ထေရာသနကျောင်း ပေါ်မှ ဆင်းကြွေးပွားသည်။ နောက်မှ လိုက်ပါရတော့၏။ အဆောက်အအုံတွေ မပြီးသေးတဲ့ ပန်းရန်လက်စလက်န တွေကို ကြည့်ရင်း -

“ဒီအဆောက်အအုံတွေ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အမြန်ပြီးအောင် လုပ်ပစေကာ၊ ငါ ကြည့်သွားချင်တယ်”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းရန်ဆရာ ဦးလှကို ခေါ်၍ လုပ်သားတွေ ထပ်ဖြည့်ရန်၊ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ အမြန်ပြီးအောင်လုပ်ရန် ဦးကျော်သိန်းက စီမံရတော့၏။

ဆရာတော်က ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဓမ္မာရုံကြီးပေါ်သို့ ရောက်သော အခါ-

“ဒီအဆောက်အအုံတွေ အားလုံးပြီးစီးနေတာ၊ နေသားတကျ ရှိနေတာကို ငါ ကြည့်သွားချင်တယ်”

ဟူ၍ ထပ်မံ မိန့်တော်မူပြန်သည်။ ဆရာတော်၏ ရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း လန်းဆန်း၍ ကျန်းမာနေပုံကို ရွှေ့နေရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကျော်သိန်းရော၊ ပန်းရန်ဆရာ ဦးလှတို့ပါ-

“အော်... ဆရာတော်ဟာ ရန်ကုန်ကို ကြွမလို့ ထင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် အမိန့် ရှိနေတာ ဖြစ်မှာ”

ဟူ၍မျှသာ အောက်မေ့ခဲ့ကြသည် ဟူ၏။ အမှန်မှာ ဆရာတော်သည် မည်သည့်အခါမျှ ရိပ်သာအတွင်းရှိ အဆောက်အအုံတို့ကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုလေ့ မရှိခဲ့။ ကြောင့်ကြောင့်ကြကြလည်း မိန့်တော်မူလေ့ မရှိပါ။ ယခုမှ ဤသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှု မိန့်တော်မူနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မသိကြ။

စိတ်အင်အားတွေ မြင့်မားလာကာရှိသေး

၁၃၂၄-ခု သီတင်းကျွတ်လဆန်းပိုင်းက ဖြစ်၏။ ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းက တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေမိသည် “တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီတွေ တစ်နေ့ တခြား များပြား၍ လာနေကြပြီ။ ကိုယ့်ဒေသခံ ယောဂီတွေက ကိစ္စ မရှိ၊ အဝေးက လာကြရတဲ့ ယောဂီတွေအတွက် နေရာထိုင်ခင်း အဆောက်အအုံ မလုံလောက်သေး၊ ဆွမ်းစားဆောင်လဲ မရှိသေး”။ ဤသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် ဆရာတော်အား လျှောက်တော့သည်-

“တပည့်တော်က စားသောက်ဆောင်တစ်ခုရယ်၊ ရှစ်မျက်နှာမှန်ဘုရားကျောင်းဆောင်တစ်ခုရယ် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းမယ် ဘုရား”

ဆရာတော်က “အေး... ကောင်းတယ်၊ အမြန် ဆောက်လုပ်လှူကွ” ဟူ၍မျှသာ မိန့်သည်။ ကျောင်းဒကာလည်း အားတက်ရွှင်လန်းနေ၏။

သို့ဖြစ်၍ သစ်မာများ၊ လိုအပ်သည့် ကျွန်းသစ်များကိုပင် ဝယ်ယူပြီး မင်္ဂလာရိပ်သာအတွင်းရှိ ဓမ္မာရုံကြီးပေါ် အရှေ့တောင်ထောင့်မှာ ပုံထားလိုက်ပြီးပြီ။

“သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၃-ရက်နေ့မှာ စတင် ဆောက်လုပ်ကြမည်” ဟုလည်း ရက်သတ်မှတ်ထားလိုက်ကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ရက်နီးလာသောအခါ အချို့သစ်များကို လက်သမားတို့က တိုင်းထွာဖြတ်တောက်၍ပင် နေကြပြီ။ ဦးကျော်သိန်းနှင့် လက်သမားဆရာကြီး ဦးလှဒင်တို့က ဘုရားစင်အတွက် စီစဉ်နေကြသည်။ ထိုအခိုက် မကြွစဖူး ဆရာတော် ကြွရောက်လာ၏။ ပြီးလျှင် ဤသို့ မိန့်တော့သည်-

“မောင်ကျော်သိန်း မင်း... ဒီအဆောက်အအုံအတွက် ဆက်မလုပ်နဲ့ဦး၊ ဒီသစ်သားတွေ ငါ့အတွက် အသုံးချစရာ ဖြစ်လာမယ်”

ဟု အမိန့် ရှိသဖြင့် ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းမှာ ရင်တွင်း၌ ဆိုနှင့်သွားအောင် ခံစားလိုက်ရတော့သည် ဆို၏။

“ဆရာတော်က ဘယ်လိုများ မိန့်တော်မူပါလိမ့်မလဲ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ” ဟူ၍သာ မထွက်သော အသံတို့ဖြင့် ပြောနေမိသည် ဟူ၏။ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ အတွက် စိတ်အင်အားတွေ ပြည့်တက်လာကာ ရှိသေး၊ ပြန်လည်လျှောက်ကျရမလို ဖြစ်လာတော့သကဲ့သို့။

တစ်ဘဝသာသနာ

ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်ကြီး

၁၃၂၄-ခု သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၃)ရက် (၁၁.၁၀.၆၂) ကြာသပတေးနေ့ ညသန်းခေါင်ချိန် ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာအတွင်းရှိ ဦးချစ်ဆွေ + ဒေါ်မမတို့၏ ဓမ္မာရုံကြီးတောင်ဘက်၌ မန်ကျည်းပင်ကြီး တစ်ပင် ကပ်လျက် ပေါက်ရောက် တည်ရှိနေသည်။ ယင်းမန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်၌ ညစဉ် အိပ်တန်း ဝင်ကြသော စာကလေးပေါင်းမှာ ထောင်သောင်းတမျှ ရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုသန်းခေါင်အချိန်တွင် ထူးကဲစွာ ဆူညံသော အသံကြီး မြည်ဟည်းလာပြီးလျှင် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပြိုလဲလာသလို ဖြစ်၏။ စာကလေးတို့သည် လန့်ဖျပ် ကုန်ကြပြီးလျှင် တစ်ပြိုင်တည်း ထပျံကုန်ကြလေသည်။ ထိုအချင်းအရာကို ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းက ထွက်ကြည့်မိ၏။

ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်၌ (နေ့အချိန်ကဲ့သို့ လင်းသော) အလင်းရောင်ကြီးတစ်ခုကို ၂-မိနစ်ခန့်မျှ မြင်

မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာအတွင်းရှိ ဦးချစ်ဆွေ + ဒေါ်မမတို့၏ ဓမ္မာရုံကြီးတောင်ဘက်၌ မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင် ကပ်လျက် ပေါက်ရောက်တည်ရှိနေပုံ

တွေ့နေရ၏။ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ဖြန်းဖြန်း ထလာ တော့သည်။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ်ကြီး ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ပျောက်သွားသည်။ ဘာများပါလိမ့်။ ဘာများ ဖြစ်ချင်လို့လဲ။ ဘာအတိတ်နိမိတ်များလဲ...။
လွန်ခဲ့သော ၃-နှစ်ကျော်မှစ၍ ထိုမန်ကျည်းပင်

ကြီးပေါ်၌ အိပ်တန်းတက်ခဲ့ကြသော စာကလေးအုပ်ကြီး ကို ဆရာကော်က ဘေးမဲ့ပေးခဲ့၏။ မည်သူမျှ မပစ်မခတ် ရ။ စောင့်ရှောက်ရန် မိန့်မှာထားသည်။ သို့သော် ထို အချိန်မှစ၍ နောက်ရက်များ နောက်ည ဖျားတွင် အိပ်တန်း ဘက်ရန် မလာကြတော့ပေ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သပိတ်မသွတ်နဲ့ တရားတော်

၁၃၂၄-ခု သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့(၁၃.၁၀.၆၂) စနေ ဖြစ်၏။ “ဒီကနေ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့” ဆိုတော့ ဒကာ ဒကာမတွေက ဘယ်လိုများ ထင်ကြမလဲ၊ ဝမ်းနည်းစရာလား၊ ဝမ်းသာစရာလား-လို့၊ ဘယ်လိုမှ ထင်မနေကြနဲ့ “သေချိန် နီးကပ်လာတာ” လို့သာ အောက်မေ့ကြ (မှန်ပါ ဘုရား၊)

[ဆရာတော်၏ တရားကား ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဟောမှလည်း လူတို့က အလေးအပင် ထားတတ်ကြ၏။ သို့မဟုတ်လျှင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်တရားကား ကြမ်းတမ်းသော်လည်း ဟုတ်မှန်နေ၏။ ဆက်လက်၍ ဟောတော်မူပြန်သည်။]

သီတင်းကျွတ်လာတော့ ဒကာ ဒကာမတွေက မိဘဘိုးဘွားတွေ ကန်တော့ရလို့၊ ဆရာသမားတွေကို ပူဇော်ရလို့၊ မီးတွေ ထွန်းရလို့၊ ဘုရားပွဲတွေ သွားရလို့၊ ဝမ်းသာရတယ်ဆိုတာကတော့ ကောင်းတဲ့ စေတနာတွေ ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်စီကိုယ်စီ ခန္ဓာတွေကတော့ သီတင်းမကျွက်ခင် ဝါဆိုဦးကထက် ယခု သီတင်းကျွတ်တဲ့ အချိန်မှာ သေဖို့ဘက် ပိုပြီး အချိန်နီးကပ်လာတာ အမှန်ပဲ။ (မှန်ပါ ဘုရား)

ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မသေဖို့ရာ အလုပ်ကို ခရီးရောက်အောင် လုပ်ထားကြဖို့ပဲ။ (မှန်ပါဘုရား) ကျုပ်တို့တစ်တွေ အတိတ်က အဝိဇ္ဇာ သင်္ခါရတွေကို မဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့လို့ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ဝိညာဏ် နှာမ်ရုပ် စတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကြီး ရနေကြရတာ (မှန်ပါ) အဲဒီခန္ဓာကြီးက ဘာသစ္စာလဲ (ဒုက္ခသစ္စာပါဘုရား)

အေး... ဒီနေ့ ဟောတဲ့တရားက *အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ တော်ထဲမှာ ပါတယ်။ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောထားတာ (မှန်ပါ) သစ္စာသိပြီး သေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဘာမျှ ပူပန်စရာ မရှိ၊ သုဂတိမှတစ်ပါး ဘယ်မှ မသွားဘူး-တဲ့ (မှန်ပါ ဘုရား) သုဂတိပဲ သွားမယ် (မှန်ပါ) သပိတ်သွတ်ဖို့ကောင် မလိုဘူး (မှန်ပါ ဘုရား)

သစ္စာသိပြီးမှ သေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

ကဲ... ဒကာ ဒကာမတို့၊ အလောင်းကောင် အသုဘကြီးတစ်ခု ဒီကျောင်းပေါ်မှာ မလွဲသာလို့ ထားမယ် ဆိုပါတော့ ဒီအသုဘကြီးထဲက ဘာတွေ ထွက်လာမလဲ၊ သုဘထွက်လာမလား- အသုဘထွက်လာမလား (အသုဘထွက်လာပါမယ် ဘုရား)

[မှတ်ချက်။ ။ဤစကားလုံးတို့သည် ဆရာတော်က ပရိယာယ်ဖြင့် အရိပ်နိမိတ်မိန့်မြွက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။]

နားထဲကရော သုဘတွေ ထွက်လာမလား အသုဘတွေ ထွက်လာမလား (အသုဘတွေ ထွက်လာပါမယ် ဘုရား)

ပါးစပ်၊ နှာခေါင်း၊ မျက်စိတို့ကရော ဘာတွေ ထွက်လာမလဲ (အသုဘတွေပဲ ထွက်လာပါမယ် ဘုရား) နဂိုက ဘာမို့လို့ ဘာတွေ ထွက်တာဟဲ့ (အသုဘမို့ အသုဘတွေ ထွက်တာပါ ဘုရား)

ဟုတ်တယ်၊ အသုဘမို့ အသုဘတွေ ထွက်တာ၊ (မှန်ပါ) ဘာသစ္စာတုံး (ဒုက္ခသစ္စာတွေပါ ဘုရား)

* အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ၊စတုတ္ထ၊၄၉၃၊အဘယသုတ်

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒီအသုဘကြီးထဲက ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်တွေ ထွက်လာ၊ ပြည် သလိပ် ချွေး နှပ် တံထွေးတွေ မစင် မကြယ်တွေ ထွက်လာ၊ သုဘတွေလား အသုဘတွေလား (အသုဘတွေပါ ဘုရား) ဘာသစ္စာတွေတုံး (ဒုက္ခသစ္စာ တွေပါ ဘုရား)

ဒီခန္ဓာကြီးက ဘယ်ကာလမှာ ပေါ်တာတုံး၊ (ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာပါ ဘုရား) ဟုတ်တယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ မှာ ပေါ်ချင်တာ ပေါ်၊ ဒုက္ခသစ္စာချည်းပဲ မှတ် (မှန်ပါ ဘုရား)

ပီးတော့ မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်၊ နံစိတ် စားစိတ်၊ ယားနာကောင်းစိတ်၊ တွေးတောကြံစည်စိတ်ဆိုတာတွေ လဲ ပေါ်လာပြီး ပျောက်သွားကြတာပဲ၊ (မှန်ပါ ဘုရား) သူတို့ကော ဘာသစ္စာတွေလဲ၊ (ဒုက္ခသစ္စာတွေပါ ဘုရား)

ဒါဖြင့် သိမ်းရုံးပြီးသာ မှတ်လိုက်ကြပါတော့၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ ခန္ဓာထဲက ဘာပေါ်ပေါ် ဒုက္ခသစ္စာတွေ ချည်းပဲ၊ (မှန်ပါ)

အဲဒီသစ္စာတွေကို သိပြီးသေရင် အပါယ်မကျ ဘူး၊ သုဂတိးကံမှာ ကိန်းသေဖြစ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ငါသေ-သပိတ်မသွတ်နဲ့

အဲသလို ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နာမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်နဲ့ကြည့်လို့ ဖြစ်-ပျက်တွေကို တွေ့နေရပြီဆိုလျှင် ဒါ ဒုက္ခသစ္စာကို တွေ့နေတာပဲ၊ သိနေတာပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)

- ဖြစ်ပျက်တွေက ဒုက္ခသစ္စာ၊
- သိနေတာလေးက မဂ္ဂသစ္စာ၊
- အဲဒီအခိုက် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် သန္တာန်မှာ လောဘ တဏှာ သမုဒယသစ္စာ မလာဘူး၊ (မှန်ပါ ဘုရား)
- မလာဘဲ သေနေတော့တယ် (မှန်ပါ)

ဒီတော့ အကြောင်းသမုဒယမှ မရှိဘဲနဲ့ အကျိုး ခန္ဓာကြီးကော လာနိုင်ဦးမလား၊ (မလာနိုင်တော့ပါ ဘုရား) မလာနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါက အကျိုးဒုက္ခချုပ်တဲ့ နိရောဓသစ္စာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ပြန်မေးအုံးမယ်-

- ဖြစ်ပျက်က ဘာသစ္စာ - (ဒုက္ခသစ္စာ)
- သိနေတာလေးက ဘာသစ္စာ - (မဂ္ဂသစ္စာ)
- သေတာက ဘာသစ္စာ - (သမုဒယသစ္စာ)
- နောင်ခန္ဓာ မလာတာက

ဘာသစ္စာ - (နိရောဓသစ္စာ)

ဒါဖြင့် ဒကာ ဒကာမတို့... ရှုတတ်ကြပြီလား (ရှုတတ်ပါပြီ ဘုရား) ဘယ်အချိန် ရှုရမလဲ မေးမနေနဲ့၊

ခန္ဓာက ပြောတဲ့အချိန် ရှုလိုက် (မှန်ပါ ဘုရား)

အဲဒါလို သစ္စာသိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သေရင် အပါယ် မကျဘူး၊ ဒါကြောင့် သပိတ်သွတ်ဖို့လဲမလိုဘူး၊ သပိတ် သွတ် လွတ်ကယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

ထပ်ပြောအုံးမယ် “သပိတ်သွတ်တယ်” ဆိုတာ ပြိတ္တာဖြစ်သွားလို့၊ အပါယ်ကျသွားလို့ သွတ်ရတာ၊ (မှန်ပါ)

သစ္စာသိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကျတော့ အပါယ်မကျ လို့ သပိတ်သွတ်ဖို့ မလိုဘူး၊ ဒါကြောင့် “ငါ သေရင် သပိတ် မသွတ်ကြနဲ့” လို့ မှာရဲအောင် ကြိုစားကြကွ ဒကာကြွယ်တို့ရ (မှန်ပါ ဘုရား)

“သစ္စာသိ” ဆိုတဲ့နေရာမှာ စာသိမျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် (မှန်ပါ) ခန္ဓာထဲမှာ တကယ့်ဉာဏ်နဲ့ သိတဲ့ အသိမျိုး၊ ဖြစ်ပျက်တွေကို မြင်တဲ့အမြင်မျိုးကို ပြောတာ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါလို ဒုက္ခသစ္စာကို အမှန်သိထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး သေရင် အပါယ်မကျဘူး၊ အပါယ်မကျဖို့ စိတ်ချရ အောင် ကြိုးစားလားကြ၊ (မှန်ပါဘုရား)

သေတဲ့ပူက စိတ်ချရပါလျက်နဲ့ ကျန်ရစ်တဲ့သူ တွေက သပိတ်သွတ်ပြီး အရှက်ခွဲတော့လဲ သေတဲ့သူ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မနာဘူးလား ဒကာကြွယ်ရ (နာပါတယ် ဘုရား)
ဒါဖြင့် ဒကာကြွယ်... အရှက်ခွဲမခံနဲ့ (မှန်ပါ
ဘုရား) ကဲ... ဒီကနေ့ ဘုန်းကြီး ဘာတရားဟောသလဲ
မေးရင် ဖြေလိုက်ကြ “သပိတ်သွတ်လွတ်တရား” လို့
(မှန်ပါဘုရား)
ကဲ... ဒီနေ့ ဒီတွင် တော်ကြစို့။

မှတ်ပျက်။ ။ “သပိတ်သွတ်လွတ်တရား”
ဆိုတဲ့ စကား၊ “သေတဲ့သူက စိတ်ချရပါလျက်နဲ့
ကျန်ရစ်တဲ့ သူတွေက သပိတ်သွတ်ပြီး အရှက်ခွဲတော့လဲ
သေတဲ့သူ မနာဘူးလား” ဆိုတဲ့ စကားလုံးတို့သည်လည်း
အရိပ်အမြွက်စကား သတိပေးစကားလုံးတို့ပင် ဖြစ်တန်
ရာ၏။

မည်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ

၁၃၂၄-ခု သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၁)ရက်
(၁၄.၁၀.၆၂) တနင်္ဂနွေနေ့ ည ၁၂-နာရီခန့် ဖြစ်၏။
ထေရာသနကျောင်းဆောင် ဆရာတော်၏ ကျိန်းစက်ရာ
အခန်းတွင်းမှ “ဝင်း” ခနဲ အလင်းရောင်ကြီးတစ်ခု
ပေါ်လာ၏။ ဆရာတော်၏ ကျိန်းစက်ရာ အခန်းပြင်
ဘက် အဝ၌ အိပ်နေသော ဦးလှဘူးက မြင်လိုက်ရသည်။
ဦးလှဘူးက အခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်
နေရာ အခန်းတွင်းမှ ဆရာတော်နှင့် တစ်စုံ တစ်ဦး
တစ်ယောက် စကားပြောနေသံကို သဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။
အချိန်ကလည်း ည ၁၂-နာရီခန့်။
“မည်သူနှင့်များ စကားပြောနေတာပါလိမ့်” ဟု
တွေးမရအောင် ဖြစ်နေ၏။ အခန်းတံခါးများလည်း
အားလုံးပင် ပိတ်လျက်၊ အခြေအနေလည်း မပျက် ရှိ
နေ၏။

ဦးလှဘူး အတွေးရ ခက်နေမိသည်။ “ဘာများ
လဲ” “ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်များလာသလဲ” မဆုံးဖြတ်တတ်
အောင် ဖြစ်နေခဲ့၏။
သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၃)ရက်နေ့ ညတုန်း
ကလည်း မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်မှာ အလင်း ရောင်ကြီး
တစ်ခု ကျလာသည်ဟု ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းက
ပြော၍ သိခဲ့ရ၏။
“ယခုညကော ဘာလဲ” ဟု တွေးတောနေရင်းက
ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ခဲ့ရဖူးတဲ့ မင်္ဂလာသုတ်ဆီကို
စိတ်က ရောက်သွားပါသတတ်။ “ဇေတဝန်- ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်ကို၊ ဩဘာသေတွာ- ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ
တို့ဖြင့် ထွန်းလင်းစေပြီး၍” ဆိုတဲ့စာကို သွား၍ သတိရပါ
သတတ်။

အကြိုရေစက်ချ တရားဟော်

၁၃၂၄-ခု သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၂-
ရက် (၁၅.၁၀.၆၂) တနင်္လာနေ့ နေ့လယ်တွင် အကြို
တရားပွဲ ကျင်းပ၏။ ဆရာတော်၏ အမိန့်အရ စီစဉ်
ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိစ္စမှာ မိုးကုတ်မြို့မှ ဦးချစ်လှ +
ဒေါ်သောင်းတို့က နက်ဖြန်လပြည့်ကျော် ၃-ရက်နေ့မှာ

သားရှင်ပြုအလှူ၊ သန်ဘက်ခါ လပြည့်ကျော် ၄-ရက်
နေ့မှာ သံဃာတော်များအား ကထိန်အလှူ၊ ဤသို့
အလှူကြီး ၂-ခုကို တစ်ရက်စီ ရှေ့နောက် စီစဉ်ထား
ကြသည်။
ယင်းသို့ ၃-ရက်၊ ၄-ရက်နေ့တွေကျမှ ကျင်းပ

တစ်ဘဝသာသနာ

မည့် အလှူတွေအတွက် ဆရာတော်ဘုရားက (၁)ရက် ကြိုတင်၍ ယနေ့ လပြည့်ကျော်(၂)ရက်နေ့မှာ တရားဟောပေးနေသည်။ ကြိုတင်၍လည်း ရေစက်ချပေးတော်မူနေသည်။

“ဒကာ ဒကာမတို့... အလှူပေးတယ်ဆိုတာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်လက်တွင်းသို့ ပစ္စည်းတွေ ရောက်အောင် ပို့တာ၊ ဒီလို ပြောလိုရှိရင် လွဲတယ်။ ဟာ... အရှင်ဘုရား၊ အလှူပေးတာပဲ၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကတော့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များ လက်ထဲ ရောက်သွားရမှာပဲ၊ ဒါ-တစ်သက်

လုံးက ဟပည့်တော်တို့ ဒီလို နားလည်လာခဲ့တာပဲ-ဆိုပြီး မင်းတို့က စောဒကာ တက်ချင် တက်ကြဲမယ်၊ တက်ပါ၊ ဘုန်းကြီးက သာဓကနဲ့ ပြောပါမယ်...”

မှတ်ချက်။ ။ မိုးကုတ်မြို့မှ အလှူရှင် ဦးချစ်လှ + ဒေါ်သောင်းကိုဆိုတာ ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ယခုလက်ရှိဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်ကျော်၏ ညီမအရင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိခင်ကြီးဒေါ်ခင်နင့်ဟကွ ဦးအောင်ကျော်ပါ အလှူမတိုင်မီ ကြိုတင် ရောက်ရှိနေကြပါသည်။

လှူတယ်ဆိုတာ ကုန်တာမဟုတ်၊ ရလိုက်တာ

* ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့အခိုက် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ နတ်တွေ စုရုံးရောက်လာကြပြီး လျှောက်ကြတယ်- “အရှင်ဘုရား... အလှူပေးတယ်ဆိုတာ သူများကို ပေးလိုက်ရတာလား အောက်မေ့တယ်၊ တကယ်တော့ တပည့်တော်တို့ ရလိုက်တာပါလား ဘုရား” တဲ့။

ဟော... သူတို့ရဲ့ကိုယ်တွေ့တွေကို လာလျှောက်နေကြတာ၊ ဒီတော့ “အလှူပေးတယ်” ဆိုတာ သူများ ရသွားတယ်လို့ ပြောရင် မှားကယ်၊ လွဲတယ်။ “ကိုယ်ရလိုက်တာ” လို့ ဦးသန်းမောင်တို့ ဦးတင်တို့က မှတ်ရမယ်၊ မောင်ချစ်လှ မသောင်းတို့ ဒကာမကြီးတို့က သေသေချာချာ မှတ်ကြရမယ်၊ (မှန်လှပါဘုရား)

* ပိတောက် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက တခြားဥပမာတစ်မျိုးနဲ့ ဟောထားတာလဲ ရှိသေးတယ်၊ အိမ်တစ်အိမ် မီးလောင်တာကို ရပ်ကြည့်နေရင် ကုန်ရုံပဲပေါ့၊ အိုးဘိုခွက်စ ဇွန်းကလေးကအစ ရသမျှ ဆွဲထုတ်ရင်တော့ ဆွဲမိသမျှ သုံးဖို့ စွဲဖို့ ရတယ်တဲ့၊ သယ်ယူနိုင်သလောက် သယ်ထုတ်ရင် ကိုယ့်ဖို့ ဖြစ်တယ်တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီမှာလဲ ထိုအတူပဲ၊ မောင်ချစ်လှတို့ မသောင်းတို့ ဒကာမကြီးတို့ မှတ်ကြရမယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အိမ်ကြီးနဲ့ တူတယ်၊ ဇာတိမီး ဇရာမီး ဗျာဓိမီး မရဏမီးတွေက တရှိန်ရှိန် တသုတ်သုတ်နဲ့ လောင်မြိုက်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောင်မြိုက်နေမှန်း မသိကြဘူးနော... (မှန်လှပါ ဘုရား)

* သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ပါ၊ ၁၉၊ သာဓုသုတ်၊ သတုဏ္ဍပနတ်များ လျှောက်

* အင်္ဂုတ္တရပါဠိ၊ ကေ၊ ၁၅၅

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မီးထဲက ရသမျှ ဆွဲထုတ်ယူခြင်း

ဧရာမီးက အချိန်တိုင်း လောင်မြိုက်နေတယ်။ ဗျာဓိမီးကလဲ လူကြီးတွေ ပိုပြီး သိတာပေါ့။ လောင်မြိုက်နေတာ (မှန်ပါဘုရား) မရဏမီးကလဲ စက္ကန့်တိုင်း အချိန်မလပ် သေအောင် သတ်နေတာပဲ (မှန်ပါ)

ဒါတွင်မက ရေ မီး မင်း ခိုးသူ မချစ်မနှစ်သက်သောသူတွေ၊ ဒါတွေကလဲ နှိပ်စက်နေကြတာပဲ။ ရာဇတောဝါ စောရတောဝါ၊ အဂ္ဂိတောဝါ ဥဒကတောဝါ ဆိုတဲ့ ဘေးတွေပေါ့။ သူတို့တွေကလဲ နှိပ်စက်ကြတာပဲ။ (မှန်လှပါဘုရား)

ဒီအလဲကနေပြီး ဒီကနေ တို့သားလေးတွေ ရှင်ပြုမယ်။ သံဃာတော်(၂၀၀)ကျော်ကိုလဲ သင်္ကန်းထီး ဖိနပ် စတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပူဇော်မယ် ဆိုပြီး လုပ်တဲ့ ကိစ္စဟာ မီးထဲက ဆွဲထုတ်တာပဲ။ (မှန်ပါ)

ကိုယ့်အတွက် ရလိုက်အောင် ဆွဲထုတ်တာပဲ။ (မှန်လှပါ ဘုရား) ဦးအောင်ဇံပေတို့၊ ဦးဟင်တို့၊ ဦးသန်းမောင်ကြီးတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း။ (မှန်ပါ ဘုရား)

မင်း လူတာ ဘယ်လောက် ရလိုက်သလဲလို့

ဒါကြောင့် မောင်ချစ်လှတို့ မသောင်းတို့ ဒကာမကြီးတို့၊ “ဒီကနေ ဘာလုပ်ကြတာလဲ” လို့များ မေးကြ ယင် “မီးထဲက ဆွဲထုတ်နေတာ၊” ဒီလို ဖြေရမှာ။ (မှန်ပါ ဘုရား)

မီးလောင်နေတဲ့ခန္ဓာအိမ်ကြီးထဲက ကိုယ့်အတွက် ရလိုက်အောင်လို့ဆွဲထုတ်နေတာ။ (မှန်ပါဘုရား) ဒါကြောင့် “လူတယ်ဆိုတာရလိုက်တာ” (မှန်လှပါ ဘုရား)

တချို့က မေးတတ်ကြတယ် “မင်းအလှူ လူတာ ဘယ်လောက် ကုန်သွားသလဲ” တဲ့။ မေးတတ်ကြတယ်။ ဒါက လောကီအနေနဲ့ မျက်မြင်အရ မေးနေကြတာကိုး (မှန်ပါ ဘုရား) အဲသည်လို မမေးပါနဲ့တဲ့။ ဉာဏ်မျက်လုံးတပ်ပြီး မေးကြစမ်းပါ “မင်းအလှူ လူတာ ဘယ်လောက် ရလိုက်သလဲ” လို့။ (မှန်ပါဘုရား)

မှတ်ချက်။ ။ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်များလက်မှာ လှူဒါန်းလိုက်တဲ့အတွက် လှူဖွယ် ပစ္စည်းတွေ ရသွားသည်ကို မဆိုလို၊ အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ် သန္တာန်မှာ ကောင်းတဲ့ စေတနာတွေ ဖြစ်ပေါ်ရရှိလိုက်တာ၊ နတ်ရွာသုဂတိစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အကျိုးပေးမည့် စေတနာကောင်းတွေ ဖြစ်ပေါ် ရရှိလိုက်တာကို ဆိုလို

တော်မူသည်။
တစ်နည်း အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာ (သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာ)ဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်သွားခရီးစရိတ် ရတနာတွေ ရလိုက်တာကို ဆိုလိုတော်မူပါသည်။

ထို့နောက်တွင် ဇာတိ၏ ဆင်းရဲပုံ၊ ဒုက္ခသစ္စာကို မြင်လာအောင် အမိဝမ်းတွင်း၌ ကိန်းပုံအနေအထားကို ပါ ဟောပြောတော်မူ၏။ ဟောပြုပြီးလျှင် အလှူရှင်တို့ကို လိုက်၍ ဆိုစေ၏ -

“ကဲ... ရေစက်ချမယ်၊ လိုက်ဆိုကြ၊ ဤဇာတိ ဒုက္ခသစ္စာကြီးမှ လွတ်မြောက်လိုပါ၍...” စသည်ဖြင့် တိုင်ပေးတော်မူ၏။ အလှူရှင်များက လိုက်၍ ဆိုကြရသည်။ ထို့ပြင် ဧရာဒုက္ခဆင်းရဲပုံ၊ ဗျာဓိ ဒုက္ခဆင်းရဲပုံ၊ မရဏဒုက္ခဆင်းရဲပုံတို့ကို မြင်သာအောင် တစ်ခုချင်း ဟောပြောတော်မူ၏။ ပြီးလျှင် -

“ကဲ... လိုက်ဆိုကြ၊ ဤဧရာဒုက္ခသစ္စာတို့မှ၊ ဤဗျာဓိဒုက္ခသစ္စာတို့မှ၊ ဤမရဏဒုက္ခသစ္စာတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရလိုပါ၍...” စသည် တိုင်ပေးပြီး ရေစက်ချတရား ဟောပေးတော်မူသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ ထောပတ်ဆီလို

ကုသိုလ်တရားဆိုတာ ဖြူစင်၏။ ပေါ့ပါး၏။ အပေါ်သို့ တက်၏။ ကောင်းကျိုးပေးသည်။ ရေအောက်တွင် မနေဘဲ အပေါ်သို့ တက်လာသော ထောပတ်များ ဆီများနှင့် တူသည်။

အကုသိုလ်တရား ဟူသည်ကား မည်းညစ်၏။ လေးလံ၏။ အောက်သို့ ဆင်းတတ်၏။ ကောင်းကျိုးမပေး။ ရေပေါ်တွင် မနေဘဲ အောက်သို့ မြုပ်တတ်သော ကျောက်ခဲများနှင့် တူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နာလန္ဒသို့ ကြွလာသော အခါ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုစဉ်က အသိဗန္ဓကပုတ္တသည် မြတ်စွာဘုရားအား

ဤသို့ လျှောက်ထားမေးမြန်းသည်-

“အရှင်ဘုရား... အနောက်ဘက် ကမ်းက ဗြာဟ္မဏတွေကော မီးကို ကိုးကွယ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိလေသာ စင်အောင် ည-နံနက် ရေချိုးကြပါတယ်။

သူ့ကိုအလေ့က တစ်ယောက်ယောက် သေလျှင် အလောင်းကို ဝန်းရံပြီး “အို... အချင်း၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ သွားလော့၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ရောက်ပါစေ” ဟု ဆုတောင်းပေးကြပါတယ်။ “ဆုတောင်းပေးလျှင် ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ရောက်သည်” ဟု ယုံကြည်ကြပါတယ်။

“အရှင်ဘုရားကော ဆုတောင်းပေးခြင်းဖြင့် သုဂတိသို့ အရောက်ပို့ပေးနိုင်ပါသလား ဘုရား”

အထက်ကို တက်ခဲ့ပါ ဆိုသော်လည်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ထိုသူ့ကိုပင် မေးခွန်းတစ်ခု ပြန်၍ မေးတော်မူ၏။

“ရေကန်ကြီးတစ်ခုထဲ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု ပစ်ချလိုက်ပြီးတော့ “အို... ကျောက်တုံးကြီး၊ ရေပြင်ပေါ် ပေါ်ခဲ့ပါလော့၊ ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါလော့- လို့ ဝိုင်းဝန်းဟစ်အော်ကြမယ်၊ ဝိုင်းဝန်းကောင်းပန်ကြ

မယ်၊ ဝိုင်းဝန်းဆုတောင်းကြမယ်၊ တက်လာပါ့မလား (မလာနိုင်ပါ ဘုရား)

အဲသည်လိုပဲ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒုစရိုက် (၁၀)ပါးကို ပြုလုပ်နေမယ်၊ အဲဒီသူ သေရင် “သုဂတိ ရောက်ပါစေ” လို့ ဝိုင်းဝန်း ဆုတောင်း၊ မရနိုင်ဘူး (မှန်ပါ ဘုရား)

အောက်သို့ဆင်းပါ ဆိုသော်လည်း

နောက်တစ်ခုကြည့်ဦး၊ အသိဗန္ဓကပုတ္တ... ထောပတ်အိုး၊ သို့မဟုတ် ဆီအိုးကြီးကို ရေကန်ထဲယူသွား၊ ရေနက်ထဲ နှစ်ပြီးတော့ အောက်ကျမှ အဲဒီအိုးကြီးကို ရိုက်ခွဲလိုက်။

ထောပတ်တွေ ဆီတွေဟာ အပေါ်ကို တက်လာ

ကြမှာပဲ၊ ဇွတ်တက်လာကြမှာပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ “အို... ထောပတ်တို့ ဆီတို့... ရေအောက်ထဲကို ဆင်းကြလော့၊ ရေအောက်ထဲသို့ မြုပ်ကြပါစေ...”

အဲသည်လို ဝိုင်းဝန်း ဟစ်အော်ကြမယ်၊ ဝိုင်းဝန်း တိုက်တွန်းကြမယ်၊ ဝိုင်းဝန်း ဆုတောင်းကြမယ်၊ မြုပ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကြပါမလား (မမြုပ်ကြပါ ဘုရား)

အဲသည်လိုပဲ လူတစ်ယောက်ဟာ သုစရိုက် (၁၀)ပါးကိုသာ ပြုကျင့်နေတယ်။ အဲဒီသုစရိုက်ပြုကျင့်နေသူကို-

“အို... အချင်း၊ အပါယ်ဘုံသို့ သွားပါ။ အပါယ်ဘုံသို့ ရောက်ပါစေ...”ဟူ၍ ဝိုင်းဝန်းဟစ်အော်ကြမယ်။ ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြမယ်။

ဝိုင်းဝန်း ဆုတောင်းကြမယ်။ ရပါမလား (မရနိုင်ပါ ဘုရား)

ဘယ်ရမလဲ။ သူ့သဘောအတိုင်း သူ့သွားမှာပဲ။ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တွေဟာ ကျောက်တုံးကြီးနဲ့တူတယ်။ အောက်ကို နစ်မယ်။

ကုသိုလ်သုစရိုက်တွေကျတော့ ထောပတ်တွေ ဆီတွေနဲ့ တူတယ်။ အပေါ်ကို တက်မြဲပဲ”ဟူ၍ မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

ရထားထွက်တော့မယ် တရား (ညတရားပွဲ)

၁၃၂၄-ခု သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၂-ရက် (၁၅.၁၀.၆၂) တနင်္လာနေ့ ည ၇-နာရီမှ ၈-နာရီအထိ ညတရားပွဲ ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်စဉ်ကလည်း အကြိုရေစက်ချတရားတစ်ပွဲ ဟောပြီးပြီ။

“ကဲ... နာတဲ့လူတွေကလဲ ခန္ဓာကို ကြည့်ပြီး နာကြရမယ်။ ဟောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ခန္ဓာ ကြည့်ပြီး ဟောမယ်။ ဘာဝနာပွားပြီး ဟောတဲ့ အတွက် ဘာဝနာပွားပြီး နာကြရမယ်”

ဤသို့ အစချီပြီးလျှင် ဦးစွာ ပထမ ဓမ္မ (၅)မျိုးကို အခြေတည်လာသည်။ ဦးသန်းမောင်တို့၊ ဦးတင်တို့၊ ဦးအောင်ဖံဝေတို့ ဆိုတာ ဒီလူ့ဘဝ ရောက်လာတာ

ဘယ်က လာသလဲ မေးရင် ဘယ်နှယ် ဖြေကြမလဲ (မသိပါ ဘုရား) ဘယ်သူက ပို့လိုက်တာလဲ မေးရင် ကော... (မသိပါ ဘုရား)

အေး... တရားက ပို့လိုက်တာ၊ ဒီလူ့ပြည် ရောက်လာအောင် တရားက ပို့လိုက်တာလို့ ဖြေ (မှန်ပါ ဘုရား)

လူ့ဘဝရောက်လာပြန်တော့လဲ တစ်နေရာက တစ်နေရာ ရောက်လာတာဟာ တရားက ပို့တာပဲ။ (မှန်ပါဘုရား) ဦးသန်းမောင်ကြီးဟိုဆိုရင် မွေးတာက ဒန်ဘီ၊ အဲဒီနောက် နေရာပြောင်းပြီး ကြီးပွားနေတာက ရန်ကုန်၊ ဒါ ဘယ်သူက ပို့လိုက်တာလဲ မေးရင် တရားက ပို့လိုက်တာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဘယ်တရားက ပို့တာ ကြိုက်လဲ

ဟုတ်ပီ-။ တရားက ပို့တယ် ဆိုတော့ ဘယ် တရားတွေက ပို့တာကြိုက်သလဲ။ ရွေးချယ်ကြရမယ်။

- ၁။ အကုသိုလ်တရားက ပို့တာ ကြိုက်သလား၊
- ၂။ ဒါနကုသိုလ်တရားက ပို့တာ ကြိုက်သလား၊
- ၃။ သီလ ကုသိုလ် တရားက ပို့တာ ကြိုက် သလား၊

၄။ သမထကုသိုလ်တရားက ပို့တာ ကြိုက် သလား၊

၅။ ဝိပဿနာကုသိုလ်တရားက ပို့တာ ကြိုက် သလား၊

လို့ မေးခွန်း(၅)ခု ထွက်လာတယ် (မှန်ပါဘုရား) အကုသိုလ်ကပို့ရင် အပါယ်လေးပါးကို ပို့တာ၊

တစ်ဘဝသာသနာ

မောင်ချစ်စိန်တို့က “ဟာ... အကုသိုလ်က ပို့တဲ့ဆီ တပည့်တော်တို့ မသွားချင်ဘူး ဘုရား” ဦးအောင်ဇံဝေ တို့လဲ မသွားချင်ဘူး၊ နောက်က သီလရှင်တွေကော သွားချင်သလား၊ (မသွားချင်ပါ ဘုရား)

ဒါနကုသိုလ်က လူ့ပြည်နဲ့ နတ်ပြည်၊ အဲဒီမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပြည့်လျှံမိမောက်နေအောင် သူက လုပ်ပေးတယ်၊ အင်း... ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ အိုဘေး နာဘေး သေဘေးတွေ ရှိတယ်၊ ဒါဖြင့် အဲဒီကိုလဲ

မသွားချင်ဘူး ဘုရား။ (မှန်ပါ)

သီလကုသိုလ်ကလဲ ပို့မှာပဲ၊ ကောင်းတဲ့ သုဂတိ လူ့ပြည် နတ်ပြည်တွေ ခေါင်ထိပ်အထိ ပို့မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီဘုံတွေမှာလဲ အိုဘေး နာဘေး သေဘေး တွေ မလွတ်ဘူး၊ (မလွတ်ဘူး ဘုရား) ဒုက္ခသစ္စာတွေ ရှိနေတယ်၊ ဦးသန်းမောင်တို့ သွားချင်ကြသေးလား (မသွားချင်ပါ ဘုရား) ဒုက္ခလွတ်ရာဖြစ်မှ ကျုပ်တို့က အားကိုးရမှာကိုး-။ (မှန်ပါ)

ဗြဟ္မာ့ပြည်လဲ အိုနာသေ မလွတ်

တစ်ခါ သမထကုသိုလ်တွေ အားထုတ်ပြီးတော့ သမထကုသိုလ်ပို့ရာ သွားမလား-ဆိုတော့ ဦးတင်ရေ... စိစစ်အုံး၊ သူတို့ ပို့နိုင်တာ ဗြဟ္မာ့ဘုံ-၊ ဒါပဲ၊ ဒီထက် မပို့နိုင်ဘူး (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီမှာလဲ အို-နာ-သေ မလွတ်ပါဘူး၊ အလ ကား သက်ဆိုးရှည်နေတာပဲ၊ (မှန်ပါဘုရား) အဲဒီကိုလဲ မသွားချင်ဘူး၊ သွားချင်ကြသေးလား ဦးအောင်ဇံဝေတို့ မောင်ချစ်စိန်တို့... (မသွားချင်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် အခု ပြောခဲ့တဲ့ (၄)ချက်ကို ဦးတင်လဲ မကြိုက်ဘူး၊ ဦးသန်းမောင်လဲ မကြိုက်ဘူး၊ နောက်က ဒကာ ဒကာမတွေကော (မကြိုက်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဝိပဿနာကုသိုလ်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ သူကတော့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို ပို့မှာ (မှန်ပါ) ဒုက္ခခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုပဲ ပို့မယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ဘယ်ဟာ အကြိုက်ဆုံးလဲ-။ (ဒုက္ခခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ပါ ဘုရား)

အကောင်းဆုံး ကုသိုလ်ကတော့

ကိုင်း... ဒါဖြင့် အဲဒီနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ချင်ရင် အဲဒီနိဗ္ဗာန်ကို ပို့တဲ့ တရား၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်စေတဲ့ အကြောင်းတရားကို ဆည်းပူးအားထုတ်ကြရလိမ့်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီတရားဟာ ဝိပဿနာပဲ၊ ဝိပဿနာကို ကြိုးစား၊ မဂ်ဆိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ (မှန်ပါ ဘုရား) အဲဒါ အကောင်းဆုံး ကုသိုလ်ပဲ (မှန်ပါ) မဂ်က ပို့လို့ ရှိရင်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး ဦးအောင်ဇံဝေ ဘယ်မှ မပို့ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ကိုပဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပို့မယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် အကြောင်းမမ္မ(၅)မျိုးကို အကျယ်တဝင့် ဟောပြောပြီးနောက်၊ ဉာဏ်(၅)ပါး ရှိကြောင်းကို ဆက်လက် ဟောပြော တော်မူပြန်သည်။

- ၁။ကမ္မဿကတာဉာဏ်၊
- ၂။နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊
- ၃။ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်၊
- ၄။ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၊
- ၅။မဂ်ဉာဏ်တို့ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မိရုံကလေး တည်းတည်းပဲနော်

ဉာဏ်တစ်ခုစီ၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် အစွမ်းသတ္တိ တို့ကို ရှင်းပြပြီးလျှင် နောက်ဆုံး မဂ်ဉာဏ်ဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်တယ်၊ အားအကိုးရဆုံး ဖြစ်တယ်၊ ဒုက္ခ ချုပ်ငြိမ်းအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ဉာဏ်ပေါ့၊ (မှန်ပါ ဘုရား)

တစ်ခါချုပ်နဲ့ မကျေနပ်နဲ့၊ နှစ်ခါချုပ်နဲ့လဲ မကျေနပ်နဲ့၊ သုံးခါချုပ်နဲ့လဲ မကျေနပ်နဲ့၊ လေးခါချုပ်အောင် လုပ်လိုက်ကြ။

ဒီဘဝပဲ သေမယ်၊ နောက် သေစရာမရှိတော့ဘူး၊ မအိုမသေ အမြဲနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် မဂ်ဉာဏ်ဟာ အားအကိုးရဆုံးဉာဏ်ပေါ့၊ ဒါကို ရအောင် ကြိုးစားကြရမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ကဲ... ဦးသန်းမောင်၊ ဘုန်းကြီးလဲ အသက်ကြီး ပြီ၊ ဦးသန်းမောင်လဲ အသက်ကြီးပြီ၊ ဦးတင်တို့၊ ဦးအောင်ခံဝေတို့လဲ ကြီးကြပြီ...။

အဲဒီတော့ တို့ဆရာနဲ့ တို့ဒကာတွေ အခုလို တွေ့ကြတုန်းမို့ ဒီလိုတရားတွေ ဟောနိုင်တာ၊ ဒီလို အသိတွေ သိကြရတာ-။

မကွယ်သေးခင်မီလို တွေ့ကြရတာ၊ မိရုံကလေး ရှိကြတယ်၊ ရထားက ထွက်ခါနီးနေပြီ၊ မိရုံကလေး တည်းတည်း၊ တက်မိရုံကလေးရှိတယ်နော်၊ ကြိုးစား လိုက်ကြ (မှန်ပါဘုရား)

“ရထားထွက်လုနီးပြီ” ဆိုတာ ရိပ်မိကြပြီလား။ ကဲ... ဒီနေ့ ဒီတွင်ပဲ တော်ကြစို့-။ သာဓု သာဓု သာဓု။

ဘယ်သူ လာတာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ

၁၃၂၄-ခု သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၂-ရက် (၁၅.၁၀.၆၂) တနင်္လာနေ့ညဖြစ်၏၊ ထုံးစံအတိုင်း ဒကာများ၏ ဝိုင်းဝန်းချိုးနှိပ်ပေးခြင်း၊ ဝတ်ဖြည့်ခြင်းကို ခံယူတော်မူသည်၊ ခါကိုင်းလိုပင် တရားစကား ဝတ်ဖြည့် ခံရင်း မိန့်ကြားနေသည်၊ ပြီးသောအခါ ဆရာတော်က-

“သတိ ဝီရိယနဲ့ အိပ်ကြ၊ နိုးနိုးကြားကြား အိပ်ကြ”

ဟူ၍ မိန့်မှာတော်မူ၏၊ အသီးသီး ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ အိပ်ရာဝင်ကုန်ကြသည်။

ညသန်းခေါင် ၁၂-နာရီခန့်တွင် ယမန်နေ့ကလို ပင် ဖြစ်၏၊ ဝင်းထိန်သော အလင်းရောင်ကြီး “လင်း” ခနဲ တစ်ချက်မျှ ဆရာတော်အိပ်ခန်းတွင်းဆီမှ မြင် လိုက်ရ၏၊ ဒီတစ်ခါတွင် ဦးလှဘူးက ဆရာတော်၏

အိပ်ခန်းတံခါးကို ရုတ်တရက် ဆွဲဖွင့်၍ လုပ်ကြည့်လိုက် သည်။

ဆရာတော်မှာ အိပ်ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်လျက်ပင် သီတင်းသုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏၊ အခြားမည်သူတစ်စုံ တစ်ဦးကိုမျှ မတွေ့ရ၊ သို့ဖြစ်၍ ဦးလှဘူးက-

“ဆရာတော်... အခုတွင်က အလင်းရောင်ကြီး မြင်လိုက်ရတယ်၊ ဆရာတော်အသံလဲ ကြားမိ တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ အမိန့်ရှိနေတာလဲ ဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်ထားကြည့်၏၊ ဆရာတော်က- “လှဘူးရာ... မင်း အသိထားနဲ့”

ဟူ၍မျှသာ မိန့်သည်၊ အခြား စကား ဆက်လက်၍ မမိန့်ကြားပါ၊ ထပ်မံ၍လည်း မလျှောက်ဝံ့ပါ။

တစ်ဘဝသာသနာ

ထိုနေ့ နေ့လယ်ကပင် မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာထဲ၌ နက်ဖြန် သန်ဘက် အလှူအတွက် မိုးကုတ်မြို့မှ အလှူ ရှင်များနှင့် ဝေယျာဝစ္စသမားတို့ ရှိနေကြသည်။ ရိပ်သာ တွင်းရှိ ကျောင်းတိုင်းလိုလို၊ ဇရပ်တိုင်းလိုလို ပြည့်ညပ် နေကြ၏။

ထိုပရိသတ်ထဲမှ မအိပ်သေးသူများလည်း သိ

လိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်၏ ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်သို့ “ဝင်း” ခနဲ အလင်းရောင်ကြီး ကျသွားတာရော၊ မကြာ ခင်ပင် “ဝင်း” ခနဲ အလင်းရောင်ကြီး ပျံတက်သွားတာ ကိုရော မြင်လိုက်ကြရကြောင်း ပြောကြသည်။

“မည်သူလာတာလဲ၊ မည်သည့်ကိစ္စကို ဆောင် ရွက်တာလဲ” မသိရပါ။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၃-ရက် နေ့လယ်တရားပွဲ

၁၃၂၄-ခု သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၃- ရက် (၁၆.၁၀.၆၂) အင်္ဂါနေ့ ရှင်ပြုအလှူနေ့ ဖြစ်၏။ နေ့လယ်တွင် (ယမန်နေ့ကလို) ရှင်ပြုအလှူနှင့် ကထိန် အလှူအတွက် ထပ်မံ၍ ဟောပြောရေစက်ချပေးတော်မူ သည်။ [နက်ဖြန်မှ အလှူတွေ ပြီးမည် ဖြစ်သော်လည်း ကြိုတင်၍ ဟောပြောရေစက်ချပေးထားသည်။]

ယနေ့ လပြည့်ကျော် ၃-ရက် နေ့လယ်ပွဲတွင် ပန်ကာလေ ခံမိသဖြင့် အအေးမိ အခိုးငုပ်သွား၏။ ဆရာတော်ကား ကျန်းမာရေးကို လုံးဝ အမှုမထား၊ ဒကာ ဒကာမများအပေါ် “နားလည်အောင် ဘယ်လို ဟောရမလဲ၊ သဘောပေါက်အောင် ဘယ်လို ပြောရ မလဲ” ဟူ၍သာ ကြံစည်နေတော်မူဟန် ရှိသည်။

ပန်ကာလေ လာနေသည်ကို မတားမြစ်မီ၊ အနီးတွင် ဆောင်ရွက်ပေးနေသော ဝေယျာဝစ္စ ဒကာ များကလည်း သတိမထားမိ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး

မအိုက်အောင်သာ အာရုံရောက်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် အအေးမိ အခိုးငုပ်သွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ညနေပိုင်းတွင် ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှကို အခေါ်ခိုင်း၍ အခိုးပွင့်ဆေး အကပ်ခိုင်း သည်။ ဆေးကပ်ပြီးနောက် ဒေါ်တင်လှက-

“ဆရာတော်ဘုရား... ပင်ပန်းလွန်း အားကြီး ပါတယ်၊ ညပိုင်းမှာ တရား မဟောပါနဲ့တော့ ဘုရား”

ဟူ၍ လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က လက်မခံ၊ ပြင်း ထန်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့်-

“ဟ- တင်လှ၊ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အခိုး နည်းနည်း ငုပ်သွားရုံပါ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ညတရားပွဲကိုလည်း ဟော တော်မူသည်သာ။ [“ညတရားပွဲ” ဆိုသည်မှာ ဝတ်ဖြည့် ခံရင်း နာရီဝက်ခန့်မျှ ဝတ်ဖြည့်သူဒကာများနှင့် ညအိပ် ယောဂီတို့အား ဟောပြောမှုမျိုးကို ဆိုလိုပါသည်။]

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နက်ဖြန် အရေးကြီးတယ်၊ လာခဲ့ကြ

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၃-ရက် (၁၆.၁၀.၆၂) အင်္ဂါနေ့ညတွင်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဝတ်ဖြည့်ခံတော် မူ၏။ ဝတ်ဖြည့်သူများမှာ ဦးလှဘူး၊ ဦးကြည်၊ ဦးချစ်စိန်၊ ဦးတင်၊ ကိုတင်ငွေတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဝိုင်းဝန်း ချိုးနှိပ်၊ တံတောင်ဖြင့် ထောက်ကာ အကြောလျော့အောင် ဖြေပေးခြင်း စသော ဝတ်ဖြည့်ခြင်း အမှုကို ပြုပေးကြ၏။ ဆရာတော်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း တရားစကား ဟောကြားပေးနေခဲ့သည်။ ဝတ်ဖြည့်ခံပြီး နောက် ဆရာတော်က-

“အေး... နက်ဖြန် နံနက် ၅-နာရီအချိန် မင်း တို့ အားလုံး လာခဲ့ကြ၊ ကြားလား၊ တင်ငွေ... မင်းတို့လဲ အိမ်မှာ ဘာကိစ္စရှိရှိ၊ ဘယ်လောက် ပင် အရေးကြီးကြီး အားလုံး လာခဲ့ကြ၊ အလုပ်က

ငွေဘယ်လောက်ပဲ ရမှာဖြစ်ဖြစ်၊ မသွားကြနဲ့၊ ငတ်သေတဲ့မသာ မရှိဘူး၊ အကြောင်းရှိတယ်” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ ဤအကြောင်းအရာတို့ကို ကိုတင် ငွေက အိမ်ရောက်သောအခါ သူ့ဖခင် ဦးစောမောင်အား ပြောပြရာ၊ ဦးစောမောင်က-

“ဟ- ဒီလိုဆိုရင် ကလေးတွေလဲ ကျောင်း မလွှတ်နဲ့၊ ငါပါလိုက်မယ်၊ တို့တစ်အိမ်သားလုံး သွားကြမယ်”

ဟူ၍ ပြောဆိုထားကြသည် ဟူ၏။ “ဆရာတော်က ဘာကြောင့် ပြောတယ် မသိ၊ ခါတိုင်း ဒီလို မိန့်လေ့ မရှိပါဘူး၊ အလှူပွဲတွေရှိလို့ ပြောတာတော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူး” ဤမျှလောက်သာ ပြောပြီး စဉ်းစားနေမိကြ သည် ဆို၏။

မင်း အသိသားနဲ့ ထပ်ထပ် မေးနေ

ယနေ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၃)ရက်နေ့ (၁၆.၁၀.၆၂) အင်္ဂါနေ့ညတွင်လည်း သတိထားနေကြ ၏။ ယခင် လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နှင့် ၂-ရက်ညများက ဆက်တိုက်လာသလို ယနေ့ညလည်း အလင်းရောင်ကြီး လာဦးမည်လော-ဟု စိတ်စောနေကြ၏။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးလည်း သတိပေးထားကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာ၏။

ဟော... လာပါပြီ၊ ည ၁၂-နာရီခန့်တွင် ယခင် ညများက အလင်းရောင်ကြီးမျိုးပင် ဖြစ်၏။ အရပ်ထဲမှ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း အလင်းရောင်ကြီး

ဆရာတော်ကျောင်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်ကို မြင်ကြရပါ သတဲ့။

ဦးလှဘူးက သတိထားနေ၍ အလင်းရောင်ကြီး ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ စကားပြောသံကိုလည်း သဲ့သဲ့ ကြားရ၏။ သို့ဖြစ်၍ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ယခင်နေ့ ကလို လျှောက်ထား မေးမြန်းကြည့်ပြန်သည်။ ဆရာ တော်က-

“လှဘူးရာ... မင်းကလဲ သိရက်သားနဲ့ ထပ် ထပ် မေးနေပြန်တယ်”

ဟူ၍မျှသာ မိန့်တော်မူ၏။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်(၄)ရက်နေ့ (နံနက်ပိုင်း အခြေအနေ)

ယနေ့ကား ၁၃၂၄-ခု သီတင်းကျွတ် လပြည့် ကျော် ၄-ရက် (၁၉၆၂-ခု အောက်တိုဘာလ ၁၇-ရက်) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဖြစ်၏။ နံနက်စောစော ၅-နာရီ အချိန်တွင် ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှနှင့် သီလရှင် ဆရာကြီး ဒေါ်ကုမာရီတို့ ဆရာတော်ထံ လာ၍ ကွေကာအုပ်ကပ်ကြသည်။ ဆရာတော်က အကပ် ခံပြီးနောက်-

“တင်လှ မင်းတို့အသက်က ငယ်သေးတယ်။ လောကဓံတရား တိုက်ခတ်ခံရဖို့အရေး အများ ကြီး ရှိသေးတယ်။ အတိုက်ခံရဖို့လဲ ငါ မြင် တယ်။ လောကဓံလှိုင်းဒဏ်ခံနိုင်အောင် တရား ကို ကြပ်ကြပ်စုပါ”

ဤသို့ စသည်ဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။ ထို့နောက်တွင်လည်း ဒေါ်တင်လှ စသူတို့က သံသရာခရီးသွားတွေနဲ့ တူပုံ၊ သံသရာ ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ကူးနေကြရပုံ၊ ဆရာ တော်ကတော့ ထိုရေပြင်ကျယ်ကြီး၏ ကမ်းစပ်က သစ်ပင်အိုကြီးနဲ့တူပုံ စသည်ဖြင့် ဥပမာပြကာ နဒီသုတ် ကို ဟောပြောတော်မူသည်။ ထို့နောက်-

“ကဲကဲ သွားကြတော့၊ ပြီးတော့ မောင်ကျော် သိန်းကို ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်”

ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ဦးကျော်သိန်းကို သွား၍ ခေါ်ကြ ရသည်။ ရောက်လာသောအခါ ဆရာတော်က-

“မောင်ကျော်သိန်း လာ၊ ဒီရှေ့နားတိုးအုံး” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍-

“မင်း သေသေချာချာ နားထောင်၊ ငါ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မင်းဟာ လောကဓံတရားတွေ အမျိုးမျိုး အတိုက်ခံရလိမ့်မယ်။ မနိုင် နိုင်အောင် တရားကို စုပေး”

“ငါ ဟောခဲ့တဲ့ တရားတွေလဲ မင်းတို့ အသံဖမ်း စက်တွေနဲ့ ဖမ်းယူထားတာပဲ။ ဖွင့်ပြီး နာပေါ့၊ သဘောမပေါက်ရင် ထပ်ကာ ထပ်ကာ နာ၊ ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာနေရစ်ကြ။ (မှန်လှပါ ဘုရား)”

ဆရာတော်ကြီး၏ ယနေ့ ဆုံးမပုံမှာ ဘယ်လို ကြီးမှန်း မသိဘူး။ တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ “ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာနေရစ်ကြ” ဆိုတော့ ဘယ်လိုများ ကြမလို့လဲ။ ပြန်လှန်၍လည်း လျှောက်ထားဝံ့ခြင်း မရှိ၊ အစဉ်းစားရ ကျပ်ပါဘိ။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်ကြီးနှင့် အနေကြာခဲ့သော ဦးသာဆိုင်အား သွားရောက် ပြောမိသည်။ ထိုအခါ ဦးသာဆိုင်က “ရန်ကုန် ဒကာ ဒကာမတွေကို ငဲ့ပြီး ရန်ကုန်ကို ကြွတော့မှာမို့ မိန့်တာ ရှိမှာပါ” ဟု ပြောသဖြင့် အတော်အတန် စိတ်သက်သာရာ ရသွားရတော့သည်။

မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း မိုးကုတ်ကျောင်းကြီးသို့

ဆရာတော်ဘုရားသည် စောစောက ကပ်ထား သော ကွေကာအုပ်ကို ဘုဉ်းပေးပြီးနောက် မင်္ဂလာမဂ္ဂင် ရိပ်သာမှ တစ်ဖာလုံခန့် ဝေးကွာသော မင်္ဂလာတိုက် ဟောင်း အတွင်းသို့ ကြွသွားတော်မူသည်။ ယနေ့ နံနက်စောတွင် သံဃာတော် အပါး(၂၀၀)ကျော် ဆွမ်း ကပ်ပွဲ ရှိ၍ ကြွသွားခြင်း ဖြစ်၏။

နံနက် ၆-နာရီခန့်မျှ ရှိချေပြီ။ မင်္ဂလာတိုက် ဟောင်း မိုးကုတ်ကျောင်းကြီးပေါ်တွင် နယ်ပေါင်းစုံ ကျောင်းပေါင်းစုံမှ ကြွလာကြသော ဆရာတော် သံဃာ တော်များအား ဆွမ်းဘောဇဉ်များ ဆက်ကပ်နေကြပြီ။ ဆရာတော်လည်း လှည့်လည်ကြည့်ရှု ကြည့်ညှိ နေ၏။ ဆွမ်းပွဲတစ်ပွဲတွင် ဟင်းနည်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

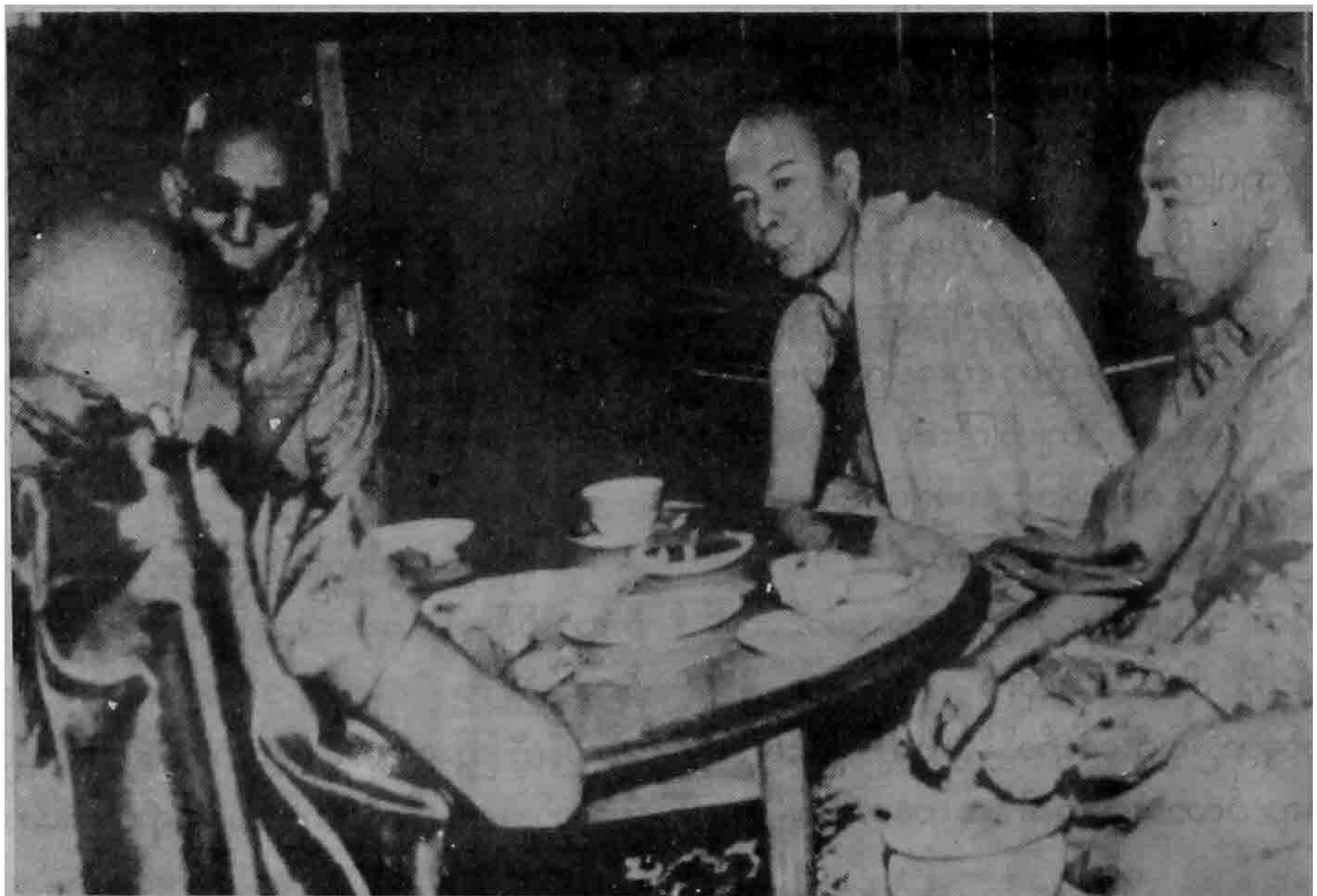
ခပ်သွက်သွက် ယူလာသောဒကာလက်မှ ဟင်းချိုင့်ကို အကပ်ခံပြီးလျှင် ဆရာတော်က သူကိုယ်တိုင် ဟင်းလိုက်ပေး၏။

ထို့နောက် ဆရာတော်သည် မိမိနှင့် ရင်းနှီးသော ဆရာတော်များ၊ မိမိ လေးစားကြည်ညိုရသော ဆရာတော်များ ပွဲသို့သွား၍ နှုတ်ဆက် ဧည့်ခံတော်မူ၏။

ပွဲတစ်ပွဲတွင်မူ အတူ ဝင်ထိုင်၍ အလ္လာပ သလ္လာပ စကားများ ပြောနေတော်မူခဲ့သည်။

[ထိုအခိုက်တွင် ဓာတ်ပုံဆရာက ရုတ်တရက် ရိုက်ယူနိုင်ခဲ့သဖြင့် ထိုဓာတ်ပုံကို ယခု တင်ပြပါသည်။ (မန္တလေးမြို့၊ တိုင်းချစ်ဓာတ်ပုံတိုက်မှ ဦးအုန်းဖေ ရိုက်ယူလိုက်သောပုံ ဖြစ်သည်)။]

မထေရ်ကြီး လေးပါး

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ အချို့ပွဲ ဘုဉ်းပေးနေတော်မူကြစဉ်-

- ၁။ အမရပူရမြို့၊ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီး ဦးနာဂဝံသ (လက်ဝဲဘက်ပိုင်းမှ မျက်မှန်နှင့် ဆရာတော်)
- ၂။ အမရပူရမြို့၊ တူမောင်းကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော်ကြီး ဦးတိက္ခ (လက်ဝဲဘက်ပိုင်းမှ နောက်ကျောပေး၍ ဘုဉ်းပေးနေသော ဆရာတော်)

- ၃။ အမရပူရမြို့၊ တူမောင်းကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော် ဦးဣန္ဒက (လက်ယာဘက်ပိုင်းမှ ကိုင်းပန်းကန်ကို ကိုင်လျက်နေသော ဆရာတော်)
- ၄။ အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း ကျောင်းတိုက်မှ မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလ (လက်ယာဘက်ပိုင်းမှ နေ၍ ဧည့်ခံနေသော ဆရာတော်)။

တစ်ဘဝသာသနာ

နောက်ဆုံး ပျပ်ပျပ်ကန်တော့ခြင်း

ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ လက်ဖက်ရည် အချို ပွဲမှ ထခါနီးတွင် ဆရာတော် ဦးဝိမလက ငယ်စဉ်မှစ၍ အစ်ကိုကြီးပမာ တစ်ဘဝလုံး ဆုံးမသွန်သင်လာခဲ့သော အောင်ခြင်းရှစ်ပါး ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးနာဂဝံသ၏ ခြေဖမိုးကို နဖူးဖြင့် တိုက်ပြီး ပျပ်ပျပ်ပျပ်ပျပ် ကန်တော့ပါ သတတ်။ နှုတ်မှလည်း-

“အရှင်ဘုရားကို အခုလို ကန်တော့ခြင်းဟာ တပည့်တော်အတွက် နောက်ဆုံး ကန်တော့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား”

ဟူ၍လည်း လျှောက်ပါသေးသတတ်။ ဤသို့ လျှောက် ထားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျပ်ပျပ်ပျပ်ပျပ် ကန်တော့ သည်ကိုလည်းကောင်း အနီးရှိ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် လူပုဂ္ဂိုလ် တို့ပင် ကြားလိုက်ကြရ မြင်လိုက်ကြရသည် ဟူ၏။

အများအားဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ငယ်သူက ကြီး သူကို ကန်တော့သည်ဟု ထင်ကောင်းထင်ကြပေမည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော် ဦးဝိမလအတွက်ကား ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ လေးလေးနက်နက် အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ကန် တော့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

နှုတ်ဆက်၊ ဧည့်ခံ၊ လိုက်ပို့

မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း မိုးကုတ်ကျောင်းကြီးပေါ် တွင် သံဃာတော်များအား လှူရန် လှူဖွယ်တို့ကို ပြင် ဆင်ထားကြ၏။ သံဃာ (၁)ပါးလျှင် သင်္ကန်းဒွိစုံ၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ အိပ်ရာခင်း၊ မျက်နှာ သုတ်ပုဝါ၊ ဖောင်တိန်၊ ခဲတံ၊ ဗလာစာအုပ်၊ ဆပ်ပြာခဲ၊ ဆပ်ပြာအုပ်၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံနှင့် အခြား အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ဆွမ်းဘောဇဉ်များ ဘုဉ်းပေးပြီးကြသောအခါ အသီးသီး ပြန်လည် ကြွတော်မူကြသည်။ ထိုအခါတွင်မှ လှူဖွယ်တို့ကို ကပ်လှူလိုက်ကြသည်။ လေးစားအပ်သော ဆရာတော်ကြီးများဆိုလျှင် မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးဝိမလ ကိုယ်တိုင်ပင် ယူ၍ ကပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မိမိထက် သက်တော်ကြီး သိက္ခာတော် ကြီးတော်မူကြသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ကို လက် အုပ် ချီ၍ ဦးညွတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ကျောင်းပေါ်ကနေ ကျောင်းအောက် မော်တော်ကားနားအထိ လိုက်လံ ပို့ ဆောင် နှုတ်ဆက်သည်။

နောက်ထပ် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းကြွလာသော သက်တော်ရှည် မထေရ်ကြီးတို့ကိုလည်း အသီးအသီး နှုတ်ဆက်၊ မော်တော်ကားနားအထိ လိုက်ပို့တော်မူသည်။ ဤသို့လျှင် အလှူပွဲ မနက်ပိုင်းတွင် မိုးကုတ် ဆရာတော် ကြီး ကိုယ်တိုင် ကြွရောက်အားပေး၊ ဧည့်ခံ၊ နှုတ်ဆက် တော်မူသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ခန္ဓာဝန်ကြီးကဖြင့် လေးလှပြီ (နေမြင့်ပိုင်း အခြေအနေ)

မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ဟောင်း မိုးကုတ်ကျောင်း ကြီးပေါ်တွင် နံနက်ပိုင်း ဆွမ်းကပ်ပွဲကြီး ပြီးလေပြီ။ အနည်းငယ်ပင် နေမြင့်လာလေပြီ။ ဧည့်ခံမှုကိစ္စများ ပြီးစီး၍ ဆရာတော်က ဦးလှဘူးကို ခေါ်ပြီးလျှင် မင်္ဂလာ မဂ္ဂင်ရိပ်သာဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဆရာတော်က မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာဝင်ခါနီးတွင် “ငါ့ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကြီးကဖြင့် လေးလှပြီ” ဟု ညည်းတွား တော်မူ၏။ ဦးလှဘူးက ထိုစကားကို နားမလည်၊ သို့ဖြစ်၍-
“ဆရာတော် အမိန့် ရှိတာကို တပည့်တော်ဖြင့် နား မလည်ပါဘူး” ဟု လျှောက်လေရာ ဆရာတော်က-
“မင်း တယ်... အ-တဲ့ ကောင်ပဲ”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ပြီးလျှင် ထေရာသနကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားတော့သည်။ ကျောင်းပေါ်ရောက်မှ-

“မောင်လှဘူး၊ သွား- တင်လှ ခေါ်ချေစမ်း၊ ကော်ဖီလဲ တစ်ခါတည်း ဖျော်ခဲ့-လို့”

မိန့်တော်မူသဖြင့် ဦးလှဘူးသည် ဒေါ်တင်လှထံ သွား ရောက် ပြောရ၏။ ဒေါ်တင်လှနှင့် သီလရှင် ဒေါ်ကုမာရီ တို့ မကြာမီ ရောက်လာ ကော်ဖီကပ်ကြ၏။ ဆရာတော် ကြီးက ဘုဉ်းပေးရင်း မိန့်သည်-

“ကော်ဖီ သောက်လို့ အဆင်ပြေတယ်၊ ကော်ဖီ သောက်လို့ အဆင်ပြေတာ ၂-ခါ ရှိပီ။

ဟိုတစ်ခါ မိုးကုတ်သွားတုန်းက ဝါးဖြူ တောင် အလုပ်သမားစခန်းမှာ ကော်ဖီကပ်တုန်း က တစ်ခါ၊ အခု တစ်ခါ”

ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် အဖြစ်

ဟုတ်ပါသည်။ ၁၃၂၁-ခုနှစ် တပေါင်းလကုန် ခါနီး ဆရာတော်ဘုရားသည် မန္တလေးမှ မိုးကုတ်မြို့သို့ ထုံးစံအတိုင်း အလှည့်ကျ၍ ကြွတော်မူသည်။ မိုးကုတ် မြို့မှ ဦးနိုင်တို့အဖွဲ့က လာ၍ ပင့်ကြ၏။ မန္တလေးမှ ဒကာ ဒကာမတို့ကလည်း လိုက်၍ ပို့ကြသည်။

လမ်းတွင် ဆရာတော်ကြီးအတွက် ဆက်ကပ်ဖို့ ဆွမ်းဘောဇဉ်နှင့် ကော်ဖီတို့မှာ ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှ ဒေါ်စန်းတို့ကားပေါ်မှာ ဖြစ်၏။ အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့် မောင်းနှင်နေခဲ့ရာ ဒေါ်တင်လှတို့ကားမှာ ရုတ်တရက် စက်ချွတ်ယွင်းသွား၏။ ရပ်၍ ပြင်နေရတော့သည်။

အတန်ကြာအောင် ပြင်ဆင်ရ၏။ ပြီးမှ အတင်း မောင်းနှင်၍ လိုက်သော်လည်း ရှေ့က သွားနှင့်သော ဆရာတော်ကြီးတို့၏ ကားကို မမီနိုင်အောင် ဖြစ်တော့ သည်။ ဝါးဖြူတောင် အလုပ်သမားစခန်းသို့ ရောက်သော အခါ နံနက် (၁၁)နာရီပင် ထိုးနေပြီ။

ဆွမ်းဆက်ကပ်ရန် စီစဉ်ထားသော နေရာမှာ ရှေ့တွင် တွေ့ရမည့် ရွှေညောင်ပင်စခန်း ဖြစ်၏။ ထို စခန်းသို့ နောက်ထပ် (၁)နာရီဖြင့် မရောက်နိုင်ပါ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဆရာတော်ကြီးအား အချိန်မီ ဆက်ကပ် ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ခက်ပြီ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။

သို့ဖြစ်၍ “ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ရည်မှန်း၍ သာ လှူဒါန်းဆက်ကပ်ကြတော့မည်” ဟု တိုင်ပင်ကြကာ ဝါးဖြူတောင် အလုပ်သမားစခန်းမှာပင် ပြင်ဆင်ကြ တော့၏။

ထိုသို့ ပြင်ဆင်နေဆဲတွင် “ဘွား” ခနဲ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးတို့ကားက နောက်မှ ပေါက်လာတော့ သည်။ အံ့အားသင့်ကြရတော့၏။ အလွန်အလွန် ဝမ်းသာ သွားကြရတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ချက်ချင်းပင် အချိန်မီ ဆက်ကပ်နိုင်တော့၏။ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်။

တစ်ဘဝသာသနာ

မည်သူတွေက မည်သို့ဖန်သလဲ

အဖြစ်အပျက်မှာ အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်၏။ ဆန်းကြယ်၏။ မယုံကြည်နိုင်စရာ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးတို့ ကြွလာပုံကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့၏။ ရှေ့က ကြွနှင့်ပါလျက် ယခုမှ နောက်က ပေါ်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးနိုင်အား ဝိုင်း၍ မေးကြသောအခါ ရှင်းပြ၏-

“ဒီကားဟာ မန္တလေး-မိုးကုတ်လမ်းမှာ သွားနေကျပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး။ လက်ပံလှလမ်းခွဲမှာ မျက်စိမှောက်ပြီး မိုးကုတ်လမ်းသို့ မလိုက်ဘဲ စဉ်ကူးလမ်းကို လိုက်သွားမိတယ်ဗျ။”

စဉ်ကူးရောက်မှ လမ်းလွဲမှန်း သိတယ်။ အဲဒီက တစ်ခါ ပြန်လှည့်၊ လက်ပံလှပြန်ရောက်၊

အဲဒီနောက်မှ မောင်းလာရလို့ အခုလို နောက်ကျသွားရတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့လဲ “ရွှေညောင်ပင်စခန်း”ကို မိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး-လို့ စိတ်ပူနေမိတာ။ အခုလာပြီး အဆင်ပြေနေတယ်။” ဤသို့ ရှင်းပြပါသည်။

အကယ်၍ မျက်စိမှောက်လို့ စဉ်ကူးမရောက်လျှင် ရွှေညောင်ပင်စခန်းသို့ အရောက်သွားနှင့်မည်။ သွားနှင့်လျှင် ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ မမိနိုင်အောင် ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ယခု မိဖို့ ဖြစ်ပေးရသည်။ မည်သူတွေက မည်သို့ ဖန်လေသနည်း။

ထိုအချိန်တုန်းက ကော်ဖီဘုဉ်းပေးခဲ့ရသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ဆရာတော်ကြီးက မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရုပ်လက္ခဏာတော် ညှိုးနွမ်းနေ

ယခု ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှနှင့် ဒေါ်ကုမာရီတို့ ဆက်ကပ်သော ကော်ဖီကို ဘုဉ်းပေးပြီးချိန်တွင် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ ညှိုးနွမ်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှက-

“နေမကောင်းဘူးလား ဘုရား”

ဟု မေးလျှောက်ကြည့်ရာ-

“ကောင်းပါတယ်။ ဟိုမှာ သံဃာအပါး (၂၀၀) လောက် ဆွမ်းကျွေးတာဆိုတော့ ဟင်းနဲ့တွေနဲ့ စားချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ပင်ပန်းလာတယ်”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးက ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှကို မေးသည်-

“တင်လှ နင် အိပ်မက်များ ဘာ ထူးထူး ထွေထွေ မက်သလဲ”

မမေးစဖူး မေးခွန်းမျိုးကို မေးတော်မူနေ၏။ ဒေါ်တင်လှကလည်း ကောက်ကာ ငင်ကာ မက်သည့် အတိုင်း လျှောက်လိုက်သည်-

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ထူးဆန်းသော အိပ်မက်

“တပည့်တော်မ သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် (၁)ရက်နေ့က မက်တယ် ဘုရား၊ ဒီရိပ်သာထဲမှာ မြေပေါက် စေတီကြီးတစ်ဆူ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရတယ် ဘုရား။

ဒီစေတီတော်ကြီးအခြေမှာ ဆရာတော် က ထိုင်ပြီး တရားအားထုတ်နေတာလဲ တွေ့ရ တယ် ဘုရား။

နောက်တော့ ဒီစေတီကြီးရဲ့အထက်နား မောင်းရစ်က တဖြည်းဖြည်း အက်-အက်လာပြီး မီးခိုးအဖြူတွေ ထွက်လာတယ် ဘုရား။

အဲဒီမီးခိုးတွေဟာ နောက်တော့ များ- များလာပြီး စေတီကြီးက ဆရာတော်အပေါ် ပြိုကျသွားပါတယ် ဘုရား။

ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ကို ဘာမျှ မထိ ခိုက်ဘဲ စောစောက ပုံအတိုင်း ထိုင်လျက်သား တရား အားထုတ်နေတာကိုပဲ တွေ့ရတယ် ဘုရား”

ဟူ၍ လျှောက်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က ပြုံး ပြုံးကြီးနဲ့ မိန့်တော်မူ၏ -

“ဟ- တင်လှရ၊ နင့်အိပ်မက်က တယ် စင်း လှပါလား၊ ပုဗ္ဗနိမိတ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ပေါ်စမြဲ၊ ငါလို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် တရားကိုသာ နာနာ အားထုတ်ကြ”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။ “ငါလို ခံနိုင်ရည် ရှိအောင်” ဆိုတာ ရရှိထားသော ဓမ္မများ မပျက်ပြားအောင်၊ ခံနိုင်ရည် ရှိအောင်-ဟု ဆိုလိုဟန် တူပါသည်။

အခြေအနေတွေ ပြောင်းလွဲလာ (နံနက် ၁၁-နာရီ အခြေအနေ)

ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နောက်ကျော ခင်း နောက်ဘက်ကို မှီပြီး သီတင်းသုံးရင်း အနီးသို့ ရောက်လာသော ယောဂီတို့အား တရားစကား ပြော ကြားနေ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အချိန်တိုင်းလိုလို ပင် တရားနှင့်စပ်သော စကားများကိုသာ အပြောများ လေ့ ရှိသည်။

ထို့နောက် အနီးတွင် ရှိသော ဦးသာဆိုင်အား “မောင်အေးမောင်ကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ၊ ပီးတော့ မောင် ကျော်သိန်းကိုလဲ ခေါ်ခဲ” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ဦးသာ ဆိုင် ထွက်သွားရ၏။

ဆရာတော်ကြီး၏ တရားပွဲတိုင်းတွင် အသံချဲ့ စက် ပြင်ဆင်ပေးရ အသံဖမ်းပေးရသော ကိုအေးမောင် ရောက်လာသည်။ ဆရာတော်ကြီးက-

“မောင်အေးမောင် ဒီနေ့ ၁၂-နာရီမှာ ကထိန်

တရား ဟောစရာ ရှိတယ်၊ အသံချဲ့စက်တွေ ပြင်ဆင်စမ်းသပ်ထား၊ ဦးသာဆိုင်တို့လဲ ဝိုင်းဝန်း ကူညီလိုက်ကြစမ်းပါ”

ဤသို့ အမိန့်ရှိတော်မူပြီးနောက် အနီးရှိ ပရိသတ်တို့ကို အပါးမှ ဖယ်ရှားစေတော်မူသည်။ “ကဲ သွားကြ သွား ကြ၊ ကိုယ့်တရားကိုယ် အားထုတ်ကြ”။ ဆရာတော်၏ အနီးတွင် ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က-

“မောင်ကျော်သိန်း... မင်း ငါ မရှိတဲ့နောက် တရားကို ဆက်လက် အားထုတ်ပါ၊ အရောင်း အဝယ်ကို လုံးဝ မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ စားလောက် ရုံတော့ ရှိကြတာပဲ”

ဟု မိန့်သဖြင့် ဦးကျော်သိန်းက အရဲစွန့်ပြီး လျှောက် တော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

“အရှင်ဘုရား... ဘယ်တော့ ရန်ကုန် ကြွမလဲ ဘုရား”

“ငါ ဘယ်သွားမယ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ငါ ခန္ဓာက ပြောပါလိမ့်မယ်ကွာ-၊ မင်း ငါ ပြော တာသာ နားထောင်၊ ငါ အခု တယ် နေ မကောင်းဘူး”

ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းက-

“ဒါဆို တပည့်တော် မန္တလေးသွား၊ ဆရာဝန် ပင့်မယ် ဘုရား”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ၊ အခိုး နည်းနည်း ၎င်းသွား တာပါ”

ဟု မိန့်နေ၏။ သို့သော်လည်း ဦးကျော်သိန်းက ထပ် ကဲ၍ လျှောက်ပြန်၏-

“ဆရာဝန် သွားပင့်မှ ကောင်းမယ် ထင်တယ် ဘုရား”

“အေး... မင်းက ဆရာဝန် သွားပင့်ချင်တယ် ဆိုရင်လဲ (၁)ချက်ခွဲပြီးမှ သွားပင့်”

ဟု အမိန့်ရှိပြီးလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နောက်ကို မှီ၍ မှေးနေတော့၏။

ပူပင်သောက ဇာတ်လမ်းစကြရပြီ

ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းသည် ကျောင်းပေါ် မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းပြေးလာ၏။ “ဆရာတော်၏ ကျန်းမာရေးကို မလွန်ခင်က ကုသပစ်မှ ဖြစ်မည်၊ လွန်ပြီးမှ ကုသရတာက မလွယ်ဘူး”ဟု အပြေးအလွှား စိတ်ကူးလာခဲ့သည်။

မိမိတို့ ဇရပ်ရောက်သောအခါ (မြန်အောင်) ဦးတင်၊ (ကျားပျံ) ဦးသန်းမောင်၊ အမရပူရ ဦးကြွယ် တို့အား ဆရာတော်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို အရေးတကြီး ပြောပြတိုင်ပင်ရ၏။

လူကြီးများအားလုံးကပင် “ဆရာဝန် စောစော ရောက်ထားရင် ကောင်းပါတယ်”ဟု အကြံပေးကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်အား တပ်မံ လျှောက်ထားရန်

ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်သောအခါ ဒေါ်တင်လှ ဆက်ကပ်သော စွပ်ပြုတ်ဘုဉ်းပေးနေသည်ကို တွေ့ ရ၏။ နံနက် ၁၁-နာရီ ၅-မိနစ် ရှိချေပြီ။

သို့နှင့် လျှောက်ထားမနေတော့ဘဲ ကိုချစ်စိန်နှင့် မောင်တင်အောင်ကို အဖော်ခေါ်၍ ဒေါက်တာဆိုနီကို ပင့်ရန် ကားဖြင့် ခပ်သွက်သွက် မန္တလေးသို့ ထွက်သွား ကြတော့သည်။ မန္တလေးနှင့် အမရပူရ (၇)မိုင် ဝေး၏။ မန္တလေးသို့ ရောက်သောအခါ (၁၁)နာရီခွဲလေပြီ။

ဆရာဝန်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ပင့်ခဲ့ရ၏။ အပင့်လာစဉ်တုန်းက ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဝေဒနာပြင်းထန်လွန်း၍ မဟုတ်ပါ။ ကြိုတင်ကာကွယ် လို၍သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဖိစီးသောဝေဒနာ ပေါ်ပေါက်လာ (နံနက် ၁၁-နာရီ ၃၀-မိနစ်)

စွပ်ပြုတ်ဘုဉ်းပေးပြီးနောက် အနီးသို့ ရောက် လာကြသော ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှနှင့် ယောဂီ တစ်စုတို့အား တရားနှင့်စပ်သော သြဝါဒစကား မြွက်

ကြားနေတော်မူခိုက် ဖြစ်၏။ အချိန်မှာ ၁၁-နာရီခွဲခန့် ရှိနေပြီ။ မန္တလေး၌ ဆရာဝန်ကြီးကို ပင့်နေခိုက် ဖြစ် သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ထိုအချိန်တွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ဖိစီး နှိပ်စက်သော ဝေဒနာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာလေတော့ သည်။ မသက်သာသော အမူအရာ လက္ခဏာများ ပြ နေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းအမက ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းပြေးပြီး ဓမ္မာရုံကြီးပေါ်တွင် ရှိသော ဦးသစ်နှင့် အမျိုးသားယောဂီလူကြီးများကို အမြန်ခေါ်ရတော့၏။ လူကြီးများ လိုက်လာ ဝိုင်းအံ့ပြုစုကြသည်။

အမရပူရ ဦးကြွယ်ကလည်း ဆရာတော် သုံးစွဲ နေကျ ရှမ်းကလေးကျွန်းမှ လက်နှိပ်သည်ဆရာကြီး ဦးထူးကို ချက်ချင်း အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

ဆရာတော်က (ကျားပျံ) ဦးသန်းမောင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ဦးသန်းမောင်... ဝမ်းချူပေးစမ်းဗျာ၊ ခန္ဓာ ဝန်ကြီးကလဲ တယ်... လေးတာပဲ”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ ညည်းညူပြီးလျှင် အိပ်ခန်း တွင်းသို့ ဝင်သွားတော်မူ၏။ [ဆရာတော်ကျိန်းစက်ရာ အိပ်ခန်းကို ထေရာသနကျောင်းဆောင်တော် အရှေ့ တောင်ထောင့်တွင် အခန်းဖွဲ့ပြုလုပ်ထားသည်။]

ဆရာတော်၏ တောင်းဆိုချက်အရ ဦးသန်း မောင်ကလည်း ကိုတင်ငွေအား ဝမ်းချူကိရိယာ အမြန် အယူခိုင်းပြီး ဝမ်းချူပေးရလေသည်။

ဆရာတော်၏ ကုဋီခန်းသည် အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက် တွဲစပ်ပြီး၊ အိပ်ခန်း၏ တောင်ဘက် အနိမ့် ပိုင်းတွင် ပြုလုပ်ထား၏။ ဝမ်းချူပြီးနောက် ကိုယ်တိုင် ထ၍ ကုဋီအနိမ့်ခန်းသို့ ဆင်းသည်။ ဘေးမှ ဝိုင်းဝန်း ကူညီ ဖေးမကြသည်ကို လက်မခံ၊ တစ်ပါးတည်း ကုဋီခန်းသို့ ဝင်သည်။

ဆရာတော်၏ အနေအထားမှာ အသွားအလာ မပျက်၊ စကားပြော မပျက်၊ အသံလည်း မပျက်ပါ။ ခိုင်မာလျက်ပင် တွေ့ကြရ၏။

နေ့လယ် ၁၂-နာရီခန့်အချိန်

မန္တလေးမှ ဒေါက်တာ ဆိုနီကို ပင့်ပြီး ပြန်လာ ကြရာ (၁၂)နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် အမရပူရမြို့ အဝင် (မြောက်ဖျား)သို့ ရောက်လာကြ၏။

ဆရာဝန်အပင့်သွားသူများ မန္တလေးမှ ပြန်မလာ နိုင်ကြ၍ စိတ်အရေးကြီးပြီး နောက်ထပ် ကားတစ်စီး ဖြင့် (မြန်အောင်) ဦးတင်က လိုက်လာ၏။ ကားချင်း ဆုံမိကြသည်-

“ဆရာတော်၏ ဝေဒနာမှာ စိုးရိမ်ရတယ်၊ အရေးကြီးတယ်၊ မြန်မြန်လာပါ”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ဆရာဝန်ကို သူ့ကားပေါ်သို့ ပြောင်း တင်၏။ ပြီးလျှင် အမြန် ပြန်လှည့်မောင်းထွက်ခဲ့ကြ တော့သည်။

ထိုသို့ အရေးကြီးရသည့်အထဲတွင် မီးရထား သံလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ရသော ဂိတ်ဝ အရောက်တွင် မီးရထားလာချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ တံခါးကို ပိတ်ထားကြသည်။

ဤအချိန်တွင် မိနစ်ပိုင်းတောင် နောက်ကျမခံနိုင် အချိန်ဖြုန်းမခံနိုင်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဂိတ်စောင့်ကို ပြောပြော ဆိုဆို တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ဂိတ်တံခါးကို ဇွတ် အတင်း ဖွင့်ခိုင်းရ၏။ မိမိတို့ပါကူညီ အတင်း ဖွင့်ပြီး လျှင် မီးရထားလာနေသည်ကို မြင်နေပါလျက် မီးရထား ရှေ့က အတင်းအမြန်ဖြတ်မောင်းလာခဲ့ကြတော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာပြီတဲ့

ယောဂီတို့သည် “ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာပြီတဲ့” ဆိုသည်ကို ကြားလိုက်ရ၍ တအား တက်ကြရ၏။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ ဒေါက်တာ ဆိုနီသည် လည်း ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ရောဂါဝေဒနာကို စမ်းသပ်၏။ စစ်ဆေး၏။ အခြေအနေကို သုံးသပ်၏။ ပြီးလျှင် လိုအပ်သော ဆေးတို့ကို ထိုးနှံပေးသည်။

ထို့နောက် ဒေါက်တာဆိုနီကပင် “မန္တလေးမြို့၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှ ဆေးရုံအုပ် ဆရာဝန်ကြီး စောမြအောင်” ကို ထပ်မံ အပင့်ခိုင်း၏။

ထိုအခါ အနီးတွင်ရှိသော မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ ဦးနက်နှင့် ဇနီး ဒေါ်သာယုတို့က “ဒီကိစ္စ

သူတို့ တာဝန်ယူပါရစေ” ဆိုပြီး (၁၂) နာရီခွဲအချိန်တွင် သွားရောက်ပင့်ပေးကြ၏။ ဆရာဝန်ကြီး စောမြအောင် ရောက်လာသည်။

ဆရာဝန်ကြီးစောမြအောင်သည် ပစ္စည်းကိရိယာ အစုံအလင်၊ ဆေးပစ္စည်း အစုံအလင်ဖြင့် ယူလာပြီး ဒေါက်တာ ဆိုနီနှင့် ညှိနှိုင်းကိုင်ပင်၍ ကုသနေကြပါသည်။

ရှမ်းကလေးကျွန်းမှ လက်နိပ်ဆရာကြီး ဦးထူးကား ဤအချိန်သည် ချိုးနိပ်ရန် အချိန်မဟုတ်တော့၍ ဝေယျာဝစ္စမျှသာ ပြုစုနေရတော့သည်။

ဝိုင်းဝန်းစုရုံးနေကြပြီ (နေ့ ၁-နာရီခန့် အခြေအနေ)

အချိန်ကား နေ့ (၁) နာရီခန့် ရှိနေပြီ။ စိုးရိမ် တကြီးဖြင့် အနီးသို့ သံဃာတော်များ ရောက်လာကြ၏။ ဦးပဏ္ဍိတ၊ ဦးဇောတိကကြီး၊ ဦးကုဏ္ဍလနှင့် မင်္ဂလာ တိုက်ဟောင်းမှ အခြား သံဃာတော်များပါ ဝိုင်းအုံ ရောက်လာကြတော့သည်။

ထို့ပြင် အချိန်မလပ် ပြုစုစောင့်ရှောက်နေကြ သော ဝန်ကြီးဟောင်း ဦးအောင်ဇံဝေ၊ မြန်အောင် ဦးတင်၊ ကျားပျံ ဦးသန်းမောင်၊ အမရပူရ ဦးကြွယ်၊

ဦးသာဆိုင်၊ ဦးအောင်မြင့်၊ ဒေါ်သိန်း၊ စန်းကဖေး ဦးစောမောင်၊ ဦးဘတုပ်၊ ဦးအဝမ်၊ ဦးချစ်စိန်၊ ကိုအေးမောင်၊ ကိုတင်ငွေတို့နှင့်-

မန္တလေးမှ ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမ၊ ဦးကျော်သိန်း + ဒေါ်တင်လှ၊ ဒေါ်စန်း၊ ဒေါ်တင်တင်၊ ပါမောက္ခ ဦးနက် + ဒေါ်သာယု၊ ဦးသစ်တို့အပြင် ရင်းနှီးသော အခြား ဒကာ ဒကာမတို့လည်း ဝိုင်းအုံလာကြ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အစွမ်းကုန် ကုသပါသော်လည်း

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဝေဒနာ ခံစားရချက် မှာ မသက်သာလှချေ။ အိပ်ခတ်ပေါ်တွင် ဟိုဘက် လှည့်လိုက်၊ ဒီဘက် လှည့်လိုက်၊ ပက်လက် လှန်လိုက်၊ ငုတ်တုတ် ထိုင်လိုက်၊ ပြန်လှဲလိုက်နှင့် (ငါးပျံလို) လူးနေသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောင်းလွဲနေရသည်။ “ဒုက္ခဝေဒနာ” ဆိုတာကား ဘုရားကိုပင် မညှာ၊ သူ့အလုပ်က နှိပ်စက်ဖို့ပဲ။

ဘေးမှ ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေကြရသော ရဟန်း သံဃာတော်များနှင့် ဒကာ ဒကာမတို့မှာ စိတ်မကောင်း ခြင်း များစွာ ဖြစ်ကြရ၏။ ပြင်းထန် ခံခက်နှိပ်စက်နေ သော ဝေဒနာကို မျှဝေခံစား၍လည်း မရ။

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခံစားနေရသော ဒုက္ခ ဝေဒနာကို ပြောင်းရွှေ့ယူလို့ ရလျှင် ကိုယ်စား ဒုက္ခခံပေးပါရဲ့”

သို့သော် ဆရာတော်ကြီးကမူ “အသလ္လီနေန စိတ္တေန၊ ဝေဒနံ အဇ္ဈဝါသယံ” ဆိုသလို “ကြံ့ကြံ့ခိုင် သောစိတ်ဖြင့် ဝေဒနာတွေကို သည်းခံနိုင်တော် မူဟန်ရှိ၏”

ထို့ကြောင့်ပင်-

“ခန္ဓာရတဲ့သူတိုင်း ခံစားရတဲ့ဝေဒနာကို ကြည့် ထားလိုက်ကြ- ကြည့်ထားလိုက်ကြ”

ဟူ၍သာ မိန့်တော်မူနေ၏။ ထို့နောက်တွင် အနီး၌ ရှိ သော ဦးသစ်အား-

“တရားဟောဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား” ဟု မေးတော်မူ၏။

* “မှန်ပါ။ မောင်အေးမောင်တို့ ပြင်ဆင်ကြလို့ ပြီးပါပြီဘုရား။ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် တရားဟောဖို့ မသင့်ပါ...”

ဟူ၍ တစ်ဆက်တည်း တားမြစ် လျှောက်ထားလိုက် သည်။ ဆရာတော်က ကိုယ်တော်တိုင် ဟောဖို့ ရည်ရွယ် တာ ဟုတ်ဟန် မတူပါ။ အလုပ်ကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ယနေ့ လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းတွေ ပြီး-မပြီး မေးခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဤမျှ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရဆဲ ဖြစ်၍ ကိုယ် တော်တိုင်လည်း ဟောနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မည်သူပင် ဟောဟော အသင့်ဖြစ်နေစေဖို့ သတိပေးခြင်း ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးက အနီးတွင် ရှိ သော စာချဘုန်းကြီး ဦးပဏ္ဍိတအား-

“မင်း ငါ့ကိုယ်စား ဓမ္မာရုံကြီးပေါ် သွားပြီး တရားဟောချေ။ ရှော်တော်တော် မလုပ်နဲ့...”

ဟု စေခိုင်းတော်မူ၏။ တစ်ဖန် ဦးကုဏ္ဍလ (စာချ ဘုန်းကြီး) ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ “မင်းကတော့ ရေ စက် ချပေးလိုက်” ဟု တာဝန်တွေ ခွဲဝေပေးနေတော်မူ သည်။

၂-ယောက်ပေါင်းမိရင် မမိတော့

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အခြေအနေမှာ မသေ ချာ မရေရာတော့ချေ။ ဆရာဝန်ကြီးများ ကိုယ်တိုင် ပစ္စည်း ကိရိယာ အစုံအလင်ဖြင့် ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်၍ ကုသနေသည့်ကြားက ဝေဒနာများက တက်-တက်လာ ကြသည်။ ပို၍ ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်နေကြတော့၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ဆရာတော်အခန်းထဲသို့ ပရိသတ် များ မဝင်လာစေချင်ကြတော့။

ထိုအချိန်မှာမှ မိုးကုတ်က ဒကာရင်း ဖြစ်သူ

မှတ်ချက်။ ။ “မောင်အေးမောင်” ဆိုတာ နောင်တစ်ချိန်တွင် (ဦးခမ္ဘိဿရ) ဖြစ်လာ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဦးအောင်ချို ရောက်လာ၏။ အပေါက်ဝတွင် ကြီးကြပ် နေကြသော (ဝန်ကြီးဟောင်း) ဦးအောင်ဇံဝေနှင့် မြန် အောင် ဦးတင်တို့က အကျိုးအကြောင်းအခြေအနေကို ပြောပြ၍ “မဝင်ချင်ပါနဲ့” ဟု ဆိုနေကြသည်။

ထိုအသံကို ဆရာတော်ကြား၍ “မောင်အောင်ချို လားဟေ့၊ ဝင်ခဲ” ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဝင်ခွင့်ရ သွားတော့သည်။ “ဘယ်သူပါသေးလဲ” ဟု မေးတော်မူ ၏။ “လှည့်နံပါတ်- ပါသေးတယ် ဘုရား” ဟု ဇနီးနာမည် ကို ဖော်၍ လျှောက်လိုက်သည်။

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ဝင်ခဲလေ” ဟု ဆရာတော်က ဆက်လက် မိန့်နေပြန်၏။

“ဦးထွန်းလှိုင်၏ ဇနီး ဒေါ်သိန်းနဲ့ တွေ့ကြလို့ ဒေါ်သိန်း ခေါ်ရာ လိုက်သွားပါတယ် ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော်က-

“အေး... သူတို့ စကားများတဲ့သူ ၂-ယောက် ပေါင်းမိရင်တော့ မမိတော့ပါဘူးကွာ” ဟူ၍ မိန့်တော်မူပါသတတ်၊ အသံကား မာမာပင်၊ ထို့နောက် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

အိုနာသေဘေးမှ မလွတ်နိုင်

အချိန်သည် တချက်ချက်နှင့် စက္ကန့်တိုင်း တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလွဲနေ၏။ ဒကာ ဒကာမတို့ကလည်း စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်းကို စိုးရိမ်နေ ပူပန်နေကြသည်။ သောက ရောက်နေကြပြီ၊ ရင်တွင်း နှလုံးအိမ် ပူရိန် နေကြပြီ၊ နှလုံးခုန်နှုန်း ကိုယ်စီ မြန်နေကြပြီ၊ သို့သော် ဆရာတော်ကြီးကမူ တည်ငြိမ်လာသလို ဖြစ်၏။ ဆရာ ဝန်ကြီးများဘက်သို့ လှည့်၍-

“ကဲ... နောက်ထပ် ဆေးထိုးပေးစရာ ရှိသေး လျှင် မြန်မြန် ထိုးပေးကြ၊ အချိန် မရှိဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီးတို့ ဆေးတွေလဲ ဘာမျှ တတ်နိုင် မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိုနာသေဘေးပဲ”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ ထို့နောက် ဓမ္မာရုံကြီး ဒကာ ဦးချစ်ဆွေနှင့် ဒေါ်မမတို့က လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်လာပြီး

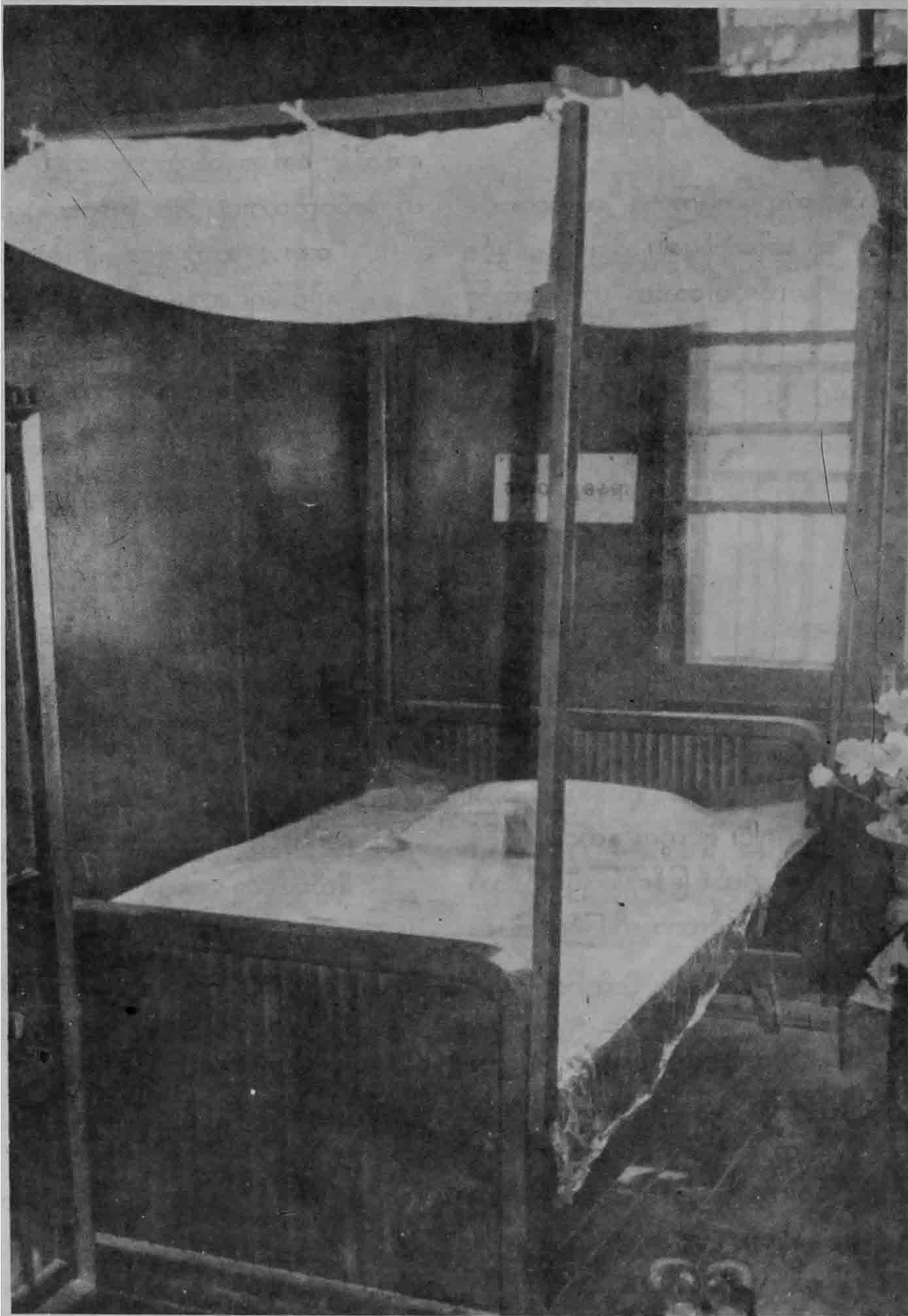
ဆရာတော်ကြီးအနားသို့ ရောက်လာကန်တော့ကြ၏-

“မောင်ချစ်ဆွေ ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူး ကွ၊ ဟဲ့... မမ၊ ကြည့်ထား၊ ခန္ဓာရတဲ့သူတိုင်း ဒီလိုပဲ ဝေဒနာတွေနဲ့ တွေ့ရမယ်”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ ယခင် အကြိမ်တွေတုန်းက ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့က ဆရာဝန်တွေနဲ့ ကုသပေးခဲ့၍ ရခဲ့၏။ ယခု အကြိမ်မှာတော့ မရနိုင်ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထို့နောက် အနီးတွင် ဝိုင်းအုံ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့နေကြသော ရဟန်း သံဃာတော်များနှင့် ဒကာ ဒကာမတို့အား ဆုံးမဩဝါဒပေးတော်မူသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ခန္ဓာဝန် ချသွားတော်မူ သော အိပ်ခုံတင်

တစ်ဘဝသာသနာ

နောက်ဆုံး မိန့်ဟာ သြဝါဒတော် (နေ့ ၁-နာရီ၊ ၁၅-မိနစ်)

“ခန္ဓာရှိတဲ့သူတိုင်း ခံစားရမည့်
ဝေဒနာတွေကို ကျော်လွန်အောင်
(ဝေဒနာဖြစ်ပျက်တို့ရဲ့အဆုံးကို တွေ့အောင်)
ရှုကြ၊ မမေ့မလျော့နေရစ်ကြ...”

ဤသို့ နောက်ဆုံး မိန့်ဟာသြဝါဒပေးတော်မူ၏။ ထို့
နောက် လက်ယာဘက် နံတောင်းဖြင့် စောင်းလျက်
သီတင်းသုံးတော်မူပြီးလျှင် တရားနှလုံးသွင်းတော်မူ၏။
ပရိသတ်က ငြိမ်သက်စွာ လက်အုပ် ကိုယ်စီ ချီနေကြ
သည်။

ဆရာတော်ဘုရား၏ ထွက်သက် ဝင်သက်တို့
သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နူးညံ့ သိမ်မွေ့သွားကြ၏။
ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားမှုလည်း ညင်သာသွားသည်။ ဤသို့
လျှင် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့နှင့် နူးညံ့ နူးညံ့ သိမ်
မွေ့သွားကြရာမှ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝ လှုပ်ရှားမှု မရှိ
တော့ဘဲ ငြိမ်သက် ငြိမ်းအေးသွားတော်မူသည်။ အချိန်
ကား နေ့မွန်းလွဲ (၁)နာရီ၊ မိနစ်(၂၀)ရှိလေပြီ။ ။

ဤသို့လျှင် တပည့်တပန်း ရဟန်းရှင်လူတို့၏
လက်အုပ် ဖူးငုံ ကြာပဒုံတို့ဖြင့် ကြည်ယုံ လေးမြတ်
တိတ်ဆိတ်စွာ ဦးညွှတ်ကန်တော့နေကြသည်ကို ခံယူ
တော်မူရင်း လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားတော်မူသည်။

“ဘာရနိက္ခေပနံ သုခံ...”
“ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကြီးကို အပြီးအပိုင် စွန့်ချနိုင်ခြင်း
သည် အချမ်းသာဆုံး ချမ်းသာကြီးကို ရခြင်းပင်
ဖြစ်တော့၏...”

ဤဒေသနာတော်အတိုင်း မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
သည် ခန္ဓာဝန် ချုပ်ငြိမ်း၍ တစ်ဘဝဇာတ် သိမ်းကာ
ခန္ဓာဝန်ချတော်မူသွားပါသည်။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၂၄-ခု သီတင်းကျွတ်
လပြည့်ကျော် ၄-ရက် (ခရစ် ၁၉၆၂-ခု အောက်တိုဘာ
လ ၁၇-ရက်) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ မွန်းလွဲ(၁)နာရီ၊ မိနစ်(၂၀)
အချိန် ဖြစ်သတည်း။

x x

ခန္ဓာဝန်ချသွားသောအိပ်ခူတင်လားမှ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား အသုံးပြုတော်မူသော ဖိနပ်အစုံ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ကြွလာတော်မူခြင်း

ဤသို့လျှင် မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက မွန်းလွဲ (၁)နာရီ မိနစ် (၂၀)အချိန်တွင် ဘဝ ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းသွားသောအခါ တစ်မဟုတ်ချင်း သတင်းတွေ ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ အရပ် ၄ မျက်နှာ၊ အရပ် ၈ မျက်နှာ၊ အရပ် ၁၀ မျက်နှာ ပတ်လုံး အုန်းအုန်း ကျွက်ကျွက် ဂယက်ရိုက်သလို ဘဝင်ခိုက်အောင် သတင်းတွေ ပျံ့နှံ့လိမ့်မည်တည်း။

ထိုအခါ တစ်မြို့တည်းနေ၊ တစ်နိုင်ငံလုံး ကျော် ကြား၊ လူသိများသော သက်တူ-ရွယ်တူ ဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ မထေရ်ကြီးက သူ၏ တပည့် သံဃာတော်များကို ဤသို့ မိန့်ဆိုတော်မူပါသတတ်-

“တပည့်အပေါင်းတို့... ယခု မင်္ဂလာ ကျောင်း တိုက်ကြီးမှ မင်္ဂလာ ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလ ပျံတော်မူပြီတဲ့၊ သည်ဆရာတော်ကြီးဟာ ဘုန်းကြီးတို့နဲ့ သက်တူ-ရွယ်တူပဲ။

အဘိဓမ္မာ ညဝါ အကျော် ဆရာတော် ကြီး၊ တစ်နိုင်ငံလုံး နာမည် ဟည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ သီလ-သမာဓိ-ပညာ၊ သိက္ခာ သုံးစုံ၊ ကုံလုံ ကြွယ်ဝတဲ့ အဓိကရ ဆရာတော်ကြီး။

ယခု နောက်ပိုင်းမှာ ဝိပဿနာ တရား တွေ ဟောကြားတော့လဲ ပျာပန်းခပ်သလို ကြည်ညို ဝိုင်းအုံ ပရိသတ်တွေ အများဆုံး စုံတဲ့ ဆရာတော်ကြီးပဲ။ သူ့တရားကို အများက ကြည်ညို၊ သူ ညွှန်ကြားသလို လိုက်နာကြတယ်၊ လေးစားအပ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးပဲ။

အဲဒါကြောင့် သတင်း မေး သွားကြရ အောင်၊ ယဉ်ကျေးတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း၊ အလိုက် သိတဲ့ ‘သီတင်းသုံးဖော်တို့ ဆိုတာ ထုံးစံ ရှိ တယ်၊ မေးရတယ်၊ စွမ်းနိုင်သမျှ ကူညီကြရ တယ်၊ ကဲ... ကျောင်းစောင့်အဖြစ် တစ်ကျောင်း လျှင် တစ်ပါးကျလောက် ချန်ထားပြီး အကုန် သွားကြမယ်”

ဟူ၍ အမိန့်ရှိပါသတဲ့၊ ထို့နောက် ထိုနေ့ ညနေပိုင်း၌ ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ဦးဆောင်၍ သံဃာတော် (၅၀၀) ငါးရာခန့်မျှ သင်္ကန်းတွေ ကိုယ်စီ ရံပြီး၊ ယပ်တွေ ကိုယ်စီ ထမ်းလို့၊ စဉ်တန်းလျက်၊ တစ်စဉ်တစ်တန်းကြီး ကြွလာတော်မူကြပါသတတ်။

ရောက်သောအခါတွင်လည်း ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသက ဒကာ ဒကာမ အများ သောကတွေ မပွားဖို့ တရားဟောပါသတတ်၊ (မိုးကုတ် ဆရာတော် ကြီး ဦးဝိမလ ဆုံးမထားတဲ့ အတိုင်း) ကိုယ့်တရားနဲ့ ကိုယ်ထိန်း၊ အပူတွေ သိမ်းနိုင်အောင် သံဝေဂဓမ္မတို့ကို မိန့်ဟာ ဟောမြှောက်တော်မူပါသတတ်။

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် လိုက်လျောလက်ခံ

သီတင်းကျွတ် လဆန်းပိုင်းကပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဖုံ၏သား ဦးမြင့်နှင့် ဇနီး ဒေါ်သန်းသန်းတို့သည် မေမြို့၌ ကျောင်းထားသောကလေးများကို ကျောင်းပိတ်သဖြင့်သွား၍ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ အမရပူရ ဆရာတော်ထံသို့လည်း ဝင်၍ ကန်တော့ကြသည်။

ဆရာတော်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် လိုက်လျောပါ၏။ “ဪ... ကြုံတုန်း ပြောရဦးမယ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်း စာရွက်ကလေးတွေ ရိုက်ပြီးပြီကွ၊ မင်းတို့လဲ ယူသွားကြ၊ မိုးကုတ်ကျတော့ ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေကို ဝေပေး။”

“ပြီးတော့ မောင်မြင့် မင်းကတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လယ်ပုံ ပြတ်ပုံ နားလည်ပြီးပြီ၊ သန်းသန်းက ကလေးတစ်ဘက်နဲ့ ဆိုတော့ မကြေညက်သေးဘူး၊ မင်းက ရှင်းပြလိုက်၊ အခုလဲ နည်းနည်း ငါ ရှင်းပြပေးဦးမယ်၊ ကဲ ဒီနားကို လာကြ” ဟုဆိုကာ ရှင်းပြပေးပါသတတ်။

ထို့နောက် “ဆရာတော် နေကောင်းပါရဲ့လား ဘုရား၊ နည်းနည်း ပိန်သွားသလို ထင်ရတယ်” ဟု မေးလျှောက်ကြရာ “နေကောင်းပါတယ်ကွ၊ ဟို... တလောက နေတော်တော် ပူလိုက်တယ်၊ အဲဒီအရှိန်နဲ့ နည်းနည်းနွမ်းသွားရုံပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

“အဲဒီရက်တွေတုန်းက မင့်အမေ မဖုံ ဒီမှာလာ တရားအားထုတ်နေတာ၊ ပူလွန်းလို့ မိတ်တွေ အဖုတွေ ထွက်၊ ဒါနဲ့ ငါက ပြန်လွှတ်လိုက်ရတယ်”

“တပည့်တော်တစ်ခု လျှောက်ချင်တယ် ဘုရား၊ ယခု သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၅-ရက်နေ့ မိုးမိတ်မြို့နန်းဦးကျောင်းမှာ ကထိန်အလှူကြီး တပည့်တော်လူ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား၊ မိုးမိတ်ရော မိုးကုတ်ရော သံဃာစုံ ကြွပါလိမ့်မယ် ဘုရား။”

“ဟယ်... မင့်အစီအစဉ်က တယ်ကောင်းပါလား” “မှန်ပါ အဲဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဒီအမရပူရမှာ လဲ ကိုချစ်လှ+မသောင်း (ရန်ကုန် မိုးကုတ်အဖွဲ့ချုပ်၊ ယခု လက်ရှိ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်ကျော်၏ နှမနှင့် ယောက်ဖ)တို့က ရှင်ပြုနဲ့ ကထိန်လှူကြမှာ။

ဒီတော့ ဒီမိသားစုတွေပဲ ကထိန်၂-ခုကို လူစုခွဲပြီး သွားကြရမှာ ဆိုတော့ နည်းနည်း ကျဲသွားနိုင်စရာ ရှိတယ် ဘုရား။

အဲဒါကြောင့် ဒီအမရပူရက ကထိန်ကို ရက်ရွှေ့ပေးနိုင်မလား ဘုရား” ဟူ၍ ဦးမြင့်က လျှောက်ထားပါသတတ်။

ဖြစ်ချင်တိုင်းလဲ မဖြစ်ရပါ

ဆရာတော်က ဘာမျှ မပြောဘဲ ငေးနေပြီးမှ “အေးကွာ... မင်းလဲ မင့်အကြောင်းသင့်အောင် စိမ့်ပေါ့၊ ရက်ပြောင်းတဲ့ကိစ္စလဲ အကြောင်းသင့်ရင် ပြောရတာပေါ့” ဟူ၍မျှသာ မတင်မကျ မိန့်ပါတော့သတတ်။

ထို့နောက် ဆရာတော်က “အခု ငါ လမ်းတွေ ပြင်နေတယ်ကွ၊ မြို့လယ်လမ်းမကြီးကနေပြီး ကျောင်း

တိုက်ဘက်ကို ခွဲထွက်လာတဲ့ လမ်းသွယ်တွေကို ပြင်နေတယ်၊ ကတ္တရာလဲ ခင်းနေတယ်” ဤသို့ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလွှဲသွားပါသတတ်။

“ကဲကဲ မင်းတို့ မပေါ့ကြနဲ့၊ ငါက လမ်းမှန်ပေါ် တင်ပေးပြီးပြီ၊ ဆက်လက် လျှောက်ဖို့က မင်းတို့ တာဝန်” ဟု သတိ ပေးပြီးလျှင် ပြန်ခွင့် ပြုတော့၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ယခု တစ်ပတ်(၄)နာရီခန့်မျှကြာအောင် လက်ခံစကား ပြော ဆုံးမဩဝါဒတွေ ပေးနေတော်မူသည်။

မိုးကုတ် ပြန်ရောက်လျှင် ကထိန်အတွက် ဆောင်ရွက်ဖွယ်တို့ကို ဆောင်ရွက်နေခဲ့၏။ တရွေ့ရွေ့ ဖြင့် ကထိန်ရက်တွေ နီးလာပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော် ဦးနရိန္ဒလည်း ပင့် သံဃာတော်များနှင့် နေထိုင်ရေး အတွက် မိုးမိတ် နန်းဦးကျောင်းသို့ ကြွ၍ ကိစ္စအဝဝ စီမံနေသည်။

သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၄-ရက်နေ့ ညနေ လဲ ရောက်လာရာ “အမရပူရမှာ ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလ ပျံလွန်တော်မူပြီ” ဟု ကြေးနန်းစာ ဝင်လာပါ တော့သည်။

ထိုသတင်းသည် ငှက်ဆိုး ထိုးလိုက်တဲ့အသံလို ထင်လိုက်ကြရပြီးလျှင် အားလုံး အသံတွေ အူတွေ ပြောင်းပြန် လန်ကုန်သလို ခံစားလိုက်ကြရတော့၏။ အပူမီး ဟုန်းဟုန်းတောက်ကြပြီ။

ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဖုံကား လူးနေတော့၏။ “မနက်ဖြန် မင့်ကထိန်ကို ငါ မလိုက်တော့ဘူး၊ ဆရာတော် ဦးနရိန်ကို ယခုညရောက် မိုးကုတ်ကို ပြန်ပင့်၊ မနက်ဖြန် တောင်မြို့ (အမရပူရမြို့) ကို သွားကြမယ်” ဟု ပြောနေ၏။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း စီစဉ် ပေးကြရလေသည်။

“ဪ... ဆရာတော်က ကထိန်ရက် ပြောင်း မပေးတာ ဒါကြောင့်ကိုး” ဟု ယခုမှ သိရပါတော့၏။ ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်ရချေတကား။

ကျောင်းအမကြီးဒေါ်ဖုံမှာ အပူမီးတဟုန်းဟုန်း တောက်လျက် အမရပူရသို့ ရောက်လာတော့သည်။ သောက ပရိဒေဝ ဥပါယာသတို့ ဒဏ်ချက်ဖြင့် ညက် ညက် ကြနေပြီ။ ကားပေါ်မှပင် မဆင်းနိုင်တော့၊ လူ တွဲဖြင့် ဖေးမလျက် တရွေ့ရွေ့လာပြီးလျှင် ဆရာတော် ၏ ရုပ်အလောင်းကို ရှိခိုးဦးတိုက်ရင်း ပုံလျက်သား ကျ၍ သွားတော့သတတ်။

အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ကြခြင်း

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ယခုလို ရုတ်တရက် ပြောင်းလွဲသွားရသည်ကို မည်သူမျှ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရပါသည်။ “ဘယ့်နှယ်... မနက်တုန်းကတောင် အလှူပွဲမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတွေကို ဧည့်ခံနေသေး၊ ဆရာတော် ဘုရားကြီးတွေကို ကျောင်းပေါ်ကနေ ကျောင်းအောက် မော်တော်ယာဉ်များအထိ လိုက်ပို့ နေပါသေးတယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ” ဟု အမျိုးမျိုး တွေးကြ၊ အမျိုးမျိုး စဉ်းစား နေမိကြတော့သည်။ တချို့ကတော့လည်း-

“ယခုလို ရုတ်တရက် ပျံတော်မူတာဟာ ဆီးချို ကြောင့်လား၊ သွေးတိုးကြောင့်လား၊ လေငန်း ရောဂါကြောင့်လား၊ သွေးကြောထဲ သွေးခဲပိတ် ဆို့သောကြောင့်လား၊ ဘာလား- ညာလားနဲ့

“လား” ပေါင်းများစွာ မေးခွန်းတွေ ထုတ်ပြီးလျှင် အနီးကပ် ပြုစုနေသူများကိုပင် ပေါ့လျော့သော ကြောင့်ဟု အပြစ်တင်ကြပြန်၏။

ယခုလို တွေးကြ မေးကြ စဉ်းစားကြသည်မှာ လည်း ယခင်နှစ်တွေတုန်းက ဆရာတော်ဘုရားကြီး၌ ဤဆိုခဲ့ပြီးသော ရောဂါများ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ စဉ်းစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်-

ယခု အချိန်အခါ၌ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ သွေးတိုးရောဂါနှင့် ဆီးချိုရောဂါများမှာ ပျောက်ကင်း သလောက် ရှိနေပါပြီ။ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် အမြဲတမ်းလို စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေချက်အရ သိနေရပါသည်။ ထို့ပြင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥပဓိရုပ်မှာလည်း အမြဲတမ်း လန်းဆန်းကျန်းမာလျက်ပင် တွေ့နေကြရပါသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဈာပနကော်မတီ ဖွဲ့စည်းခြင်း

ဤသို့ ဝေဖန်ရင်း သုံးသပ်ရင်းဖြင့် တပည့် ၁၀၀၀ ၁၀၀၀မတွေ တဖြည်းဖြည်း များ၍ များ၍ လာကြသည်။ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ စုံလင်သလောက် ဖြစ်လာကြ၍ “ဈာပနကော်မတီ” ဖွဲ့စည်းကြတော့၏။

အမရပူရ၊ မန္တလေး၊ မိုးကုတ်နှင့် ရန်ကုန်တို့မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်များ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ရင်းနှီးသော ၁၀၀၀ ၁၀၀၀မများ စုံလင်အောင် ပါဝင်စေ၍ ဈာပနကော်မတီ ဖွဲ့စည်းကြသည်။ ဖွဲ့စည်းပြီးပြီဆိုလျှင်ပင် ပြောဆိုပိုင်ခွင့် ရှိလာကြတဲ့အတွက် ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလာကြတော့၏ -

“ဒီဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုပါနဲ့၊ ဆေးထိုးဆေးစိမ်ထားပါ” တဲ့။

အချို့ကလည်း-

“ဒီဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ဆေးထိုးဆေးစိမ်ရန်ပင် မလို၊ ဒီအတိုင်းထားလည်း ပုပ်ပွန်စော်ခြင်းရှိမည် မဟုတ်ပါ” တဲ့။

ဤသို့ ပြောဆိုဝေဖန်သုံးသပ်ကြရင်း ညပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ည ၈-နာရီခန့်ကျမှ “ဆေးထိုးထားတာကတော့ ပိုသည် မရှိနိုင်ပါဘူး” ဟု အများက သဘောတူကြလေသည်။

ယင်း သဘောတူညီချက်အရ မန္တလေး တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ ဦးနက်နှင့် ဇနီး ဒေါ်သာယာတို့က တာဝန်ယူ၍ ဆေးသွင်းရန် စီမံကြတော့သည်။ ကိုနောက် ည(၉)နာရီအချိန်တွင် စတင်၍ ရုပ်ကလာပ်တွင်းသို့ ဆေး စ၍ သွင်းကြလေသည်။

အကြောင်းရင်း ပေါ်၍လာခြင်း

ပထမသော် ရုတ်တရက် ဆေးသွင်း၍ မရပါ။ ရုပ်ကလာပ်၏ ပေါင်ရင်းမှ သွေးကြောကို ထုံးစံအတိုင်း ခွဲစိတ်လိုက်ရာ (လူကောင်းပကတိကဲ့သို့) သွေးစိမ်းရွှင်ရွှင် အထက်သို့ လေးလက်မခန့် ထောင်၍ ပန်းထွက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်ကြကာ အချို့က “နေကြပါဦး၊ နေကြပါဦး၊ ဆရာတော် ပျံတော် မမူသေးဘူး ထင်တယ်၊ စမ်းသပ်ကြပါဦး” ဟု တားမြစ်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာဝန်များက သေသေချာချာ ထပ်မံ စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြရပြန်လေသည်။ သို့သော် ထင်သလို မဟုတ်ကြပါ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ဆေးများကို ဆက်လက် သွင်းရာ ဆေးများ မဝင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သွေးကြောများကို ခွဲစိတ်ရှာဖွေရာ သွေးကြောအတွင်း၌ ညှိပုပ်၍ခဲနေသော သွေးခဲများကို တွေ့ကြရလေသည်။ ထိုသွေးခဲများကို ဖယ်ရှားပေးပြီးမှ ဆက်လက် ဆေးသွင်း၍ ရပါသည်။ ဤနေရာတွင် ဆေးသွင်းသော ဆရာတို့က ဤသို့ မှတ်ချက်ချကြပါသတတ်-

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံတော်မူတာဟာ သွေးကြောထဲမှာ သွေးခဲပိတ်သောကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လေငန်းရောဂါမှာလဲ သွေးကြောထဲမှာ သွေးခဲပိတ်မှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်။ သို့သော် အဲဒီတုန်းက

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လုံးဝပိတ်ဆို့ခြင်း မဟုတ်သေး၍ အနည်းငယ် ပါးရွဲသွားခြင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ယခုအကြိမ်မှာတော့ သွေးကြောမကြီးထဲ မှာ သွေးခဲ၍ အပြီးအပိုင် ပိတ်ဆို့သွားသော ကြောင့် ပျံ့တော်မူရခြင်း ဖြစ်တာပဲ” တဲ့။

အကယ်၍ သွေးတိုး၊ ဆီးချိုရောဂါတို့ ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် အာရုံကြောများက အရင် ပျက်စီးရလို့ တရားဟောနိုင်ဖို့ပင် မလွယ်ပါဘူး- တဲ့။ သတိလည်း ချွတ်ယွင်းနိုင်တယ်-တဲ့။

ယခုကား ထိုသို့ မဟုတ်ခဲ့ချေ။ တရား တော်တွေကိုလဲ နေ့စဉ် ဟောတော်မူနိုင်၏။ သတိလည်း အမြဲတမ်း ကောင်းနေတော်မူ၏။

ပြီးတော့ “သွေးတိုးနှင့် ဆီးချိုရောဂါ တို့မှာ အတက်မရှိ၊ အမှန်တန်းမျှသာ ရှိသည်”

ဟု ဆရာဝန်ကြီးများလည်း စမ်းသပ်သိရှိထား ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရောဂါများမဖြစ်နိုင်။

အဲဒါကြောင့် ယနေ့ နံနက် ၁၁-နာရီ၊ ၃၀မိနစ်ခန့်ကျမှ စတင်ပြီး သွေးကြောထဲမှာ သွေးခဲ၍ ပိတ်ဆို့သော ဝေဒနာ ကပ်ရောက်လာ သည်-ဟုသာ ခန့်မှန်းနိုင်ဖွယ် ရှိကြောင်း မှတ်ချက် ချကြပါသတတ်၊ ဤသို့လျှင် အကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေပြကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ဘယ်လိုပင် ပြောပြော “အချိန် ရောက်လာ၍ ကံဖြတ်သောကြောင့် ပျံ့တော်မူရခြင်း ဖြစ်သည်” ဟု ဆိုခြင်းက အမှန်ဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဆေးသွင်းခြင်းကိစ္စများ ထိုနေ့ ည(၁)နာရီခန့် ကျမှ ပြီးစီးသွားတော့သည်။

ကျင်းပပူဇော်ရန် ရက်သတ်မှတ်ခြင်း

ဈာပနကော်မတီတွင် ဆရာတော် သံဃာတော် များနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များပါ ပါဝင်စေပြီးလျှင် ဆရာတော် သံဃာတော်များကို ဦးထိပ်ထားလျက် ဖွဲ့စည်းကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဖွဲ့စည်းကြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ စည်းဝေးနေကြသည်။ ကျင်းပပူဇော်ကြမည့်ရက်၊ နောက် ဆုံး အန္တိမဈာပန မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြမည့်အချိန်၊ ကျင်းပမည့် နေရာတို့ကို ရွေးချယ်ကြ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သီတင်းကျွတ် လပြည့် ကျော် ၄-ရက်နေ့တွင် ပျံ့တော်မူသည်ဖြစ်၍ သီတင်း ကျွတ်လထဲက ၁၀-ရက်မျှကျန်တော့သည်။ တန်ဆောင် မုန်း တစ်လ၊ နတ်တော် တစ်လ၊ ပြာသိုလထဲက ၅-ရက်ခန့်မျှ ယူလိုက်လျှင် အားလုံး ၂-လခွဲမျှ ပြင်ဆင် ချိန် ရနိုင်၏။

ထိုသို့ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် ပြာသိုလဆန်း ၉-ရက် နေ့မှ စတင်ကျင်းပပါက ပြာသိုလပြည့်နေ့အထိဆိုလျှင် (၇)ရက် ရနိုင်သည်။ (၇)ရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပကြရန် ဖြစ်၏။ (၇)ရက်ပြည့်မြောက်သော ပြာသိုလပြည့်နေ့မှာ နောက်ဆုံး အန္တိမဈာပန မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြမည်၊ ဤသို့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် အားလုံး သဘောတူညီစွာ အောက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်ကြသည်-

- (က) သက္ကရာဇ် ၁၃၂၄-ခု ပြာသိုလဆန်း ၉-ရက်နေ့မှ ပြာသိုလပြည့်နေ့အထိ (၃.၁.၆၃ မှ ၉.၁.၆၃နေ့အထိ) ၇-ရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပပူဇော်ကြရန်။
- (ခ) နောက်ဆုံး ပြာသိုလပြည့်နေ့ မွန်းလွဲ ၂-နာရီ ၃၀-မိနစ်အချိန်တွင် အန္တိမအဂ္ဂိဈာပန မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြရန်။

တစ်ဘဝသာသနာ

(ဂ)ကျင်းပမည့်နေရာကား အမရပူရမြို့၊ အိုးတော်ရပ် (အမရပူရမှ စစ်ကိုင်းကို သွားသော မော်တော်ကားလမ်း၊ မီးရထားသံလမ်း၏ မြောက်ဘက်) အမရပူရမြို့၏ အနောက်တောင်ဘက်က ဧက (၅၀)ကျော် ရှိသော ပွဲတော်အင်း ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို အသုံးပြုရန်။

(ဃ)ဤ(၂)လခွဲအတွင်းမှာ ဖော်ပြပါ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်၌ လောင်တိုက် တလား ပြာသာဒ် မဏ္ဍပ်၊ လိုအပ်ရာအရပ်ရပ်တို့ကို နှံ့စပ်ပြီးစီးအောင် ပြင်ဆင်ကြရန် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ စည်းဝေးဆုံးဖြတ်ကြပြီးနောက် ထိုအချိန်မှပင် စတင်၍ ကိုယ်စီကိုယ်ပင် ပြင်ဆင်လုံးပန်းကြပါရန် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းလိုက်ကြလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ဆေးသွင်းခြင်း ကိစ္စများကို နောက်ရက်များတွင်လည်း ဆက်လက်ပြုလုပ်ကြသည်။ အကြောင်းမူကား (၂)လခွဲတိုင်တိုင် ထားပြီးမှ ကျင်းပ

ပူဇော်ကြမှာ ဖြစ်၍ စိတ်ချရအောင် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များပင် ဖြစ်၏။

၇-ရက်တိုင်တိုင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆက်လက်ဆေးသွင်းကြသည်။ ၇-ရက်လုံးလုံးပင် ဆေးထိုးသွင်းတိုင်း သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များ ပန်းထွက်နေ၏။ အများပင် ဖူးတွေ့နိုင်ကြသည်။

ဆေးသွင်းပြီးသောအခါ ရုပ်ကလာပ်တော်မှာ အနည်းငယ် တောင့်တင်းသွားပါ၏။ သို့သော် ဘယ်ဘက် လက်မောင်းအရင်းတွင်ကား (လူကောင်းပကတိကဲ့သို့) ပျော့အိအိကလေး နေကာ တွဲလျားကျသော အသားများကိုပင် လှုပ်၍ ရနေသည်။

ပထမရက်ပိုင်းတွင် ဆေးသွင်းလိုက်သော ဒဏ်ကြောင့် ရုပ်ကလာပ်တော်မှာ အညှိကွက်များ ပေါ်လာကြ၏။ နောက်ရက်များတွင်မူကား အသားတော်များ ဝါဝင်းလာကြပြီးလျှင် ကျိန်းစက်နေသကဲ့သို့ ထင်ကြရပြန်တော့သည်။

ခန္ဓာဝန်ချ-ဝေါဟာရ

“မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူသည်”ဟု ကြားကြ၍ အမရပူရမြို့တွင်းမှ ဒကာ ဒကာမများ၊ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ မုံရွာ၊ မြစ်ငယ်ကျောက်ဆည်၊ မိတ္ထီလာ၊ မိုးကုတ်၊ ရန်ကုန် စသော အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဒကာ ဒကာမများ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တရားတွေကို နာယူထားရတဲ့ ဒကာ ဒကာမများ၊ တပည့်ပရိသတ်များ စုပြုံရောက်လာကြတော့၏။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ များ၍ များ၍သာ လာတော့သည်။ ရိပ်သာဝင်းကြီးအပြည့်မျှ ဖြစ်လာကြတော့၏။ ဖူး၍မဝအောင် ဖြစ်ကြရတော့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကိုလည်း နှုတ်ဖြင့်မဆံ့ ထုတ်ဖော်၍ ချီးကျူးကြ၏။ ပါးစပ်အပြည့်

မျှ ပြောဆိုချီးကျူး၍ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြသည်။ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ဖူးမြော်ရသည်မှာလည်း ပကတိသက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်ကလို ကြည်ညို၍ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရတော့၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံတော်မမူခင် သီတင်းကျွတ် လဆန်း (၁၃)ရက်နေ့ညက ရိပ်သာဝင်းအတွင်းရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်သို့ ဝင်းဝင်းကြီး ကျလာပုံ၊ ထို့နောက် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်(၁)ရက် (၂)ရက် (၃)ရက်နေ့ညများကလည်း ညစဉ် ညတိုင်း အရောင်အလင်းကြီးတို့ဖြင့် လာကာ ဆရာတော် ဘုရားရဲ့ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ တစ်စုံတစ်ဦး၏ လျှောက်ထားသံကို ကြားနေရပုံ၊ ထို့ပြင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဟောပြောချက် ဒေသနာအစုံတို့ကို ငုံ့ခြုံ ပြန်လည် ဆင်ခြင် အောက်မေ့ကြ၍-

“ဆရာတော် ဘုရားကြီးဟာ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်နိုင်၊ ယခု ပြောနေကျ ဝေါဟာရဖြင့် “ပျံတော်မူသည်” ဟုပင် မသုံးထိုက်တော့ပါ။ ထို့ထက်မြင့်သော ဝေါဟာရတစ်မျိုးမျိုးဖြင့်သာ သုံးနှုန်းထိုက်ပါတယ်”

ဤသို့ ပြောကြဆိုကြရင်း ဝေဖန်ကြရင်း သုံး သပ်ကြရင်း ဤအကြောင်းအရာတို့ကို ဆရာတော် သံဃာတော်တို့အား လျှောက်ထားကြတော့၏။ ထိုအခါ ယင်းကိစ္စကို ဦးစားပေး စဉ်းစားကြပြီးလျှင် ပရိယတ် ကျွမ်းကျင်သော ဆရာတော် သံဃာတော် အရှင်မြတ် တို့နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြ၏။ အရှင်မြတ်တို့က မယုတ် မလွန်ဖြစ်အောင် ဤသို့ သုံးသပ်တော်မူကြသည်-

“ဤမိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို “ပျံ တော်မူသည်” ဟု ဆိုလျှင်လည်း ဝေါဟာရမှာ နိမ့်ကျလွန်းနေသည်။ “ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်” ဟု သုံးနှုန်းလျှင်လည်း အများ၏ စိတ်နှလုံးတွင် ညက်ညောချင်မှ ညက်ညောကြမည်။

ထို့ကြောင့် အလယ်အလတ် သဘော လည်း ဆောင်၊ အဓိပ္ပာယ် အပြည့်အဝလည်း ရတဲ့ (ဘာရနိက္ခေပန) “ခန္ဓာဝန်ချသည်” ဟု သုံးနှုန်းလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်”

ဤသို့ တိုင်ပင်ကြကာ ထိုအခါမှစ၍ ကျေကျေ နပ်နပ် အများ သဘောတူ ဝေါဟာရသစ် တစ်ရပ်ကို သတ်မှတ် တီထွင်လိုက်ကြတော့သည်။

“မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအတွက် “ပျံ တော်မူသည်” ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရအစား “ခန္ဓာဝန် ချတော်မူသည်” ဟု သုံးနှုန်းကြရန် ဖြစ်သည်။

တည်ငြိမ်သော ဝေါဟာရ

ဤဝေါဟာရမှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောအပ်သော စကားလုံး ဖြစ်၍ တည်ငြိမ်သော ဝေါဟာရလည်း ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ခန့်ညားသော စကားလုံးဖြင့် သုံးနှုန်းပူဇော်ရာလည်း ရောက်သည်။ သံယုတ်ပါဠိတော် ဒုတိယအုပ်၊ ခန္ဓဝဂ္ဂ သံယုတ်၊ စာမျက်နှာ(၂၂)၅ အောက်ပါအတိုင်း ဟော တော်မူထားသည်။

ဘာရာ ဟဝေ ပဉ္စက္ခန္ဓာ၊
ဘာရဟာရောစ ပုဂ္ဂလော။
ဘာရာ.ဒါနံ ဒုခံ လောကေ၊
ဘာရနိက္ခေပနံ သုခံ။ ။

ပဉ္စက္ခန္ဓာ-ခန္ဓာငါးပါးတို့သည်၊ ဟဝေ-စင်စစ်၊ ဘာရာ-ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတို့ပေတည်း၊ (ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကြီးတို့နှင့် တူကြပေကုန်၏။) ပုဂ္ဂလော-မိန်းမ ယောက်ျား အများထိုထို ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသမျှသည်၊ ဘာရဟာ ရော စ-ဝန်ထမ်းသမားပေတည်း၊ (ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို

သယ်ပိုးကြသူများနှင့် တူပေ၏။) ဘာရာ.ဒါနံ (ဘာရ+အာဒါနံ)-ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကို မရ-အရ၊ ခဏ ခဏ၊ ယူ-ယူနေခြင်းသည်၊ လောကေ- သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ သိုက်မြုံလောက ဩကာသကြီးအတွင်း ၌၊ ဒုခံ-ဆင်းရဲခြင်း၏အကြောင်းပေတည်း။

ဘာရနိက္ခေပနံ-ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကို ပစ်ချနိုင်ခြင်း သည်၊ (ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကို ဘဝအဆက်ဆက် မထမ်းတော့ ဘဲ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် ပစ်ချနိုင်ခြင်းသည်၊ (ဝါ) ပစ်ချ နိုင်ပါမှ) သုခံ-ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းပေတည်း၊ (ဝါ) ချမ်းသာအစစ် အနှစ်သာရ အပြည့်အဝ ဖြစ်ပေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုဒေသနာတော်တွင် (ဘာရနိ က္ခေပန) “ခန္ဓာဝန်ကို ပစ်ချ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးသည် ရိုးရိုးပစ်ချခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆိုလို တော်မူရင်းအဓိပ္ပာယ်မှာ နောက်ထပ်ဘဝအဆက်ဆက် ခန္ဓာတွေကို မယူတော့ဘဲ ပစ်ချခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုတော်မူ သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

နိဗ္ဗာန်စံကျောင်းချ အခမ်းအနား

ယခုအထိ မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်အလောင်းတော်မှာ မင်္ဂလာရိပ်သာအတွင်းရှိ ခန္ဓာဝန် ချတော်မူခဲ့ရင်း ဖြစ်တဲ့ ဦးကျော်သိန်း+ ဒေါ်တင်လှတို့၏ ထေရာဝါသ စံကျောင်းတော်ပေါ်မှာပင် ရှိသေးသည်။ ထိုနေရာမှာ အများလာ၍ ဖူးမြော်ကြရာတွင် ကျဉ်းကျပ် နေ၏။ အလှည့်ကျနှင့် ဖူးမြော်နေကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ရန် စီမံနေကြ၏။

ထိုကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးမှာလည်း မင်္ဂလာ ရိပ်သာအတွင်းရှိ ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့၏ တရားဓမ္မာရုံ ကြီး တစ်ခုသာလျှင် ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုဓမ္မာရုံကြီးကို “နိဗ္ဗာန်စံကျောင်း” အဖြစ် သတ်မှတ်ကြကာ (၇)ရက် ပြည့်မြောက်သော သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၁၀- ရက်နေ့၌ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ရန် သတ်မှတ်ကြ၏။

ထိုသို့ နိဗ္ဗာန်စံကျောင်း ပြောင်းရွှေ့ပွဲ အခမ်း အနားသို့ သံဃာတော်(၅၀၅)ပါး ပင့်ဖိတ်ထားကြသည်။ ထိုနေ့တွင် သံဃာတော်များ စုံညီစွာ ကြွရောက်လာကြ

၏။ စုံညီသောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့် တပန်း ရဟန်းသံဃာတော်များကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ကြ ပြီးလျှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ပခုံးဖြင့် ထမ်း- လက်ဆင့်ကမ်းလျက် စဉ်တန်းရပ်တည် ကာ ပြောင်းရွှေ့ကြပါသည်။

ထို့နောက် ထိုအခမ်းအနားတွင် ပါဝင်ကြသော သံဃာတော် (၅၀၅)ပါးတို့အား သံသပိတ် အလုံးပေါင်း (၅၀၅)ကို အဖုံး သပိတ်ခြေနှင့်တကွ လှူဒါန်းကြ၏။ ဒံပေါက်ဆွမ်းအပြည့် ထည့်၍ လှူကြသည်။ ပန်းကန် အစုံ(၅၀၅)စီ ပါကြ၏။ ထို့ပြင် ပေါ်ပလင် သင်္ကန်းခွံစုံ (၅၀၅)၊ ထီးအလက်ပေါင်း (၅၀၅)၊ ဖိနပ်အရံပေါင်း (၅၀၅)၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အထည်ပေါင်း (၅၀၅)ပါ လှူဒါန်းကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ထိုအချိန်မှစ၍ နိဗ္ဗာန်စံကျောင်းကြီးပေါ်၌ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် အားရပါးရ ၀၀ကြီး ဖူးနိုင်ကြလေသည်။

ရုပ်ကလာပ်အတိုင်း ထားလိုသူများ

ယခုမှပို၍ နိဗ္ဗာန်စံကျောင်းခန်းမကြီးအလယ်မှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ထည်ထည်ခန့်ခန့် ဖြစ်လာသည်ဟု ဆိုသူတို့က ဆိုလာကြ၏။ ဆရာတော်ဘုရား၏ တရား တွေကို နာယူထားသူများက အားမရနိုင်အောင် ဖူး၍ မဝအောင် ရှိကြရသည်။

ခြေဖဝါးတော်မှ ဦးခေါင်းတော်တိုင်အောင်၊ ဦးခေါင်းတော်မှ ခြေဖဝါးတော် တိုင်အောင် ဖန်ဖန် တုံ့ခေါက် မျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် လျှောက်၍နေမိကြ၏။ ထိုမှနောက်၌ “ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ် တော်ကို မီးသဂြိုဟ်ခြင်းမပြုဘဲ ယခုလိုအတိုင်းထားလျှင်

ကောင်းမှာပဲ”ဟု တောင့်တသူတို့က တောင့်တလာကြ ၏။ ထိုမှ တစ်ဆင့် စကားတွေ ပြန့်ပွားကာ-

“ဟုတ်သားကပဲ... ရှေးက ထင်ရှားတဲ့ ဆရာ တော် ဘုရားကြီးတွေ တချို့ရဲ့ ရုပ်ကလာပ် တွေကို မီးမရှို့ဘဲ ဒီအတိုင်းထားပြီး ကြည့်ညှိ နေကြတာတွေလဲ ရှိတာပဲ။ ဥပမာ မာန်လည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ဆိုပါတော့၊ ဆေးစိမ် ပြီး ဒီအတိုင်း ထား ကြည့်ညှိနေကြတာပဲ။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုလဲ ဒီအတိုင်း ထားတာပဲ။”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဤသို့ ပြောဆိုကြရာမှ အမရပူရ ဦးထွန်းတင် တို့ လူသိုက်က ဤကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ခံယူချက်ချင်း သဘောတူလာ၏။ သူတို့လည်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို ကြည်ညိုနေကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တရားတွေကို အမြဲနာယူနေ သူတွေ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အထက်ပါစကားတွေကို နားဝင်လာကြသည်။ သို့ဖြစ်၍-

“ဟုတ်တယ်၊ အထက်ပိုင်း လူကြီးတွေကို ရအောင် ပြောမယ်၊ မီးမရှိပါနဲ့-လို့ ရအောင်

ပြောမယ်၊ နောက်ဆုံး ပြောလို့ မရရင် အလောင်းကို လုယူမယ်၊ မီးရှိခါနီးမှာ လူအင်အားနဲ့ အလောင်းကို ဝိုင်းအုံလုယူပြေးရမယ်” ဟူ၍ စီမံကိန်းချကြလေသည်။

မည်သို့ပင် ဦးထွန်းတင်တို့လူသိုက်က စီမံကိန်းချကြသော်လည်း ဆရာတော် ဦးနရိန္ဒ ဦးဆောင်သော ဆရာတော် သံဃာတော်များအဖွဲ့ကမူ “ထုံးစံအတိုင်း မီးရှိရမှာပဲ” ဟူ၍သာ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။

ပတ္တမြားခေါင်းနဲ့ ရုပ်အလောင်းတော်

မိုးကုတ် မြို့သူမြို့သား ဒကာ ဒကာမများက ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ရုပ် အလောင်းတော်ကို ပတ္တမြားခဲကြီးလို အောက်မေ့ကြသည်။ အဖိုး အနုဋ္ဌ တန်ဖိုး ဖြတ်၍ မရအောင် ထိုက်တန်သည်-ဟု ခံယူထားကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်အလောင်းတော် ကိန်းဝပ်စံပယ်ရန် ပတ္တမြားတွေ စီခြယ်ထားသော ခေါင်းတော်ကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်လာကြသည်။ သိန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ ထိုက်တန်သဖြင့် တန်ဖိုး ဖြတ်၍ မရ “အနုဋ္ဌ” ဟု ဆိုကြ၏။

ထိုအခါ ပတ္တမြားခေါင်းကြီးနှင့်လိုက်ဖက်အောင် ထိုပတ္တမြားခေါင်းကြီး တင်ဖို့အတွက် အများ ဒကာ ဒကာမတို့၏ ကောင်းမှုဖြင့် ပေါင်းစုကာ ဘော် ပြာသာဒ်ကြီး တစ်ဆောင်ကိုလည်း ပြုလုပ်ကြပြန်တော့သည်။

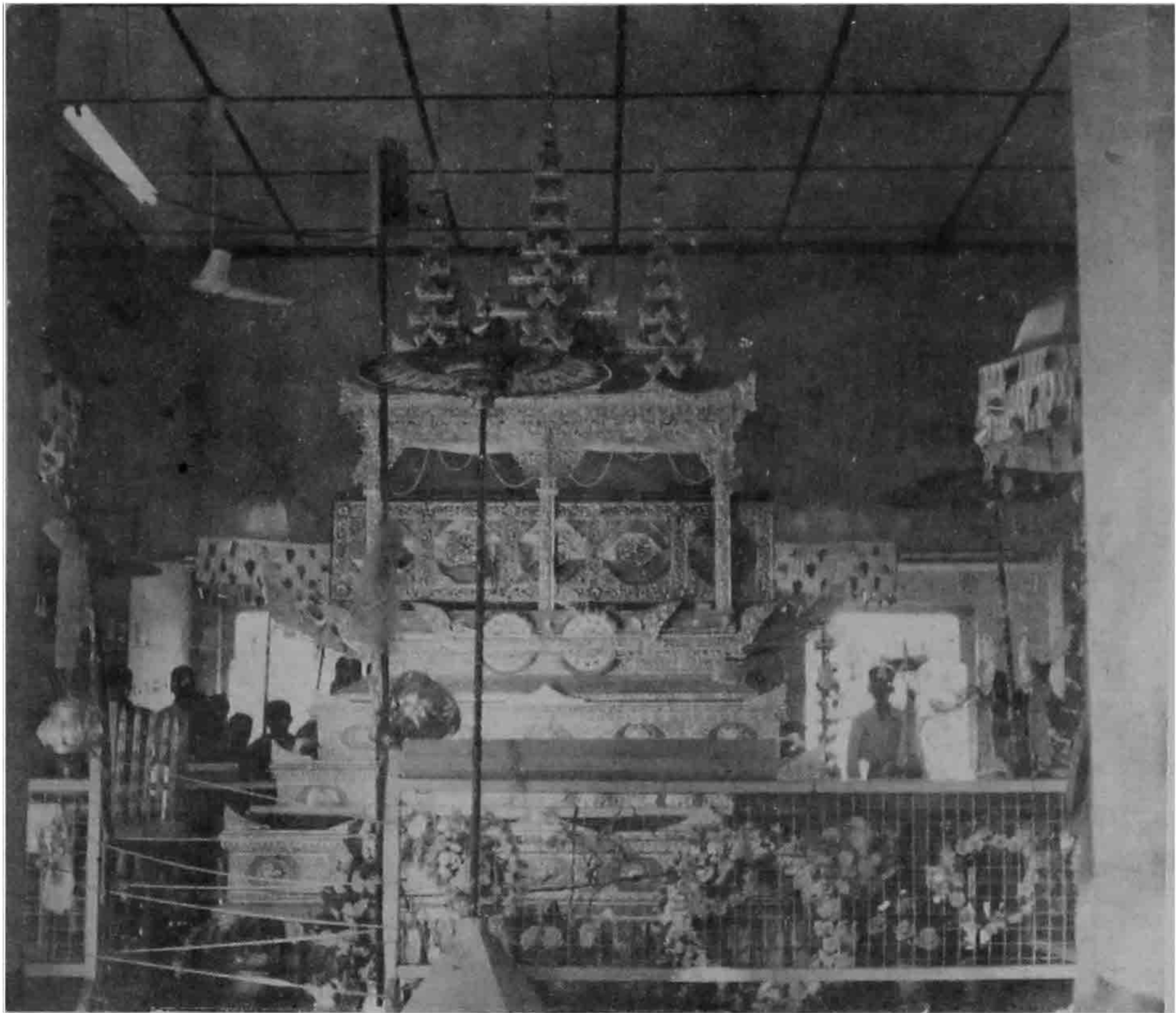
ထိုသို့ ပြုလုပ်ကြပြီးသောအခါ ယင်း ဘော် ပြာသာဒ်ကြီးပေါ်မှာ ပတ္တမြားခေါင်းကြီး တင်ကြသည်။ ပြီးမှ ထို ပတ္တမြား ခေါင်းကြီးအတွင်းမှာ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ရုပ်အလောင်းတော်ကို သွင်းပြီး ဝင်းဝင်း လက်လက် ပြီးပြီးပြက်မျှ၊ ကနုကနုရွှေထီးများ ရံလျက် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပူဇော်ကြပါသည်။

ပုလဲလုံးကလေးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ခြင်း

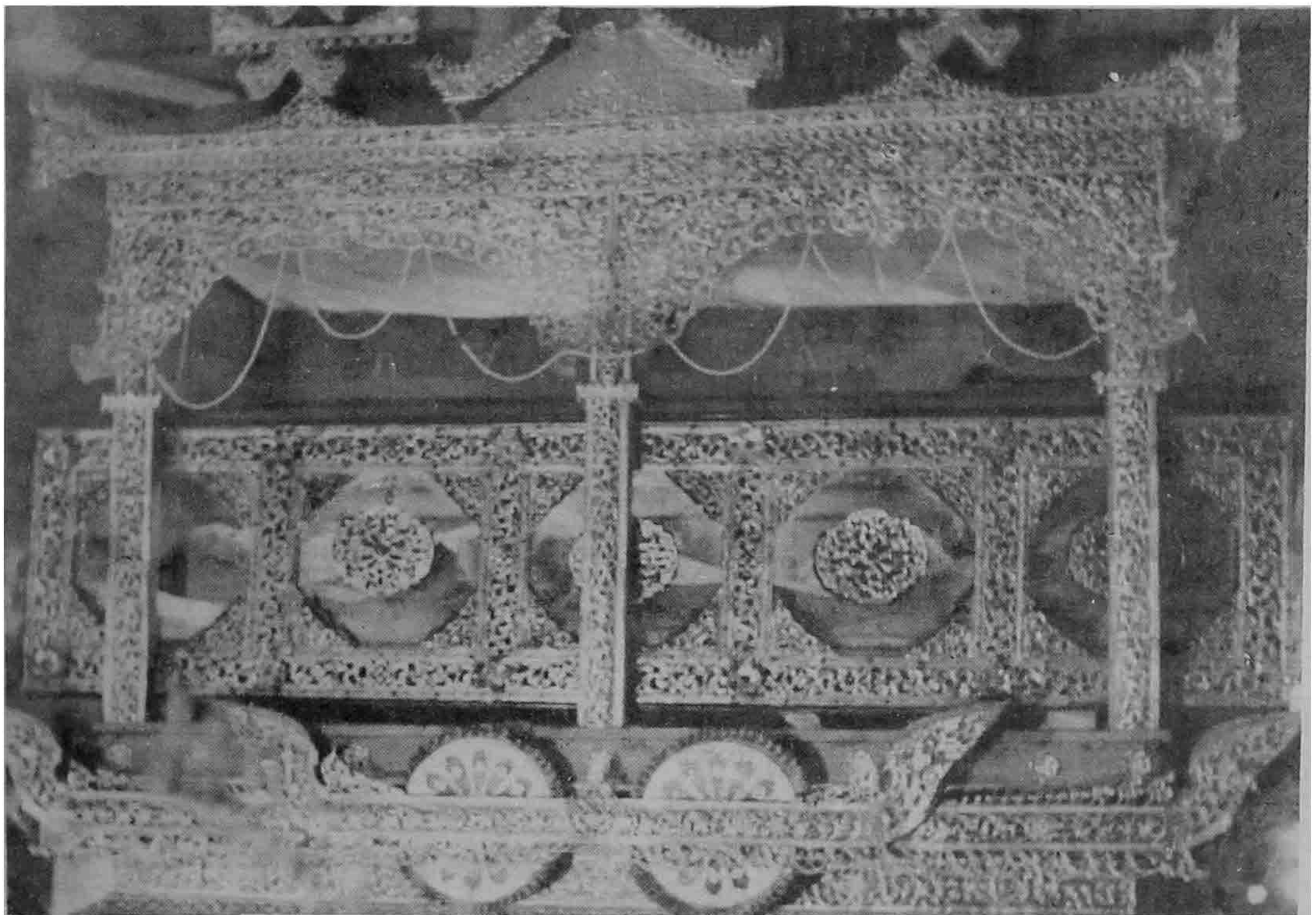
မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရား ဦးဝိမလ ခန္ဓာဝန်ချသောအခါ မိုးကုတ်မြို့မှ ဒကာ ဒကာမတို့က ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်စံရာ ခေါင်းတော်ကို ပတ္တမြားတို့ဖြင့် ခြယ်သကြ၏။ နီလာ ဂေါ်မုတ် ဥဿဖယား မြ

သား ကျောက်သံများဖြင့်လည်း မွမ်းမံကြ၏။ ကြည်ညိုကြသည့်အလျောက် အစွမ်းကုန် ခြယ်သ ပူဇော်ကြလေသည်။

ဤပွဲတွင် မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်မှ အရှင်

ပတ္တမြားခေါင်းနဲ့ ရုပ်အလောင်းတော်

အနီးကပ်ဖူးတွေ့ရလော့ ပတ္တမြားခေါင်းနဲ့ ရုပ်အလောင်းတော်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နေကာဘိဝံသ ဆရာတော်ဘုရားကမူ သူ့မှာ နီလာ
ဂေါ်မုတ် ဥဿဖယား မြသား ပတ္တမြားတွေ မရှိပါ။
ရွှေငွေပိုက်ဆံကြေးငွေလဲ သူ့မှာမရှိပါ။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်

နေကာဘိဝံသ ဆရာတော်က သူ တတ်နိုင်တဲ့ ပုလဲလုံး
ကလေးများပမာ လှပတဲ့ စကားလုံး ကလေး တို့ဖြင့်
တန်ဆာခြယ်လေသည်။ သူ့စကားလုံးကလေး တို့မှာ-

မင်္ဂလာပေါင်းစုံလှတဲ့ မင်္ဂလာဆရာတော်

၁။ ဌာနေနာသိ မဟာစေရ၊
အာဝါသေနာပိ မင်္ဂလာ။
ဓမ္မေန မင်္ဂလာ အာသိ၊
သာဝကေနာပိ မင်္ဂလာ။ ။

မဟာစေရ-ဓမ္မနေ့စဉ် ပွဲကြီးယင်၍ သွန်သင်
ဟောဖော် နေ့စဉ်ပျော်သည့် အို... ဆရာတော် အရှင်
မြတ် ဘုရား၊ ဘဝံ-တရားယူလို များလှ ဗိုလ်တို့
ကြည်ညိုအားထား အရှင်ဆရာတော်ဘုရားသည်၊ ဌာနေ
နာပိ-ဆရာကြီးအုန်း စတည်တုန်းက ထွင်တုန်းလဲပါ
စဉ်မကွာဘဲ သညာသမိုက် မင်္ဂလာတိုက်ဟူသော ဌာန
အားဖြင့်လည်း၊ မင်္ဂလာ အာသိ-အကျော်ညဝါ ဤ
တိုက်တာဝယ် ဆရာတော်ကား မင်္ဂလာ တစ်ပါးဟု
ကျော်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည် ဘုရား။

မဟာစေရ-တရားစည်ကြီး နေ့စဉ် ဟည်းအောင်
ခတ်တီးရိုက်ဆော် အို... ဆရာတော်အရှင်မြတ်ဘုရား၊
ဘဝံ-တရားနှင့်ကိုယ် ကိုယ်နှင့်တရား မကွဲပြားအောင်
မနားဟောဖော် အရှင် ဆရာတော်ဘုရားသည်၊ အာဝါ
သေနာပိ-သောင်းတန် သိန်းတန် ပူအေးခံအောင် စီမံ
ပုံကောင်း လှည့်လည် ပြောင်းဖို့ စံကျောင်းများစွာ စံ
နေရာအားဖြင့်လည်း၊ မင်္ဂလာ အာသိ-နတ်ဘုံလေလား
လူ့ဘုံလားဟု ထင်မှားဖွယ်ရာ မင်္ဂလာ ရှိပါပေသည်
ဘုရား။

မဟာစေရ-ဝိပဿနာ ဒေသနာဖြင့် ခါခါ မွေ့
လျော် အို... ဆရာတော် အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ဘဝံ-
အိုဘေးနာဘေး သေမည့်ဘေးမှ လွတ်ရေး ညွှန်ကြား
အရှင်ဆရာတော်ဘုရားသည်၊ ဓမ္မေနာပိ-နေ့တိုင်းစုံစုံ
ဟောမကုန်အောင် ဖုံဖုံပြတ်သား မြတ်တရားဖြင့်လည်း၊
မင်္ဂလာ အာသိ-လေးငါးထောင်နီး ပရိသတ်ကြီးကို
မငြီးစေရ တစ်နာရီမျှဖြင့် ပြည့်ဝစုံလင် မင်္ဂလာအရှင်

ဖြစ်ပါပေသည် ဘုရား။

မဟာစေရ-တရား ရေအေး အမြိုက်ဆေးကို
တိုက်ကျွေးနဲ့ကျော် အို... ဆရာတော်အရှင်မြတ်ဘုရား၊
ဘဝံ-ဒီက တမ်းတ ဟိုမြန်းကြွ၍ ဒီကြွပြန်သော် ဟို
က မျှော်လျက် ဖူးမြော်မဝ တတ-တနှင့် တ-သ
အစဉ် အရှင်ဆရာတော်ဘုရားသည်၊ သာဝကေနာပိ-
နန်းအမရ မန်းနဂရနှင့် ပတ္တမြားမြေခုံ မြို့ရန်ကုန်မှ
ဆန်စုံများတောင်း တပည့်အပေါင်းဖြင့်လည်း၊ မင်္ဂလာ
အာသိ-သူဌေး သူကြွယ် ကုန်သည် မင်းစိုး အမျိုးမျိုး
ကြောင့် တန်ခိုး ရှိန်ဝါ မင်္ဂလာကြီး ဖြစ်ပါပေသည်
ဘုရား။

ဤသို့လျှင်အရှင်နေကာဘိဝံသဆရာတော်ဘုရား
က မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရား ဦးဝိမလအပေါ် တွင်-

- (က) ဦးစွာပထမ မင်္ဂလာတိုက်ဟူသော နေရာ
ဌာနအားဖြင့်လည်း မင်္ဂလာ ရှိတော်မူပါ
ပေ၏။
- (ခ) သီတင်းသုံးတော်မူရာ စံကျောင်းတော်
အဖြာဖြာအားဖြင့်လည်း မင်္ဂလာ ရှိတော်
မူပါပေ၏။
- (ဂ) တရားစည်ကြီး နေ့စဉ် ဟည်းအောင်
ရိုက်တီးခတ်ဆော် ဟောမိန့်ဖော်လျက်
ဓမ္မတော်အနေအားဖြင့်လည်း မင်္ဂလာ
ရှိတော်မူပါပေ၏။
- (ဃ) ဟိုကိုကြွသော် သည်က မျှော်၊ သည်ကို
ကြွသော် ဟိုက မျှော်နှင့်၊ ကော်ရော်
လိုလား၊ လေးငါးခြောက်ထောင်မျှသော
ပရိသတ်ကြီးအားဖြင့်လည်း မင်္ဂလာ ရှိ
တော်မူပါပေ၏-တဲ့။

ဤသို့ ဂုဏ်ပြုချီးကျူးတော်မူထားသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

နတ်မဟုတ်၊ လူမဟုတ်၊ နာမ်နှင့်ရုပ်

၂။ ဧဝံ မင်္ဂလသမ္ပန္နော၊
ဇောန္တော နရမင်္ဂလံ။
ဒေဝါနံ ဒေသနတ္ထာယ၊
ဂတော ဒေဝနိမန္တနံ။ ။

ဧဝံမင်္ဂလသမ္ပန္နော-ဤသို့ ကုန်စင်၊ လူ့ဘုံတွင်မူ၊
ပြိုင်ယှဉ်ကင်းမြဲ၊ မင်္ဂလာပေါင်း စုံပြီဖြစ်၍၊ နရမင်္ဂလံ-
လူတို့အမြင်မှာ၊ မင်္ဂလာဟု၊ ထင်စရာအများ၊ မင်္ဂလာ
အများကို၊ ဇောန္တော-အနှစ်မရှိ၊ အကာအတိဟု၊ တပည့်
စင်စစ်၊ နားလည်ရစ်ဖို့၊ ထေရ်ချစ်ဘုန်းလူ၊ စွန့်တော်မူ
လျက်။

ဒေဝါနံ-နတ်ဘုံနတ်နန်း၊ နတ်ရေစမ်းနှင့်၊ နတ်
ပန်းတွေခြယ်၊ နတ်မောင်မယ်တို့အား၊ ဒေသနတ္ထာယ-
နတ်လဲ မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်ပဲ၊ နာမ်ရုပ်တွေချည်၊ ဖြစ်
ပျက်သည်ဟု၊ နားလည်စေကြောင်း၊ တရားကောင်းကို၊
နှစ်ထောင်းအားရ၊ ဟောပြခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဒေဝနိမန္တနံ-
သူတော်စိတ်ထား၊ နတ်အများ၏၊ လိုလား တောင့်တ၊
ပင့်ဖိတ်ရာဌာနသို့၊ ဂတော-ခြောက်ဆယ်သက်တော်၊
သုံးနှစ်ကျော်ဝယ်၊ အခါတော်ရောက်၊ အပင့်ထောက်
သဖြင့်၊ ဝမ်းမြောက်ကြည်ဖြူ၊ ကြွတော်မူလေပြီတကား။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း လူ့ပြည်လောကမှာ မင်္ဂလာ
တွေ- မင်္ဂလာတွေ မျိုးစုံခဲ့ပြီဖြစ်၍ “ဒါတွေက အကုန်လုံး
အနှစ်မပါ အကာသက်သက်သာ” ဟု သိအောင် ဟော
မြွက်၊ စွန့်ပစ်တော်မူခဲ့လျက်-

တစ်ဖန် နတ်ဘုံ နတ်နန်းက နတ်ပန်းတွေ
တဝေဝေခြယ် နတ်မောင်မယ် အစုံအစုံတို့အား “နတ်လဲ
မဟုတ်၊ ငါ မဟုတ်ဘဲ၊ နာမ်ရုပ်ချည်းသာ၊ ဖြစ်ပျက်၍
နေကြသည်တကား” ဟူ၍ တရားတော်ဟောမြွက်ဖို့ရာ
နတ်သူတော်ကောင်းတို့၏ ပင့်ဖိတ်ချက်အရ (၆၃)နှစ်
အရွယ်တော်မှာ နတ်ပြည်သို့ကြွတော်မူခဲ့ပြီ ဘုရား...”

ဟူ၍ သက်တူရွယ်တူ ၆၃-နှစ် ဆရာတော်က
အံ့အားသင့်စွာ မှတ်တမ်းတင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မှတ်ချက်။ ။ဤကဲ့သို့ ဂုဏ်ပြုချီးကျူးသော
ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေချိန်မှာ မိုးကုတ် ဆရာ
တော် ဘုရား၏ ရုပ်အလောင်းတော်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်မှု
မပြုရသေးပါ၊ ဘာမျှလည်း မသိရသေးပါ။

သို့ဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာတော် အရှင်
ဇနကာဘိဝံသက “မိုးကုတ် ဆရာတော် နတ်ပြည်သို့
တရား ဟောကြွတော်မူသည်” ဟု တင်စား ရေးသား
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

နောက်ဆုံးဂါရဝ-ကန်တော့ကြခြင်း

၃။ ဧတံ ဘန္တေ န တောသာဝ၊
သသောကာ ထေရဂမနံ။
အန္တောသောကံ နိဗ္ဗာပေယ၊
ဝန္တာမ ထေရဒေဟကံ။ ။

ဘန္တေ-လူတို့မင်္ဂလာ နှစ်မပါဟု ပစ်ခွာရက်ငြား
အို... ဆရာတော်အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ဧတံထေရဂမနံ-
တပည့်အများ လျစ်လျူထား၍ ကြွသွားရက်တဲ့ ဤဖြစ်ပုံ

ကို၊ သသောကာ-ဝမ်းနည်းမဆုံး ကြိမ်မီးအုံးသို့ အပူလုံး
ကြွ လှိုက်လှဲကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ နတောသာဝ-မည်သူ
ကမျှ မတားကြသဖြင့် များလှစွာတိုင် မကျေနပ်နိုင်ကြ
ကုန်ပဲသာလျှင်။

အန္တောသောကံ-နလုံးမှာစွဲ စိတ်ဝမ်းနည်း၍
လွန်ကဲ လှိုက်ဆူ အတွင်းပူကို၊ နိဗ္ဗာပေယ-တရား
ရေအေး အရှင့်ဆေးဖြင့် အေးအောင် ထိန်းသိမ်း ငြိမ်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အောင် ငြိမ်း၍၊ ထေရဒေဟကံ-နာမ်တော်မစပ် ရုပ်တော်
ဓာတ်ဖြင့် ကိန်းဝပ်စံပျော် အလောင်းတော်ကို၊ ဝန္တာမ-
အရှင်ပုံမြတ် ဂုဏ်တော်ဓာတ်ဝယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး၊
လက်စုံ မိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့ပါကုန်၏ အရှင်ဘုရား...။

အို... မင်္ဂလာဆရာတော်ဘုရား... “လူ့ပြည်
လောက၌ ရှိသမျှ မင်္ဂလာတွေဟာ အနှစ်အသားမပါ”
ဟူ၍ မိန့်မြွက်ကာ ကြွသွားတော်မူသောကြောင့် ဝမ်း
နည်းမဆုံး ကြိမ်မီးအုံးသို့ လူလုံးမလှ အပူလုံးကြွအောင်
သောကလှိုက်ဖို အငိုကြီး ငိုကြရပါကုန်သည် ဘုရား...။

နေ့စဉ်ဟောပြု အရှင်ဘုရား၏ တရားသဘော
ဓမ္မတွေကို နာကြား၍လည်း အားမရ- မဝကြသေးပါ
ဘုရား...။

ထိုသို့ များလှ သောက လှိုက်ဆူ ဤသို့သော
အတွင်းပူတို့ကို သီတဂူငြိမ်းချမ်းအောင် တရားရေအေး
ဖြင့် ပက်ဖျန်းပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား၏ ပုံတော်မြတ်ကို
ဂုဏ်တော်တွေ ဟပ်လျက် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိခိုးကန်
တော့ပါကုန်၏ ဘုရား...။

ဟူ၍ ဒကာ ဒကာမများက နောက်ဆုံး ဂါရဝ
ကန်တော့နေကြသည့်ဟန် ရေးသားထားတော်မူသည်။

ဖြစ်ချင်သမျှ၊ မဖြစ်ရ၊ ဟယ်... အနတ္တ

- ၄။ ဟာ သံယောဂါ ဝိယောဂန္တာ၊
- ဟာ မတန္တာ သဇီဝကာ။
- ဟာ နိစ္စာ သဗ္ဗသင်္ခါရာ၊
- ဟာ ဒုက္ခာ ဟာ အနတ္တကာ။ ။

သံယောဂါ-ထိုထိုဘုံဘဝ ကြုံသမျှ၌ ဆုံကြ
တွေ့ကြ ပေါင်းသင်းရခြင်းတို့သည်၊ ဟာဝိယောဂန္တာ-
သေကွဲရှင်ကွဲ အနဲနဲဖြင့် ခွဲကာ ခွဲကာ၊ ဟာ... ကွဲကွာ
ခြင်းသာ အဆုံးရှိပါကုန်သည်တကား။

သဇီဝကာ-ရုပ်သက် နာမ်သက် နောက်ဆုံး
ပျက်ဖြင့် မပျက်သေးခင် သက်ရှိပင်ဟု ခေါ်တွင်ရငြား
သတ္တဝါအများတို့သည်၊ ဟာ မတန္တာ-မရဏစက်ကွင်း
သူ့လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းခြင်းသာ၊ ဟာ... အဆုံးရှိ
ပါကုန်သည်တကား။

သဗ္ဗသင်္ခါရာ-ကံစိတ်စသား ပြုပြင်ထားသဖြင့်
ယောကျ်ား မိန်းမ ထင်မှတ်ရလည်း မုချ ဆတ်ဆတ်
ပရမတ်အနှစ် ဓာတ်အစစ်တို့သည်၊ ဟာ အနိစ္စာ-
အကြောင်းရှိလျှင် အကျိုးထင်၍ ကြောင်းအင်လဲပြတ်
ကျိုးလဲချုပ်ဟု အဟုတ်ထင်မြင်၊ ဟင်... အနိစ္စတစ်ခွင်
တို့ပါတကား...။

သဗ္ဗသင်္ခါရာ-အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာတရား မှုနှစ်ပါး
ကြောင့် လူသားနတ်ပဲ ဗြဟ္မာပဲလို့ မှတ်စွဲ ထင်ရ
သင်္ခါရဟု ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ရုပ်နာမ်ဓာတ်တို့သည်၊ ဟာ
ဒုက္ခာ-ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် အားလုံးဆက်၍ သက်သက်
သုခ မရှိကြဟု မုချထင်မြင်၊ ဟင်... ဒုက္ခတစ်ခွင်တို့ပါ
တကား။

သဗ္ဗသင်္ခါရာ-ပဋ္ဌာန်းပစ္စည်း ကြောင်းသီးသီးက
ဖန်တီး၍ထား သူငါမှားဖို့ တရားအမှန် ရုပ်နှင့်နာမ်တို့
သည်၊ ဟာ အနတ္တကာ-ရုပ်နာမ်ဖယ်ထား၊ တကယ်
အားဖြင့် အသားမဖက် အကာယုက်၍ အသက်မပါ
သူငါမယှဉ် ဉာဏ်တွင် ထင်ရသည့်၊ ဟင်... အနတ္တ
တစ်ခွင်တို့ပါတကား။

ဒေသေန-ဤကဲ့သို့ပင် ဆရာရှင်၏ နေ့စဉ်
တိုက်ကျွေး အမြိုက်ဆေးဖြင့်၊ အန္တောသောကံ-နှလုံးမှာ
စွဲ စိတ်ဝမ်းနည်း၍ လွန်ကဲလှိုက်ဆူ အတွင်းပူကို၊
နိဗ္ဗာပေမ-ဆရာတော်၏ အလိုသိသည့် တပည့်ပီပီ
တည်ကြည်ကြည်ဖြင့် အလီလီ ဖြေသိမ်း၍ ငြိမ်းလိုက်ပါ
ကုန်ပြီ ဘုရား...။

တစ်ဘဝသာသနာ

- (က) ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း၊ တွေ့ဆုံခြင်းကား၊ ကွေ့ကွင်း နောက်ဆုံးပါတကား။
- (ခ) ဝိညာဏ်ထင်လင်း၊ သက်ရှင်ခြင်းကား၊ သေခြင်း နောက်ဆုံးပါတကား။
- (ဂ) ရုပ်နာမ်အားလုံး၊ ပျက်ပြုန်းအနှံ့၊ တည်တံ့ မငြိမ်၊ ဣန္ဒြေ မရ၊ ဖောက်ပြန်ကြ၊ ဟယ်... အနိစ္စ အနိစ္စ။
- (ဃ) ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်၊ သူနှိပ်စက်၊ သက်သက် ဒုက္ခ၊ ဟယ်... ဒုက္ခ။
- (င) ဖြစ်ချင်သမျှ၊ မဖြစ်ရ၊ ဟယ်... အနတ္တ အနတ္တ။

(စ) ရှိုက်ရှိုက်ဖိုဖို၊ လိုတာမရ၊ ငိုပါရ၊ သောကပူဆွေး ဖွယ်တကား...။

ဤသို့ အစရှိသော အားဖြင့် အရှင်ဘုရား ဟောပြောတဲ့ လောကဓမ္မတရားတို့ကို နှလုံးသွင်းကာ အရှင်ဘုရား၏ တရားမိုးတို့ဖြင့် တပည့်တော်တို့၏ အတွင်းပူ သောကမီးတို့ကို ငြိမ်းအောင် သွန်ဖြိုး ရွာချလိုက်ပါပြီဘုရား...။

တပည့် ဒကာ ဒကာမတို့၏ လျှောက်ထားလေ ဟန်အနေမျိုး ဆရာတော်က ရေးသားထားသည်။

တရားသဘင်များ ဆင်ယင်ကျင်းပ

ဤသို့အားဖြင့် ဖူးမြော်မဝ ပူဇော်၍ လာခဲ့ကြရာ အင်္ဂါဈာပနပွဲကြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာတော့ သည်။ ဒကာ ဒကာမတို့၏ စိတ်တွေမှာလည်း ပို၍ ပို၍ လှုပ်ရှားလာကြတော့၏။ နောက်ဆုံး အန္တိမ အင်္ဂါ ဈာပနကွင်းပြင်သို့ မပြောင်းရွှေ့မီ တရားသဘင်များ လည်း ကျင်းပကြသေးသည်။

၁၃၂၄-ခု ပြာသိုလဆန်း ၇-ရက်နေ့ ည ၆-နာရီအချိန်တွင် စတင်၍ အမရပူရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသက နောက်ပါ သံဃာတော် အပါး (၁၀၀) တစ်ရာနှင့် အတူ ကြွလာတော်မူပြီး သံဂေဂဓမ္မ တို့ကို ဟောပြောတော်မူသည်။

ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသဆိုလျှင် မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလနှင့် သက်တူရွယ်တူခုနှစ်တူ

ဖြစ်တော်မူသည့်အပြင် တစ်မြို့တည်း အတူနေလည်း ဖြစ်တော်မူကြ၏။

ဤ အမရပူရမြို့တွင် နေ (၂) စင်း ပြိုင်၍ ထွက်သလိုလည်း ဖြစ်တော်မူကြသည်။ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသက ပရိယတ္တိနယ်ပယ်တွင် နေလို လလို ထင်ရှား၍၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကမူ ပဋိပတ္တိ နယ်ပယ်တွင် နေ အသွင် လ အသွင် ဖြစ်တော်မူကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ ၁၃၂၄-ခု ပြာသိုလဆန်း ၈-ရက်နေ့ ည ၆-နာရီအချိန်တွင်မူ၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ဓမ္မကထိက အကျော်အမော် အနီးစခန်း ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတဓမ္မကလည်း ပရိသတ်များ မျက်ရည်သိမ်းနိုင် လောက်အောင် ဝတ္ထုပုံပြင်တို့ကို ဆောင်၍ တရားဓမ္မ တို့ကို ဟောပြောတော်မူပြန်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဂ္ဂိဈာပနကွင်းပြင်သို့

၁၃၂၄-ခု ပြာသိုလဆန်း ၉-ရက်နေ့ကား နိဗ္ဗာန်စံကျောင်းတော်မှ အဂ္ဂိဈာပန ကျင်းပပူဇော်ရာ မြို့ပြင်ဘက်က ပွဲတော်အင်းကွင်းပြင်ကျယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ နေ့လယ် ၁၂-နာရီအချိန်မှ စတင်၍ ပြောင်းရွှေ့သော အခမ်းအနား စတင်ကြလေသည်။

အမရပူရ၊ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ မြစ်ငယ်၊ ကျောက်ဆည် တိုက်နယ် အသီးသီးနှင့် ရပ်ဝေးမြို့များမှ အဖွဲ့ အသီးသီးတို့ စုပြုံရောက်လာကြ၏။ စာရင်းပေးထားသော အဖွဲ့အစည်းများပင်လျှင် (၈၁)ဖွဲ့ ရှိကြသည်။

စာရင်း လွတ် အဖွဲ့ အစည်းနှင့် ကျောင်း သူ ကျောင်းသား လူပရိသတ်တို့ကား အရေအတွက် ပြု၍ပင် မရ၊ သိန်းပေါင်းများစွာ လိုက်ပါလာကြ၏။ ပြည့်ကျပ်ညပ်နေကြတော့သည်။

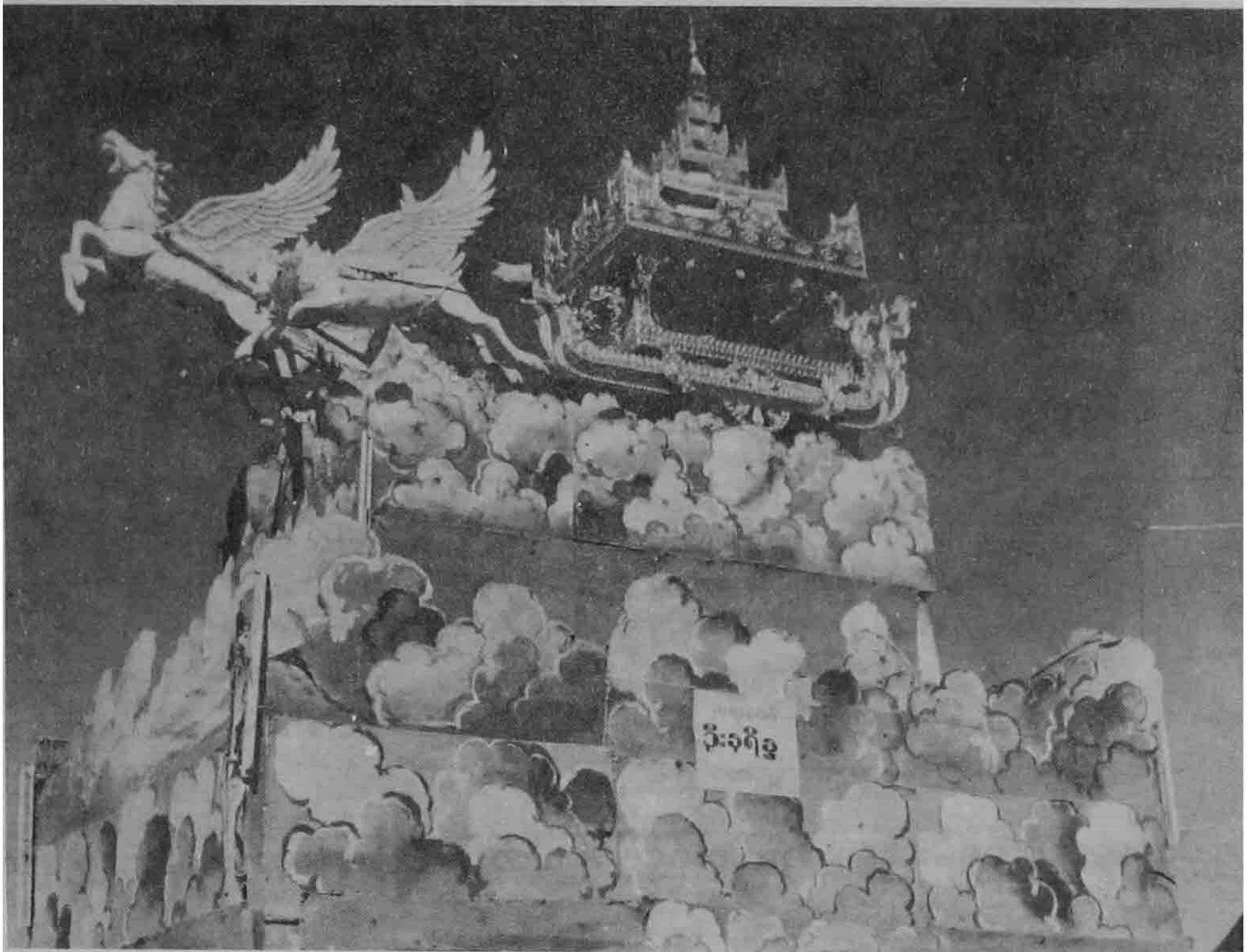
ဆရာတော် ဘုရား၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မိုးကုတ်မြို့မှ လှူဒါန်းသော အဖိုးအနု ယိုးဒယားထိုက်တန်သည့် ပတ္တမြားခေါင်းတော်တွင် ထည့်၍၊ တပည့်ကြီးဖြစ်သော ဆရာတော် ဦးနရိန္ဒ ပူဇော်သော နတ်မြင်းပျံယာဉ်ကြီးဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြလေသည်။

ဦးစွာ ပထမ မင်္ဂလာရိပ်သာမှ မြောက်ကိုသွား၊ လမ်းမရောက်လျှင် အရှေ့ကိုတက်၊ အမရပူရ တရုတ်

ဆရာတော်ဘုရား၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို အဂ္ဂိဈာပနကျင်းပပူဇော်ရာ ကွင်းပြင်သို့ ပင့်လာစဉ်

တစ်ဘဝသာသနာ

တပည့်ကြီးဦးနရိန္ဒ၏ နတ်မြင်းပျံယာဉ်ကြီးပေါ်တင်၍

တန်း လမ်းမကြီးသို့ ရောက်၊ ထိုမှ မြောက်ကို ဦး
တည်ပြီး လမ်းမကြီးအတိုင်း ခရီးနှင့်၊ တရုတ်တန်း
မြောက်ဖျားကို ရောက်။

ထိုမှတစ်ဖန် အနောက်ဘက်ကို လှည့်၊ တောင်
မြောက်သွားသော မြို့လယ်လမ်းမတော်ကြီးသို့ ရောက်၊
ထိုမြို့လယ် လမ်းမတော်ကြီးအတိုင်း တောင်ဘက်ကို
ပြန်လာ၊ မြို့တောင်ဖျားအထိ တရွေ့ရွေ့ ခရီးနှင့်။

ဤလမ်းစဉ်အတိုင်း အမရပူရမြို့အကွင်းပိုင်းမှ
လက်ဝဲရစ်၍ ပတ်ပြီး လာခဲ့ကြရာ ယခုအခါ အမရပူရ

မြို့ တောင်ဖျားကို ရောက်လာကြပြီ၊ ယင်းမှတစ်ဆင့်
ကျင်းပမည့် ပွဲတော်အင်း ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးသို့ လာခဲ့
ကြသည်။

ပရိသတ်ကြီးမှာ မမြင်ဖူး မကြုံဖူး မတွေ့ဖူး
လောက်အောင် များပြားလှတော့၏၊ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ
ဖြစ်နေကြတော့သည်၊ ယခု လာခဲ့သော (၂)မိုင်ခွဲခန့်
ခရီးတစ်လျှောက်လုံး လမ်းဘေးဝဲယာတွင် ပရိသတ်တွေ
အပြည့်အညပ် လက်အုပ်ချီ၍ ပူဇော်ကြိုဆိုနေကြ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဘာသာဝင်ပေါင်းစုံ ပါဝင်ပူဇော်

ဤသို့ ပင့်ဆောင်သော အခမ်းအနားတွင် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်တို့သာမက ယူနန် တရုတ်အမျိုးသားများ
အဖွဲ့မှ တရုတ်နဂါးအက၊ ဟိန္ဒူလူမျိုးများအဖွဲ့က
တုတ်သိုင်းအက၊ ရှမ်းအမျိုးသားများအဖွဲ့က ရှမ်းသိုင်း
အကတို့လည်း ပါဝင်ကြသေးသည်။

ထို့ပြင် အာရုံတော်ဝတ်အသင်းများကလည်း
ရှေးမူရှေးဟန်မပျက် နန်းဆန်ဆန် ရှေ့ဝင်း နောက်ဝင်း
များ ခင်းလျက်လည်းကောင်း၊ ဓမ္မစကြာအမျိုးသမီး
များအဖွဲ့က ဓမ္မစကြာတရား ရွတ်ဖတ်လျက်လည်း
ကောင်း လိုက်ပါပူဇော်ကြသည်။

ပင့်ဆောင်သော ပရိသတ်ကြီးမှာ များပြားလှ
သဖြင့် အဦးအဖျားက ပွဲတော်အင်းကွင်းပြင်သို့ ရောက်
နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာအတွင်း၌

တစ်ဝက်ခန့် ကျန်သေး၏။ ထွက်နေဆဲ ထွက်နေတုန်းပင်
ရှိသေးသည်။

မန္တလေးနှင့် အမရပူရ၊ စစ်ကိုင်းနှင့် အမရပူရ
လမ်းမများမှာ လူတွေနှင့် ပြည့်ကျပ် ညပ်နေသဖြင့်
မော်တော်ကားများ လုံးဝ သွား၍မရ၊ ယာဉ်လိုင်းများ
အဆက်ပြတ်ကုန်ကြသည်။

ထိုလမ်းမကြီးများမှာ ယာဉ်များ လုံးဝ သွား၍
မရ၊ လူပရိသတ်အတန်းကြီးသာ ပြည့်ညပ်ဆက်စပ်နေ
တော့၏။ ထိုနေ့က အမရပူရ၊ စစ်ကိုင်း၊ မန္တလေး၊
မြစ်ငယ်၊ အင်းဝ စသော အနီးဝန်းကျင်မြို့များမှ လူ
တွေ အိမ်စောင့်မချန်ဘဲ အကုန် ထွက်လာကြသလား
ထင်မှားရတော့သည်။

ဤပင့်ဆောင်ပွဲအခမ်းအနားတွင် ပါဝင်ဖို့ ကြိုတင်စာရင်းပေးထားသောအဖွဲ့များ

- ၁။ ရဲမော်တော်ဆိုင်ကယ်များ
- ၂။ အရပ်မော်တော်ဆိုင်ကယ်များ
- ၃။ လှုံ့ဆော်ရေး အသံချဲ့စက်တင်ကား
- ၄။ ဓမ္မစကြာအမျိုးသမီးများအဖွဲ့
- ၅။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပုံတော်တင်ကား
- ၆။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ပင့်ဆောင်သော
နတ်များ ဗြဟ္မာများအဖွဲ့
- ၇။ စည်တော်ကြီးအဖွဲ့
- ၈။ အာရုံတော်အဖွဲ့
- ၉။ အမျိုးသား ဝင်းခင်းအဖွဲ့
- ၁၀။ ပုံတောင်အဖွဲ့
[မှတ်ချက်။ ။အမှတ်စဉ် (၇-၈-၉-၁၀)တို့
မှာ ဗုဒ္ဓဝင်တော် အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်၏။]

- ၁၁။ ဆင်ဖြူတော်နှင့် အဆောင်အယောင်
- ၁၂။ လက်သုံးတော် အမျိုးသမီးများ
- ၁၃။ ရှင်ဘုရင်နှင့် မိဖုရား (အဆောင်အယောင်
အမျိုးသမီးများ)
[မှတ်ချက်။ ။အမှတ်စဉ် (၁၁-၁၂-၁၃)တို့မှာ
ရာဇဝင်တော် အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်၏။]
- ၁၄။ မန္တလေး ကြည်တင်ဆေးလိပ်ခုံ အမျိုးသမီးများ၊
- ၁၅။ ဗျောအဖွဲ့
- ၁၆။ တီးဝိုင်းနှင့် အကအဖွဲ့
- ၁၇။ ဗျောနှင့် မင်းသား
- ၁၈။ တီးဝိုင်းနှင့် အက
- ၁၉။ အမျိုးသားများအဖွဲ့
- ၂၀။ အမျိုးသမီးများအဖွဲ့

တစ်ဘဝသာသနာ

- ၂၁။ မန္တလေး ဆင်ဆေးလိပ်ခုံ အမျိုးသမီးများ
- ၂၂။ ဆင်ဆေးလိပ်ခုံ အမျိုးသားများ
- ၂၃။ တရုတ် အမျိုးသားများ ကင်းထောက်နှင့် သူနာပြုအဖွဲ့
- ၂၄။ သာချိုဗျောအဖွဲ့ (စစ်ကိုင်း)
- ၂၅။ အိန္ဒိယကုလားသိုင်းအဖွဲ့
- ၂၆။ ရှမ်းအိုးစည်သားအဖွဲ့
- ၂၇။ ယုန် တရုတ်အမျိုးသားများ၏နဂါးအကအဖွဲ့
- ၂၈။ အာရုံတော် စောင့်ရှောက်ရေး အမျိုးသမီးအဖွဲ့
- ၂၉။ ၎င်းအမျိုးသားများအဖွဲ့
- ၃၀။ အုပ်ချုပ်ရေး အောင်မြန်မာနှင့် မီးသတ် လူငယ် အဖွဲ့
- ၃၁။ ဗုဒ္ဓဝင်တော် စောင့်ရှောက်ရေး လူကြီးများ
- ၃၂။ မဟာဝိဇ္ဇောဒယ သံဝေဂ လင်္ကာ အသံသွင်း တိပ်ခွေဖွင့်ကားနှင့် အဖွဲ့
- ၃၃။ လူဖွယ် သင်္ကန်းကိုင် အမျိုးသမီးများ ဝဲယာ တစ်ဘက်လျှင် (၁၀၀၀)စီ။ (တစ်ထောင်စီ)
- ၃၄။ ဦးပေါက်ကျော်+ဒေါ်စိ ဦးဆောင်သော ယောဂီ မယ်များ၊
- ၃၅။ ရုပ်ကလာပ်တော်တင် နတ်မြင်းယာဉ်ရထား
- ၃၆။ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များ
- ၃၇။ ဦးကျော်ငြိမ်းဝတ်အသင်း
- ၃၈။ ရွှေကြက်ယက်ဝတ်အသင်း
- ၃၉။ ဆင်ရွာဓမ္မစကြာအမျိုးသမီးအဖွဲ့
- ၄၀။ အိုးတော်ရပ်ဓမ္မစကြာဝတ်အသင်း
- ၄၁။ အိုးတော်ရပ် ပဋ္ဌာန်းဝတ်အသင်း
- ၄၂။ ဥယျာဉ်တော် ဓမ္မစကြာဝတ်အသင်း
- ၄၃။ ငယ်တိုးဆွမ်းတော်ကြီးအဖွဲ့
- ၄၄။ မိုးကုတ်မြို့ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ
- ၄၅။ ရန်ကုန်မြို့ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ
- ၄၆။ မန္တလေးမြို့ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ
- ၄၇။ ရွှေကြက်ယက်တိုက်နယ်အတီးအဖွဲ့များ
- ၄၈။ ၎င်းတိုက်နယ်အမျိုးသားများ
- ၄၉။ ၎င်းတိုက်နယ်အတီးအဖွဲ့
- ၅၀။ အမျိုးသမီးများနှင့်လူဖွယ်များ

- ၅၁။ ၎င်းအတီးအဖွဲ့
- ၅၂။ ဟင်္သာတိုက်နယ်အတီးအဖွဲ့
- ၅၃။ ၎င်းတိုက်နယ်အမျိုးသားများ
- ၅၄။ ၎င်းတိုက်နယ်အတီးအဖွဲ့
- ၅၅။ ပန်းချီတိုက်နယ်အဖွဲ့
- ၅၆။ ဆင်ရွာတိုက်နယ်အဖွဲ့
- ၅၇။ ကြံတန်းတိုက်နယ် တီးဝိုင်းအဖွဲ့
- ၅၈။ ၎င်းတိုက်နယ် အမျိုးသားများ
- ၅၉။ ဆင်ရွယ်ပွတ်တိုက်နယ် တီးဝိုင်းအဖွဲ့
- ၆၀။ ၎င်းတိုက်နယ် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ
- ၆၁။ အိုးတော်ရပ်၊ စိန်နန်းမြင့် ယက်ကန်းရုံ အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ
- ၆၂။ အိုးတော်တိုက်နယ် ဆင်နှင့် တီးဝိုင်းအဖွဲ့
- ၆၃။ ၎င်းတိုက်နယ် အမျိုးသားများ
- ၆၄။ အိုးတော်တိုက်နယ် လူရိုင်းအကနှင့် အတီးအဖွဲ့
- ၆၅။ ၎င်းတိုက်နယ် လူဖွယ်ဝတ္ထုဆပ်ပြာ ကပ်(၁၀၀၀) တစ်ထောင်
- ၆၆။ ယင်းတော်တိုက်နယ် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ
- ၆၇။ လေးစုတိုက်နယ် အမျိုးသားများ
- ၆၈။ ၎င်းတိုက်နယ် အတီးနှင့် အကအဖွဲ့
- ၆၉။ ၎င်းတိုက်နယ် အမျိုးသမီးများနှင့် လူဖွယ်များ
- ၇၀။ ၎င်းတိုက်နယ် တီးဝိုင်းအဖွဲ့
- ၇၁။ ငယ်တိုးတိုက်နယ် တီးဝိုင်းအဖွဲ့
- ၇၂။ ၎င်းတိုက်နယ် အမျိုးသားများ
- ၇၃။ ၎င်းတိုက်နယ် တီးဝိုင်းအဖွဲ့
- ၇၄။ ၎င်းတိုက်နယ် အမျိုးသမီးများ
- ၇၅။ ၎င်းတိုက်နယ် တီးဝိုင်း
- ၇၆။ တောင်ကြီးတိုက်နယ် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ
- ၇၇။ ၎င်းတိုက်နယ် တီးဝိုင်း၊ အိုးစည်ဝိုင်း
- ၇၈။ ဥယျာဉ်တော်တိုက်နယ် အမျိုးသား အမျိုးသမီး များ
- ၇၉။ သူငယ်တော်တိုက်နယ် အမျိုးသား အမျိုးသမီး များနှင့် ဗျောအဖွဲ့၊
- ၈၀။ ရွှေကြူပေါက် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ
- ၈၁။ ဗဟိုဈာပနကော်မီတီအဖွဲ့ဝင်များ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ထို့ပြင် ကျောင်း အသီးသီးမှ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ၊ ရက်ကန်းရုံများမှ အလုပ်သမားအဖွဲ့များ၊ ဆေးလိပ်ရုံ အသီးသီးမှ အမျိုးသမီးအဖွဲ့များ စသည်တို့မှာ အလွန်အလွန် များပြားလှပါ၏။ ကြိုတင် စာရင်းမပေးဘဲ လိုက်ပါလာကြသဖြင့် စာရင်း ပြု၍ပင် မရအောင် ဖြစ်ကြရပါသည်။

ယင်းသို့ လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ကြသူ ပရိသတ် အားလုံးတို့အား လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဟိုနေရာ သည် နေရာမှ ဆီးကြို၍ ဆီးကြို၍ အလှူဒါနပြုကြသူများ လည်း မနည်းလှပေ။ ချိုချင်၊ သီးမွှေးငှက်ပျောသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ဖျော်ရည်၊ ရေခဲရည် စသည်တို့ကို ဝေငှ

တိုက်ကျွေး လှူဒါန်းကြ၏။

ပွဲတော်အင်း ကွင်းပြင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ တွင်ကား မန္တလေးမြို့၊ ဒါးတန်း ရေခဲစက် ပိုင်ရှင် ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်သန်းက လာလာသမျှ ပရိသတ်တို့ အား ထမန်းများဖြင့် အဝ ဗိုက်ပြည့် ကျွေးမွေး ဧည့်ခံ ကြပါသည်။

ထို့ပြင် တောင်သူကြီးဟောင်း ဦးတင်မောင် + ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့ကလည်း လာသမျှ ပရိသတ်တွေကို ဆီးဖြူသီးပေါင်းဖြင့် ကမ်းလှမ်း ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးကြ လေသည်။

ဈာပနကွင်းမှ ရှုခင်းအသွယ်သွယ်

ပူဇော်ပွဲကျင်းပရာ ပွဲတော်အင်း ကွင်းပြင်ကြီးမှာ မြေဧကပေါင်း(၅၀)ကျော် ကျယ်ဝန်းလေသည်။ ယင်း ပွဲခင်းကြီးအလယ်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည့် (၂၄) ခန်း ပတ်လည်ရှိ “ဗဟိုစံကျောင်းတော်ကြီး” တည်ရှိ၏။

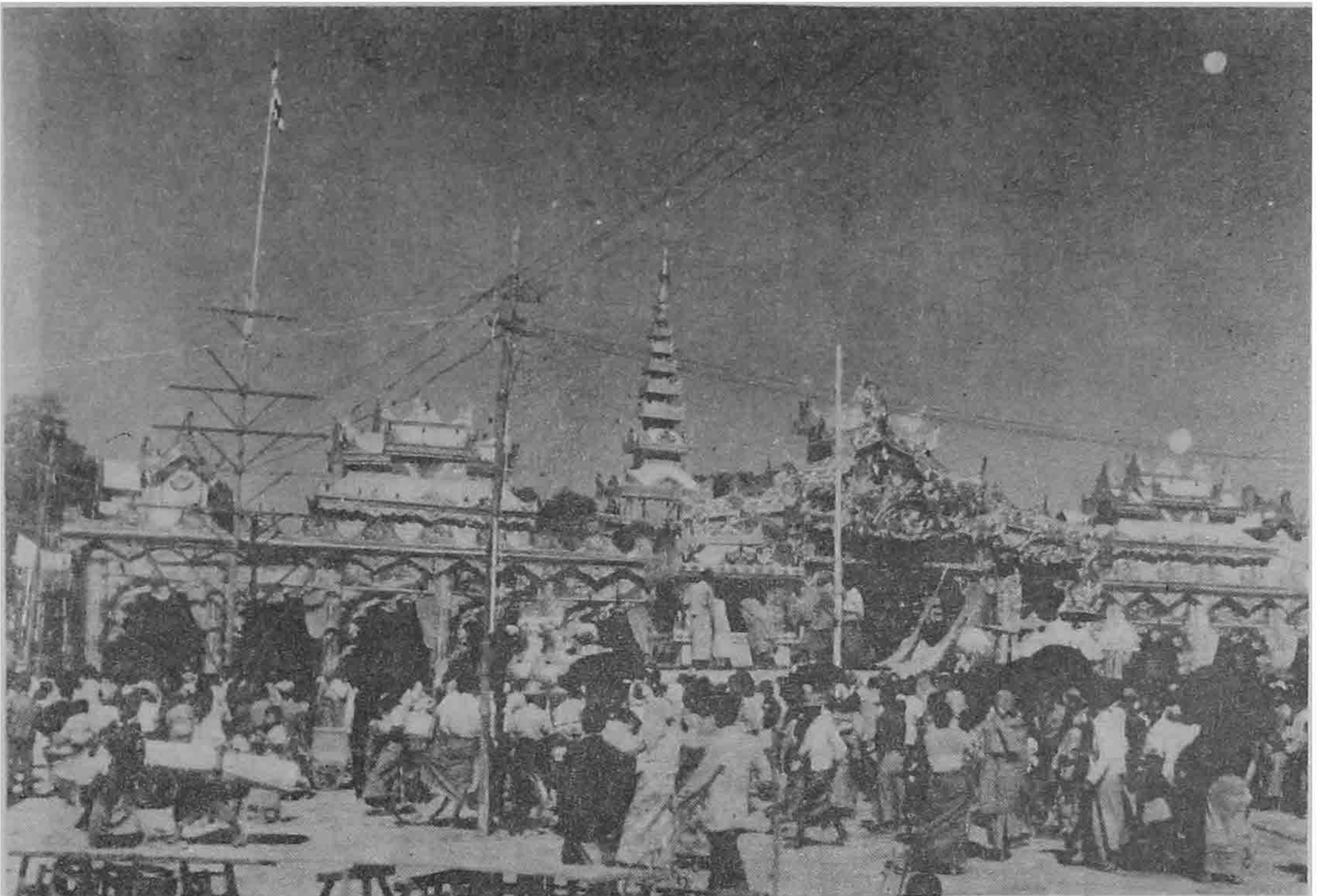
ယင်းဗဟို စံကျောင်းတော်ကြီး၏ ဝဲဘက်တွင် မဏ္ဍပ်ကြီး ၃-လုံး၊ ယာဘက်တွင် မဏ္ဍပ်ကြီး ၃-လုံး တည်ရှိကြသည်။ မဏ္ဍပ်တစ်ခုလျှင် (၁၄)ခန်းပတ်လည် ကျယ်ဝန်းကြ၏။ ဗဟို စံကျောင်းတော်ကြီးကို လခြမ်း

ပုံသဏ္ဍာန် ဝိုင်း၍ တည်ထားကြသည်။

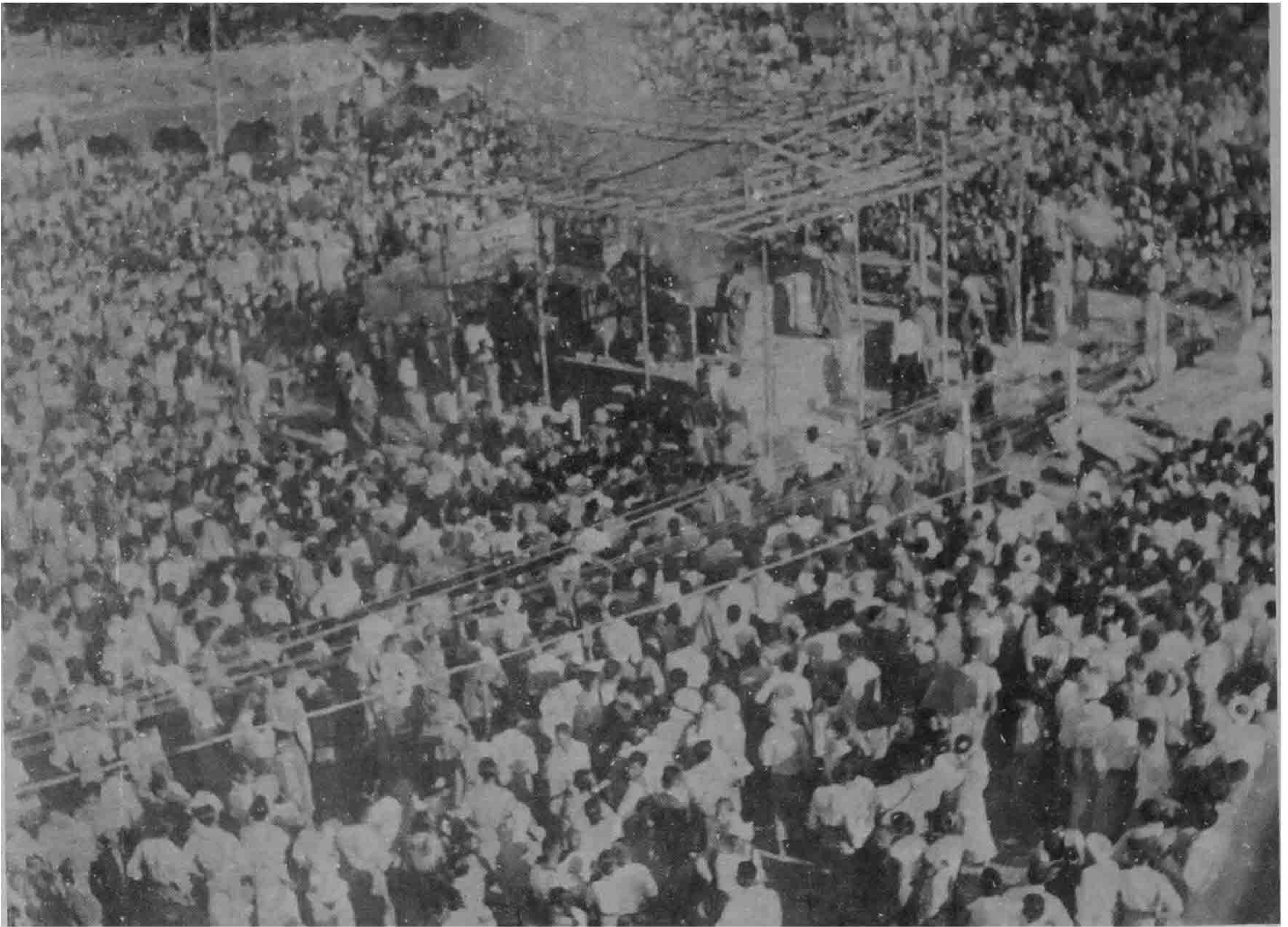
တစ်ဖန် ထိုကွင်းကြီးအတွင်း၌ လောင်တိုက် ကြီးတစ်ခုကိုလည်း တည်ဆောက်ထားသေး၏။ လောင် တိုက်ကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ငှက်ချေးခံမဏ္ဍပ် (မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် အုတ်ပလ္လင်) တည်ရှိသည်။ ထို့ပြင် နတ်မြင်းပျံသုံးကောင် တပ်ဆင်ထားသော နတ်ရထား ကြီးကိုလည်း အနားတွင် ရပ်ထား၏။

ဈာပနကွင်းမှ ရှုခင်းအသွယ်သွယ်

ဈာပနကွင်းမှ ရှုခင်းအသွယ်သွယ်

ဈာပနကွင်းမှ ရှုခင်းအသွယ်သွယ်

ဈာပနကွင်းပြင်ထဲမှ လူထုပရိသတ်

တစ်ဘဝသာသနာ

ကမ္ဘာလုံးကြီးနှင့် ဒုံးပျံကြီး

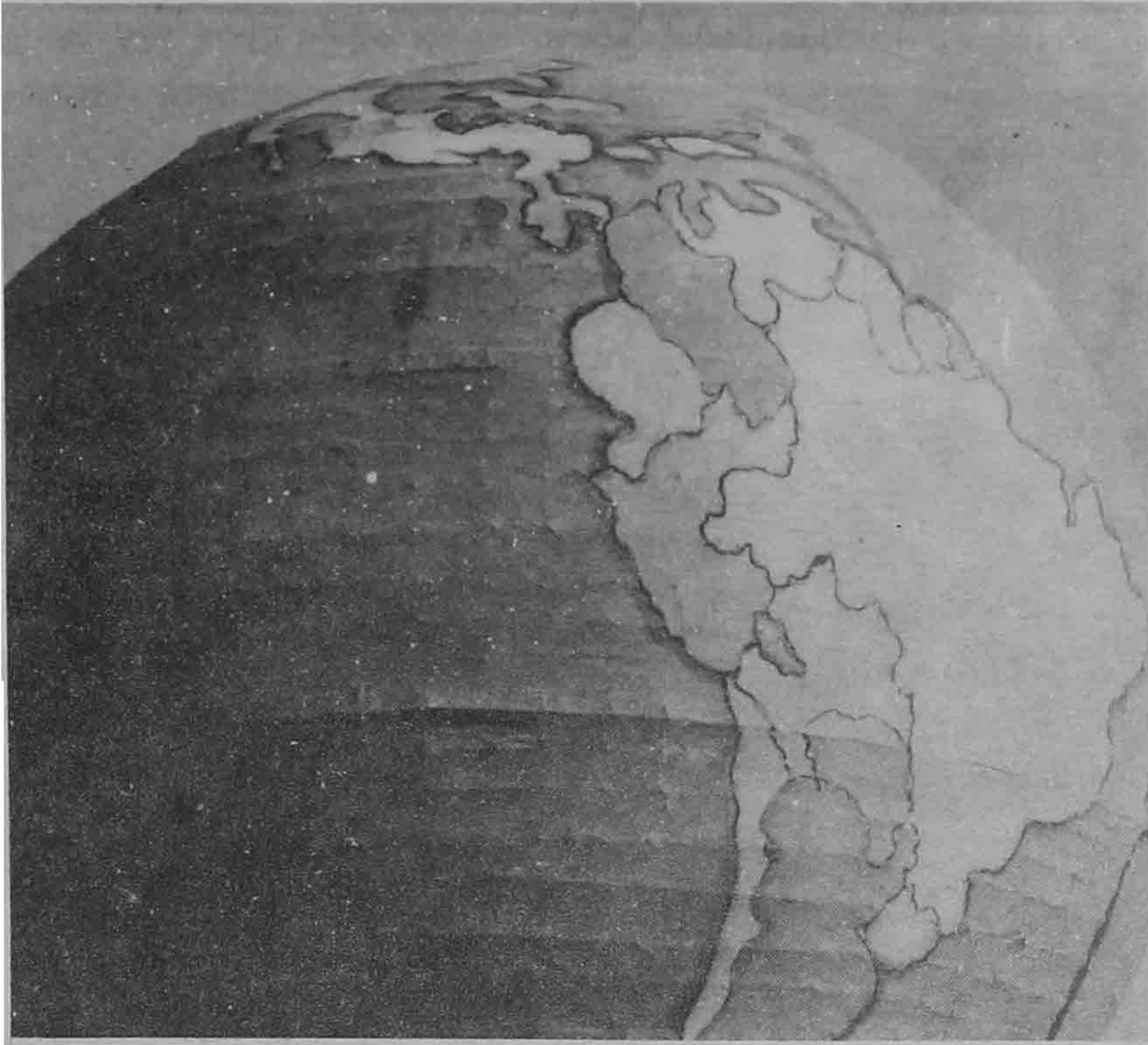
ထိုမှတစ်ပါး လောင်တိုက်ကြီး၏ ဝဲဘက်နားမှာ အမြင့်ပေ (၁၀၀) တစ်ရာခန့်ရှိ စင်ကြီးပေါ်တွင် ဧရာမ ကမ္ဘာလုံးကြီးတစ်ခုကိုလည်း ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။ ယင်းကမ္ဘာလုံးကြီးကို အမြီးသုံးခွရှိသော ဒုံးပျံကြီးက အစဉ်မပြတ် လှည့်ပတ်နေသည်ကိုလည်း မြင်နေကြရသည်။

ကွင်းပြင်ကြီးအတွင်းက မဏ္ဍပ်တိုင်းမှပင် နေရောင်ခြည်အတွင်း ရွှေရောင်တွေ တဝင်းဝင်း တလျှပ်လျှပ်၊ ငွေရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်၊ မြရောင်တွေ အလှုပ်လှုပ်နှင့် အပြိုင်အဆိုင် တောက်ပနေကြ၏။

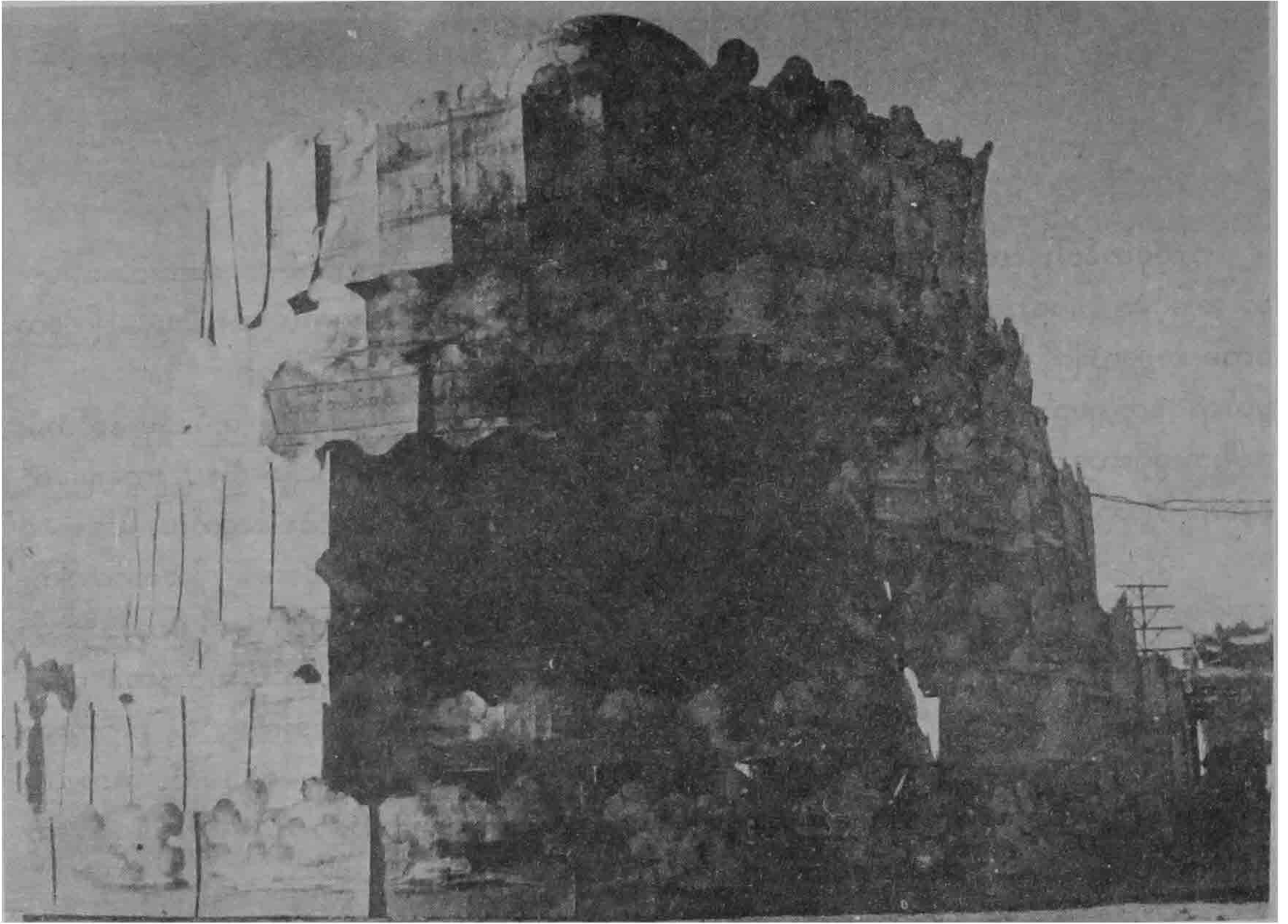
ညပိုင်းတွင်လည်း မီးမောင်းကြီးများ၊ ရောင်စုံဆလိုက်မီးများ၊ မီးချောင်း မီးလုံးများ၊ မီးရှူးမီးပန်းများဖြင့် ဝေဆာနေအောင် တန်ဆာဆင်ထားကြသည်။

သစ်ပင်များပေါ်တွင် ရောင်စုံမီးလုံးအသေးကလေးများကို တင်ထားကြရာ “အကယ်ပင် သီးပွင့်နေကြလေသလား” ဟု ထင်မှားကြရတော့၏။

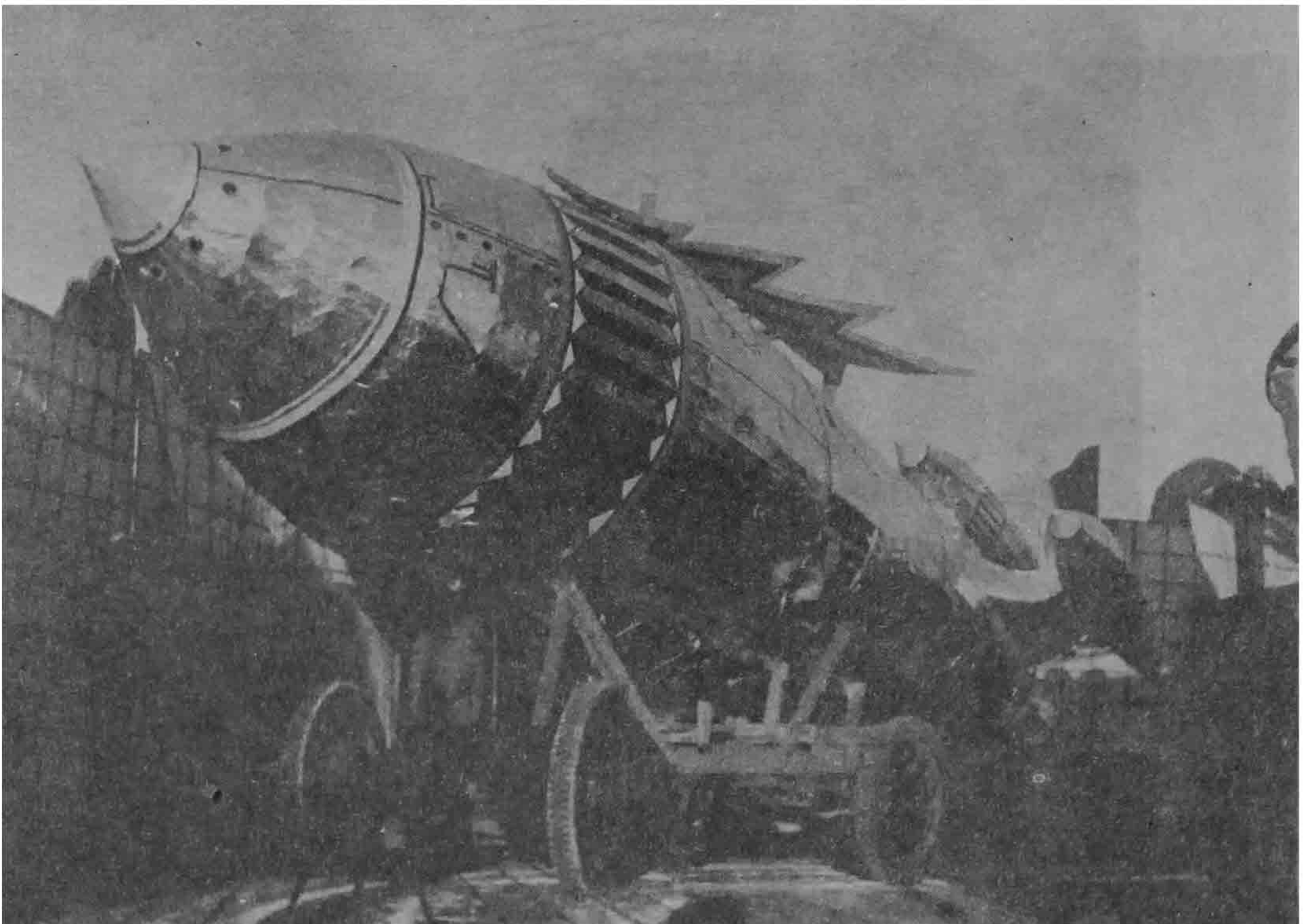
အထက် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်တို့မှ နတ်သမီးနတ်သား၊ သိကြား ဗြဟ္မာတို့လည်း ဤကွင်းပြင်သို့ သက်ဆင်းရောက်လာကောင်း ရောက်လာနိုင်စရာ ရှိကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤဆရာတော်ကြီးကို သူတို့လည်း ကြည်ညိုကြ၍ သူတို့ ကြည်ညိုသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပူဇော်ကြပါ၏လော-ဟု လေ့လာအကဲခတ်ရန် ရောက်လာကောင်း ရောက်လာနိုင်စရာ ရှိပါသည်။ အကယ်၍ ရောက်လာကြလျှင်လည်း ကျေနပ်ကြလိမ့်မည်-ဟု ယူဆရပါသည်။

ပေ(၁၀၀)ခန့် အမြင့်ပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရသော ကမ္ဘာလုံးကြီး

၈(၁၀၀)ခန့် မြင့်သော ကမ္ဘာလုံး စင်ကြီး

ကမ္ဘာလုံးကြီးကို လှည့်ပတ်နေသော ခုံးပျံကြီး

တစ်ဘဝသာသနာ

ဧည့်ခံမှုနှင့် အလှည့်ကျ ပူဇော်

ထို့ပြင် ကြွလာသမျှ ပရိသတ်တွေကို နေ့ပွဲ ညပွဲ အတီးအမှုတ်၊ အက အခုန်တို့ဖြင့် စုံလင်စွာ မဏ္ဍပ်တိုင်းမှ ဧည့်ခံဖျော်ဖြေနေကြသည်။ ရပ်နားသည် မရှိ၊ ပရိသတ်ကြီးကလည်း များပြားလှပါဘိခြင်း။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို အလှည့်ကျပူဇော်ကြရ၏။ အလှည့်ကျပူဇော်ခွင့်ရသော မဏ္ဍပ်မှ လာကြ၍ တပည့်သံဃာတော်များ ဦးဆောင်ကာ ဒကာ ဒကာမတို့ အသိုင်းအဝိုင်းဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ဦးကျော်သိန်း+ဒေါ်တင်လှတို့၏ ကရဝိက် ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ တင်၍ ပင့်ဆောင်သွားကြ၏။ တစ်မဏ္ဍပ်မှ တစ်မဏ္ဍပ်သို့ အခမ်းအနား အတီးအမှုတ်တို့ဖြင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ပင့်ဆောင်ကြလေသည်။

အလှည့်ကျ ပူဇော်ခွင့်ရ၍ ပင့်ဆောင်တိုင်း

ဦးကျော်သိန်း + ဒေါ်တင်လှတို့၏ ကရဝိက်ဖောင်ကြီးဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြလေ၏။ မဏ္ဍပ်တိုင်း၌ အတီးအမှုတ်အငြိမ့် ရုပ်ရှင် စသည်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံနေကြသော်လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော် ရောက်လာလျှင် အားလုံး ရပ်နားကြရ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော် ရှိခိုက်တွင် ထိုမဏ္ဍပ်၌ အငြိမ့် ရုပ်ရှင် ဇာတ်ပွဲ အတီးအမှုတ်များ မပြုလုပ်ရ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတိပ်ခွေအသံတော်ကိုသာ ဖွင့်၍ ဧည့်ခံကြရသည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ရုပ် ကလာပ်တော် အခြားမဏ္ဍပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ကြွရောက် စံတော်မူ၍ ရုပ်ကလာပ်တော် မရှိခိုက်တို့၌သာ အငြိမ့် ရုပ်ရှင် ဇာတ်ပွဲ အတီးအမှုတ်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံခွင့်ရကြလေသည်။

ဤပူဇော်ပွဲတွင် ပါဝင်လှူဒါန်းကြသော ပစ္စည်းများ

- ၁။ ပူဇော်ပွဲကွင်းအတွင်းက ပန်းပြာသာဒ်ကြီးကို မန္တလေးမြို့မှ ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်း၊ ဇနီး ဒေါ်တင်လှတို့က လှူဒါန်းကြပါသည်။
- ၂။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ရုပ် ကလာပ်တော် ထည့်သွင်းဖို့ရန် အဖိုး အနုဋ္ဌ ထိုက်တန်သော ပတ္တမြားခေါင်းကြီးကို မိုးကုတ်မြို့မှ ဒကာ ဒကာမများက လှူဒါန်းကြပါသည်။
- ၃။ ပတ္တမြားခေါင်းကြီးတင်ရန် ဘော်ပြာသာဒ် စံကျောင်းတော်နှင့် သံဃာတော်များအား လှူဒါန်းရန် ပေါ်ပလင်သင်္ကန်းခွဲစုံ (၁၀၀၀) တစ်ထောင်ကို ဈာပနရန်ပုံငွေမှ လှူဒါန်းကြပါသည်။
- ၄။ အဂ္ဂိဈာပနကွင်းပြင်သို့ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို

- ပင့်ဆောင်ရန် နတ်မြင်းပျံ ပြာသာဒ်ယာဉ်ကို ဆရာတော်ဘုရား၏ တပည့်ကြီးဖြစ်သူ ဦးနရိန္ဒက လှူဒါန်းပါသည်။
- ၅။ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် ငှက်ချေးခံအုတ်ပလ္လင်ကို မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း သံဃာတော်များက လှူဒါန်းကြပါသည်။
- ၆။ ပူဇော်ပွဲကွင်းပြင်အတွင်း ရုပ်ကလာပ်တော်ကို လှည့်လည် ပင့်ဆောင်ရာတွင် အသုံးပြုရန် အတွက်-
 - (က) ကရဝိက်ဖောင်တော်ကိုလည်းကောင်း၊
 - (ခ) ကွင်းအတွင်းမှ ကမ္ဘာလုံးကြီးနှင့် ဒုံးပျံကြီးကိုလည်းကောင်း၊

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

- (ဂ) လောင်တိုက် အဆောက်အအုံကြီးကို လည်းကောင်း၊
ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်း+ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှ တို့က လှူဒါန်းကြပါသည်။
- ၇။ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ စာအုပ် ပထမတွဲ အုပ်ရေ (၁၀၀၀) တစ်ထောင်ကို မိုးကုတ်မြို့၊ မြို့မရပ်၊ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်အုံ၊ ဒေါ်ဖုံနှင့် သားသမီး ဘစ်စုတို့က လှူဒါန်းကြပါသည်။
- ၈။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထေရုပ္ပတ္တိစာအုပ် အုပ်ရေ (၁၀၀၀)ကို မန္တလေးမြို့မှ ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်း၊ ဇနီး ဒေါ်တင်လှတို့က လှူဒါန်း ကြပါသည်။
- ၉။ မိုးကုတ် ဝိပဿနာစာအုပ် တတိယတွဲ အုပ်ရေ (၁၀၀၀)ကို မိုးကုတ်မြို့၊ မြို့မရပ်၊ ဦးမြင့်

- ဒေါ်သန်းသန်းနှင့် သားသမီးတစ်စုတို့က လှူ ဒါန်းကြပါသည်။
- ၁၀။ မိုးကုတ် ဝိပဿနာစာအုပ် တတိယတွဲကိုပင် အုပ်ရေ (၁၀၀၀)ကို မိုးကုတ်မြို့၊ မြို့မရပ်၊ ဦးအုန်းခိုင် + ဒေါ်ပိုက်ပိုက်နှင့် သားသမီးတစ်စု တို့က လှူဒါန်းကြပါသည်။
- ၁၁။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မီးသဂြိုဟ်ရန် နံ့သာထင်း (၁၀၀၀) တစ်ထောင် ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်များအား လှူဒါန်း ရန် ဆန်းလိုက် ဆပ်ပြာကပ် (၁၀၀၀)ကိုလည်း ကောင်း အမရပူရမြို့၊ အိုးတော် တိုက်နယ်၊ ဒကာ ဒကာမတို့က လှူဒါန်းကြပါသည်။
- ၁၂။ မျက်နှာသုတ် ပဝါ (၅၁၀)ကို အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ဝိပဿနာရိပ်သာ သီလရှင်များက လှူဒါန်းကြပါသည်။

စတုဒိသာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံ

ဈာပနပွဲကြီး ကျင်းပနေစဉ် (၇)ရက်အတွင်း ကာလပတ်လုံး လာလာသမျှ ဧည့်ပရိသတ်တို့အား မဏ္ဍပ်အသီးသီးက စတုဒိသာအနေဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေး ကြ၏။ ရေဓွေးကြမ်း၊ လက်ဖက်သုပ်၊ ချင်းသုပ်၊ ဘူး သီးကြော်၊ ဘယာကြော် စသည်တို့ကို ကျွေးမွေးကြ သည်။

အချို့မဏ္ဍပ်ကမူ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်အချို့ မုန့်ပဲ ၁၁ရေစာတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထမင်း ဟင်း၊ အဖျော်ယမကာတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ဧည့်ခံကျွေးမွေး ကြ၏။ ညအိပ်ညဉ့်နေတည်းခိုနေထိုင်ရေးအတွက်ပါ တာဝန်ယူကြသည်။

၁။ ၁၃၂၄-ခု ပြာသိုလဆန်း (၈)ရက်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့မှ ကျောင်းဒကာ (ပွဲစားကြီး) ဦးပေါက် ကျော် + ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်စိတို့က သံဃာတော်များ အားလုံးတို့အား ဒံပေါက်ဆွမ်း၊ မုန့်ပဲ သရေစာ၊ လက်ဖက်ရည်တို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြ၏။

၂။ ပြာသိုလဆန်း(၉)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့မှ ကျောင်းဒါယကာကြီး ဦးအောင်ချို+ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်လှညွန့်တို့က သံဃာတော်အားလုံးအား ဒံပေါက် ဆွမ်းနှင့် ခဲဖွယ်တို့ကို လှူဒါန်းကြသည်။

၃။ ပြာသိုလဆန်း(၁၀)ရက်နေ့တွင် မိတ္ထီလာမြို့ မှ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ စုပေါင်းနှင့် မန္တလေးမြို့ (သစ်ဘုရားသား) ဦးသစ်တို့က သံဃာတော်အားလုံး တို့အား ထောပတ်ဆွမ်းတို့ကို လှူဒါန်းကြ၏။ ဧည့် ပရိသတ်တို့အားလည်း ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြသည်။

၄။ ပြာသိုလဆန်း (၁၁)ရက်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့၊ ဒါးတန်း၊ ရေခဲစက်ပိုင်ရှင် ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်သန်း နှင့် သားသမီးတစ်စုတို့က သံဃာတော်အားလုံးတို့အား ဆွမ်းဘောဇဉ် ဆပ်ကပ်ကြ၏။ ဧည့်ပရိသတ်တို့အား လည်း ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြသည်။

၅။ ပြာသိုလဆန်း(၁၂)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ကျောင်းဒကာကြီး (ကျားပျံ) ဦးသန်းမောင် + ကျောင်း

တစ်ဘဝသာသနာ

အမကြီး ဒေါ်ကောက်တို့က သံဃာတော်အားလုံးအား အုန်းဆွမ်းနှင့် ခဲဖွယ်တို့ကို ဆက်ကပ်ကြ၏။ ဧည့်ပရိသတ်တို့အားလည်း ကျွေးမွေးကြသည်။

၆။ ပြာသိုလဆန်း(၁၃)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့မှ တပည့် ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့နှင့် မန္တလေးမြို့မှ စက်ပိုင်ရှင် ဦးသာဌေး + ဒေါ်သန်း၊ သားသမီးတို့က သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းဘောဇဉ်များ ဆက်ကပ်ကြ၏။ ဧည့်သည်တို့အားလည်း ဧည့်ခံကြသည်။

၇။ ပြာသိုလဆန်း(၁၄)ရက်နေ့တွင် မိုးကုတ်မြို့မှ ဦးဘလှိုင်+ဇနီး ဒေါ်ဦးတို့က သံဃာတော်အားလုံးအား ဆွမ်းခဲဖွယ်တို့ကို ဆက်ကပ်ကြ၏။

၈။ ပြာသိုလဆန်း(၁၅)ရက်နေ့တွင် မိုးကုတ်မြို့မှ ဒါယကာ ဒါယိကာမ အပေါင်းတို့က သံဃာ အပါး (၁၀၀၀) တစ်ထောင်တို့အား ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ဆက်ကပ် လှူဒါန်းကြသည်။

မဏ္ဍပ်အသီးသီးမှ ဧည့်ခံ

ဗဟိုမဏ္ဍပ်ကြီး၏ ဝဲဘက်တွင်ရှိသော ဦးကျော်သိန်း + ဒေါ်တင်လှတို့၏ အမှတ်(၁)မဏ္ဍပ်မှ ရပ်နီးရပ်ဝေး ပရိသတ်တို့အား နေ့စဉ် (၇)ရက်တိုင်တိုင် ထမင်းမုန့်ပဲသရေစာတို့ဖြင့် စတုဒိသာ ကျွေးမွေးကြပါသည်။

ဝဲဘက်တွင်ရှိသော အမှတ်(၂)မဏ္ဍပ်တွင် သစ်ဘရာသား ဦးသစ်တို့ကလည်း လာလာသမျှ ပရိသတ်တို့အား (၇)ရက်ပတ်လုံး စတုဒိသာ ကျွေးမွေးလှူဒါန်းကြပါသည်။

ဝဲဘက်တွင်ရှိသော အမှတ်(၃)မဏ္ဍပ်ကလည်း (၇)ရက်ပတ်လုံး ဆီးဖြူသီးပေါင်း၊ ငါးပိကြော်၊ ရေခွေး၊ လက်ဖက်သုပ်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံကြပါ၏။ အငြိမ်းတို့ဖြင့်လည်း ဖျော်ဖြေကြပါသည်။

ဗဟိုမဏ္ဍပ်ကြီး၏ ယာဘက်တွင်ရှိသော အမှတ်(၁) မဏ္ဍပ်ကား မိုးကုတ် မြို့သူ၊ မြို့သားတို့၏ ကောင်းမှု ဖြစ်၏။ ထိုမဏ္ဍပ်ကလည်း (၇)ရက်ပတ်လုံး စတုဒိသာ ကျွေးမွေးကြသည်။

ယာဘက်တွင်ရှိသော အမှတ်(၂)မဏ္ဍပ်ကလည်း (၇)ရက်ပတ်လုံး စတုဒိသာ ကျွေးမွေးကြ၏။ လာလာသမျှ မျက်နှာမငယ်ရ။

ယာဘက်တွင်ရှိသော အမှတ်(၃)မဏ္ဍပ်တို့မှလည်း (၇)ရက်တိုင်တိုင် စားသောက်ဖွယ်မျိုးစုံတို့ဖြင့် လာလာသမျှ စတုဒိသာ ကျွေးမွေးကြသည်။ သူတို့၏ သဒ္ဓါတရားများကား အံ့ဩဖွယ်ရှိကြလေစွ...။

တတိယအကြိမ် ပျားစွဲခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၄-ခု ပြာသိုလဆန်း (၁၄)ရက် (၈.၁.၆၃)နေ့တွင် ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်း + ဒေါ်တင်လှတို့၏ မဏ္ဍပ်က ပူဇော်ခွင့် ရကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ အလှည့်ကျသော ညနေ ၃-နာရီအချိန်တွင် ရုပ်ကလာပ်တော်ကို သွား၍ပင့်ကြသည်။

ဗဟိုစံကျောင်း မဏ္ဍပ် ကြီးတွင် ရှိသော ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မဏ္ဍပ်ကြီးမှ တစ်ဆင့် လောင်တိုက်ကြီး၊ ဒုံး ပျံစင်ကြီးနှင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်မည့် အုတ်ပလ္လင်တော်များကို လက်ယာရစ်ပတ်ပြီး ပင့်ဆောင်လာကြ၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တတိယအကြိမ် ပျားစွဲနေပုံ

ထိုအချိန်တွင် များပြားလှစွာသော ပျားကောင်တို့သည် များပြားလှစွာသော လူအုပ်ကြီး၏ ခေါင်းပေါ်မှ လိုက်ပါလာကြသည်။ တဝီဝီအသံတွေ မြည်ကြကုန်လျက် ပင့်ဆောင်လာသော လမ်းအတိုင်း ပျံသန်းလိုက်ပါလာကြ၏။ မည်သည့်နေရာက ရောက်လာကြသည်မသိ။

ထို့နောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော် ကိန်းဝပ်မည့် ဦးကျော်သိန်း+ဒေါ်တင်လှတို့၏ မဏ္ဍပ်သို့ ရှေ့က သွားနှင့်ကြ၏။ ရုပ်ကလာပ်တော် မရောက်လာမီ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ မဏ္ဍပ်၏ ဘယ်ဘက်ယွန်း အဆောင်အတွင်း (မဏ္ဍပ်မှတ်ဆိတ်) တွင် ဝင်ရောက်စွဲအုံကြတော့သည်။

မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ လူပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့လည်း ရှိနေကြ၏။ ပရိသတ်၏ ရှေ့မှောက်မှာပင် ဝင်၍ စွဲကြသည်။ ထို့နောက် (၂)မိနစ်အကြာတွင် ရုပ်ကလာပ်တော်လည်း ရောက်လာတော်မူ၏။ ပျားကောင်

များလည်း သိုက်အုံဖွဲ့၍ စွဲပြီး ဖြစ်ကြတော့သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ပျားစွဲလာခဲ့သည်မှာ (၃)ကြိမ် ရှိလေပြီ။ ၁၂-နှစ်အရွယ် သာမဏေငယ်ဘဝက တစ်ကြိမ်၊ အသက်၂၀-ရွယ် ရဟန်းဖြစ်တဲ့နေ့က တစ်ကြိမ်၊ ယခု ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မီးရှို့ခါနီး တစ်ရက် အလိုတွင် ဘဝခရီး နောက်ဆုံး နိဂုံးအုပ်ခါနီးကာလ၌ တစ်ကြိမ်၊ ပေါင်း(၃)ကြိမ် ရှိလေပြီ။

“ပျားကောင်များ” ဆိုတဲ့ အမျိုးက အချို့အမြိန် အရသာတို့ကို စုရုံး ဝိုင်းအုံနေတတ်ကြ၏။ ထို့အတူ ပျားကောင်များနှင့် တူတဲ့ အများ ပရိသတ်တို့ကလည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ချိုမြိန်သော သစ္စာတရား အရသာများကို ခံစား ဝိုင်းအုံ သောက်သုံးခဲ့ကြပြီ။ နောင်အနာဂတ်တွင်လည်း ဆက်လက်၍ ဝိုင်းအုံ သောက်သုံးကြမည့် နိမိတ်များပေလော...။

တစ်ဘဝသာသနာ

အန္တိမ ဈာပန သာဓုကိဋ္ဌနသဘင် အခမ်းအနားတွင်
ဖတ်ကြား ပူဇော်အပ်သော တေဇာတော်ဖွဲ့ရတုပိုဒ်စုံ

[မိတ္ထီလာမြို့၊ ဦးမြင့်ဆွေ (မူလဓမ္မစရိယ) ဒုလ္လဘဒေသနာရေးသားသူ ပူဇော်သည်။]

ရှာမှရှားတဲ့ ယောက်ျားဇာနည်

၁။ မြေမြတ်ပထဗျာ၊ ဇေယျာတည့်၊ တေဇာ
ပဝင်း၊ ဘုန်းရောင်လင်းသား၊ သတင်းတော်ဂုဏ်၊
ကျေးဇူးဟုန်တို့၊ ရိုက်ခြုံဘဝဂ်၊ လွမ်းကာတက်ရှင့်၊
မြတ်မျက်ရတနာ၊ ထေရ်ဆရာတည့်၊ ပညာကဲလွန်၊
ဇာနည် မှီ၊ ဘဒ္ဒဝိမလ၊ နာမလွင့်ကျော်၊ “မိုးကုတ်
ဆရာတော်” ဟု၊ သားတော်ထိပ်တင်၊ တို့ဘုန်းရှင်ကား၊
မြန်ခွင့်ကောဇာ၊ ထောင့်နှစ်ရာမှ၊ စွန်းလာတုံလစ်၊
ခြောက်ဆယ့်တစ်တည့်၊ ထွန်းသစ်ဟံသာ၊ နတ်တော်လ
၏၊ ပြည့်ဝကျော်တက်၊ ဆယ့်တစ်ရက်မှီ၊ လှုံ့စက်ရှိန်ငွေ၊
ဆင်မင်းနေ့ဝယ်၊ စုတေကြွလာ၊ ထက်ဖြဟ္မာမှ၊ မြတ်စွာ
သကျ၊ သုံးလူ့ဘ၏၊ နဂ္ဂမိန်နာ၊ သာသနာကား၊ ဝန်
တာချိုဝက်၊ ငါ့အတွက်ဟု၊ ထမ်းရွက်မည်အား၊ ကြုံး
သံဝါးလျက်၊ လူသားရိပ်ဝါ၊ ဖွားမြောက်လာရှင့်၊ ချိန်ခါ
ရွယ်သင့်၊ သံဝေဆင့်၍၊ ဉာဏ်မြင့်လောင်းလျာ၊ သူတော်
စွာကား၊ ဃရာနောင်တွင်း၊ ငြီးငွေ့ပြင်း၍၊ ဇွတ်တင်း
ရန်းစွာ၊ သာသနာကို၊ ငယ်စွာနုလျက်၊ ထမ်းဆောင်ရွက်

ရှင့်၊ နံနက်ပညာ၊ အခြေပါအောင်၊ သုံးဖြာပိဋကတ်၊
အဋ္ဌ-ကထာ၊ ဋီကာအနု၊ မဓဂဏ္ဍိ၊ နေတ္တိမှီငြမ်း၊
ဆန်းအလင်္ကာ၊ အဘိဓာဗျာကရုဏ်း၊ ကျမ်းအားလုံးကို၊
ထုံးသို့ကြိတ်ခြေ၊ ရေသို့မွေလျက်၊ ကွဲကွဲဝက်မျှ၊ အောက်
ထက်ဝန်ဝါ၊ သင်ယူကာဖြင့်၊ ဆရာနည်းကျ၊ လက်ထပ်
ရဖို့၊ ကာလမြင့်ကြာ၊ ဆည်းပူးရှာခဲ့၊ ဉာဏ်ဝါလောက်လုံ၊
ကယ်ပြည့်စုံသော်၊ ခိုလှုံ့ရောက်ကြ၊ များသိဿအား၊
သာသနာ့အုတ်မြစ်၊ ဖြစ်ကြီး ဖြစ်အောင်၊ အားသစ်
စိတ်စော၊ ချပို့သောမှီ။

ဒုလ္လဘော ပုရိသာဇေညော၊
န သော သဗ္ဗတ္ထ ဇာယတိ။
ယတ္ထ သော ဇာယတိ မီရော၊
တံ ကုလံ သုခ မေဒတိ။ ။

လာရှိဒေသနာ၊ ဂါထာမိန့်ခွန်း၊ ဩဘာညွန့်သည်...
ဥဒါန်းကမ္ဘာ တည်စိမ့်သော်။ ။

စွယ်စုံဂုဏ်မြောက် မုံသောက်မာတင်

၂။ ထေရ်မြတ်ဆရာ၊ တို့ဘုန်းလျာတည့်၊ ခွန်
ကြာ သမယ၊ ကြို့လုံလသား၊ အမရပူရံ၊ ဘုနက်သန်မှီ၊
နာခံခိုင်ပြီး၊ တောင်မြို့ကြီးပယ်၊ အံ့ချီးစသော၊ မင်္ဂလာရာမ၊
ဝိဟာရ၍၊ ယာပထညီစွာ၊ ကျိန်းဝပ်ကာဖြင့်၊ ငယ်ခါကျန၊
ဆိုဆုံးမသား၊ သင်ပြ သိပ်သည်း၊ နိဿယည်းနှင့်၊
စည်းမျဉ်းကောင်းစွာ၊ ငယ်ဆရာမှီ၊ သညာဖွဲ့ထုံး၊

ဆရာကြီးအုန်း၏၊ လက်ရုံးတစ်ဆူ၊ ဖြစ်တော်မူသား၊
ဝိဒူပါမောက်၊ ကဝိမြောက်ခဲ့၊ မုံသောက်အာဇာ၊ ထေရ်
ဆရာကား၊ သုံးဖြာပိဋကတ်၊ ငါးရပ်နိကာယ်၊ ပြောကျယ်
ဓမ္မကွန်၊ ကျမ်းဂန်ဂန်ဝယ်၊ ဖန်ဖန်မွေ့နောက်၊ ကုန်ချား
ချောက်အောင်၊ ခေါက်ခေါက်ပတ်ချား၊ ဉာဏ်ပတျာဖြင့်၊
ခါခါစေ့ငှ၊ တုံ့ပြန်ရှုလျက်၊ ဂရုကထာ၊ စိုကြောင့်ကြံသား။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အတ္တာနမေဝ ပထမံ၊
ပဋိရူပေ နိဝေသယေ။
အထည မနုဿာသေယျ၊
န ကိလိဿေယျ ပဏ္ဍိတော။ ။

မိန့်ဟောညီစွာ၊ သင်ပြီးခါတည့်၊ များစွာသိသာ၊ ဝေနေ
ယျတို့၊ ဒုက္ခပတ်ချာ၊ ပဋိစွာဝယ်၊ ဖန်ခါဇာတိ၊ ဇရာ
ဖိလျက်၊ ဗျာဓိမရဏ၊ တွင်းဆုံးကျအောင်၊ လေးဝ
အပါယ်၊ ဝက်ဝက်ကယ်မျှ၊ ကြီးကျယ်ဆင်းရဲ၊ ခံရန်ကို၊
တလဲလုံလုံ၊ ဉာဏ်စွမ်းဟုန်ဖြင့်၊ မြင်တုံလောလော၊
ရင်သပ်မောရှင့်၊ အဟောဒုက္ခ၊ ကြောက်ဖွယ်စွတည့်၊

ကာလဖင့်နှေး၊ လျစ်လျူရေးဖြင့်၊ အေးဆေးခုခါ၊ မသင့်
ရာဘူး၊ လျင်စွာကယ်မ၊ ဟောချွတ်ရအံ့၊ ကြောင့်ကြသော
ထွေ၊ ဒို့ဘုန်းဝေကား-
ကို မေ ဇကေန တိဏ္ဏေန၊
ပုရိသေန ထာမဒဿိနာ။
အရဟတ္တံ ပါပုဏိတွာ၊
သံသာရေသံ ပင်ပင်။ ။

ကဲလွန်မေတ္တာ၊ ထုံမွမ်းကာလျှင်၊ ဒေသနာရွှေခွန်း၊
ဟောဖော်ညွှန်းသည်၊ မြိုင်နန်းအမတာ စည်စိမ်သော်။

ဓမ္မစည်ကြီး ရိုက်ဆော်တီးလျက်

၃။ နေနတ်ပဝရာ၊ မြတ်ဆရာတည့်၊ ဒီပါလေး
လီ၊ ကွန်မြန်းချီသို့၊ ဇာနည်မြတ်ကျော်၊ ဒို့ဘုန်းမော်ကား၊
ရှင်တော်မာရဇိ၊ တုမရှိ၏၊ တရိဩဝါ၊ သာသနာဝယ်၊
နှစ်ဖြာရုရ၊ ကျင့်သုံးဝဖြင့်၊ သိက္ခာများမြောင်၊ စွမ်းကုန်
အောင်လျှင်၊ ဘုန်းခေါင်ဇီနော်၊ ကျေးဇူးတော်ကို၊
မြော်ခေါ် လေးမြတ်၊ ပေးကာဆပ်ရှင့်၊ ထူးမြတ်ပဏိဓိ၊
စိတ်တော် ရှိမို့။

ယေကေစိ ဩသဓာ လောကေ၊
ဝိဇ္ဇန္တိ ဝိဝိဓာ ဗဟူ။
ဓမ္မောသဓသမံ နတ္ထိ၊
ဧတံ ပိဝေထ သာဓဝေါ။ ။

သောသောရောက်လာ၊ များသိသာနှင့်၊ ဒါယ
ကာ ဒါယိကာမ၊ သာဝက စားစား၊ ဝေနေများကို၊
သနားရှေးရှု၊ မေတ္တာမှုဖြင့်၊ ကြီးထူပညာ၊ ဖြန့်ကြက်ကာ
လျှင်၊ မခြာနေည၊ ကြိုးလုံလသာ၊ ဓမ္မစည်ကြီး၊ ပဲ့
တင် ဟည်းအောင်၊ ရိုက်တီးခတ်လွှဲ၊ ခြိမ်ခြိမ်သဲရှင့်၊
နက်နဲသစ္စာ၊ ခွဲစိတ်ဖြာလျက်၊ ပဋိစွာဓမ္မ၊ သံဝေဂလည်း၊

ကျနတိုက်ဆိုက်၊ ဖြစ်စဉ်ကိုက်လျှင်၊ စရိုက်ခြင်းရာ၊
ဥပမာစုစု၊ ဝတ္ထုထွေထွေ၊ သက်သေသာဓက၊ သဘာဝ
အရှိ၊ မိမိခန္ဓာ၊ ဉာဏ်ရောက်လာအောင်၊ ကောင်းစွာ
ဝေခွဲ၊ ဟောညွှန်ဆဲတည့်၊ အက်ကွဲမြင့်မိရုံ၊ တောင်ကြီး
ပြိုသို့၊ မှီခိုယွင်းမဲ့၊ ကိုးရာမဲ့ရှင့်၊ တွက်ဖွဲ့ကောဇာ၊
ထောင်သုံးရာမှ၊ စွန်းလာခဲ့ရေး၊ နှစ်ဆယ့်လေးတည်း၊
ပူရေးလက်ငင်း၊ ကျွတ်သီတင်းရှင့်၊ အလင်းကွယ်ပျက်၊
ဆုတ်လေးရက်မို့၊ မွန်းစက်ချိန်ကျ၊ နေ့ဗုဒ္ဓလျှင်-

ဈာယထ ဘော မာ ပမာဒတ္ထ၊
မာ ပစ္စာ ဝိပုဋိသာရိနော။
အဟုဝတ္ထ ယံ ဝေါ အမုံ၊
အန္တိမံ အနုသာသနိ။ ။

ရွှေခွန်းချီလျက် သာကီဘုန်းဟေ့၊ ချိန်ခါစေ့သဖြင့်၊
မမေ့ခန္ဓာ၊ လွတ်ကြောင်းရှာသား၊ အမတာဟူ၊ နိဗ္ဗူ
ကြငှန်း၊ အရောက်မြန်းသည်၊ လူ့နန်းဩဘာစည်ငြိမ်
သော်...။

တစ်ဘဝသာသနာ

နောက်ဆုံး မီးသင်္ဂြိုဟ်မည်နေ့

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၄-ခု ပြာသိုလဆန်း ၁၅-ရက် (ပြာသိုလပြည့်နေ့) [၉.၁.၆၃] ယနေ့ကား ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရမည့် (အန္တိမ အဂ္ဂိဈာပန)နေ့ကြီး ဖြစ်တော့၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး အပူဇော်ခံသည့်အနေအားဖြင့် ယနေ့ မဏ္ဍပ်တိုင်းမှာ လှည့်လည် အပူဇော်ခံနေတော်မူသည်။ ပရိသတ်ကြီးကား ကွင်းလုံး ပြည့်ကြိတ်ကြိတ်တိုး ဖြစ်နေကြ၏။ နောက်ဆုံးနေ့ မဟုတ်ပါလော။

ယနေ့ လူတိုင်းပင် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မွန်းလွဲ (၁)နာရီအချိန်တွင် ဦးကျော်သိန်း+ဒေါ်တင်လှတို့၏ ဒုံးပျံကြီးနှင့် ကမ္ဘာလုံးစင်ကြီးပေါ်သို့ ပင့်ကြသည်။ ပင့်ရာတွင် နတ်မြင်းပျံရထားကြီးဖြင့် ပင့်ဆောင်တင်ကြ၏။ အဝေးကနေ၍ အမြင့်တွင် ဖူးမြော်ပူဇော်ခံနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

မွန်းလွဲ(၂)နာရီအချိန်တွင် ကမ္ဘာလုံးစင်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းသက်ကြွ၍ ဦးကျော်သိန်း+ဒေါ်တင်လှတို့၏ မဏ္ဍပ်သို့ ယင်းမှတစ်ဆင့် လောင်တိုက်ကြီးပေါ်တွင်

ပင့်ဆောင်တင်၍ အပူဇော်ခံပြန်သည်။ ပရိသတ်ကြီးကား နောက်ဆုံးအချိန်ဖြစ်၍ အားမလိုအားမရ ဖူးမဝအောင် တိုးကြိတ်နေကြတော့၏။ ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ကြံ၍လည်း ပေါက်ပေါက်မိုး ရွာပေးလျက်ရှိကြသည်။

မွန်းလွဲ ၂-နာရီ၊ ၃၀-မိနစ်အချိန်တွင် လောင်တိုက်ကြီးပေါ်သို့ တစ်ဆင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာ အုတ်ပလ္လင်ကြီးဆီသို့ ပင့်ကြ၏။ ယောဂီများ ကိုယ်တိုင် ပခုံးအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ထမ်း၍ ပင့်ဆောင်လာကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ် (မီးရှို့)ပစ်ရတော့မည် ဖြစ်၍ ပရိသတ်ကြီး၏ ရင်တွင် နင့်နေကြ၏။ နာကျင်ဆို့နှင့်သော ဝေဒနာတို့ကို ကိုယ်စီခံစားနေကြရသည်။ မျက်စိမျက်နှာ မရွှင်နိုင်ကြတော့၊ မျက်နှာအိုကလေးများဖြင့် မျက်လုံးအိမ်အတွင်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေကြတော့၏။

အုတ်ပလ္လင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ရုပ်ကလာပ်တော်မှာ ခန္ဓာဝန်ချပြီးသည်နှင့်မတူ၊ သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်ကကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး ကျိန်းစက်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။ အသားအရေများကလည်း ဝါဝင်းစိုပြည် ပျောင်းပျော့နေကြ၏။ မီးမရှိ ရက်အောင် ဖြစ်နေကြရတော့သည်။

အန္တိမ အဂ္ဂိဈာပန နောက်ဆုံး မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြခြင်း

မီး မသင်္ဂြိုဟ်ရက်ကြသဖြင့် မသင်္ဂြိုဟ်ဘဲ ဝိုင်းအုံ ဖူးမြော်နေကြ၏။ အားမလို အားမရ ဖူးမဝအောင် ဖြစ်ကြရတော့သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်ပင် အနည်းငယ် ကြုံကြာသွားတော့၏။ ဤအတိုင်း ဝိုင်းအုံကြည့်ရှု ဖူးမြော်နေ၍လည်း မဖြစ်သေး။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် “ဤရုပ်ကလာပ်တော်

ကို မီးမသင်္ဂြိုဟ်ဘဲ ဆေးစိမ်၍ ပြတိုက်တွင်ထားပြီး ကိုးကွယ်ကြမည်။ ထို့ကြောင့် မီးရှို့ခါနီးတွင် လုယူကြရမည်။ အံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ အသင်းအဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး လုယူကြရမည်” ဟု ကြံစည်နေကြသော တပည့်အချို့တို့ ရှိနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤဘေးရန်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာ အုတ်ပလ္လင်တော်ကို (က)သံဃာတော်များ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တစ်ထပ် (ခ)မီးသတ်ရဲဘော်များတစ်ထပ်၊ (ဂ)ပြည်သူ့
ရဲများ တစ်ထပ်၊ ပေါင်း(၃)ထပ်ရပ်တံ့၍ အစောင့်အကြပ်
များ ချထားကြရသည်။

ထို့နောက်တွင် ရုပ်ကလာပ်တော်ကို နံ့သာဖြူ
နံ့သာနီ ကရမက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလိုက်ကြ၏။ စေတီကြီး
လို မိုမောက်လာအောင် နံ့သာထင်း နံ့သာတုံးတို့ဖြင့်
ဖုံးလွှမ်းလိုက်ကြသည်။ ထောပတ်များလည်း ပက်ဖျန်း
ထား၏။ ထို့နောက် မီးရှို့ကြသည်။ မီးမစွဲ မလောင်ဘဲ
ဖြစ်နေသည်။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်...။

အမျိုးမျိုး ကြိုးစား၍ ရှို့ကြည့်၏။ မလောင်၊
သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းတော်တစ်ပါးက ဓာတ်ဆီပုံးကြီး ယူ

လာပြီး ပက်ဖျန်းသည်။ ထို့နောက် မီးရှို့လိုက်ရာ
“ဝုန်း” ကနဲ အသံကြီးမြည်ပြီး မှိုင်းလုံးကြီးသာ ထွက်လာ
၏။ မီးကား မတောက်၊ ထိုကိုယ်တော်လည်း ပက်လက်
လန် လဲကျသွားလေသည်။

ဤသို့လျှင် မီးစွဲအောင် ဇွဲနဲ့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစား
နေကြစဉ် မထင်မှတ်ဘဲ “ဝုန်း” ကနဲ ထ၍ တောက်
တော့၏။ အနံ့အပြား မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ပင် တောက်
လောင်လာတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြသော
သံဃာတော်များပင် အုတ်ပလ္လင်ကြီးပေါ်မှ အမြန် ဆင်း
ပြေးကြရတော့၏။

ထူးဆန်းခြင်းနှင့် အံ့ဩဖွယ်

တစ်ဖန် ထူးဆန်းနေပြန်သည်ကား နံ့သာထင်း
များကို မီးစွဲလောင်နေကြသော်လည်း ရုပ်ကလာပ်
တော်ကို မီးမလောင်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်၏။ ဖန်ပေါင်းချောင်
အတွင်း ထင်းထင်းကြီးမြင်ရသလို မီးတောက်ကြီးများ
အတွင်း ရုပ်ကလာပ်တော်ကို စင်းစင်းကြီး ဖူးတွေနေ
ကြရသည်။ နာရီဝက်ကျော်အောင်ပင် ဖူးတွေနေကြ
ရ၏။

နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်း မီးစွဲလောင်လာ
သည်။ မီးစွဲလောင်လာသော်လည်း ရုပ်ကလာပ်တော်မှာ
တွန့်ခြင်း ရုန်းခြင်း မရှိ၊ ပကတိ နေမြဲအတိုင်း မီးစွဲ
အလောင်ခံတော်မူသည်။

မီးစွဲလောင်သော်လည်း ညော်နံ့များ မထွက်၊
မကောင်းသော အနံ့အသက်များလည်း မပေါ်၊ မွှေး
ကြိုင်သော အနံ့တို့ဖြင့်သာ ဈာပနကွင်းကြီးတစ်ခုလုံး
ပြန့်နေတော့သည်။ အံ့ဩဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။

ထိုအချိန်၌ လေငြိမ်နေပါ၏။ အုတ်ပလ္လင်မှ
တက်သော မီးခိုးလုံးတို့သည် ရုံးစုသွားကြပြီးလျှင်

အထက်ကောင်းကင် အဇောရပင်သို့ တစ်စဉ်တစ်တန်း
ကြီး ထိုးတက်သွားကြလေကုန်သတည်း။

အထောင်မက အသောင်းမက အသိန်းမက
ဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှု ဖူးမြော်နေကြသော ပရိသတ်ကြီး၏
ရင်တွင်းမှာကား အမြန်နှုန်းဖြင့် နှလုံးခုန်နေကြသည်။
လည်ချောင်းများတွင်လည်း ကိုယ်စီ ကိုယ်င တစ်ဆို့
နာကျင်နေကြ၏။ မီးသင်္ဂြိုဟ်ထားသော အုတ်ပလ္လင်
တစ်ခုတည်းဆီသို့ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုငေးမောနေကြရင်း
အောက်ပါသဘောမျိုး သံဝေဂတင် ဆင်ခြင်နေကြလိမ့်
မည်ဟု ထင်ရပါသည်။

“အသက်စည်းစိမ်၊ ခန္ဓာအိမ်ကား၊
တိမ်တခဲနက်၊ ကြည့်ရင်းပျက်သို့၊
မျက်စိအောက်တွင်၊ ပျောက်လွင့်စင်၏၊
သင်္ခါရစက်၊ သူ့ပိုင်နက်၌၊
သွက်သွက်လည်ကာ၊ ပါရရာသည်...
ခန္ဓာ အနိစ္စပါတကား။
ဖြစ်တာ ပျက်ဖို့ပါတကား...”

တစ်ဘဝသာသနာ

အလောင်းတော်လှပွဲ ဘယ်နှယ်လဲ

ဤသို့လျှင် (အဂ္ဂိဈာပန) မီးရှို့ခြင်း ကိစ္စကြီး ချောမောစွာ အောင်မြင်သွားခဲ့ကြရ၏။ သို့သော်လည်း ကသိကအောက်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ကြသောသူတို့ကား ဦးထွန်းတင်တို့ လူသိုက်များပင် ဖြစ်ကြ၏။

အမရပူရ၊ အိုးတော်ရပ်မှ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ တပည့်ရင်း ဦးထွန်းတင်တို့ လူသိုက်သည် “ရုပ်ကလာပ်တော်ကို လှယူကြမည်” ဟု ကြံစည်ထားကြသော လူသိုက်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုလူသိုက်တွင် ဦးထွန်းတင်က ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော် ထင်ရှား ရှိစဉ်က ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏တရားတော်ကို နေ့စဉ် နာယူနေကြသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။ ညတိုင်းလိုလို ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား ဝတ်ဖြည့်ပေးနေသူ (အညောင်း ပြေအောင် ချိုးဖဲ့နှိပ်နယ်ပေးသူ) များလည်း

ဖြစ်ကြ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ရင်းနှီးသူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။

ဦးထွန်းတို့လူသိုက်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ရော တရားကိုပါ ကြည်ညိုနေကြသူများ ဖြစ်၍ “ရုပ်ကလာပ်အတိုင်း ထားပြီး ကြည်ညိုကြမယ်” ဟု ဆိုကြသူများ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ဦးထွန်းတင်သည် အသက်(၄၀)ကျော် ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်၍ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သဘောတူရာတွေကို လိုက်လံစည်းရုံးခဲ့ရာ ဦးရေပေါင်းများစွာ ရရှိခဲ့လေသည်။

ဦးထွန်းတင်တို့လူသိုက်က “လုမယ်၊ ရအောင် လုမယ်၊ (၇) ရက်တိုင်တိုင် ကွင်းပြင်ထဲမှာ ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပပြီးတဲ့နောက် မီးရှို့ခါနီးမှာ လုမယ်” ဤသို့ ကျူးဝါးထားကြ၏။ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း တက်ကြွနေကြလေသည်။

မလျှော့သောဇွဲနဲ့ အောင်ပွဲယူမယ်

ကွင်းပြင်မှာ ကျင်းပမည့် အဂ္ဂိဈာပနပွဲကြီး နီးလာလေ ဦးထွန်းတင်တို့ လူသိုက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်များ လှုပ်ရှားလာလေ ဖြစ်ကြသည်။ “လုရမယ်၊ မရ-ရအောင် လုရမယ်၊ အနစ်နာခံပြီး လုရမယ်၊ မီးရှို့ခါနီးမှာ အလောင်းကို လှယူပြီး ပြေးကြရမယ်” ဤသို့သာလျှင် စွဲစွဲမြဲမြဲ အံ့ခဲ၍ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။

အဂ္ဂိဈာပနပွဲကြီး နီးလာ၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်နေကြစဉ် တစ်နေ့တွင် လူစုမိကြ၍ ဆရာတော် ဦးနရိန္ဒက-

“ဟေ့... ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို မီးမရှို့ရအောင် လုမယ်” လို့ ကြားနေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူတွေ လဲကွ” ဟု ရုတ်တရက် မေးတော့သည်။ ထိုအခါ ဦးထွန်းတင်က “တပည့်တော်တို့ပဲ” ဟု

ရဲရဲပင် ဖြေတော့၏။ “ဘယ်သူခေါင်းဆောင်လဲကွ” ဟု ထပ်မံမေးပြန်သည်။ “တပည့်တော် ခေါင်းဆောင်ပဲ” ဟု တင်းတင်းပင် ဖြေပြန်သည်။

“အေး မင်းတို့... စဉ်းစဉ်းစားစားလဲ လုပ်ကြ”
“တင်ပါ တပည့်တော်တို့က စဉ်းစားပြီးသားပဲ၊ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”
“မင့်မှာ နောက်လိုက် ဘယ်လောက် များများ ရှိလို့လဲ”

“ဒီအမရပူရမှာ ရပ်ကွက် (၈)ကွက် ရှိတယ်၊ တပည့်တော်လိုက်ပြီး စည်းရုံးပြီးသား၊ အကုန်လုံး တပည့်တော် လူတွေချည်းပဲ”
“အေး... တို့ကတော့ ပုလိပ်တွေ ရဲတွေနဲ့ အ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စောင့် အကြပ်ထားမှာ၊ လွန်ကဲလာတဲ့သူတွေကို တော့ ရိုက်မှာပဲ”
 “တင်ပါ ရိုက်ချင် ရိုက်ဘုရား၊ တပည့်တော် တို့ကတော့ ပြန်မရိုက်ဘူး၊ “မရိုက်ရဘူး” လို့ ပြောထားတယ် ဘုရား၊ ဒါ- တပည့်တော်တို့ ခံယူချက်ပဲ”
 “ရှေ့ကလူ ရိုက်လို့ စိုက်လဲသွားရင် နောက်က လူတွေက အံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ ဝိုင်းလုရမယ်၊ တစ်ခါ

နောက်က လူတွေကို ရိုက်လို့ စိုက်လဲ ကုန်ပြန် ရင်လဲ အဲဒီနောက်က နောက်ကလူ တွေက မလျှော့ဘဲ ဇွဲနဲ့ ဝိုင်းလုကြရမယ်၊ အဲဒီ လို တိုင်ပင်ထားတယ် ဘုရား”
 ဤသို့ပင်လျှင် ဦးထွန်းတင်က ခပ်ဇွတ်ဇွတ် ခပ်ရဲရဲနှင့် ဇွတ်ကဲ၍သာ လျှောက်နေတော့သည်။ ဤအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် မလွယ်ကူတော့ချေ၊ ရုန်းရင်းဆန်ခပ်နှင့် ပြဿနာဖြစ်မှာတော့ သေချာ၏။

စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးနေ့ကြီး

အမရပူရ၊ အိုးတော်ရပ်၊ ပွဲတော်အင်း ကွင်းပြင် ကြီးထဲမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော် ကို ပူဇော်ပွဲ လုပ်ခဲ့ကြသည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် (၇)ရက် ပြည့်မြောက်သောနေ့ကြီး ဖြစ်၏။ ၁၃၂၄-ခု ပြာသိုလ ပြည့်နေ့ကြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ရမည့်နေ့ကြီး ဖြစ်၏။

သူများလည်း စိတ်ဓာတ်တွေ တအား ပို၍ လှုပ်ရှားလာ ကြ၏။ ဦးထွန်းတင်က သူ့လူတွေကို နှိုးဆော်နေသည်။
 “ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ၂-နာရီ ၃၀-မိနစ်အချိန် မှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်မှာ၊ ဒီတော့ တို့လူတွေက မွန်း လွဲ ၂-နာရီဆိုလျှင် အကုန်စုံနေကြပစေ၊ အုတ် ပလွင် နားမှာ အသင့်ရောက်နေကြပစေ...”

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် ဦးထွန်းတင်တို့ လူသိုက်က (ဦးထွန်းတင် ခေါင်းဆောင်၍) ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ရုပ်အလောင်းတော်ကို လုကြရမည့်နေ့ ကြီး ဖြစ်သည်။

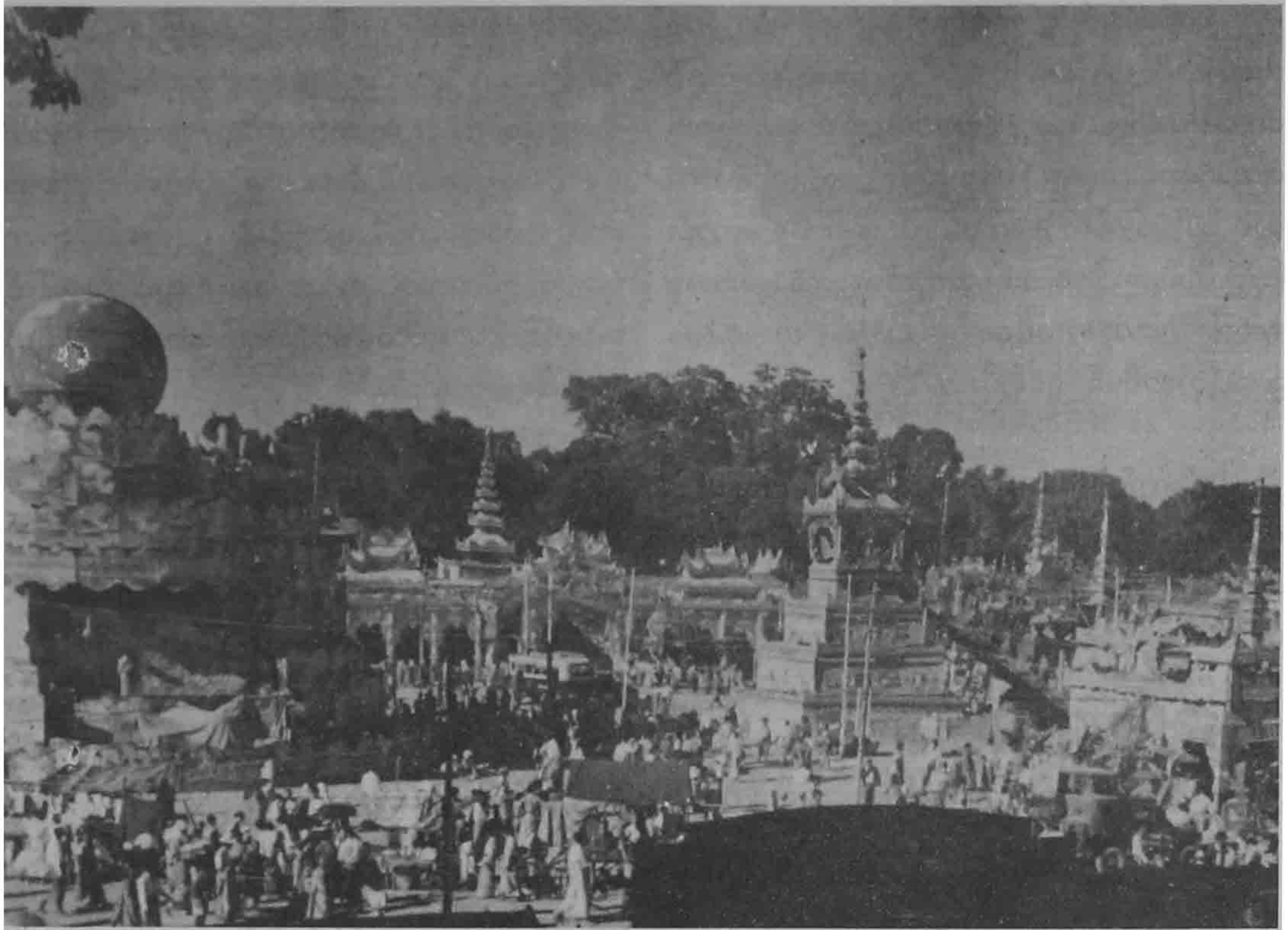
နှိုးဆော်ချက်အရ အသင့် အနေအထား နေရာ ယူထားကြပြီ။ မီးသင်္ဂြိုဟ်မည့် အုတ်ပလွင်ပတ်ပတ် လည်တွင် ရဲသားများကိုလည်း မြင်နေကြရ၏။ မီး သတ် လူရွယ်တို့ကိုလည်း တွေ့နေကြရသည်။ သံဃာ တော်များ ဝိုင်းပတ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့နေရ၏။ သူတို့ကလည်း “ဘယ်သူတွေ လုကြမှာလဲ” လို့ အကဲ ခတ်နေကြပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် မနက်ပိုင်းက စ၍ ရုံးစု ရုံးစုနှင့် တိုင်ပင်နေကြပြီ။ ဟိုနားတစ်စု သည်နားတစ်စု ခေါင်း ချင်း ရိုက်နေကြပြီ။ ဦးထွန်းတင်ကလည်း အနံ့အပြား ရပ်ကွက်တွင်းသို့ သွားပြီး သူ့လူများကို လိုက်လံ နှိုး ဆော်နေပြီ။ အားတင်းပေးနေပြီ။ “ယနေ့ ပွဲကြီး ပွဲ ကောင်းဟေ့” ...။

ကိုယ်စီကိုယ်ငံ ရင်တွင်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ ကြ၏။ အချိန်က နီးသည်ထက် နီးကပ်လာချေပြီ။ ယခုဆိုလျှင် ၂-နာရီ ၁၅-မိနစ်တောင် ရှိနေပြီ။ နောက် ၁၅-မိနစ်ဆိုလျှင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရမှာ၊ မကြာမီပင် ရုပ်ကလာပ်တော်လည်း လောင်တိုက်ကြီးပေါ်မှ ဆင်း သက်ကြွလာတော်မူတော့မည်။

အချိန်ကား စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်း နာရီတိုင်း ပင် တရွေ့ရွေ့နှင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းနွဲ့ဖို့ နီးကပ်လာနေပြီ။ နေ့လယ်ပိုင်းသို့ပင် ရောက်လာပြီ။ အလောင်းလုကြမည့်

တစ်ဘဝသာသနာ

မထင်မှတ်ဘဲ ပြောင်းလွဲသွားတော့ခြင်း

“အစိန္တိတမ္ပိ ဘဝတိ၊ စိန္တိတမ္ပိ ဝိနဿတိ”
ဆိုသလိုပင် လောကမှာ မကြံစည်ဘဲ မရွယ်ဘဲလည်း
ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။ ကျကျနန အကွက်ချ၍ ကြံစည်
ထားသော်လည်း မထင်မှတ်ဘဲ ပြောင်းလွဲသွားတတ်
သော အရာများလည်း ရှိတတ်သည်။ ယခု ထိုသို့
ဖြစ်ကြရချေပြီ။

အလောင်းတော်လှပွဲ နီးကပ်နေသော အချိန်
တွင်မှ လူတစ်ယောက် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့်
ဦးထွန်းတင်ထံသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ဟော
ဟဲ ဟောဟဲနှင့် အမောတကော ပြောတော့သည်-

“အခု ဦးထွန်းတင်ရဲ့ ဇနီး မီးမဖွားနိုင်လို့
ကယ်ပါ ယူပါ တစာစာ အော်ဟစ်နေတယ်။
သေမလား ရှင်မလား မပြောနိုင်ဘူး၊ အသက်မိ
ချင်ရင် အခု အမြန် လိုက်ခဲ့ပါ...”

ဦးထွန်းတင်၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် “ဒိုင်း”ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ မီးပွင့်သွားသလို ထင်လိုက်ရ၏။ ဘာမျှ
စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ အိမ်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်
သွားခဲ့ရတော့သည်။ ဟုတ်ပါ၏။ အိမ်သို့ ရောက်သော
အခါ ဇနီးသည်ခမျာ တစာစာ မြည်တမ်းလျက် လူး

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လွန်နေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်၊ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကြရတော့၏။

ဦးထွန်းတင်ကို မတွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မကြာမီ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ပင် အရပ်လက်သည်ရော ဆေးရုံက သားဖွားဆရာမတို့ရော ရောက်လာကြတော့၏။ ဝိုင်းဝန်းကူညီဖေးမ ပြုစုမှုတို့ကြောင့် သမီးကလေး “ဝင်းဝင်းမြင့်” လူ့ပြည်လောကတွင် ပေါ်ပေါက်လာရတော့သည်။ အပြုအစု ကောင်းကြ၍ မိခင်ရော ကလေးပါ အသက်မသေဘဲ ချမ်းသာမှု ရလာကြရတော့သည်။ တော်ပါသေး၏။ ထိုအချိန်မှာ ညနေ(၃)နာရီပင် ရှိချေပြီ။

ရုပ်ကလာပ်တော်ကို အုတ်ပလ္လင်ဆီသို့ ပင့်ဆောင်လာကြစဉ် လုဖို့ရန် ဟန်ပြင်နေကြ၏။ သို့သော် ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းတင်ကို မတွေ့ဘဲဖြစ်နေကြသည်။ ဦးထွန်းတင်က ရှေ့ဆုံးကတက်၊ သူ့လူတွေက နောက်က လိုက်ကြရမည် ဖြစ်၏။ ယခု သူတို့ခေါင်းဆောင်မတွေ့၊ လူအုပ်ထဲမှာ မျက်လုံးနဲ့ ရှာကြရင်း ရှာကြရင်းပင် ရုပ်ကလာပ်တော်က အုတ်ပလ္လင်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ မလှဖြစ်ကြတော့၊ ပျက်ကွက်ကုန်ကြရတော့သည်။

ဦးထွန်းတင်သည် မိခင်ရော ကလေးပါ စိတ်ချရပြီကို သိ၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာကွင်းပြင်သို့ အပြေးကလေးလာခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် အရှိန်ကောင်းကောင်းဖြင့် ရုပ်အလောင်းတော်ကို မီးစွဲလောင်ငြိနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ယခု ဦးထွန်းတင်၏ အရိပ်ကို မြင်လိုက်ရင်ပဲ သူ့လူတွေက ဝိုင်းအံ့လာကြပြီး-
“ဘာလဲကွ၊ ခေါင်းဆောင်ဆိုပြီး ခေါင်းရှောင်လားကွ၊ ဟင်း...”

ဦးထွန်းတင်၏ အသိုင်းအဝိုင်းတို့ကား မွန်းလွဲ ၂-နာရီခွဲအချိန်ကပင် ဦးထွန်းတင်အပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသည်။ အကြောင်းရင်းမှာ အရေးထဲတွင်

ပြောရင်း ဆိုရင်း ထိုးမည် ကြိတ်မည် လုပ်နေကြသဖြင့် ဦးထွန်းတင်က လက်ကာရင်း သူ့အရေးကိစ္စကို မနည်းရှင်းပြနေရတော့သတတ်။

ဓာတ်တော်များ ကြွင်းရစ်ခြင်း

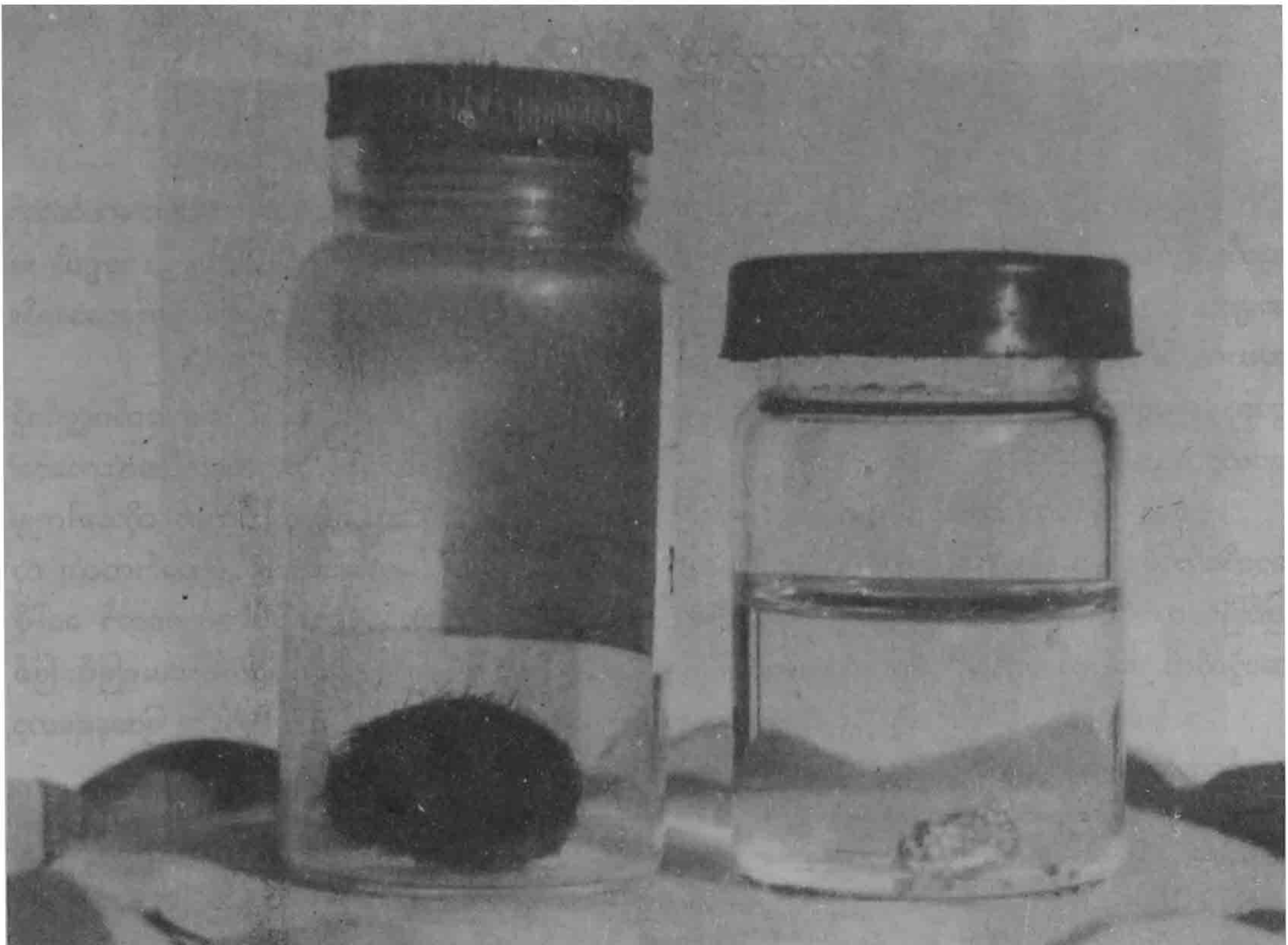
အုတ်ပလ္လင်ကြီးပေါ်တွင်ကား ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို နံ့သာထင်းမီးတို့က တဝင်းဝင်းနှင့် လွှမ်းခြုံလျက်၊ တဖျင်းဖျင်းနှင့် ဝါးမျိုလျက် ရှိနေကြသည်။ နံ့သာထင်းများက များလွန်းနေလေသလား မသိ၊ မီးအရှိန်အားလည်း များလွန်းနေ၏။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ မီးရှိန်အားလည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့-လျော့လာတော့၏။ ညဉ့်-နာရီခန့်တွင် အပူရှိန်အား အများကြီး လျော့ဆင်းသွားခဲ့သည်။ အားလုံးလည်း ကျွမ်းလောက်ပြီ ဖြစ်၏။

ကြည်ညိုသူ ဒကာ ဒကာမများလည်း အနားကမခွာဘဲ ဝိုင်းအံ့ကြည့်ရှုဖူးမြော်နေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညနေစောင်းလာ၏။ မီးအားလည်း ကောင်းတုန်းရှိသေးသည်။ ထို့နောက် မှောင်စပျိုးလာ၏။ ထိုအခါကျမှ ပရိသတ်များလည်း ပါး၍ ပါး၍ သွားတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ အုန်းရည်များဖြင့် ပက်ဖျန်းကာ မီးတို့ကို ငြိမ်းသတ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် အုတ်ပလ္လင်ပေါ်၌ ရှိသမျှတို့ကို သိမ်းကျုံးစုရုံးလိုက်ကြ၏။ ပြီးမှ အသင့်ပြုလုပ်ထားသော ငွေအိုးကြီး ၂-လုံးထဲသို့ ထည့်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ဆာလာအိတ်ကြီးများ၌ ထည့်၍ စည်းကာ မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာသို့ ပို့ဆောင်လိုက်ကြသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

လက်ယာဘက် ဇန်ဘူးအတွင်းမှ ဓာတ်တော်များတွင် အချို့က ဓာတ်တော်အလုံးကလေးများ ဖြစ်လာပြီး၊
အချို့က ဓာတ်တော်အလုံး မဖြစ်သေးဘဲ အရိုးအတိုင်း ကျန်ရှိနေသေးပုံကို ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။
လက်ဝဲဘက် ဇန်ဘူးအတွင်းတွင်ကား ဆံတော်များ လုံးစုနေသည်ကို ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။
(ဤဓာတ်တော်ပုံများကို ပြည်ဖို့၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဦးအိတ်ထံမှ ရရှိပါသည်။)

ဓာတ်တော်များ

(၇)ရက်ပတ်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသမျှတို့ကို အပန်းဖြေ နားနေကြတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအခါ “အုတ်ပလ္လင်ပေါ်မှာ ဓာတ်တော်များ တွေ့ရှိကြသတဲ့” ဟူသော မင်္ဂလာ သတင်းများ ပျံ့လွင့်လာတော့သည်။
လူသူ အများ အံ့အားသင့်ကုန်ကြ၏။ လှုပ်လှုပ်

ရွရွ ဖြစ်ကုန် ကြသည်။
အမှန်မှာ ထိုနေ့ည သန်းခေါင်အချိန်မှာတုန်းကပင် အုတ်ပလ္လင်ပေါ်မှ စူးရှဖြူဖွေးတောက်ပြောင်သော အလင်းရောင်များ ကွန်မြူးနေကြပြီ။ အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက်၊ အထက်အောက် လူးလာပျံ့သန်းနေကြပြီ။ ယင်းတို့ကို အနီးဝန်းကျင်ရပ်ကွက်တို့မှ မြင်နေကြရပါသတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဓာတ်တော်ရဖို့ လှပွဲကြီး ပျက်ရ

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောတွင် အုတ်ပလ္လင်ပေါ်သို့ တက်၍ ရှာဖွေကြရာ ဓာတ်တော် အများအပြား ရကြလေသတတ်။ ထို့နောက် အလှ အယက် ဝိုင်းအုံလာကြပြီးလျှင် အုတ်ပလ္လင်ကြီးကိုပါ ခွာလှန်ရှာဖွေကြသဖြင့် အချို့အဝက် ပျက်စီးကုန်ကြ ရတော့သည်။

အုတ် အင်္ဂတေကြားတို့၌ အရွယ် အစားစား ဓာတ်တော်များ၊ အချို့မှာ အရိုးတစ်ပိုင်း ဓာတ်တော် ဖြစ်ပြီး တစ်ပိုင်းများကိုပါ တွေ့ကြရ၏။ အချို့က အတွဲလိုက် အပြွတ်လိုက်ပင် ရကြလေသတတ်။

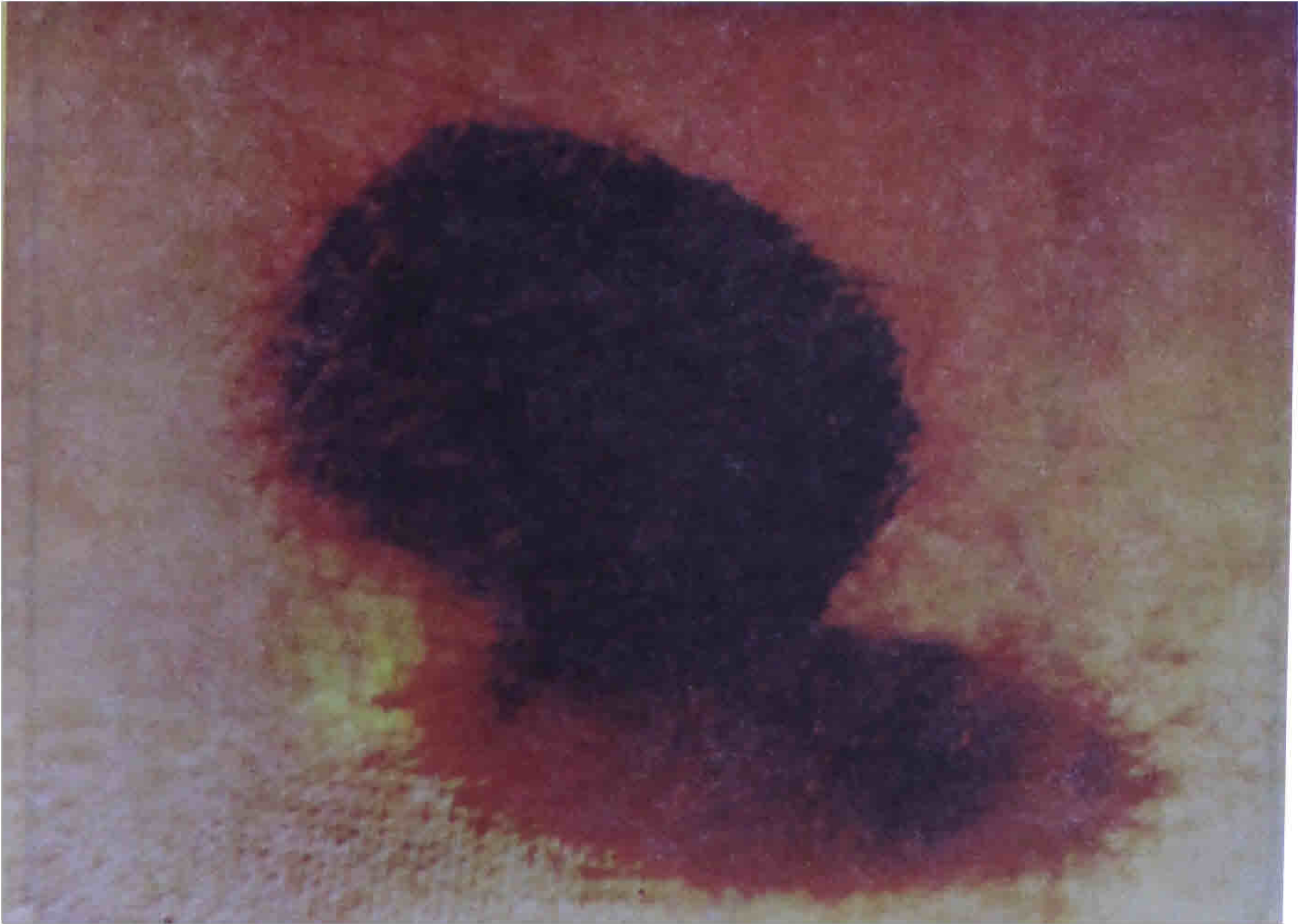
အရိုးတော်တွင် နို့ရောင်အဖြူနှင့်သီတွဲနေသော ဓာတ်တော်များ၊ အချို့မှာ တေဇောဓာတ်လွန်ကဲလွန်း၍

လော မပြောတတ်။ အဝါရောင်သန်းနေသော ဓာတ်တော် များ၊ ဤသို့အားဖြင့် အရောင် အစားစား၊ အရွယ် အ စားစား ဓာတ်တော်များကို တွေ့ကြ ရရှိကြလေသည်။

ဦးထွန်းတင်လည်း သတင်းအရ အုတ်ပလ္လင်သို့ ပြေး၍ ရှာဖွေရာ အရိုးတစ်ပိုင်း ဓာတ်တော်အလုံးကလေး များ ဖြစ်ပြီး တစ်ပိုင်းကို ရရှိလေသတတ်။ ထိုအခါကျမှ “အော်... ငါတို့ မလှဖြစ်တာဘဲ ကောင်းတယ်၊ လှ ဖြစ်လျှင် ဓာတ်တော် မပေါ်နိုင်၊ ဓာတ်တော် ပေါ်ဖို့ အတွက် ယခုလို ကြံဖန်ပြီး ပျက်ကွက်ပေးရခြင်း ဖြစ် တာပဲ” ဟု စိတ်ထဲ ကျေနပ်ကာ ပီတိတွေ ဖြာနေရတော့ သတတ်။

မီးသဂြိုဟ်ရာ အုတ်ပလ္လင်ပေါ်တွင် ဓာတ်တော်များရှာဖွေနေကြပုံ

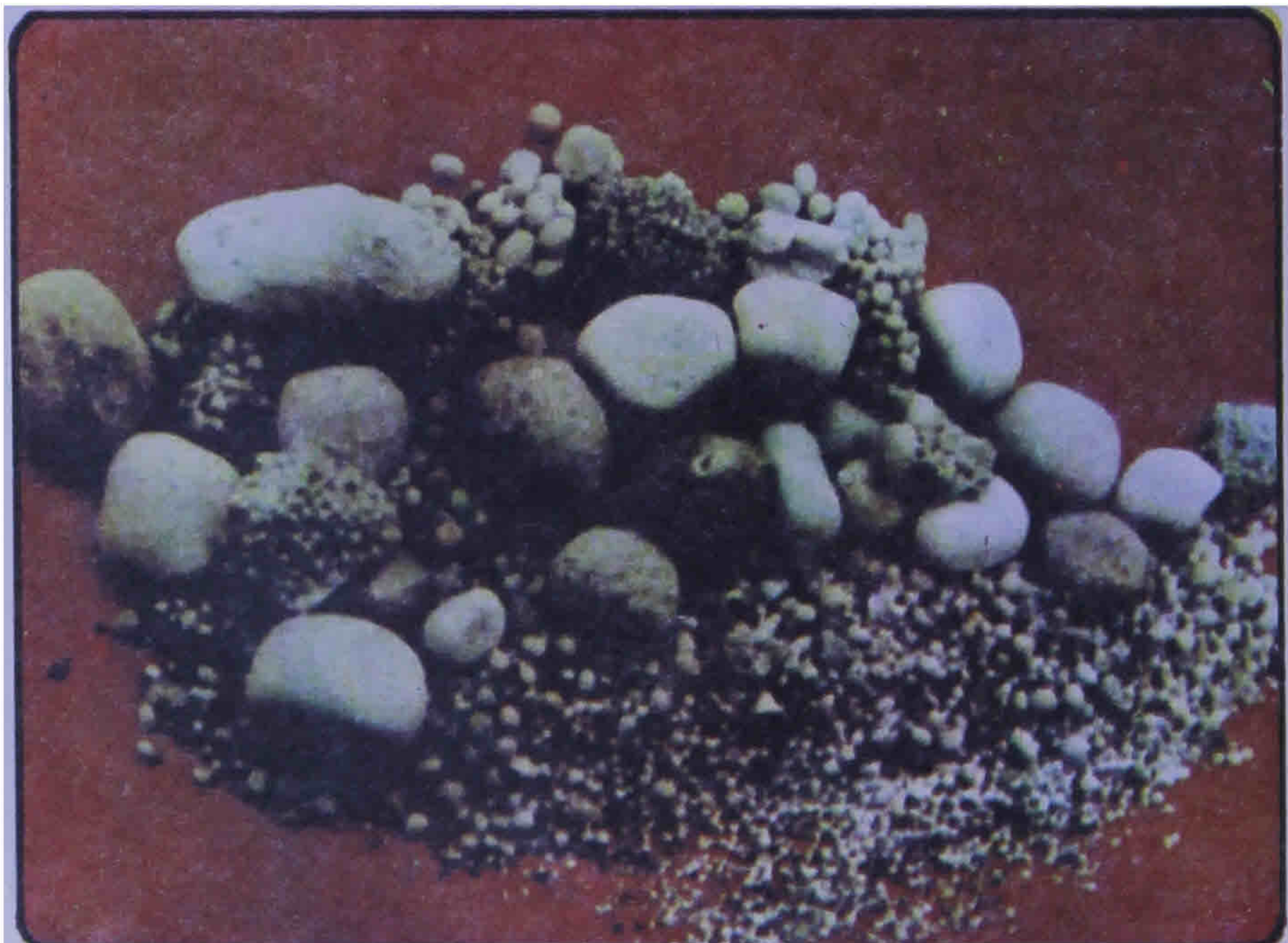
ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆံတော်များလုံးစုနေပုံ

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မီးမခသော မျက်လုံးတော် တစ်စုံအနက်မှ
မိုးကုတ်မြို့တွင် ကျန်ရှိနေသော မျက်လုံးတော်ပုံ

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မီးမခသော အံ့ပွားတော်

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အရိုး၊ အသွေး၊ အသားတော်တို့မှ
ဖြစ်ပေါ်လာသော ဓာတ်တော်များ

တစ်ဘဝသာသနာ

ဓာတ်တော်အိတ်များဖွင့်ပွဲ

၇-ရက်ပတ်လုံး ပူဇော်ပွဲကြီး၊ ကျင်းပလာခဲ့ရသဖြင့် ကိုယ်စီ ကိုယ်င ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေကြ၏။ ခဏ အမောဖြေပြီး ပြာသိုလပြည့်ကျော် (၃)ရက်နေ့ ကျမှ ဆာလာအိတ်ကြီးများကို ဖွင့်ရန် အများသဘောတူဖြင့် သိမ်းဆည်းထားခဲ့ကြသည်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့ နံနက် “အုတ်ပလ္လင်ကြီးပေါ်မှ ဓာတ်တော်များ တွေ့ကြရသည်” ဆိုကတည်းက ထိုအိတ်ကြီးများကို အမြန်ဖွင့်လိုနေကြပြီ။ ထိုအိတ်ကြီးများအတွင်းမှလည်း ဓာတ်တော်တွေ များစွာ တွေ့ရမည်ကို ယုံကြည်ထားကြပြီး ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ၁၃၂၄-ခု ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၃-ရက်နေ့တွင် မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာ၌ အစည်းအဝေး ခေါ်ထားကြ၏။ ဈာပနကော်မတီများ စုံညီသောအခါ အများရှေ့တွင် ဆာလာအိတ်ကြီးများကို ဖွင့်လိုက်ရာ အောက်ပါတို့ကို တွေ့ရှိကြရပြန်သည်။

- ၁။ မီးမစွဲဘဲ သူငယ်အိမ် မပျက် တည်ရှိနေသော (အစိုဓာတ် မပြယ်သေးသော) မျက်လုံးတော်တစ်စုံ။
- ၂။ ချိတ်ဆက် ဖြစ်နေသော လက်ဆစ်ရိုးတော်များ။
- ၃။ အရိုးပိုင်းကလေးများတွင် တစ်ပိုင်းက (ငါးဥကလေးများကဲ့သို့) ဓာတ်တော်

အလုံးကလေးများ စုနေ၍၊ ကျန်အပိုင်းက အရိုးဓာတ် သက်သက်များ။

၄။ အရိုးတော်မှဖြစ်သော အရွယ်အစားစား၊ အရောင်အမျိုးမျိုး ရှိသော ဓာတ်တော်များ။

၅။ အသွေးတော်များမှ ဖြစ်သော အနီရောင်ဓာတ်တော်များ။

၆။ သွားတော်များ-အံတော်များ။

ဤသို့ ဓာတ်တော် အမျိုးအစားပေါင်းစုံတို့ကို တွေ့ကြရပြန်သောအခါ များစွာ အံ့အားသင့်ကြရများစွာ အကြည်ညိုပိုကြရပြန်လေသည်။ ဒကာ ဒကာမများအနေဖြင့် လွန်စွာအားရ ဖြစ်ကြရပြန်၏။ ဤဓာတ်တော်များကို ကိုးကွယ်ဖို့အတွက် သူကလိုချင် ငါကလိုချင်၊ သူ့လဲ ပေးပါဦး၊ ငါ့လဲ ပေးပါဦး ဖြစ်နေကြတော့၏။

ထိုအခါ အကုန်လုံးလည်း ဝေငှ၍ မပေးနိုင်၊ သို့ဖြစ်၍ အချို့အဝက်ကို အတိုင်းအတာဖြင့်သာ စနစ်တကျ ဝေငှပေးကြရသည်။

ကြွင်းကျန်သော ဓာတ်တော်များကို မင်္ဂလာမဂ္ဂင် ဝိပဿနာရိပ်သာ ဓမ္မာရုံကြီးပေါ်၌ အများ ကြည်ညိုဖူးမြော်နိုင်ကြဖို့ (၁)နှစ်တိတိ ထားရှိရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

“ချိတ်ဆက်”ဆိုတာ တကယ်လား

ဤနေရာတွင် အရိုးတုဆက်၊ ချိတ်ဆက်၊ ကွင်းဆက်များနှင့်ပတ်သက်ပြီး အချို့ဆရာတော်များက ဤသို့ မိန့်ကော်မှုကြ၏-

“တုဆက်” “ချိတ်ဆက်” “ကွင်းဆက်” ဆိုတာ တင်စားပြောတာပါ။ တကယ် ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားသဘောအရ ပုထုဇဉ်က

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပျက်လွယ်တတ်လို့ အရာဝတ္ထု (၂)ခု “တေ့ဆက်” သဘောမျိုးလို ဖြစ်သည်။

ရဟန္တာကျတော့ ပျက်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး၊ “ချိတ်ဆက်” လို့ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘုရားကျတော့ ထို့ထက် မလွယ်လို့ “ကွင်းဆက်” သဘောလို ဖြစ်သွားပြီဟု ပြောခြင်းပါ” တဲ့။

သို့သော် ယခု လက်တွေ့မှာကား တကယ်ပင် “ချိတ်ဆက်” ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့နေကြရပြန်၏။ ဤကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟောကြားသော တရားပုဒ် (အသံသွင်းကြိုးခွေ) တို့မှ သက်ဆိုင်ရာတို့ကို ရွေးနုတ်ကောက်ချက်ထုတ်၍ ပြပါဦးမည်။

တေ့ဆက်၊ ချိတ်ဆက်၊ ကွင်းဆက်များ

[မိုး(၂၂) ဒုတိယကြိမ် ရိုက်၊ နှာ-၂၇၈၊ သုညတဒေသနာ၊ ၁၃၂၃-ခု သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၃-ရက် (၂၂.၁၀.၆၁)။]

“တရား” ဆိုတာ အမှန်ကို လုပ်တယ်လို့ ဒကာကြွယ်တို့ ဒကာ သစ်တို့က မှတ်ကြပါ (မှန်ပါဘုရား) အမှန်ကို လုပ်လို့လဲ သူ့ကို “သစ္စာ” လို့ ခေါ်ရတာပေါ့၊ (မှန်ပါ)

ဥပမာ လောဘစိတ်လာလျှင် သူက လောဘရုပ်ကို ဖြစ်စေတယ်၊ ဒေါသစိတ်လာလျှင် ဒေါသရုပ်ကို ဖြစ်စေတယ်၊ မောဟစိတ်လာလျှင် မောဟရုပ်ကို ဖြစ်စေတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီစိတ်တွေ လာနေတဲ့အခိုက်မှာ သာဓု အနုမောဒနာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရုပ်တွေ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ (မှန်ပါဘုရား) မကောင်းတဲ့စိတ်တွေက မကောင်းတဲ့ရုပ်တွေကိုပဲ ဖြစ်ပေါ်စေမှာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

မဂ်တရားများ ရဖို့အားထုတ်တော့ အထက်မဂ်တွေများ ရပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားလို့ ရှိလျှင် အရိုးတွေ

ဘာတွေဟာ ချိတ်ဆက်တွေ ဖြစ်ကုန်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါ-ဘယ့်နယ် ဖြစ်ကုန်ရတာလဲ ဆိုရင် သူ့တရားနဲ့ သူ လုပ်တာကိုး (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ခါ မပုပ်မသိုးအောင် လုပ်ပြန်တော့လဲ နာမ်ဓမ္မတွေက လုပ်တဲ့အတွက် မပုပ်မသိုးတဲ့ ရဟန္တာရုပ်မျိုးတွေ ဖြစ်လာတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှ ကျတော့ သူ့တရားတွေက လုပ်လိုက်တာ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ ဒကာမတို့မှာလို အရိုးတွေက တေ့ဆက် မဟုတ်ကြဘူး၊ ချိတ်ဆက်တောင်မကဘဲနဲ့၊ ကွင်းဆက်တွေ ဖြစ်ကုန်တယ် (မှန်ပါဘုရား) ဒါ-ဘယ်သူက လုပ်တာတုန်းဆိုရင် တရားတွေက လုပ်တာ (မှန်ပါဘုရား)

မှတ်ချက်။ ။ဤသည်တို့ကား မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဟောပြောချက်တို့မှ ကောက်နုတ်ချက်တို့ ဖြစ်သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ရဟန္တာဖြစ်လျှင် အရိုးချိတ်ဆက်

[မိုး(၂၉) ဒုတိယကြိမ် ရိုက်၊ နှာ-၃၁၅၊
မာဂဏ္ဍီ(၁) ၁၃၂၀-ခု တပို့တွဲလဆုတ် ၂-ရက်
(၂၄.၂.၅၉) ဟော။]

မျက်စိနဲ့ အဆင်းနဲ့ဆုံရင် မြင်စိတ်ပေါ်တယ်
(မှန်ပါ) ဖဿဖြစ်၊ ဝေဒနာဖြစ်ပြီးတော့ တဏှာ ဥပါ
ဒါန့် ကံတွေ လာတယ်၊ (မှန်ပါ) လာရင် နောက်
ဇာတိ ရဦးမယ်၊ မိဘရိုးရာကဖြင့် ဒီလိုချည်းပဲ (မှန်
ပါ) ဇာတိလမ်းကိုချည်း သွားတယ်၊ ဇာတိလမ်းက
သံသရာ မဆုံးနိုင်ဘူး၊ (မှန်ပါဘုရား)

ဇာတိ မရှိရာ လမ်းကမှ သံသရာ ဆုံးတယ်
(မှန်ပါ ဘုရား) အဲဒါက နိဗ္ဗာန်ပဲ (မှန်ပါ) ဒီတော့
မိဘရိုးရာ သံသရာမဆုံးတဲ့လမ်းကို ဖယ်ရှားပစ်၊ (မှန်ပါ)
အရိယာတို့ရဲ့ သံသရာဆုံးတဲ့လမ်းကို လိုက်ကြ (မှန်ပါ
ဘုရား) ဒီတော့ အရိယာမျက်လုံးပြောင်းတပ်ကြရမယ်
(မှန်ပါဘုရား)

အလားတူ အရိယာနား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊
ကိုယ်၊ နောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပြောင်းသည်အထိ
လုပ်ကြရမှာ (မှန်ပါ) တစ်ကိုယ်လုံး အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း
တွေ ပြောင်းရမှာ (မှန်ပါဘုရား)

ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ အရိယာရဟန္တာ ဖြစ်
တော့ မပုပ်တဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အရိုးတောင် ချိတ်ဆက်
ဖြစ်လာတာ ကြည့်ပါလား၊ အကုန်ပြောင်းလွဲသွားတာပဲ
(မှန်ပါ)

ပုထုဇဉ်ဘဝတုန်းကတော့ ပုပ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့
အရိုးတော့ဆက်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ (မှန်ပါ) ကဲ... မပြောင်း
ရပေဘူးလား (ပြောင်းရပါတယ် ဘုရား)

ဒါ-ပြောင်းမှ ရမယ်နော် (မှန်ပါ) တော့ဆက်နဲ့
ပုပ်တာ ကြိုက်သလား၊ ချိတ်ဆက်နဲ့ မပုပ်တာ ကြိုက်
သလား (ချိတ်ဆက်နဲ့မပုပ်တာ ကြိုက်ပါတယ် ဘုရား)

ကဲ... ဒါဖြင့် ဒကာ ဒကာမတို့... အဲဒါဟာ
အရိယာဖြစ်မှ ပြောင်းတဲ့ရုပ်၊ အရိယာဖြစ်မှ ပြောင်းတဲ့
အရိုးပဲ၊ (မှန်ပါ) နဂိုကတော့ သူများလိုပါပဲ၊ နောက်မှ
ပြောင်းသွားတာ (မှန်ပါဘုရား)

ရိပ်မိပလား (ရိပ်မိပါပြီဘုရား) ဒါဖြင့် မဂ်ဉာဏ်
ဖိုလ်ဉာဏ်က ပြောင်းတာ (မှန်ပါ) ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ
ဘုရား)

နာဂါပလောကီတ (ဆင်ပြောင်ကြီးကြည့်-ကြည့်ခြင်း)

နာဂါပလောကီတန္တိ ယထာ ဟိ မဟာဇနဿ
အဋ္ဌိနိ ကောဋိယာ ကောဋိ အာဟစ္စ ဌိတာနိ။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနံ အင်္ဂုသကလဂ္ဂါနိ ဝိယ၊ န ဧဝံ
ဗုဒ္ဓါနံ။

ဗုဒ္ဓါနံ ပန သင်္ခလိကာနိ ဝိယ ဧကာဗဒ္ဓါနိ
ဟုတွာ ဌိတာနိ။

တသ္မာ ပစ္စတော အပလောကနကာလေ န
သက္ကာ ဟောတိ ဂိဝံ ပရိဝတ္ထေတုံ။
(ဒီဃနိကာယ၊ သုတ်မဟာဝါဠ၊ ၁၅၄)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နာဂါပလောကီတအဖွင့်

[သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ အဋ္ဌကထာဖွင့်၊ နာ-၁၅၄။] မာရ်နတ်ကြီးက မြတ်စွာဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါရန် တောင်းပန်သောကြောင့် အာယုသင်္ခါရ လွတ်လိုက်တော်မူသည်။ ထို့နောက် ဝေသာလီမြို့က ထွက်ခွာခါနီးတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဝေသာလီမြို့တော်ကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအနေဖြင့် ပြန်လှည့်၍ ကြည့်တော်မူခြင်းကို-

“နာဂါပလောကီတ=ဆင်ပြောင်ကြီး၏ ပြန်၍ ကြည့်ခြင်းနှင့်တူသော ကြည့်တော်မူခြင်း”

ဟူ၍ သင်္ဂါယနာတင် မထေရ်တို့က ဆိုတော်မူကြ၏။ ဆင်ပြောင်ကြီးတို့သည် နောက်ကို ပြန်၍ ကြည့်လိုပါက ဦးခေါင်းချည်းသက်သက် လှည့်၍ ကြည့်လိုမရ၊ တစ်ကိုယ်လုံးပြန်၍လှည့်ရ၏။

ထိုအတူ ဘုရားရှင်တို့သည်လည်း နောက်ကို ပြန်၍ ကြည့်လိုပါက ဦးခေါင်းတော်ချည်းသက်သက် လှည့်၍ မရ၊ တစ်ကိုယ်လုံးပင် ပြန်၍ လှည့်ရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အရိုးတို့က “ကွင်းဆက်” ကဲ့သို့ တစ်ဆက်တည်း ဆက်စပ် တည်နေကြသောကြောင့် ဟူ၏။

(၁)ထိုအဋ္ဌကထာဖွင့်၌ ဆိုထားသည်မှာ များစွာသော သာမန်လူတို့၏ အရိုးတို့က (ကောဠိယာ ကော

ဠိ အာဟစ္စ ဌိတာနိ) အစွန်းတစ်ခုဖြင့် အစွန်းတစ်ခုကို ထိစပ်၍ တည်နေကြကုန်၏။ [“တေ့ဆက်” ဖြစ်နေကြသည်ဟု ဆိုလိုသည်။]

(၂)ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့၏ အရိုးတို့ကတော့ (အင်္ဂုသက လဂ္ဂါနိ ဟုတ္တာ ဌိတာနိ) ချွန်းချိတ်တို့ကဲ့သို့ အချင်းချင်း၌ ကပ်ငြိကုန်သည် ဖြစ်၍ (ဝါ) ချိတ်၍ တည်နေကြကုန်၏။ [“ချိတ်ဆက်” ဖြစ်နေကြသည်ဟု ဆိုလိုသည်။]

(၃)ဗုဒ္ဓါနံ-ဘုရားရှင်တို့၏၊ အဋ္ဌိနိ-အရိုးတို့သည်ကား၊ သင်္ခါလိကာနိဝိယ-သံကွင်းဆက်တို့ကဲ့သို့၊ ဧကဗဒ္ဓါနိ-တစ်ဆက်တည်းစပ်ကုန်သည်၊ ဟုတ္တာ-ဖြစ်၍၊ ဌိတာနိ-တည်ကုန်၏။

တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ပစ္စတော-နောက်သို့၊ အပလောကနကာလေ-ကြည့်တော်မူရာအခါ၌၊ ဂီဝံ-လည်ပင်းတော်ကို၊ ပရိဝတ္တေတုံ-ပြန်လှည့်ခြင်းငှာ၊ န သက္ကာ-မတတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်တော်လုံး ပြန်လှည့်ရသည်-ဟု ဆိုလို၏။

ဤအဋ္ဌကထာဖွင့်ကို ရည်ရွယ်၍လည်း မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက မိန့်မြွက်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ပုပ်ကော ပုပ်သေးသလား

ထို့ပြင် “ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်က ဥတု အာဟာရတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ပုပ်တာပါပဲ” ဟု မိန့်တော်မူသော ဆရာတော်များလည်း ရှိကြ၏။ သို့သော် သုတ္တန်ပါတ်အဋ္ဌကထာကမူ-

နိက္ခိလေသာနံ မတသရိရံပိ ဒုဂ္ဂန္တံ
န ဟောတိ = ကိလေသာ မရှိသော
ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ သေသောအခါ

ရုပ်အလောင်းမှ အပုပ်နဲ့ မထွက်။

(သုတ္တန်ပါတ်အဋ္ဌကထာ၊ အာမဂန္ဓသုတ်) ဟူ၍မိန့်ဆိုတော်မူထား၏။ ထိုစကားအရ “ကိလေသာကင်း၊ အကြောင်းရင်းကြောင့်၊ သေခြင်းနောက်မှာ၊ ရဟန္တာ၊ ရုပ်မှာမပုပ်သိုး” ဟုဥဒါန်းထိုးတော်မူခဲ့ကြသည်။

မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးကလည်း “တရားသဘောကြောင့် မပုပ်သိုး” ဟု မိန့်မြွက်နေ၏။ လက်တွေ့နှင့်လည်း ကိုက်ညီနေသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

အရိုးက ဓာတ်တော်ဖြစ်အောင်

[သက္ကရာဇ် ၁၃၁၈-ခု တော်သလင်းလဆန်း ၁၃-ရက်၊ (၁၇.၉.၅၆)နေ့တွင် ဟောသောတရားမှ။]

* အလွန်တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့လှတဲ့ သာသနာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ အခိုက်၊ ဆရာသမားကောင်းနဲ့လဲ တွေ့နေရတဲ့ အခိုက်၊ ရဲခဲတဲ့ လူ့ဘဝကိုလဲ ရနေတဲ့ အခိုက် မပေါ့လိုက်ကြပါနဲ့။ (မှန်ပါဘုရား)

* ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်းရေး (မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏ ထေရုပ္ပတ္တိနှင့်ကျင့်စဉ်) စာအုပ်၊ နှာ-၁၇၄။

အထူးအားဖြင့် အရိုးကြီးပွားရေး မလုပ်လိုက်ကြပါနဲ့။ (မှန်ပါ) အရိုးက ဓာတ်တော်ဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားကြပါ။ (မှန်ပါဘုရား)

အရိုးအသွေးအသားက ဓာတ်တော် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အမေ မွေးကတည်းက ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ (မှန်ပါ)

တရားကို အားထုတ်လို့ တရားက ပြုပြင်သောကြောင့် တရားသဘောအရ ဓာတ်တော်ဖြစ်လာရတယ်လို့-မှတ်ကြပါ (မှန်ပါဘုရား)

တရားကလုပ်လို့ ဓာတ်တော်ဖြစ်သွားတာ

[မိုး(၁၇) ဒုတိယကြိမ် ရိုက်၊ နှာ-၂၀၊ ၂၁၊ ၂၂၊ ၂၃၊ ၁၃၂၃-ခု ဒုတိယ ဝါဆိုလဆုတ်-၁၃-ရက် (၉.၈.၆၁)]

ဒကာ ဒကာမတို့ “အသေဝနာစ ဗာလာနံ” ရယ်၊ “ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ” ရယ် ၊ မျိုး ရှိတယ် (မှန်ပါဘုရား) လူမိုက်တွေနဲ့ မပေါင်းနဲ့၊ လူလိမ္မာတွေနဲ့ ပေါင်း-လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ် (မှန်ပါဘုရား)

လူမိုက်နဲ့ ပေါင်းရင် လူမိုက်ဖြစ်၊ လူမိုက်နေ၊ လူမိုက်သေ (မှန်ပါ) လူလိမ္မာနဲ့ ပေါင်းရင်တော့ လူလိမ္မာ ဖြစ်၊ လူလိမ္မာနေ၊ လူလိမ္မာသေ (မှန်ပါဘုရား)

လူမိုက်သေရင် လူမိုက်မသာ၊ လူလိမ္မာသေရင် လူလိမ္မာမသာဖြစ် (မှန်ပါ) မသာချင်း ခြားနားတယ် (ခြားနားပါတယ် ဘုရား)

လူမိုက်မသာက ပုပ်ရိသွားတယ်၊ လူလိမ္မာမသာ ကျတော့ ဓာတ်တော် ဖြစ်သွားတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ပုပ်ရိတဲ့မသာက လူမိုက်မသာ (မှန်ပါ) ဓာတ်တော်တွေ ဖြစ်လာတဲ့မသာက (လူလိမ္မာမသာပါ ဘုရား)

“တစ်သက်လုံး ဖုံးလာသမျှ သေခါမှပေါ်” ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ (မှန်ပါ) တစ်သက်လုံး အဝတ်နဲ့ ဖုံး၊ အစားနဲ့ ဖုံး၊ ဖြီးလိမ်းပြီး ဖုံး၊ အဲဒီလို ဖုံးငြားသော်လဲ သေတဲ့အခါကျတော့ ဓာတ်တော်မကျဘဲနဲ့ ပုပ်လိုက်၊ ညှို့လိုက်၊ ဟောင်လိုက်နဲ့ မြေထဲ မြုပ်လိုက်ရတဲ့ မသာမျိုး (မှန်ပါ) အဲဒါက ဗာလကလုပ်တာ (မှန်ပါဘုရား) ပဏ္ဍိတနဲ့ ပေါင်းရင်တော့ သစ္စာနုလောမိက ဉာဏ်တွေနဲ့ ဖြစ်ပျက်တွေ မြင်၊ ဖြစ်ပျက်တွေ မုန်း၊ ဖြစ်ပျက်တွေ ဆုံးတော့ မြင်ရလို့၊ ၄-ကြိမ်လောက် ဆုံးတာကို မြင်ပြီးရင် သေတဲ့အခါ ဓာတ်တော်ကျတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါ ပဏ္ဍိတက လုပ်လိုက်တာ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိက လုပ်လိုက်တာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) ဒါဖြင့် ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ ပုဂ္ဂိုလ်များကျတော့ ဓာတ်တော်အဖြစ်သို့ ရောက်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တစ်သက်လုံး ဖုံးပြီးလာတာ သေတော့ ဓာတ်
တော်တွေများကျတယ်ဆိုတော့ ဒကာကြွယ်တို့ ဦးလှဘူး
တို့ ကောင်းတာပေါ့။

(ကောင်းပါတယ် ဘုရား)

အဲဒီကျမှ ပူဇော် ပူဇော်ယျာနံ ဖြစ်သွားတယ်၊
ဓာတ်တော်တွေဟာ ပူဇော်ထိုက်သွားတယ် (မှန်ပါ)
တော် မင်္ဂလာ မုတ္တမံ-တဲ့၊ အဲဒါဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့
မင်္ဂလာဖြစ်သွားတာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

မင်္ဂ-တန်ရလျှင် ဓာတ်တော်ဖြစ်

[၁၃၂၂-ခု တန်ခူးလဆန်း ၉-ရက် (၂၄.၃.၆၁)နေ့
ဟော ဝိဇ္ဇာပမသုတ် (စောင်းအိုးထဲ၌
အသံရှာ)။]

“ဣတိ ဝုတ္တံ မဟေသိနာ” ဆိုပြီးတော့ ဣတိဝုတ်
ပါဠိတော်မှာ ဟောထားတာ ရှိတယ် (မှန်ပါ) တစ်ကပ်
တစ်ကပ်မှာ လူတစ်ယောက် တစ်ယောက်၏ အရိုးတွေ
ဟာ ပျောက်မကုန်ဘူးဆိုရင် စုပုံထားလိုက်ပါက ဝေ
ပုလ္လ တောင်ကြီးလောက် ရှိမယ်-တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဘုန်းကြီးတို့ မျက်မြင်နဲ့ နှိုင်းစာရမယ်ဆိုရင်
မန္တလေးတောင် စစ်ကိုင်းတောင်ကြီးတွေလောက် ရှိမှာ
ပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါ-ဘာကြောင့် ဒီလောက်ဖြစ်ရတာလဲဆိုရင်
အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာကြောင့် (မှန်ပါ) ဘုရားက ဟောထား
တယ် (အဝိဇ္ဇာနိဝရဏာနံ တဏှာသံယောဇနာနံ သန္တာ
ဝတံ သံသရတံ)တဲ့ (မှန်ပါ)

သံသရာထဲ လည်ကြရတဲ့ အကြောင်းရင်း ၂-
ပါးပေါ့ (မှန်ပါ) ဘယ်သူတွေတုံး (အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာပါ
ဘုရား) အေး... သူတို့ မချုပ်သမျှ အရိုးကြီးပွားရေးပဲ-
လို့ ဒကာဝတို့ မောင်ကိုတို့ မောင်ထွန်းလှိုင်တို့က
မှတ်ကြ (မှန်ပါ) အရိုးကြီးပွားရေးဖြစ်အောင် အဝိဇ္ဇာနဲ့
တဏှာက တည်ထောင်ကြတာ (မှန်ပါ) သူတို့ လက်
အောက်က ကံလဲ ပါသေးတာပေါ့ (မှန်ပါ)

အဲဒါကြောင့် အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာ မချုပ်သမျှ
အရိုးကြီးပွားရေးပဲ (မှန်ပါ) အဲဒီအရိုးကြီးပွားရေးကို
ဇာတ်သိမ်းကြအောင် ဦးခင်မောင်တို့ (မှန်ပါ) ဘာအရိုး
မှ မဖြစ်ချင်ကြနဲ့ (မှန်ပါ) ဓာတ်တော်သာ ဖြစ်ချင်
ဖြစ်ကြပါစေ (မှန်ပါ) မင်္ဂ-တန် ရအောင် လုပ်ရင်
ဓာတ်တော်ဖြစ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဓာတ်တော်ဖြစ်ပြီးရင် နောက် ဘာအရိုးမှ
မဖြစ်တော့ဘူး (မှန်ပါ) အရိုးကြီးပွားရေးဇာတ်သိမ်းပြီ
(မှန်ပါ) ကံလဲ နေရစ်ခဲ့ပြီ (မှန်ပါဘုရား) နောက်ထပ်
အကျိုးမပေးတော့ဘူး (မှန်ပါ)

ဇာတ်သိမ်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ

အေး... အဲဒီလို အရိုးကြီးပွားရေး ဇာတ်သိမ်း
နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုရင် အဝိဇ္ဇာကို ဝိဇ္ဇာ
ဖြစ်အောင် လုပ် (မှန်ပါ) ဘယ်လို ဖြစ်အောင် လုပ်
ကြမယ် (အဝိဇ္ဇာကို ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်အောင် လုပ်ရပါမယ်
ဘုရား)

ပြီးတော့ တဏှာကိုလဲ အလောဘ ဖြစ်အောင်
လုပ် (မှန်ပါ) တဏှာဆိုတာ လောဘပဲ (မှန်ပါ) အဲဒီ
လောဘကို အလောဘဖြစ်အောင် လုပ် (မှန်ပါ)

အဲဒီလို လုပ်နိုင်ရင် အဝိဇ္ဇာလဲ ချုပ်၊ တဏှာလဲ
ချုပ်တယ် (မှန်ပါ) သူတို့ ၂-ခု အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာမရှိရင်

တစ်ဘဝသာသနာ

အရိုးကြီးပွားရေးကို မထူထောင်တော့ဘူး၊ (မှန်ပါ) ဒါပဲ ဒါပဲ၊ ဒါ-အကြောင်းရင်းပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ဟုတ်ပြီ အဲဒီအဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာ ချုပ်အောင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ (မှန်ပါ) ခန္ဓာထဲ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ပါ၊ (မှန်ပါဘုရား) ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ (ခန္ဓာထဲ ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ရပါမယ် ဘုရား)

ခန္ဓာက ဘယ်နှစ်ပါးလဲ (ငါးပါးပါ ဘုရား) ချိုးလိုက်ရင် (ရုပ်နာမ် ၂ပါးပါ ဘုရား) အေး...

အဲဒီရုပ်နာမ် ၂-ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးက ဖြစ်-ပျက် ဖောက်ပြန် ပြောင်းလွဲနေကြတာပဲ (မှန်ပါ)

အေး... အဲဒီဖြစ်ပျက် ပြောင်းလွဲ ဖောက်ပြန်နေ တဲ့ အထဲ ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ရှာ တွေ့မလား၊ (မတွေ့ပါဘုရား) စောင်းအိုးထဲ စောင်းသံ ရှာလို့ မတွေ့သလိုပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) အဲဒီဖြစ်ပျက်နေ ကြတာ ဘာသစ္စာတွေလဲ (ဒုက္ခသစ္စာတွေပါ ဘုရား)

ဘာလို့ ဓာတ်တော် ဖြစ်လာတာလဲ

ဟိုတုန်းက မသိပါဘူး၊ ခုမှ သိလာတာပါ၊ ခုမှ သမာဓိထူထောင်ပြီး ကြည့်လို့ သိလာတာ မြင်လာ တာပါ (မှန်ပါဘုရား) ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာက ဝိဇ္ဇာဖြစ်မလာ ဘူးလား (ဖြစ်လာပါတယ် ဘုရား)

ပြီးတော့ ဖြစ်ပျက် ဖောက်ပြန် ပျက်စီးနေမှန်း သိလာပြန်တော့လဲ တဏှာက လိုချင်သေးသလား (မလိုချင်တော့ပါ ဘုရား) မလိုချင်တာက အလောဘ၊ ဝိရာဂလိုလဲ ခေါ်တယ် (မှန်ပါ) ဝိရာဂဆိုတာ မဂ်ပဲ၊ ဝိရာဂေါတိ မဂ္ဂေါ-တဲ့၊ (မှန်ပါ) ဒီတော့ လောဘက အလောဘ ဖြစ်လာတာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

အဲလိုဖြစ်လာတော့ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာ မချုပ်သေး ဘူးလား (ချုပ်ပါပြီဘုရား) သူတို့ချုပ်ကုန်ရင် အရိုးကြီး ပွားရေး မဖြစ်တော့ဘူး၊ (မှန်ပါ) အရိုးက ဓာတ်တော် တွေပဲ ဖြစ်လာတော့တယ် (မှန်ပါဘုရား)

အခုလို ဓာတ်တော်တွေ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ တရားကလုပ်လို့ ဖြစ်လာတာ (မှန်ပါ) နဂိုက မွေးလာ တုန်းကတော့ သူ့လို ကိုယ့်လို အရိုးပါပဲ၊ မထူးပါဘူး (မှန်ပါ)

မဂ် ၄-တန်ရအောင် အားထုတ်လို့ ရဟန္တာဖြစ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ရင်လဲ အရိုးတွေဟာ ဓာတ်တော်ဖြစ်ကုန် တော့တာပဲ (မှန်ပါဘုရား) ရှင်းပြီလား (ရှင်းပါပြီဘုရား) ကဲ- ဒီတွင် တော်ကြဦးစို့။

မှတ်ချက်။ ။ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဤ မိန့်ကြား ချက်အရ- (က) မဂ်၄-တန် ဆိုက်လျှင် ဓာတ်တော် ကျသည်၊ (ခ)မဂ်၄-တန် မဆိုက်သေးလျှင် ဓာတ်တော် မကျ၊ (ဂ)အပြန်အလှန်အားဖြင့် ဓာတ်တော် ကျလျှင် မဂ်၄-တန်ဆိုက်ပြီ၊ (ဃ)ဓာတ်တော်မကျလျှင် မဂ်၄- တန် မဆိုက်သေး- ဟု သိသာနိုင်တော့သည်။

စေတီတည်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ကြခြင်း

ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျင့်စဉ်များသည် မှန်ကန်၍ ဓာတ်တော်များ ကြွင်းရစ် ကြ၏၊ ယင်းအဖြစ်ကို နောင်လာ နောက်သား ရှင်လူများ ထင်ရှားသိနိုင်ရန် ဓာတ်တော်ကိန်းဖို့ စေတီတည်ရမည်။

ထိုစေတီအတွင်း၌ အရိုးမှ ဖြစ်သော ဓာတ်တော် များ၊ အသားမှ ဖြစ်သော ဓာတ်တော်များ၊ အသွေးမှ ဖြစ်သော ဓာတ်တော်များ ထည့်သွင်းဌာပနာကြရမည်။ ထိုစေတီကိုလည်း ရုပ်ကလာပ်တော် မီးသင်္ဂြိုဟ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရာ ဌာန၌ (ငှက်ချေးခံအုတ်ပလ္လင်ကို ငုံ့ခြံ၍) တည်ထား
ရမည်။

သာဝကများက အားထုတ်ကြိုးပမ်းကြရမည်။

ထို့ပြင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဟော

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျင့်စဉ်ကို
နောင်လာ နောက်သားများ သိနိုင် ကျင့်နိုင်အောင်

ပြောစဉ် သစ္စာတရား ဒေသနာတော်များ ပျောက်ကွယ်

မကုန်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ထိန်းသိမ်းကြရမည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

မင်္ဂလာဓာတုဓမ္မစေတီတော် တည်ထားကြခြင်း

၁၃၂၄-ခု ပြာသိုလပြည့်ကျော် (၁၅)ရက်၊ [၂၄.၁.၆၃] ကြာသပတေးနေ့၊ နံနက်(၁၀)နာရီ မင်္ဂလာအချိန်တွင် ပန္နက်ချ စတင်၍ စေတီတော်ကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။

၁၃၂၆-ခု ပထမ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၄)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ နံနက်(၁၀)နာရီအချိန်တွင် ပထမဌာပနာ တိုက်ကို ပိတ်ကြသည်။

၁၃၂၆-ခု ပထမဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၁၅)ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊ နံနက်(၁၀)နာရီအချိန်တွင် ဒုတိယ ဌာပနာတိုက်ကို ပိတ်ကြပြန်သည်။

၁၃၂၆-ခု ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့ (၂၄.၇.၆၄) သောကြာနေ့၊ နေ့လယ်(၁၂)နာရီတိတိအချိန်တွင် ထီးတော်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာဖြင့် တင်ကြသည်။

မှတ်ချက်။ ။ စေတီတော်ကို မြေနှိမ့်ပိုင်း ပွဲတော်အင်း အတွင်း၌ တည်ဆောက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးတွင်းအခါ မြစ်ရေတွေ ဝင်လာတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျယ်ပြောသော ရေပြင်ပေါ်မှာ စေတီတော်က မင်္ဂလာအပေါင်းခညောင်းလျက် တင့်တယ်စွာ

စံပယ်၍ နေတော့သည်။

ယခု ထီးတော်တင်ချိန်တွင်လည်း ရေပြင်ကြီး ဖြစ်နေ၍ ကရဝိက်ဖောင်ဖြင့် ပင့်ဆောင်ကာ ထီးတော်ကို တင်ကြရပါသည်။

၁၃၂၆-ခု သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၄)ရက်၊ (၂၅.၁၀.၆၄) တနင်္ဂနွေနေ့ (ခန္ဓာဝန်ချပြီးနောက် ၂-နှစ်ပြည့်မြောက်သောနေ့) နံနက် ၇-နာရီအချိန်တွင် သံဃာတော် အပါးငါးရာတို့ဖြင့် အနေကဇာတင်ကြ၍ “မင်္ဂလာဓာတုဓမ္မစေတီတော်” ဖြစ်ပေါ်လာရလေသည်။

အနေကဇာတင်ပြီး၍ ၇-နာရီ ၃၀-မိနစ်အချိန်တွင် သံဃာတော်အပါး(၅၀၀) ငါးရာတို့အား သင်္ကန်းအစုံ (၅၀၀)တို့ဖြင့် လှူဒါန်းကြပြီး ဆွမ်းတော်ကြီးလောင်းလှူပွဲ ကျင်းပကြသည်။

နေ့လယ် မွန်းလွဲ (၁)နာရီ (၂၀)မိနစ်အချိန်ကား ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခန္ဓာဝန်ချချိန် ဖြစ်၏။ ယင်းအချိန်တွင် (၂)နှစ်ပြည့်မြောက် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဉာဏ်တော်အား ပူဇော်ပွဲကျင်းပကြလေသည်။

မင်္ဂလာ ဓာတု ဓမ္မ စေတီတော်ဆိုင်ရာ အတိုင်းအထွာ ပမာဏ

- ၁။ စေတီဝတ္တကမြေအကျယ် (တစ်မျက်နှာလျှင်) - ၉၆ပေ။
- ၂။ အခြေခံအုတ်ပလ္လင်တော်အချင်း - ၄၆ပေ။
- ၃။ အခြေခံအုတ်ပလ္လင်တော် (မြေအောက်) - ၅ပေ၊ ၁၁လက်မ
- ၄။ အခြေခံအုတ်ပလ္လင်တော် (မြေပေါ်) - ၁၁ပေ။
- ၅။ ကျောက်စာတိုက်ပလ္လင် - ၃ပေ၊ ၆လက်မ
- ၆။ ကျောက်စာတိုက် အမိုးဝိုင်းအထိအမြင့် - ၁၉ပေ။
- ၇။ အမိုးဝိုင်းအချင်း - ၃၂ပေ။
- ၈။ စေတီ၏ဖိနပ်တော်အချင်း - ၁၅ပေ၊ ၆လက်မ
- ၉။ အမိုးဝိုင်းအထက် ဖိနပ်တော်မှ စိန်ဖူးတော်အထိ ဉာဏ်တော်အမြင့် - ၃၃ပေ။
- ၁၀။ မြေပြင်မှ စိန်ဖူးတော်အထိအမြင့် - ၆၁ပေ။
- ၁၁။ စေတီတော်၏ထီးမျက်နှာဝအချင်း - ၂၇လက်မခွဲ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

စေတီတော်အတွင်း၌ ဌာပနာသွင်းသော ပစ္စည်းများ

(၁) အကြည်ဓာတ်မပျက်သော မျက်လုံးတော်၊	ဓာတ်တော်များကို ဆိုလိုသည်။]
(၂) ဓာတ်တော်ဖြစ်ပြီးတစ်ပိုင်း အရိုးတော်တစ်ပိုင်း ဓာတ်တော်များ၊	(၆) အခြားသောကျောက်သံပတ္တမြားနှင့် အဖိုးတန် စိန်ရွှေရတနာများ ဖြစ်ကြသည်။
(၃) ချိတ်ဆက်ဖြစ်သော လက်ဆစ်အရိုးတော်များ၊	မှတ်ချက်။ ။မင်္ဂလာဓာတုဓမ္မ စေတီတော်
(၄) သွေးမှဖြစ်သော ဓာတ်တော်များ၊	၏ အောက်ခံ ထောင့်လေးထောင့်ရှိ နယားရုပ်
[ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှား ရှိ	ကြီး ၄-ခုကို မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
စဉ်က ဆံရိတ်သောအခါ ဆံပင်တို့ကို ပုလင်း	အစ်မ အရင်းဖြစ်သူ ပဲခူးမြို့၊ လိပ်ပြာကန်ရပ်၊
တွင် ထည့်၍ ကိုးကွယ်ကြ၏။ နောင်အခါတွင်	သီလရှင် ကျောင်းတိုက်၊ ဆရာကြီး (ဒေါ်သုစာရီ
ထိုဆံပင်တို့သည် လုံးထွေး၍သွားကြ၏။ ယင်း	ခေါ်) ဒေါ်ကိတ္တိက လှူဒါန်းသည်။

သားတော်စေတီကဲ့သို့

သင်္ခပုဏ္ဏားကြီး၏သားတော်စေတီသည် စိမ်းစို ညိုမှိုင်းသော တောင်တန်းကြီး၏ အနီးရှိ မြို့တံခါးဝ တွင် ကိုယ်လုံးတော်မှ ထုံးဖြူရောင်က တလွင်လွင်၊ ထိပ်ဖူးထီးတော်မှ နေခြည်ရောင်တွင် ရွှေရည်အရောင် တို့က အမျှင် အမျှင်၊ ဆည်းလည်းသံတို့ကလည်း လေပင့်တိုင်း တချင်ချင်ဖြင့် နေ့စဉ်ပင် တရားဓမ္မ ဟောပြရင်း တည်ရှိနေသလို-

ယခုအခါ အမရပူရမြို့ တောင်ဘက် အထွက် တံခါးဝတွင်လည်း ပြီးပြီးပြက်ပြက်၊ မှန်ရောင်တွေ တလက်လက်ဖြင့်၊ နှစ်သက် ကြည်ညိုဖွယ်၊ ထူးခြား သော စေတီငယ်တစ်ဆူ တည်ရှိခဲ့ကြောင်းကို အစပိုင်း က ဖော်ပြခဲ့ပါပြီ။

ဤစေတီငယ်မှာ အစစ အရာရာ သွင်ပြင် လက္ခဏာ ထူးခြားနေ၍ အများက စိတ်ပင်စားကြ၏။

မေးမြန်းကြ၏။ စူးစမ်းကြ၏။ လေ့လာကြ၏။ “ဤစေတီငယ်၏ ဖြစ်ရပ် အတိတ်သမိုင်းကြောင်းတို့ ကား အဘယ်သို့ပါနည်း...”

အထက်ပါအတိုင်း အစပိုင်းက မေးခဲ့ကြသော မေးခွန်းများကို ယခုအခါ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကုန်စင်အောင် စုံစုံလင်လင် ဖြေကြား၍ ပြီးပါပြီ။ မေးခွန်းရှင်များလည်း သိလိုသော ဆန္ဒ၊ အားရအောင် ပြည့်ဝ၍၊ ကျေနပ်ကြ လိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

ကျေနပ်ကြသည့်အပြင် စေတီရှင် ဆရာတော် ဘုရားအား ကြည်ညို၍၊ ဆရာတော်ဘုရားအား ယုံ ကြည်၍၊ ဆရာတော်ဘုရား ညွှန်ကြားပြသသည့်အတိုင်း လိုက်နာ၍ ကျင့်သုံး၍၊ ရွှင်ပြုံးလန်းဆန်း၊ ဘေးမသန်း သည့် အေးချမ်းသော ခေမာနိဗ္ဗာန်သို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ၊ ဆိုက်ရောက်တောင်မှနိုင်ကြပါစေ...။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဘုရားစကားကို ထောက်ခံပြလိုက်ခြင်း

မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ယခုလို ဓာတ်တော်တွေ ကျပြသွားတာဟာ မိမိတို့ ဆရာ တပည့် တစ်စုအတွက်မျှက၊ မိမိတို့ သံဃာ့ဂိုဏ်းတစ် ခု အတွက်မျှမက၊ မိမိတို့ တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက်မျှမက၊ မိမိတို့ သာသနာတော်ကြီးတစ်ရပ်လုံးအတွက် သက်သေ ပြဖို့ ဖြစ်လာခြင်းပဲ၊ သာဓက ထူဖို့ ဖြစ်လာခြင်းပဲ၊ ထောက်ခံဖို့အတွက် ဖြစ်လာခြင်းပဲ။

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံခါနီးတွင် သုဘဒ်ရဟန်းက မေးလျှောက်၍ ဘုရား ရှင်က ဖြေကြားထားသော စကားတစ်ခွန်း ရှိသည်။ ယင်းမှာ-

* “ဣမေ စ သုဘဒ္ဒ ဘိက္ခု သမ္မာ ဝိဟရေယျံ၊ အသုညော လောကော အရဟန္တေဟိ အဿ” တဲ့။

ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှာ-

“အို... သုဘဒ်... ဤသာသနာတွင်းရှိ ရဟန်း တို့သည် နည်းမှန်လမ်းမှန် ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်၍ နေကြပါမူကား ဤလောကကြီး သည် ရဟန္တာတို့ဖြင့် မဆိတ်သုဉ်းနိုင်ရာ...”

ဤစကားခွန်းသည် ပျောက်ကွယ်လုမှု ဖြစ်ခဲ့ရ ချေ၏။ ယုံကြည်စရာ မဟုတ်သလိုလည်း ဖြစ်ခဲ့ရလေ သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သာဓက ထူ၍ မိုးမိုး မတ်မတ် ရပ်ပြီး ပြမည့်သူ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တစ်ဘက်ကလည်း အဋ္ဌကထာ ဆရာတို့က ခေတ်ကာလတို့ကို နှစ်(၅၀၀)စီ ပိုင်း၍ ပိုင်း၍၊ ဒါက

ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်၊ ဒါက သမာဓိယုဂခေတ်၊ ဒါကတော့ သီလယုဂခေတ်၊ သုတယုဂခေတ်၊ ဒါနယုဂခေတ်ဆိုပြီး သတ်မှတ်ကာ “တရားထူး မရနိုင်” ဟူ၍ အခိုင်အမာ ဆိုထား၏။ ထိုသို့ ခြောက်လှန့်ထားသည်ကိုလည်း ရင်ထဲ နှလုံးထဲ၌ စွဲနေမိကြသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု မိမိတို့ ကြံတွေ့နေရသော ခေတ်သည် “တရားထူးရနိုင်သောခေတ်မဟုတ်” ဟု ဆုတ်နစ်ကာ စိတ်ပျက် အားလျော့နေမိခဲ့ကြ၏။ “တရားထူး မရနိုင်အတူတူ သိပ်ပြီး အပင်ပန်းခံနေရန် မလို” ဟု ယူဆကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်အေးအေးပင် နေ လာခဲ့ကြသည်။

အမှန်မှာ ယခု မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး တို့ တရားအားထုတ်ခဲ့သော အချိန်အခါသည် (ဆဋ္ဌ သင်္ဂါယနာမတင်မီက ဖြစ်သောကြောင့်) ဒါနယုဂခေတ် ဖြစ်၏။ ဒါနတွေသာ လှိုင်လှိုင်လုပ်နေကြသည်။ တရား ထူး ရနိုင်သောခေတ် မဟုတ်-ဟု (အဋ္ဌကထာဝါဒ- အရ) ပြောနေကျ ဆိုနေကျ ဖြစ်၏။

သို့သော် ဓာတ်တော်တွေ ကျ၍ မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ယခုလို သက်သေတွေ ထူ ပြလိုက်သောအခါ အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြရလေ သည်။ ဘုရားစကားတော်ကိုလည်း ပြန်လည် သတိ ရ လာကြရလေ၏။

ထို့ကြောင့် “(သမ္မာဝိဟရေယျံ) နည်းမှန် လမ်းမှန်သာ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်၍ နေထိုင် ကြပါလျှင် ဘယ်ခေတ် ဘယ်အချိန်မဆို ရဟန္တာတို့ ဖြင့် မဆိတ်သုဉ်းနိုင်” ဟူသော ဘုရားစကား မှန်ကန် ကြောင်းကို သက်သေ သာဓက ထူ၍ ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

* သုတ်မဟာဝါပါဠိတော်၊ ၁၂၅

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တရားရမည့်သူ တရားမရသေးသမျှ မသေ

* ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော် ဣဒ္ဓိကထာ အခန်း
၌ ဣဒ္ဓိအမျိုးအစား (၁၀)ပါးရှိကြောင်းကို ဟောပြထား
ပေ၏။ ယင်းတို့မှာ အဓိဋ္ဌာနာ ဣဒ္ဓိ၊ ဝိကုဗ္ဗနာ ဣဒ္ဓိ၊
မနောမယာ ဣဒ္ဓိ၊ ဉာဏဝိပွါရာ ဣဒ္ဓိ အကြောင်းကို
ရွေး၍ ဖော်ပြပါအံ့-

“ဉာဏဿ ဝိပွါရော ဝေဂေါ အဿာ အတ္ထိတိ
ဉာဏဝိပွါရာ” ဟု အဋ္ဌကထာ ဆရာကြီး ဝိဂြိုဟ်ဖြင့်
ဖွင့်ပြ၏။ အဿာ-ထိုတန်ခိုးဣဒ္ဓိအား၊ ဉာဏဿ-
ဉာဏ်၏။ (ဝါ) အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်၏။
ဝိပွါရော-ပြန်နဲ့သော၊ ဝေဂေါ-အဟုန်သည်၊ အတ္ထိ-
ရှိ၏။ ဣတိ-ထိုကြောင့်၊ ဉာဏဝိပွါရာ-“ဉာဏဝိပွါ
ရာ” မည်၏။

“အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်၏ ပြန်နဲ့
သော အဟုန်ရှိသော တန်ခိုး” ဆိုလို၏။ သူ့အဓိပ္ပာယ်
မှာ ဤတန်ခိုးဣဒ္ဓိ၌ နောင်ဖြစ်လတ္တံ့သော အရဟတ္တ
မဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်၏ အရှိန်အဝါ တန်ခိုးတွေ

လွမ်းမိုးနေသည် ဟူလို။

ကာ ဣဒ္ဓိ = ဣဒ္ဓိဆိုတာ ဘာလဲ?
ဣဒ္ဓိနဋ္ဌန ဣဒ္ဓိ = ပြီးစီးပြည့်စုံတတ်သော အနက်
သဘောကြောင့် “ဣဒ္ဓိ” ဟု ခေါ်ရသည်။

ထိုဉာဏဝိပွါရာ ဣဒ္ဓိ ရှိသူများမှာ တရား မရ
မချင်း မသေနိုင်၊ ဆိုလိုသည်မှာ ယခု ဘဝအတွင်း
နောက်ပိုင်းတွင် အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်တွေ
ရမည့် သူများသည် မရမချင်း မသေသေး၊ ဘေးရန်
အန္တရာယ်တို့မှ ကြံဖန်လွတ်မြောက်သည်။

နောင်ရမည့် အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်တို့၏
အရှိန်အဝါတွေက လွမ်းပြီး တားသဖြင့် ဘေးရန်များမှ
လွတ်ရသည် ဟူ၏။

ဘေးရန်များ လွတ်မြောက်သွားရပုံတို့ကို ထို
ပါဠိတော်၌ပင် (က)အရှင်ဗာကုလ (ခ)အရှင်သံကိစ္စ
(ဂ)အရှင် ဘူတပါလ တို့ကို သာဓက ထုတ်ပြထား
သည်။

၁။ အရှင်ဗာကုလမထေရ် (ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်၊ ၂၇၈)

အရှင်ဗာကုလ လောင်းလျာသည် ကောသမ္ဘိပြည်
သူဌေးတစ်ဦးအိမ်မှာ ပဋိသန္ဓေကိန်း၏။ မွေးဖွားလာ
သောအခါ ကလေးငယ်ကို ယမုနာမြစ်သို့ အခြွေအရံများ
ဖြင့် ဆင်း၍ ရေချိုးပေးကြသည်။ ငါးကြီးတစ်ကောင်က
လာ၍ ဟပ်ယူမျိုသွားလေ၏။

သို့သော် ဘုန်းကံရှိသော ကလေးဖြစ်၍ ငါးကြီး
၏ ဝမ်းထဲမှာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရသည်။ ငါးကြီးမှာ
မူကား ကလေး၏ တန်ခိုးအရှိန်အဝါကြောင့် ပူလောင်
သော ထွန်သွားကြီးကို မျိုရသလို ဖြစ်ပါသတတ်။

သို့ဖြစ်၍ မနေနိုင်ဘဲ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးလေရာ

ယူနေ(၃၀)ကွာသော ဗာရာဏသီသို့ ရောက်သွားပြီး
လျှင် တံငါသည်တို့၏ ပိုက်ကွန်၌ မိလေ၏။

ကလေးငယ်၏ အစွမ်းကြောင့် ထိုငါးကြီးမှာ
ပိုက်ကွန်မှ ထုတ်လေလျှင် ချက်ချင်း သေလေသည်။
လှည့်လည်ရောင်းကြရာ သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်သို့
ရောက်၍ ဝယ်ယူသည်။ ငါးကြီးကို ခွဲစိတ်သောအခါ
ကလေးငယ်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူဌေးကြီးသည် နန်း
တော်သို့ သွား၍ ဘုရင့်ထံ တင်ပြထားသည်။

ကောသမ္ဘိက ကလေးမိဘတို့က သတင်းကြား
၍ “ကျွန်ုပ်တို့ကလေး၊ ပေးပါ” ဟု တောင်းဆိုကြ၏။

* ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော်၊ ၂၇၈

တစ်ဘဝသာသနာ

မပေးနိုင်၊ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးက ၂-ဦးလုံးပိုင် သတ်မှတ်၍ ပေးလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် “ဗာကုလ” ဟု တွင်၏။

[ဗာ=၂ခု၊ ကုလ=အမျိုး၊ အမျိုး ၂မျိုး ရှိသူ၊ အမျိုး ၂မျိုးပိုင်သူ-ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။]

အမျိုး ၂-မျိုးလုံးထံမှာ အလှည့်ကျနှင့် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ အသက်(၈၀) ပြည့်သောအခါ ရဟန်း

လုပ်လာသည်။ တရားအားထုတ်၍ ရဟန္တာကြီးဖြစ်၏။ နောက်ထပ် အသက်(၈၀) နေပြန်သည်။ ထို့နောက် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွား၏။

ဤသို့လျှင် ငါးကြီး၏ ဝမ်း၌ အသက် မသေ၊ ဘေးရန် လွတ်ကင်းလာသည်မှာ အရှင် ဗာကုလ၏ ထိုဘဝမှာ ရမည့် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၏ အစွမ်းအာနုဘော်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဉာဏဝိပွါရာ ဣဒ္ဓိမည်၏။

၂။ အရှင်သံကိစ္စမထေရ် (ပဋိသံ၊ ၅၊ ၂၈၀)

သာဝတ္ထိမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် မိခင်တစ်ဦး သေဖူး၏။ မိးရှို့ သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လောင်သွားသော်လည်း ကိုယ်ဝန်အသားအိတ်ကြီးကား မီးမလောင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ တံစူးဝါးဖြင့် ထိုအသားအိတ်ကြီးကို ၂-ချက် ၃-ချက် ထိုးသောအခါ ကလေးငယ်၏ နဖူးစပ်၌ ထိုးမိလေသည်။ ကလေးငိုသံထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ ကလေးငယ် မသေမှန်းသိ၍ ကောက်ယူ ဖောက်ထုတ် မွေးကျွေး ပြုစုကြလေသည်။ ဤ

ကလေးငယ်(၇)နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုရင်ဝတ်ချင်သည်ဟု ပူဆာ၏။

သို့ဖြစ်၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာကြီးထံ ပို့ကြသည်။ ခေါင်ရိတ်ဆံချအဆုံးတွင် ရဟန္တာကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။

ဤသို့လျှင် မီးထဲမှာ မသေရဘဲ ဆွဲထုတ်နိုင်ခြင်းသည်၊ ဘေးရန် လွတ်ကင်းခြင်းသည် ဉာဏဝိပွါရာ ဣဒ္ဓိပင် ဖြစ်သည်။

၃။ ဘူတပါလမထေရ် (ပဋိသံ၊ ၅၊ ၂၈၁)

ရာဇဂြိုဟ်မြို့ရှိ ဘူတပါလကလေးငယ်၏ ဖခင်သည် ဆင်းရဲသူ ဖြစ်၏။ ထင်းခုတ်ရောင်းစားရသည်။ ထောထဲမှ ထင်းတွေတိုက်ပြီး ပြန်လာကြရာ သုဿာန်နားအရောက်တွင် နွားတွေက လန့်ဖျပ်၍ ရုန်းထွက်ပြေးကုန်ကြ၏။ ညနေပိုင်းနေဝင်ရီတရောအချိန်ဖြစ်သည်။

သားငယ်ကို လှည်းပေါ်တွင် ထားခဲ့၍ ဖခင်လုပ်သူသည် နွားတွေနောက်သို့ တရကြမ်း လိုက်ရ၏။ မြို့တွင်းရှိ အိမ်သို့ ရောက်မှပင် နွားတွေကို မိတော့သည်။ နွားတွေဆွဲ၍ ပြန်လာသောအခါ မြို့တံခါးကြီး ပိတ်နှင့်နေပြီ။ အပြင်သို့ ထွက်၍ မရတော့၊ ခက်ကြပြီ။

ကလေးငယ်သည် တစ်ယောက်တည်း လှည်း

ပေါ်မှာ နေ၍ စောင့်ရင်းက အိပ်ပျော်သွားရှာ၏။ ဘီလူး သားရဲတို့က ကလေးငယ်ကို စားမည် ပြုကြ၏။ အခြားဘီလူးသားရဲတို့က တားမြစ်ကြသည်။ မစားဝံ့ကြ။

ဤကလေးငယ်အရွယ်ရောက်လျှင် ရဟန်းပြုလေ၏။ တရားအားထုတ်သောအခါ “ရဟန္တာကြီး” အထိ ဖြစ်လေသည်။ “ဘူတပါလမထေရ်” ဟု တွင်၏။

ဤသို့ ဘီလူးသားရဲဘေးတို့မှ လွတ်မြောက်ရခြင်းသည်လည်း ဉာဏဝိပွါရာ ဣဒ္ဓိအစွမ်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောင်တစ်ချိန်မှာမှ ယခုလို ပေါ်ပေါက်လာမည့် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၏ အစွမ်းကြောင့်ဟု ဆိုလိုသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၄။ သပ္ပဒါသမထေရ် (ဓမ္မပဒါဋ္ဌ၊ပါ၊၄၃၄)

သာဝတ္ထိမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက် ဘုရားတရား
တော်ကို နာရ၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်လာ၏။ ထို့
နောက် ပျင်းရိသုန်မှုန်နေသည်။ သို့သော်-

“ငါလို လူသည် လူ့ဘဝမှာ နေလို့ မတော်၊
ရဟန်းဘဝနဲ့ပဲ သေမည်၊ ဇာတ်သိမ်းမည်”

ဤသို့ တွေး၍ သေဖို့ရန် အမျိုးမျိုး ကြံစည်နေခဲ့၏။
အထမမြောက်ခဲ့၊ တစ်နေ့တွင် ရဟန်းတွေ တစ်စု မီး
တင်းကုပ်ထဲမှ မြွေပွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့၍ အိုး
တစ်လုံးတွင် ထည့်ပြီး စွန့်ပစ်ရန် ထွက်လာကြသည်။

ပျင်းရိနေတဲ့ ကိုယ်တော်က “အဲဒါ ဘာလဲ” ဟု
မေး၏။ “မြွေပွေး” ဟု ပြောကြသည်။ “ဘာလုပ်ကြ
မလို့လဲ” “အဝေးကို သွားလွှတ်မယ်-လို့” “ဒါဖြင့်
ပေး တပည့်တော် သွားလွှတ်မယ်” ဟု ဆို၍ အိုးကို
လက်ပြောင်းယူလိုက်၏။

လမ်းတွင် မြွေကိုက်ခံကြည့်သည်။ မြွေက မ
ကိုက်လို၊ ထိုအခါ အိုးထဲသို့ လက်နှိုက်၍ မွေကြည့်၏။
မကိုက်၊ သို့ဖြစ်၍ မြွေ၏ပါးစပ်ကို ဖြဲပြီး လက်ချောင်း
ကလေးတစ်ခု ထိုးသွင်းကြည့်၏။ ထိုအခါတွင်လည်း
မကိုက်။

သို့ဖြစ်၍ “ဒါဟာ မြွေပွေးမဟုတ်ပါဘူး၊
ရေမြွေပါ အလကား အကောင်” ဟု ဆိုကာ လမ်းတွင်
ထားခဲ့၏။ ပြန်လာသောအခါ ဤအကြောင်းအရာ
အားလုံးကို ပြောပြ၏။ ကြားရသူအပေါင်းက အံ့အား
သင့်နေကြသည်။

တစ်နေ့တွင် သင်တန်းဓားတစ်ချောင်းကို ယူ
သွား၍ သစ်ပင်တစ်ခုကို မှီပြီး ရပ်နေ၏။ ပြီးလျှင်
ကိုယ်လည်ပင်း ကိုယ် လှီးရန် အသင့် အနေအထား
လုပ်နေသည်။ နောက်ပြန်စဉ်းစားနေ၏ -

ရဟန်းပြုသည့်အချိန်မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင်
သီလစင်ကြယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပီတိ
တွေ ဖြစ်လာ၏။ ယင်းပီတိတို့ကို ခွာပြီး ဝိ
ပဿနာ ရှုသောအခါ ပဋိသမ္ဘိဒါ ပတ္တ ရဟန္တာ
ကြီး ဖြစ်သွားရလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဤသို့လျှင် တရားရမည့်သူ ဖြစ်၍
မြွေက မကိုက်ရဲခြင်း ဖြစ်သည်။ မြွေမကိုက်အောင်
နောင်ကျမှ ဖြစ်ပေါ်ရရှိမည့် အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တ
ဖိုလ်တို့က လှမ်း၍ တားသည်။ တားသလို ဖြစ်၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယခု ရရှိနေသော
ဣဒ္ဓိတွင် နောင်ကျမှ ဖြစ်ပေါ်မည့် အရဟတ္တမဂ်
အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်တို့၏ အရှိန်အဝါတွေ လွှမ်းမိုးနေ
သောကြောင့် ဟူ၏။

တစ်နည်းတော့လည်း လွန်ခဲ့သော (၃)ဘဝက
ဤမြွေသည် ဤရဟန်း၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု
၏။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်သခင်ကို ပြန်၍ မကိုက်ရဲ၊ ဤ
အကြောင်းလည်း တစ်ခုပါပေမည်။

ဤဣဒ္ဓိသည် ဖြစ်လတ္တံ့သော ဉာဏ်၏ အရှိန်
တန်ခိုး လွှမ်းမိုးပျံ့နှံ့နေသော ဉာဏဝိပ္ပါရိဒ္ဓိဖြစ်သည်။

၅။ ဗာဟိယ ဒါရုစိရိယ

[အံ၊ဝ၊ပါ၊၂၅၊၄-၂၁၇။
အပ၊ဒါ၊ပါ၊ဒု၊ဝ၊၂၇၊၄၊ဒု၊၂၃၂။ ဥဒါ၊ပါ၊၈၄၊၄-
၇၀။ ဓမ္မပဒါဋ္ဌ၊ပါ၊၄၀၈။]
ဗာဟိယသည် အများနှင့်အတူ ပင်လယ်တွင်း၌

သင်္ဘောပျက်၏။ အများအပြား သေကျေကုန်ကြ၏။
သူ့မှာ ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ရ၍ ၎င်းပျဉ်ပြားကို အားပြုပြီး
လျှင် ကူးခပ်လာခဲ့၏။ အသက် မသေဘဲ သုပ္ပါရက
ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ အဝတ်အစားတို့လည်း

တစ်ဘဝသာသနာ

ရေထဲမှာ ကျန်ရစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပျဉ်ချပ်ကို ခန္ဓာ ကိုယ်မှာကပ်၍ လျှော်ဖြင့် စည်းပြီး ချုံထဲမှာ ဝင်နေသည်။

လူတစ်ယောက်က တွေ့သွား၍ “ခြိုးခြံစွာ ကျင့်နေတဲ့ သူတော်စင်ကြီး” ဟု သမုတ်ကာ ကြေညာ လေတော့သည်။ ထိုအခါမှစ၍ လူတွေ ဝိုင်းအုံလာကြပြီး လျှင် သစ်သီးဝလံ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ ပေါများလာ တော့သည်။ ဤအဖြစ်ကို သူက သာယာနေ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ပျဉ်ချပ်တို့ကို ထပ်မံ ရှာဖွေပြီးလျှင် လျှော်ဖြင့်တွဲ၍ ကိုယ်မှာ ပတ်ထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ “ဒါရစီရိယ” ဟု ခေါ်ကြ၏။ [ဒါရ=သစ်သား ပျဉ်ချပ်၊ စီရိယ=စိ၍စပ်၍ပတ်ထားသူ။] မူရင်းနာမည် “ဗာဟိယ” နှင့် တွဲ၍ “ဗာဟိယဒါရစီရိယ” ဖြစ်တော့ သည်။

သူသည် ခေသူ မဟုတ်ပါ။ လွန်လေပြီးသော ကဿပဘုရားသာသနာ နောက်ပိုင်း၌ မြင့်မား မတ် စောက်သော တောင်ကလပ်ပေါ်တက်၊ လှေကားကို ဖြုတ်ချပြီး အပြတ်အသတ် ကျင့်ကြသော ရဟန်း(၇)ပါး တွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်၏။

ယခုလို သူတော်စင်မဟုတ်ဘဲလျက် အယောင် ဆောင်ပြီး လာဘ်လာဘကို သာယာနေသောအခါ ထို (၇)ပါးတွင် အပါအဝင်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်သွား သော ဗြဟ္မာတစ်ဦးက လာရောက်သတိပေးသည်။

“မိတ်ဆွေ... သူတော်စင် မဟုတ်ဘဲလျက် အယောင်ဆောင်မနေပါနှင့်၊ ဒီကနေ မြောက် အရပ်မှာ သာဝတ္ထိ ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီကို သွားပါ၊ ဘုရားပွင့်နေပြီ၊ တရားသွား၍ နာပါ၊ ကျင့်ပါ”

ဤသို့သတိပေးချက်အရ ယူဇနာ (၁၂၀) ဝေးသော သာဝတ္ထိကို တစ်ညလုံး မနားဘဲ သွားခဲ့၏။ မနက် မိုး လင်းသောအခါ ရောက်လာသည်။ ဘုရားက မြို့ထဲသို့ ဆွမ်းခံကြွနေပြီ၊ ဆိုင်းငံ့မနေဘဲ နောက်က အတင်းလိုက် ၍ တရားဟောဖို့ တောင်းပန်သည်။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် တောင်းပန်မှ ဟော၏။ တိုတိုပင် ဖြစ်သည်။

“ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တံ၊
သုတေ သုတမတ္တံ၊
မုတေ မုတမတ္တံ၊
ဝိညာတေ ဝိညာတမတ္တံ ဘဝိဿတိ”

ဤမျှဖြင့် ၄မဂ် ၄ဖိုလ် ဆိုက်၍ ရဟန္တာကြီးအထိ ဖြစ် ၍ သွားလေသည်။ ခိပ္ပာဘိညတေဒဂ်ဘွဲ့ထူးရ၏။

မှတ်ချက်။ ။ဤသို့ တရားထူးရမည့်သူ ဖြစ် သောကြောင့် သင်္ဘောပျက်ရာတွင် သူမသေဘဲ ကျန်ရစ် ခဲ့ရလေသည်။ ယခုအချိန်ကျမှ ရမည့် အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်တို့က စောစောက သေမည့်ဘေးကို လှမ်းပြီး တားသည်-ဟူလို၊ ဉာဏဝိပ္ပာရိဒ္ဓိပင် ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဉာဏဝိပ္ပာရိဒ္ဓိများ

ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အထောက်အထားတို့အရ “တရားရမည့်သူများ တရား မရသေးမချင်း မသေ၊ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးမှ ကင်းလွတ်ရသည်” ဆိုသည့် အချက်ကို ကျမ်းဂန်တို့က အခိုင်အလုံ ဆိုနေကြပါ၏။ သာဓကများကလည်း ထင်ရှားလှပါသည်။

ဤအဆိုအမိန့်အတွက် ယခုလို ဓာတ်တော်များ ကျသည့် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖြစ်လာမည့် အလောင်းအလျာ ကိုရင်ဝိမလကလေး၏ ငယ်စဉ်ဘဝ ကို လှမ်းမြော်ရှုကြည့်ကြပါစို့။-။

ကိုရင် ဝိမလကလေး ၁၄-နှစ်သားအရွယ်က ညီငယ်မောင်ဘရင်ကလေးနှင့်အတူ လှေငယ်တစ်စင်း ဖြင့် ရွာတောင်ဘက်က ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကို ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစဉ်က ရေဝဲကတော့ကြီး၏ နယ်နိမိတ် အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်သွားပါလျက် သူတို့မှာ ဘေးမသိရန်မခ သေရမည့်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက် ခဲ့ကြရသည်မှာ ဤဉာဏဝိပ္ပာရိဒ္ဓိအစွမ်းကြောင့်ပင် ဧကန် ဖြစ်ပေမည်။ ဤသို့ ယုံကြည်နိုင်ကြရပါတော့သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝဲဂယက်မှ လွဲထွက်နိုင်ခဲ့ခြင်း

၁၄-နှစ်သားရွယ် တစ်ချိန်တုန်းက ကိုရင်ဝိမလ သည် ဥယျာဉ်တော်ရွာ၏ တောင်ဘက် ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ငယ် မြစ်အတွင်းက ဝဲဂယက် ဝဲဩဃကြီးကို ကျော်ဖြတ် နိုင်ခဲ့သလို၊ ယခုအခါတွင် သံသရာ ဝဲဩဃကြီးကို ကျော်ဖြတ်တော်မူနိုင်ခဲ့လေပြီ။

တစ်ချိန်တုန်းကတွင်မူကား ဤကဲ့သို့ ဩဃ လေးဖြာ သံသရာပင်လယ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို ဤကဲ့သို့

ကူးမြောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ သိနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ ကြချေ။ ကိုရင်ဝိမလကလေး ကိုယ်တိုင်လည်း သိနိုင် မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ကိုရင်ဝိမကလေး၏ ဉာဏ ဝိပ္ပာရိဒ္ဓိတို့ကမူ သိနေသလို ဖြစ်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍-

ဤကဲ့သို့ ကျော်ဖြတ်နိုင်မည်ဆိုသည်ကို ကိုရင် ဝိမလ၏ ဉာဏဝိပ္ပာရိဒ္ဓိတို့က အတိတ်နိမိတ်အဖြစ်ဖြင့် ကြိုဆိုကျော်ဖြတ်ပြခြင်းများပေလော။

နှိုးဆော်သတိပေးခြင်း

“တရားရမည့်သူများ တရား မရသေးမချင်း မသေ။” ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ဉာဏဝိပ္ပာရိဒ္ဓိအစွမ်းကြောင့် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးမှ ကြံဖန်၍ လွတ်မြောက်လာရ တတ်၏။ သေတွင်းမှ သီသီကလေး ကပ်၍ လွတ် မြောက်လာရတတ်လေသည်။

လက်နက် ဘေးဒဏ် အန္တရာယ် အရပ်ရပ်မှ၊ ကပ်၍ ကပ်၍ လွတ်လာကြသူများ ရှိတတ်ကြ၏။ ထို

ပုဂ္ဂိုလ်တို့အဖို့ “ငါတို့သည် တရားရမည့်သူများက” ဟု နှလုံးပိုက်သင့်ကြတော့သည်။

ဤသဘောမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ များစွာ ရှိပါ၏။ တွေ့လည်း တွေ့နေရပါသည်။ “တရားရမည့်သူတွေ” ဟု ဆိုချင်ပါ၏။ သို့သော် အိပ်နေ၍ကား ရမည် မ ဟုတ်။ အလုပ်-လုပ်မှသာ ရရှိနိုင်ပေမည်။ သတိပြု တော်မူကြပါကုန်။

မြင်းမိုရ်တောင်နှင့် ဖိ၍ သတ်သော်လည်း

ပစ္စိမဘဝိကဿ သတ္တဿ ဟိ သိနေရနာ
ဩတ္တရိယမာနဿပိ အရဟတ္တံ အပ္ပတွာ
ဇီဝိတက္ခယော နာမ နတ္ထိ။

(ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၊ ပ၊ ၄၂၆)

အဓိပ္ပာယ်မှာ “ပစ္စိမဘဝိကဿ တရား ရ၍ ရဟန္တာဖြစ်မည့်သူဆိုလျှင် မြင်းမိုရ်တောင်နဲ့ ဖိသတ်တာ တောင် (တရားမရသေးမချင်း) မသေ” ဟု ဆိုလို၏။

ဤကား စကားကို အလွန်အကျွံ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်ကတော့ မြင်းမိုရ်တောင်နဲ့ ဖိသတ်ရင် သေမှာပေါ့။ ဆိုလိုသည်မှာ နောင်ကျမှ ရမည့် မဂ်ဖိုလ် တို့၏ အရှိန်အဝါတို့က အလွန်ကြီးမား၏။ သေဘေးနှင့် ကြုံသော်မှ မသေ။ မဂ်ဖိုလ်တို့ရဲ့ အရှိန်အဝါတွေက လှမ်း၍ လှမ်း၍ တားသဖြင့် လွတ်-လွတ်သွားရသည်ဟု ပြောလိုခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

နပ်မည့်ထမင်းအိုး-မီးထိုး၍လည်း ပေးဦးမှ

ထိုသို့ တရားရမည့်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း အလုပ်-လုပ်ပါမှ ရနိုင်မည်၊ အလုပ်-မလုပ်ဘဲနဲ့ မရနိုင်၊ ဘုရားလက်ထက်က အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအို ခွက်လက် စွဲ၍ တောင်းစားနေကြ၏။ သူတို့သည် သူဌေးသားနှင့် သူဌေးသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဘက်လျှင် ကုဋေ ရှစ်ဆယ်စီ ပါခဲ့ကြ၏။ ယခု ကုန်ပြီ။

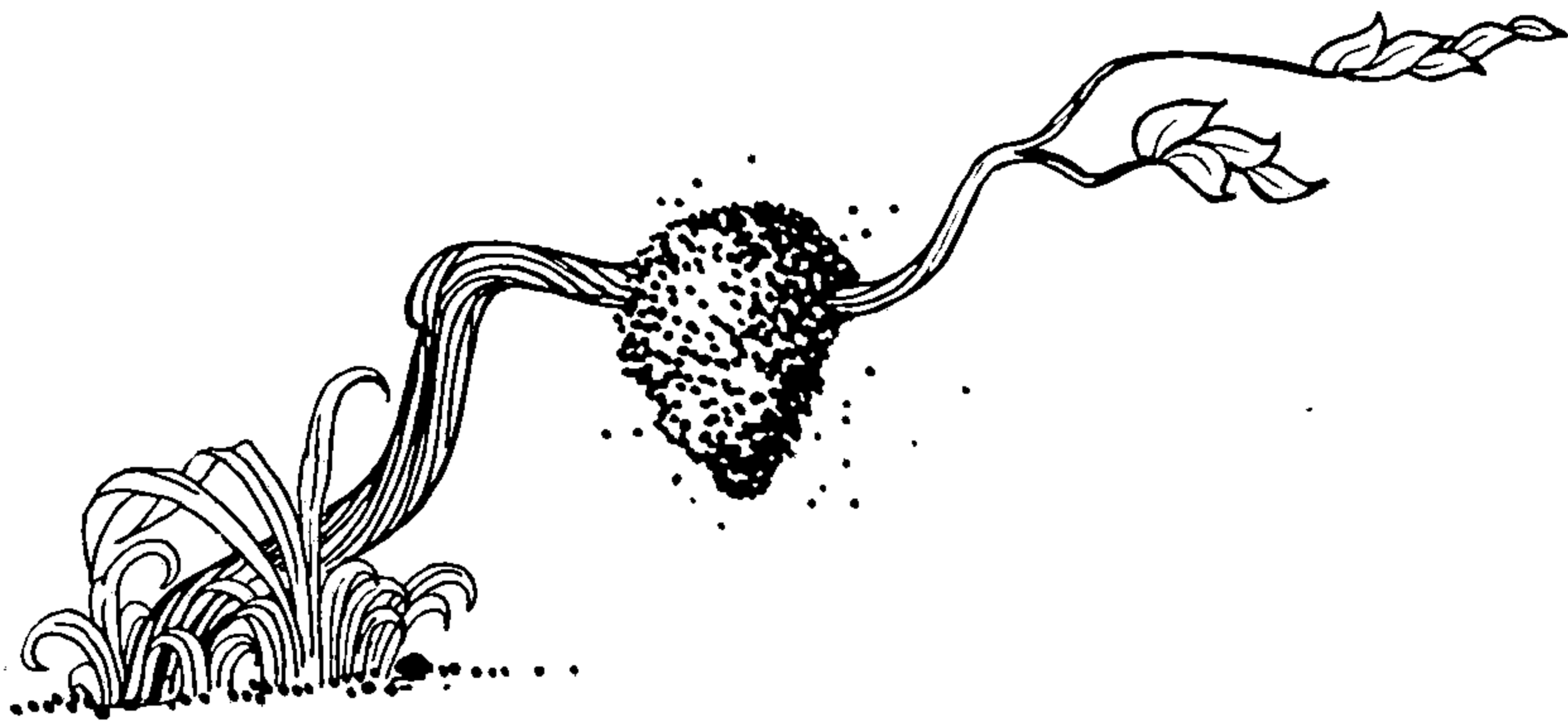
*ဘုရားက အမိန့်ရှိသည်- “ပထမအရွယ်မှာ စီးပွားရေး လုပ်ကြလျှင် သူတို့သည် ပထမ တန်းစား သူဌေး ဖြစ်နိုင်ကြ၏။ တရား အား ထုတ်ကြလျှင် အဘိုးက ရဟန္တာ၊ အဘွားက အနာဂါမ် ဖြစ်နိုင်ကြသည်။

ဒုတိယအရွယ်မှာ စီးပွားရေး လုပ်ကြ လျှင် ဒုတိယတန်းစားသူဌေး၊ တရား အားထုတ်

ကြလျှင် အဘိုးက အနာဂါမ်၊ အဘွားက သကဒါဂါမ်။

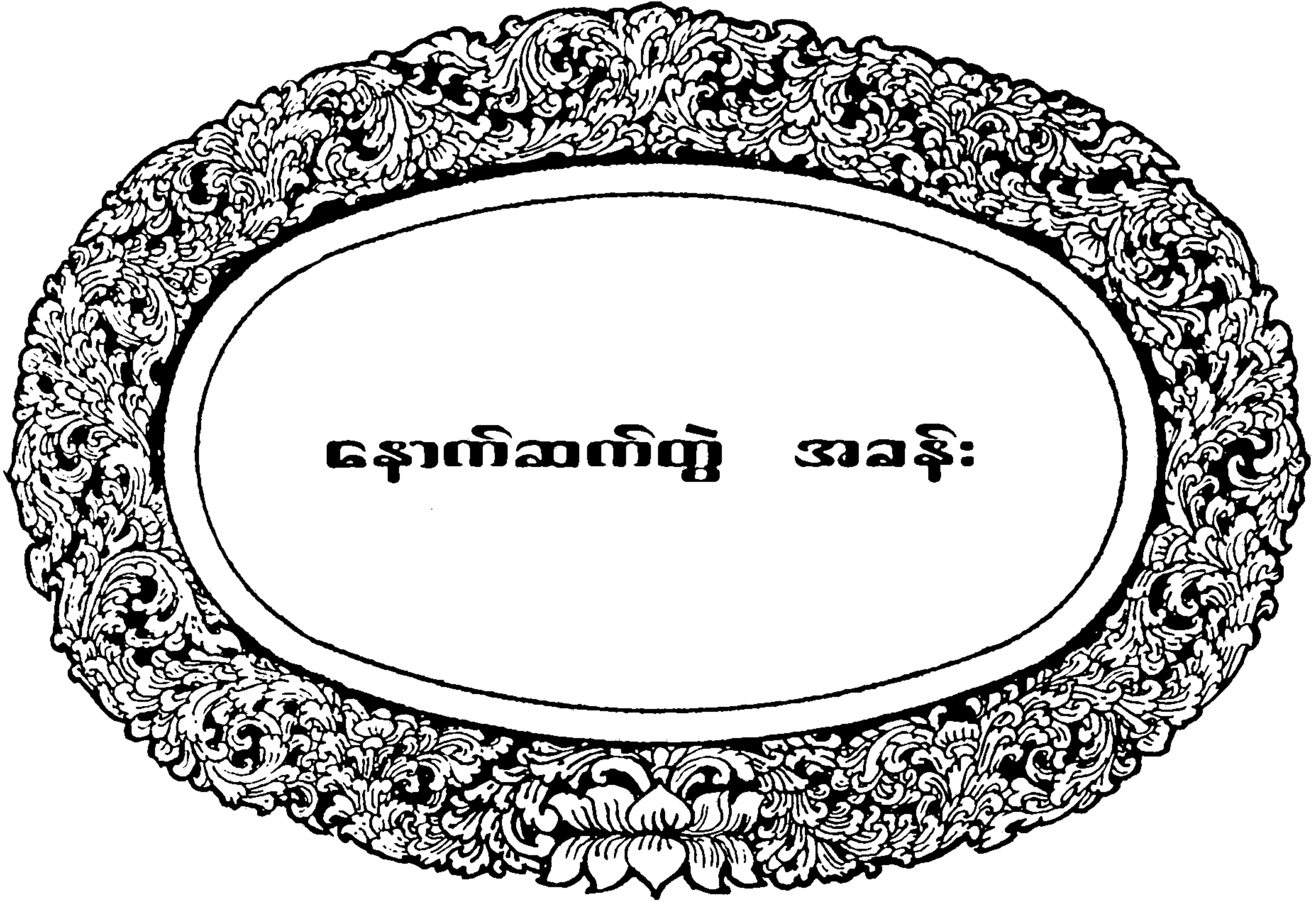
တတိယအရွယ်ကျမှ ထပြီး စီးပွားရေး လုပ်တောင် တတိယတန်းစား သူဌေးတော့ ဖြစ်နိုင်သေး၏။ တရား အားထုတ်ကြလျှင် အဘိုးက သကဒါဂါမ်၊ အဘွားက သောတာပန် ဖြစ်နိုင်သည်” တဲ့။

သူတို့သည် တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်၍ တရား ရနိုင် သောကြောင့် မိန့်တော်မူနေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် လောကီရေးလည်း မလုပ်၊ လောကုတ္တရာရေးလည်း မလုပ်ခဲ့ကြ။ သို့ဖြစ်၍ ၂-ဘက် ရုံးခဲ့ကြရသည်။ ဤသည့်အချက်ကို ထောက်၍ “နပ်မည့် ထမင်းအိုး ပေးမယ့်- မီးထိုး၍ ပေးဦးမှ နပ်မည်”ဟု သတိပြု နိုင်တော့၏။

* ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၊ ၃၊ ၈၁

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဒေသနာတွေပျောက်ကွယ်ကုန်မည်စိုး၍

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခန္ဓာဝန်ချသွား
သောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သာဝက အရင်း
အချာ ဦးသံဒိုင်က စိတ်မောကိုယ်မောနှင့် စဉ်းစားနေ
မိပါသတတ်-

“တစ်ချိန်တုန်းက ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား
ရန်ကုန်သို့ ကြွ၍ ဒကာ ဒကာမတို့ကို ဆုံးမ
တော်မူပါ-ဟု လျှောက်ထားခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က “အေး... မင်း
က ရှေ့ကနေ ရန်ကုန်မှာ တရားလမ်း ခင်း
ထားနှင့်၊ အတော်အသင့် တရားသက်ဝင်ကြ
တော့မှ ငါ လာခဲ့မယ်” ဟူ၍လည်း မိန့်ဆိုဖူး
သည်။

ဝါမဆိုခင်က လာလည်း လာခဲ့ပြီးပြီ၊
ဟောလည်း ဟောခဲ့ပြီးပြီ၊ သို့သော် ဤမျှဖြင့်
မိမိက အားမရသေး၊ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ကြွလာ

ဖြစ်အောင် စီမံမည်-ဟု အားခဲထားခဲ့သည်၊
ကြံစည်တိုင်း မဖြစ်ချေတကား။

ယခု ခန္ဓာဝန်ချသွားပြီ၊ နောက်ထပ်
ဆရာတော်ဘုရားထံမှ တရားဒေသနာများ မရ
နိုင်တော့ချေ။

နောက်ထပ် မရနိုင်သည်ထက် ယခု
ဟောကြားထားပြီး တရားဒေသနာများ ပျောက်
ကွယ်မကုန်ဖို့နှင့် တတ်နိုင်လျှင် အများနာနိုင်
ကျင့်နိုင်အောင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်ဖို့
အရေးကြီးသည်...”

သေသည်ဖြင့် စဉ်းစားနေခဲ့ပါသတတ်၊ ယင်းသို့ စဉ်းစား
ပြီးနောက် “တစ်ယောက်တည်း ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြင့်
မတွင်ကျယ်နိုင်၊ အများနှင့် စုပေါင်းပြီး အဖွဲ့အစည်းနဲ့
ဆောင်ရွက်မှ တွင်ကျယ်မည်”
ဤသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖွဲ့စည်းရန်
အစီအစဉ် ရေးဆွဲပါသတတ်။

ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ စတင်ဖွဲ့စည်းခြင်း

အချိန်မှာ

၁၃၂၄-ခု တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း (၇)ရက်၊
၁၉၆၂-ခု နိုဝင်ဘာလ (၃)ရက်နေ့ ဖြစ်၏။

နေရာဌာန

ရန်ကုန်မြို့၊ ဆင်းဒွစ်လမ်း၊ အမှတ်-၃၃၊ ဦး
သံဒိုင်+ဒေါ်တင်တင်တို့၏ နေအိမ်။

ရည်ရွယ်ချက်

၁။ ကျေးဇူးတော်ရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ မိုးကုတ်
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရား
စဉ် ဒေသနာများကို (မန္တလေး၊ အမရပူရ၊ မိုးကုတ်မြို့
ရှိ) အဖွဲ့များနှင့် တိုင်ပင်ကြ၍ ကဏ္ဍ ခွဲခြားကြမည်။

ဟောကြားပြီး တရားခွေများ ရသမျှ စုဆောင်းမည်။

ပြီးလျှင် တာရှည်ခံနိုင်အောင် စာအုပ်စာတမ်း
ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ဓာတ်ပြားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အမျိုးအစား
ကောင်းတဲ့ (တိပ်ခွေ)ဖြင့် ဖြစ်စေ ကူးယူထားရန်။
[ထိုစဉ်က တိတ်ရီကော်ဒါကြီးတွေသာ ပေါ်သေး၏၊
ထိုတိပ်ခွေမျိုးကို ရည်ရွယ်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။]

၂(က)။ တရားစဉ်ဒေသနာနှင့် လုပ်ငန်းစဉ်များ
ကို ပြည်တွင်း၌ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ နယ်လှည့်၍
ဖွင့်လှစ်ဟောကြားရန်နှင့် သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်း
များ ဝေငှရန်။

(ခ) မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရား

တစ်ဘဝသာသနာ

ဒေသနာများကို စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်ရန် အဖိုးနှုန်း ချိုသာစွာဖြင့် ဖြန့်ဝေရန်။

၃။ တရားစဉ်များ၌ စိတ္တာနုပသနာလုပ်ငန်းစဉ် ကို နိုင်ငံခြားဘာသာများဖြင့် ပြန်ဆိုပြီးလျှင် စာအုပ် ရိုက်၍ ပြည်ပသို့ ပို့ပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သာသနာ ပြုရန်။

ဤရည်ရွယ်ချက်(၃)မျိုးကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ဖို့အတွက် အဦးဆုံးအနေဖြင့် အစည်းအဝေး ခေါ်လိုက်သည်။ လူပေါင်း(၈၀)ကျော် တက်လာကြ၏။

တက်လာကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ စောစောကပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တရားတိပ်ခွေတွေကို နာယူပြီး ကြည်ညိုနေကြသူများနှင့် ဆရာတော် ဘုရားကြီးနှင့် ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဦးသံဒိုင်၏ တိုက်၌ ညနေ ၃-နာရီအချိန်တွင် လူစုံသောအခါ အစည်းအဝေး စတင် ကျင်းပကြ၏။ အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ရည်ရွယ်ချက်များကို ရှင်းပြ သည်။

၎င်းရည်ရွယ်ချက်များကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ရန် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းအနေနှင့် မတတ်နိုင်ပါ။ သို့ဖြစ်ပါ၍ အများနှင့် စုပေါင်းပြီး ဖော်နိုင်ရန် ယခုလို အစည်းအဝေး ခေါ်ရခြင်း ဖြစ်ပါ သည်-ဟု ဦးသံဒိုင်က ရှင်းပြသည်။

ထို့နောက် ယင်းအစည်းအဝေးမှ အောက်ပါ အတိုင်း “အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့” အဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ကြပါသည်။

အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့

- ၁။ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ဇံဝေ (ဝန်ကြီးဟောင်း)
- ၂။ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ မြန်အောင် ဦးတင် (ဝန်ကြီးဟောင်း)
- ၃။ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသံဒိုင် (ဦးဘိုးငြိမ်းကုမ္ပဏီ)
- ၄။ အတွင်းရေးမှူး ဦးဘသောင်း (စတီးဘုရားသား ကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ်)

- ၅။ ငွေထိန်း ဦးသန်းမောင် (ကျားပျံ-မကောက်)

အဖွဲ့ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များ

- ၁။ ဗုဒ္ဓဝင် ဆရာထွန်း (ဓမ္မကထိက)
- ၂။ ဦးသာဒင် (အငြိမ်းစားအမြတ်ခွန်မင်းကြီး)
- ၃။ ဦးထွန်းရင် (ဓာတ်ကောလီ)
- ၄။ ဦးချန်ထွန်း (မြန်မာ့ချစ်ဆွေကုမ္ပဏီ)
- ၅။ ဦးဘအေး (ပုလိပ်မင်းကြီးဟောင်း)
- ၆။ သခင်ဝတင် (ကုန်သည်)
- ၇။ ဦးမြ (မြန်မာကုမ္ပဏီ)
- ၈။ ဦးချစ်မောင် (ပိုးထည်ကုမ္ပဏီ၊ ၂၅-လမ်း)
- ၉။ ဦးညွန့် (ဆန်းကုမ္ပဏီ)
- ၁၀။ ဦးဖေအောင် (ဦးဖေအောင်ကုမ္ပဏီ)
- ၁၁။ ဦးအောင်ချို (ကျောက်ကုန်သည်၊ စထရင်း ဟိုတယ်)
- ၁၂။ ဦးသိန်းလွင် (ကျောက်ကုန်သည်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး)
- ၁၃။ ဝိုင်-အမ်-ဘီ-အေမှ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး၊
- ၁၄။ ဦးညွန့် (ဟန်ဇား)
- ၁၅။ ဦးထွန်းအောင် (ရှမ်း+မြန်မာကုမ္ပဏီ)

တိုက်တွန်းချက်

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဈာပနကိစ္စအတွက် မိမိတို့ သဒ္ဓါတရားအလျောက် လှူဒါန်းလိုသော ပုဂ္ဂိုလ် များသည် ရန်ကုန်မြို့၊ ဆင်းဒွစ်လမ်း၊ အမှတ်-၃၃၊ ဦးသံဒိုင်ထံသို့ဖြစ်စေ၊ အမရပူရ-ဈာပနအဖွဲ့သို့ တိုက် ရိုက် ဖြစ်စေ ပေးပို့လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။

ဘသောင်း အတွင်းရေးမှူး

မှတ်ချက်။ ။ မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခန္ဓာ ဝန်ချတော်မူပြီးနောက် (၁၇)ရက်အကြာတွင် ဤအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဘုရားပြီးလျှင် ထီးတင်ရသလို-တရားပြီးလျှင် ထီးတင်ခဲ့ခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၄-ခု နှစ်သစ်ကူး ပြီးနောက် မိုးကုတ်မြို့မှာပင် ဆရာတော်က ဆက်လက် တရားဟောနေတော်မူသည်။ တန်ခူးလ၊ ကဆုန်လ၊ နယုန်လ ကုန်သည်အထိ ဟောတော်မူနေ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဝါဆိုလပြည့်ခါနီးမှ အမရပူရသို့ ပြန်လေ့ ရှိသည်။ ယခုနှစ်တော့ ရန်ကုန်သို့ သွားစရာ ကိစ္စ ရှိနေ၍ ဝါဆိုလဆန်းကပင် အမရပူရသို့ ပြန်ရမည်။

ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်မြို့မှာ နယုန်လပြည့်ကျော် ၁၄ ရက် (လကွယ်) နေ့ အထိ နေတော်မူ၍ တရားဟောတော်မူ၏။ ဤ နောက်ဆုံးနေ့တွင် ဆရာတော်က ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်-
“မြေပေါက်စေတီ ဘုရားများ တည်တဲ့အခါ ဘုရားပြီးလျှင် ထီးတင်ရမြဲဖြစ်တယ်၊ ထို့အတူပဲ

ဒီမှာလဲ ဒီမြို့မှာ တရားပွဲတွေအကုန်လုံး သိမ်းပြီ ဖြစ်လို့ ဒီကနေ့ တရားထီးတင်ရမယ်” တဲ့။ ဤသို့ မိန့်တော်မူပြီးလျှင် မိုးကုတ်မြို့မှာ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် “သောတာပန် စိတ်ထား အင်္ဂါ ၇ ပါး”ကို “တရားထီးတင်”သည့် အနေဖြင့် အထွတ်အထိပ်တင်ကာ ဟောကြားပေးတော်မူခဲ့သည်။

တရားသမားတွေအတွက် မိမိအဆင့်အတန်းကို တိုင်းတာဖို့ရန် ပေတံပေးခဲ့သလိုလည်း ဖြစ်၏။ ကျေးဇူးလည်း များလှပါသည်။ တရားပွဲအပြီးတွင် “ကဲ နာရီလည်း စေ့ပြီ၊ တရားပွဲလည်း သိမ်းပြီ” တဲ့။

ဟိုစဉ်တုန်းကတော့ ဘာကြောင့် ဤသို့ မိန့်သည်ဟု မသိခဲ့၊ နောက်မှ တစ်စုံစီမံတွေးပြီး “ဪ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလို မိန့်တာကိုး” ဟု သဘောပေါက်ရကြ ရပါတော့သည်။

သလ္လေခ သုတ်တော်

ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်း၊ ၆ ထပ်ကြီး ဘုရားကြီး ကျောင်းတိုက်၌ သံဃာတော်များအား မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ဆုံးမ ဩဝါဒ ပေးရာတွင်- “သလ္လေခသုတ်” အကြောင်းကို တစ်ပိုင်းတစ်စ အမြွက်မျှ ထည့်သွင်း မိန့်ကြားသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုသုတ်တော်မှာ မူလပဏ္ဍိသ ပါဠိတော်၌ ပါရှိ၏။ အနည်းငယ်မျှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြရသော်-

* ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သာဝတ္တိမြို့ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော် မူခိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီတော် မဟာစုန္ဒရဟန်းက ဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ “သလ္လေခ”

အကြောင်းကို လျှောက်ထား၏။ ထိုလျှောက်ထားချက် အရ မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်-
ဣဓ ခေါပန ဝေါပန သလ္လေခေါ ကရဏီယော၊ ပရေ ဝိဟိံသကာ ဘဝိဿန္တိ၊ မယမေတ္တ အဝိဟိံသကာ ဘဝိဿာမာတိ သလ္လေခေါ ကရဏီယော။

၁။ စုန္ဒ . . ဤလောကကြီးအတွင်း၌ သင်တို့သည် “သလ္လေခ”ဆိုတဲ့ ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကို ဤသို့ ပြုကျင့်ထိုက်၏။ “သူတစ်ပါးတွေက ညှင်းဆဲနှိပ်စက်သူတွေ ဖြစ်ကြကုန်အံ့၊ ငါတို့က မညှင်းဆဲ-မနှိပ်စက်သူတွေ ဖြစ်ကြမယ်” ဟူ၍ သလ္လေခ အကျင့်ကို ကျင့်ထိုက်၏။

* မူလပဏ္ဍိသ ပါဠိတော်၊ ၅၀

တစ်ဘဝသာသနာ

အရာရာတိုင်းမှာ ကောင်းတဲ့ဘက်ကနေ

- ၂။ သူတစ်ပါးတွေက ပါဏာတိပါတ၊ အဒိန္နာဒါနတွေ ပြုကြလျှင် ငါတို့တွေက မပြုလုပ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်ကြသူများ ဖြစ်ကြမယ်။
- ၃။ သူတစ်ပါးတွေက အဗြဟ္မစာရီ (မမြတ်တဲ့ အကျင့်) ကို ကျင့်ကြလျှင် ငါတို့တွေက ဗြဟ္မစာရီ (မြတ်တဲ့ အကျင့်) ကို ကျင့်ကြမယ်။
- ၄။ သူတစ်ပါးတွေက မုသာဝါဒတွေ (လိမ်လည်) ပြောကြလျှင် ငါတို့တွေက မုသာဝါဒတွေ မပြောဘူး၊ ရှောင်ကြဉ်ကြမယ်။
- ၅။ သူတစ်ပါးတွေက ပိသုကာဝါစာ (ဂုန်းတိုက်) ဖရသဝါစာ (ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာပြော)၊ သမ္ပပ္ပလာပ

ဝါစာ (အနှစ်အသားကင်း- ပိန်ဖျင်းတဲ့စကား) တွေ ပြောကြလျှင် ငါတို့တွေ ရှောင်ကြဉ်ကြမယ်။

၆။ သူတစ်ပါးတွေက အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တွေ ဖြစ်ကြလျှင် ငါတို့တွေက ရှောင်ကြဉ်ကြမယ်။ ဤနည်းအားဖြင့် မိမိတို့က အရာရာတိုင်းမှာကောင်းတဲ့ ဘက်ကချည်း နေသောအားဖြင့် သလ္လေခ အကျင့်ကို ကျင့်ကြရမည်။

ဤကား အမြွက်မျှသာ ကောက်နုတ်ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်၏။ မူရင်းစာကိုယ်မှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဟောပြော ထားလျက်ရှိသည်။ အကျယ်ကိုသိလိုမူ မူလပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်မှာ ရှိပါလေ။

အားလုံး တရားရချင်လို့ နာတာမဟုတ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခန္ဓာဝန်မချမီ ၂-လလောက်အလိုတွင် ဆရာတော်၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲ (ရဟန်းလူထွက်၊ ငယ်စဉ်ကလည်း အတူနေခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သော) ဦးဘရင်တစ်ယောက် ပေါက်လာ၏။ သူသည် ဥယျာဉ်တော်ရွာနှင့် တစ်စပ်တည်း ဖြစ်သော မြစ်ငယ်မြို့ကလေးမှာ အစိုးရဌာနတစ်ခု၌ အလုပ် လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။

စပ်မိစပ်ရာ စကားတွေ လျှောက်ပြောနေကြ ရာက ဆရာတော်၏ တရားပွဲသို့ လာကြတဲ့ ပရိသတ် အကြောင်းသို့ ရောက်လာတော့သည်။ ဦးဘရင်က လျှောက်ထား၏ -

“အခု... အရှင်ဘုရားဟာ သိပ်ပြီး နာမည် ကြီးနေတယ်။ အရှင်ဘုရားရဲ့ တရားပွဲကလဲ လူတွေ အင်မတန် စည်ကားပါဘိသနဲ့ တပည့်

တော်တို့လဲ လာနာတာပဲ။ ပြီးတော့ မီးရထားနဲ့ ပြန်ကြတယ်။

မန္တလေးမြို့၊ ဦးချစ်ဆွေ+ဒေါ်မမတို့အိမ် မွှားရုံကြီးမှာဆိုရင်လဲ ပရိသတ်တွေက ၆- ထောင်ကျော် ၇-ထောင်လောက်တောင် ရှိမယ် ထင်တယ် ဘုရား။

ဒါပေမယ့် အကုန်လုံး တရားရချင်လို့ လာနာတာတော့ မဟုတ်ဘူး-လို့ ဆိုချင်တယ် ဘုရား...”

ထိုအခါ ဆရာတော်က ပြုံးပြီး မေးပါသတတ်၊ “မင်း က ဘယ်လို ထင်လို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါအုံး”။ ဤသို့ ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် ဦးဘရင်က ဆက်ပြီး လျှောက်ရ ပြန်ပါသတတ်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လေးပုံ-ပုံရင် တစ်ပုံမျှသာ

တရားပွဲကိုလာတဲ့ပရိသတ်ကြီးကို ၄ပုံ-ပုံမယ် ဘုရား၊ ဥပမာ ပရိသတ်ကြီးက ၄-ထောင် လာတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအထဲက (၁၀၀၀)လောက်က သူဌေး သူကြွယ် ကုန်သည် မင်းစိုးတွေ လာကြလို့ သူတို့နဲ့ နီးရာစပ်ရာနွယ်ရာတွေ ရောပါလာကြတာ။

နောက်(၁၀၀၀)လောက်က အရှင်ဘုရား နာမည် ကြီးလို့၊ နာမည်ကြီးတဲ့ ဆရာထံမှာ/နာလိုက်ဦးမည်ဆိုပြီး လာနာကြတာ။

နောက် (၁၀၀၀)လောက်က ပေါ့ပေါ့ဆဆပဲ နာနေကြတယ်၊ လေးလေးပင်ပင် မဟုတ်ကြပါဘူး။

“အဲ... နောက်ဆုံး (၁၀၀၀)လောက်ကတော့ တကယ်ပါပဲ၊ အရှင်ဘုရားကိုလဲ ကြည်ညိုကြ တယ်၊ တရားလဲရချကြတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နာတာ၊ ဒါကြောင့် ၄ပုံ-ပုံရင် တစ်ပုံလောက် သာပါပဲ...”

ဤသို့ လျှောက်သောအခါ ဆရာတော်က ပြုံးနေသည်၊ ပြီးမှ “အေး... မင်းက မဆိုးဘူးကွ၊ ခန့်မှန်းတတ်တယ်၊ အဲဒီတစ်ပုံထဲကရော တစ်နေ့မှာ ဘယ်နှစ်ယောက် လောက် တရားရမယ် ထင်တုံး”၊ ဤသို့ ဆက်လက် မေးနေပြန်သဖြင့် ဆက်လက်၍ လျှောက်ထားနေပြန်ပါ သတတ်။

မင်းနောက်ကျသွားပြီကွာ

“ခန့်မှန်းရမယ်ဆိုရင် တရားတစ်ပွဲမှ ကျွတ် တမ်းဝင်ပါက ၃-ယောက်လောက်ပေါ့ ဘုရား၊ ဒီတော့ ၁၀-ရက်ဆိုရင် အယောက် (၃၀)၊ တစ်လဆိုရင် (၉၀)လောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့”

“အင်း... မင်းက ပိုပိုမိုမို တွက်တာ ကိုးကွ၊ မင့်ဟာက များသေးတယ်၊ တကယ် တော့ တရားတစ်ပွဲမှာ ကျွတ်ရင် တစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ယောက်ပေါ့ကွာ...”

“မှန်ပါ အဲဒါကြောင့် တပည့်တော် လျှောက်ချင်တာက အရှင်ဘုရား ပျံတော်မမူ

ပါနဲ့အုံး၊ ကျွတ်တမ်းဝင်မယ့်သူတွေ၊ အရှင်ဘုရား ရဲ့ သာဝကတွေ အများကြီး ကျန်ဦးမှာပါ”

ဤသို့ လျှောက်သောအခါ ဆရာတော်က “မင်း ပြော တာ နောက်ကျသွားပြီကွာ...”ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ငေးမောကာ စကားတွေ ပြတ်သွားတော့သည် ဟူ၏။

မှတ်ချက်။ ။ဤ အကြောင်း အရာများကို ၁၃၅၂-ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလတွင် တွေ့စဉ်တုန်းက အသက်(၈၄)နှစ်ရှိနေပြီ ဖြစ်သော ဦးဘရင် ကိုယ်တိုင်က ပြန်လည်ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိုးကုတ်ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ လပတ်အစည်းအဝေး

နေရာဌာန

ရန်ကုန်မြို့၊ ဆင်းဒွမ်လမ်း၊ အမှတ်-၃၃၊ ဦးသံဒိုင်၏ တိုက်။

နေ့ရက်မှာ

၁၃၂၄-ခု နတ်တော်လဆန်း (၅)ရက် ၁၉၆၂-ခု ဒီဇင်ဘာလ(၁)ရက် စနေနေ့။

အချိန်မှာ

ညနေ(၂)နာရီအချိန်။
အထက်ပါ နေရာဌာန၊ နေ့ရက်၊ အချိန်အတိုင်း အစည်းအဝေးကျင်းပကြ၏။

အစည်းအဝေးအစီအစဉ်

- ၁။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား လက်အုပ် မိုး၍ ရှိခိုးရန်။
- ၂။ နယ်မှလာသော စာများကို ဖတ်ကြားပြရန်။

၃။ လွန်ခဲ့သောလက ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးများကို အစီရင်ခံရန်။

၄။ နယ်က ဖြစ်စေ၊ မြို့ပေါ်က ဖြစ်စေ တိပ်ခွေတရားပွဲ တောင်းလာပါက မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို စီစဉ်ရန်။

၅။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ အန္တိမဈာပနမှာ ပြာသို လဆန်း ၉-ရက်မှ ပြာသို လပြည့်နေ့အထိ (၇) ရက် ကျင်းပမည် ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားစာ ရောက်ရှိပါ၍ မည်သို့ ကူညီဆောင်ရွက်သင့်သည်ကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန်။

အမှာ။ ။ရှေးက အခြေအနေကလေးများကို အကဲခတ်နိုင်ရန် တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မူလအဖွဲ့ဝင်လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးချန်ထွန်းထံမှ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းကလေးများကို ရ၍ တင်ပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အရိယာကို သိဖို့ မလွယ်ပါ

သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဟူ၍ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ အဆင့်ဆင့် ရှိကြရာ အရိယာအချင်းချင်းပင်လျှင် အောက် အောက် ပုဂ္ဂိုလ်တို့က အထက်အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မသိနိုင်၊ အထက်အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကသာ အောက်အောက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သိနိုင်သည်ဟု ဆို၏။

သာမန်ပုထုဇဉ်တို့က အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သိဖို့ မှာကား အဘယ်မှာလျှင် လွယ်ကူချေတော့မည်နည်း။

တစ်ခါတွင် စိတ္တလတောင်၌ သီတင်းသုံးသော ရဟန္တာမထေရ်ကြီးတစ်ပါးသည် နောက်ပါတောထွက်ရဟန်းကြီးနှင့် အတူ ဆွမ်းခံကြွသွားနေခိုက် ဖြစ်၏။ မထေရ်ကြီး၏ သပိတ်တို့ကိုပါ တောထွက်ကိုယ်တော်ကြီးက သယ်ယူလာရသည်။

လမ်းတွင် တောထွက်ကိုယ်တော်ကြီးက ညည်းညည်း ညညါဖြင့် ပြော၏-

“ယခုနယ်အခါများ တပည့်တော်ဖြင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ဖူးချင်လိုက်တာ ဘုရား၊ ဘယ်တော့များမှ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တွေ့နိုင်မည်လဲ မသိဘူးဘုရား...”

ထိုအခါ မထေရ်ကြီးက အမိန့်ရှိပါသတဲ့-

“ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ သိဖို့ မလွယ်ဘူးကွယ်၊ သူတို့ကလဲ သိမှာ စိုးကြတယ်၊ တချို့များ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အတူတူနေတာတောင် မသိဘူးတဲ့။

ဘယ်လောက်များလဲ ဆိုရင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သပိတ်သင်္ကန်းတွေကို ယူဆောင်ကိုင်တွယ်နေတာတောင် ရဟန္တာမှန်း မသိကြဘူးတဲ့ကွယ်”

ဤသို့ ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်းမျှ အမိန့်ရှိတော်မူ၏။ သို့သော်လည်း တောထွက်ကြီးကား မရိပ်မိ မသိရှိပါလေတဲ့။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဖုံအား ဆရာတော်က မိန့်ကြား

ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဒေါ်ဖုံသည် ရိုးသားလှပါ၏။ စိတ်ထားဖြူစင်လှပါသည်။ စေတနာသဒ္ဓါတရားရက်ရော၏။ ရှေးကောင်းမှုပါရမီနှင့် လာခဲ့သူဖြစ်၍လည်း အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ မိုးကုတ်ကျောက်တွင်းများစွာကို ပိုင်ခဲ့၏။ တစ်နေ့တွင် ကျောင်းသို့ ရောက်လာခိုက် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလအား လျှောက်ထားမိသည်။

“အခု ပြည်မြို့မှာ ရဟန္တာပေါ်လို့တဲ့ ဘုရား၊ အဲဒါကို သွားဖူးကြမယ်လို့ တပည့်တော်မတို့ လူစုနေကြတယ် ဘုရား...”

“အေး... ရဟန္တာ ဖူးတာ ကောင်းပါတယ်။ ကုသိုလ်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က ရဟန္တာကို သိလို့လား၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ခွဲခြားမလဲ”

“ခင်ဗျားတို့က အင်မတန် နံ့တဲ့သူတွေ၊ ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ရဟန္တာကြီး ရှေ့က ထိုင်ပြတာတောင် သိနိုင်မလား”

ဤသို့ မိန့်သောအခါ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဖုံက ကောက်ကာ ငင်ကာဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ပင် လျှောက်လိုက်တော့၏။

“အိုး... ဒါက လွယ်ပါတယ် ဘုရား၊ သူများတွေလဲ တရန်းရန်းနဲ့လာပြီး ဖူးနေကြမယ်ဥစ္စာ၊ အဲဒါကို ကိုယ်ကလဲ ဝင်ပြီး ဦးချကန်တော့ လိုက်ရုံပဲပေါ့၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

ဟူ၍ ပြောကာ ကျောင်းအမကြီး ချော်ထွက်သွားလေသည်။ ဆရာတော်ကတော့ ပြုံးပြီး ကျန်ရစ်ပါလိမ့်မည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျန်းမာရေး

မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တင်း ခိုင်မာတော်မူ၏။ ချူချူချာချာ မဟုတ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ပိန်သေးသေးပါတဲ့၊ ကြီးမှ ဝဖြိုး တောင့်တင်းလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်-တဲ့၊ သို့ဖြစ်၍ အများအားဖြင့် ကျန်းမာတော်မူသည်ဟုပင် ဆိုရချေမည်။

သွားရာလာရာတိုင်း၌လည်း စိတ်မြန် ကိုယ်မြန် ရှိ၍ ဒိုးဒိုးဒိုင်းဒိုင်း ဖြစ်၏။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဟု ဆိုရလေမည်လော-။

သင်းပိုင်းဝတ်ရာ၊ ဧကသီရန်းရာ၊ ခြံထည်ခြံရာ တို့၌ ကပိုကရိုကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းက

ပြုပြင်ပြင် ရှိကောင်းရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း အသက်ကြီးသောအခါ ဝတ်ရုံရာတို့၌ကား တစ်ခါတလေမျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မတွေ့ရ၊ ဖြစ်သလို-ကြံ့သလို ရုံတော်မူရန်းတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

အမြဲတမ်း စကြံသွားသော အလေ့ ရှိ၏။ သို့သော်- ညဉ့်ပိုင်း ရောက်သောအခါ ကပိယ ဒါယကာတို့၏ ချိုးဖဲ နင်းနှိပ်မှုကိုလည်း ခံယူတော်မူသေးသည်။

အအိပ် အနေ နည်းပါးတော်မူ၏။ နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းချိန်၌ ဆန်ပြုတ် ဘုဉ်းပေးရာတွင် တော်တော် များများ ဘုဉ်းပေးတော်မူလေ့ ရှိသည်။ အများအားဖြင့် ကျန်းမာသည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

မျက်စိ မမှိုင်း၊ နား မထိုင်း၊ ခါး မကိုင်း

ဆရာတော်၏ အသံတော်မှာ အသံဝါကြီး ဖြစ်၏။ ခိုင်မာ၏။ ခန့်ညား၏။ ဩဇာရှိ၏။ လွှမ်းမိုး နိုင်၏။ ကြည်လည်ပြတ်သား၏။ အသံကောင်း အမျိုး အစားထဲက ဖြစ်သည်။

သက်တော် ၄၀-ကျော်၊ ၄၅၊၅၀-အရွယ်တို့၌ ဟောသော တရားသံများ ဆိုလျှင် “ဒေါင်းဒေါင်း- ဒေါင်းဒေါင်း” နှင့် အင်မတန် အသံမာတော်မူ၏။

သက်တော် ၆၀-နားသို့ ကပ်လာသောအခါတွင် ကား အသံတော်များလည်း လျော့လာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တရားဟောရင်း သလိပ်သံများ ပါလာသည်။ ထွေးခံ

ထဲသို့ ထွေးထည့်သံများ ကြားလာရ၏။ အသက်အရွယ် တော်က စကားပြောလာသလို ဖြစ်တော့သည်။

လေငန်းရောဂါလည်း ဖက်လာ၏။ သွေးတိုး ရောဂါလည်း စွက်လာ၏။ အအေးမိတဲ့ကိစ္စများလည်း တစ်ချက်-တစ်ချက် ကြုံလာသည်။

သွားကတော့ ခိုင်မာပါ၏။ နားလည်း ကောင်း ၏။ မထိုင်းပါ။ ခါးလည်း မကိုင်းပါ။ မျက်စိလည်း မမှိုင်းပါ။ တစ်သက်လုံး မျက်မှန်တပ်ရသည် ဟူ၍ မရှိ၊ ကြည်လင်ပါ၏။ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်တော်မူလေ့ ရှိသည်။

ပြုံးလဲ မပြုံးနဲ့၊ မဲလဲ မမဲနဲ့

[မိုး (၂၆) နှာ-၁၉၈ မှစ၍ မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင်ဟော တရားတို့မှ ကောက်နုတ် ဖော်ပြချက်များ။]

မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားတယ်-
“ဖုဋ္ဌဿ လောကဓမ္မဟိ၊ စိတ္တံ ယဿ နကမ္ပတိ”
တဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်က “ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ကောင်း- ဆိုး နှစ်တန် လောကဓံ တရားတွေနဲ့ ကြုံလဲ မတုန်လှုပ် ဘူး” တဲ့ (မှန်ပါ) ပြုံးစရာတွေတွေလဲမပြုံးဘူး၊ မဲစရာတွေ တွေလဲ မမဲဘူးဆိုပါတော့ (မှန်ပါဘုရား)

ခင်ဗျားတို့ ကတော့ သေအတူ-ရှင်မခွဲလို့ ဆိုကြတယ် (ဆိုကြပါတယ်ဘုရား) အဲဒီတော့ ပြုံးစရာရှိလဲ အတူတူပြုံးမယ်၊ မဲစရာ ကြုံလဲ အတူတူ

မဲချင်ကြလို့ (မှန်ပါ) ဒီ သဘော ရောက်နေတယ် (ရောက်ပါတယ်ဘုရား)

ပြုံးတာဟာ တဏှာ (မှန်ပါ) အဲဒါ ဆိုရင် ဥပါဒါန်-ကံတွေလာတော့မယ်၊ (လာမှာပါဘုရား) လာရင် ဇာတိ ဇရာ မရဏဆိုပြီးတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆက်တော့မှာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) ဒါဟာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလယ်ကနေ ပတ်တော့တာ (မှန်ပါဘုရား)

မဲတာကျတော့ ဒေါမနဿ (မှန်ပါ) အဲဒါဆိုရင် ဒေါသ၊ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဥပါယာသ စသည် လာပြီးတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အဆုံးကနေ ပတ်အုံးမှာပဲ (ပတ်မှာပါဘုရား)

အေး--အဲဒါကြောင့် ပြောနေရတာ “ပြုံးလဲ မပြုံးနဲ့၊ မဲလဲမမဲနဲ့” လို့ (မှန်ပါဘုရား)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကြားအလယ်အလတ် ဥပေက္ခာ ဖြစ်ဖို့

ဒီတော့ ဘယ်လိုနေရမလဲဆိုရင် ဖြစ်-ပျက် မြင်အောင်ရှုနေ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်မြင်နေတဲ့ အခိုက် မှာ ပြီးစရာလဲမရှိ၊ မဲ့စရာလဲမရှိဘူး (မှန်ပါဘုရား)

အများအားဖြင့် ဖြစ်လာတာကို ပြီးချင်ကြတယ်၊ မပြီးနဲ့ (မှန်ပါ) ပျက်သွားတာကိုလဲမဲ့တတ်ကြတယ်၊ မမဲ့နဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဖြစ်လာတာကို မပြီးနဲ့၊ ပျက်သွားတာကိုလဲ မမဲ့နဲ့ (မှန်ပါ) ဒီကြားထဲမှာ နေဆိုတော့ ဥပေက္ခာ ဖြစ်သွားတာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

အပြုံးနဲ့ စခဲ့ရင် အမဲ့မှာ အဆုံးသတ်ရ တတ်တယ် (မှန်ပါ) ခန္ဓာ ရရပါလို့၏လို့ အပြုံးနဲ့ ဆုတောင်းတယ် (မှန်ပါ) နောက်တော့ ခန္ဓာကြီး ရပြီး အိုနာသေဖောက် ပြန်လာတဲ့အခါ အမဲ့နဲ့ အဆုံးသတ်ရတတ်လို့ ပြောတာ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါကြောင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပြုံးကို မကြိုက်တာ၊ အပြုံးနောက်မှာ အမဲ့တွေ ပါ-ပါလာ တတ်လို့ (မှန်ပါ)

ဒီတော့ ဒီနေရာမှာ ဥပေက္ခာ သိပ် အရေးကြီး တယ် (မှန်ပါဘုရား) ပြီးတယ်ဆိုတာ ခန္ဓာရဲ့ ပင်ကိုယ် သဘောမသိကြလို့ (မှန်ပါ) မဲ့တယ်ဆိုတာလဲ ခန္ဓာရဲ့ ပင်ကိုသဘော မသိကြလို့ပါပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ပင်ကိုယ်သဘောကြီးက မပြတ်တရစပ် ဖြစ်ပျက် နေကြတဲ့ ဥစ္စာပဲ (မှန်ပါ) အဲဒါကို မြင်အောင် ကြည့်နေတဲ့သူဟာ ပြီးစရာလဲမရှိ၊ မဲ့စရာလဲမရှိ (မှန်ပါ) အဲလို မပြုံး-မမဲ့ဆိုတော့ ကြားအလယ်အလတ် ဥပေက္ခာ ဖြစ်သွားတာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်လို့လဲ ဆိုနိုင်

ဖြစ်ပျက် မြင်နေတာဟာ ဝိပဿနာဉာဏ် (မှန်ပါ) မဂ္ဂင်ငါးပါးနဲ့ မြင်နေတာ (မှန်ပါ) ဥပေက္ခာ လဲဖြစ်တယ် (မှန်ပါဘုရား) မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်၊ နံစိတ်၊ စားစိတ်၊ အဲဒီ ၄ မျိုးမှာ ဥပေက္ခာချည်းပဲ မဟုတ်လား (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား)

အေး-အဲဒါကြောင့် ဝိပဿနာလဲဖြစ်၊ ဥပေက္ခာ လဲဖြစ်လို့မို့ ဝိပဿနာ+ဥပေက္ခာ (မှန်ပါ) နှစ်ခုတွဲစပ်ပြီး ပြောတော့ “ဝိပဿနပေက္ခာ” လို့ ဖြစ်သွားတာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား) ဒါ ဥပရိပဏ္ဏာသမာလာတာ (မှန်ပါ)

ဒါဖြင့် ဒီ ဝိပဿနပေက္ခာနဲ့ အဖြစ်အပျက် တွေကို မြင်နေတယ်ဆိုတော့ အပြုံး+အမဲ့ မပါဘူး၊ အပြုံး အမဲ့ လွတ်နေတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖြစ်တာမြင်လဲ “ဪ” ဒါဟာ ဖြစ်တဲ့ သဘောပဲ၊ ဓမ္မနိယာမလို့ သိထားတယ်၊

(မှန်ပါဘုရား) ပျက်တာမြင်လဲ “ဒါဟာ ပျက်တဲ့ သဘော၊ ဓမ္မနိယာမပဲ” လို့ သိထားတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီလို ဓမ္မရဲ့ အဖြစ်အပျက် သဘောမျှပဲလို့ သိထားတော့-ဒီနောက်က အပြုံးကော လိုက်သေးလား (မလိုက်ပါ) အမဲ့ကော လိုက်သေးလား (မလိုက်ပါ ဘုရား)

အပြုံး-အမဲ့ကို ဇာတ်သိမ်းတော့တယ် (မှန်ပါ) ဒါဆိုရင် ဒီဝိပဿနပေက္ခာဉာဏ်ကို အားကိုးရမယ် (မှန်ပါဘုရား)

မျက်စိနဲ့ အဆင်းနဲ့ ဆုံတော့ မြင်စိတ်ပေါ်တယ်၊ သုံးခုဆုံတာ ဖဿ၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ-ဆိုတဲ့ နေရာမှာ သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာလို့ (၃)မျိုး ထိုက်သလို လာနိုင်တာပဲ (မှန်ပါ၊ လာနိုင်ပါတယ် ဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

အဲဒီမှာ ဝေဒနာ မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်ပျက်တွေချည်း တစ်တန်းတည်း တွေ့ရအောင် ရှုလိုက်ရင် ဝိပဿ နပေက္ခာဖြစ်သွားတယ် (မှန်ပါဘုရား) ဒါဟာ ပါဠိတော် အသုံးပဲ(မှန်ပါ) ငိုကာ အလိုအားဖြင့် “သင်္ခါ ရပေက္ခာဉာဏ်” ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုတယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဝေဒနာသုံးမျိုးလုံးဟာ

ပြုပြင်လို့ ပေါ်လာရတဲ့ တရား၊ သင်္ခတတရား၊ သင်္ခါရ တရားပဲ (မှန်ပါ) အဲဒီ သင်္ခါရတရားတွေကို ရှုတဲ့ ဥပေက္ခာ ဖြစ်လို့မို့ “သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်” လို့လဲဆိုလို့ ရတာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဆို အဆင့်မြင့်နေပြီ၊ သင်္ခါရပေက္ခာပြီးရင် အနုလောမဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်ပဲ (မှန်ပါဘုရား)

[မိုး (၁) နှာ-၄၀၈]

သကျတို့ထုံး နှလုံးမူဟန်တူရဲ့

တစ်ခါတုန်းက ဦးအောင်ချိုသည် မိုးကုတ်မြို့ အရှေ့ပိုင်းထဲတွင် အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ဖူး၏။ အိမ်တက် မင်္ဂလာအလှူ လုပ်သောအခါ ဆရာတော်ဦးဝိမလက “အကျိုး များအောင် ဒီအိမ် ငါ့ကို လှူလိုက်” ဟူ၍ မိန့်တော်မူပါသတတ်။

မြတ်စွာဘုရား အမှု ရှိသော သံဃာတော်များ နေပြည်တော်သို့ ကြွတော်မူစဉ်က ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် လွတ်တော်အဆောက်အအုံကြီးက ဆောက်လုပ်ပြီးစ၊ မည်သူမျှ မသုံးစွဲရသေး။

“မြတ်စွာဘုရား... လောကသားတို့ အကျိုးများ အောင် မြတ်စွာဘုရားအမှုရှိသော သံဃာတော် များ ဦးစွာပထမအသုံးပြုပေးတော်မူပါ ဘုရား”

ဤသို့ သာကီဝင်မင်းသားတို့ လျှောက်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ အသုံးပြုတော်မူဖူးသည်။ ယခုလည်း ဤကျင့်ထုံးကို နှလုံးမူလေသလော၊ မပြောတတ်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင် ဦးအောင်ချို+ဒေါ်လှညွန့်တို့ ကလည်း မညည်းမည။ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် ဆရာ တော်အား လှူလိုက်ကြလေသည်။

ထိုညမှစ၍ မှောင်စပျိုးချိန်တွင် ဆရာတော် ကျောင်းသို့ သွား၍ ကားဖြင့်ပင်၊ ည-အိမ်မှာ နာရီဝက် ခန့် တရားဟော၊ ကိုယ်တော်တိုင် တရားလဲ ထိုင်လိမ့်ဦး မည် ထင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ညကျိန်းစက်၊ မနက်ကျမှ ပြန်ပို့ရသည်။

ဤသို့လျှင် ၃-ရက်တိုင်တိုင် ပြုလုပ်ပေးတော်မူ ၏။ ချီးမြှောက်တော်မူခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ပြန်၍ စွန့်တော်မူသည်ဟူ၏။

ဤသို့ပြန်၍စွန့်သည်ကို မသိကြသဖြင့် ဘေးမှ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့က မဲကြရွဲကြပြီးလျှင် “ဆရာတော်အား အိမ်ကို လှူတယ်လဲ ပြောသေး၊ အိမ်ရှင်တွေက အိမ်ပေါ် ကလဲ မဆင်းကြဘူး” ဟု ပြောကြပါသတတ်။

မိုးကုတ်ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ ဒုတိယ-နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေး

နေရာဌာန
ရန်ကုန်မြို့၊ ဆင်းဒွမ်လမ်း၊ အမှတ်-၃၃၊ ဦး သံဒိုင်၏ တိုက်၊ အဖွဲ့တည်ရာဌာန။

နေ့ရက်
၁၃၂၆-ခု ကဆုန်လဆန်း(၁၁)ရက်၊ ၁၉၆၄- ခု ဧပြီလ(၂၁)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အချိန်

နံနက်(၈)နာရီအချိန်။
သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာဌာန၊ နေ့ရက်၊
အချိန်တွင် အစည်းအဝေး ကျင်းပကြသည်။

အစည်းအဝေး အစီအစဉ်များ

- ၁။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးကြရန်။
 - ၂။ အတွင်းရေးမှူးက နှစ်ချုပ်အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ကြားရန်။
 - ၃။ နှစ်ချုပ်ရှင်းတမ်းကို ဆွေးနွေးကြရန်။
 - ၄။ အမှုဆောင်အဖွဲ့သစ် ဖွဲ့စည်းရေးကိစ္စကို စဉ်းစားရန်။
- ဤအခန်းသို့ ရောက်လာသောအခါ သဘာပတိ ဖြစ်သော ဦးအောင်ဇံဝေက ဤသို့ တင်ပြ၏။
- (က) ဦးသံဒိုင်သည် ဤမိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ကို လက်ဦးပထမ စတင် တည်ထောင်သူ ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း။
 - (ခ) ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ တရားတွေကို ရန်ကုန်မြို့၌ အဖွဲ့မဖွဲ့ခင်ကပင် ဟိုနေရာ ဒီနေရာ အနှံ့အပြား လိုက်လံဖွင့်လှစ်ပေးခြင်းကိစ္စကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသူ ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း။
 - (ဂ) ဤမျှ တိုတောင်းလှသော အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ ယခုကဲ့သို့ တိုးတက်လာအောင် ငွေအား လူအားနှင့် အချိန်ပြည့် ပေး၍ ဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း။
- အဲဒီအကြောင်းတို့ကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌနေရာကို စဉ်းစားလျှင် ဦးသံဒိုင်သည် အသင့်လျော်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြောင်း အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။
- ယင်းအဆိုပြုချက်ကို မြန်အောင် ဦးတင်က ယောက်ခံ၍ အားလုံးက သဘောတူကြပါသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းပင် မြန်အောင် ဦးတင်က ဦးသံဒိုင်အား “ငွေထိန်းတာဝန်” ကိုပါ ယူရန် အဆိုပြုသဖြင့် ဦးသံဒိုင်က လက်ခံရပါတော့သည်။

ထို့နောက် မြန်အောင် ဦးတင်ကပင် ဆက်လက်၍ လစ်လပ်သွားသော “ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ” နေရာ၌ ဦးအောင်ချိုကို အဆိုပြုသဖြင့် အားလုံးက သဘောတူကြပါသည်။

မြန်အောင် ဦးတင်ကိုလည်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌနေရာ၌၊ ဦးဘသောင်းကိုလည်း အတွင်းရေးမှူးနေရာ၌ ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ကြပါရန် တိုက်တွန်းကြသဖြင့် ထိုအတိုင်း တာဝန်ယူကြပါသည်။

ထို့နောက် အဖွဲ့သစ်ကို ဖွဲ့စည်းကြရာ ယခုအခါ နာယကနေရာများပါ ပါလာကြ၏။ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ကြသည်။

နာယကကြီးများ

- ၁။ ဦးအောင်ဇံဝေ (ဝန်ကြီးဟောင်း)
- ၂။ ဦးမာဒင် (ဟင်္သာတ)
- ၃။ ဦးသန်းမောင် (ကျားပျံ)
- ၄။ ဒေါ်ဒေါ်ဖုံ (ကျောင်းအမကြီး)

အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့

- ၁။ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသံဒိုင် (ဦးဘိုးငြိမ်းကုမ္ပဏီ)
- ၂။ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ မြန်အောင် ဦးတင် (ဝန်ကြီးဟောင်း)
- ၃။ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ချို (ကျောက် ကုန်သည်)
- ၄။ ငွေထိန်း ဦးသံဒိုင် (ဦးဘိုးငြိမ်းကုမ္ပဏီ)
- ၅။ အတွင်းရေးမှူး ဦးဘသောင်း (စတိုးဘုရားသားကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ်)

အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ

- ၁။ ဗုဒ္ဓဝင်ဆရာထွန်း (ဓမ္မကထိက)
- ၂။ ရတနာပုံ ဆရာချစ် (ဓမ္မကထိက)
- ၃။ ဦးထူးရွှေ (ဓမ္မကထိက)
- ၄။ ဆရာကျော်
- ၅။ သခင်ဝတင် (ကုန်သည်)
- ၆။ ဦးမြရင်
- ၇။ ဦးထွန်းရင် (ဓာတ်ကောလိ)

တစ်ဘဝသာသနာ

၈။ ဦးချစ်မောင်	၁၅။ ဦးမြင့်
၉။ ဦးသာဒင်	၁၆။ ဦးသိန်းလွင်
၁၀။ (ဟံဇား) ဦးညွန့်	၁၇။ ဦးအုံးခိုင် (ဝိုင်၊အမ်၊ဘီ၊အေ)
၁၁။ (ဆန်း) ဦးညွန့်	၁၈။ ဦးသိန်းမောင် (ရွှေ)
၁၂။ ဦးချန်ထွန်း (မြန်မာ့ချစ်ဆွေကုမ္ပဏီ)	၁၉။ ဦးထွန်းအောင် (ရမ်း+မြန်မာကုမ္ပဏီ)
၁၃။ ဦးဟုတ်တိန်	ဦးဘသောင်း
၁၄။ ဦးတိန်ဝို	အတွင်းရေးမှူး

ရွှေတိဂုံခြေတော်ရင်းမှ အဖွားသဲနု ဇရပ်

အဖွဲ့အစည်း တည်ထောင်စဖြစ်၍ အဖွဲ့တည်ရာ ဌာန၌ ဓမ္မာရုံ မရှိသေးပါ။ တရားဟောရာဌာန လိုအပ် နေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး မြောက် ဘက် အောက်ပစ္စယံ၌ရှိသော အဖွားသဲနုဇရပ်ကို အသုံး ပြုခွင့်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံရတော့သည်။

အသုံးပြုခွင့်ရသဖြင့် အဖွားသဲနုဇရပ်၌ စတင်၍ တရားပွဲများ ကျင်းပကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တရားတိပိဋေများကို ဖွင့်ပြသည်။

ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓဝင် ဆရာထွန်း၊ ရတနာပုံ ဆရာချစ်၊ ဦးထူးရွှေစသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလည်း တရားချီးမြှင့်ပေးကြ ပါသည်။

တစ်ပတ်ထက် တစ်ပတ် ပရိသတ်တွေ များ၍ များ၍ လာကြရာ ဓမ္မာရုံမဆုံအောင် ဖြစ်ရပါတော့သည်။ ကျယ်ဝန်းသော နေရာတစ်ခုရဖို့ လိုအပ်လာတော့၏။

အမြတ်ခွန်ဓမ္မာရုံ

ထိုအချိန်တွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သော အမြတ် ခွန် မင်းကြီးဟောင်း ဦးသာဒင်က ပြောလာပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အမြတ်ခွန်ဓမ္မာရုံကြီးမှာ ကျယ် ဝန်းပါသည်။ သို့ရာတွင် မပြီးစီးသေးပါ။ နောက် ထပ် (၇၀၀၀၀)ကျပ် ခုနစ်သောင်းဖိုးခန့် ဖြည့် စွက် မွမ်းမံပါလျှင် ပြီးစီးသွားနိုင်ပါသည်။ ပြီး လျှင် အလိုရှိသလို အသုံးပြုပါ။”

ဤကိစ္စကို အများသဘောတူညီကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ငွေအား များ ထပ်မံဖြည့်စွက်လျက် ဆောက်လုပ်ကြရာ မကြာမီ ပြီးစီးသွားတော့၏။ ထို့နောက် ၁၉၆၅-ခုနှစ် (သုံးနှစ် မြောက် နှစ်ပတ်လည်အမိ) ရွှေတိဂုံမြောက်ဘက်မုခ်အနီး တွင်ရှိ အမြတ်ခွန်ဓမ္မာရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့နိုင်ခဲ့ကြသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၂၇-ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့် နေ့ (ခရစ် ၁၉၆၅-ခု မေလ ၁၅-ရက်နေ့)တွင် ရိပ်

သာ ဟောင်းဖွားသဲနုဇရပ်မှ ရိပ်သာသစ် အမြတ်ခွန်ဓမ္မာ ရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ ပြီးလျှင် (၁၀)ရက် စခန်းများ ဖွင့်ကြ၏။

စတင် ဖွင့်သော ၁၀-ရက် စခန်းပွဲတွင် အမျိုး သမီး ယောဂီ (၄)ဦးရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ-

- (၁) ဒေါ်မေ
- (၂) ဒေါ်ငွေ
- (၃) ဒေါ်အုန်း
- (၄) ဒေါ်မြခိုင် ဟို့ ဖြစ်ကြ၏။

အစပိုင်း၌ ဤမျှသာ ဖြစ်သည်။ တရားထိုင်ရမည် ကို ကြောက်သလိုလို ရှက်သလိုလို ဖြစ်နေကြဟန်တူ၏။ နောက်အကြိမ်များတွင်မှ တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ် ယောဂီဦးရေ တိုး၍ တိုး၍ လာသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မိုးကုတ်တရားတော်များပြန့်ပွားရန် ရှေ့ပိုင်းမှ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ

(ရှေ့တန်း-ဝဲမှယာသို့)

ဦးဘသန်း၊ ဦးသန်းမောင်(ကျားပျံ)၊ ဦးသံဒိုင်(ဥက္ကဋ္ဌ)၊ ဦးရှိန်ယန်း၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဦးချစ်ယုံ။

(နောက်တန်း-ဝဲမှယာသို့)

ဦးလှရွှေ၊ ဦးချန်ထွန်း၊ ဦးအောင်ကျော်၊ ဦးကိုကြီး၊ ဦးမြင့်၊ ဦးအောင်ချို၊ ဦးညွန့်(ဟံဇား)၊

ဦးတင်အောင်၊ ဆရာ ဦးကျော်။

ပျောက်ကွယ်မကုန်အောင် ထိန်းသိမ်းကြခြင်း

ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဟောပြောချက်ဒေသနာများ ပျောက်ကွယ်မကုန်ရေး အတွက် တပည့် ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့က နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားကြသည်။

၁။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဟောပြောချက် ဒေသနာများကို အသံသွင်းကြိုးခွေတို့ဖြင့် ဖမ်းယူထိန်းသိမ်းထားကြခြင်း။

၂။ ယင်းအသံသွင်းကြိုးခွေတို့မှ တစ်ဆင့် စာလုံးအဖြစ်သို့ ပြောင်းယူ၍ စာအုပ်ရိုက်နှိပ်ကာ စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ထိန်းသိမ်းထားကြခြင်း။

၃။ အမရပူရမြို့၊ မင်္ဂလာစာတုဓမ္မစေတီတော် အနီးရှိ၊ ကျောက်စာတိုက်အတွင်း၌ အချို့တရားတော်များကို ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်၍ ထိန်းသိမ်းထားကြခြင်း။

[ဤကိစ္စကို မိတ္ထီလာမြို့၊ ဦးမြင့်ဆွေ (မူလ

တစ်ဘဝသာသနာ

ဓမ္မာစရိယ) အမှုးရှိသော မိုးကုတ်ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေး အဖွဲ့က တာဝန်ယူ လှူဒါန်းကြသည်။]

၄။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဟောကြားသော တရားတော် (၈၈)ပုဒ်ကို ရှေးခေတ်ကလို ပေထက်အကွရာတင်၍ ထိန်းသိမ်း ထားရှိ

ကြခြင်း။

ဤကိစ္စကို ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်း၊ ဝတ္တလစ်လမ်း၊ အမှတ်-၈၄၊ ဦးအောင်ဇံဝေ၊ ဇနီး-ဒေါ်စံသာနု မိသားစု တို့က ပြုလုပ်လှူဒါန်းကြသည်။ အင်္ဂါပေါင်း(၅၀)ရှိ၏။ ၃-နှစ်ကြာမှ ပြီးသည် ဟူ၏။

အသံတော်တွေ ကျန်ရစ်၍ လွန်စွာ ကျေးဇူးများ

မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ အသံတော် တွေ ယနေ့အထိ ကျန်ရစ်နေသည်မှာ အနှိုင်းအဆ မရှိ ကျေးဇူးတွေ များသွားရ၏။ ယနေ့အထိ သက်တော် တင်ရှား ရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ ဓမ္မာရုံခန်းမကြီးထဲမှာ ပလ္လင်ပေါ်တွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ရုပ်တုတော်ကို တင်ပြီး တရားတိပ်ခွေကို ဖွင့်ထားလိုက်လျှင် အကယ်ပင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ထိုင်ဟောနေသလို ထင်ရ တော့သည်။

အသံတော်ကို တိုက်ရိုက် နာယူရတာ ဆိုတော့ စာအုပ်ကို ဖတ်ရတာထက် ပို၍ အရသာ ရှိလှပါ၏။

စာအုပ်ဆိုတာက ပြုပြင်မှုတွေ - ပြောင်းလဲထားမှုတွေ ရှိနိုင်သေးသည်။

ယခု အသံတော်ထဲမှာကား ဆရာတော် ဘုရား ကြီး ဆိုလိုတဲ့ ဝိညာဏ်တွေ-ဟန်တွေ အပြည့်ပါနေပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီး ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ များစွာ ပေါ်လွင်-ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ကျေးဇူး များလှ ပါ၏။

ထို့ပြင်- “ဘယ်နေ့-ဘယ်ရက်-ဘယ်ဌာနမှာ ဟောသည်” ဟူ၍လည်း အစကတည်းက မှတ်တမ်း တင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ပို၍ အားရစရာ ဖြစ်လာသည်။

မနှိုင်းကောင်း-နှိုင်းကောင်း၊ နှိုင်းရပါလျှင်

ဤနေရာတွင် မနှိုင်းကောင်း-နှိုင်းကောင်း နှိုင်း ရပါလျှင် ပထမသင်္ဂါယနာတုန်းကနှင့် တူသွားသလို ဖြစ်သည်။ ပထမဦးဆုံး သင်္ဂါယနာတင်တုန်းက တရား တစ်ပုဒ်ကို ဘုရားဟော ဟုတ်-မဟုတ် စစ်တမ်း ထုတ်လို၍ အရှင်မဟာကဿပကြီးက မေးမြန်းရ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာက ဖြေရသည်- “ဤ ဟုတ်ပုဒ်ကို ဘယ်တိုင်း-ဘယ်ဌာန-ဘယ်မြို့-ဘယ် ရွာ-ဘယ်နေရာမှာ-ဘယ်သူ့ကို အကြောင်း ပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားပါသည် ဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်ထားရသည်။

မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တရားပုဒ်တို့သည် လည်း ထိုနည်းအတူ မှတ်တမ်းထိုးနိုင်ခဲ့၏။ ဘယ်မြို့- ဘယ်ရွာ-ဘယ်နေရာ-ဘယ်ဌာန-ဘယ်ရက်မှာ ဟူ၍ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သည်။ တရားနာခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အမည်ကို ကြားရရုံမျှဖြင့် နေရာကို သိနိုင်လေတော့ သည်။

ဥပမာ- ဒကာကြွယ်၊ ဒကာသစ်၊ ဒကာလှဘူး၊ မောင်ချစ်စိန်၊ မောင်ထွန်းတင် ဟူသော နာမည်တို့ကို ခေါ်၍ ဟောလျှင် “ဤတရားကို အမရပူရမှာ ဟော သည်” ဟု သိနိုင်တော့၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သစ္စာတရားတွေချည်း ဟော၍ သဘောကျကြ

မောင်ချစ်ဆွေ၊ မောင်ထွန်းလှိုင်၊ မောင်ကို၊
ဦးသန်းမောင်၊ ဦးအောင်ဇံဝေတို့ စသည်ဖြင့် ခေါ်လျှင်
မန္တလေးမှာ ဟောတဲ့ တရား။

သို့မဟုတ်- ဒကာကြီးလယ်၊ ကိုပေါ်၊ ကိုဝ၊
မောင်နိုင်၊ ဒကာကြီးလှိုင်၊ မောင်အောင်ချို စသည်
ခေါ်လျှင် မိုးကုတ်မြို့မှာ ဟောတဲ့ တရား။

ဦးသံဒိုင်၊ မောင်ထွန်းရင်၊ သခင် ဝတင်၊
မြန်အောင် ဦးတင်၊ ဦးညွန့်၊ ဦးသန်းမောင်ကြီး
စသည် ခေါ်လျှင် ရန်ကုန်မှာ ဟောတဲ့ တရား-ဟူ၍
သိနိုင်တော့သည်။ ဤကား လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သိနေ၍
ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် ဆရာတော်ကြီးက တရားဟောပြီး-
ဆိုလျှင် သစ္စာတရားတွေကိုချည်း ဟောကြား၏။
လူကြိုက်လည်း များ၏။ တိတ်ရီကော်ဒါကြီးတို့ဖြင့်
အသံဖမ်းယူကြသည်။ မည်သူမဆို ဖမ်းယူနိုင်ကြ၏။

တစ်နေ့သောအခါတွင် တိတ်ရီကော်ဒါတို့ဖြင့်
ဝိုင်းဝန်း ဖမ်းယူနေကြရာ များလွန်း၍ ရေတွက်
ကြည့်မိကြပါသတတ်၊ (၃၆)လုံး ရှိသည် ဟူ၏။

[ဤအကြောင်းအရာများကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့
မိလိုက်သော ဦးအေးမောင် (နောင်တွင် ဦးအဂ္ဂ၊
ဝမ်းတွင်းသံတော မိုးကုတ်ရိပ်သာ ဖြစ်လာသူ) က
ပြောပြ၍ သိရပါသည်။]

ပထမသင်္ဂါယနာ၏ ကျေးဇူး အလွန်အကျူးများခဲ့

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဂါယာသို့ ဘုရားဖူးသွားခဲ့ကြ
စဉ်က ဖြစ်၏။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ဝေဘာရတောင် ကမ္ဘားယံ၊
ပထမသင်္ဂါယနာတင်သော နေရာသို့ ရောက်ကြသည်။
ထိုအခါ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ- မိဂဒါဝုန် ဦးနန္ဒ ကိုယ်တော်
ကလေးက ဤသို့ ပြောပြ၏ -

“ဒီ ပထမ သင်္ဂါယနာ တင်တဲ့ နေရာဟာ
အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ နေရာ ဖြစ်ပါတယ်။
ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့- သာသနာတော် အတွက်
အသက် သွေးကြော သဖွယ် အရေးကြီး တဲ့

လုပ်ငန်း- လုပ်တဲ့နေရာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။
ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးခါစ ဟိုတစ်ချိန်
တုန်းက အရှင်မဟာကဿပ အမှူးရှိတဲ့ သံဃာ
တော် (၅၀၀) ငါးရာ တို့ကသာ သင်္ဂါယနာ
မတင်ခဲ့ဘူး ဆိုပါလျှင် ယခုအချိန်မှာ ဒီသာသနာ
တော်ကြီး မတွေ့နိုင်တော့ဘူး၊ မရှိတော့ဘူး၊
ကွယ်ပျောက်ပြီ၊ ယခု ထိုမထေရ်မြတ်ကြီးတို့
ကျေးဇူးကြောင့် ဒီသာသနာတော်ကြီး သက်တမ်း
ရှည်နိုင်ခဲ့တာ၊ ယခုအထိ တွေ့နေနိုင်ကြရတာ” -
တဲ့။

တစ်ဘဝသာသနာ

တရားတွေ ကျန်ခဲ့လို့-ထိန်းသိမ်းခဲ့လို့သာ

ဟုတ်ပါသည်။ ပထမသင်္ဂါယနာ တင်ခဲ့သော လုပ်ငန်းသည် နယ်နယ်ရရ ကျေးဇူးများသည် မဟုတ်။ အလွန်အလွန် အထူးကျေးဇူးများခဲ့၏။ ယနေ့တိုင်အောင် သာသနာတော်ကြီးကို တွေ့နေကြရသည်မှာ ထိုပထမ သင်္ဂါယနာတင်ခဲ့သော လုပ်ငန်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်ကသာ သင်္ဂါယနာ မတင်ခဲ့ဘူး ဆိုပါလျှင် ယခုအခါ သာသနာတော်ကြီး မရှိတော့ပြီ။ ကွယ်ပျောက် နေပြီ။ တရားထူးများလည်း ရနိုင်ခွင့် မရှိကြတော့။

ထို့အတူ ဤ၌လည်း မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဟောသမျှ-ပြောသမျှတွေကို တိပ်ခွေဖြင့်

ထိုစဉ်က ဖမ်းယူထားခဲ့ဘူးဆိုပါလျှင်- ဖမ်းယူပြီးသမျှ တွေကိုလည်း ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ဘူး ဆိုပါလျှင်- ယနေ့ ဤတရားမျိုး နာကြားခွင့် မရနိုင် ကြတော့ပေ။ ယနေ့ ရရှိသော အခွင့်အရေးမျိုး- အကျိုးအမြတ်တို့ကိုလည်း မရရှိနိုင်ကြတော့ပေ။

ယခုကား တရားတွေ ဖမ်းယူထားခဲ့ကြလို့ မပျောက်ပျက်အောင်လည်း ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ ကြလို့ အနှိုင်းအဆ မရှိ အကျိုးတွေ ရနေကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပတ္တမြားမြေ မင်္ဂလာဓာတုဓမ္မစေတီတော်

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဝိပဿနာ အခြေချ စတင်ခဲ့သော ပတ္တမြားမြေ မိုးကုတ်မြို့တွင် လည်း “မင်္ဂလာဓာတုဓမ္မစေတီ” တစ်ဆူ တည်ထား ကိုးကွယ်ကြ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးခဲ့ သော ထင်းရှူးခြံရပ်၊ မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းမပေါ်မှ မော်ရှ် ဖူးမြော်နိုင်ရန် စီမံ ထားကြ၏။

ထိုနှစ်က ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်ကြီး အရင်း ဆရာတော် ဦးနရိန္ဒ မိုးကုတ်မြို့၌ ဝါကပ်တော် မူ၏။ မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားများ ပြန့်ပွားအောင်လည်း ကြိုးစားတော်မူသည်။ ထိုနှစ်ကား ၁၃၂၈-ခုနှစ် ဖြစ်၏။

၁၃၂၈-ခုနှစ်ဝါတွင်းကာလတွင် စေတီတည်ဖို့ လုံးပန်းကြပြီးလျှင် ဝါမကျွတ်မီပင် သီတင်းကျွတ်လ ဆန်း (၆)ရက် [၂၀.၁၀.၆၆] ကြာသပတေးနေ့၊ နံနက် (၇)နာရီအချိန်တွင် ဆရာတော်ဦးနရိန္ဒကိုယ်တော်တိုင် စေတီတော်အတွက် ပန္နက်ချသည်။

၁၃၂၈-ခု တပို့တွဲလပြည့်ကျော် (၁၁)ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် စေတီတော်၌ ဌာပနာတိုက်ပိတ်ကြသည်။ တက်ညီလက်ညီဖြင့် ဆောင်ရွက်လိုက်ကြရာ (၁)နှစ်ခန့် မျှဖြင့် လုံးဝပြီးစီးအောင်မြင်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ၁၃၂၉-ခု သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၅)ရက်မှ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၄)ရက်နေ့ အထိ (၅)ရက်တိုင်တိုင် စေတီပူဇော်ပွဲကျင်းပကြသည်။

၁၃၂၉-ခု သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၄)ရက် [၂၂.၁၀.၆၇] နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် စေတီတော်ကို သိုက်မြိုက်သော အခမ်းအနားတို့ဖြင့် ထီးတော်တင်ကြ သည်။ ထို့နောက် သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ဖြင့် အနေ ကဇာ တင်ကြ၍ “မင်္ဂလာဓာတုဓမ္မစေတီတော်” ဟု သမုတ်လိုက်ကြသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဤထီးတော်တင်သော နေ့ကား ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခန္ဓာဝန်ချပြီးနောက် (၅)နှစ်ပြည့် မြောက်သော နေ့ကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မြို့ရွာအနံ့ ခရီးဖြန့်ကြ၍

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတို့ကား အစပိုင်း၌ နာ၍ မရတတ်ချေ။ သစ္စာတရားများဖြစ်၍ ခက်လည်း ခက်၏။ နောက်ပိုင်း၌ သဘောပေါက်လာ သောအခါကျမှ ကြိုက်လာကြ စွဲလာတတ်ကြသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် တရွေ့ရွေ့လာခဲ့ကြရာ ၁၉၆၅ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းလောက်တွင် မိုးကုတ်တရားကို အတော် လူကြိုက်များနေကြပြီ။ နယ်တကာ ရပ်တကာမှလည်း ဖိတ်စာများ ရောက်လာနေကြပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအချိန် ကစပြီး ဓမ္မကထိကများဖြင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ သွားကာ တရားပွဲများ ကျင်းပဟောပြောကြတော့သည်။

အချို့မြို့ရွာတို့၌ မိုးကုတ်အဖွဲ့ခွဲများလည်း ပွဲ စည်း တည်ထောင်ပေးခဲ့ကြ၏။ အချို့ဒေသ၌ ရတနာပုံ ဆရာချစ်၊ အချို့ဒေသ၌ ဆရာတော် ဦးသောဘိတ၊ ဦးဓမ္မဿရတို့ ဖြစ်ကြသည်။

အမြတ်ခွန်ဓမ္မာရုံ၌ ဦးပဉ္စင်း ဦးဓမ္မဿရကိုပင် ၍ (၁၀)ရက် စခန်းများ ကျင်းပကြ၏။ ဤတရားကို လူကြိုက်များလာပြီးလျှင် နောက်ပိုင်း၌ ယောဂီများ (၁၀၀)ကျော်အထိ တိုးတက်များပြားလာကြသည်။

ဤသို့လျှင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တရားစခန်းပွဲများ ကျင်းပလာခဲ့ကြ၏။ လူကြိုက်လည်း များသည်ထက် များ-များလာကြသည်။ အချိန်ကာလတို့လည်း တရွေ့ ရွေ့ ပြောင်းခဲ့ရာမှ ၁၉၆၉-ခုနှစ်ထဲသို့ ဝင်လာတော့သည်။ အမြတ်ခွန်ဓမ္မာရုံ၌ (၄)နှစ်ရာသီအထိ ဖြစ်လာ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် အမြတ်ခွန်ဓမ္မာရုံဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ် တို့က “ဓမ္မာရုံ ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ရေးကို ပြန်လည် အပ်နှံပါ” ဟု ဆိုလာကြတော့သည်။ ထိုအခါမှ မိုးကုတ် အဖွဲ့အနေဖြင့် “ကိုယ်ပိုင်နေရာ သီးသန့်ရှိဖို့ လိုအပ်လာ ပြီ” ဟု သိလိုက်ကြရတော့၏။ ထိုအခါမှစ၍ မြေနေရာ ရှာကြရတော့သည်။

ကိုယ်ပိုင်မြေနေရာ ရှာကြခြင်း

မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့အနေဖြင့် ကိုယ်ပိုင်မြေ နေရာ ရှာဖွေနေချိန်တွင် အငြိမ်းစား သံအမတ်ကြီး ဦးကြင်နှင့် ဇနီး ဒေါ်မြမေတို့က (သူတို့နှင့် ကပ်လျက် ရှိသော) နတ်မောက်လမ်း၊ အမှတ်-၈၂၊ ယခု ခြံကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သူတို့က ရောင်းလိုကြကြောင်း အဖွဲ့ဝင်လူကြီးတို့ အား သတင်းပေးလာသည်။

သို့ဖြစ်၍ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သော ဦး မြင့်နှင့် ကြည့်မြင်တိုင် ထီးတန်းမှ သဘာဝဓမ္မဆရာတော် တို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။ သဘောကျလာခဲ့ကြ သည်။

ဝင်းခြံကြီးကလည်း ကျယ်ပြန့်၊ ကုန်းမြင့်ယောင် ယောင်လည်း ဖြစ်၊ သွားရေးလာရေးလည်း လွယ်ကူ၊ အဆောက်အအုံကြီးကလည်း ကြီးမား၊ နတ်မောက်

လမ်းမကြီးနှင့်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်၊ အဘက်ဘက်မှ အဆင်ပြေ၍ သဘောကျ ကြသည်။

ပြန်လာပြောပြ၍ အားလုံး ကျေနပ်သဘောကျ ဝယ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတော့၏။ ထို့နောက် ခြံကြီးနှင့် ပတ်သက်သော အမွေဆိုင် ၁၉-ဦးနှင့် ညှိနှိုင်းကြသည်။

ယင်းအမွေဆိုင်တို့၏ အကြီးအကဲများဖြစ်သည့် ဒေါ်ချိန်ကင်း၊ ဒေါ်ချိန်လှမ်း၊ မိသားစုနှင့် ဒေါ်မြနွယ် ညီအစ်မတို့ အကူအညီများလည်း ပါရသည်။ သဘာဝ ဓမ္မဆရာတော်က ရောင်းသူ ဝယ်သူ နှစ်ဘက်လုံးနှင့် ရင်းနှီးနေသည်ဖြစ်၍ “ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြ” ဟု ဆုံးမတိုက်တွန်းတော်မူ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ယခုလက်ရှိ မိုးကုတ်အဖွဲ့ချုပ် နေရာ

ဤသို့အားဖြင့် မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့အတွက် ကိုယ်ပိုင်မြေနေရာကို ရှာဖွေလာခဲ့ကြရာ ယခုလက်ရှိ ရန်ကုန်မြို့၊ နတ်မောက်လမ်း၊ အမှတ်-၈၂၊ ခြံကြီးကို တွေ့၍ သဘောကျကြ၏။ ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ညှိနှိုင်းပြီးကြပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ရှေ့နေရှေ့ရပ်တို့ဖြင့် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ကြတော့၏။ မိမိတို့ရှေ့နေက-

“၁၉၆၉-ခု ဇူလိုင်လ (၃၁)ရက်ကို နောက်ဆုံး ထား၍ ကန့်ကွက်လိုသူ ရှိပါက ကန့်ကွက်နိုင်

သည်။ ကန့်ကွက်သူမရှိလျှင် ထိုရက်နောက်ပိုင်း၌ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြမည်”

ဟူ၍ ကြေညာတော့သည်။ ထို့နောက် ကန့်ကွက်သူမရှိဘဲ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ကြသဖြင့် ယခုလက်ရှိ မြေနေရာ ကြီးကို “မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ပိုင်” အနေဖြင့် ရလိုက် ကြတော့သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၃၃၁-ခု ဒုတိယဝါဆိုလ၊ ခရစ် ၁၉၆၉-ခု သြဂုတ်လထည်းတွင် ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ နတ်မောက်လမ်း၊ အမှတ်-၈၂ ရှိ ယခုလက်ရှိ မိုးကုတ်ဝိပဿနာဓမ္မရိပ်သာ

အရင်းခံ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမများ

ဤသို့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်း ပြောဆိုကြပြီးနောက် မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ချုပ်၏ အရင်းခံ ပင်မ ဖြစ်ကြသော အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များ စုပေါင်း လိုက်ကြသည်။ စုပေါင်းကြပြီးနောက် ဝင်းခြံကြီးနှင့်

ခြံတွင်းရှိ တိုက်တာအဆောက်အအုံတို့အတွက် ငွေကြေး ပမာဏများစွာပါဝင်ကြ၍ ဝယ်ယူလှူဒါန်းလိုက်ကြတော့ သည်။

၁။ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဒေါ်ဖုံ၊

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

<p>၂။ ဦးသန်းမောင်+ဒေါ်ဒေါ်ကောက်
(ကျားပျံ)</p> <p>၃။ ဦးသံခိုင်+ဒေါ်တင်တင် (ဥက္ကဋ္ဌကြီး)</p> <p>၄။ ဦးအောင်ကျော်+ဒေါ်စိန်စိန်</p> <p>၅။ ဦးမြင့်+ဒေါ်သန်းသန်း</p> | <p>၆။ ဦးအောင်ချို+ဒေါ်လှညွန့်</p> <p>၇။ ဦးလှရွှေ+ဒေါ်လှလှ
သယ်ယူရရှိကြပြီးနောက်တွင်လည်း ပြုပြင်ခြင်း၊
မွမ်းမံခြင်း၊ အသစ်ထပ်မံဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် ဆက်
လက် လှူဒါန်းနေကြရသည်။</p> |
|---|---|

မိုးကုတ်တရားတော်များပြန့်ပွားရန် အမာခံကျောင်းအမများ

(ရှေ့တန်း-ဝဲမှယာသို့)
ဒေါ်လှညွန့်၊ ဒေါ်ကောက်(ကျားပျံ)၊ ကျောင်းအမကြီးဒေါ်ဒေါ်ပုံ၊ ဒေါ်တင်တင်။
(နောက်တန်း-ဝဲမှယာသို့)
ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဒေါ်စိန်စိန်၊ ဒေါ်လှလှ။

ဝိပဿနာစာအုပ်တွေ ဖြစ်လာဖို့ ခက်ခဲခဲ့

ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ချုပ်မှ အဖွဲ့ဝင် လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးချန်ထွန်းက ဤသို့ ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

“ဦးသံခိုင်တို့ အမရပူရက ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ဈာပနပွဲပြီးလို့ ပြန်လာကြတယ်၊ ဈာပနပွဲမှာ ငွေတွေ ပိုနေလို့တဲ့၊ ရန်ကုန်သာသနာပြု

တစ်ဘဝသာသနာ

ဌာနကိစ္စအတွက် သုံးရအောင် ခိုပြီး ဟိုက သုံးထောင်လား ဘယ်လောက်လား မသိပါဘူး၊ ပေးလိုက်တာ။

ဒီတော့ ဦးသံခိုင်က ရန်ကုန်မှာ မိုးကုတ် ဝိပဿနာအဖွဲ့ တည်ထောင်ပြီးပြီ၊ တရားတွေ ပြန်အောင် ကြိုးစားနေပြီ၊ ရပ်ကွက်ထဲက ဓမ္မာရုံတွေကို လိုက်ပြီး အခမဲ့တရားခွေတွေကို ဖွင့်ပေးနေပြီး တစ်ဆယ့် လေးငါး ယောက် လောက်များ လာပြီး နာဖော်ရလျှင် ကျေနပ်လို့၊ မုန့်ဟင်းခါးကျွေး ဆေးလိပ်တည်၊ လက်ဖက် ရည်လဲ တိုက်လိုက်သေး။

နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်း ကြိုက်လာကြတာ၊ အစပိုင်းက နာမည်သူ မရှိ၊ အဲဒီလိုကိစ္စတွေအတွက်ရယ်၊ စာအုပ်ရိုက်ဖို့ ကိစ္စတွေအတွက်ရယ် အဘက်ဘက်က ငွေတွေ ကုန်တာ၊ ဟိုက ပို့လိုက်တဲ့ငွေဆိုတာ ဘာများ တာ မှတ်လို့၊ အဲဒီငွေတွေကုန်တော့ သူ့အိတ်ထဲကချည်း ထုတ်တာ။

စပြီးစာအုပ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတုန်းကများ လက် ရေးတိုသမားတစ်ယောက်ကို ငှားတယ်၊ တိတ်ရီကော်ဒါ ကို ဖွင့်၊ လက်ရေးတိုနဲ့ လိုက်ရေး၊ ဒါပေမယ့် ပါဠိ တွေကျတော့ မရဘူး။

“သံခိုဇွေန ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခာ” တို့လို ပါဠိတွေ ရွတ်ပြီဆိုရင် မရေးတတ်တော့ဘူး၊ ဒီတွင် ပြေးတာပဲ။

နောက်တစ်ယောက်ခေါ်၊ သူလဲ ရိုးရိုးအကြောင်း အရာတွေကိုသာ လိုက်ရေးနိုင်တာ၊ ပါဠိကျတော့ မရ ပြန်ဘူး၊ ဒီတော့-

“အန်ကယ်ရဲ့... ကျွန်တော်တို့ မတတ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ပါဠိကျတော့ မိအောင် လိုက်ပြီး စာလုံးမပေါင်း နိုင်တော့ဘူး” ဆိုပြီး ပြေးတာပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ ပြေးကြတာ သုံးလေးယောက်လောက် တောင်ရှိမယ် ထင်တယ်၊ နောက်တော့မှ သာသနာရေး ဌာန ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့က လူတစ်ယောက်၊ ဘုန်းကြီး လူထွက်ပါပဲ၊ နာမည်တော့ မမှတ်မိဘူး၊ လက်ရေးတိုလဲ တတ်တယ်၊ အဲဒီလူကျမှ မြဲတော့တယ်”။

စာအုပ်ဖြစ်ချင်ရှာလွန်းလို့

အဲဒီလူနဲ့ စာမူဖြစ်လာပြန်တော့လဲ တန်းပြီး ထုတ်ဝေသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာတော်ကြီး ပြောတာ တွေနဲ့ မလွဲအောင်၊ တိမ်းပါးချွတ်ချော်မှု မရှိအောင် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်တိုက်။

သတ်ပုံသတ်ညွှန်းမှန်အောင်၊ အရေးအသားမလွဲ အောင် ဟိုလူလိုက်ပြ ဒီလူလိုက်ပြ၊ ဟို ဖတ်စမ်းပါဦး၊ ဒီ ဖတ်စမ်းပါဦးနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် စစ်ဆေးပြီးတော့မှ စာပုံနှိပ်စက် တင်တော့တာ၊ အံမယ်လေး... စာတစ်အုပ် ဖြစ်ဖို့ မလွယ်လိုက်တာ။

အဲဒီလိုကုန်တာတွေဟူသမျှ သူ့အိတ်ထဲကချည်း ထုတ်တာ၊ လက်ရေးတိုသမားတွေဆိုလဲ ဟိုသူ့၁၅ဝိ၊ ဒီသူ့-၂ဝဝိ၊ ဟိုသူ့-ဘယ်လောက်၊ “ရှေ့-အင့်”နဲ့

သူကချည်း ထုတ်ပေးနေတာ၊ သူ့ခမျာ စာအုပ်ဖြစ်ချင် ရှာလွန်းလို့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးအပေါ် အင်မတန် ကြည် ညိုတာ၊ တရားကိုလဲ မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်တာကိုး၊ အဲဒီလိုပါ။

အခု ဖတ်ရတဲ့သူတွေကသာ လွယ်လွယ်ကလေး နဲ့ ဖတ်ကြရတာ၊ အံမယ်လေး... ဒီစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ဖို့ အဆင့်ဆင့် ကြိုးစားရ၊ အကြိမ်ကြိမ် တည်းဖြတ်ရ၊ အတန်တန် ညှိနှိုင်းရနဲ့။

သူ့စေတနာ သူ့ဇွဲကို အင်မတန် ချီးကျူးဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဖြင့် သူ့ကို မိအောင် မလိုက်နိုင်သေးပါဘူး” တဲ့။ ပြန်လည် ပြောပြပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဟောပြောမှုဖြင့်လည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ

ဦးသံဒိုင်သည် “ဝိပဿနာတရားတွေ ကျယ်ပြန့်ဖို့အတွက် စာအုပ်တွေ ထုတ်ဝေရုံမျှဖြင့် မလုံလောက်သေး၊ နှုတ်ဖြင့် ဟောပြောမှုကိုလည်း လိုအပ်သေးသည်” ဟု ယူဆထားဟန် ရှိသည်။

ဒါနဲ့ ရန်ကုန်မြို့၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားဧရိယာမှာ ဟောပြောနေတဲ့ ရတနာပုံ ဆရာချစ်ကို သွားပြီး အကူအညီ တောင်းပြန်ရော၊ ရတနာပုံ ဆရာချစ်က ဘုန်းကြီးလူထွက်ပဲ၊ (၂၄)ဝါရမှ ထွက်တာ၊ စာတတ်ပေတတ်။

“ဆရာရယ်... မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဝိပဿနာတရားတွေကို လေ့လာစမ်းပါ။ အခြေအမြစ် ကျအောင် ဟောဒီ တိပ်ခွေတွေ နာ၊ စာအုပ်တွေဖတ်၊ တတ်ပြီဆိုတော့ ဆရာ ဟောစမ်းပါ။

ဒီ(မှု)ကို ဆရာလိုက်မယ်ဆိုရင် ဆရာအတွက်ရော ဆရာမိသားစုအတွက်ပါ စားဝတ်နေရေးကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်၊ ကဲ... ဘယ်နှယ်လဲ”
အဲဒီလို စုံစမ်းမေးမြန်းတဲ့အခါ ရတနာပုံ ဆရာ

ချစ်က မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကို ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိပြီး သားဆိုတော့ “လိုက်မယ်” လို့ ကတိပေးပါသတဲ့။

အဲဒီအချိန်ကစပြီးတော့ ဆရာချစ်ဟာ ဦးသံဒိုင်ရဲ့ တိုက်မှာ (၂)နှစ်ခန့်မျှ တိပ်ခွေတွေနားထောင်၊ မိုးကုတ်စာအုပ်တွေ ဖတ်နဲ့ လေ့လာနေတယ်။

အဲဒီနောက်မှ ရွှေတိဂုံ မြောက်မုခ် (ဖွားသဲနုရေပ်) မှာ စပြီး ပွဲထုတ်တာ၊ ရတနာပုံ ဆရာချစ်ဆိုတာက အသံကလဲ ကောင်းကောင်း၊ အပြောကလဲ ပိုင်ပိုင် ဆိုတော့ သိပ်သဘောကျကြ။

အဲဒီကနေပြီး တစ်စ တစ်စနဲ့ ပရိသတ်တွေ များလာ၊ သဘောပေါက်တဲ့သူတွေ တိုးလာနဲ့ တွင်ကျယ်လာခဲ့ကြတော့တာ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တရားတွေက အစပထမ နာလို့ မရချင်ဘူး၊ နားမဝင်နိုင်ဘူး၊ ဘာတွေဟောမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ခက်တယ်၊ သစ္စာတရားတွေ မဟုတ်လား။

အဲ... သဘောပေါက်လာပြီဆိုတော့ တွန်းလွှတ်၊ မရတော့ဘူး၊ စွဲသွားပြီ၊ ဇွတ်လာတော့တာပဲ” ဟူ၍ ပြန်လည်ပြောပြပါသည်။

အလွန်အလွန် ကံကောင်းကြခြင်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သိပ္ပံထွန်းကားသောခေတ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်ဘုရား ဟောကြားသော တရားတို့ကို အသံသွင်းကြိုးခွေတို့ဖြင့် ဖမ်းယူနိုင်ဖို့အခွင့်ရခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့တိုင်အောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှား ရှိနေသလို အသံတော်ကို ကြားနေကြရသည်။ အသံတော်၏ အမူအရာ ဝိညာဏ်ကို ပါ ကြားနေကြရသဖြင့် ဟန်ပန်ကိုပါ မြင်ယောင်နေကြ

ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့တွေ အလွန်အလွန် ကံကောင်းကြလေသည်။

ရှေးသထုံခေတ်မှစ၍ သရေခေတ္တရာ ပုဂံ မြင်းစိုင်း စစ်ကိုင်း ပင်းယ၊ အင်းဝ၊ အမရပူရ၊ မန္တလေး စသည်ဖြင့် မြန်မာပြည်မှာ သာသနာတော်လောက၌ ထူးခြားသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပေါ်ပေါက်တော်မူခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ယခုလို သိပ္ပံထွန်းကားသောခေတ်နှင့် မကြုံခဲ့ရ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့၏ အသံတော်ကို

တစ်ဘဝသာသနာ

ဖမ်းယူထားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြချေ။
 ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
 ကား ထူးခြားလှပါ၏ -
 (၁) သိပ္ပံခေတ်ကြီးနှင့် ကြံခြင်း၊
 (၂) တိပ်ခွေဖမ်းနိုင်သော ဒကာ ဒကာမများ
 နှင့် ဆုံရခြင်း၊
 (၃) ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း နေ့ည
 မအား ဇွဲလုံ့လထား၍ ဟောကြားပေး
 တော်မူခြင်း၊
 ဤသို့သော အကြောင်းအင်္ဂါများ စုံညီခဲ့ကြ၍ ယခုထိ
 အောင် အသံတော်များကို နာယူနိုင်ခွင့်ရကြလေသည်။
 သက်တော်ထင်ရှားရှိနေသလိုပင် ဖြစ်၏။ ပလ္လင်ပေါ်မှာ
 ထိုင်၍ ယခုဟောနေသလိုပင် ဖြစ်တော့သည်။
 အခြားအခြားသော မထေရ်ကြီးတို့ကား ကိုယ့်

ကိစ္စပြီးလျှင် အေးအေးပင် နေတော်မူကြ၏။ တရားဟော
 ပြမှု နည်းပါးတော်မူကြသည်။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား
 ကြီးမူကား ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ “မိမိသိသလိုပင် သိပါစေ”
 ဟု စေတနာ အပြည့်အဝ ထားပြီး ကြိုးစားပမ်းစား
 ဟောကြားပေးတော်မူသည်။
 ထို့ကြောင့်လည်း တရားတော်အပုဒ်ပေါင်း များ
 စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မန္တလေးမြို့၊ ကျောင်းဒကာ ဦး
 ကျော်သိန်း၊ ကျောင်းအမ ဒေါ်တင်လှတို့၏ သား
 မောင်ကျော်စိန် စုဆောင်းချက်အရဆိုလျှင် အပုဒ်ပေါင်း
 (၁၀၀၀) တစ်ထောင်ကျော် ရှိလေသည်။
 အတိအကျပြောရလျှင် (၁၃၀၄)ပုဒ်၊ တစ်ထောင်
 နှင့် လေးပုဒ် စုမိ၏။ ဤအထဲတွင် ပျောက်ပျက်ကုန်သော
 တရားပုဒ်များမပါ။ သံဖမ်းစက်တွေ မပေါ်ခင်က ဟော
 သော တရားများ မပါသေး။

မိုးကုတ်တရားမှန်လျှင်

“မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရား”ဆိုတာ အင်္ဂါရပ်တွေ
 ရှိပါတယ်။ သူ့အင်္ဂါရပ်တွေ ညီညွတ်မှ “မိုးကုတ်တရား”
 လို့ သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။ အင်္ဂါရပ်တွေကတော့-
 ၁။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အခြေခံရမယ်။
 ၂။ ရုပ်နာမ်ခွဲ ပညတ်ပရမတ်ခွဲရမယ်။
 ၃။ ဒိဋ္ဌိကို အသိညာဏ်နဲ့ကွာအောင်- ခွာ
 ပေးမှု ပါရမယ်။
 ၄။ ရှုခင်းရှုကွက် ရှုပုံရှုနည်း ပါရမယ်။
 ၅။ သစ္စာဆိုက်ရမယ် (ဆိုက်အောင် ဟော
 ပြရမယ်)

ဒါတွေ မပါဘူး-ဆိုရင် “မိုးကုတ်တရား မဟုတ်ဘူး”
 လို့ဘဲ မှတ်ပါ။ ဖော်ပြခဲ့ပြီး အချက်တွေထဲက အနည်းဆုံး
 ၃ပုံ ၂ပုံတော့ ပါစေရမယ်။
 မှတ်ချက်။ ။မိုးကုတ်တရားက ဝတ္ထုဇာတ်
 လမ်း ဦးစားပေး မဟုတ်။ “လုပ်ငန်းခွင် ဦးစားပေး”
 “ရှုခင်းရှုကွက် ဦးစားပေး” ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အသံကို
 ရှေ့တန်း မတင်ရ။ တရားသဘာဝကို နားလည်အောင်
 ရှင်းပြခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။
 ဤသို့လျှင် အများနှင့်မတူဘဲ တစ်မူခွဲ၍သွားခြင်း
 ဖြစ်တော့၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လှူချင်လာအောင် ပရိယာယ်မဆွယ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဟောပြီးသမျှ အသံသွင်းကြိုးခွေဖြင့် ဖမ်းယူလိုက်နိုင်သမျှ တရားပုဒ်တို့ကို လိုက်လံရှာဖွေစုရုံးကြည့်ရာ အပုဒ်ပေါင်း(၁၀၀၄)မျှ တွေ့ရှိကြရ၏။ ပျောက်ပျက်ကုန်သော တရားပုဒ်များ မပါသေး။ အသံဖမ်းခေတ် မရောက်ခင်က ဟောသော တရားပုဒ်များလည်း မပါသေး။

ထိုတရားပုဒ်များတွင် လှူချင်အောင် တန်းချင်အောင် နိမိတ်ပြ ပရိယာယ်ဆွယ်၍ ဟောသော

တရားများ တစ်ပုဒ်တစ်လေမျှ မပါ။

လှူတတ်တန်းတတ်အောင် ရည်ရွယ်ချက် မမှားအောင်၊ ဆုတောင်းမလွဲအောင် ပြုပြင်ပေးသော စကားများသာ ပါရှိသည်။

အများအားဖြင့် တရားအားလုံးလိုလိုပင် သစ္စာတရား အလုပ်ပေးတရား လုပ်ငန်းခွင်ဝင်တရားများချည်းဖြစ်ကြ၏။ ဤအချက်ကလည်း အများနှင့်မတူသော ထူးခြားချက်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာအဋ္ဌကထာ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးရနိုင်

သက္ကရာဇ် ၁၃၄၆-ခုနှစ်က ဖြစ်၏။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့တစ်မြို့သို့ တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက မင်းကွန်း ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ ကြွလာတော်မူသည်။ မလွန်ဆန်လှူသင်းထောက်ကပင့်၍ ရေစက်ချပေးရန် ကြွလာတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ဒကာတစ်ဦးက လျှောက်သည်-

“ဆရာတော်ဘုရား... ယခုအခါ မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားတွေဟာ အနံ့အပြား ဖြစ်လာကြပါတယ်။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဟောပြောချက် တွေဟာ ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတွေနဲ့ ညီပါရဲ့လား ဘုရား...”တဲ့။

ထိုအခါ တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက မင်းကွန်း ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသက ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတွေနဲ့ ညီတယ် မညီဘူး မဖြေတော့ဘဲနဲ့-

“အင်း... မြတ်စွာဘုရားသာ ရှိမယ် ဆိုရင် မြန်မာဘာသာနဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေကို နားလည်အောင် ဟောတဲ့နေရာမှာ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူး ပေးလောက်ပါပေတယ်။ “မြန်မာအဋ္ဌကထာဆရာကြီး” လို့ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးရလောက်ပါပေတယ်”

ဤသို့ မိန့်တော်မူတော့၏။ မေးလျှောက်သော ဒကာမှာ မိုးကုတ်ဝိပဿနာကို တွန်းလို တိုက်လိုသော သူဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ တိပိဋကဓရဆရာတော်ကြီးကို အကာအကွယ်လာ၍ ယူခြင်း ဖြစ်သည်။

• သို့သော် တိပိဋကဓရဆရာတော်ကြီးက အထက်ပါအတိုင်း မိန့်လိုက်သောအခါ ထိုဒကာမှာ ရှေ့သို့ မတိုးသာအောင် ဖြစ်၍သွားရလေသတတ်။

တစ်ဘဝသာသနာ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ အစွမ်း

အကြောင်း တိုက်ဆိုင် လာတိုင်း မင်းကွန်း တိပိဋကဓရ ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း မိန့်လေ့ ရှိပါသတဲ့-

“မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့ ပါဠိတော်တစ်ပိုဒ်ကို ထုတ်ပြပြီး လျှင် အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေကို အကုန်ယူပြနိုင်စွမ်းရှိ၏။ ထိုသို့ ယူပြရာ၌ အံ့ဩလောက်ပါပေတယ်။

ယင်းပါဠိတော်တစ်ပိုဒ်ကို အဋ္ဌကထာဆရာ ဋီကာ ဆရာတွေကလဲ ပါဠိဘာသာဖြင့် အဓိပ္ပာယ်တွေ ဖွင့်ပြ ကြတာပဲ။ သို့သော် ထိုအဋ္ဌကထာဆရာ ဋီကာဆရာ တွေထက်ပင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ယူပြပုံ အဓိပ္ပာယ် ဖော်ပြပုံတွေက ပို၍ သဘာဝကျနေ၏။ ပို၍လည်း စုံ လင်နေတော့တယ်။

ရှိသမျှ အဓိပ္ပာယ်တွေကို ခပ်၍ သိမ်း၍ ကျုံး ၍ မကျန်ရအောင် ကုန်အောင် ယူပြနိုင်စွမ်းရှိပါပေ၏။ အဋ္ဌကထာဖွင့် ဋီကာဖွင့်တို့တွင် မပါဝင်သေးသော အခြားအဓိပ္ပာယ်များကိုပါ ဆွဲယူဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိပါပေ တယ်။

မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ အဋ္ဌကထာ ဖွင့်၍ ပြနိုင်စွမ်းရှိပါပေတယ်။” ဤသို့ မိန့်တော်မူလေ့ ရှိပါသတဲ့။

ထို့ကြောင့်ပင် တိပိဋကဓရဓမ္မာဏ္ဍာဂါရိက မင်းကွန်း ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသက “မြန်မာ အဋ္ဌကထာဆရာကြီး” လို့ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူး ရလောက် ပါပေတယ်” ဟု မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သဒ္ဒါနည်းသန်တဲစိတ်နဲ့ မလေ့လာပါနဲ့

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ပါဠိတော်တစ်ပိုဒ်ကို ထုတ်ပြပြီးလျှင် သူ၏ဆိုလိုချက်ကို အပြည့်အဝ အကုန် အစင် အဓိပ္ပာယ် ယူပြ၏။ မကျန်ရအောင် ခပ်ပြီး သိမ်းကျုံးယူပြသည်။ သဒ္ဒါနည်းကျအောင် အနက်ပေး နေမှုကို သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်တော်မမူ။

ဤအချက်ကို သဒ္ဒါသန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က “သဒ္ဒါနည်းမကျဘူး” ဟူ၍ အပြစ်မတင်သင့်။ သဒ္ဒါနည်း ကျအောင် အနက်ပေးနေဖို့ထက် အဓိပ္ပာယ်ကုန်အောင် ယူပြဖို့က အဓိကကျသည်ကို သတိပြုရာ၏။

* ဤသဘောမျိုးပင် သီဟိုဠ်ခေတ်က ရဟန္တာ မထေရ်ကြီးတစ်ပါးထံ ပုထုဇဉ်ရဟန်း ၂-ပါး လာကြ၍ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သူတို့မသိသဖြင့် မေးနေကြ ၏။

ရဟန္တာမထေရ်ကြီး၏ မိန့်ကြားချက်များတွင် “သမုဒ္ဒေါ သမုဒ္ဒေါ” ဟူ၍ လေသံပြင်းပြင်းဖြင့် မိန့်ကြား နေသည်။ “ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ” ကို ဆိုလို၏။

ထိုအခါ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတစ်ပါးက “သမုဒ္ဒေါ” လို့ ဒထွေးနဲ့ လေသံပျော့ပျော့ ပြောရမယ့်နေရာမှာ ဒီ မထေရ်ကြီးက “သမုဒ္ဒေါ” လို့ ခအောက်ခြိုက်နဲ့ လေ သံပြင်းပြင်း ပြောနေတာပဲ။ မှားနေပြီဆိုတာကို သိနေ၏။ သို့ဖြစ်၍ “သမုဒ္ဒေါ-လား” “သမုဒ္ဒေါ-လား ဘုရား” ဟူ၍ ကြားဖြတ်ပြီး ပြန်မေးလိုက်မိတော့သည်။

ထိုအခါတွင် မထေရ်ကြီးက “သမုဒ္ဒေါဆိုဆို၊ သမုဒ္ဒေါပြောပြော၊ တို့ကတော့ ဆားငန်ရေတွေ ရှိတဲ့ ပင်လယ်ကြီးကို ပြောတာပဲ။ ဟင်... သဒ္ဒါနည်းတွေကို ဒီလောက်မှ လိုက်နေချင်ရင် မဟာဝိဟာရကျောင်း

* ဥပရိပဏ္ဏာသ၊ ၅၊ ၁၉

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တိုက်တို့ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်တို့ကို သွားကြပါလား ဟဲ့” ဟူ၍ ဆိုကာ မောင်းထုတ်တော့သတတ်၊ (သဒ္ဒါ နည်းကျဖို့ထက် အဓိပ္ပာယ်အနှစ်အသား အမှန်ရဖို့က လိုရင်းဟု ဆိုလိုသည်။)

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် တိပိဋကဓရဓမ္မာဏ္ဍာဂါရိက မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသက

မိန့်တော်မူသည်-

“မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားသာ ရှိပါလျှင် “မြန်မာအဋ္ဌကထာဆရာကြီး” လို့ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ချီးကျူးခြင်းကို ခံယူတော်မူရမှာ” တဲ့။

အင်မတန် ဉာဏ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ

ဤသို့လျှင် တိပိဋကဓရ ဓမ္မာဏ္ဍာဂါရိက မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသက မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကို “မြန်မာအဋ္ဌကထာဆရာကြီး” လို့ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးပေးခြင်းခံရမှာ” ဟူ၍ ဂုဏ်ပြုသလို-

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးပဏ္ဍိတ၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု၊ အဘိဓဇမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိက၊ သက်တော် (၁၀၀) တစ်ရာကျော်နှစ်ကလည်း ကိုယ်တော်တိုင် ဤသို့ အမိန့်ရှိတော်မူဖူးပါသည်။

“တောင်မြို့၊ မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးဝိမလထံမှာ တို့ စာလိုက်ဖူးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ပဋ္ဌာန်းချတာ၊ အင်မတန် ဉာဏ်ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

“ပဋ္ဌာန်းအဘိဓမ္မာဆိုတာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးလို၊ ကျယ်လဲကျယ်၊ နက်လဲနက်၊ ခက်လဲခက်၊ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်အောင် ကူးခပ်ပို့နိုင်ခဲ့ဘိခြင်း၊ အဲဒါ သူက စာသင်သားတွေကို ကူးခပ်ပို့ပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီလောက် အစွမ်းသတ္တိ ရှိတယ်” တဲ့။

ပဉ္စဂီကမင်နှင့် အဋ္ဌဂီကမင်

“အရှင်တရားတစ်ခုကို ရှုဉာဏ်များနဲ့ ရှုတဲ့နေရာမှာ ပဉ္စဂီကမင်ဖြင့် ရှုပါ” လို့ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက ခဏ ခဏ မိန့်တော်မူတယ် (မှန်ပါ) ပဉ္စဂီကမင်ဆိုတာ ဘယ်ဟာတွေလဲ ဆိုတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ ဆိုတဲ့ ငါးပါးပေါ့ (မှန်ပါ) အင်္ဂါငါးပါးရှိလို့ “ပဉ္စဂီကမင်” လို့ ခေါ်တာ (မှန်ပါ) လောကီမဂ္ဂင်ငါးပါးလို့လဲ ခေါ်လို့ရတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီငါးပါးတွင် ရှေ့၂ပါးက ပညာမဂ္ဂင်၊ နောက်

၃ပါးက သမာဓိမဂ္ဂင်လို့ နာမည်ရကြတယ် (မှန်ပါ) အဲဒီငါးပါးထဲကို သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်၃ပါး ပေါင်းထည့်လို့ ရှိယင် (၈)ပါးဖြစ်သွားမယ် (မှန်ပါ) အဲဒီကျတော့ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိလို့ “အဋ္ဌဂီကမင်” ဖြစ်သွားတယ် (မှန်ပါ) လောကုတ္တရာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလို့လဲ ခေါ်လို့ရတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီလို ပဉ္စဂီကမင်နဲ့ အဋ္ဌဂီကမင်(၂)မျိုး ရှိရာတွင် “တရားရှုတဲ့အခါ ပဉ္စဂီကမင်နဲ့ ရှုပါ” လို့ မိန့်တော်မူတာ (မှန်ပါ)

တစ်ဘဝသာသနာ

အို... မြတ်စွာဘုရားက မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟောထား တာမဟုတ်လား၊ ဘာပြုလို့ ရှစ်ပါးနဲ့ မရှုဘဲ ငါးပါးနဲ့ ရှုနေရတာလဲ (မှန်ပါ)

အေး... အဲဒါရဲ့ အဖြေကတော့ ပုထုဇဉ်တို့ သန္တာန်မှာ (၈)ပါးမဖြစ်နိုင်၊ (၅)ပါးသာ ဖြစ်နိုင်လို့ပါပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ရှင်းပြပါဦးမယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက မဂ္ဂင်တွေ ရှိသမျှ အကုန်ဖော်ပြ၍ ဟောမြှောက်ထားခြင်းမို့ (၈)ပါး ဖြစ်နေတာပါ (မှန်ပါ)

တကယ် တရားရှုပြီဆိုတော့ အစပိုင်းမှာ ပုထုဇဉ် တို့အနေနဲ့ (၈)ပါးလုံး တစ်ပြိုင်နက် မရနိုင်ပါဘူး၊ (၅)ပါးပဲ ရနိုင်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

ဒီပဉ္စင်ကမဂ်နှင့် အဋ္ဌင်္ဂီကမဂ်ရဲ့အကြောင်းကို ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်၊ ဝိဘင်းပါဠိတော်ကြီးများမှာ

အကျယ်အပြန့် ဟောပြထားတာပါ-ပါတယ် (မှန်ပါ) လိုရင်းအချုပ်ကတော့ “ဘယ်လို အချိန်အခါ မျိုးမှာ ပဉ္စင်ကမဂ် ဖြစ်သလဲ” လို့ ကိုယ်တော်တိုင် မေးခွန်းထုတ်ပြီးတော့၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ကိုယ်တော်တိုင်ပဲ ဖြေပြထားပါတယ်။

* အဖြေကတော့ လောကီကာမာဝစရကုသိုလ် စိတ်တွေ ဖြစ်တဲ့အခါမျိုးမှာ ပဉ္စင်ကမဂ်ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့ (မှန်ပါ)

ကဲ... ယခု တရားအားထုတ်နေဆဲ အချိန်မျိုးမှာ ဘာစိတ်တွေ ဖြစ်နိုင်သလဲ စိစစ်ကြစို့၊ လောကီကာမာ ဝစရ ကုသိုလ်စိတ်တွေပဲ ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့ (မှန်ပါ) ဒါ ဆိုရင် ဒီအချိန်မှာ “ပဉ္စင်ကမဂ်” ပဲ၊ (မှန်ပါဘုရား)

အလုပ်လုပ်သော မဂ္ဂင်တို့ကိုသာ ရွေး၍

ဒီနေရာမှာ အဋ္ဌသာလိနီအဋ္ဌကထာဆရာကြီးက “ဒီပဉ္စင်ကမဂ်နှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက သံသယဝင်နိုင်တယ်” တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဖြေရှင်း ပါမယ်” လို့ ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင် စောဒကလုပ်၍ မေးခွန်း ထုတ်ပါတယ်၊ ပီးတော့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြေပြထားပါတယ်၊ အမေးနဲ့ အဖြေတို့ကတော့-

“မြတ်စွာဘုရားက နေရာတော်တော်များများမှာ “မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး”နဲ့ ဟောထားပါတယ်၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်ကြီးမှာ ကျတော့ “မဂ္ဂင်ငါးပါး=ပဉ္စင်ကမဂ်” လို့ ဟော ကြားရပါလိမ့်မလဲ...”

အဲဒီလို အဋ္ဌကထာဆရာကြီးက ကိုယ်တိုင် မေးခွန်း ထုတ်ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဘုရားအဘော်ကျဖြေပြထား ပါတယ် (မှန်ပါဘုရား)

နိယျာနဋ္ဌေနစ ဟေတွဋ္ဌေနစ ပဉ္စေ ဓမ္မာ မဂ္ဂင်္ဂါနိ ဟောန္တိ၊

တေန ဝုတ္တိ “ပဉ္စင်ကော မဂ္ဂေါ ဟောတိ” တိ-တဲ့။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးရှိသော်လည်း အကုန်လုံးအလုပ်လုပ် ကြသည်မဟုတ်၊ လောကီမဂ္ဂင်ငါးပါးတို့သည်သာလျှင် အလုပ်လုပ်ကြသည်၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ကာရကမဂ္ဂင် ဟု ခေါ်ရ၏။

“ဝင့်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်တဲ့ အနက် သဘော၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေတတ်တဲ့ သမ္မာပက ဟိတ် ဟူသော အနက်သဘောအားဖြင့် အလုပ်- လုပ်ကြ၏၊ ထို့ကြောင့် အလုပ်လုပ်သော ဤငါး မျိုးတို့သည်သာလျှင် (ဤနေရာ၌) “မဂ္ဂင်” တို့ ဖြစ်ကြ၏၊ ထို့ကြောင့် “ပဉ္စင်ကမဂ်” ဟု ဟော တော်မူခြင်း ဖြစ်သည်”

အဲဒီအဖြေကို မကျေနပ်တဲ့ အနေနဲ့ စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်က ထပ်မံတက်လာပြန်တယ် (မှန်ပါ) တက်ပုံက

* [အဘိဓမ္မာ၊ ဝါ၊ ပါ၊ ၃၁၊ ၅၁၉၈။]

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

“အရိယာမဂ်ဆိုတာ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိရတယ် မဟုတ်လား”
တဲ့၊ (မှန်ပါ) အဖြေကတော့-

ကိဉ္ဇာပိ ဟိ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ။
ဟုတ်ပါ တယ်တဲ့၊ သို့သော်-

လောကီယစိတ္တေ ပန ဧကက္ခဏေ
တိသော ဝိရတိယော နလဗ္ဘန္တိ၊
တသ္မာ “ပဉ္စင်္ဂိကော”တိ ဝုတ္တော။

လောကီစိတ်တွေထဲမှာ တစ်ချိန်ထဲ တစ်ပြိုင်နက် (သမ္မာ
ဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့) ဝိရတီ စေ
တသိက် သုံးပါးတို့ကို မရအပ်ကုန်၊

(၃ ပါးလုံး တစ်ပြိုင်နက် မပါဝင်ရကုန်)
ထို့ကြောင့် “ပဉ္စင်္ဂိကမဂ်”ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်တဲ့
(မှန်ပါဘုရား)

ပဉ္စင်္ဂိကမဂ်ပဲ ဖြစ်နိုင်ခွင့်ရှိ

ဟုတ်ပါသည်။ အဲဒီ၃ပါးထဲက ပါလို့ ပါရင်
တစ်ပါးပဲ ပါဝင်နိုင်တယ် (မှန်ပါ) အဲဒီအခါမျိုးမှာ
“ဆဋ္ဌင်္ဂိကမဂ်=အင်္ဂါ၆ပါးရှိတဲ့မဂ်”လို့ ခေါ်နိုင်ပါရဲ့တဲ့
(မှန်ပါဘုရား)

သို့သော် ရှောင်ကြဉ်စရာ ဝိတိက္ကမိတဗ္ဗရှိမှသာ
အဲဒီတစ်ပါးကလဲ လာရမှာ (မှန်ပါ) ရှောင်ကြဉ်စရာ
မရှိရင် တစ်ပါးမှ မလာဘူး (မှန်ပါဘုရား)

ကဲ... စိစစ်ကြစို့၊ ယခုလို ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအပေါ်၌
အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ (ဖြစ်-ပျက်) ရှုနေတဲ့အခိုက်မှာ
ရှောင်ကြဉ်စရာ အကုသိုလ်ရှိပါ့မလား (မရှိနိုင်ပါ)

အေး... ရှောင်ကြဉ်စရာ အကုသိုလ်မရှိရင်
ရှောင်ကြဉ်တတ်တဲ့ သီလမဂ္ဂင်၃ပါးလဲ မလာဘူး၊
လုံးဝကို မလာဘူး (မှန်ပါ)

မလာရရင် ဘယ်နှစ်ပါးကျန်တော့မလဲ၊ (ငါး
ပါးပဲ ကျန်တော့တယ်) ဘယ်သူတွေလဲ၊ (သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊
သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ
တို့ပါ ဘုရား)

အေး... အဲဒီငါးပါးပဲ ဖြစ်နိုင်ခွင့် ရှိတယ်
(မှန်ပါ) ပဉ္စင်္ဂိကမဂ်ပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဘာပြုလို့ (သီလမဂ္ဂင်၃ပါး) ဝိရတီစေတသိက်
၃ပါးလုံး တစ်ပြိုင်နက် မပါဝင်ရသလဲ၊ အဖြေကတော့
သူတို့၃ပါးက တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး သဘောချင်းမှ မတူကြ
ပဲကိုး၊ အဲဒါကြောင့် တစ်ယောက်ဝင်နေခိုက် ကျန်၂-
ယောက်က အပြင်ဘက် ထွက်ပြီး ထိုင်နေရတဲ့ သဘော
(မှန်ပါ)

အဲဒါကြောင့် သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းကလေးကလဲ ဆို
တယ် မဟုတ်လား-

“လောကီယေသု ပန ကာမာဝစရကုသလေ
သွေဝ ကဒါစိ သံဒိဿန္တိ ဝိသု ဝိသု”တဲ့။

လောကီကာမာဝစရ ကုသိုလ်စိတ်တွေထဲမှာသာ
(ဝိရတီစေတသိက်၃ပါး၊ သို့မဟုတ် သီလမဂ္ဂင်၃ပါး)ဟာ
ရှောင်ကြဉ်စရာရှိတဲ့ တစ်ရံတစ်ခါ၌ ၃ပါးလုံးမတွဲဘဲ
တကွဲတပြားစီ ပါဝင်နိုင်ကြတယ်တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီလိုဆိုတော့ အထက်ပါ အဋ္ဌကထာကြီးနဲ့
သဘောသွား တစ်ထပ်တည်း ကျမသွားဘူးလား (ကျ
သွားပါတယ် ဘုရား)

ကျမှာပေါ့၊ အဋ္ဌကထာကြီးကို သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်း
ကလေး မိုးရတာကိုး (မှန်ပါ ဘုရား)

တစ်ဘဝသာသနာ

ဘယ်တော့မှ အဋ္ဌင်္ဂီကမဂ်ဖြစ်မလဲ

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်တော့ကျမှ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပြည့်၍ အဋ္ဌင်္ဂီကမဂ် ဖြစ်မှာလဲ” အေး... ဒါ မေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ မေးရမယ့်မေးခွန်းပဲ (မှန်ပါ)

တိုတိုဖြေကြစို့ ဆိုရင် လောကုတ္တရာနယ်ထဲ ရောက်သွားမှပဲ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပြည့်မယ်၊ အဋ္ဌင်္ဂီကမဂ် ဖြစ်မယ် (မှန်ပါဘုရား)

ရုပ်ကိုဖြစ်စေ၊ နာမ်ကိုဖြစ်စေ အရှုခံတရားတစ် ခုခုကို ရှုဉာဏ်ဖြစ်တဲ့ လောကီမဂ္ဂင်ငါးပါးနဲ့ ရှုနေပြီ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်တွေလဲ မြင်ပြီ၊ စိပ်စိပ်မြင်နေပြီ၊ ဖြိုင်ဖြိုင် မြင်နေပြီ (မှန်ပါ)

အဲဒီနောက် ဖြစ်ပျက်တွေ မုန်းလာပြီ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်တွေကို မလိုချင်တော့ဘူး၊ မတွယ်တာတော့ဘူး (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီလို ရှုနေရင်းက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဉာဏ်တွေ ရင့်ကျက်-မြင့်တက်လာပြီ (မှန်ပါ) ခေါင်ထိပ်ရောက် လာပြီ (မှန်ပါ) ရှုနေရင်းက ဖြစ်ပျက်တွေဟာ “ဖျတ်” ခနဲ ဉာဏ်အောက်မှာ ပျောက်ကုန်ပါမယ် - တဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီတော့ ရှုနေတဲ့ဉာဏ်တွေဟာ ဖြစ်ပျက်တွေကို မမြင်ရတော့ဘူး၊ အဖြစ်အပျက်မရှိတာတွေကိုပဲ မြင်နေ

ရတော့တယ် (မှန်ပါဘုရား) အဖြစ်အပျက် မရှိတာနဲ့ သွားတည့်နေတယ် ဆိုပါတော့ (မှန်ပါ)

အေး... အဲဒီ “အဖြစ်အပျက် မရှိ” ဆိုတာ နိရောဓ မဟုတ်လား (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား) ဒီလိုဆိုရင် မေးမယ်၊

ဖြစ်ပျက်က ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာပါ ဘုရား) ဖြစ်ပျက်မရှိတာက ဘာသစ္စာ (နိရောဓသစ္စာပါ) အဲဒီနိရောဓသစ္စာနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ သွားတည့်နေတယ် (မှန်ပါ) နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဉာဏ်နဲ့ သွားပြီး တည့်နေတယ် ဆိုပါတော့ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီအချိန်မှာ ဉာဏ်ငါးပါးမကတော့ဘူး (သမ္မာ ဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့) သီလမဂ္ဂင်၃ပါး ဝင်လာတယ် (မှန်ပါ) ဝင်လာလို့ ဉာဏ်(၈)ပါး ဖြစ် ပါတယ်၊ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒါကြောင့်လဲ ဉာဏ်အားကောင်းလာတယ်၊ ဉာဏ်အားကောင်းလို့လဲ အဖြစ်အပျက်မရှိတဲ့ နိရောဓ သစ္စာကို မြင်လိုက်တာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီအချိန်မှာ လောကုတ္တရာနယ်သို့ ရောက်နေပြီ၊ ဒီကျမှပဲ မဂ္ဂင်က ရှစ်ပါး ပြည့်တော့တယ် (မှန်ပါ) အဋ္ဌင်္ဂီကမဂ်ဖြစ်သွားပြီ၊ (မှန်ပါ) လောကုတ္တရာမဂ်လို့လဲ ဆိုနိုင်တာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

မြဲတဲ့ သူ့ သန္တာန်မှ သီလ၃ပါးလုံး တည်

မဂ်စိတ်ပြီးရင် ဖိုလ်စိတ်၊ ပြီးတော့ ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်တွေ လာမယ် (မှန်ပါ) ဒီအခါ သောတာပန် ဖြစ်သွားပြီ၊ အရိယာဖြစ်သွားပြီ (မှန်ပါဘုရား)

အဲလို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားမှလဲ သီလက မြဲသွားတော့တာ၊ အဓိသီလဖြစ်သွားတာ (မှန်ပါ)

သီလမြဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာမှလဲ သီလမဂ္ဂင်၃ပါး လုံး အမြဲတည်ရှိသွားတော့တာ (မှန်ပါဘုရား) ဒါကြောင့်

သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းကလေးထဲမှာလဲ ဆိုထားတယ် မဟုတ် လား-

“ဝိရတိယော ပန တိဿောပိ
လောကုတ္တရစိတ္တေသု သဗ္ဗထာပိ
နိယတာ ဧကတောဝ လဗ္ဗန္တိ” ဘဲ့။

သူ့အဓိပ္ပာယ်က-

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လောကုတ္တရာစိတ်တွေထဲကျမှပဲ ဝိရတီ စေ
တသိက် ၃ပါး (သီလမဂ္ဂင်၃ပါး)လုံး အခါ
ခပ်သိမ်း အမြဲတမ်း ၃ပါးလုံးတွဲလျက် တစ်ပြိုင်
နက်တည်း ရအပ်ကုန်၏။ ပါဝင်နိုင်ကုန်၏” တဲ့။

အဲဒီလို အရိယာနယ်ထဲ ရောက်သွားမှပဲ မဂ္ဂင်
ရှစ်ပါးလုံး ပြည့်စုံ၍ အဋ္ဌင်္ဂီကမဂ် ဖြစ်သွားတော့တယ်
(မှန်ပါဘုရား)

[ပဏ္ဏာသ၊၃၊ပါ၊၁၁၊၁၁၉၊၁၂၀။ ၄၊၉၂၊၉၆။]

လောကီမဂ်နှင့် လောကုတ္တရာမဂ်

လောကီ ကာမာဝစရ ကုသိုလ် ဉာဏသမ္ပယုတ်
စိတ် ၄-ပါး၌ ယှဉ်သော (သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊
သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ) တို့သည်
လောကီမဂ် ဖြစ်ကြ၏။ အင်္ဂါ ငါးပါးရှိသောကြောင့်
ပဉ္စင်္ဂီကမဂ်၊ အလုပ်လုပ်ကြသောကြောင့် ကာရကမဂ်၊
မဂ်စစ်ကြီး၏ ရှေ့အဖို့က လာနှင့် ရသောကြောင့်
ပုဗ္ဗဘာဂမဂ် ဟုလည်း ခေါ်ရသည်။

လောကုတ္တရာကုသိုလ်မဂ်စိတ် ၄-ပါး၌ ယှဉ်

သော (သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာ
ကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊
သမ္မာသမာဓိ) တို့သည် လောကုတ္တရာမဂ်ဖြစ်ကြပေကုန်
၏။ အင်္ဂါ ရှစ်ပါး ရှိသောကြောင့် အဋ္ဌင်္ဂီကမဂ်၊
အရိယာ နယ်ထဲကမဂ်ဖြစ်သောကြောင့် အရိယာမဂ်၊
ပုဗ္ဗဘာဂမဂ် ပြီးမှ ယခုလို မဂ်စစ်ကြီးအနေဖြင့်
နောက်မှလာရသော ကြောင့် ပစ္ဆာဘာဂမဂ် ဟုလည်း
ခေါ်ရသည်။

လက္ခဏာရေးသုံးပါး သဘောများ

- * ၁။ အနိစ္စ၊ အနိစ္စလက္ခဏာ
- ၂။ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခလက္ခဏာ
- ၃။ အနတ္တ၊ အနတ္တလက္ခဏာ

၁။(က) ဤ၆-မျိုးတွင် “အနိစ္စ” ဆိုတာ ခန္ဓာငါးပါး
ပင်ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း- ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း၊
တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလွဲခြင်း သဘောရှိသောကြောင့်
ပေတည်း။

တစ်နည်း- ရှိပြီးမှ မရှိဘဲ ဖြစ်သွားတတ်တဲ့
သဘော ရှိသောကြောင့်ပေတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ “တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလွဲ
ခြင်း” ဆိုတာ အိုမင်း၊ ယိုယွင်း၊ ရင့်ကျက်သွားခြင်းကို
ဆိုလိုသည်။

(ခ) “အနိစ္စလက္ခဏာ” ဆိုသည်ကား ဖြစ်နေ-
ပျက်နေ- တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလွဲနေသော သဘော
လက္ခဏာပေတည်း။ တစ်နည်း- ရှိပြီးမှ မရှိဘဲဖြစ်သွား
ခြင်း ဟူသော အမူအရာ အမှတ်အသားပေတည်း။

၂။(က) “ယံ အနိစ္စံ၊ တံ ဒုက္ခံ” = “မမြဲတဲ့အရာသည်
ဆင်းရဲပဲ” ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသောကြောင့်
ထိုခန္ဓာငါးပါးသည်ပင် “ဒုက္ခံ” မည်၏။ အဘယ့်
ကြောင့်နည်း- မပြတ်တရစပ် နှိပ်စက်ခြင်း သဘော
ရှိသောကြောင့်တည်း။

(ခ) “ဒုက္ခလက္ခဏာ” ဟူသည်ကား- မပြတ်
တရစပ်နှိပ်စက်နေသော အခြင်းအရာ အမှတ်အသား
ပေတည်း။

* စူဠနိဒ္ဒေသ အဋ္ဌကထာ၊၉၈

တစ်ဘဝသာသနာ

၃။(က) “ယံ ဒုက္ခံ၊ တံ အနတ္တံ”=“ဆင်းရဲတဲ့ အရာသည် အနတ္တပဲ” ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသောကြောင့် ထိုခန္ဓာငါးပါးသည်ပင် “အနတ္တ” မည်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း- မိမိအလိုဆန္ဒသို့ မလိုက်ပါသော

သဘော ရှိသောကြောင့်တည်း။
(ခ) “အနတ္တလက္ခဏာ” ဆိုသည်ကား- မိမိအလိုဆန္ဒသို့ မလိုက်ပါသောအခြင်းအရာ အမှတ်အသား ပေတည်း။

ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်အား လက္ခဏာရေးသုံးပါး ထင်လာမည်နည်း

* ဥဒယဗ္ဗယံ ပဿန္တဿ ဟိ အနိစ္စလက္ခဏံ ယထာဘူတံ ဥပဋ္ဌာတိ၊ ဥဒယဗ္ဗယပဋိပိဋ္ဌနံ ပဿတော ဒုက္ခလက္ခဏဉ္စ။
“ဒုက္ခမေဝ ဟိ သမ္ဘောတိ၊ ဒုက္ခံ တိဋ္ဌတိ ဝေတိစာ” တိ ပဿတော အနတ္တလက္ခဏဉ္စ။
အဖြစ်-အပျက်ကိုမြင်သောပုဂ္ဂိုလ်အား အနိစ္စလက္ခဏာသည် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ရှေးရှုထင်လာ၏။
အဖြစ်-အပျက်ဖြင့် နှိပ်စက်နေခြင်းကို မြင်သော

ပုဂ္ဂိုလ်အား ဒုက္ခလက္ခဏာသည် (ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ရှေးရှုထင်လာ၏။)
“ဒုက္ခအစု သည်သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ဒုက္ခအစု သည်သာလျှင် ရပ်တည်၏၊ ဒုက္ခအစု သည်သာလျှင် ချုပ်ပျောက်၏” ဟူ၍ မြင်သောပုဂ္ဂိုလ်အား အနတ္တလက္ခဏာသည် (ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ရှေးရှုထင်လာ၏။)
ဤ လက္ခဏာရေး သုံးပါးတို့သည် အဖြစ်-အပျက်ကိုမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အာရုံတို့သာလျှင် ဖြစ်ကြကုန်၏။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ၆၂-ပါးဆိုတာ

- ၁။ သဿတဒိဋ္ဌိ ၄ ပါး
 - ၂။ ဧကစ္စသဿတဒိဋ္ဌိ ၄ ပါး
 - ၃။ အန္တာနန္တိကဒိဋ္ဌိ ၄ ပါး
 - ၄။ အမရာဝိက္ခေပဒိဋ္ဌိ ၄ ပါး
 - ၅။ အဓိစ္စသမုပ္ပန္နိဒိဋ္ဌိ ၂ ပါး
- ပေါင်း = ၁၈ ပါး

[ဤ(၁၈)ပါးသည် ပုဗ္ဗန္တကပ္ပိက=သံသရာ၏ ရှေ့အစွန်းကို ကြံစည်ပြီး မှားသော ဒိဋ္ဌိများ ဖြစ်၏။]

- ၁။ သညီဝါဒဒိဋ္ဌိ ၁၆ ပါး
 - ၂။ အသညီဝါဒဒိဋ္ဌိ ၈ ပါး
 - ၃။ နေဝသညီနာသညီဝါဒဒိဋ္ဌိ ၈ ပါး
 - ၄။ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ၇ ပါး
 - ၅။ ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာနဝါဒိဒိဋ္ဌိ ၅ ပါး
- ပေါင်း = ၄၄ ပါး

[ဤ(၄၄)ပါးသည် အပရန္တကပ္ပိက=သံသရာ၏ နောက်အစွန်းကို ကြံစည်ပြီး မှားသော ဒိဋ္ဌိများ ဖြစ်၏။]
ဤသို့လျှင် ၁၈+၄၄=၆၂ပါး ဖြစ်ကြ၏။
(သီလကွန်ပါဠိတော်၊ ဗြဟ္မာ့ဇာလသုတ်မှ)

မှတ်ချက်။ ။ထို၆၂-ပါးတို့တွင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ၇-ပါးမှ တစ်ပါး ကျန်၅၅ပါးသည် သဿတဒိဋ္ဌိများ ဖြစ်ကြ၏။ [သတ္တေဝ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိယော၊ သေသာသဿတဒိဋ္ဌိယော။]

ထို၆၂-ပါးတွင်လည်း အမေး-အဖြေပြု၍ ပြောတတ်ကြသည်ကား (က)သဿတ၊ (ခ)ဥစ္ဆေဒ (ဂ)ဧကစ္စသဿတ (ဃ)အမရာဝိက္ခေပတို့သာ ဖြစ်ကြသည်။

* စူဠနိဒ္ဒေသ အဋ္ဌကထာ၊ ၉၈

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ထို၎-ပါးကို ထပ်၍ ချုံးလျှင် (က)သဿတ၊
(ခ)ဥစ္စေဒတို့သာဖြစ်ကြ၏။ ထပ်မံ၍ချုံးပြန်လျှင် အရင်း
ခံဖြစ်သော သက္ကာယဒိဋ္ဌိတစ်မျိုးသာ ကျန်တော့ သည်။
မှန်၏။ ၆၂-ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့သည်

သက္ကာယဒိဋ္ဌိမှ အရင်းခံကြ၍၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိမှ
ပေါက်ပွားသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ [ဒွါသဋ္ဌိဒိဋ္ဌိ
ယော ဥပ္ပဇ္ဇမာနာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ပမုခေနေဝ
ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ။]

ယခုခေတ်မှာ သဿတနှင့် ဥစ္စေဒပဲ များ

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ကစ္စာနအနွယ်
ဝင် ဖြစ်တဲ့ ရဟန်းအား ဤသို့ ဟောတော်မူသည်-
* “ဒွယနိဿိတော ခေါ ကစ္စာန လောကော၊
ယေဘုယျေန အတ္ထိတဉ္စေဝ နတ္ထိတဉ္စ”
ကစ္စာန-ကစ္စာနအနွယ်ဝင်ဖြစ်တဲ့ ရဟန်း၊ လောကော-
လူအပေါင်းသည်၊ ယေဘုယျေန-များသောအားဖြင့်၊
အတ္ထိတဉ္စေဝ-ရှိသည်၏ အဖြစ်လည်းကောင်း (ဝါ)
အမြဲရှိနေသည်၊ ခိုင်နေသည်၊ မြဲနေသည်ဟု ယူစွဲသော
သဿတဒိဋ္ဌိလည်းကောင်း။

နတ္ထိတဉ္စေဝ-မရှိသည်၏ အဖြစ်လည်းကောင်း၊
(ဝါ) မရှိဘဲဖြစ်သွားပြီးနောက် အဆက်အစပ်နောက်ထပ်
မရှိဘဲ ပြတ်သွားသည်ဟု ယူစွဲသော ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိ လည်း
ကောင်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဒွယနိဿိတော-နှစ်မျိုးအပေါ်
မှာ မှီပြီး နေတတ်၏။

အရပ်ထဲ လိုက်ပြီး စာရင်း ကောက်ကြည့်လျှင်
သဿတဒိဋ္ဌိသမားနှင့် ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိသမား၊ သည်(၂)မျိုးပဲ
ရှိမည် ဟူလို။

သဿတနှင့် ဥစ္စေဒတို့ သဘော

မဇ္ဈိမ ပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ
(ဒီဃနခသုတ်၊ နှာ-၁၄၃)
တ္ထေစ သဿတဒဿနံ အပ္ပသာဝဇ္ဇံ ဒန္တဝိရာဂံ၊
ဥစ္စေဒဒဿနံ မဟာသာဝဇ္ဇံ ခိပ္ပဝိရာဂံ၊ ကထံ?
သဿတဝါဒီ ဟိ ဣဓလောကံ ပရလောကဉ္စ
အတ္ထိတိ ဇာနာတိ၊ သုကတဒုက္ကဋ္ဌာနံ ဖလံ အတ္ထိတိ
ဇာနာတိ၊ ကုသလံ ကရောတိ၊ အကုသလံ ကရောန္တော
ဘာယတိ၊ ဝဋ္ဋံ အဿာဒေတိ၊ အဘိနန္ဒတိ၊ ဗုဒ္ဓါနံဝါ
ဗုဒ္ဓသာဝကာနံဝါ သမ္ဗုဒ္ဓိဘူတော သီယံ လဒ္ဓိံ ဇဟိတုံ
နသက္ကောတိ၊ တသ္မာ တံ သဿတဒဿနံ အပ္ပသာဝဇ္ဇံ
ဒန္တဝိရာဂန္တိ ဝုစ္စတိ။

ဥစ္စေဒဝါဒီ ပန ဣဓလောက ပရလောကံ
အတ္ထိတိ ဇာနာတိ [မူကွဲ နဇာနာတိဟုလည်း ပါရှိ]
သုကတဒုက္ကဋ္ဌာနံ ဖလံ အတ္ထိတိ ဇာနာတိ။ [မူကွဲ န
ဇာနာတိဟုလည်း ပါရှိ။] ကုသလံ နကရောတိ၊
အကုသလံ ကရောန္တော န ဘာယတိ၊ ဝဋ္ဋံ န
အဿာဒေတိ၊ နာဘိနန္ဒတိ၊ ဗုဒ္ဓါနံဝါ ဗုဒ္ဓသာဝ
ကာနံဝါ သမ္ဗုဒ္ဓိဘာဝေ သီယံ ဒဿနံ ပဟေတိ၊
တသ္မာ ဥစ္စေဒဒဿနံ မဟာသာဝဇ္ဇံ၊ ခိပ္ပဝိရာဂန္တိ
ဝုစ္စတိ။ ။

သဿတဒိဋ္ဌိရှိသူသဘော
၁။ ဟိုဘဝ ဒီဘဝ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်။

* နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ၊ ၂၅၇

တစ်ဘဝသာသနာ

- ၂။ ကောင်းတာ လုပ် ကောင်းကျိုးပေး၊ မကောင်းတာ လုပ် မကောင်းကျိုးပေး၏ဟု ယုံကြည်။
- ၃။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု။
- ၄။ အကုသိုလ်လုပ်ရမှာ ဝန်လေး။
- ၅။ ဘုရားနဲ့တွေ့တွေ့၊ ဘုရားတပည့်များနဲ့တွေ့တွေ့ နိဗ္ဗာန်ကို ချက်ချင်း မယူချင်သေး၊ ဘုံဘဝထဲမှာ ပျော်ချင်သေးသည်။

[သူကအပြစ်နည်းပါးသည်၊ ကျွတ်တမ်းဝင်ရန်နေးသည်။]

ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိရှိသူသဘော

- ၁။ ဟိုဘဝ ဒီဘဝ ရှိသည်ဟု မယုံကြည်။

- ၂။ ကောင်းတာလုပ် ကောင်းကျိုးပေး၊ မကောင်းတာလုပ် မကောင်းကျိုးပေး၏ဟု မယုံကြည်။
- ၃။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု မပြု။
- ၄။ အကုသိုလ်ကို ရဲရဲကြီး လုပ်နေ။
- ၅။ ဘုရားနဲ့တွေ့တွေ့၊ ဘုရားတပည့်များနဲ့တွေ့တွေ့ သစ္စာတရားတွေကို နာလိုက်ရလျှင် သူ့အယူကို စွန့်၍ ချက်ချင်း နိဗ္ဗာန်ရအောင် အားထုတ်သည်။

[သူက အပြစ်ကြီးသည်၊ ကျွတ်တမ်းဝင် မြန်သည်။]

“ဖိုလ်ဝင်စားတယ်” ဆိုတာ

ဤအကြောင်းအရာများနှင့်ပတ်သက်၍ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ဟောပြောချက်တို့မှ မူရင်းအတိုင်းယူ၍ တင်ပြပါမည်။ [မိုး(၃၀)နာ-၃၆၈မှ စ၍။]

- * ၁။ မဂ်နောက်က ဖိုလ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် လိုက်တယ်။
- ၂။ ဝိပဿနာနောက်ကတော့ ဖိုလ်အကြိမ်များစွာ လိုက်တယ်။

ဒါဖြင့် “ဖိုလ်ဝင်စား”တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကလေး နည်းနည်း ရှင်းပြပေးပါ့မယ်နော် (မှန်ပါ၊ ကိုင်း... ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ကြပါစို့ ဒကာ ဒကာမတို့...)

ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျလို့ရှိရင် ဓမ္မဖြစ်၍ ဓမ္မပျက်တာကလေးတွေ မတွေ့ပေဘူးလား (တွေ့ပါတယ် ဘုရား)

ဓမ္မဖြစ်၍ ဓမ္မပျက်တာကလေးတွေချည်း တွေ့တွေ့ တွေ့တွေ့နေတာက ဘယ်သူ့အမြင်တုံး (သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်အမြင်ပါ ဘုရား) သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်

ဆိုတာ သောတာပတ္တိဖိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆိုလိုတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)

ကောင်းပြီ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဓမ္မကလေးတွေ ဖြစ်၍ ဓမ္မကလေးတွေချည်းပျက်တာကို မြင်တော့တယ် (မှန်ပါ) ဘာမြင်ပါလိမ့် (ဓမ္မကလေးတွေ ဖြစ်ပြီး ဓမ္မကလေးတွေ ပျက်တာချည်း မြင်ပါတယ် ဘုရား)

ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဓမ္မကလေးတွေချည်း ဖြစ်လိုက်-ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက်-ပျက်လိုက်၊ အဲဒါတွေကို သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်က မြင်နေတာ (မှန်ပါ)

မြင်နေတော့ ဒါကလေးတွေ မြင်ရင်း မြင်ရင်း မတ္တနဲ့ တစ်ခါတည်း ဒီအမြင်ကလေးတွေဟာ ပထမတော့ ဒါကို မြင်နေသေးတာပဲ (မှန်ပါ)

မြင်ရာကနေပြီး သူကတော့ ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားတယ်၊ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်တယ်၊ ဒါတွေ မလာတော့ဘူး၊ “ဖျတ်”ဆို ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်ပျက်တွေ ချုပ်ပြီး နိရောဓသစ္စာဘက် အာရုံပြုကူးသွားတာပဲ (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်ကနေပြီး မဂ်မပါဘဲနဲ့ ကူးသွားတာ (မှန်ပါဘုရား)

* ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်၊ ၁၂၅၀

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သိ-ပယ်-ဆိုက်-ပွား မပါတော့ဘဲ

ဒကာ ဒကာမတို့ ဘယ်လို ကူးသွားပါလိမ့်
(ဖြစ်ပျက်ကနေပြီး မဂ်မပါဘဲနဲ့ကူးသွားပါတယ် ဘုရား)

အေး... ဖြစ်ပျက်ကနေပြီး “ဒုက္ခသစ္စာကို
ပိုင်းခြား၊ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်၊ နိရောဓသစ္စာကို
မျက်မှောက်ပြု၊ မဂ္ဂသစ္စာကို ပွားများ”၊ ဒီလို အစီအစဉ်
တွေ မလာတော့ဘူး၊ သစ္စာလေးပါး တစ်ပြိုင်နက်
မလာတော့ဘူး၊ (မှန်ပါဘုရား)

တစ်ခါတည်း ဒုက္ခသစ္စာလဲ ချုပ်ပြီးရော၊ နိရောဓ
သစ္စာကို အာရုံပြုပေါ်လာတာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ဒုက္ခသစ္စာချုပ်ပြီးတော့ နိရောဓသစ္စာပေါ်တာပဲ၊
အာရုံပြုသောအားဖြင့် ပေါ်လာတယ် (မှန်ပါ)

ဒါက နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်၊ ဒါက ဖိုလ်ဇောတွေ
ပေါ့ဗျာ (မှန်ပါဘုရား) [ပလတ်စတစ်ခွက်ကလေး
၂-လုံး ချပြသည်။]

ဝိပဿနာ ချုပ်သွားပြီး ဝိပဿနာနောက်က
ဘာလိုက်သတုံး (ဖိုလ်လိုက်ပါတယ် ဘုရား) ဖိုလ်
လိုက်လာတယ်၊ မဂ် လုံးဝမပါဘူး (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ဒကာ ဒကာမတို့ ဖိုလ်သည်ကား ဆို

လို့ ရှိရင် ဘာနဲ့ တည့်နေသတုံးဆိုတော့ ဒုက္ခသစ္စာ
ချုပ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်နဲ့ တည့်နေတယ် (မှန်ပါ)

ပထမ ဖိုလ်ပေါ်လာပြီး ပထမဖိုလ်နဲ့ တည့်နေ
တယ် (မှန်ပါ) ပထမဖိုလ်ချုပ်သွားတော့ ဒုတိယဖိုလ်နဲ့
တည့်နေပြန်တယ် (မှန်ပါ) နိဗ္ဗာန်ကတော့ အမြဲပေါ့ဗျာ၊
ဖိုလ်ကတော့ အလှည့်နဲ့ (မှန်ပါ)

ဒါဖြင့် “နိဗ္ဗာန် ဖလဿ”၊ ဒုတိယဇောကိုလဲ
“နိဗ္ဗာန် ဖလဿ အာရမ္မကာပစ္စယေန ပစ္စယော” ဆိုတဲ့
အတိုင်း မလာပေဘူးလား (လာပါတယ်ဘုရား)

နောက်တတိယဇောကိုရော “နိဗ္ဗာန် ဖလဿ”
ပါပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ချည်း တွေ့နေတာပဲ (မှန်ပါ) ဒါဖြင့်
နိဗ္ဗာန် ဘယ်လောက်ထိအောင် တွေ့နိုင်သတုန်း မေးလို့
ရှိရင်ဖြင့် အရေအတွက်မရှိဘူး၊

နိဗ္ဗာန် ဘယ်လောက် တွေ့ရမှာတုံး (အရေ
အတွက် မရှိအောင် တွေ့ရမှာပါ ဘုရား) အရေအတွက်
မရှိအောင် တွေ့ရမှာဆိုတော့ ဒါဟာ “ဖလဿမာပတ်ဝင်
စားတာ” လို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့၊ ဖိုလ်စိတ်နဲ့ချည်း
နေတော့တာပဲ (မှန်ပါ) ရှင်းပြီနော် (ရှင်းပါပြီဘုရား)

ကျမ်းဂန်အဆိုနှင့်လည်း ညီညွတ်

ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် အဋ္ဌကထာ၊ ပထမအုပ်၊ မျက်နှာ-
၂၆၀၊ ဖလဉာဏနိဒ္ဒေသဝဏ္ဏနာအခန်းတွင်လည်း-

“ဥပ္ပဇ္ဇတီတိ မဂ္ဂါနန္တရံ သင်္ကံဝါ
ဒွိက္ခတ္တံဝါ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖလဿမာပတ္တိ-
ကာလေ ပန ဗဟုက္ခတ္တံ၊ နိရောဓါ
ဝုဋ္ဌဟန္တဿ ဒွိက္ခတ္တံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ”

ဟု ဖွင့်ပြထား၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်တယ်
ဆိုတာ မဂ်ရဲ့နောက်မှာ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ကြ၏။

ဖိုလ်ဝင်စားနေတဲ့အခါမှာတော့ အကြိမ်များစွာ ဖြစ်သည်၊
နိရောဓမာပတ်မှ ထတဲ့အခါမှာ ဖိုလ်စိတ် နှစ်ကြိမ်
ဖြစ်၏။” ဤသို့ ဖွင့်ဆိုထားသည်နှင့်လည်း ကိုက်ညီ
သည်။ ဤကား အရိယာဖြစ်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ် “ဖိုလ်ဝင်
စား”ပုံကို ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

ပုထုဇေဘဝက သောတာပန်အဖြစ်သို့ တက်ရာ
၌ကား မဂ်နောက်က ဖိုလ်တစ်ကြိမ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်
ကြိမ်မျှသာ ဖြစ်သည်-တဲ့။

တစ်ဘဝသာသနာ

နိဗ္ဗာန်ဟာ ရုပ်လား နာမ်လား

“နိဗ္ဗာန်”ဆိုတာ ရုပ်တွေ နာမ်တွေ ချုပ်ငြိမ်းနေတဲ့ သဘော၊ နိရောဓဖြစ်နေတဲ့ သဘောပဲ (မှန်ပါ) ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ရုပ်တွေ နာမ်တွေ မရှိဘူး၊ (မှန်ပါ) မိမိသူတစ်ပါးအများသူငါတို့၏ သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်မျိုး လုံးဝမရှိတဲ့နေရာ၊ (မှန်ပါဘုရား)

မေး- ဒီလိုဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ဟာ ရုပ်ဓမ္မလား၊ နာမ်ဓမ္မလား၊ ဘယ်အထဲ ထည့်မလဲ။

* ဖြေ- နိဗ္ဗာန်ဟာ နာမ်ဓမ္မပါ။ နာမ်အမျိုးအစားထဲ ထည့်ရပါမည်။

ဤသို့လျှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် မိန့်မြွက်ထားပါသည်။ [သစ္စာအနက် ၁၆-ချက်၊ ဒု၊ ၁၀၃။] စောစောက “နိဗ္ဗာန်”ဆိုတာ ရုပ်နာမ် လုံးဝ မရှိဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ယခု တစ်ဖန် နိဗ္ဗာန်ဟာ “နာမ်ဓမ္မ”လို့ ဆိုပြန်ပြီ၊ ဘယ်သို့ မှတ်ရပါမည်လဲ။

ဪ... အများ သူငါတို့သန္တာန်မှာ ဖြစ်တဲ့ နာမ်ဓမ္မမျိုး မရှိဘူး-လို့ ပြောခဲ့တာပါ။ အများသူငါတို့ သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ နာမ်ဓမ္မက (ဥပါဒ်-ဋီ-ဘင်) (ဖြစ်-တည်-ပျက်) အတိုကောက်အားဖြင့် (ဖြစ်-ပျက်)နေကြတယ် (မှန်ပါ) ဖြစ်ပျက်မျိုးထဲက (မှန်ပါ ဘုရား)

“နိဗ္ဗာန်”ဆိုတဲ့ နာမ်ဓမ္မမျိုးကျတော့ (ဖြစ်-ပျက်) မရှိဘူး၊ ဖြစ်-ပျက် မရှိတဲ့ နာမ်ဓမ္မတစ်မျိုးလို့ မှတ်ကြရမယ် (မှန်ပါဘုရား)

ထို့ပြင် တစ်မျိုး တိုး၍ မှတ်ရဦးမှာက အများ သူငါတို့သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်ကြတဲ့နာမ်တရားတွေဆိုတာ အဝေးကို လှမ်းပြီး အာရုံယူကြတာ (မှန်ပါ) အဝေးမှာ ရှိတဲ့အာရုံတွေဆီကို လှမ်းပြီး ညွှတ်ကြရတာ (မှန်ပါ) ကိုယ်က သူ့ဆီကို သွားညွှတ်ကြရတဲ့သဘောမျိုး (မှန်ပါဘုရား)

“နိဗ္ဗာန်”ဆိုတဲ့ နာမ်တရားမျိုးကျတော့ အဲလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြောင်းပြန် (မှန်ပါ) “ငါ့ကို ညွှတ်ကြ၊ ငါ့ကို ရှိခိုးကြ၊ ငါ့ကို ဦးတိုက်ကြ၊ ငါ့ဆီကို လာကြ” ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး၊ (မှန်ပါ) သူနဲ့ဆိုင်ရာ မဂ်စိတ်ဖိုလ်စိတ် တွေက သူ့ဆီကို ညွှတ်ကြရတာ (မှန်ပါဘုရား)

ဖလသမာပတ်ဝင်စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် နာရီ ပေါင်းများစွာ ဝင်စားနိုင်တယ် (မှန်ပါ) ဖိုလ်စိတ်တွေနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုနေတာ (မှန်ပါ) နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ နာမ် ကတော့ အာရုံအပြုခံ (မှန်ပါဘုရား) သူ့ဆီကို ညွှတ် ကြရတာ (မှန်ပါ)

နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ကိုချည်း (၇)ရက်တိတိ ညွှတ်နေနိုင်ကြတယ် (မှန်ပါ) အာရုံပြုနေနိုင်ကြတယ် (မှန်ပါဘုရား) နိဗ္ဗာန်က အညွတ်ခံ (မှန်ပါ) အညွတ်ခံနာမ် (မှန်ပါဘုရား)

* ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်အဋ္ဌကထာ၊ ပ၊ ၁၀၂။
နိဗ္ဗာန် အာရမ္မဏာဓိပတိပစ္စယတာယ အတ္တနိ အနဝဇ္ဇဓမ္မေ နာမေတိ။ ။

ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်၊ ဌ၊ ပရိညေယျအခန်းမှ

နာမန္တိ စတ္တာရော ခန္ဓာ အရူပိနော၊ နိဗ္ဗာနဉ္စ၊ စတ္တာရော ခန္ဓာ နမနဋ္ဌေန နာမံ၊ တေ ဟိ အာရမ္မဏာဘိမုခါ နမန္တိ၊ သဗ္ဗမ္ပိ နာမနဋ္ဌေန နာမံ၊

စတ္တာရော ဟိ ခန္ဓာ အာရမ္မဏေ အညမညံ နာမေန္တိ။ နိဗ္ဗာန် အာရမ္မဏာဓိပတိပစ္စယတာယ အတ္တနိ အနဝဇ္ဇဓမ္မေ နာမေတိ။ ။

* ပဋိသံ၊ ဌ၊ ပ၊ ၁၀၂

(ပဋိသံ၊ ဌ၊ ပ၊ ၁၀၂)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဓိပ္ပာယ်ဘာသာပြန်ကား-

“နာမ်” ဆိုတဲ့ နေရာမှာ နာမ်ခန္ဓာ ၄ပါးနှင့် နိဗ္ဗာန်ပါဝင်၏။ နာမ်ခန္ဓာ ၄ပါးတို့သည်ညွတ်တတ်သောကြောင့် နာမ်ဟု ခေါ်ရ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့တွေဟာ အာရုံသို့ ရှေးရှုမျက်နှာမူလျက် ညွတ်တတ်ကြကုန်၏။

နာမ်တရား အားလုံးပင် ညွတ်စေတတ်သောကြောင့် နာမ်မည်၏။ ဟုတ်ပါသည်။ နာမ်ခန္ဓာ ၄ပါးတို့သည် အာရုံအတွင်း၌ အချင်းချင်း ညွတ်စေကြကုန်၏။

နိဗ္ဗာန်သည်ကား အာရမ္မဏာဓိပတိ ပစ္စည်း၏ အဖြစ်ဖြင့် မိမိထံသို့ အပြစ် မရှိသော တရားတို့ကို ညွတ်စေ၏။

မှတ်ချက်။ ။မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ဤပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်အဋ္ဌကထာကိုလည်း ကြည့်ရှုထားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် မိမိ ကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိချက်နှင့်လည်း ပေါင်းစပ်၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မိန့်မြွက်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နိဗ္ဗာန်ဟာ သာယာအေးငြိမ်းမှုကို ပေး

ဖလသမာပတ်ဝင်စားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် နာရီပေါင်းများစွာ ဝင်စားနိုင်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုနေတဲ့ ဖိုလ်စိတ်တွေချည်း ဖြစ်နေတာ (မှန်ပါ)

ဖလသမာပတ် ဝင်စားနေတုန်းမှာဆိုရင် ဖိုလ်စိတ်တွေဟာ နိဗ္ဗာန်နဲ့ တစ်ခါတည်း တွဲနေတာ (မှန်ပါ) နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုနေတော့တာ (မှန်ပါ)

ဒါ့ကြောင့် “နိဗ္ဗာန်” ဆိုတာ သာမည ပျော်စရာ မဟုတ်ဘူး။ အလွန်အလွန် ပျော်စရာ၊ အလွန်အလွန် ကြည်နူးစရာဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့ (မှန်ပါ)

ဒါ့ကြောင့်လဲ “အမာနုသီ ရတိ ဟောတိ” လို့ မိန့်တော်မူကြတာပဲ (မှန်ပါ) အဓိပ္ပာယ်ကတော့ “လူတို့ ချမ်းသာနဲ့ မတူသော ချမ်းသာ” လို့ ဆိုလိုတယ် (မှန်ပါ)

မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံမပြုဘဲ နေကို မနေနိုင်ဘူးတဲ့ (မှန်ပါ)

ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ဟာ အေးငြိမ်းချမ်းသာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှတဲ့ နာမ်ခမ္မတစ်မျိုးပဲ (မှန်ပါ) အစဉ်အမြဲ ခိုင်မြဲနေတဲ့ နာမ်ခမ္မ၊ နိစ္စ၊ ရူဝ တရား (မှန်ပါ)

နိဗ္ဗာန်ဟာ အကောင်းတကား အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့ မွေးသေတွေ၊ ဖြစ်ပျက်မသာတွေ မမြင်ရလို့ပဲ (မှန်ပါ)

ဟိုတုန်းကတော့ ကြည့်လိုက်တိုင်း ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ မသာတွေချည်း မြင်နေရတယ် (မှန်ပါ)

အခု နိဗ္ဗာန်ကတော့ အဲလို မဟုတ်ဘူး။ မသာတွေကို မမြင်ရဘူး။ မသာပွဲကို မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဒီနေရာဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဤသည်တို့ကား မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဟောပြောချက်တို့မှ ကောက်နုတ် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သစ္စာအနက် ၁၆-ချက်စာအုပ်၊ နိရောဓသစ္စာ အခန်းမှ ဖြစ်ပါသည်။

ထီးနန်းစည်းစိမ်တွေဆိုတာ အလကား

နိဗ္ဗာန်ဟာ သက်သာမှုကို ပေးတယ်၊ အေးငြိမ်းမှုကို ပေးတယ်၊ ချမ်းသာမှုကို ပေးတယ်၊ ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ဟာ ချမ်းသာသုခအစစ်ကြီးပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒါကြောင့်လဲ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ (စားရေး သောက်ရေး ကိစ္စကလေးတွေ ပြီးပြီဆိုရင်) ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုနေကြတော့ တာပဲ (မှန်ပါ)

ဤမျှလောက် အေးငြိမ်းချမ်းသာမှုတွေကို သိကြ လို့လဲ သူဌေးသူကြွယ် ကုန်သည် ပွဲစားတွေဟာ သူတို့ စည်းစိမ်တွေကို စွန့်လွှတ်နိုင်ကြတာပဲ (မှန်ပါ)

မင်းညီမင်းသား အမတ်ကြီးတွေလဲ ထို့အတူပဲ စွန့်လွှတ်နိုင်ကြတာပဲ (မှန်ပါ) အချို့ရှင်ဘုရင်ကြီးတွေ ဆိုရင် ထီးနန်းကို စွန့်ခဲ့ရတယ်၊ တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုလုံးကို စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ကြတာပဲ (မှန်ပါဘုရား)

ကာလသုံးပါးလုံးမှာ နိဗ္ဗာန်မရှိ

* တစ်နေ့သောအခါတွင် မိလိန္ဒမင်းကြီးက အရှင်နာဂသိန်အား လျှောက်ထားမေးမြန်းသည်။

“အရှင်ဘုရား... ဝိပဿနာတရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ရရှိ ရောက်ဖို့ရာ နိဗ္ဗာန်ကြီးက စောစောကတည်းက အသင့်စောင့်နေတာပါ လား ဘုရား”

“ဟာ... ဒီလို စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အတိတ်ကာလအနေနဲ့ ရှိနှင့်တာ မဟုတ်ဘူး ဒကာကြီးရ”

“ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကြီးက နောင်ကျမှ ပေါ်လာမှာ လား ဘုရား”

“အဲဒီလိုလဲ အနာဂတ်အနေမျိုးနဲ့ ပေါ် လာမှာ မဟုတ်ဘူး ဒကာကြီးရ”

“ဒါဖြင့် ပစ္စုပ္ပန် ကာလမှာပဲ နိဗ္ဗာန်ကြီးက (ဘုံနန်းပြာသာဒ်ကြီးလို) အမြဲတမ်း ရပ်တည်ပြု နေမှာလား ဘုရား”

“ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ...၊ ဒကာကြီး မေးတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

[မိလိန္ဒပဉ္စ၊ ၃၀၉၊ နိဗ္ဗာန် န အတိတ်၊ န အနာဂတ်၊ န ပစ္စုပ္ပန်။]

“ဒါဖြင့် အရှင်ဘုရား မိန့်ဆိုချက်အရ ခုတိုင်း ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ဟာ ကာလသုံးပါးလုံးမှာ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒကာကြီး...”

“ကာလသုံးပါးလုံးမှာ မရှိဘူးဆိုရင် ဒီနိဗ္ဗာန် ကြီးဟာလဲ မရှိဘူးပေါ့ ဘုရား၊ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာ ပဲ-”

“ဟာ... ဒီလိုလဲ မပြောရဘူး ဒကာကြီး ရဲ့”

“ဒါဖြင့် အရှင်ဘုရားဟာက ဘယ်လို မှတ်ရ မှာလဲ ဘုရား”

“ကဲ... ဒကာကြီး၊ ဒီလိုဆိုရင်... ဥပမာနဲ့ ပြောပါမယ်၊ ဥပမာနဲ့ ပြောရင် နားလည်မှာပါ (မှန်ပါဘုရား)

* မိုး(၃)နှာ-၃၃၉ * မိလိန္ဒပဉ္စ-၃၀၉

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပွတ်ဖန်များ ပူ၊ ပူဖန်များ မီးဖြစ်

“လက်မလောက် တုတ်တဲ့ သစ်သားချောင်း
အခြောက် တစ်တောင်လောက် ၂-ခု ယူခဲ့ပါ”

“မှန်ပါ ယူခဲ့ပါပြီ ဘုရား”

“တစ်ချောင်းကို မျက်နှာပြင်ရအောင် နည်းနည်း
ဓားနဲ့ ပါးပုတ်” (မှန်ပါဘုရား) ပီးတော့
အောက်က တုံးလုံးလဲ့ခံထား (မှန်ပါဘုရား)

ကျန်တဲ့တစ်ချောင်းကို အဲဒီအောက်ခံ
သစ်သားပေါ်မှာ ထောင်ပြီး (လက်ပွတ်စူးနဲ့
လှည့်သလို) လှည့်ပေး၊ အမြန်နှုန်းလှည့်ပေး၊
ပွတ်ပေး (မှန်ပါ)

ကြာတော့ သစ်သားမှုန့်ကလေးတွေ

ထွက်လာမယ် (မှန်ပါ) မရပ်နဲ့၊ ဆက်ပွတ်
ဆက်ပွတ်၊ အမြန်နှုန်းနဲ့ပွတ် (မှန်ပါဘုရား)

ကြာတော့ပူလာမယ်၊ (မှန်ပါ) ပူလာလဲ
ဆက်ပွတ်၊ မရပ်နဲ့၊ ဆက်ပွတ် (မှန်ပါဘုရား)
ပူလွန်းမက ပူလာတော့ အမှုန့်ကလေးတွေကို
မိစွဲ လာမယ် (မှန်ပါ) ပွတ်ဖန်များတော့ ပူ၊
ပူဖန်များတော့ မီးဖြစ်လာပြီး မီးရလာတယ်
ဒကာကြီးရ (မှန်ပါဘုရား)

[မိလိန္ဒပဉ္စာ၊ ၃၁၂၊ ဒွေ ကဋ္ဌာနိ သဃံဋ္ဌေန္တော
အဂ္ဂိ အဓိဂစ္ဆတိ၊ ဧဝမေဝ ခော မဟာရာဇ
အတ္တိ နိဗ္ဗာန်။]

အလုပ်လုပ်တဲ့သူအဖို့မှာတော့ ရှိ

အေး.... အဲဒီမှာမေးမယ်၊ စိစစ်ကြမယ်
ဒကာကြီးရ (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီရလာတဲ့မီးဟာ အောက်ကခံတဲ့
သစ်သားထဲမှာ ပါသလား (မပါပါ ဘုရား)

အပေါ်က ထောင်ပြီးပွတ်တဲ့ သစ်သား
ထဲမှာရော ပါသလား (မပါပါဘုရား) မပါဘူး
ဒကာကြီးရ (မှန်ပါ)

ဒါပေမယ့် ပွတ်ဖန်များတော့ ပူလာ
တယ်၊ ပူဖန်များတော့ ပူလွန်းမက ပူလာတော့
မီး ဖြစ်လာတယ် (မှန်ပါဘုရား)

အကယ်၍ အဲဒီသစ်သားချောင်း အ
ခြောက် ၂-ခုကို မပွတ်ဘဲနဲ့ ဘေးနား အသာ
ချထား၊ မီး ရပါ့မလား (မရနိုင်ပါဘုရား)
ဒီသစ်သား-ဒီသစ်သားပဲနော် (မှန်ပါဘုရား)

ဒါဖြင့် ပွတ်တဲ့ သူ့အဖို့ မီး ရတယ်၊
(မှန်ပါ) မပွတ်တဲ့သူ့အဖို့ (မီး မရပါဘုရား)
အဲဒီသဘောပဲ ဒကာကြီးရ၊ အလုပ်လုပ်တဲ့သူ
အဖို့ နိဗ္ဗာန်ရှိတယ် (မှန်ပါဘုရား) အလုပ်မလုပ်
တဲ့သူ့အဖို့ဘယ်တော့မှ နိဗ္ဗာန်မရှိဘူး (မှန်ပါ)

ကာလသုံးပါးလုံးမှာပဲ နိဗ္ဗာန် မရှိဘူး(မှန်ပါ
ဘုရား) အဲဒါပြောတာပါ (မှန်ပါ)

အဲ... အလုပ် လုပ်တဲ့ သူ့အဖို့တော့
နိဗ္ဗာန်ပေါ်လာမယ် (မှန်ပါ) ဘယ်ကာလလို့
ပြောမလဲ (ပစ္စုပ္ပန်ကာလ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဘုရား)
ဟုတ်တယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာလပဲ (မှန်ပါ)

ဒါကို သာဓကပြနိုင်ပါတယ်၊ ပဋ္ဌာန်း
ပါဠိတော်ကို သာဓက ထုတ်မယ် (မှန်ပါ)

“နိဗ္ဗာန် မဂ္ဂဿ၊ နိဗ္ဗာန် ဖလဿ
အာရမ္မဏ ပစ္စယေန ပစ္စယော”တဲ့၊
နိဗ္ဗာန်ကြီးက မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်အား အကြည့်
ခံ အာရုံအဖြစ်နဲ့ ကျေးဇူးပြုတယ်-တဲ့ (မှန်ပါ
ဘုရား)

ဘယ်ကာလဖြစ်မလဲ(ပစ္စုပ္ပန်ကာလဖြစ်ပါမယ်
ဘုရား) ဟုတ်တယ် ပစ္စုပ္ပန်ကာလ (မှန်ပါ
ဘုရား)

မှတ်ချက်။ ။ဤသည်တို့ကား မိုးကုတ်ဆရာ
တော် ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ဟောပြောချက်တို့မှ
ကောက်နုတ်ချက်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

နိဗ္ဗာန်မှာ ပဒဋ္ဌာန်မရှိ

သမုဒယသစ္စာ၊ ဒုက္ခသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ-လို့ သစ္စာ၄-ပါးရှိသည်။ ထိုတွင် သမုဒယနှင့် ဒုက္ခတို့က အယုတ်သစ္စာ ၂-ပါး၊ မဂ္ဂနှင့် နိရောဓတို့က အမြတ်သစ္စာ ၂-ပါး ဖြစ်ကြ၏။

တစ်ဖန် အယုတ်သစ္စာ ၂-ပါးထဲတွင် သမုဒယက အကြောင်း၊ ဒုက္ခက အကျိုးဟူ၍ ခွဲခြားနိုင်သေးသည်။

အမြတ်သစ္စာ ၂-ပါးထဲတွင်ကား မဂ္ဂက အကြောင်း၊ နိရောဓက အကျိုးဟု ခွဲခြား၍မရ၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် “နိရောဓ”ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ

အသင်္ခတ ဓမ္မ ဖြစ်၏။ မည်သူကမျှ မပြုလုပ်အပ်၊ အစကတည်းက ရှိပြီးသား တရား။

သူ့ကို မည်သည့်တရားက ပြုလုပ်၍ ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ဆိုလို့မရ၊ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ အကျိုးတရားမဟုတ်၊ နိဗ္ဗာန်ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့အကြောင်းတရားလည်းမရှိ၊ နိဗ္ဗာန် ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ ဇနက-နိဗ္ဗတ္တက အကြောင်းမျိုးမရှိ၊ ဒါ့ကြောင့် ဒါကို “နိဗ္ဗာန်မှာ ပဒဋ္ဌာန်မရှိ”ဟု ဆိုကြသည်။ “အကြောင်းတရားမရှိ”ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်၏။ [ပဒဋ္ဌာန်=နိဗ္ဗာန်သော အကြောင်း၊ ပြီးစေတတ်သော အကြောင်း၊] နိဗ္ဗာန်မှာ မှ အကြောင်းတရား မရှိ-ဟု ဆိုလိုသည်။]

အစကတည်းက ရှိနေသော ဟိုဘက်ကမ်း

အနည်းငယ်ချဲ့၍ ဆိုပါဦးမည်။ ပရမတ္ထတရားတိုင်းမှာ (လက္ခဏာ၊ ရသာ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်၊ ပဒဋ္ဌာန်)ဆိုတဲ့ အင်္ဂါလက္ခဏာတွေ ပါရမီ ထုံးစံ ဖြစ်၏။ သို့သော် နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ပရမတ္ထတရားမှာတော့ ထိုလေးမျိုးတွင် “ပဒဋ္ဌာန်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားမရှိ”ဟု ဆိုလိုသည်။

နိဗ္ဗာန်သည် အလုပ်လုပ်သူအဖို့ အစကတည်းက သူ့သဘာဝအတိုင်း အချိန်ကျလျှင် ပေါ်လာရမည့်တရား ရှိပြီးတရား ဖြစ်၏။ ဟိုဘက်ကမ်းနှင့် တူသည်။

မဂ္ဂသစ္စာကား လှေနှင့် တူ၏။ ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်အောင် လှေဖြင့် သွားသလို ဖြစ်သည်။ လှေနှင့် ဟိုဘက်ကမ်းတွင် ဟိုဘက်ကမ်းဖြစ်အောင် လှေက လုပ်သည် မဟုတ်၊ ရှိပြီးဖြစ်သော ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်အောင် လှေဖြင့် သွားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

ထို၂-မျိုးတွင် လှေကအကြောင်း၊ ဟိုဘက်ကမ်းက အကျိုး-ဟု ခွဲခြား၍မရသလို မဂ္ဂကအကြောင်း၊ နိရောဓက အကျိုးဟု ခွဲခြား၍မရ။

လှေဆိုတာ ဖြစ်စေတတ်တဲ့ ဇနက-နိဗ္ဗတ္တက

အကြောင်းမျိုး မဟုတ်၊ ရောက်စေတတ်တဲ့ “သမ္မာပက” အကြောင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအတူ မဂ္ဂသစ္စာသည်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ ဇနက-နိဗ္ဗတ္တက အကြောင်းမျိုးမဟုတ်၊ ရောက်စေတတ်တဲ့ “သမ္မာပက” အကြောင်းမျိုးဟူ၍သာ ဆိုလိုရသည်။

တစ်ဖန်လည်း နိဗ္ဗာန်ဟာ အကျိုးတရားဆိုလျှင် အကြောင်းတရားရှိရဦးမည်။ အကြောင်းပျက်တဲ့အခါ အကျိုးတရားနိဗ္ဗာန်လည်း ပျက်ရပေဦးမည်။

နိဗ္ဗာန်ကား ထိုသို့ ပျက်သည့်တရား မဟုတ်၊ အမြဲရှိသော တရား၊ နိစ္စ၊ ဓုဝါ၊ သဿတ တရား။

အကြောင်း မရှိတဲ့တရား၊ ထို့ကြောင့် အပစ္စယ၊ (ဥပါဒ်-ဋီ-ဘင်)အနေနဲ့ ဖြစ်တာ မဟုတ်တဲ့အတွက် အပဝတ္တ၊ အဇာတိ၊ ဘယ်သူမှ ပြုပြင်တာ မဟုတ်လို့ အသင်္ခတ။

ပျက်စရာ သေစရာ မရှိတဲ့အတွက် အမတ၊ အတ္တမဟုတ်တဲ့အတွက် အနတ္တ၊ ချမ်းသာတကာ၊ ချမ်းသာ အစစ်ကြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် သုခသာ ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နိဗ္ဗာန်နှင့်ပတ်သက်၍

၁။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက နိဗ္ဗာန်နှင့်ပတ်သက်၍ အမိန့်ရှိပါသတဲ့-
 “နိဗ္ဗာန်မှာ အကြောင်းမရှိ၊
 အကြောင်းမရှိတဲ့အတွက် အကျိုး
 မရှိဘူး-လို့ ယူလျှင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ။
 တစ်ခါ နိဗ္ဗာန်မှာ အေးချမ်းတဲ့
 သဘောရှိတယ်-လို့ ယူပြန်လျှင်လဲ
 သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပြန်ရော။
 အဲဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကို ပြောလို့

မဖြစ်ဘူး” တဲ့။
 ၂။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့-
 “နိဗ္ဗာန်ကို ပြောတော့မယ်ဆိုရင်
 လက်ပိုက်နေဗျ” တဲ့။
 မှတ်ချက်။ ။ဆရာတော် ဘုရားကြီး ၂-
 ပါး၏ မိန့်ကြားချက်တို့မှာ စကားလုံးချင်း မတူကြ
 သော်လည်း ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ် အတူတူပင် ဖြစ်၏။
 [ရန်ကုန်မြို့၊ ငွေပန်းထိမ် ဒကာ ဦးညီလေးက ပြောပြ
 ခြင်း ဖြစ်သည်။]

ဖြစ်စေတာမဟုတ် ရောက်အောင်ပို့တာ

ဤနေရာတွင် မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် မိန့်မြွက်သော အချက်တို့ကိုလည်း ကောက်နုတ် ဖော်ပြပါဦးမည်။ [မိုး (၁၇) နှာ-၂၉၉]
 “ ဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီး ပြောချင်တာက-
 (က) မဂ်က နိဗ္ဗာန်ကို အကျိုးပေးတာလား
 (ခ) နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်အောင် ပို့တာလား-လို့
 မေးရင် အကျိုးပေးတယ်လို့ မယူကြနဲ့၊ ရောက်အောင် ပို့တယ်လို့သာ ယူကြ (မှန်ပါဘုရား)
 ဒီပြင်ဟာတွေကတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ အကျိုး၊ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့အကျိုးလို့ ပြောစရာ ရှိတယ်၊ (မှန်ပါ) မဂ်ကတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး၊ အကျိုးပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးက နိဗ္ဗာန်ကို

ရောက်အောင် ပို့တယ်လို့သာ ယူကြ (မှန်ပါဘုရား) နိဗ္ဗာန်ကို မဂ္ဂင်ကဖြစ်စေတာလားလို့ မေးရင် ဖြစ်စေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ဟာဘယ်သူလုပ်လို့မှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး (မှန်ပါ) နိဗ္ဗာန်ကို ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းတရား မရှိ။
 ဒကာကြွယ်တို့၊ ဒကာသစ်တို့၊ ဦးလှဘူးတို့က နားကြီးကြီးနဲ့ ထောင်ကြပါ။ နိဗ္ဗာန်မှာနေက သဘောနဲ့ ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းတရား မရှိ (မှန်ပါဘုရား) ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းတရား ရှိခဲ့သော်-ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းတရား ပျက်ရင် နိဗ္ဗာန်ကြီးလည်း ပျက်နေရ လိမ့်ဦးမယ် (မှန်ပါဘုရား)

တကယ်တော့ ကံမဟုတ်၊ ဉာဏ်သာလျှင်ဖြစ်

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးက နိဗ္ဗာန်ကို နေက သဘောနဲ့ ဖြစ်စေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမ္ပပက သဘောနဲ့ ရောက်စေ တာသာ ဖြစ်တယ် (မှန်ပါဘုရား) ရှိပြီသား နိဗ္ဗာန်

သို့ ရောက်အောင် ပို့တာ (မှန်ပါ) ဒါဖြင့် မဂ္ဂင်တွေက နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်အောင်ပို့တဲ့ ရောက်ကြောင်းသာ ဖြစ်တယ်၊ (မှန်ပါ) ဖြစ်ကြောင်း

တစ်ဘဝသာသနာ

တော့မဟုတ်ဘူး (မှန်ပါဘုရား) ဒါ သေသေချာချာ မှတ်ကြနော် ဒကာကြွယ်တို့က (မှန်ပါဘုရား) ကိုင်း... ဒါဖြင့် အမဲကံ၊ အဖြူကံ၊ အမဲအဖြူ ရောတဲ့ကံလို့ ၄ မျိုး ရှိတယ် (မှန်ပါ)

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးက ဘယ်အမျိုးထဲ ပါသလဲ (အမဲ အဖြူ မရောတဲ့ကံထဲ ပါပါတယ်ဘုရား) အေး ... အမဲအဖြူ မရောတဲ့ ကံဆိုတော့ အမဲအဖြူ မရောတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အကျိုးပေးရမှာပေါ့ (မှန်ပါဘုရား)

အင်း...အဲဒီလို ကံလို့-အကျိုးပေး-လို့ ဆိုပင် ဆိုငြားသော်လည်း တခြား ကံတွေလို အကျိုး ပေးတာ

မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးက ရှိနေပြီးဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်အောင်ပို့ပေးခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်တာပါတဲ့ (မှန်ပါ ဘုရား) ဉာဏ်နားကြီးကြီးနဲ့ ထောင်မှ ဖြစ်မယ်နော့ (မှန်ပါဘုရား)

ကံတွေနဲ့ရောပြောလိုက်တော့ သူ့ကို ကံထင်နေ ကြတယ် (မှန်ပါ) ကံဆိုရင် အကျိုးပေးမယ် (မှန်ပါ ဘုရား) ကံမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ သူဟာ ဉာဏ်ပါ (မှန်ပါ) ဖြစ်စေတဲ့အကြောင်း မဟုတ်။ ရောက်အောင် ပို့ပေးတဲ့ အကြောင်းသာ ဖြစ်တယ် (မှန်ပါဘုရား)

တောင်ပုံရာပုံအလား မြင့်မားဖွယ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလ တရားဟော လာခဲ့သည်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မတိုင်မီက ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ထိုစဉ်ကမူ ဝိပဿနာတရားချည်း မဟုတ်ပေ။ ယဉ်ကျေးမှုသဘောကို သုတ္တန်တို့ဖြင့် နှော့၍ ဟောခဲ့ခြင်း မျိုးလည်း ပါသည်။

မိုးကုတ်မြို့၊ ပတ္တမြားမြေ၊ ဘော်ပတန်းဂူကြီးမှ ထွက်ပြီးနောက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးနောက်ပိုင်း တွင်မှ အဘိဓမ္မာကို အခြေခံ၍ ဝိပဿနာတရားချည်း ဟောလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် အသံဖမ်းစက်များ မပေါ်သေး၍ ဟောပြီးပျောက်-ဟောပြီးပျောက် ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ အသံဖမ်း စက်များ ရရှိပြီးနောက် ၁၉၅၄-ခုနှစ် နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ ဆရာတော်ကြီး၏ တရားတော် တို့ကို ကြိုးကြား-ကြိုးကြား ဖမ်းယူလာခဲ့ကြသည်။ အချို့လည်း ပျောက်ပျက်ကုန်ကြ၏။

အများဆုံး ဖမ်းယူလာခဲ့နိုင်သည်မှာ ၁၉၅၉၊ ၆၀၊ ၆၁၊ ၆၂-ခုနှစ်တို့တွင် ဖြစ်ကြ၏။ အချို့တရား တို့ကား မကျွမ်းကျင်၍ ဖမ်းယူစဉ်ကပင် အသံတွေ ပျက်ကုန်သည်လည်း ရှိကြ၏။ အချို့ကား ဖမ်းယူပြီးမှ ပျောက်ပျက်ကုန်သည်လည်း ရှိကြသည်။

ယခုအခါ ရနိုင်သမျှ လိုက်လံစုဆောင်းရာတွင် ပင် တစ်နာရီဟော တရားတိပ်ခွေပေါင်း (၁၃၀၄)ခွေ၊ တစ်ထောင်နှင့်သုံးရာလေးခွေ တွေ့ရှိရလေသည်။

မေတ္တာ ကရုဏာတရားအပြည့်ထား၍ ဟော ကြားခဲ့သော သစ္စာတရားတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ကိုင်ဖမ်းဆုပ်ယူ ၍ ရစကောင်းသော စကားလုံးများ၊ အစိုင်အခဲ အထု အထည်ဒြပ်ရှိသော စကားလုံးများသာ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ပုံ၍ ထပ်၍ ထားပါက (စကားလုံးအပုံကြီးမှာ) ဆရာတော် ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်လုံးတော် အရပ်တော်ထက် များစွာ မြင့်မောက်ကြီးမားပြီး တောင်ပုံ-ရာပုံအလား ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ် သာသနာပြုကြခြင်း

ဤနေရာတွင် အမရပူရတစ်မြို့တည်းနေ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ပြလိုပါသေး၏။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးနှင့် သက်တူရွယ်တူ၊ မွေးခုနှစ်တူဖြစ်သော ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသကလည်း ထိုအချိန်က သံဃာတော်တွေ မြောက်မြားစွာဖြင့် အမရပူရမြို့မှာပင် စာပေတွေ ချပို့၊ ကျမ်းစာတွေ ရေးသားလျက် ကြိုးစားပမ်းစား သာသနာပြုတော်မူလျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန်ကဆိုလျှင် အမရပူရမြို့တော်၌ နေ(၂)စင်း ပြိုင်တူထွက်၍ အလင်းရောင်တွေ ဖြန့်ကြက်နေသလို ဖြစ်ကြသည်။

ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသကလည်း ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်ဖြင့် သာသနာပြုနေတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ဘဝလုံး ပိဋကတ်ကျမ်းစာတွေထဲ စိတ်ကို နှစ်ထားပြီး၊ တစ်ဘဝလုံး ကျမ်းစာတွေ ရေးသားခဲ့သည်။ ပရိယတ် သာသနာတော်ကြီး မယိုင်မလဲ ခိုင်မြဲအောင်

သာသနာပြုတော်မူခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ သူ ရေးသားခဲ့သော ကျမ်းစာအုပ်တွေကို (မျိုးမတူရာတွေကိုပင်) စုပေါင်းပုံထပ်၍ ထားပါလျှင် မြင့်မားထွားကျိုင်းသော ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ အရပ်တော်ထက်ပင် မြင့်နေသေးသည်။

ဤသို့လျှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက နှုတ်တော်ဖြင့် ထုတ်ဖော် ဟောပြော၍ သာသနာပြုတော်မူခဲ့၏။ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသကတော့ ကလောင်ဖြင့် ရေးသား၍ သာသနာပြုတော်မူခဲ့သည်။

တစ်ဖန် မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးက ပဋိပတ် သာသနာတော်ကို ဦးစိုက်၍ ပြုတော်မူခဲ့၏။ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသကတော့ ပရိယတ်သာသနာတော်ကို ဦးစိုက်၍ ပြုတော်မူခဲ့သည်။

ဤသို့လျှင် သာသနာတော်ကြီးမှာ ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မမူကြဘဲ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်ဖြင့် သာသနာပြုတော်မူခဲ့ကြ-စောင့်ရှောက်တော်မူခဲ့ကြပါသည်။

တရားနဲ့တွေ့ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီး

၁။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ် တော်တော်များများက ပြောတတ်ကြသည်-

“ သံသရာဝဋ်မှ မြန်မြန်လွတ်ရအောင် ဘုရားနဲ့ မြန်မြန်တွေ့ဖို့ အရေးကြီးတယ်”-တဲ့။ “အဲဒါကြောင့် ဘုရားပွင့်ရင် ဆီမီးငါးတိုင်-ကြာငါးခိုင်နဲ့ လက်ဦးဖူးတွေရပါလို့၏” လို့ ဆုတောင်းကြရမယ်”တဲ့။

၂။ မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီးကမူ ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ “ဘုရားနဲ့တွေ့ဖို့ထက်-တရားနဲ့တွေ့ဖို့ကအရေးကြီးတယ်” တဲ့။

“ဘယ်နှယ်ကွယ်... ဥပက တက္ကဒွန်းကြီးဟာ ဘုရားနဲ့ ဦးစွာ တွေ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တွေ့-တွေ့ပဲ၊ တရားနဲ့ တွေ့မသွားရဘူး”

“ပြီးတော့- ရှင်ဒေဝဒတ် ကြည့်ပါလား၊ ဘုရားရဲ့ ယောက်ဖတော်ပဲ၊ အနီးကပ် တွေ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တရားနဲ့ တွေ့မသွားတော့ ဒုက္ခ ရောက်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟော... ကာဠိ အမျိုးသမီးတို့ကျတော့ ဘုရားနဲ့ မတွေ့ပါဘူး၊ ဘုံ(၇)ဆင့်အပေါ်ထပ်မှာ

တစ်ဘဝသာသနာ

နေတာ၊ နတ်သား (၂)ဦး သူတို့ချင်း ပြောသွားတဲ့ တရားအားထုတ်နည်းအတိုင်း အားထုတ်လိုက်တာ သောတာပန် ဖြစ်သွားရော၊ ဒီမှာ ဆိုရင်

ဘုရားနဲ့ မတွေ့ပေမယ့် တရားနဲ့ တွေ့သွားတော့ ဘယ်လောက် အကျိုးကြီးသွားသလဲ...” ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

မိုးကုတ်နှင့်ပျား၊ ပျားနှင့်မိုးကုတ်

မိုးကုတ်ဆရာတော်နှင့် ပျားကောင်များသည် မည်သို့ အဆက်အစပ်ရှိကြသည်မသိ၊ ဆရာတော်၏ လောင်းလျာ ကိုရင်ဝိမလကလေး ၁၂-နှစ်သားက တစ်ကြိမ် သင်္ကန်းကိုလာ၍ ပျားစွဲ၏။

ထို့နောက် အသက်၂၀-ပြည့်၍ ရဟန်းခံသော အခါ ရဟန်းခံသော ထိုနေ့မှာပင် သိမ်မှအထွက် ဝါးလုံးတန်း၌ လွှမ်းထားသော အရှင်ဝိမလ၏ သင်္ကန်းကို ဒုတိယအကြိမ် ပျားစွဲပြန်လေသည်။

ထို့နောက် တစ်ဘဝလုံး၏ နိဂုံးအချိန် အန္တိမအဂ္ဂိဈာပန ပြုရန် တစ်ရက်အလိုတွင် ဖြစ်၏။ ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်သိန်း၊ ဇနီး-ဒေါ်တင်လှတို့၏ မဏ္ဍပ်၌ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးဝိမလ၏ ရုပ်ကလာပ်တော် အပူ

ဇော် ခံနေစဉ် မဏ္ဍပ်မျက်နှာကြက်မှာ တတိယအကြိမ် ပျားကောင်များ လာ၍ စွဲကြပြန်၏။

တစ်ဖန် ထိုအချိန်လောက်မှာပင် ပတ္တမြားမြေ မိုးကုတ်မြို့၌လည်း ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလ သီတင်းသုံးသော မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ရိပ်သာ ဓမ္မာရုံကြီး ကိုယ်ထည်ပတ်ပတ်လည်တွင် ပျားကောင်များ အနံ့အပြား လာ၍ ဝိုင်းအုံနေကြ၏။

ယခုအခါတွင်ကား ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ဓာတ်တော်များ ထားရှိရာ မှန်ခန်းကိုလည်း ပျားကောင်တွေ လာ၍-လာ၍ အုံကြ၊ ပူဇော်ကန်တော့နေကြတော့သည်။

ပျားစွဲလျှင် အားခဲပေတော့

ဤသို့ ပျားစွဲသည်ကို အချို့က မနှစ်သက်ကြ၊ “ယံ ဒုန္နိမိတ္တံ အဝမင်္ဂလဉ္စ” ထဲ ထည့်ပြီး မကောင်းသော နိမိတ်၊ မကောင်းသော အတိတ်၊ မကောင်းသော အမင်္ဂလာ-ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်မိုးပေါ် ရေကို ပက်တင်၊ ကျလာသောရေကို လက်ပြန်ခံ၍ ထိုတံစက်ရေဖြင့် ထိုပျားအုံကို လက်ပြန်ပက်လွှတ်ရသည်-ဟု ဆိုကြ၏။

ထိုသို့ ဆိုကြသော်လည်း မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလအတွက်မှာကား ပျားကောင်များသည် ကောင်းသော နိမိတ်၊ ကောင်းသော အတိတ်၊ ကောင်းသော

မင်္ဂလာများ ဖြစ်၍ နေကြလေသည်တကား။

ပျားကောင်များ အုံကြသလို ပရိသတ်တွေ အုံနေကြ၏။ ပျားကောင်များ ဝိုင်းကြသလို ပရိသတ်တွေ ဝိုင်းနေကြ၏။ ပျားကောင်များက အချို့အမြိန်ကို ပေးသလို မိုးကုတ်ကလည်း သစ္စာတရား အချို့အမြိန်တွေ ပေးသည်။

ယခုနောက်ပိုင်းတွင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တို့၌ မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ခွဲတွေ ရှိကြ၏။ ယင်းအဖွဲ့ခွဲဝင်းခြံအတွင်း၌ဖြစ်စေ၊ အဆောက်အအုံပေါ်မှာဖြစ်စေ ပျားစွဲလျှင် ထိုအဖွဲ့ခွဲ တိုးတက်ပြီ။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မန္တလေးမြို့၊ အောင်တော်မူရပ်၊ မြစန္ဒာလမ်း၊
မိုးကုတ်ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေး အသံကူးဌာနမှာဆိုလျှင်
အသံကူးစက်တွေကို လာ၍ ပျားစွဲ၏။ သို့သော် နား
မလည်သောကလေးတို့က ရေနှေးဖြင့် ပက်၍ လွတ်
သည် ဟူ၏။ မပြုလုပ်သင့်။

မိမိတို့ သိသမျှ တင်ပြရသော် ပျားစွဲသော
ဌာနခွဲတို့မှာ ပြည်မြို့၊ တောင်ကြီး၊ မိုးနဲ၊ မကွေး၊
တောင်တွင်းကြီး၊ တောင်ငူ၊ ဖြူး၊ မိတ္ထီလာ၊ မိုးညို၊

နေဖြူ၊ မြောင်းမြ၊ ဖျာပုံ၊ ကော့သောင်း စသည်တို့
ဖြစ်ကြ၏။ မန္တလေးမြို့၊ တောင်ပြင်၊ မြို့ဟောင်းရပ်၌
ဆရာတော် ဦးဓမ္မဿရ တည်ထောင်သော မိုးကုတ်
ရိပ်သာဝင်း၌ကား သစ်ပင်တိုင်းလိုလို၊ အဆောက်အအုံ
တိုင်းလိုလို ပျားအုံတွေ လာ၍ စွဲကြသည် ဟူ၏။
ပျားစွဲသော အခြားအဖွဲ့ခွဲများလည်း ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။

ပျားစွဲလျှင် အားခဲပေတော့၊ တိုးတက်ပြီ၊ စိတ်ချ။

မိုးကုတ်ရှိရာ ပျားတွေ လာသတဲ့

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးသံဒိုင်၏ (သမက်) ဦးဆွေတင်
သည်လည်း မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် တစ်နည်း
မဟုတ်-တစ်နည်း လှည့်ပတ်၍ ဆက်စပ်နေပြန်၏။
ဦးဆွေတင်သည် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးသံဒိုင်၏ (သမီး)
ကြည်ကြည်ဒိုင်နှင့် စိတ်တူကိုယ်မျှ ရေစက်ဆုံကြပြီး
လျှင် မိဘတို့ကဲ့သို့ သာသနာရေးအလုပ်တို့ကို ဆက်
လက် ဆောင်ရွက်လျက် နေခဲ့ကြသည်။

“မိုးကုတ် ဝိပဿနာ ဥပနိဿယများသည်
မြန်မာပြည်တွင်း၌ကား အနံ့အပြား ထွန်းကား
နေကြလေပြီ။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ မရှိသေး၊
အမေရိကန်နိုင်ငံ၌လည်း ရှိဖို့ လိုအပ်သေးသည်”

ဦးဆွေတင်နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဒိုင်တို့က
အထက်ပါအတိုင်း စဉ်းစားနေမိခဲ့ကြပါသတတ်၊ ထိုသို့
စဉ်းစားခဲ့ကြပြီးလျှင် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတို့နှင့် စုပေါင်းခဲ့
ကြ၍ ယခုအခါ အမေရိကန်နိုင်ငံ (လော့စ်အိန်ဂျလိစ်)
မြို့၌ “မိုးကုတ် ဝိပဿနာ သာသနာပြုဌာန” ဖွင့်လှစ်၍
ထားကြသည်။

မိုးကုတ် ဓမ္မကထိကများ ရောက်လာ ကြံကြိုက်
လျှင် ဓမ္မကထိကများ၏ ဟောပြောချက်တို့ကို နာယူ
ကြ၏။ ရောက်မလာကြလျှင် မိုးကုတ် ဆရာတော်

ဘုရားကြီး၏ တရားတိပ်ခွေတို့ကို ဖွင့်၍ အများ
စုပေါင်း နာယူကြသည် ဟူ၏။ ဤနည်းအားဖြင့်
ရသမျှ အခြေအနေတွင် ရသလောက် ယူ၍၊ ဖြစ်နိုင်
သလောက် အလုပ်-လုပ်နေခဲ့ကြသည် ဟူသတတ်။

ကြံကြံဖန်ဖန် သူတို့၏ “မိုးကုတ် ဝိပဿနာ
ဌာန” ကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ပျားကောင် ကလေးများ
လာ၍-လာ၍ ဝိုင်းအုံကြသည် ဟူ၏။ ဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ သစ္စာတရား အချိုအမြိန်ကလေးများကို
လာ၍ သောက်သုံးကြသလို ဖြစ်တော့သည်။ မိုးကုတ်နှင့်
ပျား- မည်သို့များ ဆက်စပ်နေလေသနည်း။

ထို့ပြင်- ဦးဆွေတင်က သူ၏ မွေးနေ့-မွေး
ရက်-မွေးချိန်ကို တစ်ခါတုန်းက ကိစ္စရှိ၍ ပြန်လည်
စိစစ်ကြည့်ပါသတတ်။

“အလို... ဆရာတော် ဘုရားကြီး အတွက်
တတိယအကြိမ် ပျားစွဲသော နေ့၊ ပျားစွဲသော
အချိန် (ပြာသိုလဆန်း ၁၄-ရက်၊ ညနေ ၃-
နာရီ ကျော်ကျော် အချိန်) ဖြစ်နေပါပေါ့
ကလား...”

ဤသို့လျှင် ကြံကြံဖန်ဖန်-အံ့အားသင့်ဖွယ် ဦးဆွေတင်
၏ မွေးနေ့နှင့် ဆက်စပ်နေပြန်တော့သတတ်။

ဘာကြောင့် ဖြစ်-ပျက် မမြင်နိုင်ရတာလဲ

အနိစ္စလက္ခဏံ တာဝ ဥဒယဗ္ဗယာနံ အမနသိ
ကာရာ၊ သန္တတိယာ ပဋိစ္စန္ဒတ္တာ န ဥပဋ္ဌာတိ။
(ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ)
ဥဒယဗ္ဗယာနံ-ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏
အဖြစ်အပျက်တို့ကို၊ အမနသိကာရာ-နလုံးမသွင်းခြင်း
ကြောင့် လည်းကောင်း၊ သန္တတိယာ-မီးအလျှံအစဉ်
ရေအယဉ်ပမာ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ ဥပါဒ်-
ဋ္ဌိ-ဘင် အစဉ်မပြတ် တရစပ် တသွင်သွင် ဖြစ်ပျက်နေ
ခြင်း အစဉ်ဖြင့်၊ ပဋိစ္စန္ဒတ္တာ-ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့်
လည်းကောင်း။

အနိစ္စလက္ခဏံ-အနိစ္စ လက္ခဏာသည်၊ (ဝါ)
အတည်မမြဲ ပြောင်းလွဲနေသော အမှတ်အသားသည်၊
န ဥပဋ္ဌာတိ-မထင်ပေါ်ဘဲ ဖြစ်နေရလေ၏။ ဆိုလိုရင်း
အဓိပ္ပာယ်မှာ-
(က) ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ အဖြစ်
အပျက်ကို နလုံးမသွင်းလို့ တစ်ကြောင်း။
(ခ) ဖြစ်ပျက်အစဉ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော
ကြောင့် တစ်ကြောင်း။
ဤအကြောင်းတို့ကြောင့် အနိစ္စလက္ခဏာမထင် (ဖြစ်
ပျက် မမြင်နိုင်ဘဲ) ဖြစ်၍ နေရလေသည်။

ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ

ဥဒယဗ္ဗယာနံ ပညာယ ပရိဂ္ဂဟေတွာ၊
သန္တတိယာ ဝိကောပိတာယ အနိစ္စလက္ခဏံ
ယာထာဝ သ,ရသတော ဥပဋ္ဌာတိ။
(ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ)
ဥဒယဗ္ဗယာနံ-ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ အဖြစ်
အပျက်တို့ကို၊ ပညာယ-အနိစ္စဟု ရှုသော ဝိပဿနာ
ဉာဏ်ပညာဖြင့်၊ ပရိဂ္ဂဟေတွာ-သိမ်းဆည်း၍၊ (ဉာဏ်
ဖြင့် သိမ်းပိုက်၍)၊ သန္တတိယာ-ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်
တရားတို့၏ ဖြစ်ပျက် အစဉ်ကို၊ ဝိကောပိတာယ-
အပိုင်းအပိုင်း ပြု၍ ဖြတ်တောက် ဖျက်ဆီးအပ်သည်
ရှိသော်။

အနိစ္စလက္ခဏံ-အနိစ္စလက္ခဏာသည်၊ ယာထာ
ဝသ,ရသတော-မဖော်ကမပြန် ဟုတ်မှန်သော မိမိတို့၏
ကိစ္စအားဖြင့်၊ ဥပဋ္ဌာတိ-ထင်လာရလေ၏။ ဆိုလိုရင်း
အဓိပ္ပာယ်မှာ-
(က) ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ အဖြစ်
အပျက်တို့ကို ဉာဏ်ပညာဖြင့် သိမ်းပိုက်
၍။
(ခ) ယင်းဖြစ်ပျက်အစဉ်တို့ကို အပိုင်းအပိုင်း
ဖြစ်အောင် ဉာဏ်ဖြင့် ဖြတ်တောက်
ဖျက်ဆီးမည် ဆိုလျှင် အနိစ္စလက္ခဏာ
ထင်မြင်လာနိုင်၏။ (ဖြစ်ပျက်တွေ မြင်၍
လာနိုင်၏-ဟုလို။)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဖြစ်ပျက်မြင်မှု၏စွမ်းအား တန်ဖိုးကြီးမား

ဤ အကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင်ဟော [မိုး (၁၅)နာ-၅၄၇] မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်။

အဝိဇ္ဇာ မသိတာ (မှန်ပါ) သင်္ခါရ ပြုချင်သလို ပြုတာ (မှန်ပါ) ပြုချင်သလို ပြုလို့ ရောက်ချင်သလို ရောက်ရတဲ့ အပါယ်လေးပါးခန္ဓာ ပေါ်လာတယ် (မှန်လှပါဘုရား)

* ဒကာ-ဒကာမတို့ ... “ပမာဒ” ဆိုတဲ့ မေ့လျော့မှုဟာ အင်မတန် အပြစ်ကြီးတယ် (မှန်ပါ) သေးသေး မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကြီးကြီး (မှန်ပါဘုရား) မေ့တဲ့အပြစ်ဟာ သေးသေးလား-ကြီးကြီးလား (ကြီးကြီးပါ ဘုရား) တယ် ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါ လား တကာကြွယ် (မှန်ပါ) ဒါ့ကြောင့် ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဟောတာ-

“လူတစ်သိန်းသေလို့ လူပြည်တစ်ယောက် ပြန် မရောက်ဘူး၊ နတ်တစ်သိန်းသေလို့ နတ်ပြည် တစ်ယောက် ပြန်မရောက်ဘူး၊ အကုန် အပါယ် ရောက်သွားကြတယ်ဆိုတာ ဒီ မေ့ပြစ်တွေ ပေါ့ကွ” (မှန်ပါဘုရား)

ဒကာ ဒကာမတို့ ... ဘယ် အပြစ်ကြောင့် အပါယ်ကျပါလိမ့်၊ (မေ့ပြစ်ကြောင့်ပါဘုရား) ကဲ ...

ဒါဖြင့် မေ့တာသည် အပါယ်လေးပါး သွားတဲ့ တရား (မှန်ပါ) မမေ့တာသည် အရိယာတရား (မှန်ပါဘုရား) မေ့တာသည်... (အပါယ်လေးပါး သွားတဲ့ တရားပါ ဘုရား) မမေ့တာသည် (အရိယာတရားပါ ဘုရား) အေး ... အရိယာတရားဆိုတော့ ဘုန်းကြီးက မမေ့တဲ့ သတိပဋ္ဌာန် အလုပ်ကို ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ (မှန်ပါဘုရား)

ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖြစ်-ပျက် တစ်ချက် မြင်လိုက်ရင် မစိုးရိမ်နဲ့၊ (မှန်ပါ) ဒါဟာ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာ မှတ်လိုက် ကြစမ်းပါ (မှန်ပါ)

ဖြစ်ပျက်ကို ကျကျနန တစ်ချက် မြင်လိုက်လို့ ရှိရင် ကျွတ်တမ်းဝင်တယ် (မှန်ပါ) ဒါဖြင့် မမြင် မြင်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်ကွ (မှန်ပါဘုရား) သဘော ကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)

အဖိုးတန်လွန်းလို့ ဘုန်းကြီးက တိုက်တွန်း နေတာ၊ ဦးမာဒင်တို့ ကျေနပ်လောက်ပါတယ် (ကျေနပ် ပါတယ် ဘုရား) ဖြစ်ပျက် တစ်ချက်မြင်ရင် အပါယ် လေးပါး တံခါး ပိတ်တယ် (မှန်ပါ) ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တုန်း (တန်ပါတယ် ဘုရား)

လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်စမ်းပါလို့ ဘုန်းကြီးက တိုက်တွန်းတယ် (မှန်ပါဘုရား)

သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ

ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတွေက တစ်ကိုယ်လုံး မတည်ငြိမ်ဘဲ အမြဲမပြတ် တရစပ် ဖြစ်ပျက်နေကြ၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်တို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် တကယ် မြင်နေမှ “ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရတယ်” လို့ ဆိုနိုင်သည်။

ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို မမြင်သေးသမျှ ဝိပဿ နာ ယောဂီ ပီပိဿသ မဖြစ်နိုင်ကြသေးပါ။ ရုပ်တွေ နာမ်တွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်တို့ကို တကယ် မမြင်သေးဘဲနဲ့

* ဥပရိပဏ္ဍါသပါဠိတော်၊ ဒေဝဒူတသုတ်

“ရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်-ပျက်နေကြတာပဲ” လို့ ရော်ရမ်း မှန်းဆ စိတ်ကူးရုံမျှနှင့် ဝိပဿနာ မဖြစ်နိုင်သေး။ ရုပ်ဖြစ်ပျက်-နာမ်ဖြစ်ပျက်တွေကို တကယ် ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်သောအခါကျမှသာလျှင်-

“သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ”

“သင်္ခါရတရားတွေ အကုန်လုံး မမြဲကြဘူး” ဆိုတာ တကယ် ဟုတ်ပါလား-လို့ ယုံကြည်လာ မယ်။

တစ်ဘဝသာသနာ

သဗ္ဗေ ဓမ္မော အနတ္တာ

“ယ ဒနိစ္စံ၊ တံ ဒုက္ခံ။
ယံ ဒုက္ခံ၊ တ ဒနတ္တာ”
“မမြဲတဲ့ တရားဟာ ဆင်းရဲ၊
ဆင်းရဲတဲ့ တရားဟာ အနတ္တ”

ဤသို့ ဟောတော်မူချက်အရလည်း ထိုယောဂီမှာ အဖြစ်အပျက်တွေက မပြတ် တရစပ် နှိပ်စက်နေတာတွေကို တွေ့ရလို့-

“သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ ဒုက္ခာ”
“သင်္ခါရတရားတွေ အကုန်လုံး ဆင်းရဲ” ဆိုတာလဲ ဟုတ်တာပဲ-ဟု

ယုံကြည်မှုတွေ တိုးလာပေမည်၊ ထိုမှ တစ်ပါး- ဤရုပ်-ဤနာမ်များ မပြတ် တရစပ် ဖြစ်ပျက်နေကြရာတွင် “မကောင်းတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာများ မဖြစ်ပေါ်လာကြပါနဲ့” လို့ လက်ကာ .ဟန့်တား၍ မရ၊ “ကောင်းတဲ့ သုခဝေဒနာကလေးများ ဖြစ်ပေါ်လာကြပြီးနောက် ပျောက်ပျက် မကုန်ကြပါနဲ့” လို့ တောင်းပန်၍လဲ မရ။

ကိုယ့်အလိုသို့ မလိုက်၊ ကိုယ့်အကြိုက်သို့ မပါတာတွေကို တွေ့ရသောကြောင့် “သဗ္ဗေ ဓမ္မော အနတ္တာ” “ဓမ္မတွေ အကုန်လုံး အနတ္တ” ဆိုတာလဲ ဟုတ်ပေတာပဲ-ဟု ပို၍ သဘောပေါက်လာပေမည်။

အနိစ္စမြင်ဖို့ ပထမ အရေးကြီး

ဤသာသနာတော်မှာ လိုရင်းကတော့ အနတ္တပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အနတ္တသို့ ရောက်အောင် ထိုးဖောက်၍ တောက်လျှောက် သိဖို့ မလွယ်၊ သဘောပေါက်ဖို့ ခက်ခဲ၏။ သို့ဖြစ်၍ အနတ္တသို့ ရောက်ဖို့ရာ အခြေခံဖြစ်တဲ့ အနိစ္စကို မြင်အောင် ကြည့်နေရသေးခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ခဏမစဲ တသဲသဲ-အမြဲတမ်း ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို သိလာတော့မှ “မမြဲဘူး” ဆိုတဲ့ အနိစ္စ၊ ဖြစ်ပျက်တို့ဖြင့် နှိပ်စက်နေတာတွေကို တွေ့ရတော့မှ “ဆင်းရဲခြင်း” ဆိုတဲ့ ဒုက္ခ၊ အလိုသို့ မလိုက်၊ အကြိုက်သို့ မပါတာတွေကို တွေ့လာရတော့မှ “သူ့သဘော” ဆိုတဲ့ အနတ္တ၊ အဲဒါတွေကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်လာနိုင်တယ်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက မေဃိယ ရဟန်းအား ဤသို့ ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေတာပဲ-

* အနိစ္စသည်နော မေဃိယ အနတ္တသညာ သဏ္ဍာတိ၊ အနတ္တသညီ အသ္မိမာနသမုဋ္ဌိတံ ပါပုဏ္ဍိတံ၊ ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ နိဗ္ဗာနံ။

မေဃိယ-ချစ်သား မေဃိယ၊ အနိစ္စသည်နော-အနိစ္စ

သညာ (မမြဲတဲ့ လက္ခဏာ) ထင်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ အနတ္တသညာ-အနတ္တသညာသည်၊ သဏ္ဍာတိ-အလိုလို ထင်လာ၏။ အနတ္တသညီ-အနတ္တသညာ ထင်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အသ္မိမာနသမုဋ္ဌိတံ-ငါဟူသော မာန်မာန တရားကို ပယ်ခွာခြင်းသို့၊ ပါပုဏ္ဍိတံ-ရောက်ရလေ၏။

ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ-မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်၊ နိဗ္ဗာနံ-သုခပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်သို့လည်း၊ (ပါပုဏ္ဍိတံ-ရောက်ရလေတော့၏။)

မှတ်ချက်။ ။ ဤ ဒေသနာတော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် သတိပြုသင့်၏။ ဝိပဿနာလုပ်ငန်း၌ အခြေခံအနေဖြင့် အနိစ္စမြင်ဖို့ ပထမ အရေးကြီးသည်။ အနိစ္စမြင်လို့ ရှိရင် အနတ္တ ထင်နိုင်၏။ အနတ္တလို့ အမှန်သိလျှင် မာနတရားတွေ ကင်းပြတ်သည်။ မာနတရားတွေ ကင်းပြတ်လျှင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဦးစွာ ပထမ အရှုခံတရားဖြစ်တဲ့ ရုပ်နှင့် နာမ်ကို ကွဲပြားအောင် လေ့လာပါ။ ပြီးလျှင် အခြေခံဖြစ်တဲ့ အနိစ္စမြင်ဖို့ (ဖြစ်-ပျက်မြင်ဖို့) ကြိုးစားပါ-ဟူ၍သာ တိုက်တွန်းရပါသည်။

* အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊နဝက၊၁၆၉

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သူဟာ အရင်းခံ လက်သည်ပေါ့

မေး။ ။ဆရာတော် ဘုရား... တပည့်တော်မတို့ ဝိပဿနာတရားအလုပ်-အားထုတ်ကြပါတယ်၊ မသိတာလေးတွေ မေးပါရစေ ဘုရား...။

ဖြေ။ ။အေး... မေးတာပေါ့၊ မေးနိုင်ပါတယ်။

မေး။ ။ဒီလိုပါ ဘုရား... ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင် မြင်လာကြရင် ပုထုဇဉ် ဘဝကို မတွယ်တာကြတော့ဘူး၊ အရိယာနယ် ဘက်ကို ရုန်းထွက်လိမ့်မယ်-လို့ ဆရာတော်တို့ ဟောနေကြတာပဲ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလဲ ဘုရား၊ ဘာလို့ ရုန်းထွက်တာလဲ။

ဖြေ။ ။ဪ... “ပုထုဇဉ်တွေ” ဆိုတာ အဝိဇ္ဇာ တိမ် သလာ အဖုံးအကာတွေ ရှိနေကြတော့ အမှန် အတိုင်း မမြင်နိုင်ကြဘူးပေါ့၊ ဒီတော့ ဟိုဟာ လိုချင်-ဒီဟာ လိုချင်၊ ဟိုဟာ ရချင်-ဒီဟာ ရချင်နဲ့ လောဘ တဏှာတွေ အတော မသတ်နိုင် ဘူး ဖြစ်လာကြတော့တယ် (မှန်ပါဘုရား)

အဲဒီမှာ အဝိဇ္ဇာက မသိတတ်တဲ့ သဘော၊ တဏှာက လိုချင်တတ်တဲ့ သဘော၊ မသိတော့ လိုချင်တာပေါ့၊ ဘေးရန် အန္တရာယ် တွေ များမယ် ဆိုတာ မသိလို့-လိုချင်တာ (မှန်ပါ)

အဲဒီနည်းနဲ့ တစ်ဘဝလုံး လောဘ

တဏှာတွေက မဆုံးနိုင်ဘူး၊ တင်းတိမ်ပြီ၊ အားရပြီ၊ ကျေနပ်ပြီလို့ကို မရှိကြဘူး၊ အဲလိုနဲ့ လာခဲ့ကြတာ သေခါနီးရောက်တော့ ဟိုဘက် ဘဝကို လှမ်းပြီး လိုချင်ပြန်ရော-တဲ့။

မေး။ ။မှန်ပါဘုရား၊ ဒီလိုဆိုတော့လဲ လွန်တာပေါ့။

ဖြေ။ ။အေး... ဟုတ်တယ်၊ လွန်တာပေါ့၊ ဟိုဘက် ဘဝမှာလဲ ဆက်ပြီး ဖြစ်ချင်သေးတယ်ဆိုတော့ လွန်တာပေါ့။

ဘယ်လောက် ဆိုးသလဲ၊ အဲဒါပဲ ကြည့် ပေတော့ (မှန်ပါဘုရား) သူ-မဝနိုင်ဘူး၊ အမြဲ တမ်း ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေတယ် ဆိုတာ ပေါ်နေတယ်၊ (ပေါ်နေပါတယ် ဘုရား)

အဲဒါနဲ့ သူ့ဆန္ဒအရ နောက်တစ်ဘဝ ဖြစ်ပေါ်၍ ပေးရပြန်ရော...။

မေး။ ။မှန်ပါ၊ ဒီလိုဆိုတော့ နောက်တစ်ဘဝ ဖြစ်ပေါ် လာအောင် လုပ်တာ သူပေါ့။

ဖြေ။ ။ဟုတ်တယ်လေ၊ သူပေါ့ (လောဘတဏှာပေါ့) သူဟာ အရင်းခံ လက်သည်ပဲ၊ (မှန်ပါဘုရား) အဲဒီလိုနဲ့ ဒီဘဝ-ဒီခန္ဓာကြီး ရလာရပြန်တော့ ဒုက္ခတွင်းထဲ ပြန်ဆင်းရပြန်တာပေါ့ (မှန်ပါ) အဲလိုနဲ့ ဒုက္ခ အဆက်မပြတ်အောင် သူလုပ်နေ တာ။

ဆွဲငင်အားမှ လွတ်မြောက်သွားသလို

မေး။ ။မှန်ပါ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူ ရှိနေသမျှ ဒုက္ခ ပေးနေဦးမှာပဲ။

ဖြေ။ ။ပေးနေဦးမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ မလိုချင်အောင် လုပ်နေကြရတာ၊ အမှန်အတိုင်း မမြင်လို့ လို ချင်စရာတွေ ထင်ပြီး လောဘတဏှာက လိုချင်

နေတာပေါ့၊ အမှန်အတိုင်း မြင်လာရင် ဘယ်... လိုချင်စရာ ရှိလိမ့်မလဲ။

အဲဒါကြောင့် အဝိဇ္ဇာ တိမ်သလာတွေကို ခွာ၊ ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်လာတော့ အမှန်အတိုင်း မြင်လာ မယ်၊ ဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ကြည့်တော့

တစ်ဘဝသာသနာ

ရုပ်ဓမ္မ-နာမ်ဓမ္မတွေဟာ တစ်ခုမျှ မတည်ငြိမ်ဘဲ ပြောင်းလွဲ ဖြစ်ပျက်နေကြတာတွေကို တွေ့လာမယ် (မှန်ပါ)

“ဖြစ်-ပျက်”ဆိုတာ မွေးပြီး-သေတာတွေကို ပြောတာ၊ အခု မွေး-အခု သေတွေပဲ။ ဒီအခါမှာ “လိုချင်စရာ-ရချင်စရာတွေ မဟုတ်ပါလား”လို့ သိလာမယ်။

ဒီတော့ လိုချင်တတ်တဲ့ လောဘတဏှာတွေလဲ လျော့-လျော့လာမယ်။ နည်းပါး-နည်းပါးလာမယ်။

မေး။ ။မှန်ပါ။ “ဖြစ်-ပျက်နေကြတာပဲ”ဆိုတဲ့ အရပ်ဆိုး-အကြည်းတန်တာတွေ မြင်နေရလို့ အဲဒီအာရုံပေါ်မှာ စွဲလမ်းကပ်ငြိမှုတွေ လျော့လာတာကို ပြောတာလား ဘုရား။

ဖြေ။ ။ဟုတ်တယ်။ အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ၊ အို-နာ-သေ၊ ဖြစ်-ပျက်တွေကို မြင်ရဖန်များလာတော့ အဲဒီရုပ်နာမ်ပေါ်မှာ လောဘတဏှာက မတွယ်တာတော့ဘူး၊ မကပ်ငြိတော့ဘူး၊ မစွဲတော့ဘူး၊ လောဘတဏှာရဲ့ ဆွဲအားမှ လွတ်သွားတော့တယ်။

မေး။ ။မှန်ပါ။ သဘောပေါက်လာပြီ ဘုရား၊ အခုခေတ်မှာ ဒုံးပျံတို့ဂြိုဟ်တုတို့နဲ့ ကောင်းကင်ကို တက်နေကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မြေပြင်မှ အထက်ပေ (၄၀၀၀၀) လေးသောင်းကျော်တက်မိရင် ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲငင်အားမှ လွတ်မြောက်သွား

တယ်-လို့ သိပုံပညာရှင်တွေက ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလိုလား ဘုရား။

ဖြေ။ ။အေး... ဟုတ်တယ်-ဟုတ်တယ်။ ဆရာမကြီး ပြောသလို ဆွဲငင်အားမှ လွတ်မြောက်သွားတဲ့ သဘောမျိုး၊ အထက်ကို တက်တယ်လို့တော့ ပြောလို့ မရဘူးပေါ့။ လွတ်သွားပုံချင်းတော့ တူတယ်။

လိုချင်စရာ-ရချင်စရာ-သာယာဖွယ်တွေကိုသာ လောဘ တဏှာက ဆွဲတာကိုး၊ သာယာဖွယ် မဟုတ်တာတွေကျတော့ မဆွဲတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဆွဲငင်အားမှ လွတ်သွားတော့တာပေါ့။

မေး။ ။မှန်ပါဘုရား၊ လွတ်သွားတာနဲ့ အရိယာဘက်ကို ဘာလို့ မျက်နှာမူရတာလဲ ဘုရား။

ဖြေ။ ။အေး... အတိုချုံးပြီး ဖြေရရင်တော့ ဒုက္ခသစ္စာနယ်ဘက်မှာ ဖြစ်ပျက် ပူလောင်မှုတွေကို ငြီးငွေ့လို့ပါပဲ။ ငြီးငွေ့တော့ ဖြစ်ပျက်တွေ မရှိတဲ့ အေးငြိမ်းရာ နိရောဓသစ္စာဘက်-အရိယာနယ်ဘက်ကို မျက်နှာ လည်ထွက်သွားတဲ့သဘော၊ အဲဒါကို ကူးသွားတယ်။ အရိယာနယ်ဘက်ကို ရုန်းထွက်သွားတယ်လို့ ပြောတာပါ (မှန်ပါ ဘုရား။)

မှတ်ချက်။ ။ဤအကြောင်းအရာများကို ဆရာမကြီး ဒေါ်စိန်ကြည် (M.Sc) လက်ထောက် ကထိက၊ ရူပဗေဒဌာန၊ မကွေးတက္ကသိုလ်မှမေးမြန်း၍ ဖြေ ကားခြင်းတို့မှ ကောက်နုတ် ဖော်ပြပါသည်။

ကစွာနဂေါတ္တသုတ်၊ (သဿတနှင့် ဥစ္ဆေဒ တစ်ခုခု)

* သာဝတ္ထိမှာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်က ဖြစ်၏။ ကစွာနအနွယ် ရှိတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးက ဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ပြီး မေးလျှောက်သည်။

“သမ္မာဒိဋ္ဌိ-သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ အပြောများကြပါတယ်

* နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ၂၅၇

ဘုရား၊ ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာရှိမှ “သမ္မာဒိဋ္ဌိ” ဖြစ်ပါသလဲ ဘုရား”

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူရ

သည်-

“ဒွယနိဿိတော ခွာယံ ကစွာန လောကော

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ယေဘုယျေန အတ္တိတဉ္စေဝ နတ္ထိတဉ္စေ”
ကစ္စာန-ကစ္စာနရဟန်း၊ အယံလောကော-ဤသတ္တ
လောကကြီးသည်၊ (ဝါ) ဤလူအပေါင်းသည်၊ ယေဘု
ယျေန-များသောအားဖြင့်၊ အတ္တိတဉ္စေဝ-ရှိသည်၏
အဖြစ် လည်းကောင်း၊ (ဝါ) မပြတ်မစဲ “ခိုင်မြဲတည်ရှိ”
သဿတဒိဋ္ဌိ လည်းကောင်း။

နိတ္ထိတဉ္စေဝ-မရှိသည်၏ အဖြစ် လည်းကောင်း၊
(ဝါ) မခိုင်မမြဲ ရပ်စဲ ပြတ်တောက် အဆက်အစပ်
ပျောက်သော ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ လည်းကောင်း၊ (ဣတိ-
ဤသို့) ဒွယနိဿိတော-နှစ်မျိုး နှစ်အုပ်စု အပေါ်၌
တည်နေတတ်၏။ [အဖို့အစု (၂)ခုတွင် တစ်ခုခုအပေါ်၌
တည်နေတတ်၏-ဟူလို။]

ဥစ္ဆေဒနှင့် သဿတ စင်ကြယ်ခြင်း အကြောင်းရင်း

လောကသမုဒယံ ခေါ် ကစ္စာန ယထာဘူတံ
သမ္ပပ္ပညာယ ပဿတော ယာ လောကေ နတ္ထိ
တာ၊ သာ နဟောတိ။

လောကနိရောဓံ ခေါ် ကစ္စာန ယထာဘူတံ
သမ္ပပ္ပညာယ ပဿတော ယာ လောကေ
အတ္တိတာ၊ သာ နဟောတိ။

ကစ္စာန-ကစ္စာန ရဟန်း၊ လောကသမုဒယံ-
ရုပ်နာမ်လောက၏ ဖြစ်ပေါ်လာမှုကို၊ ယထာဘူတံ-
ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ သမ္ပပ္ပညာယ-မှန်ကန်သော ဝိပဿနာ
မဂ်ပညာဖြင့်၊ ပဿတော-မြင်သောသူအား၊ လောကေ-
ဩကာသလောကအတွင်း၌၊ ယာ နတ္ထိတာ-အကြင်
မရှိသည်၏ အဖြစ်သည် (ဝါ) မခိုင်မမြဲ ရပ်စဲ ပြတ်
တောက် အဆက်အစပ် ပျောက်သော ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိအယူ
သည်၊ (အတ္တိ-ရှိ၏) သာ-ထိုဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိအယူသည်၊
န ဟောတိ-မဖြစ်တော့။

ကစ္စာန-ကစ္စာနရဟန်း၊ လောကနိရောဓံ-ရုပ်နာမ်
လောက၏ ချုပ်ပျောက်သွားမှုကို၊ ယထာဘူတံ-
ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ သမ္ပပ္ပညာယ-မှန်ကန်သော ဝိပဿနာ
မဂ်ပညာဖြင့်၊ ပဿတော-မြင်သောသူအား၊ လောကေ-
ဩကာသလောကအတွင်း၌၊ ယာ အတ္တိတာ-အကြင်
ရှိသည်၏ အဖြစ်သည်၊ (ဝါ) မပြတ်မစဲ ခိုင်မြဲတည်ရှိ
သဿတ ဒိဋ္ဌိ အယူသည်၊ (အတ္တိ-ရှိ၏) သာ-ထို
သဿတ ဒိဋ္ဌိ အယူသည်၊ န ဟောတိ-မဖြစ်တော့။

[ဖြစ်ပေါ်လာမှုကို မြင်ရ၍ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ စင်ကြယ်
သွားခြင်း ဖြစ်၏၊ အတိုကောက်အားဖြင့် မှတ်ရလျှင်
(ဖြစ်-ဖြစ်လာတာ မြင်-ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိစင်)။]

[အပျက်ကို မြင်ရ၍ သဿတဒိဋ္ဌိ စင်ကြယ်သွား
ခြင်း ဖြစ်၏၊ အတိုကောက်အားဖြင့် (ပျက်ပျက်ကုန်
တာ မြင်-သဿတဒိဋ္ဌိစင်)။]

ဖြစ်စရာရှိလဲ ဒုက္ခ-ပျက်စရာရှိလဲ ဒုက္ခပဲ

ကစ္စာနရဟန်း... ဤသတ္တလောကကြီး တစ်ခု
လုံး (သက်ရှိတွေ အားလုံး) များသောအားဖြင့် ဥပယ-
ဥပါဒါန-အဘိနိဝေသလို့ ခေါ်တဲ့ တဏှာ-ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့်
နှောင်ဖွဲ့ခြင်း ခံနေကြရ၏။

အရိယာသာဝကတို့သည်သာ တဏှာ-ဒိဋ္ဌိတို့
ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်း မခံကြရပေ၊ မခံကြရ၍လည်း
အမှန်အတိုင်း မြင်ကြရသည်၊ အဘယ်သို့ မြင်ကြ
သနည်း-

တစ်ဘဝသာသနာ

“ဒုက္ခမေဝ ဥပ္ပဇ္ဇမာနံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊
ဒုက္ခံ နိရုဇ္ဈမာနံ နိရုဇ္ဈတိ”တိ
န ကင်္ခတိ န ဝိစိကိစ္ဆတိ။

ဥပ္ပဇ္ဇမာနံ-ဖြစ်ပေါ်လာသည် ရှိသော် (ဝါ) ဖြစ်ပေါ်မယ် ဆိုလိုရုံရင် (ဝါ) ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်ရင်၊ ဒုက္ခမေဝ-ဖြစ် ပျက် ဒုက္ခသစ္စာတရားသည်သာလျှင်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ-ဖြစ် ပေါ်၏။ (ဝါ) ဖြစ်ပေါ်စရာ ရှိ၏။

နိရုဇ္ဈမာနံ-ချုပ်ပျောက်သွားသည် ရှိသော်၊ (ဝါ) ချုပ်ပျောက်သောအခါတွင်လည်း၊ ဒုက္ခမေဝ-ဖြစ်ပျက် ဒုက္ခသစ္စာတရားသည်သာလျှင်၊ နိရုဇ္ဈတိ-ချုပ်ပျောက် သွား၏။ (ဝါ) ချုပ်ပျောက်စရာ ရှိ၏။ ဣတိ-ဤသို့ သိလာ၍၊ နကင်္ခတိ-မယုံမှားတော့၊ န ဝိစိကိစ္ဆတိ- သို့လော သို့လော မဖြစ်တော့။

အပရပစ္စယာ ဉာဏမေဝဿ ဧတ္ထ
ဟောတိ၊ ဧတ္တာဝတာ ခေါ ကစ္စာန သမ္မာဒိဋ္ဌိ
ဟောတိ။

အပရပစ္စယာ-သူတစ်ပါးထံမှ ယုံကြည်မှု မဟုတ်သဖြင့် (ဝါ) ကိုယ်တိုင်တွေ့-ကိုယ်တိုင်သိ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဧတ္ထ-ဤတရားကိုစွဲ၍၊ အဿ-ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ဉာဏ မေဝ-ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်သည်သာလျှင်၊ ဟောတိ-ဖြစ်တော့ ၏။

ကစ္စာန-ကစ္စာနရဟန်း၊ ဧတ္တာဝတာ-ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟု ယူဆသော အယူကို ဖယ်ရှားနိုင်သော ဤအတိုင်းအရှည်မျှဖြင့်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ-သမ္မာဒိဋ္ဌိသည်၊ (ဝါ) မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်သော အမြင်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်တော့၏။

အစွန်းနှစ်ခုကြားက သွားတော်မူခြင်း

ဤတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်လက် ဟော တော်မူသေး၏။ မြတ်စွာဘုရားကမူကား အများကဲ့သို့ ဝဲဘက်-ယာဘက် တစ်ဘက်ဘက်တွင် နေသည် မဟုတ်၊ မှန်ကန်သော အလယ်လမ်းမပေါ်တွင်သာ ရပ်တည်တော်မူ၏။ မဇ္ဈိမာပဋိပဒါကျကျ ကျင့်သုံး၍ လျှောက်လှမ်းတော်မူသည်၊ ဟောတော်မူသည်၊ မည်သို့ နည်း-

“သဗ္ဗ.မတ္ထိ”တိ ခေါ ကစ္စာန
အယမေကော အန္တော၊ “သဗ္ဗံ နတ္ထိ”တိ
အယံ ဒုတိယော အန္တော။

ဧတေ တေ ကစ္စာန ဥဘော အန္တေ
အနုပဂမ္မ၊ မဇ္ဈေန တထာဂတော ဓမ္မံ ဒေသေ
တိ-“အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ။ပေ။နိရောဓော
ဟောတိ”တိ။

ကစ္စာန-ကစ္စာနရဟန်း၊ သဗ္ဗံ-အလုံးစုံ အကုန်
အစင် အစုံအလင် အမြဲတမ်း၊ အတ္ထိ-ရှိနေ၏၊ ဣတိ

အယံ-ဤကဲ့သို့သော အယူသည်၊ ဧကော-တစ်ခုသော၊
အန္တော-သဿတဒိဋ္ဌိအစွန်းတည်း။

သဗ္ဗံ-အလုံးစုံ အကုန်အစင် အစုံအလင် အမြဲ
တမ်း၊ နတ္ထိ-ရှိမနေပါ၊ ဣတိအယံ-ဤကဲ့သို့သော
အယူသည်၊ ဒုတိယော-နှစ်ခုမြောက်သော၊ အန္တော-
ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ အစွန်းတည်း။

‘ ကစ္စာန-ကစ္စာနရဟန်း၊ ဥဘော-နှစ်ခုကုန်
သော၊ ဧတေ တေ အန္တေ-ဤအစွန်းတို့သို့၊ အနုပဂမ္မ-
မကပ်ရောက်မှု၍၊ မဇ္ဈေန-အလယ်လမ်းစဉ်ဖြင့်၊ (ဝါ)
မဇ္ဈိမာ ပဋိပဒါ မဂ္ဂင် အလယ်လမ်းစဉ်ဖြင့်၊ တထာ
ဂတော- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဓမ္မံ- တရားတော်ကို၊
ဒေသေတိ- ဟောတော်မူ၏။

(ကိ-အဘယ်သို့ ဟောတော်မူသနည်း။)

“အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ။ပေ။နိရောဓော
ဟောတိ”တိ-ဟူ၍ (ဒေသေတိ-ဟောတော်မူ၏။)

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သာတီရဟန်း (သဿတဒိဋ္ဌိ စွဲငြိနေ)

* မြတ်စွာဘုရားက သာဝတ္ထိ ဇေတဝန်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူခိုက်၊ တံငါသည်၏သားသာတီရဟန်း မှ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူတစ်ခု စွဲဝင်နေခဲ့သည်။ ယင်းအယူမှာ- “သတ္တဝါများသေလျှင် ဝိညာဏ်ကောင်- အသက်ကောင်ကလေးက တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့ ကူးပြောင်း-ကူးပြောင်း၍ ဝင်သည်။ (ခိုင်မြဲနေသည်)” ဟူသော သဿတဒိဋ္ဌိ အယူဖြစ်၏။

ဤသို့ ယူမိခြင်း အကြောင်းရင်း မှာလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော “ငါးရာငါးဆယ်” ဇာတ်တော်များကို နာကြားရ၍ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်တော်များ၌ ဇာတ်ပေါင်းပြီးဆိုလျှင်-

“ဟို ... တုန်းက ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် ယခု အခါ ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။ ဟို ... တုန်းက သုဝဏ္ဏသာမသည် ယခုအခါ ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။ ဟို ... တုန်းက ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကြီးသည် ယခုအခါ ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။”

ဤကဲ့သို့သော အဟောအပြောမျိုးကို ကြားနာရ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါဝေဿန္တရာဘဝ၊ သုဝဏ္ဏသာမဘဝ၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဘဝတို့၌ ခိုအောင်းခဲ့သော

အသက်ကောင်- လိပ်ပြာကောင်- ဝိညာဏ်ကောင် ကလေးတို့သည်ပင် တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့ ပြောင်းလာ-ပြောင်းလာပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ဘုရား ခန္ဓာကိုယ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဤသို့ သဘောပေါက်၍ စွဲယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အနီးအနားမှ ရဟန်းတွေက သိကြ၍ သာတီရဟန်းထံ လာပြီး ပြောကြသည်- “ငါ့ရှင် ... သည် အယူမျိုး မယူပါနဲ့၊ ဘုရားကလဲ သည်လို မဟောပါ။ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတာဖြင့် ဝိညာဏ်ဟာ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နတရား၊ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်တဲ့ အကျိုးတရားပဲ၊ အကြောင်း တရားကင်း၍ ဖြစ်သော ဝိညာဏ်မရှိ” ဟူ၍သာ ဟောတော်မူပါသည်။

ဤသို့ ဝိုင်း၍ ပြောကြသော်လည်း မရသို့ဖြစ်၍ ဘုရားထံသွားပြီး လျှောက်ကြသည်။ ဘုရားက အခေါ်ခိုင်း၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းတော်မူ၏။ ယူစွဲနေသည့် အတိုင်း ဝန်ခံရှာသည်။ ဘုရားက အပြစ်တင်တော်မူ၏။ ထို့နောက် သဿတဒိဋ္ဌိအစွဲကျွတ်အောင် ဆက်လက်တရား ဟောတော်မူရသည်။

ယမကရဟန်း (ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ အယူစွဲနေ)

** အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သာဝတ္ထိမှာ သီတင်းသုံးတော်မူခိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ယမကရဟန်းမှာ “ရပ်စဲ ပြတ်တောက်သွားသည်” ဟု ယူဆသော ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိအယူ စွဲဝင်နေ၏။

“ခီဏေါသဝေါ ဘိက္ခု ကာယဿ
ဘောဒါ ဥစ္ဆိန္ဒတိ ဝိနဿတိ၊
န ဟောတိ ပရံ မရဏာ”

“ရဟန္တာသေလျှင် ပြတ်စဲသွားသည်။ နောက်ထပ် ပြန်၍ မဖြစ်တော့...” ဤသို့သော ဒိဋ္ဌိ အယူစွဲ ဝင်နေပြီးလျှင် ဤသို့သော အပြောမျိုးကို ပြောနေတော့သည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် သီတင်းသုံးဖော်ရဟန်းတွေ သိကြ၍ ဝိုင်းအုံ ရောက်လာမေးမြန်းကြတော့၏-

“အရှင်ဘုရား... ဒီလို ယူစွဲ ခံယူနေတယ်လို့

* မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ မဟာတဏှာသင်္ခယသုတ်၊ ၃၂၃

** ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ၈၉

တစ်ဘဝသာသနာ

ကြားပါတယ်၊ ဟုတ်ပါသလား...”
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ သဘောပေါက်
ခံယူထားပါတယ်...”
“ဟာ... အရှင်ဘုရား၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို
မပြောပါနဲ့၊ ဘုရားကို မစွပ်စွဲပါနဲ့၊ ဘုရားကို
စွပ်စွဲတာ မကောင်းပါဘူး၊ ဘုရားကလဲ အရှင်

ဘုရား ပြောသလို “ရဟန္တာသေလျှင် ပြတ်စဲသွား
သည်” လို့ မဟောပါဘူး”
ဤသို့ ဝိုင်း၍ ပြောကြသော်လည်း မရပေ၊ ထိုအခါ
ရဟန်းတွေက အရှင် သာရိပုတ္တရာထံ ချဉ်းကပ်၍
အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားကြတော့၏ - “အရှင်
ဘုရား... ယမကထံ ကြွ၍ ဆုံးမပါဦး...”

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စစ်မေးခန်း

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ယမကရဟန်းထံ ကြွ
လာ၍ ဟုတ်-မဟုတ် မေးသောအခါ “ဟုတ်ပါသည်”
ဟု ဝန်ခံ၏၊ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက မေးရတော့
သည်-

- ၁။ “ငါ့ရှင် ယမက... ရုပ်ဟာ မြဲသလား၊
မမြဲဘူးလား”
“မမြဲပါ ဘုရား...”
“ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏတို့ရော
မြဲသလား၊ မမြဲဘူးလား”
“မမြဲကြပါ ဘုရား...”

[ဤသို့လျှင် တစ်ခုချင်း စစ်မေး၍ တိပရိဝဋ္ဋဒေသနာ
အဆုံးမှာပင် ယမကရဟန်း သောတာပန် ဖြစ်သွား၏ -
ဟု အဋ္ဌကထာ၌ ဆိုသည်။]

- ၂။ “ငါ့ရှင် ယမက... ရုပ်ကို သတ္တဝါ-လို့ စွဲ
နေသေးသလား”
“မစွဲတော့ပါ ဘုရား” [တထာဂတောတိ
သတ္တော။]
- “ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏတို့ကို
ရော သတ္တဝါ-လို့ စွဲနေသေးသလား”
“မစွဲတော့ပါ ဘုရား”

- ၃။ “ငါ့ရှင် ယမက... ရုပ်၌ သတ္တဝါ-လို့ စွဲ
နေသေးသလား”
“မစွဲတော့ပါ ဘုရား”
“ရုပ်မှတစ်ပါးကော သတ္တဝါ-လို့ စွဲစရာ
ရှိသေးသလား”
“မရှိတော့ပါဘုရား”
“ဝေဒနာ၌၊ ဝေဒနာမှ တစ်ပါး။ သညာ၌၊
သညာမှ တစ်ပါး။ သင်္ခါရတို့၌၊ သင်္ခါရတို့မှ
တစ်ပါး။ ဝိညာဏ၌၊ ဝိညာဏမှ တစ်ပါး
ကော သတ္တဝါ-လို့ စွဲစရာ ရှိသေးသလား”
“မရှိတော့ပါ ဘုရား”
- ၄။ “ငါ့ရှင် ယမက... ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊
သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ၊ ဤငါးပါး အပေါင်းကို
သတ္တဝါ-လို့ စွဲနေသေးသလား”
“မစွဲတော့ပါဘုရား”
- ၅။ “ငါ့ရှင် ယမက... ရုပ် မရှိသော၊ ဝေဒနာ
မရှိသော၊ သညာ မရှိသော၊ သင်္ခါရတို့ မရှိ
သော၊ စိတ် မရှိသော သူကို “သတ္တဝါ” လို့
စွဲနေသေးသလား”
“မစွဲတော့ပါ ဘုရား”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဉာဏ်အလင်းရောင် ပေးလိုက်သောအခါ

“ငါ့ရှင် ယမက... ယခု မျက်မှောက်မှာပင် အဟုတ်အမှန်အားဖြင့် “သတ္တဝါ” ဟူ၍ ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ မရထိုက်သော ဤအရာ၌ “ရဟန္တာ သေလျှင် ပြတ်သည်” ဟူသော အပြောအဆိုမျိုး ပြောဆိုခြင်းမှာ သင့်ပါမည်လော”

“မှန်ပါ- မသင့်ပါ ဘုရား” “ရှေ့ပိုင်းတုန်းကတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ဉာဏ်ပညာက နဲ့တဲ့အတွက် ဒီအယူတွေ စွဲခဲ့ပါတယ် ဘုရား၊ ယခုတော့ အရှင်ဘုရား၏ တရားတွေကို နာရလို့ ဒိဋ္ဌိစွဲတွေလဲ ပျောက်ပါပြီ၊ တရားထူးကိုလဲ သိရပါပြီ ဘုရား”

မှတ်ချက်။ ။ ယောက်ျား-မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်-သတ္တဝါ၊ သူ-ငါ၊ သောတာပန်-သကဒါဂါမ်-အနာဂါမ်-ရဟန္တာ စသော အမည်တို့သည် “ပညတ်” တို့သာလျှင် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ပရမတ္ထအားဖြင့် တကယ်အစစ်အမှန် ရှိသော အရာများ မဟုတ်ကြပေ၊ ပရမတ္ထအားဖြင့် တကယ် အစစ်အမှန် ရှိသော အရာတို့မှာ ရုပ်နှင့် နာမ်တို့သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

လူတို့သည် အများအားဖြင့် ပညတ်မှ မခွာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြရသည်။ ပညတ်အစေးအတွဲတို့ဖြင့် လုံးထွေး

ရစ်ဖွဲ့နေသလို ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ပညတ်သိ-သိ၊ ပညတ်ပြော-ပြော၊ ပညတ်စွဲ-ပွဲနေကြရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယမကရဟန်းကလည်း ပညတ်ပြောအနေဖြင့် “ရဟန္တာ သေလျှင် ပြတ်စဲသွားသည်” ဟု ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ပညတ်-ပရမတ် မကွဲသေး။

အမှန်မှာ “ရုပ်နာမ်တွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားကြသည်” ဟူ၍သာ ပြောရမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ခန္ဓာ ငါးပါး စဉ်တန်းထားပြီးလျှင် တစ်ခုချင်း စစ်ဆေး မေးမြန်းနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ယခုအခါတွင်ကား ယမကရဟန်းသည် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွား၏။ “ရုပ်နာမ်မျှသာ ရှိပါသည် တကား” တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ “ရဟန္တာသေပြီးလျှင် ဘာဖြစ်သေးသလဲ” ဟု လာ၍ မေးလျှင် “ရုပ်နာမ် ၂-ပါး၊ ခန္ဓာ ၅-ပါး အနိစ္စ-ဒုက္ခ ဖြစ်၍ ချုပ်ပျောက်သွားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်” ဟု ဖြေမည်” တဲ့၊ ဤသို့ ကွဲကွဲ ပြားပြား သိသွားသည်။ သိပြီးလျှင် ယင်းရုပ်နာမ်တို့သည်လည်း “ဖြစ်ပျက် ဒုက္ခသစ္စာမျှသာပါတကား” ဟု နားလည်သွား၍ တရားထူး သိမြင်သွားလေသည်။

အနုရာဓရဟန်း (ပညတ်-ပရမတ် မကွဲဘဲ ဖြစ်နေ)

* မြတ်စွာဘုရားက ဝေသာလီပြည်၊ မဟာ ဝုန်တော၊ စုလစ်မွန်းချွန် အထွတ် တပ်သော ကျောင်းတော်ကြီး၌ သီတင်းသုံးတော်မူခိုက် ဖြစ်သည်။

အနုရာဓ ရဟန်းကလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတိုက်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကလေး၌ နေထိုင်၏။ တစ်နေ့တွင် တိတ္ထိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ရောက်လာ မေးမြန်းတော့သည်။ [မြတ်စွာဘုရားကိုတော့ သူတို့ တိုက်ရိုက် မမေးဝံ့ကြ။]

“ငါ့ရှင် အနုရာဓ... သင်တို့ရဲ့ ဆရာဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး-ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်မွန်-ပုဂ္ဂိုလ်ချွန်ကြီးပါပဲ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘယ်လို အမိန့် ရှိပါသလဲ...”

- ၁။ ဟောတိ တထာဂတော ပရံမရဏာ။
- ၂။ န ဟောတိ တထာဂတော ပရံ မရဏာ။
- ၃။ ဟောတိစ နစ ဟောတိ တထာဂတော ပရံ မရဏာ။

* ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ၉၄

တစ်ဘဝသာသနာ

- ၄။ နေဝ ဟောတိ န နဟောတိ တထာဂတော တချို့လား။
ပရံ မရဏာ။
- ၅။ သတ္တဝါ သေပြီးရင် ဖြစ်သေးသလား။
- ၆။ သတ္တဝါ သေပြီးရင် မဖြစ်တော့ဘူးလား။
- ၇။ သတ္တဝါ သေပြီးရင် ဖြစ်တာ တချို့-မဖြစ်တာ [တထာဂတောတိ သတ္တော-ဟု အဋ္ဌကထာ ဖွင့်သည်။]

အလကား-ဆန်ပေါလို့ ကြီးနေတာ

ထိုသို့ ဝိုင်း၍ မေးကြသောအခါ အနုရာဓရဟန်းက ဘာမျှ ထူးထူးထွေထွေ မဖြေဆိုနိုင်၊ အနည်းငယ်မျှသာ ပြန်၍-
“မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုတော့ မဟောပါဘူး၊ အဲဒီလေးမျိုးမှတစ်ပါး တခြားသော နည်းဖြင့်သာ ဟောတော်မူပါတယ်”
ဤမျှသာ ပြောဆိုနိုင်၏။ ထိုအခါ တိတ္ထိတို့က မကျေနပ်ကြ၊ လိုအပ်သည့် အဖြေကို မရသဖြင့် ဘုကျကျပင် ပြောဆိုသွားသေး၏။
“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရဟန်းပြုတာ မကြာသေး၍

ရဟန်းကလေးရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်-ရဟန်းပြုတာ ကြာပြီဆိုရင်လဲ ထုံထိုင်း ဖျင်းအလူဗာလကြီး လူမိုက်ကြီးရင်လဲ ဖြစ် ရမယ်၊ အလကား-ဆန်ပေါလို့ ကြီးနေတာ ပါ...”

ဤသို့ ပြောဆို၍ သွားကြလေ၏။ ထို့နောက် အနုရာဓရဟန်းက စဉ်းစားမိပါသတတ်၊ “အင်း... ဒီထက် ပိုပြီး မေးကြလျှင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေရမလဲ...” ဤသို့ စဉ်းစားကာ ဘုရားထံသို့ ပြေးလာသည်။ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

တိပရိဝဋ္ဌဓမ္မဒေသနာဖြင့် စစ်မေး

၁။ အနုရာဓ... ဘယ်လို သဘောပေါက်၍ သိထားသလဲ၊
“ရုပ်ဟာ မြဲသလား၊ မမြဲဘူးလား”
“မမြဲပါ ဘုရား”
“အဲဒီ မမြဲတဲ့ ရုပ်ဟာ ချမ်းသာလား၊ ဆင်းရဲလား”
“ဆင်းရဲပါ ဘုရား”
“မြဲလဲ မမြဲ၊ ဆင်းရဲလဲ ဆင်းရဲတဲ့ ရုပ်ဟာ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ သဘော ရှိ၏၊ အဲဒါကို-
“ဧတံ မမ=ဒါ ငါ့ဥစ္စာ”

“ဧသောဟ မသ္မိ=ဒါ ငါကွ”
“ဧသော မေ အတ္တာ=ဒါ ငါပိုင်”
ဟူ၍ တဏှာ-မာန-ဒိဋ္ဌိရှုလို့ (စွဲနေလို့) သင့်ပါမည်လား”
“မသင့်ပါဘုရား”
“ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏတို့ရော မြဲသလား၊ မမြဲဘူးလား”
“မမြဲကြပါ ဘုရား”
“သင့်ပါမည်လား”
“မသင့်ပါ ဘုရား”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

[ဒေသနာ အဆုံးမှာပင် အနုရာဓ ရဟန်း
သောတာပန် ဖြစ်။]

၂။ “အနုရာဓ... ရုပ်ကို သတ္တဝါ-လို့ စွဲနေသေး
သလား”
“မစွဲတော့ပါ ဘုရား”
“ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏတို့ကို
ရော သတ္တဝါ-လို့ စွဲနေသေးသလား”
“မစွဲတော့ပါ ဘုရား”

၃။ “အနုရာဓ... ရုပ်၌ သတ္တဝါ-လို့ စွဲနေသေး
သလား”
“မစွဲတော့ပါ ဘုရား”
“ရုပ်မှတစ်ပါးကော သတ္တဝါ-လို့ စွဲစရာ
ရှိသေးသလား”
“မရှိတော့ပါ ဘုရား”

“ဝေဒနာ၌၊ ဝေဒနာမှ တစ်ပါး။ သညာ၌၊
သညာမှ တစ်ပါး။ သင်္ခါရတို့၌၊ သင်္ခါရတို့မှ
တစ်ပါး။ ဝိညာဏ၌၊ ဝိညာဏမှ တစ်ပါး
ကော သတ္တဝါ-လို့ စွဲစရာ ရှိသေးသလား”
“မရှိတော့ပါ ဘုရား”

၄။ “အနုရာဓ... ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊
သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ၊ ဤငါးပါးအပေါင်းကို
သတ္တဝါ-လို့ စွဲနေသေးသလား”
“မစွဲတော့ပါ ဘုရား”

၅။ အနုရာဓ... ရုပ်မရှိသော၊ ဝေဒနာမရှိသော၊
သညာမရှိသော၊ သင်္ခါရတို့ မရှိသော၊ စိတ်
မရှိသော သူကို “သတ္တဝါ”လို့ စွဲနေသေး
သလား”
“မစွဲတော့ပါ ဘုရား”

ဉာဏ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ

အနုရာဓ... ယခု မျက်မှောက်မှာပင် အဟုတ်
အမှန်အားဖြင့် “သတ္တဝါ” ဟူ၍ ခေါ်ဆိုခြင်းငှာ မရ
ထိုက်သော ဤအရာ၌ “သတ္တဝါ သေပြီးရင် ဖြစ်သေး
သလား” စသော အမေး (၄)ချက်ကို ဖြေဆိုခြင်းငှာ
သင့်ပါမည်လော”
“မသင့်ပါ ဘုရား...”
“သာဓု သာဓု အနုရာဓ=ကောင်းပေစွ၊ ကောင်း
ပေစွ... အနုရာဓ...”။

“အနုရာဓ... ငါဘုရားသည် ရှေးတုန်းကရော၊
ယခုရော ဒုက္ခသစ္စာတရားကိုသာ ဟောတော်မူ၏၊
ဒုက္ခသစ္စာ၏ ချုပ်ရာ နိရောဓသစ္စာကိုလည်း ဟောတော်
မူ၏”။
“ဒုက္ခဖြစ်၍-ဒုက္ခပျက်တာကိုပဲ ဟောတော်မူ
၏-ဟု ဆိုလိုသည်၊ တစ်ပါး-တခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်-
သတ္တဝါ-သူ-ငါ-ယောက်ျား-မိန်းမ စသည် ရှိတယ်လို့
မဟော”-ဟု ဆိုလိုသည်။

အရှင် အနုရုဒ္ဓါ၏ အခက်အခဲ

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး နေပြည်တော်သို့
ကြွလာခိုက် အများအပြား ရဟန်းပြုကြ၏၊ အနုရုဒ္ဓါ
မင်းသားလည်း ပါဝင်သည်၊ အရှင် အနုရုဒ္ဓါ ဖြစ်လာ၏၊

ရဟန်းပြုကြပြီးနောက် တရားအားထုတ်ကြရာ အရှင်
အနုရုဒ္ဓါက ပထမဝါတွင်းမှာပင် သမာပတ်တွေ ရရှိ
သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

သဟဿ လောကဓာတု ဒဿနသမတ္ထံ ဒိဗ္ဗ စက္ခုဉာဏံ ဥပ္ပါဒေသိ=လောကဓာတ် တစ်ထောင်ကို မြင်နိုင်စွမ်း ရှိသော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရရှိလေသည်။

သို့သော်- ရဟန္တာအထိကာ မတက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ တန့်ခဲနေသည်။ ဤသည်တွင် အရှင် သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးထံ ချဉ်းကပ်၍ အခက်အခဲကို တင်ပြ လျှောက်ထားနေသည်။

* ၁။ ဣဓာဟံ အာဝုသော သာရိပုတ္တ ဒိဗ္ဗေန စက္ခုနာ ဝိသုဒ္ဓေန အတိက္ကန္တ မာနသကေန သဟဿလောကံ ဩလောကေမိ။

အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ဟာ လောကဓာတ်တစ်ထောင်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် ဖြင့် မြင်နိုင်စွမ်း ရှိပါသည် ဘုရား။

- ၂။ (က) လုံ့လဝီရိယလဲ မလျော့ပါ။
- (ခ) သတိလဲ မြဲပါသည်။
- (ဂ) ကိုယ်ခန္ဓာလဲ ငြိမ်းအေးပါသည်။
- (ဃ) သမာဓိလဲ တည်ပါသည်။

၃။ သို့ပါလျက် ဘယ်နှာကြောင့် တပည့်တော် ဟာ အာသဝေါတို့မှ ကင်းကွာ၍ ရဟန္တာ မဖြစ်ဘဲ တန့်ခဲနေရပါသလဲ ဘုရား။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညွှန်ကြားချက်

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီးက ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏-

၁။ ငါ့ရှင်ရဲ့ စကားရပ်တွေထဲမှာပင် အဓိပ္ပာယ် တွေ ပေါ်နေပြီ။ “ငါဟာ လောကဓာတ် တစ်ထောင်ကို မြင်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ကွ”ဆိုတဲ့ ငါ့ရှင်ရဲ့ နံပါတ်(၁) စကားစုတွေဟာ မာနပဲ။

၂။ ပြီးတော့ နံပါတ်(၂) စကားစုတွေဟာက စိတ်တွေ ပြန့်လွင့်နေကြတာ ဆိုတော့ ဥဒ္ဓစ္စပေါ့။

၃။ “သို့ပါလျက် ဘယ်နှာကြောင့် ယခု အထိ ရဟန္တာ မဖြစ်သေးဘဲ တန့်ခဲနေရပါလိမ့် မလဲ” ဆိုတဲ့ နံပါတ်(၃) စကားစုတွေဟာ

ကုက္ကုစ္စ (နှောင်တ)တွေပေါ့။

“ငါ့ရှင်အနုရုဒ္ဓါ... သတိပေး တိုက်တွန်းပါ၏။ ဆိုခဲ့ပြီး (၃)မျိုးဟာ အကုသိုလ်တွေပဲ။ သူတို့ကို ဖယ်ရှား၍ နှလုံးမသွင်းဘဲ ထားပြီးလျှင် အမတဓာတ်သို့သာ စိတ်ကို ညွတ်ပါ။ အားထုတ်ပါ”

ထိုညွှန်ကြားချက် အတိုင်း အားထုတ်လိုက်ရာ မကြာမီ ရဟန္တာကြီးအထိ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ညွှန်ပြတတ်တဲ့ ဆရာ အရေးကြီး သည်။ သို့ဖြစ်၍ “ယထာဘူတံ ဉာဏာယ သတ္တာ ပရိယေသိတဗ္ဗော=ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ သိဖို့ရာ ဆရာ ကောင်း ရှာပါ” လို့ မြတ်စွာဘုရားက ခဏ-ခဏ မိန့် နေခြင်း ဖြစ်၏။

* အဂုံတ္တရအဋ္ဌကထာ၊ တ၊ ၂၂၅

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဆရာကောင်း ရှာပါလို့ (၁၇၉၂)ကြိမ် မှာကြား

- * ၁။ (က) ရဟန်းတို့... ဇရာမရဏ ဖြစ်ပုံကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိ- မမြင်သော သူသည် ဇရာမရဏအပေါ်၌ ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ သိဖို့ရာ ညွှန်ပြတတ်တဲ့ ဆရာ ရှာရမည်။
- (ခ) ဇရာမရဏဖြစ်ကြောင်းကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ...
- (ဂ) ဇရာမရဏ၏ ချုပ်ရာကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ...
- (ဃ) ဇရာမရဏ ချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ...
- ၂။ ရဟန်းတို့... ဇာတိကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ... (၄) ချက်၊
- ၃။ ရဟန်းတို့... ကမ္မဘဝကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ... (၄) ချက်၊
- ၄။ ရဟန်းတို့... ဥပါဒါန်ကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ... (၄) ချက်၊
- ၅။ ရဟန်းတို့... တဏှာကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ... (၄) ချက်၊
- ၆။ ရဟန်းတို့... ဝေဒနာကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ... (၄) ချက်၊
- ၇။ ရဟန်းတို့... ဖဿကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ... (၄) ချက်၊

- ၈။ ရဟန်းတို့... သဠာယတနကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ... (၄) ချက်၊
- ၉။ ရဟန်းတို့... နာမ်နှင့် ရုပ်ကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ... (၄) ချက်၊
- ၁၀။ ရဟန်းတို့... ဝိညာဏ်ကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ... (၄) ချက်၊
- ၁၀။ ရဟန်းတို့... သင်္ခါရတို့ကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ... (၄) ချက်၊

တိုက်ရိုက် ၄၄ - ကြိမ်

ဤသို့လျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အင်္ဂါရပ်များကို စဉ်တန်းထားပြီးလျှင်- နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဇရာမရဏကို စတင်၍ ဟောကြားတော်မူ၏။ ထို ဇရာမရဏ၌ (ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာ) ဟူ၍ သစ္စာ ၄ပါးဖြင့် ဝေဖန်၍ ဟောကြားတော်မူသည်။ ထို့အတူ- ပဋိလောမအနေဖြင့် ဇာတိ၊ ကမ္မဘဝ၊ ဥပါဒါန်၊ တဏှာ၊ ဝေဒနာ၊ ဖဿ၊ သဠာယတန၊ နာမရူပ၊ ဝိညာဏ၊ သင်္ခါရ၊ စုစုပေါင်း (၁၁)မျိုးတို့၌ လည်း တစ်မျိုး-တစ်မျိုး၌ သစ္စာ ၄ ပါးစီဖြင့် ဝေဖန် ဟောကြားတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် “ယထာဘူတံ ဉာဏာယ သတ္တာ ပရိယေသိတဗ္ဗော” “ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိဖို့ရာ ဆရာကောင်း ရှာရမည်” ဟူ၍ ကိုယ်တော်တိုင် တိုက်ရိုက် ဟော (၁၁x၄)=၄၄-ကြိမ် ဖြစ်သွားလေသည်။

သွယ်ဝိုက်၍ ဟောသော အကြိမ်ပေါင်း

နေရာတကာ ဆရာမပါလျှင် မပြီးချေ။ “ဆရာ မပြု-နည်းမကျ” ဟူ၍ပင် စကားပုံ ရှိသည် မဟုတ်ပါ လော၊ လမ်းမှန် ညွှန်ပြ-ဆရာ မပါဘဲ သွားရသော ခရီးသည် လွဲချော်တတ်၏။

အရှင် သောဏသည် တရား အားထုတ်ရာ၌ ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းသော်လည်း ဝိရိယ လွန်ကဲနေမိ ၏။ စကြံ သွားရလွန်း၍ ခြေဖဝါးများပင် ရောင်ကား ပေါက်ကျ-သွေးတွေ ယိုရသည်အထိ ဖြစ်သွား၏။

* နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ၊ သတ္တုသုတ်၊ ၃၄၉

တစ်ဘဝသာသနာ

ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ကြွ၍ မလျော့မတင်း
စောင်းကြိုးညှင်း ဥပမာပြရသည်။ ထိုအခါကျမှ လမ်းမှန်
ရောက်၍ တရားထူး ပေါက်သွားရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကောင်း လိုအပ်ကြောင်း သိ
သာနိုင်၏။ “ဆရာကောင်း ရှာပါ” ဟူ၍လည်း မြတ်စွာ
ဘုရားက ခဏ ခဏ မှာတော်မူသဖြင့် (၁၇၉၂)ကြိမ်မျှ
ရှိလေသည်။

ထို့ပြင်- အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ အခက်အခဲကိုလည်း
အရှင် သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဖြေရှင်းပေးမှ
ပြေလည်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက (၄၅)ဝါ
အတွင်း (၁၇၉၂)ကြိမ်တောင် မှာတော်မူတယ် ဆိုတော့
အရေးကြီးလို့ပေါ့။

ပရိညာ ၃-ပါးအကြောင်း

ပရိညာအမျိုးအစား ၃-ပါးရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ
၁။ ဉာတပရိညာ
၂။ တိရဏပရိညာ
၃။ ပဟာနပရိညာတို့ ဖြစ်ကြ၏။
(၁) အဓိပ္ပာယ်မှာ ဉာတ=သိအပ် သိသင့် သိထိုက်သော
တရား၊ ထို“သိထိုက်သောတရား” ဆိုတာ ရုပ်နာမ်
၂-ပါး၊ ခန္ဓာ၅-ပါးတို့ ဖြစ်ကြသည်။
ပရိညာ(ပရိ+ညာ) ပရိ=ပိုင်းခြား၍၊ ညာ=သိ
တတ်သောဉာဏ်၊ ဉာတပရိညာ=သိအပ်သိသင့်သိထိုက်

သော တရားတို့ကို+ပိုင်းခြား၍ သိတတ်သောဉာဏ်။
(၂) တိရဏ=စုံစမ်းသုံးသပ်ဆင်ခြင်သော (ဆင်ခြင်
လျက်) ပရိညာ=ပိုင်းခြား၍ သိသောဉာဏ်၊ တိရဏ
ပရိညာ=စုံစမ်းသုံးသပ်ဆင်ခြင်လျက်+ပိုင်းခြား၍
သိသောဉာဏ်။
(၃) ပဟာန=ပယ်တတ်သော (ပယ်လျက်)+ပရိညာ=ပိုင်း
ခြား၍ သိသောဉာဏ်။ ပဟာနပရိညာ=ပယ်လျက်+
ပိုင်းခြား၍ သိသော ဉာဏ်။

ပရိညာ ၃-ပါး၏ နယ်ပယ်

၁။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတို့ကို ပိုင်းခြားသော (နာမရူပ
ပရိစ္ဆေဒ)ဉာဏ်မှစ၍ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်တိုင်
အောင် အတွင်းသည် ဉာတပရိညာ၏ နယ်ပယ်
ဖြစ်သည်။
၂။ သဗ္ဗသနဉာဏ်မှ စ၍ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် တိုင်

အောင် အတွင်းသည် တိရဏပရိညာ၏ နယ်
ပယ် ဖြစ်သည်။
၃။ ဘင်္ဂဉာဏ်မှစ၍ အထက်၌ကား ပဟာနပရိညာ
၏ နယ်ပယ် ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အသေရဲတာ သည်တစ်ပါးပဲ တွေ့ဖူး

အို-နာ-သေ အကြောင်း ရဲရဲပြောတာကတော့ သည်တစ်ပါးတည်းပဲ ရှိသည်။ အခြားသူတွေက သိပ်ပြီး မပြောကြပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အများက ကြိုက်မှ မကြိုက်ကြဘဲကိုး။

အို-နာ-သေစကားလုံးတွေ များများပြောလာရင် “အို... နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ မပြောနဲ့” တဲ့၊ တားမြစ် တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အကြိုက်ပဲ လိုက်ပြီး ပြောနေကြရတော့တာပေါ့။

အဲ... မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးတို့ကတော့ မရ ဘူး၊ ကြိုက်-ကြိုက်၊ မကြိုက်-ကြိုက်၊ ဟုတ်တာတော့ ပြောထည့်လိုက်တာပဲ။ မညာဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မဝံ့ဘူး။

လောကကြီးရဲ့ အို-နာ-သေကို ပြောရဲသလို သူ့ကိုယ်တိုင်ကျတော့လည်း အသေရဲလှပါသည်။ ဤ အကြောင်းအရာများကို တစ်ခါတွင် (ဝန်ကြီးဟောင်း၊ မြန်အောင်) ဦးတင်က ရန်ကုန်မြို့၊ သရက်တော ကျောင်းတိုက်က ဆရာတော် ဦးဩဘာသာဘိဝံသအား ဤသို့ လျှောက်ထားပါသတတ်-

“မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးဟာ အသေရဲပါ့ဘုရား၊ သေမင်းနဲ့ ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်သွားတယ် ဘုရား၊ အသေရဲတာတော့ သည်တစ်ပါးပဲ တွေ့ဖူးသေး တယ်၊ ရဲအောင် လုပ်ထားခဲ့လို့လဲ ရဲတာထင်ပါ့ ဘုရား” တဲ့။

သံဝေဂရှေ့သွားဖြင့် တရားဟော

မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားဟောပြု ဆိုလျှင် ရှေ့ပိုင်းက သံဝေဂပါတတ်သည်။ ၁၀-မိနစ် ၁၅-မိနစ်ခန့် သံဝေဂဖြစ်ဖွယ် စကားတို့ကို ပြောတတ် သေး၏။ ပြီးမှ ထိုသံဝေဂအပေါ် အခြေခံ၍ တရားအား ထုတ်နည်း လုပ်ငန်းခွင် ဝင်လာတတ်သည်။

များစွာသော ဓမ္မကထိကတို့ကမူ တရားဟောပြု ဆိုလျှင် ဇာတ်လမ်းကို ဦးစားပေးတတ်ကြ၏။ ဇာတ် လမ်းဇာတ်ကွက်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်ခေါ်ငင်သွားတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အပြော ကောင်းဖို့ လိုအပ်၏။ ပရိယာယ်ကြွယ်ဖို့လည်း လိုအပ် သည်။

အချို့ကျတော့ အသံကို ဦးစားပေးတတ်ကြပြန် ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား အသံကို အနိမ့်-အမြင့်၊ အ ပင့်-အဟိုက်၊ အရှိုက်-အငင် လှိုင်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်

လျက် ရွတ်ဆို ဟောပြော သွားတတ်ကြလေသည်။ ပရိသတ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အသံထဲမှာ နစ်နေအောင် ဖန်တီး ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် အသံကောင်းဖို့ လိုအပ်သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကား ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ကို ဦးစားပေးသည်လည်း မဟုတ်၊ အသံကို ဦးစားပေးလည်း မဟုတ်၊ အပြောကို ဦးစားပေးလည်း မဟုတ်၊ တရားလုပ်ငန်းခွင်ကိုသာ ဦးစားပေးသည်။

သံဝေဂပြောပြီးနောက် လုပ်ငန်းခွင်ကို ရောက် လာပြီ ဆိုလျှင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် လုပ်ငန်းသဘော ကိုဖိ၍ ပြောတော့၏။ လှည့်ကာ ပတ်ကာဖြင့် အရေး ကြီးလျှင် ကြီးသလို ၂-ကြိမ် ၃-ကြိမ် ထပ်၍ ထပ်၍ ပြောပေးတော်မူ၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

အကိုးသာဓက ထုတ်ပုံချင်း မတူကြ

ထို့ပြင်- ဝတ္ထု သာဓက ထုတ်ပုံချင်းလည်း မတူကြပေ။ များစွာသော ယပ်လဲ ဓမ္မကထိကတို့က ဒါနနှင့် ပတ်သက်၍- သီလနှင့် ပတ်သက်၍ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး၊ ကျောင်းအမ ဝိသာခါ၊ သီရိဓမ္မာ သောက၊ ဧကသာဓကပုဏ္ဏားကြီး လင်မယား၊ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် လှူရုံနဲ့ နတ်ပြည်ရောက်ပုံ စသည်တို့ကို အားကျဖွယ်တွေ ထုတ်ပြတတ်ကြ၏။
မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကား ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။

အစေလကဿပ၊ ဆန္ဒ၊ ယမက၊ အနုရာဓ၊ အဂ္ဂိဝစ္ဆပုဏ္ဏား၊ သာတိ ရဟန်း စသည်ဖြင့် ဒိဋ္ဌိဖြုတ်လို ကောင်းတဲ့ သာဓက များကို ထုတ်ပြလေ့ ရှိတော်မူသည်။

ထို့ပြင်လည်း- တရား ရှုခင်း ရှုကွက် နမူနာ ပြဖို့ ကောင်းတဲ့ ခေမက၊ ဝိသာခနှင့် ဓမ္မဒိန္နာ၊ ဖဂ္ဂန ရဟန်း၊ တိဿရဟန်းကြီး စသည်တို့ကို ထုတ်ပြတော် မူလေ့ ရှိသည်။

သစ္စာဆိုက်၍ တရားနိဂုံးချုပ်

တရားတစ်ပုဒ်တွင် အကြောင်းအရာတွေ အများကြီး စုပြုံ ပြတ်သိပ် ထည့်၍ မပေး၊ အရေးကြီးတဲ့ တစ်ချက် နှစ်ချက်မျှသာ ထပ်ပြန်တလဲလဲနှင့် စွဲသွားအောင် ပြော၍ နှလုံးသားတွင် ထည့်ပြီးပေးလိုက်တတ်သည်။
ဤလုပ်ငန်းခွင်တွင် သစ္စာသဘောတရားတို့ကို လည်း ဟပ်ပြသည်။ “သစ္စာတရားဆိုတာ ဒါပဲ” ဟူ၍

ထောက်ပြသည်၊ ကောက်ပြသည်။ “သစ္စာဆိုတာ စာအုပ်ထဲမှာ ရှိတာ မဟုတ်၊ ခန္ဓာထဲမှာသာ ရှိတာ” ဟူ၍ ဖော်ပြပေးသည်။ ဤသို့ သစ္စာဆိုက်စေ၏။
ဤနည်းအားဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဤကဲ့သို့ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်၍ အားထုတ်သောကြောင့် ပေါက်မြောက်ကာ တရားထူးသိမြင်လာနိုင်သည်-ဟု နိဂုံးချုပ်တော်မူ တတ်သည်။

စိတ်-တစ်ခုယုတ်ကိုးဆယ်

လူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၌ အရေးကြီးသော ဌာန ၆-ဌာန ရှိကြ၏။ မည်သည့် ဌာနတို့နည်း - မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ ဘဝင်စိတ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။
မျက်စိမှာ မြင်စိတ် ဖြစ်၏။ နားမှာ ကြားစိတ်၊ နှာခေါင်းမှာ နံစိတ် မွှေးစိတ်၊ လျှာမှာ စားစိတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တွေ့ထိစိတ်၊ မနောလို ခေါ်တဲ့ ဘဝင်စိတ်မှာ တွေးတော ကြံစည်စိတ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဤသို့လျှင် ဖြစ်ရာ ဌာနကို အစွဲပြု၍ ပြောလျှင် ကား (မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်၊ နံစိတ်၊ စားစိတ်၊ တွေ့ထိစိတ်၊ ကြံတွေးစိတ်) ဟူ၍ စိတ်အမျိုးအစား ၆-မျိုး ရှိသည်။
ဘုံဌာနကို အစွဲပြု၍ ခေါ်လျှင်ကား- ကာမဘုံ၌ ကာမစိတ် ၅၄-ပါး၊ ရူပဘုံ၌ ရူပစိတ် ၁၅-ပါး၊ အရူပဘုံ၌ အရူပစိတ် ၁၂-ပါး၊ လောကုတ္တရာ အဝတ္ထာ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဘုံ၌ လောကုတ္တရာစိတ် ၈-ပါး၊ ပေါင်း (၈၉)ပါး ရှိသည်။

အသစ်အဆန်း မဟုတ်ချေ၊ ယခင်စိတ်များပင် ဖြစ်ကြ၏။ ဖြစ်ရာ ၄၁န - ဖြစ်ရာ ဘုံကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ [ကာမစိတ် ၅၄-ပါး ဆိုတာ အကုသိုလ်စိတ် ၁၂-ပါး၊ အဟိတ်စိတ် ၁၈-ပါး၊ ကာမာဝစရစိတ် ၂၄-ပါးတို့ကို ပေါင်းစု၍ ခေါ်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။]

“စိတ်ပေါင်း (၈၉)ပါး” ဆိုတာ (၉၀)ပြည့်ဖို့ စိတ်တစ်ခုမျှသာ လိုတော့သည်။ စိတ်တစ်ခုမျှသာ လျော့တော့သည်။ စိတ်တစ်ခုမျှသာ ယုတ်တော့သည်။ ဆို့ကြောင့် ကျမ်းဂန်သုံး ဝေါဟာရအနေဖြင့် “စိတ်-တစ်ခု ယုတ် ၉၀” ဟု ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲရိုး ရှိကြ၏။ ဤမျှလောက် အရေအတွက် (၈၉)ပါး ရှိသော်လည်း “သိတတ်သော သဘော” အနေဖြင့် ပေါင်းစုလျှင် ကား “စိတ်” ဟူသော သဘော (၁)မျိုးသာ ရှိသည်။

စေတသိက် ၅၂-ပါးရှိ

“စေတသိ ဘဝံ စေတသိကံ” ဆိုတဲ့ ဝစနတ္ထအရ စိတ်နှင့်အတူတကွ ဖြစ်တတ်သော သဘောတရားတို့ကို “စေတသိက်” ဟု ခေါ်သည်။ စိတ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ဆိုင်ရာစေတသိက်တို့လည်း ပါလာကြစေမြဲဖြစ်၏။ ထိုစေတသိက်တို့သည် (၅၂)မျိုး ရှိသည်။ ယင်းတို့ကား-

- (က) သဗ္ဗစိတ္တသာဓာရဏ(၇)ပါး
 ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ စေတနာ၊
 ဧကဂ္ဂတာ၊ ဇီဝိတိန္ဒြိယ၊ မနသိကာရ။
- (ခ) ပကိဏ်းစေတသိက်(၆)ပါး
 ဝိတက္က၊ ဝိစာရ၊ အဓိမောက္ခ၊ ဝီရိယ၊
 ပီတိ၊ ဆန္ဒ။
- (ဂ) အကုသိုလ်စေတသိက်(၁၄)ပါး
 မောဟ၊ အဟိရိက၊ အနောတပ္ပ၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊

- လောဘ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မာန၊ ဒေါသ၊ ဣဿာ၊
 မစ္ဆရိယ၊ ကုက္ကုစ္စ၊ ထိန၊ မိဒ္ဓ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ။
- (ဃ) သောဘနစေတသိက်(၂၅)ပါး
 သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ အလောဘ၊
 အဒေါသ၊ တတြမဇ္ဈတ္တဟာ၊ ကာယ
 ပဿဒ္ဓိ၊ စိတ္တပဿဒ္ဓိ၊ ကာယလဟုတာ၊
 စိတ္တလဟုတာ၊ ကာယမုဒုတာ၊ စိတ္တ
 မုဒုတာ၊ ကာယကမ္မညတာ၊ စိတ္တ
 ကမ္မညတာ၊ ကာယပါဂုညတာ၊ စိတ္တ
 ပါဂုညတာ၊ ကာယုဇကတာ၊ စိတ္တု
 ဇကတာ။ ။
- သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ။
 ကရုဏာ၊ မုဒိတာ။ ။ ပညိန္ဒြေ။

စေတသိက်တို့၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်

- သဗ္ဗစိတ္တသာဓာရဏ ၇ ပါး၏ သဘော
- ၁။ ဖဿ = အာရုံကို တွေ့ထိခြင်းသဘော။
- ၂။ ဝေဒနာ = အာရုံ အရသာကို ခံစားခြင်းသဘော။
- ၃။ သညာ = အာရုံကို မှတ်သားခြင်းသဘော။
- ၄။ စေတနာ = ယှဉ်ဖက်တရားတို့ကို ဆိုင်ရာကိစ္စ၌ ဆောင်ရွက်ကြဖို့ရာ စေ့ဆော်ခြင်း(တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ခြင်း) သဘော။

တစ်ဘဝသာသနာ

- ၅။ ဧကဂ္ဂတာ = အာရုံတစ်ခုတည်း၌ တည်တံ့နေခြင်း၊ တည်ကြည်နေခြင်းသဘော။
- ၆။ ဇီဝိတိန္ဒြေ = ယှဉ်ဖက်တရားတို့ကို စောင့်ထိန်းခြင်း သဘော [ဤ ဇီဝိတိန္ဒြေသည်နမ်တရားတို့၏ အသက်။]
- ၇။ မနသိကာရ = စိတ်ထဲ၌ အာရုံပေါ်လာအောင် ပြုပေးသော သဘော [စိတ်ကို အာရုံသို့ ရောက်၍-ရောက်၍နေအောင်၊ စိတ်နှလုံးထဲ၌ အာရုံကိုသွင်းပေး သောကြောင့် “မနသိ+ကာရ = နှလုံးသွင်း” ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။]

ပကိဏ်းစေတသိက် ၆ ပါး၏ သဘော

- ၁။ ဝိတက် = ယှဉ်ဖက်တရားတို့ကို အာရုံသို့ တင်ပေးခြင်း (ကြံစည်ခြင်း) သဘော။
- ၂။ ဝိစာရ = အာရုံကို သုံးသပ်ခြင်း (ထပ်၍ ထပ်၍ ယူခြင်း) သဘော။
- ၃။ အဓိမောက္ခ = အာရုံကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းသဘော။
- ၄။ ဝိရိယ = အားထုတ်ခြင်း (အားတက်သရော ရှိခြင်း) သဘော။
- ၅။ ပီတိ = နှစ်သက်ခြင်းသဘော။
- ၆။ ဆန္ဒ = လိုလားတောင့်တခြင်းသဘော။

အကုသိုလ်စေတသိက် ၁၄ ပါး၏ သဘော

- ၁။ မောဟ = အာရုံ၏ အမှန်သဘာဝကို ဖုံးကွယ်ခြင်း သဘော။
- ၂။ အဟိရိက = ဒုစရိုက်မှ မရှက်ခြင်းသဘော။
- ၃။ အနောတ္တပ္ပ = ဒုစရိုက်မှ မကြောက်လန့်ခြင်းသဘော
- ၄။ ဥဒ္ဓစ္စ = ပျံ့လွင့်ခြင်းသဘော။
- ၅။ လောဘ = လောကီအာရုံကာမဂုဏ်တို့၌ချင်ခြင်း သဘော။ [ကုသိုလ်အရာ၌ လိုချင်ခြင်းကား ကုသိုလ် ဆန္ဒသာဖြစ်၏။ အထူးမှာ ငြိကပ်တွယ်တာတဲ့ သဘော ပါလျှင် လောဘ၊ တွယ်တာမှုသဘော မပါလျှင် ဆန္ဒ ဟူ၍ ခွဲခြားပါ။]

- ၆။ ဒိဋ္ဌိ = မှားမှားယွင်းယွင်း သိမြင်ခြင်း၊ (အယူမှားခြင်း) သဘော။
- ၇။ မာန = ထောင်လွှားတက်ကြွခြင်းသဘော။
- ၈။ ဒေါသ = ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းခြင်းသဘော။
- ၉။ ဣဿာ = သူတစ်ပါး၏ ဂုဏ်သိန် စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ငြူစူခြင်း၊ စောင်မြောင်းခြင်း သဘော။ [နှုတ်ခမ်းစု၍၊ မျက်စောင်းထိုး၍ ပြောဆိုကြည့်ရှုကြောင်း တရား။]
- ၁၀။ မစ္ဆရိယ = ကိုယ့်စည်းစိမ်ကို ဝန်တိုခြင်းသဘော။ [မပေးလို မကမ်းလို နှမြောတဲ့သဘော။]
- ၁၁။ ကုက္ကုစ္စ = ဒုစရိုက်ကို ပြုမိ၍လည်းကောင်း၊ သုစရိုက်ကို မပြုမိ၍ လည်းကောင်း နောင်တဖြစ်ခြင်း။ ပူပန်ခြင်း သဘော။
- ၁၂။ ထိန = စိတ်စေတသိက်တွေ မလန်းဘဲ ခပ်ထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေခြင်းသဘော။
- ၁၃။ မိဒ္ဓ = စိတ်စေတသိက်တွေ မလန်းဘဲ ခပ်မှိုင်း မှိုင်းနေခြင်းသဘော။ [အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြစ်နေသည့်အခါ ဤစေတသိက် (၂) ပါး ထင်ရှား၏။]
- ၁၄။ ဝိစိကိစ္ဆာ = ဘုရားတရား သံဃာ စသည်များ အပေါ် ယုံမှားခြင်း သဘော။]

သောဘနစေတသိက် ၂၅ ပါး၏ သဘော

- ၁။ သဒ္ဓါ = ဘုရား တရား သံဃာနှင့် ကံ, ကံ၏ အကျိုးစသည်ကို ကြည်ညိုမှု ယုံကြည်မှု သဘော။
- ၂။ သတိ = ဘုရား တရား သံဃာ စသော ကုသိုလ် ဆိုင်ရာကို အောက်မေ့မှု၊ အမှတ်ရမှုသဘော။
- ၃။ ဟိရိ = ဒုစရိုက်မှ ရှက်မှုသဘော။
- ၄။ ဩတ္တပ္ပ = ဒုစရိုက်မှကြောက်လန့်မှု။
- ၅။ အလောဘ = လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ကိုမလိုချင် မှု၊ မစုံမက်မှု။
- ၆။ အဒေါသ = မခက်ထန်၊ မကြမ်းတမ်းမှု၊ [မေတ္တာ ဆိုတာ ဤစေတသိက်ပင် ဖြစ်၏။]

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

- ၇။ တကြမဇ္ဈတ္တတာ = စိတ်စေတသိက်တို့ကို မိမိ တို့ကိစ္စတွင် အပိုအလွန် မရှိစေရအောင် အလယ်၌ တည့်မတ်မှု (လျစ်လျူရှုမှု) သဘော။
- ၈။ ကာယပဿဒ္ဓိ = စေတသိက်အပေါင်းငြိမ်းအေးမှု။
- ၉။ စိတ္တပဿဒ္ဓိ = စိတ်၏ ငြိမ်းအေးမှု။
- ၁၀။ ကာယလဟုတာ = စေတသိက် အပေါင်း၏ လျင်မြန် ပေါ့ပါးမှု။
- ၁၁။ စိတ္တလဟုတာ = စိတ်၏ လျင်မြန်ပေါ့ပါးမှု။
- ၁၂။ ကာယမုဒုတာ = စေတသိက်အပေါင်း၏ နူးညံ့မှု။
- ၁၃။ စိတ္တမုဒုတာ = စိတ်၏ နူးညံ့မှု။
- ၁၄။ ကာယကမ္မညတာ = စေတသိက်အပေါင်း၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ ခံ့ညားမှု။
- ၁၅။ စိတ္တကမ္မညတာ = စိတ်၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ ခန့်ညားမှု။
- ၁၆။ ကာယပါဂုညတာ = စေတသိက်အပေါင်း၏ (ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌) ပြွမ်းတီးလေ့လာမှု။
- ၁၇။ စိတ္တပါဂုညတာ = စိတ်၏ ပြွမ်းတီးလေ့လာမှု။
- ၁၈။ ကာယုဇုကတာ = စေတသိက် အပေါင်း၏ ဖြောင့်မတ်မှု။
- ၁၉။ စိတ္တုဇုကတာ = စိတ်၏ ဖြောင့်မတ်မှု။

ဝိရတိစေတသိက် ၃ ပါး၏ သဘော

[မကောင်းမှု ဒုစရိုက်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို “ဝိရတိ” ဟု ခေါ်သည်။]

စေတသိက်ကြောင့် စိတ်အမျိုးမျိုးဖြစ်ရ

စိတ်၏ သဘောတို့ကား အာရုံကို သိကာမျှသာ ဖြစ်ကြ၏။ အကောင်း-အဆိုး မကွဲပြားကြပေ။ စေ တသိတို့ကြောင့်သာ ကွဲပြားကြရသည်။

ဥပမာ လောဘစေတသိက်နှင့်တွဲလျှင် လောဘ စိတ် ဖြစ်ရ၊ ဒေါသစေတသိက်နှင့်တွဲလျှင် ဒေါသစိတ်

- ၁။ သမ္မာဝါစာ = အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် မစပ် ဆိုင်သော ဝစီဒုစရိုက် ၄ ပါးမှ ရှောင်ကြဉ်မှု။
- ၂။ သမ္မာကမ္မန္တ = အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် မစပ် ဆိုင်သော ကာယဒုစရိုက် ၃ ပါးမှ ရှောင်ကြဉ်မှု။
- ၃။ သမ္မာအာဇီဝ = အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် စပ်ဆိုင် သော ဝစီဒုစရိုက် ၄ ပါး၊ ကာယဒုစရိုက် ၃ ပါးမှ ရှောင်ကြဉ်မှု။

အပ္ပမညာ ၂ ပါးနှင့် ပညိန္ဒြေ

“ဤရွေ့ ဤမျှ” ဟု အတိုင်းအရှည်ပမာဏ မထားဘဲ သတ္တဝါ ပညတ်အပေါ်၌ အာရုံပြုသော တရားကို “အပ္ပမညာ” ဟု ခေါ်ရသည်။ ယင်းကား ၂-ပါး ရှိ၏။ ၂-ပါးမှာ

- ၁။ ကရုဏာ = ဒုက္ခိတ သတ္တဝါ ပညတ်ကိုအာရုံပြု၍ သနားမှုသဘော။
- ၂။ မုဒိတာ = သုခိတ သတ္တဝါ ပညတ်ကို အာရုံပြု၍ ဝမ်းမြောက်မှုသဘော။

ပညိန္ဒြေ = သိမှုကိစ္စ၌ အစိုးတရဖြစ်မှုသဘော။ [ဉာဏ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အမောဟဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်သေး၏။]

မှတ်ချက်။ ။ အားလုံး စုပေါင်းလိုက်လျှင် သောဘနသာဓာရကာ စေတသိက် ၁၉ ပါး၊ ဝိရတိ စေတသိက် ၃ ပါး ၊ အပ္ပမညာ ၂ ပါး၊ ပညိန္ဒြေ ၁ပါး၊ စုစုပေါင်း သောဘနစေတသိက် ၂၅ ပါး ဖြစ်တော့သည်။

ဖြစ်ရ၊ မာနစေတသိက်နှင့် တွဲလျှင် မာနစိတ် ဖြစ်ရ၊ မေတ္တာစေတသိက်နှင့် တွဲလျှင် မေတ္တာစိတ် ဖြစ်ရ၏။

စိတ်က ရေကြည်ကြည်သန့်သန့်နှင့် တူ၏။ စေတသိက်တို့က ဆိုးဆေးထုပ်တွေနှင့် တူကြ၏။ ဆိုးဆေး ၅၂-ထုပ်၊ အရောင်ကလည်း ၅၂-မျိုး

တစ်ဘဝသာသနာ

ဖြစ်သည်။ ရေကြည်ကြည်သန့်သန့်ထဲ၌ ဆိုးဆေးအနီ ထည့်လျှင် ရေနီဖြစ်သွား၏။ အစိမ်းထည့်လျှင် ရေစိမ်း၊ အဝါထည့်လျှင် ရေဝါဖြစ်သွားရ၏။ ရေသည် ဆိုးဆေး၏ အရောင်ဖြယ်သခြင်းကို ခံရသလို စိတ်သည်လည်း စေတသိက်တို့၏ အရောင် ဆိုးခြင်းကို ခံရသည်။

[ဆောင်]

စိတ်၏တံထွာ၊ ဓမ္မတာကား၊

ကြံရာအာရုံ၊ ရမိရုံသာ၊ ဖုံဖုံ
ကောင်းဆိုး၊ မကွဲရိုးတည့်။
တစ်မျိုးတွဲဖက်၊ စေတသိက်
တွက်ကြောင့်၊ သက်သက် ဆိုး
ကောင်း၊ အရောင်ပြောင်း၍၊
မကောင်းတဲ့စိတ် - ကောင်းတဲ့စိတ်
ဟု၊ ခွဲကြိတ်စမြဲ၊ ဥဒါန်းကဲသည်...
စိတ်လဲ စေတသိက်ကြောင့်သာကို။

ရုပ်ခန္ဓာ-နာမ်ခန္ဓာ ဖွဲ့သောအခါ

ခန္ဓာငါးပါး ဖွဲ့သောအခါ ရုပ်ကရားတွေက ရူပက္ခန္ဓာ။ ။စေတသိက်၅၂-ပါးတို့တွင် သဗ္ဗ စိတ္တ သာဓာရဏစေတသိက်တွေထဲက ဝေဒနာကို ခွဲထုတ်၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာဖွဲ့။ ။သညာကိုခွဲထုတ်၊ သညာက္ခန္ဓာဖွဲ့။ ကျန်စေတသိက် ၅၀-တို့ကို သင်္ခါရက္ခန္ဓာဖွဲ့။ စေတသိက်၅၀-တို့တွင် သဗ္ဗစိတ္တသာဓာရဏထဲမှ စေတနာ စေတသိက်သည် သွက်လက်၏၊ ဖျတ်လတ်၏၊ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်၏၊ ထို့ကြောင့် သူ့ကို “သင်္ခါရ”ဟု နာမည်ပေးထားသည်။

“သင်္ခါရ”နာမည်ရသော စေတနာခေါင်းဆောင်သော စေတသိက် ၅၀-အစုကို “သင်္ခါရက္ခန္ဓာ”ဟု ဖွဲ့စည်း၏။ ခေါင်းဆောင်၏ နာမည်ကို တပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သိတတ်သောစိတ်တွေဟူသမျှကိုကား “ဝိညာဏက္ခန္ဓာ”ဟု ဖွဲ့သည်။ ရုပ်ခန္ဓာတစ်ပါး၊ နာမ်ခန္ဓာ၄ပါးဖြစ်၏။ နာမ်ခန္ဓာ ၄ပါးတွင် စေတသိက်ခန္ဓာက ၃ပါး၊ စိတ်ခန္ဓာက တစ်ပါးဖြစ်သည်။

သစ္စာ၄-ပါး ခွဲခြားသောအခါ

အကုသိုလ်စေတသိက် ၁၄-ပါးတွင် ပါဝင်သော လောဘစေတသိက်သည် သမုဒယသစ္စာမည်၏။ ကျန်သော ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ၄၉ ပါး၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့သည် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏။

သောဘနစေတသိက် ၂၅-ပါးတွင် ပါဝင်သော ပညိန္ဒြေစေတသိက်သည် မဂ္ဂသစ္စာမည်၏။ သမုဒယသစ္စာအားလုံး၊ ဒုက္ခသစ္စာအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းကုန်သော သဘောသည် နိရောဓသစ္စာမည်၏။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သမ္မုတိဒေသနာနှင့် ပရမတ္ထဒေသနာ

* မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသောမူသော ဒေသနာတော်တို့သည် (က) သမ္မုတိဒေသနာ နှင့် (ခ) ပရမတ္ထဒေသနာဟူ၍ ၂ မျိုးရှိ၏။ ထိုတွင် ပုဂ္ဂိုလ်-သတ္တဝါ-သူ-ငါ-ယောက်ျား-မိန်းမ-သမီး-သား၊ လူ-နတ်-ဗြဟ္မာ-ဦးဖြူ-ဦးနီ-ဒေါ်ဖြူ-ဒေါ်နီ-မပု-မအု-မနု စတဲ့ နာမည်ပညတ်တွေနဲ့ခေါ်ဝေါ်သမုတ် ပြောဆို ဟောကြားရသော ဒေသနာကို “သမ္မုတိ ဒေသနာ” ဟု ခေါ်ရသည်။

အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ-၊ ခန္ဓာ-အာယတန-ဓာတ်၊ သတိပဋ္ဌာန် စသော ပရမတ္ထ သဘောတရား

သက်သက်တို့ဖြင့်ပြောဆိုသုံးနှုန်း၍ ဟောကြားရသော (အဘိဓမ္မာ ၇ကျမ်းတို့လို) ဒေသနာကို “ပရမတ္ထသနာ” ဟုခေါ်ရသည်။

ထို ၂ မျိုးတွင် “သမ္မုတိဒေသနာဖြင့် ဟောမှ ထူးရမည်” ဟု သိရသောပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မြတ်စွာဘုရား က သမ္မုတိသစ္စာဖြင့်သုံးနှုန်း၍ ဟောပြတော်မူ၏။

ထို့အတူ “ပရမတ္ထဒေသနာဖြင့် ဟောမှ တရားထူးရမည်” ဟုသိရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားလည်း ပရမတ္ထသစ္စာဖြင့် သုံးနှုန်း၍ ဟောပြတော်မူသည်။

မုသာဝါဒ မဖြစ်ဘူးလော

မေး။ ။ “သမ္မုတိသစ္စာ” ဆိုတာ တကယ်မရှိဘဲနဲ့ ရှိလေဟန် သမုတ်ထားသော သစ္စာဟု သိရ ပါသည်။ ထိုသစ္စာဖြင့် သုံးနှုန်း၍ တရားဟော ရာတွင် မုသာဝါဒ မဖြစ်ဘူးလောဟု မေးဖွယ် ရှိ၏။

ဖြေ။ ။ အဖြေမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။
** သင်္ကေတ ဝစနံ သစ္စံ၊
လောက သမ္မုတိ ကာရဏာ။
ပရမတ္ထ ဝစနံ သစ္စံ၊
ဓမ္မာနံ ဘူတကာရဏာ။

အဓိပ္ပာယ်မှာ-သင်္ကေတ အမှတ်အသားဖြင့် ပြောကြား ရသော သစ္စာစကားသည်လည်း မှန်ကန်ပါ၏။

ဘာကြောင့်နည်း-လောကလူအများက အသိအမှတ်ပြု၍ သတ်မှတ် သမုတ်ထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန်- သဘောတရားသက်သက်ဖြင့် အမှန် အကန် ပြောကြားရသော ပရမတ္ထ သစ္စာစကား သည်လည်း မှန်ကန်ပါ၏။ ဘာကြောင့်နည်း- သဘော သဘာဝတရားတွေက ဟုတ်မှန်နေသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် ဝေါဟာရကျွမ်းကျင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သမ္မုတိသစ္စာ ဒေသနာဖြင့် ဟောကြား မိန့်မြွက်တော်မူသော်လည်း မုသာဝါဒ မဖြစ်ပါ-တဲ့။

* ဣတိဝုတ်အဋ္ဌကထာ၊၇၈ ** ဣတိဝုတ်အဋ္ဌကထာ၊၇၉

တစ်ဘဝသာသနာ

သမ္မုတိစကားဖြင့် ဟောကြားရသော နေရာ (၈) ဌာန

၁။ ဟိရောတ္တပ္ပ ဒီပနတ္ထံ = ရှက်ရသူ- ကြောက်ရသူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ပုံပေါ်လာအောင် ပြောပြလိုတဲ့ အခါမျိုး။

၂။ ကမ္မဿကတာ ဒီပနတ္ထံ = ကံ-ကံ၏ အကျိုးတရား ရရှိသွားကြတဲ့သူတွေ ပေါ်လွင်ထင်ရှား လာအောင် ပြောပြလိုတဲ့ အခါမျိုး။

၃။ ပစ္စတ္တ ပုရိသကာရ ဒီပနတ္ထံ = သီးသန့် ထူးခြား သောပုဂ္ဂိုလ်၊ (ထူးထူးချွန်ချွန် ပြုလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်) တို့ကို ထင်ရှားအောင် ဖော်ပြလိုတဲ့ အခါမျိုး။

၄။ အာနန္တရိယ ဒီပနတ္ထံ = ဤ ပုဂ္ဂိုလ် ၅ မျိုးတို့ကို ဇာန်ကားလျှင် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဇာန်ကားသူသည် ချက်ချင်း အနန္တရိယကံထိုက်သည် (အဝိစိကျရသည်) ဟု ဖော်ပြလိုတဲ့ အခါမျိုး။

၅။ ဗြဟ္မဝိဟာရ ဒီပနတ္ထံ = (ဗြဟ္မဝိဟာရလို့ ခေါ်တဲ့) ဗြဟ္မစိုရ်တရားဖြင့် နေထိုင်သူတွေ ထင်ရှားအောင် ဖော်ပြလိုတဲ့ အခါမျိုး။

၆။ ပုဗ္ဗေနိဝါသ ဒီပနတ္ထံ = ရှေးရှေးဘဝ- ရှေးကာလတို့၌ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခန္ဓာအစဉ်မျိုးစုံကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြ လိုတဲ့ အခါမျိုး။

၇။ ဒက္ခိဏာ ဝိသုဒ္ဓိ ဒီပနတ္ထံ = အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများစင်ကြယ်ပုံကို ထင်ရှားအောင် ပြလိုတဲ့ အခါမျိုး။

၈။ လောကသမ္မုတိယာ အပဟာနတ္ထံ = လောက ဝေါဟာရ ပြောရိုးဆိုစဉ်ကို မပယ်ဖျက်လိုတဲ့ အခါမျိုး။
ဤ (၈) ဌာနတို့၌ မြတ်စွာဘုရားက သမ္မုတိ စကားဖြင့် ဟောကြားတော် မူတတ်လေသည်။

ရှစ်မျိုး၏ အဓိပ္ပာယ်အကျယ် ရှင်းပြခြင်း

၁။ ကျောင်းသူကျောင်းသား (၁၀၀) ခန့်မျှ ရှိတဲ့ စာသင်ခန်းမကြီးထဲမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် စာမရ၍ ဆရာကြီးက ဒဏ်ပေးသည်။ “ကိုယ့်နားရွက် နှစ်ဘက်ကိုင် ထိုင်-ထ (၁၀) ခါ လုပ်ရမည်” ။

ဆရာကြီးအမိန့်အတိုင်း ကြောက်၍ ဒဏ်ထမ်း ရရှာ၏။ ထိုအခါ “ဘယ်သူဒဏ်ထမ်းရသလဲဟေ့” ဟူ၍ မေးလျှင် “ရုပ်နမ်ကလေးတစ်ခု ဒဏ်ထမ်း ရတယ်ကွ” “ခန္ဓာတစ်ခု ဒဏ်ထမ်းရတယ်ကွ” “အာယတနကလေးတစ်ခု၊ ဓာတ်ကလေး တစ်ခု ဒဏ်ထမ်းရတယ်ကွ၊ သူ့ခမျာ ရှက်နေရှာတယ်၊ သနား ပါရဲ့”

ဟူ၍ ပြောပါက နားမလည်နိုင်ကြ၊ ဒဏ်ထမ်း ရ၍ ရှက်ရသူ၊ ဆရာကြီးကို ကြောက်ရသူ-ဆိုတာ

ဘယ်သူလဲ ဟူ၍ မထင်ရှားပေ၊ ငေးကြောင်စဉ်းစာ နေတတ်ကြ၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ရုပ်နမ် ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ်အားလုံး ပရမတ္ထစကားလုံးကိုဖြင့် သုံးထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ “မောင်ပု တစ်ယောက်ပေါ့ကွ- ဒဏ်ထမ်းရတာ၊ သူ့ခမျာ အရှက်ရ လေရဲ့၊ ဆရာကြီးကိုလဲ ကြောက်ရ”

ဤသို့ ပြောလိုက်လျှင်ကား အများက တန်းပြီး နားလည်သွားကြသည်။ ဤကဲ့သို့သော အခါမျိုးတွင် “မောင်ပု” ဆိုတဲ့ သမ္မုတိစကားလုံးဖြင့် သုံးနှုန်း ဟောပြောတော်မူ၏။ [အဋ္ဌကထာ ဆရာ၏ အာဘော်ကို မှီ၍ အဓိပ္ပာယ် ဖော်ခြင်း ဖြစ်သည်။]

၂။ “ခန္ဓာကလေးတွေ၊ အာယတနကလေးတွေ၊

* ဣတိဝုတ် အဋ္ဌကထာ၊ ၇၉

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဓာတ်ကလေးတွေပေါ့ကွ၊ ကံအတိုင်း ဖြစ်နေကြရတာ”
ဟု ပြောလျှင် နားမလည်နိုင်ကြပေ။

“မောင်ကိုတို့ဟာ ဇွဲလုံ့လ အသိဉာဏ်စွမ်း
ကြောင့် ချမ်းသာသွားကြတယ်” “ဖိုးတုပ်တို့ကျတော့
ဒုစရိုက် လုပ်ငန်းတွေလုပ်လို့ ဒုက္ခရောက်-ထောင်တန်း
ကျသွားတယ်”

ဤသို့ ပြောလိုက်လျှင် တန်းပြီး သဘောပေါက်
သွားကြ၏။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းကံနှင့် ကံ၏အကျိုး
ရရှိ သွားကြတဲ့ သူတွေ ပေါ်လွင်လာအောင် ပြောလိုတဲ့
အခါမျိုးမှာလည်း သမ္မုတိစကားကို သုံးနှုန်းတော်မူ၏။
[အဋ္ဌကထာ၏ အာဘော်ကိုယူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ခြင်း
ဖြစ်သည်။]

ထူးထူးချွန်ချွန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဖော်ပြလိုတဲ့အခါ

၃။ “ဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ ဝေဠုဝန်
ကျောင်းတော်ကြီးက ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်တွေ
ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြသည်။” “ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်ကြီးကိုလဲ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်တွေဆောက်
လုပ် လှူဒါန်းကြသည်” ဟု ပြောလျှင် နားမလည်နိုင်ကြ။
အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ပရမတ္ထ စကားလုံးတို့ဖြင့်
သုံးနှုန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“အဲ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကြီးကို ဗိမ္ဗိသာရ
မင်းကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်” “ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်ကြီးကို အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး ဆောက်
လုပ် လှူဒါန်းသည်” “ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီးကို
ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသည်။

ဤသို့ ပြောလိုက်လျှင်ကား တန်းပြီးနားလည်
သွားကြတော့၏။ ဤသို့ အသီးအခြား ထူးထူးချွန်ချွန်
ပြုလုပ် လှူဒါန်းတဲ့သူတွေထင်ရှားပေါ်လွင်လာအောင်
ဖော်ပြလိုတဲ့ အခါမျိုးမှာလည်း သမ္မုတိစကားလုံးဖြင့်
သုံးနှုန်းတော်မူ၏။

၄။ “လောကကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ရုပ်နာမ်၊
ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်တွေချည်းပါပဲ။ အမေ-အဖေ
ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ လေးစားဖို့လဲမလို၊ ပြုစု
လုပ်ကျွေးဖို့လဲမလို၊ စည်းကမ်းကလနား ထားဖို့လဲမလို”
ဟု ဆိုကာ ထင်ရာကြံကုန်မှာစိုးရသည်။

သို့ဖြစ်၍ စည်းကမ်းဘောင်ခတ်ရပြန်၏။
“အမေ-အဖေ” ဆိုတာ ရှိတယ်ဟဲ့၊ လေးစားရမယ်၊
ပြုစုလုပ်ကျွေးရမယ်၊ “ရဟန္တာ” ဆိုတာလဲ ရှိတယ်ဟဲ့
မစော်ကားရဘူး၊ ပြီးတော့ ဘုရားကိုလဲ သွေးစိမ်း
တည်အောင် မလုပ်ရဘူး၊ အပြစ်ကြီးလှတယ်၊ သံဃာ
ကိုလဲ အသင်းခွဲမှု မလုပ်ရ၊ အပါယ်ကျမယ်၊ ဒီ (၅)
မျိုးအပေါ် စော်ကားမိရင် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌
ကျေ အဝီစိကျရတယ်”

ဤသို့လျှင် အနန္တရိယကံ ထိုက်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်
တို့ကို ဖော်ပြလိုသောအခါမျိုး၌လည်း သမ္မုတိစကားလုံး
ကို သုံးနှုန်းတော်မူ၏။

သမ္မုတိစကားလုံးဖြင့် သုံးနှုန်းမှ ပေါ်လွင်လာ

၅။ “နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်
တွေပေါ့၊ မေတ္တာပို့ကြတာ၊ သနားကြတာ၊ ဝမ်းမြောက်
ကြတာ၊ ဥပေက္ခာ သဘောနဲ့ နေနိုင်ကြတာဟု ပြောလျှင်

နားမလည်ကြ။
“ကျောင်းဒကာကြီး ဦးပုညတို့၊ ကျောင်း
အမကြီး ဝိသာခါတို့ပေါ့၊ မေတ္တာပို့ကြ၊ သနားကြ၊

တစ်ဘဝသာသနာ

ဝမ်းမြောက်ကြ၊ ဥပေက္ခာသဘောနဲ့ နေနိုင်ကြတာဟု ပြောလျှင်ကား တန်းပြီး နားလည်သွားကြသည်။

ဤကဲ့သို့ (မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ-ဆိုတဲ့) ဗြဟ္မဝိဟာရ တရားဖြင့် နေထိုင်သူတွေ ပေါ်လွင်အောင် ပြောလိုတဲ့ အခါမျိုးလည်း သမ္မုတိ စကားလုံး သုံးတော် မူ၏။

၆။ “ရှေးရှေး ဘဝါဘဝတွေက ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်တွေကို ပြန်ပြီး မြင်နိုင်တယ်” ဟု ပြောလျှင် မထင်ရှား၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်တွေချည်းဖြစ်နေသောကြောင့်ပါပဲ။

“ရှေးအခါ ကကုသန်ဘုရား လက်ထက်တုန်းက ကြက်မကလေး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီနောက် ရှင်ဘုရင့်သမီးတော်၊ အဲဒီနောက်- ဗြဟ္မာပြည်တက်၍ ဗြဟ္မာဖြစ်၊ အဲဒီက တစ်ဆင့် လျှော့၍ နတ်ပြည်မှာ နတ်သမီးဖြစ်၊ ထိုမှတစ်ဖန် လူ့ပြည်ပြန်၍ သူဌေးသမီး ဖြစ်၊ အဲဒီနောက် တိရစ္ဆာန်ဘုံရောက်၍ ဝက်မကလေး ဖြစ်။

ထိုမှတစ်ဖန် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတိုင်းပြည်မှာ ဘုရင့်

သမီးလေးဖြစ်ပြန်၊ ထိုနောက် လေ့သူကြီးသမီး၊ မြင်းကုန်သည်ကြီး၏သမီး၊ ထိုနောက် သိရိလင်္ကာနိုင်ငံသို့ သွား၍ အမတ်ကြီးတစ်ဦး၏ သမီးကလေးဖြစ်။

ဤသို့လျှင် ပုဗ္ဗေနိဝါသရေး၌ နေခဲ့ဖူး- ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘဝမျိုးစုံကို ပုံပေါ်အောင် ဖော်ပြလိုတဲ့ အခါမျိုးမှာလည်း သမ္မုတိစကားလုံးကို သုံးနှုန်းတော်မူ၏။

၇။ “စင်ကြယ်တဲ့ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်တွေ မနက်ပိုင်းတုန်းက မြို့ထဲလှည့်လည်လာကြတယ်” ဟု ပြောလျှင် နားမလည်နိုင်ကြ၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပရမတ္ထစကားလုံးတို့ဖြင့်သုံးနှုန်းထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မြတ်စွာဘုရား အမှုရှိတဲ့ အရိယာ သံဃာတော်တွေ ဆွမ်းခံကြွလာကြတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကား တန်းပြီး နားလည်သွားကြ၏။

ဤကဲ့သို့ စင်ကြယ်တဲ့အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စင်ကြယ်တဲ့ အလှူဒါနများ ဖြစ်ပုံကိုပေါ်လွင် ထင်ရှားအောင်ပြလိုတဲ့ အခါမျိုးမှာလည်း သမ္မုတိစကားလုံး သုံးနှုန်းတော်မူသည်။

လူတွေရဲ့အသုံး စကားလုံးအတိုင်း လိုက်၍လည်း

၈။ အမှန်စင်စစ်ကား သက်ရှိ သတ္တဝါတွေ ဟူသမျှ အကုန်လုံး ရုပ်နာမ် ၂ ပါး၊ အကျယ်ချဲ့လျှင် ခန္ဓာငါးပါးမျှသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထို့ပြင် အာယတနတွေ၊ ဓာတ်တွေမျှသာ ဟူ၍လည်း ပြောဆိုနိုင်သေး၏။

ယင်းတို့ကိုပင် ပုဂ္ဂိုလ်-သတ္တဝါ- ငါ- သူ တစ်ပါး၊ ယောက်ျား-မိန်းမ၊ လူ-နတ်-ဗြဟ္မာ စသည်ဖြင့် နာမည်တွေတပ်၍ ပညတ်မှည့်ခေါ်ထားကြ၏။ ပညတ်ဟူသမျှ တကယ်အစစ်အမှန် မရှိကြ။

ဤသို့သိတော်မူကြပါ၏၊ သို့ရာတွင် နားလည်ရေးကို ရှေးရှု၍ ပညတ်နယ်သားတို့အားပညတ်အပြော၊ ပညတ်အသုံး၊ ပညတ်စကားလုံးတို့ဖြင့်ပင် (လူတို့အသုံးအတိုင်း လိုက်ကာ) မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား

သော နေရာများ ရှိပါသည်။

ဥပမာ-

“အာနန္ဒာ ... ငါဘုရား၏ ၂ ထပ် သက်န်းကြီးကို ၄-လွှာခေါက်၍ ခင်းပေးပါ” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “သာရိပုတ္တရာ... ငါဘုရား၏ကိုယ်စား တရားဟောလိုက်ပါ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “မောဂ္ဂလာန်...ဘုရား၏ကိုယ်စား နန္ဒော ပနန္ဒ နဂါးမင်းကြီးကိုဆုံးမလိုက်ပါ” ဟူ၍ လည်းကောင်း- စသည်ရှိပါ၏။

လူတို့ဝေါဟာရကို မပယ်လိုသောအခါ လူတို့အသုံး စကားလုံးအတိုင်းလိုက်၍လည်း မိန့်တတ်ပါ၏၊ ဤသို့လျှင် သမ္မုတိစကားလုံး သုံးစွဲသော နေရာ ဌာန (၈) ဌာန ရှိလေသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဥက္ကဋ္ဌကြီး-ဦးသံဒိုင် (၁၉၀၃-၁၉၇၉)

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးသံဒိုင်

ဦးသံဒိုင်သည် ခရစ်နှစ် ၁၉၀၃-ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဘွဲ့ရပြီးနောက် ဒေါ်တင်တင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ထို့နောက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ကြိုးပမ်းခဲ့၏။ အဆင်ပြေသည်။ (ဦးဘိုးငြိမ်းကုမ္ပဏီ)ပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ ကံ-ဉာဏ်-ဝီရိယ စုံညီကြသဖြင့် “လုပ်တိုင်းဖြစ်၊ ပစ်တိုင်းမှန်” ဆိုသလို အောင်မြင်ခဲ့သည်။

သို့သော် အသက် ၅၅-နှစ်ကျော်လာသောအခါ သဘာဝကရားတို့က သတ္တိပြုလာကြ၏။ ကျန်းမာရေး ယိုယွင်းလာကြသည်။ ဆီးချို၊ သွေးတိုး၊ နှလုံး စသော ရောဂါတို့လည်း ဝင်လာကြသည်။ ဆရာဝန် ကောင်း ကောင်း သမားတော်ကောင်းကောင်းတို့ဖြင့် မိတ်ဖွဲ့ရ တော့၏။

သို့သော်လည်း ခေတ္တမျှသာ သက်သာသည်။ အိုခြင်းသဘော၊ နာခြင်းသဘောတို့ကို မည်သူ တားနိုင် အံ့နည်း။ သေမင်းက တံခါးကိုလာ၍ ခေါက်သလို ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ အားကိုးရာ တရားကို ရှာခဲ့သည်။ ဟိုဆရာတော် သည်ဆရာတော်များထံသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။ ဟိုနည်း သည်နည်းတို့ဖြင့်လည်း အားထုတ်ကြည့်ခဲ့ သည်။ သို့သော် တင်းတိမ်ကျေနပ်မှု မရခဲ့။ နောက်ဆုံး တွင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံသို့ ရောက်သွား တော့သည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံသို့ ရောက်သော် လည်း အစပိုင်းတွင် ဘဝင်မကျသေး။ ထို့ကြောင့် “မှန်ပါဘုရား၊ တင်ပါဘုရား” လို့ မလိုက်သေး။ ဦးသံဒိုင် နှင့် ဦးထွန်းရင်တို့ ၂-ယောက်လုံး ခေါင်းမာနေကြသေး ၏။

ဤအခြေအနေကို သိ၍ မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက “ဒင်း” ခနဲ “ဒင်း” ခနဲ ထိ၍၊ “လင်း” ခနဲ “လင်း” ခနဲ သိအောင် ဟောလာပြောလာတော့မှ သူတို့တွေ ခေါင်းငုံ့လာကြတော့၏။ နောက်ပိုင်းကျမှ “မှန်ပါဘုရား၊ တင်ပါဘုရား” လို့ ဝန်ခံလာကြရတော့ သည်။

မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် တွေ့သော အခါတွင်ကား ဉာဏ်တွေ ပွင့်လင်းသွားတော့၏။ နေ အစင်း(၁၀၀) ထွက်လိုက်သလို လင်းသွားတော့သည်။ ဤတွင် ဆရာတော်ကြီးအပေါ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သွား တော့၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထံမှောက်တွင် အနီး ကပ် ညွှန်ကြားမှုကို ခံယူ၍ ဖိဖိစီးစီး တရားအားထုတ်ခဲ့ သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း သူ၏ကြိုးစားမှု ကို အားရတော်မူ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ တပည့်သာဝက အစစ်ကြီး ဖြစ်၍သွား တော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

သူ့ အမြော်အမြင်ကြောင့်

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခန္ဓာဝန်ချပြီးသောအခါ ဦးသံဒိုင်သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဟောပြောချက် တို့ကို ပို၍ အာရုံစိုက်လာရတော့၏။ မပျောက်ပျက်ရ အောင် စွမ်းအားရှိသမျှ လိုက်လံရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သည်။ ဤကိစ္စကို အဖွဲ့အစည်း တည်ထောင်ပြီး ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ရွက်ဆောင်လေတော့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောပြောထားသော တရားတိပိဋေတို့ကို စုဆောင်းခြင်း၊ တရားတိပိဋေမှ စာအဖြစ်သို့ ပြောင်း၍ စာအုပ်ဖြန့်ဝေခြင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ နှင့်တကွ နယ်မြို့ကလေးများပါ အဖွဲ့ခွဲများ ဖွဲ့ပေးခြင်း၊ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံများသို့ အနှံ့အပြားသွားကြ၍ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ တရားတိပိဋေတို့ကို ဖွင့်ပြခြင်းလုပ်ငန်း တို့ကို မညည်းမညူ ရွက်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ၁၉၆၄-ခုနှစ်သို့ ရောက်သော အခါ သူ့ကို အားလုံးက ဝိုင်း၍ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်ကြ သဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ သူ့အဖို့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်တင်၊ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် မြှောက် မြှောက်၊ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပဲ ထားထား အမြဲတမ်း ကြိုး စားနေရမှာပဲ-ဟူသော အသိဖြင့် ဝီရိယရှိသူ၊ အမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

၁၉၆၂-ခုနှစ်မှ ၁၉၇၉-ခုနှစ်တိုင်အောင် နှစ် ပေါင်း (၁၇)နှစ်တိုင်တိုင် လောကဓံ အမျိုးမျိုးကို ရင် ဆိုင်ရင်း မိုးကုတ်ဒေသနာတွေ မပျောက်အောင်၊ တည်တံ့ အောင်၊ ပြန့်ပွားအောင် ကြိုးစားနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ယနေ့ မိမိတို့ မိုးကုတ်တရားတွေ နာနေရ၊ မိုးကုတ် နည်းဖြင့် တရားတွေ အားထုတ်ခွင့်ရနေသည်မှာ သူ၏ကျေးဇူး၊ သူ၏အရည်မြော်မြင်မှု၊ သူဦး ဆောင်၍ အဖွဲ့၏ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလျှင် မမှားချေ။

ဤသို့အားဖြင့် မနေမနား ကြိုးစားလာခဲ့ပြီး နောက် ၁၉၇၉-ခု ဩဂုတ်လ(၁၇)ရက်နေ့သို့ အရောက် တွင်ကား အသက်(၇၆)နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ့အလွန်မြတ်နိုးခဲ့သော မိုးကုတ်ဝိပဿနာဓမ္မရိပ်သာကြီးကို မျက်နှာလွဲ၍ သွားခဲ့ ရလေသည်။

သို့သော်လည်း အေးမြကြည်လင်သော မိုးကုတ် ဓမ္မဒေသနာ သစ္စာမိုးရေတို့ကိုကား သူသည် အပြည့်အဝ အားရအောင် သောက်ချိုး၍ သွားနိုင်ခဲ့ပြီဟု အားလုံး ကပင် ယုံကြည်ရပါသည်။

မပျက်ရအောင် ဆက်လက် ထိန်းကိုင်လာခဲ့သော မိုးကုတ်အဖွဲ့ချုပ်

ဦးသံဒိုင် မရှိသောအခါ ဦးသံဒိုင်၏ ဥက္ကဋ္ဌ နေရာတွင် ဦးအောင်ကျော် (ကျောင်းအမ အဘွားဖုံ၏ သမက်)ကို ဝိုင်းဝန်းတင်မြှောက်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအချိန်မှစပြီး ဦးအောင်ကျော်က ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကို ယူကာ လုပ်ငန်းစဉ်များ မပျက်ရအောင် ထိန်းကိုင် လာခဲ့ရသည်။ ယနေ့တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်တော့၏။

အတွင်းရေးမှူးများကား အစပိုင်းတွင် စတီး

ဘရားသား ကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဘသောင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဦးချစ်ယု၊ ထို့နောက် ဦးတင် အောင်၊ ထို့နောက် ဦးရှိန်ရံ ဆောင်ရွက်၏။ ထို့နောက် ဦးကျော်ညွန့် ဆောင်ရွက်လာခဲ့ရာ ယခုအခါတိုင်အောင် ပင် ဖြစ်တော့၏။

ဤနည်းအားဖြင့် မိုးကုတ်ဒေသနာတွေ ပြန့်ပွား အောင် တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားခဲ့ကြသဖြင့် တစ်နိုင်ငံ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လုံး ကျေးဇူးများကြရတော့သည်။ တရားရထိုက်သူများ ရဖို့ဖြစ်တော့၏။ အားလုံး၏ နှုတ်ဖျားက ကျေးဇူးတင် စကား ပြောလာကြတော့သည်။

တောင်တွင်းကြီးမြို့က မိုးကုတ်ယောဂီ ဦးဘဂျမ်း ကြီးကဆိုလျှင် ရန်ကုန်အဖွဲ့ချုပ်က အဖွဲ့ဝင်လူကြီးတွေ ကိုရော၊ အထူးအားဖြင့် ဦးသံခိုင်ကိုရော နေ့စဉ်နေ့တိုင်း

လက်အုပ်ချီ၍ ချီ၍ ကန်တော့ပါသတတ်။

ဤသို့ တရားရထိုက်သူများ ကျေးဇူးများဖို့ အတွက် အခါအားလျော်စွာ အဖွဲ့ခွဲများနှင့် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး တွေဆုံညှိနှိုင်းပွဲညီလာခံလည်း ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ခရစ် ၁၉၇၀-ခုနှစ်က တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၉၃-ခုနှစ်တွင် ဒုတိယ အကြိမ်အဖြစ် တစ်ကြိမ် ညီလာခံ ကျင်းပခဲ့ကြ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးကွယ်မှုနှင့် ဓမ္မကိုးကွယ်မှု

တရားဌာနများ မြန်မာနိုင်ငံ၌ များစွာ ရှိကြ၏။ ထိုတွင် အချို့ဌာနက ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးကွယ်မှုကို ဦးစားပေး သည်။ အချို့ဌာနကတော့ ဓမ္မကိုးကွယ်မှုကို ဦးစားပေး ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးကွယ်မှုကို ဦးစားပေးခဲ့ပါလျှင် ထို ပုဂ္ဂိုလ် မရှိသောအခါ ထိုဌာနလည်း ကျဆင်း ပျက်ပြား သွားရတတ်၏။

ဓမ္မကိုးကွယ်မှုကို ဦးစားပေးလျှင်ကား ထို ဦးစီး ခေါင်းဆောင် မရှိသော်လည်း ဓမ္မကို နှစ်သက် မြတ်နိုးနေသောကြောင့် ထိုဌာနသည် ကျဆင်းသွားခြင်း မရှိ၊ ပျက်ပြားသွားခြင်း မရှိ၊ ဓမ္မ ခိုင်မာသလောက်

တည်တံ့နိုင်လေသည်။

ထို ၂-မျိုးတွင် မိုးကုတ်သည် ဓမ္မကိုးကွယ်မှုကို ဦးစားပေးသော အမျိုး၌ ပါဝင်၏။ ထို့ကြောင့် လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးခဲ့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သာလျှင် ကျဆင်း သွား၏။ ဓမ္မကား မကျဆင်းပေ၊ ဌာနလည်း မပျက်ပြား ချေ။

ဤအခြေအနေ ဖြစ်အောင် အစကတည်းကပင် မိုးကုတ်က ဖန်တီးလာခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကုတ် ဝိပဿနာ အဖွဲ့များကို အဓိကအားဖြင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များ ကသာလျှင် ထိန်းကိုင်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အဖွဲ့အစည်းဖြင့် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြခြင်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥပနိဿယ၊ ဟောပြောချက်၊ လုပ်ငန်းစဉ်တို့ကို ပျောက်ပျက် မကုန် ရအောင် အဖွဲ့အစည်းဖြင့် စုပေါင်း၍ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ ကြ၏။ ဖွဲ့စည်း ပုံစံမှာ ၁၉၆၂-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၃)ရက်နေ့တွင် စတင် ဖွဲ့စည်းစဉ်က-

- ၁။ ဥက္ကဋ္ဌ-ဦးအောင်ဇံဝေ (ဝန်ကြီးဟောင်း)
- ၂။ ဒုဥက္ကဋ္ဌ-မြန်အောင် ဦးတင် (ဝန်ကြီးဟောင်း)

- ၃။ ဒုဥက္ကဋ္ဌ-ဦးသံခိုင် (ဦးဘိုးငြိမ်း ကုမ္ပဏီ)
- ၄။ အတွင်းရေးမှူး-ဦးဘသောင်း (စတီးဘုရားသား ကုမ္ပဏီ ကိုယ်စား လှယ်)
- ၅။ ငွေထိန်း-ဦးသန်းမောင် (ကျားပျံ-မကောက်)
- ၆။ အဖွဲ့ဝင်-၁၅ဦး (ဖော်ပြပြီး)

တစ်ဘဝသာသနာ

၁၉၆၃-ခု (ဒုတိယနှစ်အတွင်း)

၁။	အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့
ဥက္ကဋ္ဌ-ဦးအောင်ဇံဝေ (ဝန်ကြီးဟောင်း)	၅။	ငွေထိန်း-ဦးသန်းမောင်
(ကျားပျံ-မကောက်)
၂။	ဒုဥက္ကဋ္ဌ-မြန်အောင် ဦးတင်
(ဝန်ကြီးဟောင်း)	၆။	အဖွဲ့ဝင်များ-မိုးကုတ်မြို့မှ ကျောင်း
အမကြီး ဒေါ်ဒေါ်ဖုံနှင့် တက္ကသိုလ် သား-ဦးမြင့်၊ သားမက်-
ဦးအောင်ကျော်၊ ကျောက်ကုန်သည်-ဦးအောင်ချိုတို့ပါ-
ပါလာကြသည်။
၃။	ဒုဥက္ကဋ္ဌ-ဦးသံခိုင် (ဦးဘိုးငြိမ်း ကုမ္ပဏီ)		
၄။	အတွင်းရေးမှူး-ဦးဘသောင်း (စတီ:
ဘရားသား ကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ်)		

၁၉၆၄-ခု (တတိယနှစ်အတွင်း)

မိုးကုတ်အဖွဲ့သည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ချီတက်လာ
ခဲ့ကြရာ ၂-နှစ်ကျော် ၃-နှစ် အတွင်းသို့ပင် ချဉ်းနင်း
ဝင်လာ၏။

၁၉၆၄-ခု ဧပြီလ (၂၁)ရက်နေ့တွင် ဒုတိယ
နှစ်ပတ်လည် ကျင်းပသောအခါ ဖွဲ့စည်းပုံ တိုးလာသည်၊
နာယကအဖွဲ့ ပါလာ၏။

အဖွဲ့ နာယကကြီးများ

၁။	ဦးအောင်ဇံဝေ (ဝန်ကြီးဟောင်း)	၃။	ဒုဥက္ကဋ္ဌ-ဦးအောင်ချို
(ကျောက်ကုန်သည်)
၂။	ဦးမာဒင် (ဟင်္သာတ)	၄။	ငွေထိန်း-ဦးသံခိုင် (ဦးဘိုးငြိမ်း ကုမ္ပဏီ)
၃။	ဦးသန်းမောင် (ကျားပျံ)	၅။	အတွင်းရေးမှူး-ဦးဘသောင်း
(စတီ:ဘရားသား ကုမ္ပဏီ ကိုယ်စား
လှယ်)
၄။	ဒေါ်ဒေါ်ဖုံ (ကျောင်းအမကြီး)	၆။	အဖွဲ့ဝင်လူကြီး-၁၉ဦး
(ဖော်ပြပြီး)
အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့			
၁။	ဥက္ကဋ္ဌ-ဦးသံခိုင် (ဦးဘိုးငြိမ်းကုမ္ပဏီ)		
၂။	ဒုဥက္ကဋ္ဌ-မြန်အောင် ဦးတင်
(ဝန်ကြီးဟောင်း)		

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မကွယ်ပျောက်အောင် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း

မိုးကုတ်တရားတော်များပြန့်ပွားဖို့ရန် ရှေးဦးအမာခံ ဆရာတော်များ
(ဝဲမှယာသို့)

ဆရာတော် ဦးဇနိတာလင်္ကာရ၊ ဆရာတော် ဦးဇေန၊ ဆရာတော် ဦးဓမ္မိဿရ၊ ဆရာတော် ဦးဓမ္မသာရ

၁၉၆၄-ခုနှစ်မှစ၍ ၁၉၇၀-ခုနှစ်အထိ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် ဦးသံဒိုင် ဦးဆောင်သော အဖွဲ့က ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြသည်။ အတွင်းရေးမှူး ဦးချစ်ယုံ ပြောင်းလာ၏။

မှတ်ချက်။ ။ဤ ၁၉၇၀-ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးနှင့် နယ်အဖွဲ့ခွဲ ပေါင်းစုံတို့ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အဖြစ် ညီလာခံ ကျင်းပကြသည်။

၁၉၇၂-ခုနှစ်တွင် ဥက္ကဋ္ဌ-ဦးသံဒိုင်၊ အတွင်း ရေးမှူး-ဦးတင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၇၃-ခုနှစ် တွင်ကား ဥက္ကဋ္ဌ-ဦးသံဒိုင်၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးရှိန်ရံ ပြောင်းလာပြန်၏။

ထို ၁၉၇၃-ခုနှစ်ဝါဆိုဦးတွင် ဆင်ဖြူကျွန်းမှ ဦးဓမ္မသာရလည်း ဓမ္မကထိကအဖြစ် တစ်ပါး တိုးလာ ခဲ့သည်။ အဟောအပြောဘက်တွင် အကျော်အမော် ဖြစ်၏။ နာမည်ကြီးသည်။

ရှေ့ပိုင်းတုန်းက လူပုဂ္ဂိုလ် ဓမ္မ ကထိကများ အနေဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်-ဆရာထွန်း၊ ဦးထူးရွှေ၊ ရတနာပုံ ဆရာချစ်တို့ ဟောပြောခဲ့ကြ၏။

သံဃာတော်များဘက်မှ ဆရာတော် ဦးဓမ္မိဿရ၊ ဦးဇေန၊ ဦးသောဘိတ၊ ဆရာတော် ဦးဇနိတာလင်္ကာရ တို့ ဟောပြောခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာတော် ဦးဇာနေယျ၊ ဆရာတော် ဦးအနောပမ၊ ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂဉာဏတို့ ဟောခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရန်ကုန်အဖွဲ့ချုပ်ကြီးတွင် လူ့ အဖွဲ့အစည်းများ၏ အထက်က ဦးညောင်အနေအားဖြင့် သံဃာတော်များအဖွဲ့ တိုးလာသည်။ ပုံစံမှာ-
၁။ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယဆရာတော်အဖွဲ့(၃-ပါးသာ)
၂။ ဓမ္မ ကထိက ဆရာတော်များ (များစွာ) ဟူ၍ ဖြစ်၏။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဆရာ-ဒကာ ညီညာလက်တွဲ၍

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးသံဒိုင် ဦးဆောင်သော လူ့ အဖွဲ့ အစည်းသည် ဖော်ပြခဲ့ပြီးအတိုင်း သံဃာတော်များအဖွဲ့ ကိုပါ တိုးချဲ့ ဖွဲ့စည်းလာခဲ့၏။ ထိုပုံစံအရ- ကမ္မဋ္ဌာနာ စရိယ ဆရာတော်များအဖွဲ့တွင်-

- ၁။ ဆရာတော် ဦးဇနိတာလင်္ကာရ
- ၂။ ဆရာတော် ဦးဓမ္မိဿရ
- ၃။ ဆရာတော် ဦးဓမ္မသာရ

ဟူ၍ သုံးပါးက ဦးဆောင်လာခဲ့သည်။ ကျန်သော သံဃာများက ဓမ္မ ကထိကများအဖြစ် ဆောင်ရွက်တော် မူကြ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ၁၉၇၉-ခု ဩဂုတ်လ(၁၇) ရက် အထိ ဦးသံဒိုင်က ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးဆောင် လာခဲ့သည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးသံဒိုင် မရှိသောအခါ- ကျောင်း အမကြီး ဒေါ်ဒေါ်ဖုံ၏ သမက် ဦးအောင်ကျော်ကို ဝိုင်းဝန်း၍ ဥက္ကဋ္ဌ တင်ကြ၏။ အတွင်းရေးမှူး ဦးရှိန်ရံ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ ချီတက် လာခဲ့ကြရာ

၁၉၈၂-ခုနှစ်တွင် ဥက္ကဋ္ဌ-ဦးအောင်ကျော်၊ အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် ဦးကျော်ညွန့် ပြောင်းလာသည်။

လူပုဂ္ဂိုလ် ဓမ္မကထိကများလည်း တိုးပွားလာခဲ့ ကြ၏။ ယခင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအပြင် နောက်ထပ် ဆရာ ကြီးဦးလှဖေ (နောင်တွင် ဦးဣန္ဒောဘာသ ဖြစ်လာ) ဆရာကြီး ဦးကျော်စိန်(တောင်ဥက္ကလာပ)၊ ဆရာကြီး ဦးကျော့ရှင်း၊ ဆရာကြီး ဦးကျော်စိန် (ဇေလွန်)။

ဆရာကြီး ဦးကံစိန်၊ ဆရာကြီး ဦးစောအောင်၊ ဆရာကြီး ဦးဆန်းတင့်(သာကေတ)၊ ဆရာကြီး ဦးသန့်စင်၊ ဆရာကြီး ဦးအုန်းရွှေ(စမ်းချောင်း)၊ ဆရာကြီး ဦးခိုင်၊ ဆရာကြီး ဦးချစ်ခိုင်၊ ဆရာကြီး ဦးဘမြင့်၊ ဆရာကြီး ဦးတင့်ဝေ၊ ဆရာကြီး ဦးစိန်ဝ- စသည်ဖြင့် များစွာ တိုးပွားလာ ကြသည်။

ထို့ပြင်လည်း နောက်ထပ်-နောက်ထပ်၊ ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်-လူပုဂ္ဂိုလ် ဓမ္မကထိကများ တိုးလျက်၊ ပွားလျက် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဟောကြားလျက် ရှိကြပါသည်။

ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်များ

မိုးကုတ် ဝိပဿနာတရားစဉ်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ် ပြန့်ပွားရေး ကိစ္စသည် ယခုအခါ အတော် အရှိန် ကောင်းလာသည်။ လူ့ဘက်-ရှင်ဘက် အတော်ပင် အားတက်နေကြ၏။ ဤအချိန်တွင် ၁၉၈၃-ခု နတ်တော်လ၌ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော် ဦးဓမ္မိဿရ ပျံတော်မူခဲ့သည်။

ဆက်လက် ချီတက်လာခဲ့ကြရာ ၁၉၈၅-ခုနှစ် တွင် ဆရာတော် ဦးဃောသိတလည်း မိုးကုတ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဖွဲ့စည်းပုံအရ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ၃-

ပါး ရှိရမည် ဖြစ်ရာ ယခုအခါ တစ်ပါး လျော့နေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ပါး ထပ်မံ ဖြည့်သွင်းရန် ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၈၆-ခုနှစ်ဦးပိုင်းတွင် ထပ်မံ ဖြည့်သွင်း၍ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယဆရာတော်များအဖွဲ့တွင်-

- ၁။ ဆရာတော် ဦးဇနိတာလင်္ကာရ
- ၂။ ဆရာတော် ဦးဓမ္မသာရ
- ၃။ ဆရာတော် ဦးဃောသိတ

တို့ ဖြစ်လာကြသည်။ ကျန်ဆရာတော်များကား ဓမ္မ ကထိကများ အဖြစ်ဆောင်ရွက်တော်မူကြသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်များ
(ဝဲမှယာသို့)

၁။ ဆရာတော် ဦးယောသိတ။ ၂။ ဆရာတော် ဦးဇနိတာလင်္ကာရ။ ၃။ ဆရာတော် ဦးဓမ္မသာရ။

ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ်အဖွဲ့ချုပ်ကြီး ရပ်တည်နေပုံ

ယခုလက်ရှိအနေအားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ ဓမ္မရိပ်သာ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးတွင် ဖွဲ့စည်းပုံအရ ဟောပြောမှုများဘက်၌-

- ၁။ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယဆရာတော်များ၊
- ၂။ အရန် ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်များ၊
- ၃။ အဖွဲ့ချုပ်ခန့် ရဟန်းဓမ္မကထိကများ၊
- ၄။ အဖွဲ့ချုပ်ခန့် လူပုဂ္ဂိုလ်ဓမ္မကထိကများ၊
- ၅။ မြို့နယ်ခန့် ရဟန်းဓမ္မကထိကများ၊
- ၆။ မြို့နယ်ခန့် လူပုဂ္ဂိုလ်ဓမ္မကထိကများ

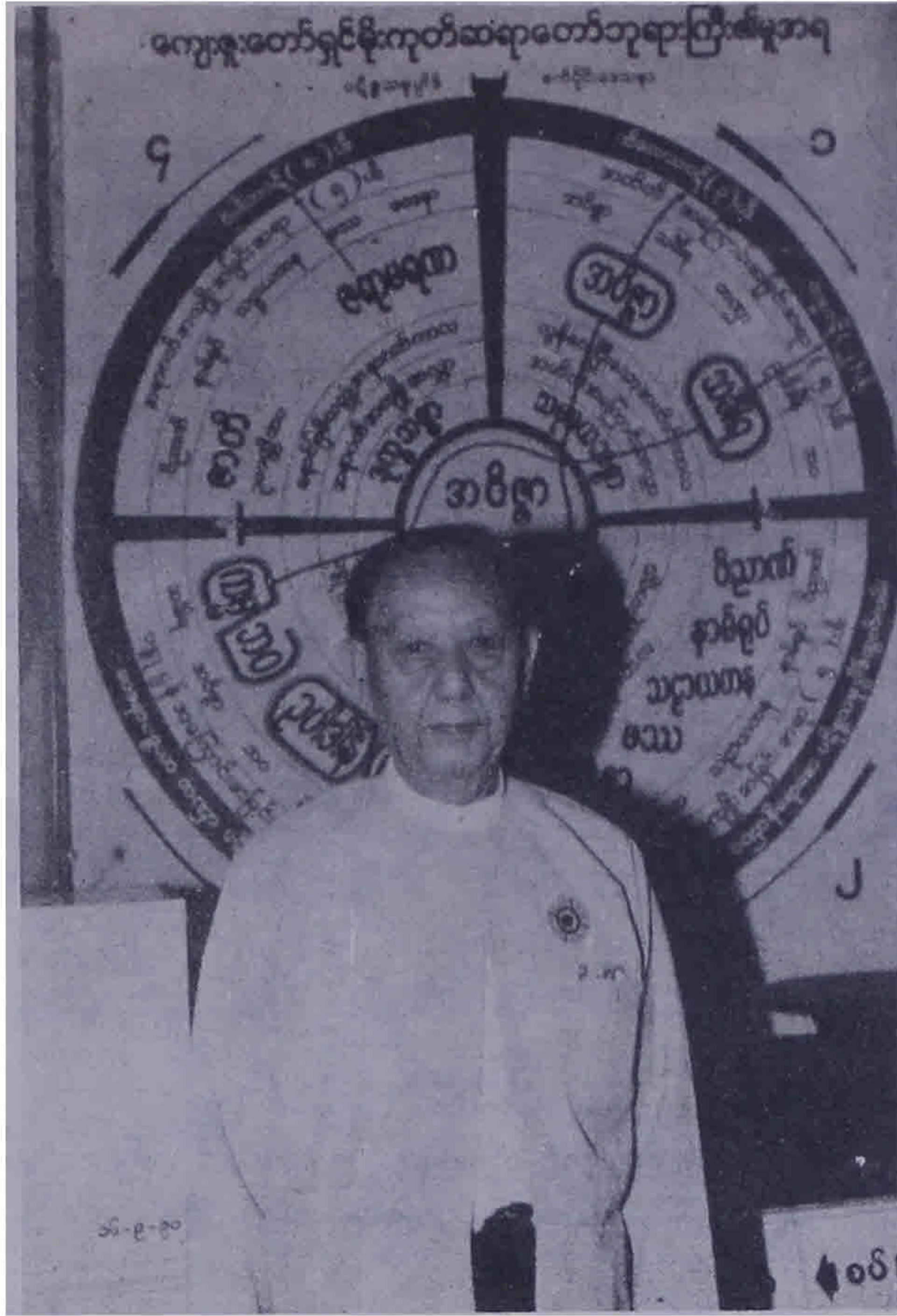
ဟူ၍ ရှိကြသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ လူပုဂ္ဂိုလ်များဘက်၌ လည်း-

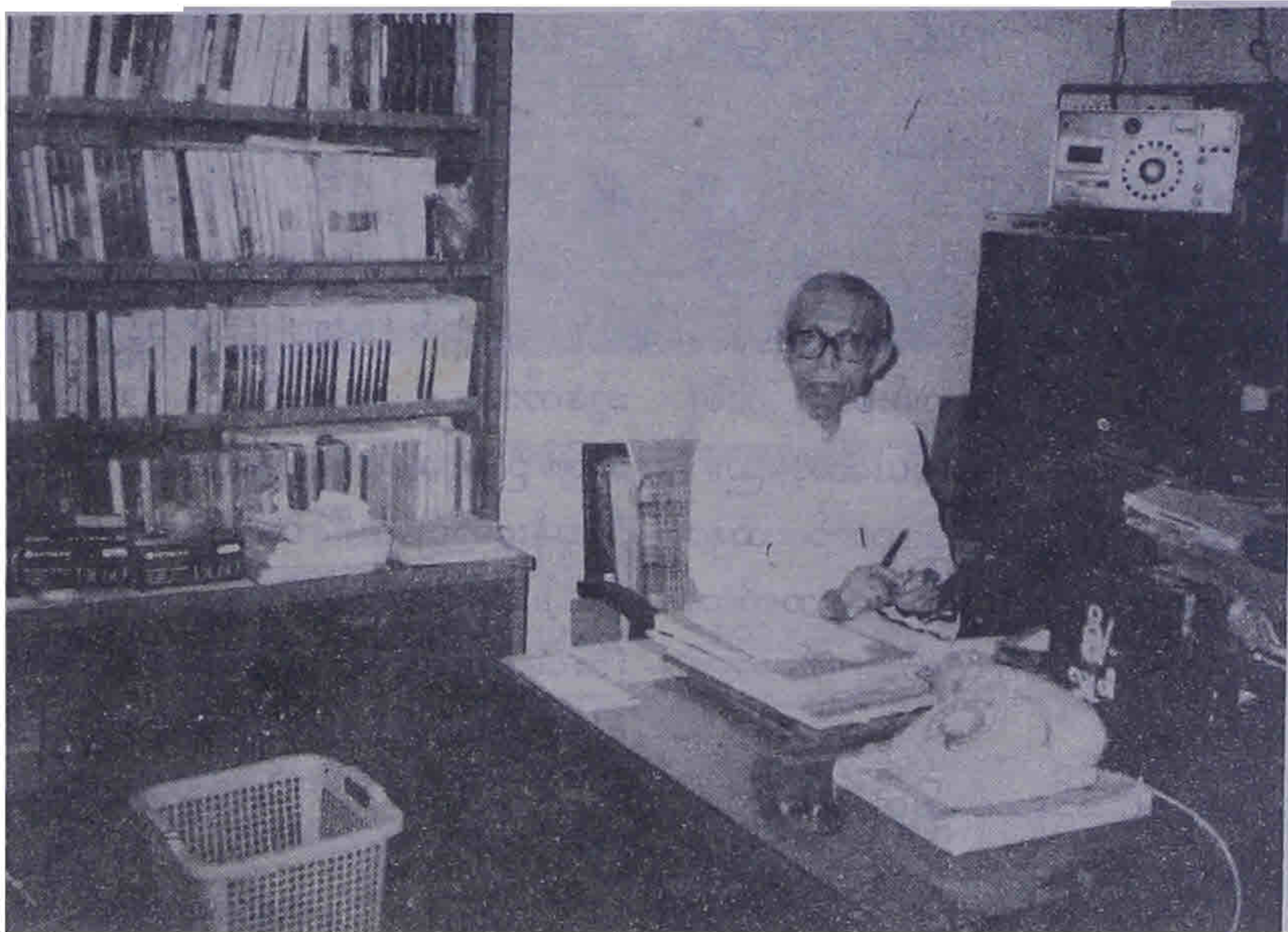
- ၁။ နာယကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊
- ၂။ အလုပ်အမှုဆောင်လူကြီးများ၊
- ၃။ ‘အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ ဟူ၍ ရှိကြသည်။’

ဤသို့လျှင် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်ကျော်၊ အတွင်း ရေးမှူး-ဦးကျော်ညွန့်တို့ ဦးဆောင်ခဲ့သော အဖွဲ့သည် အရှိန်ကောင်းစွာဖြင့် တရွေ့ရွေ့ ချိတက် လာခဲ့ကြရာ ၁၉၉၃-ခုနှစ်သို့ ရောက်လာတော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

ယခုလက်ရှိ
ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ဦးအောင်ကျော်

ယခုလက်ရှိ
အတွင်းရေးမှူး
ဦးကျော်ညွန့်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၁၉၉၃-ခု၊ ဇန်နဝါရီလ (၂-၃-၄) ရက်
ဒုတိယအကြိမ် ဓမ္မသဘင် ညီလာခံတွင် တက်ရောက်လာကြသော
ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ၊ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ၊ ဓမ္မကထိကများနှင့် အဖွဲ့ခွဲ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများ။

ဒုတိယအကြိမ် ညီလာခံ ကျင်းပ

၁၉၉၃-ခုနှစ်သစ်ဦး ဇန်နဝါရီလ (၂.၃.၄)ရက်
နေ့များတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ အဖွဲ့ချုပ်
ကြီး၌ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် (စုံညီဓမ္မသဘင်) ညီလာခံ
ပွဲကြီး ကျင်းပကြသည်။ ယခု ဤကျမ်းစာကို ယင်း
ဒုတိယအကြိမ် ညီလာခံဖြင့် နိဂုံးချုပ်ပါတော့မည်။

ဤအချိန်တွင် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ
အဖွဲ့ခွဲပေါင်း (၁၆၂)ခုမျှ ရှိလေပြီ၊ ရဟန်းဓမ္မကထိက၊
လူဓမ္မကထိကပေါင်း (၅၀)ကျော် တက်ရောက်လာကြ
သည်။

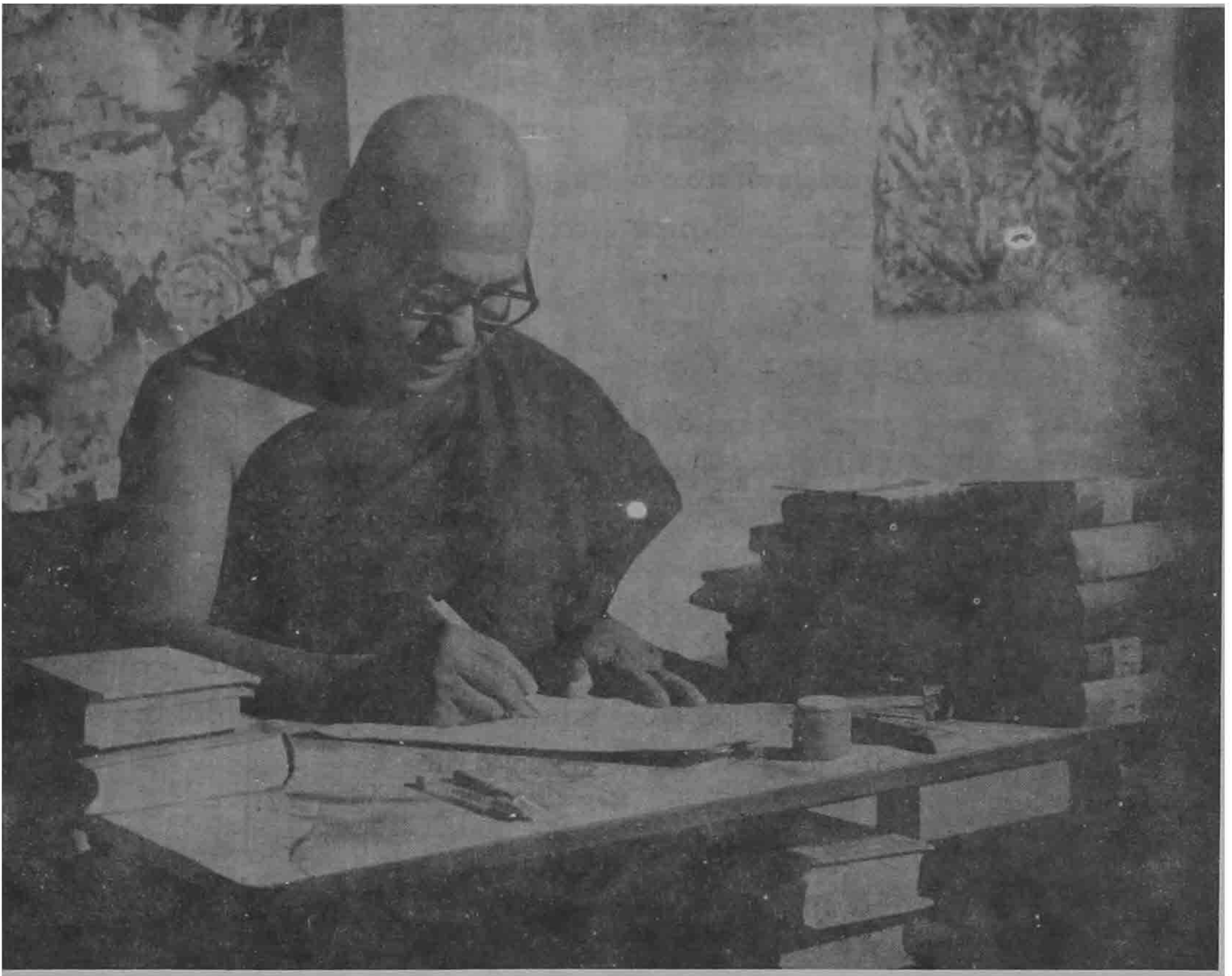
ဤနည်းအားဖြင့် စဉ်ဆက်မပြတ် ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြရာ- ယနေ့ ၁၉၉၅-ခု တိုင်အောင်

ပင် ဥက္ကဋ္ဌကြီး - ဦးအောင်ကျော်နှင့် အတွင်းရေးမှူး
ဦးကျော်ညွန့်တို့ ဦးဆောင်လျက် ရှိကြပါသည်။

ထို့ပြင် ဒုဥက္ကဋ္ဌ-ဦးအောင်ချို၊ ဒုဥက္ကဋ္ဌ-ဦးမြင့်၊
တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး-ဦးဘတင်၊ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ
အဖြစ် ဦးချန်ထွန်း၊ ဦးညွန့်လှိုင်၊ ဦးစိုးမြင့်၊ ဦးထွန်းဉာဏ်၊
ဦးအုန်းမောင်၊ ဦးစိန်တင်၊ ဦးဆွေတင် (အမေရိကန်
နိုင်ငံ)၊ ဒေါ်စိန်စိန်၊ ဒေါ်သန်းသန်း၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်ခိုင်
(အမေရိကန်နိုင်ငံ)တို့လည်း အားတက်သရော
ပါဝင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြပါသည်။

သစ္စာတရားများ ကမ္ဘာအနှံ့
ပြန့်ပွားစေသော...။

အရှင်ယောသိတ၏ တစ်ဘဝတာ အကျဉ်းချုပ်

ဤကျမ်းစာကိုရေးသားသော တစ်ဘဝသာသနာ အရှင်ယောသိတ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ “တစ်ဘဝသာသနာ” ဤကျမ်းစာကို ရေးသားသူမှာ- အမရပူရ၊ မဟာဂန္ဓာရုံ၊ ဘာသာဋီကာများ ကျမ်းပြုအကျော်၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ “တစ်ဘဝသာသနာ” ကို ရေးသားခဲ့သော အရှင်ယောသိတပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ အရှင် ယောသိတသည် သာသနာတော်တွင် နေလို-လလို ထွက်ပေါ် ပရိယတ္တိအကျော်အမော် ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသနှင့် ပဋိပတ္တိအကျော်အမော် မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးဝိမလ၊ ဤဆရာတော်ဘုရားကြီး ၂-ပါး ၏ “တစ်ဘဝသာသနာ” ကို ရေးသားခွင့်ရသူ ဖြစ်တော့သည်။ ကံကောင်းလေစွ...။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အရှင်ယောသိတသည် အမရပူရမှာ ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ နေထိုင်လာခဲ့သူ ဖြစ်၍ အမရပူရနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် သူ့အထာအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိနေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး

၂-ပါးကို မျက်ဝါးထင်ထင် အနီးကပ် ဖူးမြင်ဆည်းကပ် လိုက်ရသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဤအကြောင်းတို့ကြောင့် လက်မတွန့်ဘဲ ဝံ့ဝံ့ရဲရဲကြီး ရေးသားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယင်း၏ တစ်ဘဝတာအကျဉ်းချုပ်ကား-

ဇာတိချက်ကြွ-ဖွားရာမြေ

အရှင်ယောသိတ လောင်းလျာ သူငယ်ကို မကွေးတိုင်း၊ တောင်တွင်းကြီး၊ မြို့သစ်မြို့နယ်၊ လေးတိုင်စင် အုပ်စု၊ ဖိုကြီးကျေးရွာတွင် ဖွားမြင်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၉၂-ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၉-ရက်၊ တနင်္လာနေ့ ညဉ့်ဦးပိုင်းက ဖွားမြင်ခဲ့၏။ မိဘများမှာ အဘ-ဦးဘိုးချို၊ အမိ- ဒေါ်ဆယ်မိတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

လယ်မြေ ယာမြေ ဥယျာဉ်ကိုင်းကျွန်းတို့ကို အမှီပြုလျက် သမ္မာအာဇီဝဖြင့် အသက်မွေးကြသော ရိုးသားသူမိဘများဖြစ်ကြပါ၏။ သားသမီး ၇-ယောက် ဖွားမြောက်ခဲ့ကြရာ ရှေ့ပိုင်း၌ ယောက်ျား ၄-ယောက် စဉ်လျက်၊ နောက်ပိုင်း၌ မိန်းကလေး ၃-ယောက် စဉ်လျက် ဖွားမြောက်ကြသည်။

ထိုတွင် အရှင် ယောသိတလောင်းလျာကလေးက စတုတ္ထမြောက် သားရတနာ ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်

ယောသိတ လောင်းလျာကလေး (၇) နှစ်သားအရွယ် ခန့်တွင် အစ်ကိုများနှင့်အတူ ဖိုကြီးရွာမ အနောက်ကျောင်းသို့ ပညာသင်ကြားရန် လိုက်ရသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးနန္ဒိယ၊ ခန်းနေလက်ထောက် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝိမလတို့အထံတော်တွင် အခြေခံပညာရပ်များ သင်ကြားရ၏။ မြန်မာစာအရေးအဖတ်၊ အတွက်အချက် ဂဏန်းသင်္ချာတို့ကို ပါ သင်ပြပေးတော်မူကြသည်။

ယဉ်ကျေးမှုအဖြစ် မင်္ဂလသုတ်၊ ပရိတ်ကြီး၊ အတွင်းအောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်း၊ နမက္ကာရ၊ စိတ်ဓာတ် မြင့်မားလာရေးအတွက် လောကနိတိနှင့် ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်များကိုလည်း သင်ပြပေးတော်မူကြသည်။

ရှင်သာမဏေဘဝသို့ မြင့်တက်လာ

တရွေ့ရွေ့ဖြင့် အသက် ၁၂-နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ အမိအဘတို့၏ ပစ္စယာနဂ္ဂဟကို ခံယူ၍ ဖိုကြီးရွာမ အနောက်ကျောင်း မှာပင် ရှင်သာမဏေဘောင်သို့ တက်လာပါသည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝိမလ ဖြစ်၏။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတော်က “ရှင်ယောသိတ” ဟုအမည် မှည့်ပေးတော်မူသည်။

ညီအစ်ကို မောင်နှမ (၇) ယောက်တို့တွင် အဦးဆုံးသားကြီးကမူ ငယ်စဉ်ကျောင်းသားကလေးဘဝကပင် ပခုက္ကူမြို့သို့ ရောက်နေ၏။ အဖေညီ ဘုန်းကြီး (ဘကြီးဘုန်းကြီး) နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကာ မဟာဝိသုတာရာမ ကျောင်းတိုက်ကြီးထဲ၌ စာပေတွေ့သင်ကြားနေခဲ့သည်။

ထို့နောက် ရှင်သာမဏေ ဝတ်သောအခါတွင်

တစ်ဘဝသာသနာ

“ရှင်သုမန” ဟု နာမည်တွင်၏။ ပခုက္ကူ- မဟာဝိသုတာ ရာမတိုက်ကြီးထဲမှ ဆရာတော်ကြီး ဦးပညာသီဟက ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့သို့ စာသင်တိုက် ခွဲသောအခါ ရှင် သုမနလည်း ပါသွားသည်။ ထိုမြို့မှာ ဆက်လက် ပညာသင်၍ အသက် ၂၀-ပြည့်သောအခါ ဦးဘဦး +ဒေါ်လှအုံးတို့၏ ပစ္စယာနဂ္ဂဟကို ခံယူ၍ ရဟန်းဘဝ သို့ ရောက်လာ၏။ စာတတ် ပေတော် ဖြစ်၍ “စာချ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး” လည်း ဖြစ်လာတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ဘကြီး ဘုန်းကြီးနှင့် အစ်ကိုရင်း ဖြစ်သူ ဘုန်းကြီးတို့ကို အကြောင်းပြု အခြေခံပြီးလျှင်

ရှင်ယောသိတသည်လည်း သာသနာတော်နှင့် နီးစပ် ဆွေမျိုးတော်ကာ ရင်းနှီးနေတော့၏။ ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်လာရန် အခွင့်အလမ်း သာနေတော့သည်။

ထို့ပြင် မိမိ၏ဆရာရင်းဆရာတော်ကြီး ဦးနန္ဒိယ၊ လက်ထောက် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝိမလ တို့ကလည်း ယခုအခါတွင် ပိဋကတ်တော်များသို့ တက်လှမ်းရန် အခြေခံဖြစ်သာ သဒ္ဒါ- သင်္ဂြိုဟ်တို့ကို သင်ပြ ပေးတော် မူနေကြပြီ။ ထိုမှနောက်၌ ပုဒ်စစ်- သုတ်စစ်- သဒ္ဒါစစ် တို့ကိုလည်း သင်ပေးတော်မူနေကြ ပြန်၏။ ဂျပန်ခေတ် ကုန်သည်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မန္တလေးသို့ ညီအစ်ကို ၂-ပါး စာသင်သွား

ရှင်ယောသိတ အသက် ၁၆ နှစ်ခန့် အရွယ် တွင် နောင်တော်အရင်း စာချဘုန်းကြီး ဦးသုမနက မြို့မှလာ၍ ခေါ်သည်။ ထို့နောက် ညီအစ်ကို ၂-ပါး မန္တလေးသို့ ပညာသင်ရန် သွားခဲ့ကြ၏။ မန္တလေး၊ တောင်ပြင်၊ ထီးလင်းတိုက်၌ နေခွင့်ရကြသည်။ အစ်ကို ထံမှာ မိမိက ပညာသင်ရ၏။ အစ်ကိုအရင်း ဦးသုမန ကလည်း သူလိုရာ ပရိယတ်အထက်တန်း ပညာရပ် များကို ဆက်လက် သင်ကြားနေသည်။

မန္တလေးမြို့ကြီး၌ ၁-နှစ်ခွဲခန့်မျှနေပြီးကြချိန် တွင် နောင်တော်အရင်း ဦးသုမနက သူ့မိတ်ဆွေရင်း ဦးဥက္ကဋ္ဌ (ရွာခိုင်) နှင့် တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် ပဋ္ဌာန်း စာဝါဆိုရန် မန္တလေးမှ တောင်မြို့ (အမရပူရမြို့) သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြပြန်၏။ မိမိလည်း လိုက်ပါရတော့သည်။

ဦးစွာ ပထမ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖုံ၏ ကျောင်းကြီးအောက်တွင် နေရာရကြ၏။ ထိုနေရာ၌ ခေတ္တခဏ နေထိုင်ကြသည်။ [ထိုအချိန်က မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိမလ မိုးကုတ်မြို့မှ အမရပူရသို့ ပြန်လည် ကြွရောက်လာခြင်း မရှိသေးပါ။]

ထို့နောက် -မိမိကို နောင်တော်တို့က အမရပူရ

အရှေ့ဖျား၊ တောင်သမန် အင်းရေပြင်ကြီး အရိပ်တွင် တည်ရှိသော မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသထံသို့ ပို့လိုက်ကြတော့၏။ ထို အချိန်မှစ၍ အရှင် ဇနကာဘိဝံသ၏ တပည့်ရင်းကြီး ဖြစ်၍ သွားတော့သည်။

ထိုစဉ်တွင် ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ကလည်း အားပြည့် အင်ပြည့်အနေဖြင့် မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်ကို ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီး ဖြစ်လာ ရန် အရှိန်ယူ အားပျိုးနေဆဲ- အားပျိုးခါစ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိဘဝအဖို့ မြင့်တက်လာဖို့ရာ အမှီအခို ကောင်း- ဆရာကောင်း အပြည့်အဝ ရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထို့နောက်တွင် မိမိဘဝလည်း တစ်စ တစ်စ ပြောင်းလွဲလာခဲ့ရတော့၏။ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာ ဘိဝံသက စိတ်နေစိတ်ထားတို့ကို ပြုပြင်ပေးတော်မူ သည်။ အသိဉာဏ်ပညာ- သဒ္ဒါတရား တိုးတက်အောင် လည်း လမ်းညွှန်ပေးတော်မူ၏။ ပြုပြင်ရေးဆွဲထားသော ဆရာတော်၏ ပညာသင်ကြားရေး မူသစ်-စနစ်သစ် ဖြင့်လည်း သင်ယူရသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဆောင်းပါးကဗျာ-ဝါသနာဓာတ် အထုံကပ်ခဲ့

မိမိသည် ဝါသနာအလျောက် ကချွတ်ကချောက် လုပ်တတ်၏။ ငယ်စဉ်မှစ၍ နောင်တော်အရင်းကသင်ပြ ပေးသော ကဗျာသီကုံးနည်းကလေးတို့ဖြင့် အချိန်ရလျှင် ရသလို သီကုံးနေတတ်သည်။ ပြီးလျှင် မိမိကဗျာ-မိမိ တိုးတိုးရွတ်ဆို၍ ခဲတံဖြင့် စည်းလိုက် နေရသည်မှာ အရသာတစ်မျိုးဖြစ်၏။

ထို့နောက် စာစောင် မဂ္ဂဇင်းများသို့ မိမိ ကဗျာကလေး ပါ-ပါစေဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်များစွာ ဖြင့် ပို့တတ်သည်။ ပါသည့်အခါ ပါ၏။ မပါသည့် အခါလည်း များစွာရှိသည်။ မိမိလက်ရာ ကဗျာကလေး ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် ပါလာလျှင်ကား အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဝမ်းသာရတော့သည်။

ကဗျာအရေးအသားမှာ ကိုယ့်ကဗျာများ အဆင့် အတန်းမြင့်လာအောင် ကြိုးစားရ၏။ သူများတွေရဲ့ ကဗျာများကိုလည်း ရှာဖွေလေ့လာရတော့သည်။ ကောင်း တဲ့ကဗျာ- စကားလုံးလှတဲ့ ကဗျာကလေးများဆိုလျှင် ကိုယ်ကလည်း အတုယူရ၏။

ကဗျာများနှင့် ဆက်နွယ်၍ပင် စာပေရေးသားမှု များလည်း ဝါသနာထုံလာတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ စာတို ပေစ ဆောင်းပါးကလေးများ ရေးသားကြည့်သည်။ သတင်းစာမဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ စမ်း၍ ပို့ကြည့်၏။ တချို့ အသုံးပြုသည်။ တချို့ မသုံး၊ တစ်ခါတလေ ရွေးချယ်၍များ အသုံးပြုလျှင် တပြုံးပြုံးနှင့် နှလုံးစိတ်ဝမ်း ပျော်တော့သည်။

ငယ်ပါသေးတယ်ကွ၊ မင်း ... ကြီးမှ ရေးပါ-တဲ့

ဤနည်းအားဖြင့် တစ်ခါသော် “ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့” အကြောင်းကို ဆောင်းပါးရေး၍ သတင်းစာ တိုက်သို့ ပို့လိုက်၏။ ပါလာသည်။ ဆရာတော် ကြည့် နေကျ သတင်းစာ ဖြစ်နေ၍ သိသွားတော့၏။ မိမိကို အခေါ်ခိုင်းတော့သည်။ “ဆူပူမာန်မဲတော့မှာပဲ” ဟူ၍ စိတ်ထဲတွင် တထင့်ထင့်ဖြင့် သွားရ၏။ ရောက် လျှင် မေးတော့သည်-

- “မင်း ... ဆောင်းပါးရေးသလား”
- “မှန်ပါ- ရေးမိပါတယ်ဘုရား”
- “အေး ... ခုအချိန်မှာ မင်းက ငယ်ပါသေးတယ်

ကွ၊ အသက်ကြီးမှရေးပါ။ အဲဒီ ကျတော့ ဗဟုသုတလဲ စုံတာပေါ့”

“အခုအချိန်မှာဒီစာတွေ ရေးနေရင် ဒီစာတွေ ထဲမှာပဲ နစ်နေတဲ့အတွက် မင်းသင်နေကျ ပါဠိတော် - အဋ္ဌကထာ - ဋီကာတွေထဲမှာ သမာဓိ နည်းသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ကြီးမှ ရေးပါကွာ ...”

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား”
ဆရာတော်စကားကိုမြေဝယ်မကျ နားထောင် လိုက်နာခဲ့သည်။ နောက်ထပ် မရေးဖြစ်တော့၊ ရေးချင် စိတ်တွေကို မျိုသိပ်ချုပ်တည်းလာခဲ့ရတော့သည်။

တစ်ဘဝသာသနာ

စာရေးသားနည်း အတတ်ပညာ ရရှိခဲ့

ဤနည်းအားဖြင့် ဆရာတော်ထံမှာ ပညာရည် နို့သောက်စို့လာခဲ့ရာ အောက်ပိုင်းကျမ်းစာများမှသည်- အထက်ပိုင်း ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာကြီးများ ဆုံးခန်းတိုင်ရောက် ပေါက်မြောက်သည်အထိ သင်ယူ ခွင့် ရခဲ့၏။ ငယ်-လတ်-ကြီး စာမေးပွဲများလည်း အဆင့်ဆင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ အသက် ၂၀ ပြည့်၍ ရဟန်းလည်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၇- ခုနှစ်တွင်မူ နိုင်ငံတော် အစိုးရက ကျင်းပပေးသော ဓမ္မာစရိယ စာချတန်း စာမေးပွဲကို ဝင်ရောက် ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့၏။ ဂုဏ်ထူး များနှင့်တကွ အောင်မြင်သဖြင့် “သာသနဓဇသိရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ” ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ “မဟာ ဂန္ဓာရုံစာချတန်းကြီးတစ်ပါး” အဖြစ်လည်း ဆရာတော် ၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ခံယူရသည်။

ဆရာတော်က မိမိအား စာရေးဝါသနာပါမှန်း

သိတော်မူ၏။ သို့ဖြစ်၍ စာရေးသားရာတွင် မပါ- မပြီး အချက်အချာအရေးကြီးသော “အလင်္ကာ ဘာသာ ဋီကာ” ကို ဦးစားပေးပြီး သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ထို့ပြင်- ဆရာတော်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စာဝါ (၃) ဝါ ချပို့ပေး၍ ကျမ်းစာ (၃) ဆူ တစ်ပြိုင်နက် ရေးသားနေခဲ့ရာ ကြားမလပ်အောင် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထိုအထဲတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အပိုကိစ္စတွေ ပေါ်ပေါက် လာပြန်သောအခါ လုံးဝမအားလပ်အောင် ဖြစ်သွား တော့၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ရေးလက်စ စာကို မိမိအား တစ်မျက်နှာစ- နှစ်မျက်နှာစ အစမ်းရေးသားခိုင်းတတ် ၏။ ပြုပြင်၍လည်း ပေးတော်မူသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် လက်သားတက်လာကာ ရဲလာတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ “စာရေးသားနည်း အတတ်ပညာ” ကို ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသထံမှ ရရှိခဲ့ပါသည်။

စာရေးတတ်သူများ ထွက်ပေါ်စေလိုဟန်ရှိ

ဆရာတော်က စာရေးဝါသနာပါသော ပုဂ္ဂိုလ် များအတွက် စာရေးတတ်အောင် စာပေချပို့ရင်း နည်း စနစ်ကလေးများကို ပြော-ပြော ပေးသွားတတ်၏။ ထောက်-ထောက်ပြသွားတတ်သည်။ ယူတတ်သော သူများ ရကြ၏။

ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံအပေါ် ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ ပက်၍ ကြံသောအခါ မကောက်ဘဲ ငေးနေသူများအဖို့ မရလိုက် ကြ၊ ကောက်၍ ယူတတ်သော သူများအဖို့ ရကြသလို ဖြစ်တော့သည်။

ဆရာတော်က မိမိတပည့်များထဲမှ စာရေး တတ်သူများ ထွက်ပေါ်စေလိုဟန် ရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် စာရေးနည်းစနစ်ကို ပြောပြရုံသာမက- ပါဠိဂါထာ

ရေးသားနည်း၊ ကဗျာလင်္ကာ သီကုံးနည်းများ ကိုပါ စောစောပိုင်းက ကိုယ်တော်တိုင်သင်ပြပေးတော်မူ၏။

ထိုသီကုံးနည်းဖွဲ့မှုသည်လည်း ကျမ်းစာရေးသား ရာတွင် အဆင်အပြင် အမွမ်းအမံ တစ်မျိုးဖြစ်၍ တတ်မြောက်ဖို့ လိုအပ်သည်သာ၊ ထို့ကြောင့် သင်ပေး တော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိအတွက်မှာကား- ကဗျာ လင်္ကာ - ရတု- ဒွေးချိုး - လေးချိုး - တြိချိုးနှင့် တေးထပ်စသော အသီအကုံး အနှုန်းအဖွဲ့ပညာရပ်များကို ငယ်စဉ်ကပင် နောင်တော်အရင်း ဦးသုမနထံမှ ရရှိခဲ့သည်။ နောင်တော် အရင်းက “ကဗျာဆရာ” ဖြစ်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ပညာရပ်တို့ကို ဆည်းပူးရင်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဆရာတော်ထံမှာ ၁၂-နှစ်ကျော်မျှ ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့သည်။
နောင်သော အခါတွင် မိမိက ရန်ကုန်သို့
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့၏။ ခေတ်မီစနစ်ဖြင့် သာသနာပြု သင်တန်း
များ ပို့ချပေးနေသော ကမ္ဘာ့အေးကုန်းမြေရှိ “သံဃာ
တက္ကသိုလ်” တွင် သင်တန်းများ တက်ခဲ့သည်။

သံဃာတက္ကသိုလ်တွင် ၅-နှစ်၊ ကမ္ဘာ့ ဗုဒ္ဓ
တက္ကသိုလ်တွင် ၂-နှစ် ပညာရပ်များ ဆည်းပူးခဲ့၏။
သင်တန်းများ ပြီးစီး အောင်မြင်သောအခါ
“ဗုဒ္ဓဒေသနာ ဒီပလိုမာ” (Dip. B.D) လက်မှတ်ကို
ဆက်ကပ်၍ အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံယူရသည်။

ပရိယတ်နယ်ပယ်မှ ပဋိပတ်နယ်ပယ်သို့

ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာ့အေး၊ ရေကူးရပ်
တွင် တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ထားရှိသော သာသနာပြု
ဌာန- “သံဃာတက္ကသိုလ်” ၌ ပညာရေးတာဝန်ကို
ထမ်းဆောင်ရင်း သာသနာပြု သင်တန်းများကို ပို့ချ
ပေးလျက် နေခဲ့ပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသ
က တစ်နိုင်လုံးအတွက် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးသင်တန်း
များ ဖြစ်ပေါ်ရေးကို ရှေးရှုနေခဲ့၏။ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်
အားယူနေဆဲဖြစ်သည်။ ယင်းအလိုဆန္ဒကို ပြည့်ဝအောင်
မိမိက တစ်စိတ်-တစ်ဒေသ ဖြည့်တင်းပေးနေခြင်း
ဖြစ်တော့သည်။

ထိုစဉ်တွင် ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်
ဘုရားကြီး အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ပျံလွန်တော်မူသွားခဲ့
၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိက ဆရာတော်ဘုရား၏ တစ်ဘဝ
လုံး သာသနာပြုလုပ်ငန်းတို့ကို ဖော်ပြလျက် “တစ်ဘဝ
သာသနာ” ကျမ်းစာကို ရေးသား၍ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်
ခဲ့ပါသည်။ “ကြီးမှရေးပါကွာ” ဆို၍ ယခုမှပင်
စတင်ပြီး ရေးရပါတော့၏။

ဤနည်းအားဖြင့် အရှင် ယောသိတသည်
သာသနာတော်၌ ရဟန်းသိက္ခာ (၅) ဝါခန့်မှ စ၍
နှစ်ပေါင်း (၃၀) ခန့်မျှတိုင်အောင် ပရိယတ္တိနယ်ပယ်
၌ ကျင်လည် ကျက်စားကာ ပရိယတ်စာပေများကို
စာသင်သားတို့အား ချပို့ပေးခဲ့၏။ ပရဟိတ လုပ်ငန်း
ကို မမောမပန်း ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

အသက်အရွယ် ထောက်လာသောအခါတွင်
ကား- စိတ်ဓာတ်တို့သည် ပရိယတ်နယ်ပယ်မှ ပဋိပတ်
နယ်ပယ်ဘက်သို့ပါ ယိုင်လာကြတော့၏။ သဘာဝပင်
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်- ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်း၊ နတ်မောက်
လမ်း၊ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ ထီးတော်အရိပ်
နယ်မြေအောက်တွင် တည်ရှိသော “မိုးကုတ်ဝိပဿနာ
ဌာနချုပ်” သို့ ရောက်ရှိသွားရတော့သည်။

တောတောင်စိမ့်စမ်းနှင့် အေးချမ်းသောဌာန၊
ဆိတ်ငြိမ်သော အာဝါသသို့ ဂင်လိုက်ရလျှင်ပင် ဝန်းကျင်
အခြေအနေတွေ အကုန်လုံး တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလွဲ
ကုန်တော့၏။ ငြိမ်းချမ်းမှုကြီး တစ်ဝက်ကို ရလိုက်
သလို ဖြစ်တော့သည်။

ကျေးဇူးဆပ်သော အနေအားဖြင့်

ယခုအခါတွင်ကား မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး ညွှန်ကြားတော်မူသော နည်းစနစ်အတိုင်း ဝိပဿနာ
အလုပ်တို့ကို ကိုယ်တိုင် ကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်သော

အခွင့်ကို ရနေလေပြီ။ ဒုက္ခခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းမှုကို
ရချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုးစားရမည်
မဟုတ်ပါလော။

တစ်ဘဝသာသနာ

ဤသို့သော အသိစိတ်ဓာတ်ဖြင့် မပြတ် လှုပ်ရှား ကြိုးစားလာခဲ့ရာ မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျေးဇူးတော် အစုံတို့သည် မိမိတို့ အပေါ်၌ ပုံ၍- ပုံ၍၊ ထပ်၍-ထပ်၍သာ များလာတော့သည်။

“ယင်း ကျေးဇူးတော်တွေကို ဘယ်လို ဆပ်ရပါ မည်နည်း” ဟု စဉ်းစား တွေးတောနေမိစဉ် မိုးကုတ် ဝိပဿနာအဖွဲ့မှ ဂေါပက လူကြီးများက ဤသို့ လျှောက်ထားလာတော့သည်-

“အရှင်ဘုရား ...ယခုအခါ မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို လူတိုင်းလိုလို ကြည်ညိုနေကြ ပြီ ဘုရား၊ ဦးညွတ်နေကြပြီဘုရား ...။

အဲဒီလို ကြည်ညိုလေးစားရတဲ့ ဆရာတော် ဘုရားကြီး တစ်ပါးရဲ့ ဘဝကို လူတိုင်းလိုလို သိချင်ကြပါမည် ဘုရား ...။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဘဝကို

ပီပီသသ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖော်ပြလျက် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာတစ်အုပ် ရေးသားပါရန် တောင်းပန် လျှောက်ထားပါသည် ဘုရား ...”

ဤသို့ တောင်းပန်ကြသဖြင့် မိမိမှာ ဝမ်းသာမှုလှိုင်းလုံး ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာရ ပါတော့သည်။ ထို့ပြင်- မိမိ အနေဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ အချိန်လည်း ရောက်လာပြီဟု သိလိုက်ရပါတော့သည်။

ဤအသိစိတ်ဓာတ်တို့ဖြင့် ကြိုးစား၍ ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား ကျေးဇူးဆပ်သော အနေအားဖြင့် ရေးသား၍ လာခဲ့ရာ ယခု ဖတ်ရှုနေရသော စာအုပ် ကြီး အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတော့သည်။ ယခုအခါ တွင်ကား မိမိသည် သာသနာတော်၌ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် ဘုရားများ၏ သင်ကြားပေးမှုကြောင့် ပရိယတ်ရော-ပဋိပတ်ပါ နှစ်ဖြာတာဝန်ကို ကျေပွန် အောင် ထမ်းဆောင်နေနိုင်ပါတော့သတည်း။ ။

ဤတစ်ဘဝသာသနာ၌ ပါဝင်လာ အကိုးသာစက ကျမ်းစာများ

- ၁။ ဓမ္မပဒပါဠိတော်
- ၂။ ----- အဋ္ဌကထာ (ပ၊ဒ)
- ၃။ ကုန်းဘောင်ခေတ်ရာဇဝင်သမိုင်းစာအုပ်များ
- ၄။ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်
- ၅။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၆။ သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်
- ၇။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၈။ နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်
- ၉။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၁၀။ ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်
- ၁၁။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၁၂။ မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်
- ၁၃။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၁၄။ အနမတဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်
- ၁၅။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် (ပ၊ဒ၊တ)
- ၁၆။ ----- အဋ္ဌကထာများ
- ၁၇။ အခြေပြုသဂြိုဟ် (အရှင် ဇနကာဘိဝံသ)
- ၁၈။ သဂြိုဟ်ဘာသာဒီကာ (အရှင်ဇနကာဘိဝံသ)
- ၁၉။ မန္တလေး၊ မစိုးရိမ်ပဋ္ဌာန်းစာအုပ်
- ၂၀။ သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်များ
- ၂၁။ ဇာတကအဋ္ဌကထာ၊ တေရသကနိပါတ်
- ၂၂။ သုတ်မဟာဝါပါဠိတော်
- ၂၃။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၂၄။ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒကျမ်း
- ၂၅။ မိုးကုတ်ဝိပဿနာအမှတ်စဉ် (၁)
- ၂၆။ ----- (၂)
- ၂၇။ ----- (၃)
- ၂၈။ ----- (၅)
- ၂၉။ ----- (၁၀)
- ၃၀။ ----- (၁၁)
- ၃၁။ ----- (၁၅)
- ၃၂။ ----- (၂၄)
- ၃၃။ ----- (၂၆)
- ၃၄။ ----- (၂၇)
- ၃၅။ ----- (၂၉)
- ၃၆။ မဟာနိဒ္ဒေသ ပါဠိတော်
- ၃၇။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၃၈။ စူဠနိဒ္ဒေသ ပါဠိတော်
- ၃၉။ ----- အဋ္ဌကထာ

- ၄၀။ စူဠဝါပါဠိတော်
- ၄၁။ မူလပဏ္ဍိသ ပါဠိတော်
- ၄၂။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၄၃။ မဇ္ဈိမ ပဏ္ဍိသ ပါဠိတော် -
- ၄၄။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၄၅။ ဓေဋကောပဒေသပါဠိ
- ၄၆။ တောင်လေးလုံးဆရာတော်၏ စတုဂီရိဗုဒ္ဓ
- ၄၇။ ဓမ္မဟဒယဝိဘင်းပါဠိတော်
- ၄၈။ ဖုဿထေရ-သံဝဏ္ဏနာ
- ၄၉။ ဝိနည်းမဟာဝါ ပါဠိတော်
- ၅၀။ ဇာတကအဋ္ဌကထာ၊ စတုတ္ထအုပ်
- ၅၁။ သစ္စာအနက် ၁၆ -ချက် (ပထမတွဲ)
- ၅၂။ ----- (ဒုတိယတွဲ)
- ၅၃။ မိလိန္ဒပဉ္စပါဠိ
- ၅၄။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် (တိက)
- ၅၅။ ----- (စတုတ္ထ)
- ၅၆။ ----- (ဆက္က)
- ၅၇။ ----- (သတ္တက)
- ၅၈။ ----- (အဋ္ဌက)
- ၅၉။ ----- (နဝက)
- ၆၀။ ဥရဂဇာတကအဋ္ဌကထာ
- ၆၁။ ဥပရိပဏ္ဍိသ ပါဠိတော်
- ၆၂။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၆၃။ သီလကွန်အဋ္ဌကထာ
- ၆၄။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် (ပထမတွဲ)
- ၆၅။ အဘိဓမ္မာညဝါ - စိတ္တယမိုက်
- ၆၆။ ပဋိသန္တိဒါမဂ် ပါဠိတော်
- ၆၇။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၆၈။ ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်
- ၆၉။ အဋ္ဌသာလိနီအဋ္ဌကထာ
- ၇၀။ အပဒါန် ပါဠိတော်
- ၇၁။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၇၂။ ဥဒါန်းပါဠိတော်
- ၇၃။ ----- အဋ္ဌကထာ
- ၇၄။ ဣတိဝုတ်အဋ္ဌကထာ
- ၇၅။ သမ္မောဟဝိနောဒနီအဋ္ဌကထာ
- ၇၆။ ပုဂ္ဂလပညတ်ပါဠိတော်
- ၇၇။ ဆိုင်ရာမှတ်တမ်းမှတ်စုစာအုပ်များ

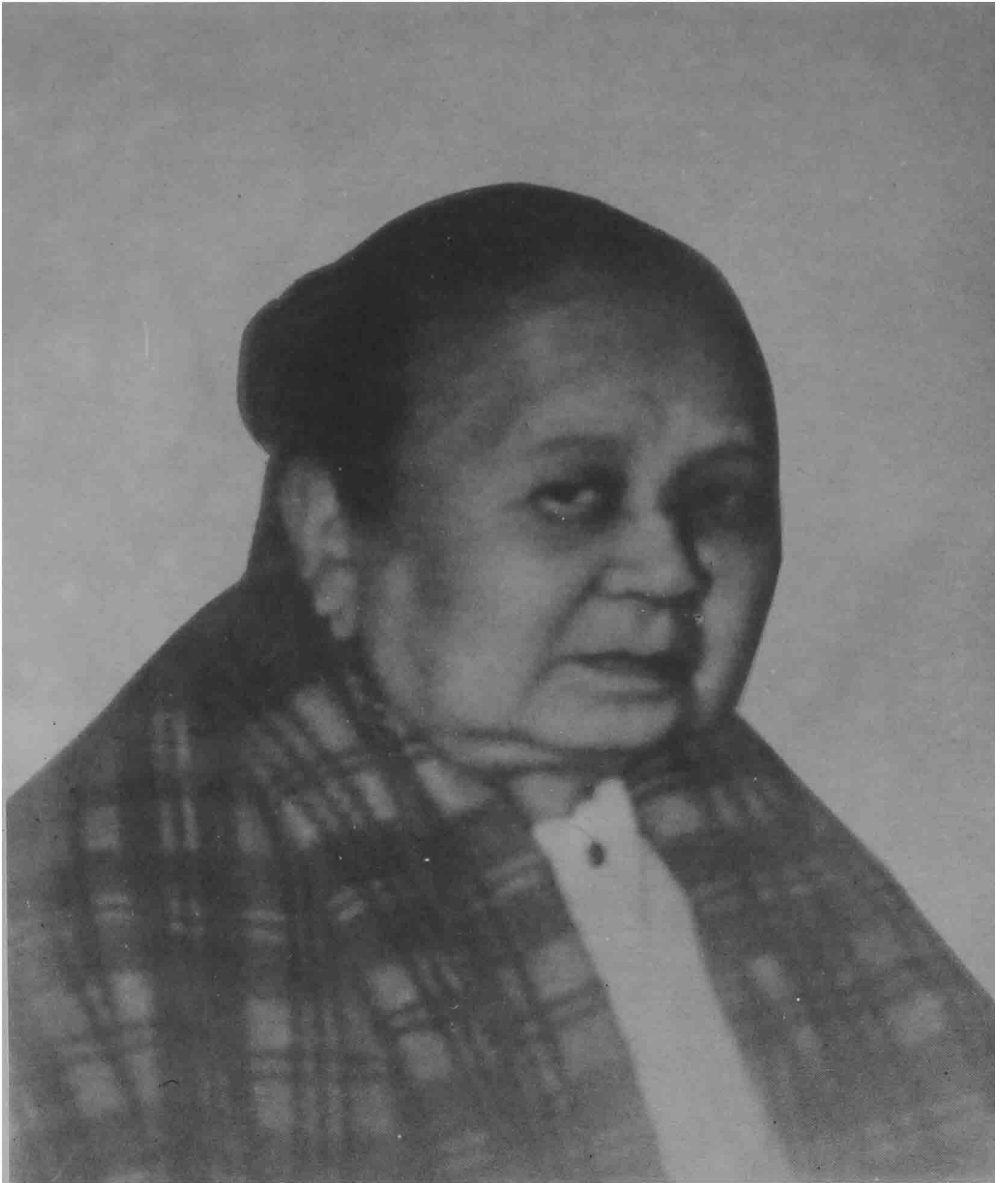

မိုးကုတ်ဆရာတော်လောင်းလျာ ကိုရင်ဝိမလလေး ၁၈၉၅ ခုနှစ်တွင် ရဟန်းတော်ဦးဝိမလ ၁၈၉၅ ခုနှစ်တွင် အောင်
အစ်ကိုကြီးပမာ အနီးကပ် ဆုံးမလာခဲ့သော အောင်ခြင်းရှစ်ပါး ဆရာတော် ဦးနာဂဝံသ

စိန်ဖူးတော်ကြီးကိစ္စ ဆောင်ရွက်စဉ်က
ဆရာတော်ဦးဝိမလ

နာယကကြီး၊ ကျောင်းအမကြီး အမေပုံ

ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးသံခိုင်

နာယကကြီး ဒေါ်တင်တင်

နာယကကြီး ဦးသန်းမောင် (ကျားပျံ)

နာယကကြီး ဒေါ်ဒေါ်ကောက် (ကျားပျံ)

ဦးအုန်းမောင်

ဦးစိန်တင့်

ဦးလှရွှေ (အမှုဆောင်)

ဒေါ်လှလှ (နာယက)

၁၉၉၃-ခု၊
 ဇန်နဝါရီလ (၂-၃-၄) ရက်
 ဒုတိယအကြိမ်
 ဓမ္မသဘင် ညီလာခံတွင်
 တက်ရောက်လာကြသော
 ကမ္ဘာ့နာစရိယ၊
 အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ၊
 ဓမ္မကထိကများနှင့်
 အဖွဲ့ခွဲကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများ

ရန်ကုန်မြို့၊
 မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ချုပ်
 အဆောက်အဦကြီး

12 7'84

မိုးကုတ်အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို
 ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း
 စောင့်ရှောက်နေကြသော
 လက်ရှိအလုပ်အမှုဆောင်
 လူကြီးများ

လက်ရှိဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်ကျော်

ဥက္ကဋ္ဌကြီးဇနီး နာယကကြီးဒေါ်စိန်စိန်

ဒုဏ္ဍ ဦးမြင့် (ငွေထိန်း)

ဒုဏ္ဍ ဦးအောင်ချို

လက်ရှိအတွင်းရေးမှူး
ဦးကျော်ညွန့်

ဦးကိုလေး (အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်)

ဦးမောင်မောင်ဆွေတင် (အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်)
[ဦးဆွေတင်၏ သား]

ဦးစောလှိုင် (အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်)

ဦးစိုးမြင့် (အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်)

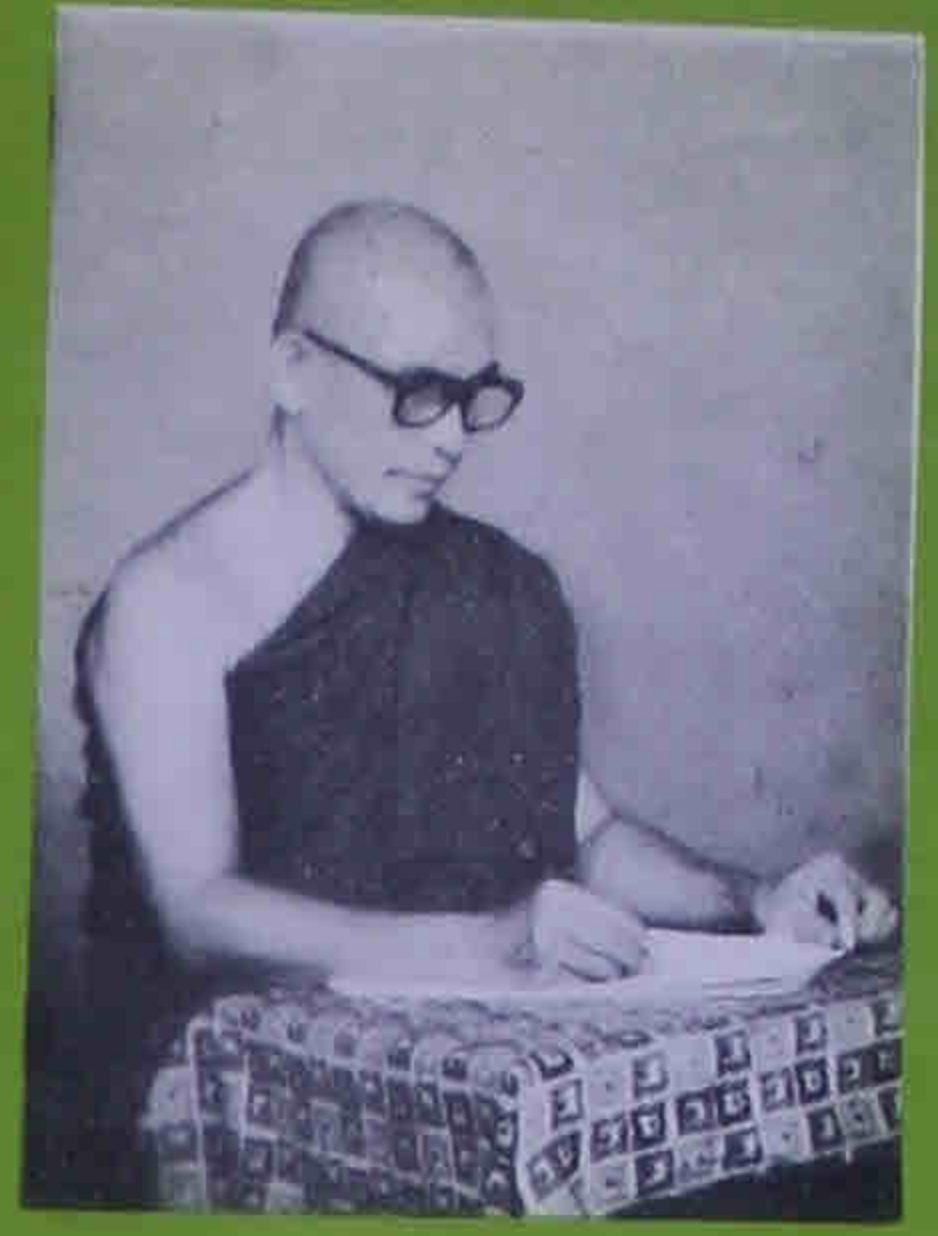

နာယက-ဒေါ်ကြည်ကြည်ဒိုင်
(အမေရိကန်)
[ဦးသံဒိုင် သမီး]

ဦးဆွတင် (အမေရိကန်)
ဂုဏ်ပြုအမှုဆောင်လူကြီး

နာယက-ဒေါ်သန်းသန်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ 'တစ်ဘဝသာသနာ'

ဤကျမ်းစာကို ရေးသားသူမှာ အမရပူရ၊ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ ဆရာတော်အရှင် ဇနကာဘိဝံသ၏ 'တစ်ဘဝသာသနာ' ကို ရေးသားခဲ့သော အရှင်ယောသိတပင် ဖြစ်ပါသည်။

အရှင် ယောသိတသည် မကွေးတိုင်း၊ တောင်တွင်းကြီး၊ မြို့သစ်မြို့နယ်၊ ဖိုကြီးကျေးရွာတွင် ၁၂၉၂ ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၉ ရက်၊ တနင်္လာနေ့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ မိဘများမှာ အဘ ဦးဘိုးချို၊ အမိ ဒေါ်ဆယ်မိတို့ ဖြစ်ပါသည်။

အရှင် ယောသိတ အသက် ၁၈ နှစ်သားအရွယ်ခန့်တွင် အမရပူရ၊ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်၊ ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသထံသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဆရာတော်၏ ဆုံးမသင်ကြားမှုကို အပြည့်အဝ ရခဲ့သည်။ ဆရာတော်ထံမှာပင် ငယ်-လတ်-ကြီး စာမေးပွဲများ အောင်ခဲ့၏။

၁၃၁၇ ခုနှစ်တွင်မူ ဓမ္မာစရိယ စာချတန်းကို ဂုဏ်ထူးများနှင့် တကွ အောင်မြင်၍ 'သာသနဓဇ သိရိပဝရဓမ္မာစရိယ' ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်း (၃၀) ခန့်မျှ ပရိယတ်သာသနာကို ရွက်ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ယခုအခါ ပဋိပတ်သာသနာဘက်ကိုပါ ကူးပြောင်း၍ ရွက်ဆောင်လျက်ရှိပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဩဝါဒစံပူဇွန်းများ

- ၁။ သောက်ဆေးကို လိမ်းဆေးလုပ်မနေကြနဲ့၊ သောက်ဆေးကို သောက်မှ ရောဂါပျောက်မှာပေါ့၊ လိမ်းရုံ လိမ်းနေလို့ ဘယ်မှာ ရောဂါ ပျောက်နိုင်လိမ့်မလဲ။
- ၂။ အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ (ဖြစ်-ပျက်) ကို မမြင်သမျှတော့ ဘုရားနဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြမှာပဲ။
- ၃။ မနေ့ကထက် ယနေ့ သေဖို့ဘက် တစ်ရက်နီးလာပြီ၊ ဒီတော့ လူ့ဘဝမှာ နေရဖို့အတွက်လည်း တစ်ရက်လျှော့လာခဲ့ပြီပေါ့။
- ၄။ ဒါကြောင့် နက်ဖြန် အောင်မနေနဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာ ယနေ့လုပ်ပါ။
- ၅။ နက်ဖြန်နှင့် နောက်ဘဝတွင် နက်ဖြန်ဆိုတာကမှ ဝေးသေး၊ နောက်ဘဝက အနီးကလေး။
- ၆။ ငါသည် မုချသေရမည်၊ အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်။ အသေက မဦးမီ ဉာဏ်က ဦးအောင် အားထုတ်ထားမှ တော်တော့မည်။
- ၇။ သေခါနီးတွေက သေခါဝေးတွေကို တွေးပြီး စိုးရိမ်ပူပန်မနေကြနဲ့၊ ကိုယ်ကဖြင့် ရေထဲနစ်တော့မယ်၊ လည်ပင်းရောက်နေပြီ၊ ကုန်းပေါ်ကလူကို လှမ်းပြီး စိုးရိမ်နေသလို ဖြစ်နေ။
- ၈။ ပျင်းတာရယ်၊ ဖျင်းတာရယ်၊ အဲဒီ နစ်မျိုးတွင် ပျင်းတာကို ဘုန်းကြီးက နားလည်အောင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ပြောပေးနိုင်ပါတယ်၊ အဲ ... ပျင်းနေတာကိုတော့ ဘုန်းကြီး ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး။